STEPHEN KING

BİR AŞK HİKÂYESİ

3. BASIM

"Stephen King parlak şeytani öykü anlatma ve dili kullanmaktaki meleklere özgü yeteneği ile bizlere kanlı olaylarla bezenmiş sıradan bir evlilik öyküsünü destansı bir dille anlatıyor. Scott ve Lisey Landon'ın uzun ve tutkulu birliktelikleri -neredeyse bir ömür süren evlilikleri- onun kaleminden acısıyla tatlısıyla, karanlık kahramanları, canavarları, trajedileri, üzüntüleri ve zaferleriyle kendi coğrafyası ve dili olan fantastik bir krallığa dönüşüyor. On beş yaşından beri King'in yarattığı dünyaları dehşet ve şaşkınlıkla izliyorum. Ama bu romanda onun büyük bir yazar olduğuna bir kez daha inandım."

Michael Chabon,
Final Solution: A Story of Detection and The Amazing Adventures of Kavalier & Clay adlı kitabın yazarı

"*Bir Aşk Hikâyesi* olağanüstü bir evliliği, şefkat ve güç içinde yükselen, çok canlı betimlemelerle süslü bir aşkı anlatmaktadır. Bu kitap duygusal ve gerçeğe yakın kahramanlarıyla son zamanlarda edebiyat dünyasına yepyeni bir nefes getirdi. Lisey Landon ve kızkardeşlerine hayran oldum, Scott'ın çektiği acıları yüreğimde hissettim ve sonunda içtenlikle dile getirdiği acı tatlı sona gelince, kitabı tekrar baştan okumam gerektiğini düşündüm. Sanki çok yakın dostlarıma veda ettiğimi hissettim. İşte Stephen King böyle bir yazar. Mesleğinin doruğunda. Son sayfaya gelene dek büyülenerek okuyacağınız bir roman."

Nicholas Sparks,
Denizden Gelen Mektup adlı romanın yazarı

ALTIN
KİTAPLAR

STEPHEN KING

BİR AŞK HİKÂYESİ

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

KİTABIN ORİJİNAL ADI
LISEY'S STORY

YAYIN HAKLARI
STEPHEN KING©
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.©

KAPAK DÜZENİ
GÜLHAN TAŞLI

BASKI
1. BASIM / HAZİRAN 2007
2. BASIM / TEMMUZ 2007
3. BASIM / EKİM 2007
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

ISBN 978 - 975 - 21 - 0866 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI

Kara Kule Serisi

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

Tabby için...

Yalnız hissettiğinde nereye gidersin?
Hüzünlendiğinde nereye gidersin?
Yalnız hissettiğinde nereye gidersin?
Yıldızlar mavileştiğinde
Seni izleyeceğim.

Ryan Adams

bebeğim

biriciğim

BİRİNCİ BÖLÜM: BOOL AVI

"Ay olsaydım, nereye düşeceğimi bilirdim."

D. H. Lawrence, *Gökkuşağı*

I. Lisey ve Amanda (Her Şey Aynı)

1

Halkın gözünde ünlü yazarların eşleri neredeyse görünmezdir ve bunu Lisey Landon'dan iyi kimse bilemez. Kocası Pulitzer Ödülü'nü ve Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmış ama Lisey hayatı boyunca tek röportaj vermişti. Röportajı, "Evet, *Onunla* Evliyim!" sütununu yayınlayan tanınmış bir kadın dergisine vermişti. Beş yüz kelimelik röportajın yarısı, takma adının *CeeCee* ile kafiyeli oluşunu açıklamakla ilgiliydi. Diğer yarısının büyük bölümü ise ağır ateşte pişen rozbif tarifiyle ilgiliydi. Lisey'in kızkardeşi Amanda, röportajla aynı sayfada basılan fotoğrafında Lisey'in şişman göründüğünü söylemişti.

Lisey'in ablalarının hiçbiri tavuk dolu kümese kedi sokma zevkini yaşama (babası "leş kokanı iyice karıştırıp kokutmak" derdi) veya başkalarının kirli çamaşırlarıyla ilgili çene çalma fırsatını tepmezdi, ama Lisey'in içlerinde sevmekte en zorlandığı, ablası Amanda'ydı. Lisbon Falls'un Debusher kızlarının en büyüğü (ve en tuhafı) olan Amanda, Lisey'in aldığı, Lisey, Darla ve Cantata'nın gözünün üzerinde olabileceği kadar yakın olan Castle View'daki küçük, dayanıklı evde tek başına yaşıyordu. Lisey evi ona yedi yıl önce almıştı; Scott ölmeden beş yıl önce.

Çok genç ölmüştü. Söylenegeldiği gibi, vakitsiz gitmişti. Lisey, Scott'ın iki yıldır olmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Hem daha uzunmuş hem de kısacık bir anmış gibi geliyordu.

Lisey'in sonunda kendini Scott'ın bir zamanlar bir ahırın çatı katından fazlası olmayan bir dizi geniş ve güzel aydınlatılmış odadan oluşan çalışma alanını temizleyebilecek kadar güçlü hissetmeye başlamasının üçüncü gününde, tüm yabancı basımları (yüzlerce vardı) listeleme işini bitirdikten sonra, evde tutmaya karar verdiklerinin başına küçük yıldızlar koyduğu mobilya listeleme işine daha yeni başlamışken Amanda çıkageldi. Amanda'nın "Tanrı aşkına niye daha *hızlı* yapmıyorsun?" demesini bekledi, ama Amanda hiç soru sormadı. Lisey mobilya sorusunu bir kenara bırakıp büyük dolapta duran ve içi yazışmalarla dolu yığınla karton kutuyu düşünmeye başladığında (bütün gün sürecek gibiydi) Amanda'nın dikkati, Scott'ın çalışma odasının güney duvarını boylu boyunca kaplayan etkileyici hatıralar yığınına yöneldi. Bu yılankavi yığının önünde bir ileri bir geri, fazla konuşmadan, elindeki küçük deftere sıkça notlar alarak yürüdü.

Lisey *ne arıyorsun* veya *ne yazıyorsun?* diye sormadı. Scott'ın daha önce pek çok kez belirttiği gibi Lisey'de insanlardaki yeteneklerden en nadir bulunanı mevcuttu: siz kendi işinize baktığınız sürece o da kendi işine bakar, sizin ne yaptığınızla ilgilenmezdi. Yani başkalarını havaya uçurma niyetiyle patlayıcı falan imal etmiyorsanız elbette ve Amanda söz konusuyken patlayıcılar daima ihtimal dahilindeydi. Her şeye burnunu sokmadan duramayan, ağzını *er ya da geç* açacak türden bir kadındı.

Kocası 1985'te Rumford'dan güneye ("bir kanalizasyon borusunda kısılıp kalmış bir çift porsuk gibi," demişti Scott bir daha tekrarlamamaya yemin ettiği bir ziyaretin ardından) taşınmıştı. Intermezzo adını verdikleri ve kısaca Metzie diye çağırdıkları tek çocukları, 1989 yılında (tır şoförü erkek arkadaşıyla) kuzeye, Kanada'ya yerleşmişti. "Biri kuzeye uçtu, biri güneye gitti, geride kalan kapayamadı çenesini." Babası kızları küçükken

bu kafiyeli cümleyi söylerdi ve Dave Debusher'ın kızları içinde çenesi hiç kapanmayan biri varsa o da kesinlikle önce kocası, sonra kızı tarafından kapı dışarı edilen Manda'ydı.

Amanda sevilmesi zor biri de olsa Lisey, onu Rumford'da tek başına bırakmak istememişti; ona yalnız bırakacak kadar güvenememişti ve yüksek sesle hiç dile getirmemiş olmalarına rağmen Darla ve Cantata'nın da aynı fikirde olduğundan emindi. Böylece Scott ile oturup konuşmuşlar, nakitle doksan yedi bin dolar olan küçük Cape Cod'u bulmuşlardı. Kısa zaman sonra Amanda kolayca kontrol edebilecekleri mesafedeki eve taşınmıştı.

Scott artık yoktu ve Lisey nihayet kendini kocasının çalışma odasını temizleyip düzenleyecek gibi hissediyordu. Dördüncü gün öğleden sonra tüm yabancı basımlar kutulanmış, yazışmalar ayıklanarak belli bir düzene sokulmuş ve hangi mobilyaların kalıp hangilerinin gideceğine genel olarak karar vermişti. O halde neden içinde çok az şey yapmış gibi bir his vardı? Bu işin aceleye gelmeyeceğini en baştan biliyordu. Scott'ın ölümünden beri aldığı bıktırıcı mektuplar ve telefonlar (çok sayıda ziyaretçisi de olmuştu) önemli değildi. Scott'ın basılmamış yazılarıyla ilgilenenler muhtemelen eninde sonunda istediğini alacaktı ama Lisey onları vermek için kendini hazır hissetmeden önce değil. En başta bunu anlamamışlardı, kabullenememişlerdi. Artık çoğunun anladığını düşünüyordu.

Scott'ın geride bıraktıkları için pek çok sözcük kullanılabilirdi. Tamamen anlayabildiği tek tanım, *hatırlamaya değecek anılardı* ama bir tane daha vardı, komik bir tane, kulağa *incuncabilla*(*) gibi gelen bir tane. Sabırsız insanların, ısrarcıların öfkeyle istediği buydu; Scott'ın *incuncabilla*sı. Lisey o insanları Incunk olarak düşünmeye başlamıştı.

(*) 1501 yılından önce Avrupa'da basılan eserler; yazar burada basılmamış eserlere gönderme yapıyor.

2

Hissettiği en yoğun duygu, özellikle Amanda çıkageldikten sonra, ümitsizlikti; sanki yapılacak işi küçümsemiş veya üstesinden gelme kapasitesini abartmıştı (fazlasıyla) ve sonuç olarak elinde tutmaya karar verdiği mobilyalar aşağıdaki ahıra tıkılmış, halılar rulo edilip bantlanmıştı. Sarı Ryder minibüs ise gölgesi Lisey'in bahçesiyle yan komşusu Gallowaylerinki arasındaki tahta perdeye düşerek giriş yolunda durmaktaydı.

Ah, çalışma mekânının üzgün kalbi olan üç (aslında dörttü ama Scott'ın anılar köşesindeki bilgisayar Lisey sayesinde artık yoktu) masaüstü bilgisayar unutulmamalıydı. Bilgisayarlardan her biri, bir öncekinden daha hafif ve yeniydi ama en yenisi bile büyüktü ve hepsi de hâlâ çalışıyordu. Ayrıca şifre korumalıydılar ama Lisey şifrelerin ne olduğunu bilmiyordu. Hiç sormamıştı ve hafızalarında ne tür elektronik döküntüler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Alışveriş listeleri mi? Şiirler mi? Erotik içerikli dosyalar mı? Scott'ın internete girdiğinden emindi ama girdiğinde neler yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Amazon'a mı giriyordu? Araştırma mı yapıyordu? Hank Williams'ın konser kayıtlarını mı dinliyordu? Madam Cruella'nın Altın Duşları ve Güç Kulesi'yle mi ilgileniyordu? Sonuncusu gibi bir şey olmadığına inanmaya çalışıyordu, olsa faturaları göreceğini düşünüyordu ama elbette bu safça bir fikirdi. Scott ondan her ay bir binlik saklamak isteseydi rahatlıkla yapabilirdi. Ve şifreler? İşin komik tarafı, Scott ona şifreleri söylemiş olabilirdi. Lisey bu tür şeyleri unuturdu, hepsi buydu. Kendi kendine ismini denemeyi hatırlattı. Belki Amanda evine döndükten sonra denerdi. Ama ablası yakın zamanda gidecekmiş gibi görünmüyordu.

Lisey oturduğu yerde arkasına yaslandı ve alnına düşen saçlara üfledi. *Bu hızla gidersem el yazmalarına temmuzdan önce gelemem,* diye düşündü. *İlerleme hızımı görseler Incunklar deli olur. Özellikle sonuncusu.*

Sonuncusu -beş ay öncesiydi- Lisey'e onun farklı olduğunu düşündürecek şekilde sabırlı ve medeni bir tutumla yaklaşmıştı. Lisey, ona Scott'ın çalışma odasının neredeyse bir buçuk yıldır boş olduğunu ve oraya çıkıp odaları temizleyip düzenleme işine başlamak için gerekli enerji ve kararlılığa artık neredeyse sahip olduğunu söylemişti.

Ziyaretçisinin ismi Profesör Joseph Woodbody idi. Pittsburgh Üniversitesi İngilizce bölümündendi. Pitt, Scott'ın mezun olduğu okuldu ve Profesör Woodbody'nin Scott Landon ve Amerika Efsanesi dersi çok popüler ve kalabalık bir dersti. Ayrıca o sene tez konusu olarak Scott Landon'ı seçmiş dört son sınıf öğrencisi vardı, bu yüzden Lisey'in *yakın zamanda, bu yaz bir ara* gibi belirsiz söylemlerde bulunması sonucu Incunk savaşçısının yüzeye çıkması muhtemelen kaçınılmazdı. Ama Woodbody, Lisey'in onu "acısı hafifleyince" arayacağını söylemesine kadar gerçek yüzünü göstermemeyi başarmıştı.

Lisey'e, çok ünlü Amerikalı bir yazarın yatağını paylaşmış olmanın ona eserleri hakkında karar verme yetkisi vermeyeceğini söylemişti. Dediğine göre bu bir uzmanın işiydi ve anlaşılan Bayan Landon üniversite mezunu bile değildi. Lisey'e Scott Landon'ın ölümünden o yana geçen yılları ve dedikoduların artmakta olduğunu hatırlatmıştı. Rivayete göre yığınla basılmamış Landon eseri -kısa hikâyeler, hatta romanlar- vardı. Kısacık bir süre için onu çalışma odasına alamaz mıydı? Hiç olmazsa rezil dedikodulara son vermek adına dolaplarla çekmecelere bir göz atmasına izin verseydi? Tüm o süre boyunca Bayan Landon yanında kalabilirdi elbette; bunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Hayır," demişti Lisey, Profesör Woodbody'ye kapıya kadar eşlik ederek. "Henüz hazır değilim." Adamın belden aşağı darbelerine aldırmamıştı -en azından aldırmamaya çalışmıştı- besbelli o da diğerleri gibi delinin tekiydi. Tek farkı, deliliğini daha iyi ve daha uzun süre gizleyebil-

miş olmasıydı. "Ve hazır olduğumda sadece el yazmalarına değil, her şeye bakmak isteyeceğim."

"Ama..."

Başını ciddi bir ifadeyle sallamıştı. "Her şey aynı."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

Tabii ki anlamamıştı. Bu, evliliklerinin kendine özgü lisanının bir parçasıydı. Scott kim bilir kaç kez uçarcasına içeri girip, "Hey Lisey, ben geldim, her şey aynı mı?" diye sormuştu. ***Her şey yolunda mı, her şey iyi mi,*** anlamında bir soruydu. Ama çoğu güç deyişi gibi (Scott bunu bir keresinde ona açıklamıştı ama Lisey zaten biliyordu) bu da içinde başka bir anlam barındırıyordu. Woodbody gibi bir adam ***her şey aynı*** deyişinin içindeki anlamı asla kavrayamazdı. Lisey bütün bir gün boyunca açıklayabilir, o yine de anlamazdı. Neden? Çünkü o bir Incunk'tı ve konu Scott Landon ise onları sadece tek bir şey ilgilendirirdi.

"Önemli değil," demişti Profesör Woodbody'ye beş ay önce o gün. "*Scott* anlardı."

3

Amanda, Lisey'e Scott'ın "anı köşesi"nin -ödüllerinin, plaketlerinin ve onun gibi eşyalarının bulunduğu yer- nerede olduğunu sorsaydı Lisey yalan söyler (nadiren yalan söyleyen biri için bu konuda oldukça başarılı sayılırdı) ve, "Mechanic Falls'ta bir depoda," derdi. Ama Amanda sormadı. Küçük defterinin sayfalarını besbelli kardeşinin ilgisini çekmek ve merakını kabartmak için daha abartılı bir hareketle çevirmekle yetindi ama Lisey sormadı. O köşenin ne kadar boş olduğunu, boş ve Scott'ın hatıralarının çoğu gitmişken ne kadar *önemsiz* göründüğünü düşünüyordu. Ya yok edilmişlerdi (bilgisayar monitörü gibi) veya sergilenemeyecek kadar

çok hasar görmüşlerdi; böyle bir sergi akla cevaplayabileceğinden çok daha fazla soru getirirdi.

Sonunda Amanda pes etti ve defterini açtı. "Şuna bak," dedi. "Sadece bak."

Manda, ona ilk sayfayı gösteriyordu. Sayfaları bir arada tutan tellerden sayfa sonuna dek uzanan mavi çizgilerin arası rakamlarla (*halk desteğiyle ayakta duran ücretsiz akıl hastanelerinde yer kalmadığı için New York'un her yerinde insanın karşısına çıkan sokak delilerinden şifreli bir mesaj gibi*, diye düşündü Lisey bezgince) doluydu. Çoğu daire içine alınmıştı. Birkaçı kareler içindeydi. Manda sayfayı çevirince aynı şeylerle dolu *iki* sayfa daha göründü. Rakamlar bir sonraki sayfanın yarısında son buluyordu. Sonuncusu, 846'ydı.

Yanakları kızarmış olan Amanda, ona o on iki, küçük Lisey ise sadece iki yaşındayken yaptığı gibi, Bir Şey Peşinde Olduğunu belirten ve biri için (çoğunlukla Amanda için) gözyaşları anlamına gelecek, komik sayılabilecek bir küçümseme ifadesiyle yan yan baktı. Lisey, ablasının yüzündeki ifadenin bu kez ne anlama geldiğini öğrenmek için ilgiyle (ve biraz da endişeyle) beklemeye başladı. Amanda geldiğinden beri bir tuhaf davranıyordu. Belki sebebi sadece ağır, kasvetli havaydı. Uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşının aniden ortadan kaybolmuş olması daha kuvvetli bir ihtimaldi. Manda, Charlie Corriveau, onu sepetledi diye bir başka duygusal fırtına yaratacaksa Lisey kemerleri bağlasa iyi olacaktı. Corriveau'dan hiçbir zaman hoşlanmamış, o bankacıya bir an bile güvenmemişti. Baharda kütüphanenin düzenlediği kermeste adamın The Mellow Tiger'dakilerin onu Tam İsabet diye çağırdığını söylediğine kulak misafiri olduktan sonra ona nasıl güvenebilirdi ki? Bir bankacı için nasıl bir takma addı bu? Ve ne *anlama* geliyordu? Ve Amanda'nın geçmişte psikolojik sorunlar yaşamış olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı...

"Lisey?" dedi Amanda. Kaşları derin bir çizgi oluşturacak şekilde çatılmıştı.

"Üzgünüm," dedi Lisey. "Ben... bir anlığına dalıp gittim."

"Bunu çok yapıyorsun," dedi Amanda. "Bence Scott'tan sana geçti. Dikkatini ver, Lisey. Dergileri, gazeteleri ve bilimsel *şeylerini* numaraladım. Orada, duvarın dibindeki yığındakiler."

Lisey lafın nereye geleceğini biliyormuş gibi başını salladı.

"Rakamları kurşunkalemle, yazdım," diye devam etti Amanda. "Arkan dönükken veya sen başka bir yerdeyken yaptım çünkü görürsen beni durdurmaya kalkacağını düşündüm."

"Yapmazdım." Sahibinin teriyle yumuşamış olan küçük defteri aldı. "Sekiz yüz kırk altı! Ne kadar çokmuş!" Duvarın dibindeki yayınların *Ev İşlerinin Püf Noktaları* veya *Kadınca* gibi okuyacağı ve evinde bulunabilecek dergilerden ziyade *Parıltı Treni, Küçük Sewanee İncelemesi, Açık Şehir* veya *Piskya* gibi adı telaffuz edilemeyen yayınlar olduğunu biliyordu.

"Daha fazla," dedi Amanda başparmağıyla dergi ve kitap yığınını işaret ederek. Lisey duvarın dibindekilere bakınca ablasının haklı olduğunu gördü. Sekiz yüz kırk küsurdan daha fazlaydı. Öyle olmalıydı. "Üç bine yakın ve hepsini nereye koyacağını ve bunları kimin isteyebileceğini hiç bilmiyorum. Hayır, sekiz yüz kırk altı sadece içinde senin fotoğrafını içerenlerin sayısı."

O kadar tuhaf bir şekilde dile getirilmişti ki Lisey önce anlamadı. Anladığındaysa müthiş keyiflendi. Böyle beklenmedik bir fotoğraf kaynağı -Scott ile birlikte geçirdiği zamanın gizli bir kaydı- olduğu fikri aklının ucundan bile geçmemişti. Ama düşününce çok mantıklı olduğunu gördü. Öldüğü sırada yirmi beş yıldan fazladır evliydiler ve Scott tüm o yıllar boyunca okuyan, dersler veren, iki kitap arasında neredeyse hiç durmaksızın ülkeyi boydan boya dolaşan, her yıl doksan civarı üniversiteyi ziyaret eden ve sonu gelmezmiş gibi görünen kısa hikâyelerinde temposunu asla

kaybetmeyen, doymak bilmez, yerinde duramayan bir yolcu olagelmişti. Ve bu yolculukların çoğunda Lisey onunla birlikteydi. Kim bilir kaç motel odasında kocası saçının virgül şeklinde bir tutamı kaşına düşmüş halde portatif daktilosunu tıkırdatır (evliliklerinin ilk yıllarında) veya dizüstü bilgisayarında sessizce yazarken (son yıllar) odanın onun tarafında duran televizyonda gösterilen bir sohbet programının mırıltılarını dinleyerek Scott'ın takım elbisesini küçük yolculuk ütüsüyle ütülemişti?

O ana kadar verdiği tepkiyi beğenmediği belli olan Manda, ona yüzünde ekşi bir ifadeyle bakıyordu. "Daire içine aldıklarım -altı yüzden fazlası- sana saygısızca davranılmış olan fotoğraflar."

"Öyle mi?" diye sordu Lisey dalgınca.

"Göstereyim." Amanda defteri inceledi, duvar boyunca uzanan yığının yanına gitti, defterine tekrar baktı ve iki tanesini seçti. Biri, Bowling Green'deki Kentucky Üniversitesi'nde altı ayda bir çıkan, pahalı görünüşlü, ciltli bir yayındı. Diğeriyse öğrenciler tarafından çıkarılmışa benzeyen, İngilizce öğrencileri tarafından koyulmuş hoş ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir ismi olan, *İtiş-Postu* adında bir dergiydi.

"Aç bak, aç bak!" diye emretti Amanda iki dergiyi onun eline tutuştururken. Lisey, ablasının terinin keskin ve ekşi kokusunu duydu. "Sayfalar küçük kâğıt limeleriyle işaretli, gördün, değil mi?"

Lime. Annesinin parça yerine kullandığı kelime. Lisey önce üniversitenin yayınını açtı ve işaretli sayfayı buldu. Scott ve ikisinin fotoğrafı bunda gayet kaliteli ve düzgündü. Scott podyuma doğru yürüyor, kendisi de arkada durmuş, alkışlıyordu. *İtiş-Postu*'ndaki fotoğrafın ise kaliteli olduğu kesinlikle söylenemezdi. Üzerindeki noktacıklar yumuşak uçlu bir kurşunkalemle yapılmış gibi kocamandı ve kâğıt pürtüklüydü ama Lisey fotoğrafa bakınca ağlayacakmış gibi oldu. Scott kalabalığın arasına giriyordu. Suratında, evet, işte burası der gibi, ona özgü, koca bir sırıtış vardı. Kendisi de hemen onun arkasındaydı, güçlü flaş, yüzündeki gülümse-

meyi aydınlatmıştı. Üzerindeki bluzu bile ayırt edebiliyordu, sol tarafı boyunca komik bir kırmızı şeridi olan mavi Anne Klein imzalı bluzuydu. Altına ne giydiği gölgede kaldığı için anlaşılmıyordu, fotoğrafın çekildiği akşamı hatırlamıyordu ama kot pantolon giymiş olduğundan emindi. Geç saatte dışarı çıktığında hep bir çift solmuş kot pantolon giyerdi. Fotoğrafın altındaki yazı şöyleydi: *Yaşayan Efsane Scott Landon (yanında Kız Arkadaşıyla) Geçen Ay Vermont Üniversitesi Stalag 17 Club'da Boy Gösterdi. Landon Okuyarak, Dans Ederek Ve Eğlenerek Geç Saatlere Dek Kaldı. Adam Eğlenmeyi İyi Biliyor.*

Evet, adam eğlenmeyi iyi bilirdi. Lisey buna şahitti.

Diğer dergilere bakınca içlerinde bulabileceği ganimetler bir anda kendini boğulacakmış gibi hissetmesine sebep oldu ve Amanda'nın onu yine bir şekilde incitmiş olduğunu anladı, uzun süre kanaması olası bir yarayı deşmişti. Karanlık yerlerle ilgili bilgisi olan sadece Scott mıydı? Çaresizce yalnız olunan ve dilin tutulduğu, ses çıkarılamayan yerler? Belki onun kadar iyi bilmiyordu ama Lisey de payını yeterince almıştı. Elbette sorunlu olduğunu ve günbatımından sonra aynaya -yansıtıcı herhangi bir yüzeye aslında- bakamadığını biliyordu. Ve onu buna rağmen seviyordu. Çünkü adam eğlenmeyi biliyordu.

Ama artık değil. Artık eğlenemezdi. Eski deyişle göçüp gitmişti; Lisey'in hayatında bir başka safha başlamıştı, yalnız bir dönem ve artık geri dönmek için çok geçti.

Bu cümle üzerine ürperdi ve aklına uzak tutması gereken

(mor, yan tarafı benekli şey)

düşünceler üşüştü. Aklını onlardan uzaklaştırdı.

"Bu resimleri bulduğuna sevindim," dedi Amanda'ya sıcak bir ifadeyle. "Çok iyi bir ablasın, biliyor muydun?"

Ve Manda, Lisey'in umduğu (ama görmeyi pek beklemediği) gibi şaşırdı ve o ukala tavrından sıyrıldı. Kulaklarına inanamıyormuş gibi Li-

sey'e tedirginlikle baktı ama bulamadı. Sonra yavaş yavaş gevşedi ve daha başa çıkılır Amanda'ya dönüştü. Defteri geri aldı ve nereden geldiğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatarak baktı. Lisey rakamların obsesif yapısı düşünüldüğünde bunun iyi yönde atılmış büyük bir adım olabileceğini düşündü.

Sonra Manda unutulmaması gereken bir şeyi hatırlamış insanlar gibi başını salladı. "Daire içine alınmış olanlarda hiç olmazsa *ismin* belirtilmiş; Lisa Landon gerçek bir kişi. Ayrıca bir de kare içine alınmış tek tük rakamlar göreceksin. Onlarda senin *tek* fotoğrafların var!" Lisey'e etkileyici, neredeyse haşin bir bakış fırlattı. "*Onlara* bakmak istersin muhakkak."

"Hiç şüphem yok." Günlerini ve gecelerini geçirdiği bir erkeğe -Incunk olmayan, *nasıl kuşanacağını* bilen, iyi bir erkeğe- sahip olduğu o rüzgâr gibi geçen yıllarda çekilmiş tek başına pozlarla neden ilgileneceğine dair aklına tek bir fikir bile gelmemesine rağmen sesinin hevesli çıkmasına gayret gösterdi. Bakışları düzensiz yığınlara ve çeşitli boylardaki dergilerden oluşan tepeciklere yöneldi ve anı köşesinde (başka nerede olacak) yere bağdaş kurup oturarak, orada bulunan yayınların her birini tek tek elden geçirerek o ve Scott'ın fotoğraflarını aramanın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Amanda'yı en çok kızdıran fotoğraflarda Lisey kameraya hep biraz geride, ona bakıyorken yakalanmıştı. Diğerleri alkışlıyorsa o da alkışlıyordu. İfadesi fazla renk vermiyor, yüzünden genellikle kibar bir ilgi okunuyordu. Yüz ifadesi, *beni sıkmıyor*, diyordu. *Beni aşka getirmiyor*, diyordu. *Ne ben onun için kendimi, ne o benim için kendini ateşe atar,* diyordu (yalan, yalan, yalan). Yüz ifadesi, *her şey aynı*, diyordu.

Amanda bu fotoğraflardan nefret ediyordu. Onlara bakıyor ve kardeşinin sadece fonda bir nesne olduğunu görüyordu. Kardeşinden bazen *Bayan Landon* bazen *Bayan Scott Landon* diye bahsedildiğini, bazı zamanlar ise -bu çok acıydı- hiç bahsedilmediğini görüyordu. *Kız arkadaş*

gibi bir sıfatla basite indirgendiğini düşünüyordu. Amanda için bu neredeyse cinayetti.

"Mandy'ciğim?"

Amanda, ona baktı. Işık acımasızdı ve Lisey, Manda'nın sonbaharda altmış yaşında olacağını hatırlayıp küçük çapta bir şok yaşadı. Altmış! O an aklına pek çok uykusuz gecede kocasının peşine düşen şey geldi; istediğini yapabilirse Woodbody gibilerin asla varlığından haberdar olamayacağı şey. Sonsuza dek uzanan benekli bir tarafı olan, tüm ağrı kesicinin tükendiği, boşluğa bakan kanser hastalarının en iyi görebildiği şey. Sabaha kadar başka ağrı kesici olmayacak.

Çok yakında, hayatım. Onu göremiyorum ama yemeğini yediğini duyabiliyorum.

Scott neden bahsettiğini bilmiyorum.

"Lisey?" dedi Amanda. "Bir şey mi dedin?"

"Kendi kendime öylesine mırıldanıyordum." Gülümsemeye çalıştı.

"Scott'la mı konuşuyordun?"

Lisey gülümsemeye çalışmaktan vazgeçti. "Evet, galiba öyle. Bazen hâlâ onunla konuşuyorum. Delice, değil mi?"

"Bence değil. İşe yarıyorsa değil. Bence delilik, işe yaramadığı zamanlardır. Ve en iyi bilenlerden biri ben olmalıyım. Ne de olsa tecrübeliyim. Değil mi?"

"Manda..."

Ama Amanda gazete, yıllık ve dergilerin oluşturduğu yığınlara bakmak üzere döndü. Tekrar Lisey'e baktığında yüzünde güvensiz bir gülümseme vardı. "İyi yapmış mıyım, Lisey? Sadece üzerime düşeni yapmak iste..."

Lisey, Amanda'nın elini tutup kuvvetle sıktı. "İyi yaptın. Hadi artık buradan çıkalım, ne dersin? Duş sırası için yazı tura atarız."

4

Karanlıkta kaybolmuştum, sen beni buldun. Yanıyordum -çok sıcaktı- sen bana buz verdin.

Scott'ın sesi.

Lisey günlük işlerini yaparken bir anlığına dalıp gittiğini ve Scott'ın ölmüş olduğu, kendisininse onun çalışma odasını temizleyip elden geçirmek gibi meşakkatli bir göreve sahip olduğu inanılmayacak kadar ayrıntılı bir rüya görmüş olduğunu düşünerek gözlerini açtı. Ama gözlerini açar açmaz Scott'ın *gerçekten* ölmüş olduğunu, Manda'yı eve bırakıp kendi yatağında uyuduğunu ve rüyasının aslında bu olduğunu fark etti.

Ay ışığında havada süzülüyor gibiydi. Egzotik çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Bir yaz esintisi saçlarını şakaklarından geriye savuruyordu, gece yarısından çok sonra, evden çok uzakta gizli bir yerde esen türde bir rüzgârdı. Ama burası evdi, öyle *olmalıydı*, çünkü tam karşısında Scott'ın çalışma alanı olarak kullandığı ve bütün Incunkların ilgi odağı olan ahır vardı. Ve şimdi, Amanda sayesinde müteveffa kocasının pek çok fotoğrafını barındırdığını da öğrenmişti. Tüm o gömülü hazine, o duygusal ganimet.

Fotoğraflara bakmak pek iyi bir fikir olmayabilir, diye fısıldadı rüzgâr kulaklarına.

Ah, bundan şüphesi yoktu zaten. Ama *bakacaktı*. Orada olduklarını bildiği sürece başka seçeneği yoktu.

Üzerinde pek çok yere PILLBURY'NİN EN İYİ UNU yazısının basılı olduğu, ay ışığının vurduğu, dev gibi bir kumaş parçasının üstünde süzülmekte olduğunu neşeyle fark etti. Kumaşın köşeleri mendil gibi düğümlenmişti. Acayipliği onu büyülemişti, bir bulutun üstünde uçmak gibiydi.

Scott. İsmini yüksek sesle söylemek istedi ama yapamadı. Rüya buna izin vermedi. Ahıra giden araba yolunun artık orada olmadığını gördü. Ahırla ev arasındaki bahçe de yoktu. Onların yerine tekin olmayan ay ışığı altında rüya gören mor çiçeklerden oluşan büyük bir tarla vardı. *Scott, seni sevdim, seni kurtardım, sana...*

5

Sonra uyandı ve karanlıkta aynı cümleyi bir mantra gibi tekrarladığını duydu: "Seni sevdim, seni kurtardım, sana buz buldum. Seni sevdim, seni kurtardım, sana buz buldum. Seni sevdim, seni kurtardım, sana buz buldum."

Nashville'de sıcak bir ağustos gününü hatırlayıp, onca zaman çift olduktan sonra tek olmanın çok garip bir durum olduğunu -kim bilir kaçıncı kez- düşünerek uzun süre yattı. İki yılın o garipliği yok etmek için yeterli süre olacağını düşünmüştü ama değildi; görünüşe bakılırsa zamanın tek yaptığı, kederin keskinliği köreltmekti. Artık dilimlemiyor, yarıyordu. Çünkü her şey aynı *değildi*. Ne dışarıda, ne içeride, Lisey için değildi. Bir zamanlar iki kişinin paylaştığı yatakta yatarken gecenin bir yarısı uyanıp koca evdeki tek kişi olduğunu anladığı andaki kadar yoğun bir yalnızlık olamayacağını düşündü. Tek nefes alanların kendisi ve duvarların içindeki fareler olduğunu anladığı an.

II. Lisey ve Deli Adam (Karanlık Onu Seviyor)

1

Lisey ertesi sabah Scott'ın anı köşesinde, dergilerden, mezuniyet haberlerinden, İngilizce Bölümü bültenlerinden, üniversite gazetelerinden oluşan ve çalışma odasının güney duvarı boyunca uzanan yığına bakarak yere bağdaş kurup oturdu. Belki görmediği fotoğrafların hayal gücünü esir almasına hepsine bakarak engel olabilirdi. Ama anı köşesinde yığının karşısına oturduğunda boşuna umutlanmış olduğunu anladı. Manda'nın içinde rakamlar olan yıpranmış defterine de ihtiyacı yoktu. Yerde faydasızca durmakta olan defteri aldı ve kot pantolonunun arka cebine soktu. Görünüşü hoşuna gitmiyordu; pek de doğru çalışmayan bir aklın el üstünde tutulan hazinesiydi.

Güney duvarı boyunca uzanan yığına tekrar baktı. Yüksekliği bir metre yirmi santim civarı, uzunluğuysa neredeyse on metreydi. Amanda olmasaydı muhtemelen bir tekine bile göz gezdirmeden, Scott'ın onları niçin saklamış olduğunu düşünmeden hepsini karton kutulara koyup odadan çıkaracaktı.

Benim aklım o şekilde çalışmıyor, dedi kendi kendine. *Aslında fazla düşündüğüm söylenemez.*

Belki öyle ama hafızan daima *muhteşem* olmuştur.

Ona takılan, neşeli, karşı konması zor tavrıyla Scott'tı bu ama işin aslı, Lisey unutmakta daha başarılı olagelmişti. Tıpkı Scott gibi ve ikisinin de kendine göre sebepleri vardı. Ama yine de, sanki onu haklı çıkarmak ister gibi, geçmişten gelen hayalet gibi bir konuşma parçasını hatırlayıverdi. Konuşan taraflardan biri -Scott- tanıdıktı. Diğerinde güneyli aksanı vardı. Belki *kendini beğenmiş* bir ton.

–*Haberi Tony yazacak* [şu dergi için bu gazete için, ne fark eder]. *Bir kopyasını görmek ister misiniz, Bay Landon?*

–*Hmmmm? Tabii, elbette!*

Mırıldanan sesler çevrelerini sarmıştı. Scott, Tony'nin haberi yazmasıyla ilgili söylenenleri hayal meyal duymuştu, halkın arasındayken kendini onu izlemeye gelenlere göstermeye dair neredeyse politikacılara özgü bir yeteneği vardı. Toparlanan ve büyüyen kalabalığın sesini dinliyor, fişi takmak için, elektriğin ondan kalabalığı oluşturan insanlara akması, sonra ikiye üçe katlanmış halde ona geri dönmesi için en uygun zamanı kolluyordu. Bu akıma bayılıyordu ama Lisey onun en sevdiği anın fişi taktığı an olduğundan emindi. Yine de karşılık vermek için zaman ayırmıştı.

–*Fotoğrafları, okul gazetesinde çıkan eleştirileri veya makaleleri, bölüm yayınlarını, bu türden her şeyi gönderebilirsiniz. Lütfen. Hepsini görmek isterim. Çalışma Odası, RFD No: 2, Sugar Top Tepesi Yolu, Castle Rock, Maine. Posta kodunu Lisey biliyor. Ben hep unutuyorum.*

Onun hakkında başka hiçbir şey yok, sadece *posta kodunu Lisey biliyor*. Manda bunu duysa ne çok sinirlenirdi! Ama Lisey o seyahatlerde unutulmayı *istiyordu*, hem oradaymış hem değilmiş gibi. İzlemek hoşuna gidiyordu.

Porno filmlerdeki adam gibi mi? diye sormuştu Scott bir keresinde ve Lisey ona ince buz üzerinde yürüdüğünü hatırlatan o belli belirsiz gülümsemesiyle bakmıştı. *Sen öyle diyorsan öyledir, hayatım*, demişti.

Scott vardıklarında onu daima tanıtır, daha sonra da gerektiğinde orada burada tanıştırırdı ama nadiren gerekirdi. Akademisyenler kendi alanları dışındaki konuları pek merak etmezdi. Çoğunun tek duygusu *Münzevinin Kızı* (Ulusal Kitap Ödülü) ve *Kutsal Emanetler*'in (Pulitzer) yazarının aralarında olmasının verdiği coşkuydu. Ayrıca Scott'ın her nasılsa son derece etkileyici olduğu yaklaşık on yıllık bir dönem vardı; başkaları için, bazen de kendisi için. (Lisey için değil; o, tuvalette ihtiyacı olduğunda ona yeni bir rulo tuvalet kâğıdı götüren kişiydi.) Mikrofon elinde sahnede dururken izleyiciyle kurduğu bağlantıyı Lisey bile hissediyordu. O voltları. Hissetmemek mümkün değildi ve bu akımın yazar olarak çıkardığı işle pek ilgisi yoktu. Hatta belki hiç ilgisi yoktu. Onun *Scott'lığıyla* alakalıydı bir şekilde. Kulağa çılgınca geliyordu ama doğruydu. Ve hiçbir zaman onu değiştirmiş veya incitmiş gibi görünmemişti. Ta ki...

Lisey'in gözleri hareket etmeyi bıraktı ve sırtında altın sarısı harflerle *Tennessee Üniversitesi Nashville 1988 İncelemesi* yazan ciltli kitap üzerinde sabitlendi.

1988, *rockabilly*(*) romanının yılı. Hiçbir zaman yazmadığı.

1988, deli adamın yılı.

—*Haberi Tony yazacak*

"Hayır," dedi Lisey. "Bu doğru değil. Tony dememişti. Dediği..."

—*Toneh*

Evet, öyleydi. Aksan ile.

—*Haberi Toneh yazacak*

"*Tennessee Üniversitesi 1988 Yılı İncelemesi* için," dedi Lisey. "Dedi ki..."

—*Express Posta ile gönderebilirim*

Ama Lisey küçük Tennessee Williams özentisinin *Spres* dediğinden emindi. Evet, ses buydu, güneyli tavuk bokunun sesi. Dashmore muydu

(*) 1950'lerde popüler olmuş müzik akımı.

adı? Dashman? Adam tabanları yağlayıvermişti. Ama adı bunlardan biri değildi. İsmi...

"Dashmiel!" diye mırıldandı Lisey boş odalara ve yumruklarını sıktı. İsmi altın rengi harflerle yazılmış olan kitaba gözlerini ayırır ayırmaz ortadan kaybolacakmış gibi baktı. "Küçük güneyli korkağın adı Dashmiel'dı *VE BİR TAVŞAN GİBİ KAÇTI!* "

Scott, Express Posta veya Federal Express tekliflerini reddeder, bunların gereksiz masraf olduğuna inanırdı. Yazışmada onun için hiç acele yoktu, akıntıyla sürüklenip geldiğinde alıverirdi. Kitaplarının eleştirileri söz konusu olduğunda çok daha sabırsız, daha yerinde duramaz bir tavrı olurdu ama halkın karşısına çıktığı özel günlere dair yazıların normal posta yoluyla gelmesi onun için yeterliydi. Çalışma odasının adresi ayrı olduğundan Lisey gelen postayı pek görmezdi. Ve bir kez buraya ulaştıklarında... eh bu havadar, iyi ışıklandırılmış odalar onun değil, Scott'ın oyun alanıydı; genelde halim selim olan bir çocuğun hikâyelerini yazdığı ve Minderli Hücrem dediği ses geçirmez alanda dilediğince müzik dinlediği oyun odasıydı. Kapısında hiçbir zaman bir GİRİLMEZ levhası olmamıştı, o hayattayken Lisey buraya pek çok kez gelmiş ve Scott her seferinde bu ziyaretlerden memnun görünmüştü. Ama güney duvarı boyunca uzanan yılankavi yığının midesindekini keşfeden Amanda olmuştu. Alıngan Amanda, sabırsız Amanda, mutfağındaki fırına her seferinde ne daha az, ne daha fazla, tamı tamına üç akçaağaç parçası atmazsa evinin yanıp kül olacağına inanan obsesif kompalsif bozukluğa sahip Amanda. Evde bir şey unuttuysa tekrar girmeden önce kapının önünde durup kendi etrafında mutlaka üç kez dönen Amanda. Bu tür davranışlarına bakarak (veya dişlerini fırçalarken her fırça darbesini sayışını dinleyerek) Manda'nın Zoloft veya Prozac kullanması gereken kaçık bir yaşlı kadın olduğu düşünülebilirdi. Ama Manda olmasaydı Lisey ölü kocasına ait yüzlerce fotoğrafın burada, onun bakmasını beklemekte olduğunu bilecek miy-

di? Yüzlerce anının yüzeye çıkarılmayı beklediğini? Ve çoğu da mutlaka Dashmiel adlı korkak güneyli herifin içinde olduğundan daha hoş...

"Kes şunu," diye mırıldandı. "Hemen kes. Lisa Debusher Landon, ellerini aç ve serbest bırak gitsin."

Ama anlaşılan henüz buna hazır değildi zira yerinden kalktı, odanın diğer ucuna yöneldi ve kitapların önünde diz çöktü. Sağ eli numarasını yapmakta olan bir sihirbaz gibi uzandı ve *Tennessee Üniversitesi 1988 Yılı İncelemesi*'ni aldı. Kalbi hızla çarpıyordu. Heyecandan değil, korkudan. Beyin kalbe her şeyin on sekiz yıl öncesinde kaldığını söyleyebilirdi ama iş duygulara geldiğinde kalbin dağarcığı bambaşkaydı. Deli adamın saçları o kadar açık sarıydı ki beyaz olduğu düşünülebilirdi. Abuk sabuk konuşmayan, *üniversite mezunu* bir deliydi. Silahlı saldırının ertesi günü -Scott'ın durumu kritik olmaktan çıkıp iyiye yöneldiğinde- Scott'a üniversite mezununun *kuşanmış* olup olmadığını sormuş, o da bir delinin bunu yapabileceğini sanmadığını fısıldamıştı. *Kuşanmak* kahramanca, iradi bir hareketti ve delilerin pek irade sahibi olduğu söylenemezdi... yoksa o başka türlü mü düşünüyordu?

—Bilmiyorum, Scott. Düşüneceğim.

Niyeti yoktu aslında. Elinden gelse o günü bir daha hiç aklına getirmezdi. Tabancalı moku yemiş kaçık Scott'la tanışmasından beri unuttuğu diğer şeylerin arasında yerini alabilirdi, Lisey'e göre hava hoştu.

—Çok sıcaktı, değil mi?

Yatakta yatıyordu. Hâlâ solgundu, *fazlasıyla* solgun, ama yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı. Öylesine, havadan sudan sohbet edercesine. Şimdiki Lisey, Yalnız Lisey, dul Landon ürperdi.

"Hatırlamıyordu," diye mırıldandı.

Hatırlamadığından neredeyse emindi. Kaldırımda yattığı ve bir daha asla kalkamayacağına ikisinin de kani olduğu anları hatırlamıyordu. Ölmekte olduğunu, o an aralarında geçenlerin son olduğuna, birbirlerine

söyleyecek daha pek çok şeyleri varken sona gelmiş olduklarına inandıklarını hatırlamıyordu. Cesaretini toplayabildikten sonra konuştuğu nörolog, travmatik bir olayın unutulmasına çok sık rastlandığını, yaşayan kişinin hafızasında o kısmın silindiğini söylemişti. Silinen kısım beş dakika, beş saat veya beş günlük bir süreyi kapsayabilirdi. Yıllar, hatta on yıllar sonra anılar bölük pörçük geri dönebilirdi. Nörolog bu durumu savunma mekanizması olarak adlandırmıştı.

Lisey'e mantıklı gelmişti.

Hastaneden çıkıp kaldıkları motele dönmüştü. Çok iyi bir oda sayılmazdı -arka tarafta, manzarası tahta bir çitten ibaret, dinlemek içinse yüzlerce köpeğin havlamasından başka hiçbir şey olmayan bir odaydı- ama böyle şeyleri umursayacak halde değildi. Kocasının vurulduğu kampusa dair hiçbir şey istemediği muhakkaktı. Ayakkabılarını çıkarıp kendini çift kişilik sert yatağa bıraktığında *karanlık onu seviyor*, diye düşünmüştü.

Bu doğru muydu?

Ne anlama geldiğini bile bilmezken bu soruya nasıl cevap verebilirdi?

Biliyorsun. Babanın ödülü bir öpücüktü.

Lisey yastığa dayanmış başını öyle hızlı çevirmişti ki görünmez bir el tarafından tokat yese anca bu kadar olurdu. *O konuda konuşma!*

Cevap yok... cevap yok... sonra sinsice: *Karanlık onu seviyor. Onunla bir âşık gibi dans ediyor, ay mor tepenin üstünde doğuyor ve bir zamanlar tatlı olan kokular ekşiyor. Zehir gibi kokuyor.*

Başını yine diğer yöne çevirmişti. Motel odasının dışında köpekler -seslerine bakılırsa Nashville'deki bütün kahrolası köpekler- ağustos güneşi batıp gün yerini geceye bırakırken havlamıştı. Çocukken annesi ona karanlığın korkulacak bir şey olmadığını söylemiş, Lisey de ona inanmıştı. Şimşeklerle yırtıldığı ve gök gürültüsüyle çınladığı zamanlarda bile ka-

ranlıktan korkmamıştı. Ablası Manda örtünün altında tir tir titrerken Lisey başparmağını emerek yatağında oturmuş, birinin el feneri getirip ona bir hikâye okumasını istemişti. Bir keresinde bunları Scott'a anlatmış, o da ellerini ellerine alarak, "*Benim* ışığım sen ol o halde," demişti. "*Benim* ışığım ol, Lisey." Ve o da denemişti, ama...

"Karanlıkta kaybolmuştum," diye mırıldandı Lisey elinde *Tennessee Üniversitesi 1988 İncelemesi* ile artık sahipsiz olan çalışma odasında otururken. "Bunu söylemiş miydin, Scott? Söylemiştin, değil mi?"

—Karanlıkta kaybolmuştum ve sen beni buldun. Beni kurtardın.

Belki bu, Nashville'de doğruydu. Ama sonda değil.

—Beni hep kurtarıyordun, Lisey. Senin dairende kaldığım ilk geceyi hatırlıyor musun?

Kitabı kucağına indirmiş halde oturmakta olan Lisey gülümsedi. Elbette hatırlıyordu. En belirgin anısı, çok fazla nane likörü içtiği için midesinin ekşidiğiydi. Scott da önce sertleşmekte zorluk çekmiş sonrasında ereksiyonu korumakta sorun yaşamış ama sonra her şey yolunda gitmişti. O zaman içkinin etkisi olduğunu düşünmüştü. Ona gelene kadar *asla* başarılı olamadığını, Lisey'in onun ilki, teki, ona veya başkalarına hem eşcinsel hem normal kulvarlarda yaşadığı çılgınca yetişkin cinsel hayatına dair anlattığı her şeyin yalan olduğunu itiraf edene kadar öyle sanmıştı. Peki ya Lisey? Lisey onu yarım kalmış bir proje, uykuya dalmadan önce yapılması gereken bir iş gibi görmüştü. Âdet döneminin yoğun günlerinde bulaşık makinesini tatlı dille ikna et, güveç tabağını dinlenmeye bırak, başarılı genç yazara yeterince sertleşene kadar oral seks yap.

—Bittiğinde ve uykuya daldığında uyanık yatıp komodinin üstündeki saatin tik taklarını ve dışarıda esen rüzgârı dinlerken kendimi evimdeymişim gibi hissetmiştim, benim yuvam seninle paylaştığım yataktı ve karanlıkta yaklaşmakta olan şey aniden yok olmuştu. Kalamamıştı. Uzaklaştırılmıştı. Nasıl geri geleceğini biliyordu, bundan emindim ama kalamıyordu. Artık

uyuyabilirdim. Kalbim minnetle öylesine doluydu ki patlayacak sanmıştım. Hayatımda ilk defa minnet duyuyordum. Yanında yatarken gözyaşlarım yanaklarımdan yastığıma aktı. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve aradan geçen zamanın her anında sevmeye devam ettim. Beni anlayıp anlamaman umurumda değil. Anlaşılmaya gereğinden fazla önem veriliyor ama kimse kendini yeterince güvende hissedemiyor. O şey karanlıktan yok olduğunda kendimi ne kadar güvende hissettiğimi asla unutamam.

"Babanın ödülü bir öpücüktü."

Lisey bu kez yüksek sesle söyledi ve çalışma odası sıcak olmasına rağmen ürperdi. Ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu ama Scott'ın ona babanın ödülünün öpücük olduğunu, Lisey'in onun ilki olduğunu ve kimsenin kendini yeterince güvende hissetmediğini ne zaman söylediğini çok iyi hatırlıyordu: evlenmelerinden hemen önceydi. Lisey, Scott'ın kendini güvende hissetmesi için elinden geleni yapmış ama yetmemişti. Sonunda Scott'ın o şeyi geri dönmüştü; bazen aynalarda ya da su bardaklarında gözucuyla gördüğü, dev yan tarafı benekli olan şey. Uzun oğlan.

Lisey o sırada kendisini izleyip izlemediğini anlamak için korkuyla etrafına bakındı.

2

Tennessee Üniversitesi 1988 Yılı İncelemesi 'ni açtı. Kitabın sırtının çıtırtısı sessizlikte tabanca sesi etkisi yarattı. Şaşkınca küçük bir çığlık atıp kitabı elinden düşürdü. Sonra güldü (biraz titrekçe). "Lisey, seni şapşal."

Sayfaların arasından katlanmış, sararmış, pürüzlü bir gazete parçası düştü. Açıp baktığında, ana karakterinin yüzündeki şok ifadesi yüzünden çok daha genç gösteren yirmi üç yaşlarında bir genç olduğu bir fotoğraf gördü. Delikanlı sağ elinde kısa saplı gümüş bir kürek tutmaktaydı. Küre-

ğin üstünde, fotoğrafta seçilemeyen ama Lisey'in hatırladığı bir yazı kazınmıştı: SHIPMAN KÜTÜPHANESİ TEMEL ATMA TÖRENİ.

Genç adam... şey... küreğe *dikkatle bakıyor* görünüyordu ama Lisey, gencin ne gördüğüne dair hiçbir fikri olmadığını hem yüz ifadesinden, hem de vücudunun kararsız duruşundan anlayabiliyordu. Bir bomba, bonsai ağacı, radyasyon detektörü veya pembe bir domuz şeklinde bir kumbara olabilirdi; bir alet, aşka delil olan bir muska, sırtlan derisinden çan biçiminde bir şapka olabilirdi. Şair Pindar'ın penisi olabilirdi. Bu genç adam farkı fark edebilecek noktayı geçmişti. Lisey, kıyafet balosunda otoyol devriyesi kostümü giymişe benzeyen sonsuza dek fotoğraftaki siyah noktacıkların arasında kalmaya mahkûm, sol elini kavrayan adamı da fark etmemiş olduğuna bahse girebilirdi: silahı yoktu, ama göğsü üstünden çaprazlama geçen bir Sam Browne kemeri vardı. Ayrıca suratında, Scott'ın çok *büyyük* diye tanımlayacağı, *evlat, birkaç dolarım olduğu sürece ben varken bir daha hiçbir barda kendine içki almak zorunda kalmayacaksın* diyen, bir tür Tanrı'ya -şükürler- olsun ifadesi taşıyan bir sırıtışı vardı. Geri planda ilk fırsatta tabanları yağlayan korkak güneyli Dashmiel'ı görebiliyordu. Roger *C*. Dashmiel, Lisey'e göre o büyük C, cesaretsizin baş harfiydi.

O, küçük Lisey Landon kampus güvenlik görevlisinin şaşkın genç adamın elini sıktığını görmüş müydü? Hayır, ama... acaba...

Hey dostlar... Alice'in tavşan deliğinden aşağı düşmesine veya şapkalı bir kurbağanın araba sürmesine denk, gerçek hayattan, inanılması güç bir sahneye tanıklık etmek ister misiniz? O halde *şuna* bir bakın, fotoğrafın sağ tarafına...

Lisey, burnu, sararmış Nashville *American*'a neredeyse değecek kadar eğildi. Scott'ın masasının geniş orta çekmecesinde bir büyüteç vardı. Lisey onu daha önce defalarca görmüştü, dünyanın en eski açılmamış Herbert Tareyton sigara paketiyle dünyanın en eski kullanılmamış S&H

ödül kuponlarının arasında duruyordu. Kalkıp alabilirdi ama gerek görmedi. Gördüğünü onaylaması için bir büyütece ihtiyacı yoktu: kahverengi bir ayakkabının yarısı. O ayakkabıları çok iyi hatırlıyordu. Ne kadar rahat olduklarını. O gün ayağında kesinlikle onlar vardı, değil mi? Olanlar olduktan sonra ne mutlu güvenlik görevlisini ne şaşkın genci (adının Tony olduğundan emindi, *haberi Toneh yazacak*) ne de güneyli korkak Dashmiel'ı görmüştü gözü. Hepsi gözünde varlığını yitirmişti. O sırada aklındaki yegâne düşünce Scott'tı. Sadece üç metre uzağındaydı ama yanına yeterince çabuk gidemediği takdirde kalabalığın etrafını sarıp aralarına gireceğini biliyordu... ve yanına onlardan önce varamazsa kalabalık onu öldürürdü. Tehlikeli sevgisi ve doymak bilmez alakasıyla canını alırdı. Belki de hiç fark etmezdi, o an son nefesini veriyor da olabilirdi. Eğer öyleyse, ruhunu teslim ettiği sırada onun yanında olmalıydı. Anne babasının kuşağının deyişiyle, öbür dünyaya göçtüğünde.

"Öleceğinden *emindim*," dedi Lisey güneş ışığıyla yıkanan odadaki tozlu kitap yığınlarına.

Böylece yerde yatmakta olan kocasına doğru koşmuş ve foto muhabiri -oraya sadece üniversitenin önde gelenlerinin ve yeni kütüphanenin inşa edileceği arazide temel atma töreni için gümüş bir kürekle ilk toprağı atacak olan ünlü yazarın formalite icabı fotoğrafını çekmek için gelen muhabir- sonuç olarak çok daha hareketli bir fotoğraf çekmiş olmuştu, değil mi? Bu *ön sayfalık* bir fotoğraftı, hatta belki *en iyiler* koleksiyonuna girerdi; kahvaltı masasında görüldüğü an insanın lokmasını yarı yolda bırakacak türdendi, elleri karnında, ağzı son bir çığlıkla açılmış olan Oswald'ın fotoğrafı gibi, asla unutulmayacak türden. Yazarın karısının da karede olduğunu sadece Lisey anlayabilirdi. Topuğu fotoğrafa dahil olan tek noktasıydı.

Fotoğrafın altındaki yazı şöyleydi:

Tennessee Üniversitesi Kampusu Güvenlik Şefi **S. Heffernan,** ziyarete gelmiş olan ünlü yazar **Scott Landon**'ın hayatını bu fotoğraf çekilmeden saniyeler önce kurtaran **Tony Eddington**'ı kutluyor. **Heffernan,** "O gerçek bir kahraman," dedi. "Başka kimse müdahale edecek kadar yakın değildi." (Haberin devamı sayfa 4'te ve 9'da)

Sol tarafta, tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış uzunca bir not vardı. Sağ tarafta, Scott'ın gelişigüzel el yazısıyla yazılmış iki satır göze çarpıyordu. İlk satır, ikinciye oranla daha büyüktü ve ayakkabıyı gösteren bir de ok vardı! Lisey okun anlamını biliyordu, Scott ayakkabıyı tanımıştı. Karısının hikâyesini dinleyince -adı Lisey ve Deli Adam olabilirdi mesela, gerçek hayattan bir macera- her şeyi anlamıştı. Peki öfkeden kudurmuş muydu? Hayır. Çünkü karısının sinirlenmeyeceğini biliyordu. Komik bulacağını biliyordu, *öyleydi* de zaten, düpedüz komediydi, o halde neden gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi hissediyordu? *Tüm hayatı* boyunca şu son birkaç günde olduğu kadar şaşırmamış, afallamamış, duygularının etkisiyle tepe taklak olmamıştı.

Gözyaşı dalgasının elindeki kupürü tükürüğün ağız dolusu pamuk şekeri erittiği gibi eriteceğinden korkarak gazete parçasını kitabın üstüne bıraktı. Avuçlarını gözlerine bastırarak bekledi. Yaşların akmayacağından emin olunca kupürü aldı ve Scott'ın notunu okudu:

Lisey'e göstermeliyim! Nasıl da GÜLECEK!
Ama anlayacak mı? (Yaptığımız incelemelere göre evet) ☺

Ünlem işaretinin noktasını ona iyi günler diliyormuşçasına yetmişli yıllar tarzı bir gülen surata çevirmişti. Ve Lisey anlamıştı gerçekten. On sekiz yıl gecikmeyle, ama ne olmuş? Hafıza özneldir.

Çok derin, çekirge , derdi Scott olsa.

"Derin, merin. Tony bugünlerde neler yapıyor acaba, asıl merak ettiğim bu. Ünlü Scott Landon'ın kurtarıcısı." Bir kahkaha attı ve akmayı bekleyen gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Tekrar kupüre döndü ve daha uzun olan notu okudu.

18-8-88

Sevgili Scott (hitabımın sakıncası olmazsa): C. Anthony ("Tony") Eddington 111, yani hayatını kurtaran mezunumuzun bu fotoğrafını isteyebileceğini düşündüm. Tennessee Üniversitesi onu onurlandıracaktır elbette; senin de onunla temasa geçmek isteyebileceğini düşündük. Adresi, 148 Coldview Bulvarı, Nashville North, Nashville, Tennessee 37235. "Fakir ama Gururlu" Bay Eddington güneyin iyi ailelerinden birine mensup ve mükemmel bir şair. Mutlaka ona teşekkür etmek (ve belki ödüllendirmek) istiyorsundur.

Saygılarımla, Prof. Roger C. Dashmiel, Tennessee Üniversitesi, İngilizce Bölümü

Lisey notu okudu, sonra tekrar okudu (Scott olsa "Üç kez hanımefendi," diye şarkı söylerdi). Hâlâ gülümsüyordu ama artık ifadesine şaşkınlık ve nihai anlayış karışmıştı. Roger Dashmiel olan bitenden tıpkı güvenlik şefi gibi bihaberdi muhtemelen. Bu demekti ki o gün gerçekte olanları dünya üzerinde sadece iki kişi biliyordu: Lisey Landon ve haberi yazacak olan Tony Eddington. Temel atma töreninin ilk kürek dolusu toprağı atıldıktan sonra olanları "Toneh"nin bile anlamamış olması muhtemeldi. Belki hafızasının o bölümü yaşadığı dehşetin etkisiyle silinmişti. Hatta *Scott Landon'ın hayatını kurtardığına gerçekten inanıyor olabilirdi.*

Hayır. Öyle olduğunu sanmıyordu. Lisey'e göre bu yapmacık, dalkavukça not Dashmiel'ın Scott'tan zavallıca intikam alma girişimiydi. Ama niçin?

Kibar olduğu için mi?

Edebiyat Profesörü Dashmiel'a bakıp onu görmediği için mi?

Birkaç süslü cümle söyleyip bir kürek toprak atacağı için bir günde on beş bin dolar kazanacak olan zengin, yaratıcı bir piç olduğu için mi? Hem de *önceden gevşetilmiş* toprağı?

Bunların tümü. Ve fazlası. Lisey'e göre Dashmiel daha adil bir dünyada Scott ile birbirlerinin yerinde olacaklarına inanıyordu; o, yani Roger Dashmiel entelektüel çevrenin ve hayran öğrencilerin ilgi odağı olmalı, Scott Landon ise (hayatı-buna-bağlı-olsa-bile-osurmayacak fare kılıklı karısı da cabası) kampuslarda destek dilenerek sürünmeli, bölümler arası politik rüzgârları yoklamalı ve aybaşına kadar maaşını idareli harcamalıydı.

"Sebebi her neyse, Scott'tan hoşlanmıyordu ve intikamını böyle aldı," dedi ahırın çatı katından bozma aydınlık, boş odaya. "Bu... zehirli notu yazdığı kupürle."

Bu fikri bir süre zihninde inceledikten sonra elleriyle bağrına vurarak neşe dolu kahkahalara boğuldu.

Biraz kendini toparlayınca *İnceleme*'nin sayfalarını karıştırdı ve aradığı makaleyi buldu: **AMERİKA'NIN EN ÜNLÜ ROMANCISI UZUN SOLUKLU KÜTÜPHANE RÜYASININ TEMELİNİ ATTI.** Yazarı, bazen Toneh olarak da bilinen **Anthony Eddington** idi. Lisey makaleye göz gezdirirken hâlâ sinirlenebilme kapasitesine sahip olduğunu gördü. Hatta öfkeden kudurma. Yazıda o günün nasıl sona erdiğine veya makale yazarının kahramanlığına dair tek bir cümle bile yoktu. Bir şeylerin son derece ters gitmiş olduğuna dair bir ipucu veren tek cümle şuydu: "Bay Landon'ın temel atma töreninin ardından yapacağı konuşma ve o akşam

öğrenci salonundaki okuma seansı beklenmedik gelişmelerden ötürü iptal edildi ama bu Amerikan edebiyatı devini en kısa sürede kampusumuzda tekrar görmeyi ümit ediyoruz. Belki Shipman Kütüphanesi'nin 1991 yılındaki açılışında kurdeleyi o keser!"

Kendine bunun sadece paralı olduğu varsayılan mezunlara gönderilen pahalı bir okul dergisi olduğunu hatırlatmak onu bir nebze sakinleştirdi; günün kanlı ve dehşet dolu olayının yıllık dergide yer bulacağını gerçekten düşünmüş müydü? Bu haber, mezunların kasaya kaç dolar bağışlamasını sağlayacaktı ki? Scott'ın da bunu ilginç bulacağını düşünmek onu biraz rahatlattı... ama fazla değil. Ne de olsa Scott kolunu omzuna atmak, yanağını şefkatle öpmek, dikkatini dağıtmak için göğüs ucunu hafifçe sıkmak ve her şeyin bir mevsimi olduğunu söylemek üzere yanı başında değildi. Tohumların ekilmesinin, hasadın, kuşanmanın ve bırakmanın mevsimleri olduğunu söylemek için.

Kahrolası Scott artık yoktu. Ve...

"Ve sizin için kanını *dökmüştü*," diye mırıldandı Manda'nın sesini ürkütücü bir biçimde andıran gücenmiş bir ses tonuyla. "Sizin için neredeyse *canını* veriyordu. Ölmemiş olması olağanüstü bir mucizeydi."

Ve Scott yine onunla konuştu. Lisey içindeki sesin Scott'ı taklit etmekte olduğunu biliyordu -onu kim daha çok sevmişti, kim ondan daha iyi hatırlayabilirdi?- ama öyleymiş gibi *gelmiyordu*.

Benim mucizem sendin, dedi Scott. *Olağanüstü mucizem sendin. Sadece o gün değil, her zaman. Karanlığı uzak tutan sendin, Lisey. Işıldıyordun.*

"Sanırım öyle düşündüğün zamanlar olmuştu," dedi dalgınca.

—Çok sıcaktı, değil mi?

Evet. Çok sıcaktı. Ama *sadece sıcak değil. Hava...*

"Nemliydi," dedi Lisey. "*Boğucuydu*. Ve en başından beri hissediyordum."

Kitap ve dergi yığınlarının önünde, kucağında *Tennessee Üniversitesi 1988 Yılı İncelemesi* ile otururken gözünün önünde büyükannesinin tavuklara yem verirkenki hali son derece net bir şekilde canlandı. "Gerçekten kötü hissetmeye banyodayken başlamıştım. Çünkü kırdım..."

3

Sürekli bardağı düşünmekte, kırdığı o moktan bardağı. Daha doğrusu bu sıcaktan kurtulmayı dilemediği zamanlarda.

Scott'ın biraz arkasında, hafifçe sağında, ellerini ağırbaşlı bir şekilde önünde kavuşturmuş halde dururken bir yandan da kocasının bir ayağını yarı yarıya oraya o gün için getirildiği belli olan toprağa gömülmüş olan küreğe basarken diğer ayağı üzerinde dengesini sağlamaya çalışmasını izliyor. Hava çıldırtıcı ölçüde sıcak, bunaltacak kadar nemli, bir o kadar boğucu ve etraflarını saran yoğun kalabalık durumu daha da kötüleştirmekte. Kalburüstü kesimin dışında kalanların kıyafeti, onların aksine gayet özensiz ve gündelik. Kot pantolonları ve şortları battaniye gibi yoğun, nemli havada çok büyük konfor vaat etmese de kalabalığın önünde, fırının içine benzeyen Tennessee sıcağından bunalmakta olan Lisey onları kıskanıyor. Suni ipekten mavi eteği üzerine giydiği kahverengi keten bluzda yakında ter lekelerinin belireceğini bilerek, o sıcakta, şık kıyafetler içinde hareketsizce durmak bile yeterince stres verici. Sıcak havaya uygun bir sutyen takmış ama o da göğüslerinin altına amansızca baskı yapıyor. Mutlu günler, biriciğim.

Bu arada ensesindeki uzun saçlar -kesinlikle bir saç tıraşına ihtiyacı var, Lisey kocasının aynaya baktığında bir rock yıldızı gördüğünü biliyor ama ona göre Scott bir Woodie Guthrie şarkısından fırlamış bir hödüğe benziyor- ara sıra kendini gösteren sıcak esintiyle uçuşan Scott hâlâ tek ayağı üzerinde dengede durmakta. Foto muhabiri etrafında dört dönerek

işini yaparken nazikçe bekliyor. *Fazlasıyla* nazik. Solunda, Tony Eddington adında, tüm bu moktan mutlu günde olanları bir okul dergisi için falan yazacak olan bir genç; sağında ise ev sahibi konumunda, üniversitenin İngilizce Bölümü'nden, Roger Dashmiel adında bir adam var. Dashmiel, sadece dökülen saçları ve büyüyen göbeği yüzünden değil, aynı zamanda bulunduğu ortamda ısrarla yarattığı, insanın içini sıkan ağır atmosfer sebebiyle de olduğundan yaşlı gösteren insanlardan. Yaptığı espriler bile Lisey'e bir sigorta poliçesinin maddelerinin yüksek sesle okunması gibi gelmekte. Dashmiel'ın kocasından hoşlanmıyor oluşu, durumu daha da kötüleştiriyor. Lisey bunu hemen hissetti (pek zor olmadı, zira çoğu insan ondan gerçekten çok hoşlanır) ve huzursuzluğunu odaklayacağı bir unsur bulmuş oldu. Gerçekten de *fazlasıyla* huzursuz. Kendi kendine bunun sebebinin sadece havadaki nem olduğunu söylüyor ya da belki şiddetli öğle sonrası fırtınalarının, hatta hortumların habercisi olabilecek, batı ufkunda biriken bulutlar: alçak basınç türünde bir şey. Ama o sabah saat yediye çeyrek kala uyandığında Maine'de alçak basınç söz konusu değildi; ev ve Scott'ın çalışma alanı arasındaki avluda milyonlarca çiy damlasını ışıldatan, günlük güneşlik, güzel bir yaz günü başlamıştı bile. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, yaşlı Züppe Dave Debusher'ın diyeceği gibi, "tam aylaklık bir gün"dü. Ama ayakları meşe yer döşemesine değdiği an aklına Nashville'e yapacakları yolculuk -saat sekizde Portland Havaalanı'na gidecekler, dokuz kırkta Delta ile uçacaklardı- gelmiş, yüreğine bir ağırlık çökmüş, boş midesi sebepsiz bir korkuyla büzülmüştü. Bu gelişmeler onu hem şaşırtmış, hem ürkütmüştü zira yolculuk etmeyi, özellikle Scott yanındaysa çok severdi; kitapları kucaklarında, yan yana, sakince otururlardı. Bazen Scott ona kitabından bir bölüm okurdu, bazen de Lisey ona.

Bazen bakışlarını hisseder, başını kaldırır ve göz göze gelirlerdi. Ciddi bakışlarını görürdü. Sanki Lisey hâlâ onun için bir sırmış gibi. Evet,

bazen de türbülans olurdu ama Lisey onu da severdi. Ablalarıyla küçükken gittikleri Topsham lunaparkında bindikleri oyuncakları hatırlardı. Türbülans Scott'ın da hiç umurunda olmazdı. Bir keresinde Denver'a yaklaşırken çok şiddetli türbülans yaşamışlardı -güçlü rüzgârlar, yıldırımlar, Ölümün Başı Havayolları'na ait küçük, moktan uçak- ve Scott, tuvalete gitmesi gereken sıkışmış bir çocuk gibi koltuğunda hoplarken çılgınca gülümsemeye devam etmişti. Hayır, Scott'ı asıl korkutan, bazen gece yarısı yaptığı, sarsıntısız yolculuklardı. Arada sırada -bilinçli bir şekilde, hatta gülümseyerek- kapalı bir televizyon ekranında görülebileceklerden bahsederdi. Ya da doğru açıyla tutulduğunda bir içki kadehinin üzerinde. Bu şekilde konuştuğunu duymak Lisey'i fena halde korkutuyordu. Çünkü anlattıkları çılgıncaydı ve istemeden de olsa ne dediğini bir şekilde anlıyordu.

Onu bunaltan alçak basınç değildi, uçağa binecek olması da hiçbir zaman endişelendirmemişti. Ama banyodayken, lavabonun üstündeki ışığa uzanırken -ki bu Sugar Top Tepesi'nde yaşadıkları sekiz yıl boyunca her gün yaptığı hareketti, yani yaklaşık üç bin gün, yollarda geçen süreden daha az- elinin tersi içinde diş fırçalarının durduğu bardağa çarpmış, bardak yere düşmüş ve yaklaşık üç bin aptal parçaya ayrılmıştı.

"Kahretsin yangın, moktan *kibritleri* saklayın!" diye bağırmıştı korkuyla ve korktuğu için kendine öfkeyle... çünkü o uğursuzluk işaretlerine inanmazdı. Ne yazarın karısı Lisey Landon, ne de Lisbon Falls, Sabbatus Yolu'ndan küçük Lisey Debusher. Uğursuzluk işaretlerine inanmak cahil İrlandalılara göreydi.

Elinde iki fincan kahve ve tereyağlı kızarmış ekmekle odaya dönen Scott olduğu yerde kalmıştı. "Ne kırdın, biriciğim?"

"Bir köpeğin kıçından çıkmış herhangi bir şey değil," demişti Lisey sertçe ve şaşırmıştı. Bu, büyükanne Debusher'ın laflarından biriydi ve *o* uğursuzluk işaretlerine inanırdı ama Lisey henüz dört yaşındayken tahtalı

köye gitmişti. Lisey'in onu hatırlayabilmesi mümkün müydü? Öyle olmalıydı zira cam kırıkları arasında dururken büyükannesinin tütünle kalınlaşmış sesi bir anda kulaklarında çınlamış, söyleyişini duyar gibi olmuştu... ve aynı ses şimdi, ince -buna rağmen yakında koltukaltlarının terleyeceği muhakkak- spor ceketi içindeki kocasına bakarken yine kulaklarına çalınıyor.

—Sabah cam kırılırsa akşam kalpler kırılır.

Büyükanne D böyle derdi, evet, küçük kızlardan en azından biri bu sözünü hatırlıyordu. Büyükanne D, yemle dolu mavi önlüğü belinde, akağaç fındık kırıntılarıyla dolu kese kolunda olduğu halde tavuklara yem verirken boğazında bir hırıltıyla öldüğü günden önce bir zaman hafızasına kazınmış olmalıydı.

Evet.

Ne sıcak, ne yolculuk, ne de bölüm başkanı önceki gün acil bir safra kesesi ameliyatı olduğu için gelemediğinden onun yerini alıp ev sahipliğini üstlenen Roger Dashmiel denen adam. Moktan bir... kırık bardak ve uzun zaman önce ölmüş İrlandalı büyükannenin lafı. Asıl komik olan (Scott daha sonra belirtecek) bunun Lisey'i tedirgin ederek bir anlamda olacaklara hazırlaması. Kuşanmasını biraz olsun sağlaması.

Bazen, diyecek ona kısa bir süre sonra hastanedeki yatağından (ama tabii bir tabutun içinde de olabilirdi) o zorlanarak çıkardığı boğuk fısıltısıyla, *bazen biraz yeterlidir. Biraz olması yeter.*

Ve Lisey ne demek istediğini çok iyi biliyor olacak.

4

Roger Dashmiel'ın başı o gün yeterince ağrıdı, Lisey biliyor ama bu, adama duyduğu antipatiyi azaltmıyor. Tören için bir akış çizelgesi hazır-

lanmışsa da Profesör Hegstorm (safra kesesi acil durumu yaşayan) ne Dashmiel'a ne de bir başkasına yerini söyleyecek halde değil. Sonuç olarak Dashmiel kısıtlı bir süre ve görür görmez hoşlanmadığı bir yazarın dahil olduğu bir grup insanı organize etme işiyle baş başa kalmış durumda. Dashmiel, Inman Salonu'ndan çıkıp Shipman Kütüphanesi'nin inşa edileceği alana doğru yaptıkları kısa ama sıcak yürüyüş sırasında akışın biraz doğaçlama olacağını söylemiş, Scott da hiç itiraz etmeksizin omuz silkerek onun için fark etmeyeceğini belirtmişti. Onun için hiç sorun değildi. Scott Landon için bu bir hayat biçimiydi.

"Ben sizi tanıtacağım," demişti Lisey'in yıllar sonra güneyli korkak tavuk olarak düşüneceği adam. Yeni kütüphanenin (Dashmiel'ın deyişiyle kütü *PAĞ* ne) inşa edileceği o çok sıcak ve ısı yüzünden dalgalanan araziye yürürlerken söylemişti. Tüm bunları ölümsüzleştirme görevi verilen foto muhabiri bir öne bir yana geçiyor, deklanşöre art arda basıyordu. Lisey biraz ilerideki, yaklaşık dokuz metreye beş metre büyüklüğündeki toprak parçasını görebiliyordu. Toprağın o sabah bir kamyonla getirilmiş olduğu renginden belliydi. Kimse bir tente koymayı akıl etmemişti, toprağın yüzeyi şimdiden grimsi bir parlaklığa bürünmüştü.

"*Biri* yapsa iyi olur," demişti Scott.

Sesi neşeliydi ama Dashmiel hak etmediği bir muamele görmüş ve incinmiş gibi kaşlarını çatmıştı. Sonra derin bir iç geçirerek devam etmişti. "Tanıştırma faslını alkışlar takip edecek..."

"Günün geceyi takip ettiği gibi," diye mırıldanmıştı Scott.

"...ve siz de bir iki cümle söyleyeceksiniz," diye bitirmişti Dashmiel. Güneşte pişen alanın gerisinde simsiyah zifti ve sapsarı çizgileriyle yeni bir otopark vardı. Lisey otoparkın ötesinde, orada olmayan suların muhteşem dalgalanmalarını gördü.

"Benim için zevk olur," demişti Scott.

Cevapların değişmez bir şekilde uysal gelişi Dashmiel'ı endişelendirmiş gibiydi. "Umarım temel atmada söyleyecekleriniz çok fazla olmaz," demişti Scott'a etrafı iplerle çevrili alana vardıklarında. O kısım boştu ama gerisi, neredeyse otoparka kadar insanlarla dolmuştu. Daha da büyük bir kalabalık, Inman Salonu'ndan çıkmış olan Dashmiel ve Landon-ları takip ediyordu. Çok yakında iki grup birleşecekti ve kalabalıkları, tıpkı yedi bin metre yükseklikteki türbülansı umursamayan Lisey, bu durumdan hiç mi hiç hoşnut değildi. Sanki böylesine sıcak bir günde toplanan o büyüklükte bir kalabalık havadaki tüm oksijeni emecekmiş gibi geliyordu. Saçma bir fikirdi, ama...

"Hava ağustosta Nashville için bile fazlasıyla sıcak, değil mi, Toneh?"

Tony Eddington başını onaylarca sallamış ama hiçbir şey dememişti. O ana dek yaptığı tek yorum, etraflarında durmaksızın dans etmekte olan foto muhabirinin Nashville *American*'dan Stefan Queensland olduğu ve aynı zamanda Tennessee Üniversitesi 1985 mezunlarından olduğuydu. "Umarım hepiniz elinizden geldiğince ona yardımcı olursunuz," demişti Tony Eddington, yürüyüşe başladıkları sırada Scott'a.

"Söyleyecekleriniz bittikten sonra tekrar alkışlar gelecek," demişti Dashmiel. "*Ondan* sonra, Bay Landon..."

"Scott."

Dashmiel'ın suratında bunun üzerine anlık bir sırıtış belirmişti. "Ondan sonra, *Scott*, kürekle o çok önemli toprak atma işlemini yapacaksın." Adamın yapmacık Louisiana aksanı, anlaşılmasını güçleştiriyordu.

"Benim için bir sakıncası yok," demişti Scott ve daha fazlasını söylemesine fırsat kalmamıştı zira alana varmışlardı.

5

Belki kırılan bardağın bıraktığı etki -o *uğursuzluk* hissi- ama getirilip oraya boşaltılmış toprak Lisey'e bir mezarı hatırlatıyor: bir devin mezarıymış gibi, XL beden. İki kalabalık toprak parçasının etrafında birleşmiş, o boğucu hissi yaratmakta. Kampusun güvenlik görevlileri, Scott, Dashmiel ve "Toneh" Eddington'ın eğilerek altından geçtiği süslü kadife iplerle kaplı alanın köşelerinde yer tutmuş vaziyette. Foto muhabiri Queensland, büyük Nikon makinesini yüzünün önünde tutarak sonsuz dansına devam ediyor. *Karşınızda Weegee* diye düşünen Lisey ona imreniyor. O sıcakta bir tatarcık gibi özgürce bir oraya bir buraya hareket ediyor; henüz yirmi beş yaşında ve bedeni tüm işlevlerini yerine getiriyor. Öte yandan Dashmiel ona, Queensland'in istediği pozu yakalayana dek görmezden geldiği, giderek artan bir sabırsızlık ifadesiyle bakmakta. Lisey'e göre bu poz, Scott'ın tek ayağı aptal küreğin üzerinde, saçları esintiyle uçuşurken tek başına bir pozu. Her neyse, Küçük Weegee sonunda fotoğraf makinesini indirip kalabalığın kıyısına çekiliyor. Lisey'in deli adamı ilk görüşü, Queensland'in hareketlerini biraz da özlemle takip ederken oluyor. Görünüşü, yerel bir gazetecinin daha sonra yapacağı tasvirle, "John Lennon'un eroinle aşk yaşadığı son günlerini andırıyor; çocukça bir özlem ifadesi taşıyan yüzüyle tuhaf ve huzursuz edici bir aykırılıkta olan uyanık, samimiyetsiz bakışlara sahip."

Lisey o an deli adamın dağınık sarı saçlarından fazlasını fark etmiyor. O gün insanları incelemekle pek ilgili değil. O an tek istediği törenin bir an önce sona ermesi, otoparkın diğer tarafındaki İngilizce Bölümü binasında bir tuvalet bulmak ve isyankâr iç çamaşırını kıçının arasından çıkarmak. Küçük su dökmesi de gerekmekte ama bu ihtiyaç ikinci planda.

"Bayanlar baylar!" diyor Dashmiel sesini yükselterek. "*Kutsal Emanetler* ile Pulitzer'i, *Münzevinin Hızı* ile Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmış olan Bay Scott Landon'ı size büyük bir gururla takdim ediyorum. Shipman Kü-

tüpağnemiz'in temel atma töreni için -evet, nihayet başlıyoruz- sevgili eşi Lisa ile Maine'den geldi. Scott Landon, millet! Haydi Nashville'e yakışan bir hoş geldin diyelim!"

Kalabalıktan anında bir alkış yükseliyor. Sevgili eş de avuçlarını birbirine vurarak kalabalığa katılıyor ve Dashmiel'a bakarak düşünüyor, *Ulusal Kitap Ödülü*'nü *Münzevinin Kızı ile kazandı, Hızı ile değil. Ve bence sen de bunun farkındasın. Bence bilerek yanlış söyledin. Ondan hoşlanmamanın sebebi nedir, mok herif?*

Sonra Dashmiel'ın gerisine bakıyor ve sarı saçları dağılmış, üzerine büyük gelen beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmış Gerd Allen Cole'u bu kez *gerçekten* görüyor. Gömleğinin arkası neredeyse kot pantolonunun beyazlaşmış dizlerine kadar sarkmakta. Ayaklarında, kenarları tokalı botlar var. Korkunç derecede sıcak tutuyormuş gibiler. Sarışın, alkışlamak yerine ellerini katı bir ifadeyle kavuşturmuş, dua ediyormuşçasına hafifçe kıpırdayan dudaklarında ise hem ürpertici hem tatlı bir gülümseme var. Gözleri Scott'a dikilmiş, bir an bile ayrılmıyorlar. Lisey onu hemen mimliyor. "Scott'ın Derin Uzay Kovboyları" olarak adlandırdığı tipler var, bu tipler her zaman var. Derin Uzay Kovboyları'nın her zaman bir diyeceği olur. Scott'ı kolundan yakalayıp kitaplarındaki gizli mesajları anladıklarını söylemek isterler; kitaplarının aslında Tanrı'ya, Şeytan'a veya ruhani sırlara ulaşmak için bir rehber olduğunu anlamışlardır. Derin Uzay Kovboyları kafalarını bilimci dini harekete, numerolojiye veya (bir vakada öyleydi) Brigham Young'ın Kozmik Yalanları'na takmış olabilir. İki yıl önce bir Derin Uzay Kovboyu sırf *kalıntılar* dediği şeylerden bahsetmek için otostop yaparak Texas'tan Maine'e gelmişti. Söylediğine göre en çok güney yarımküredeki ıssız adalarda bulunuyorlardı. Scott'ın *Kutsal Emanetler*'de bahsettiklerinin onlar olduğunu biliyordu. Bunu ispatlayan, altı çizilmiş kelimeleri Scott'a göstermişti. Adam Lisey'i çok tedirgin etmişti -bakışlarının donukluğu, adamda bir *yokluk* olduğu

izlenimi veriyordu- ama Scott onunla konuşmuş, bir bira ikram etmiş, bir süre için Easter Adası anıtsal sütunlarını tartışmış, el ilanlarından birkaç tane almış, çocuğa yepyeni bir *Kutsal Emanetler* baskısı imzalamış ve mutlu bir şekilde evine göndermişti. Mutlu mu? Genç adam neredeyse kanat takıp uçmuştu. Scott sıkıca kuşandığında inanılmaz oluyor. Tarif edecek başka kelime yok.

Herhangi bir şiddet eylemi -Sarışın'ın kocasına bir Mark David Chapman numarası çekeceği- Lisey'in hiç aklına gelmiyor. *Aklım o şekilde çalışmıyor,* derdi sorulsa. *Sadece dudaklarının kıpırdanışı hoşuma gitmemişti.*

Scott alkışları -ve birkaç kaba narayı- milyonlarca kitabın arka kapağında görülen aşina Scott Landon gülümsemesiyle karşılıyor; bu arada tek ayağı hâlâ ucu taşınarak getirilmiş toprağa yavaşça gömülmekte olan aptal küreğin üzerinde. Alkışın on on beş saniye sürmesine izin verdikten sonra elini içgüdülerinin rehberliğinde (onu nadiren yanlış yönlendirirler) sallayarak sonlandırıyor. Alkışlar anında diniyor. Biraz korkutucu, çok da etkileyici.

Konuştuğunda sesi Dashmiel'ınki kadar yüksek değil, yakın bile değil, ama mikrofonsuz da olsa, megafonsuz da olsa (ki o gün törende hiçbirinin olmaması bariz bir ihmal) Lisey sesinin kalabalığın en uzak noktasına dek ulaşacağını biliyor. İnsanlar her bir kelimesini açgözlülükle dinliyor. Ne de olsa konuşan Meşhur Biri. Bir Düşünür ve bir Yazar. Şimdi bilgelik incileri saçacak.

Domuzlara inciler, diye düşünüyor Lisey. *Terli domuzlara*. Ama babası bir keresinde ona domuzların terlemediğini söylememiş miydi?

Karşı tarafındaki Sarışın, neredeyse beyaz olan ince kaşına düşen perçemini dikkatle geri itiyor. Ellerinin alnı kadar beyaz olduğunu gören Lisey, *bu domuzcuk evden dışarı fazla çıkmıyor*, diye düşünüyor. *Güneş*

yüzü görmeyen bir domuz. Neden olmasın? Üzerinde düşünecek bir sürü tuhaf fikri vardır.

Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor ve kıçının arasındaki iç çamaşırı *gıcırdıyor*. Deli olmak işten değil! Sarışın'ı tekrar unutup olasılıklar üzerinde düşünmeye başlıyor... acaba Scott konuşmasını yaparken... çaktırmadan elini uzatsa...

İyi Ana konuşuyor. Tersçe. Üç kelime. Tartışmaya açık değil. *Hayır, Lisey. Bekle.*

"Uzun uzun konuşmayacağım," diyor Scott ve Lisey, Gully Foyle'un şivesini tanıyor. Alfred Bester'ın *Hedefim Yıldızlar*'daki ana kahraman. Scott'ın en sevdiği roman. "Hava vaaz vermek için fazla sıcak."

"*Işınla bizi, Scotty!*" diye coşkuyla bağırıyor kalabalığın otopark tarafındaki bölümünün beş veya altıncı sırasından biri. Kalabalıktan kahkahalar ve tezahüratlar yükseliyor.

"Yapamam, birader," diyor Scott. "Taşıyıcılar arızalı ve lityum kristallerimiz bitti."

Hazırcevap ve nüktedan cevabı ilk kez duyan kalabalık (Lisey en az elli kez duymuştu) kükreyerek ve alkışlayarak memnuniyet belirtiyor. Karşı taraftaki Sarışın belli belirsiz gülümsüyor ve uzun parmaklı sağ eliyle ince sol bileğini tutuyor. Scott ayağını, sabırsızlandığı için değil de -en azından o an için- yapacak başka bir iş bulmuş gibi küreğin üstünden indiriyor. Ve görünüşe bakılırsa bulmuş. Lisey büyülenmiş gibi, formunun zirvesindeki, küreği tek eliyle kaldıran Scott'ı izliyor.

"Bin dokuz yüz seksen sekizdeyiz ve dünya karanlığa gömülmüş durumda," diyor Scott. Tören küreğinin kısa ahşap sapı gevşek parmakları arasında. Gümüş kürek bir anlığına Lisey'in gözünü alıyor, ardından büyük bölümü Scott'ın yazlık ceketinin kolunun gerisinde kalıyor. Scott küreğin ince sapını öne doğru uzatarak havadaki trajediyi ve belayı işaret ediyor.

"Oliver North ve Koramiral John Poindexter komployla itham edildiler-bu, silahların politikaya, paranınsa dünyaya hükmettiği muhteşem İran-Karşıtı dünyası.

İngiliz SAS(*) mensupları Cebelitarık'ta üç silahsız IRA mensubunu öldürdü. Belki 'Cüret eden kazanır' olan SAS sloganını 'Önce ateş et sonra sor' olarak değiştirseler iyi olur."

Kalabalıktan gülüşmeler yükseliyor. Roger Dashmiel terlemiş ve güncel olayların beklenmedik şekilde konuşmaya dahil olmasına şaşırmış görünüyor ama Tony Eddington sonunda not tutmaya başlıyor.

"Ya da kendimiz kullanalım. Temmuz ayında içinde iki yüz doksan sivilin olduğu bir İran uçağına saldırıp düşürdük. Yolcuların altmış altısı çocuktu.

"AIDS salgını binleri öldürdü, kim bilir kaç kişiyi hasta etti? Yüz binler mi? Milyonlar mı? Bilmiyoruz, değil mi?

"Dünya karanlığa bürünüyor. Bay Yeats'in kan dalgası hızla ilerliyor. Yükseliyor. Yükseliyor."

Sadece grileşen toprağa bakmakta ve Lisey aniden o korkunç şeyi, sonsuz yan tarafı benekli yaratığı gördüğünü anlayarak ve o hep korktuğu (aslında Lisey'in korktuğu) kırılma noktasına geldiğini düşünerek dehşete düşüyor. Kalp atışlarının hızlanmasından başka bir şey yapamadan Scott başını kaldırıyor ve kasaba panayırına gelmiş bir çocuk gibi sırıtarak küreğin sapını avucu içinde yarısına varana dek kaydırıyor. Gösterişli bir hareket, kalabalığın ön saflarındakilerden hayret nidaları yükseliyor. Ama Scott henüz bitirmiş değil. Küreğin sapını parmakları arasında hızla döndürmeye başlıyor. Bir bando şefinin bastonu gibi göz alıcı -gümüş küreğin güneşi yansıtması yüzünden- ve hoş bir şekilde beklenmedik. 1979'dan beri evliler ama Lisey repertuarında böyle muhteşem bir numara olduğundan *bihaber*. (İki

---

(*) Özel Hava Birliği.

gece sonra, turuncu ayın altında havlayan köpekleri dinleyerek tek başına yattığı motel odasında biriken bütün o günlerin aptalca ağırlığının evliliğin şaşırtıcılığını ne zaman tüketeceğini merak edecek. Aşkın zamana galip gelmesi için bir insan ne kadar şanslı olmalı?) Küreğin pırıldayarak hızla dönen gümüş ucu, sıcaktan bunalmış, terli kalabalığa adeta *Uyan! Uyan!* mesajı gönderiyor. Lisey'in kocası aniden Seyyar Satıcı Scott oluyor ve Lisey, suratındaki o kesinlikle güvenilmez *tatlım, formumdayım* sırıtışını görünce daha önce hiç olmadığı kadar rahatlıyor. Scott kalabalığı kıvama getirdi, şimdi de onlara şifalı olduğu şüpheli şuruplardan satacak, onları evlerine gönderecek olan şey. Ve Lisey'e göre hepsi alacak, sıcak bir ağustos günü olsun olmasın. Scott bu havayı yakalamışken, söylendiği gibi, Eskimolara buzdolabı satabilir... Scott'ın diyeceği gibi (ve dedi) Tanrı hepimizin eğilip suyunu içtiği lisan havuzunu kutsasın.

"Ama her kitabın o karanlıkta küçük bir ışık olduğunu düşünürsek -benim inandığım bu, basmakalıp bir düşünce olsa da inanmak zorundayım, ne de olsa kahrolası kitapları ben yazıyorum, değil mi?- bütün kütüphaneler her gün, her gece etrafında on bin kişinin toplanıp ısındığı, hiç sönmeyen, dev şenlik ateşleridir. Bırakın 451'i, içinde Fahrenheit dört *bin* derece sıcaklık var millet, zira burada bahsettiğimiz mutfak fırınları değil, beynin dev fırınlarından, zihnin kor halindeki atölyelerinden bahsediyoruz. Bugün, böylesine büyük bir ateşin yakılmasını kutluyoruz ve ben de bunun bir parçası olduğum için şeref duyuyorum. Burada unutkanlığın gözüne tükürülecek, cehaletin yaşlı, buruşuk *cojone*'sine(*) tekme atılacak *hey, fotoğrafçı!* "

Stefan Queensland gülümseyerek deklanşöre basıyor.

Kendisi de gülümsemekte olan Scott, "Bir poz çek," diyor. "Yöneticilerin pek hoşuna gitmeyebilir ama bahse girerim portföyünde bulunsun istersin."

(*) İspanyolca penis.

Scott süslü küreği tekrar çevirmeye niyetliymiş gibi öne uzatıyor. Kalabalık beklentiyle yutkunuyor ama Scott bu kez devam etmiyor. Sol eliyle küreğin sapını kavrayıp ucunu yere dayayarak ayağıyla bastırıp toprağa gömüyor. Bir kürek toprağı fırlattıktan sonra bağırıyor: " *Shipman Kütüphanesi inşaat alanını açmış bulunuyorum!* "

Bunu takip eden kükreyiş daha önceki alkışları hazırlık okulunda yapılan tenis maçlarındaki ruhsuz tezahüratlar seviyesinde gösteriyor. Lisey, Bay Queensland'in atılan ilk kürek toprağı yakalayıp yakalayamadığını bilmiyor ama Scott'ın aptal küçük küreği bir olimpiyat şampiyonu gibi havaya kaldırışını çekmiş olduğu, yüzündeki gülümsemeden belli. Scott bir süre pozunu koruyor (o sırada Dashmiel'a bakmış bulunan Lisey, adamın Bay Eddington'a -Toneh- gözlerini devirerek baktığını görüyor). Sonra küreği bir tüfek gibi omzuna atıyor ve sırıtarak duruyor. Yanakları ve alnı boncuk boncuk terlemiş. Alkışlar dinmeye yüz tutuyor. Kalabalıktakiler işinin bittiğini sanıyor. Lisey'e göreyse ikinci vitese geçti.

Scott sesinin duyulacağından emin olduğunda bir kürek toprak daha alıyor. "Bu Vahşi Bill Yeats için!" diye bağırıyor. "Kaçık! Ve bu da Baltimore Eddie olarak da bilinen Poe için! Bu Alfie Besher için! Onu hiç okumadıysanız kendinizden utanmalısınız!" Nefes nefese olduğunu fark eden Lisey telaşlanmaya başlıyor. Hava *çok* sıcak. Öğle yemeğinde Scott ne yemişti? Hafif bir şey mi ağır mı?

"Ve bu da..." Küreği artık çukurlaşmış toprağa bir kez daha daldırıyor ve havada tutuyor. Gömleğinin önü terle lekelenmiş. "Bakın ne diyeceğim, sizin için ilk güzel kitabı yazan kimse onu düşünün. Sihirli bir halı gibi altınıza girip ayaklarınızı yerden kesen kitaptan bahsediyorum. Neden bahsettiğimi anlıyor musunuz?"

Anlıyorlar. Onunkine dönük her yüzden okunuyor.

"Mükemmel bir dünyada, Shipman Kütüphanesi kapılarını açtığında ilk elinize alacağınız kitap. İşte bu, o kitabın yazarı için." Sonra küreği son bir kez sallıyor ve Scott'ın gösterisinden memnun olması beklenecek -ne de olsa istediği sadece birkaç cümleyken Scott ortaya muazzam bir gösteri koydu- ama aksine, sıcaktan bunalmış ve öfkeli görünen Dashmiel'a uzatıyor. "Galiba burada işimiz bitti," diyerek küreği vermeye yelteniyor.

"Hayır, o sizin," diyor Dashmiel. "Bir hatıra, minnetimizin bir göstergesi olarak. Çekinizle birlikte, elbette." Kuş gagasını andıran gülümsemesi belirip kayboluyor. "Klimalı bir ortama geçelim mi?"

"Çok iyi olur," diyor Scott şaşırmış görünerek ve bir başka istenmeyen hatıra olan küreği, ünlü olduğu son on iki yıldır pek çok kez yapmış olduğu gibi Lisey'e veriyor. Hatıralar, kristal küp içindeki Boston Red Sox şapkasından komedi ve trajedi maskelerine dek oldukça fazla çeşitlilik göstermekte ama çoğunlukla kalem setlerinden oluşuyor. O kadar çok kalem seti var ki... Waterman, Scripto, Schaeffer, Mont Blanc, akla gelen her marka. Küreğin güneşte parlayan gümüş ucuna aşkı gibi şaşkınca bakıyor (hâlâ aşkı). Küreğe kazınmış ***SHIPMAN KÜTÜPHANESİ, TEMEL ATMA TÖRENİ*** yazısında kalmış olan toprak parçacıklarını üfleyerek temizliyor. Böyle alakasız bir alet nereye konacak? Adres işe yarıyor, Scott da şimdiden eşyalarını aşağıdaki ahırın bölmelerine yığmaya başladı ama içinde bulundukları 1988 yazında Scott'ın çalışma bölümü hâlâ inşa halinde. Pek çok karton kutunun üstüne siyah kalemle, iri harflerle ***SCOTT! İLK YILLAR!*** yazdı. Kürek de büyük ihtimalle bu kutuların yanına gidecek ve pırıltısı loşlukta yitecek. Belki Lisey küreği oraya kendi koyacak ve bir şaka olarak ya da ödül niyetine üzerine ***SCOTT! ORTA YILLAR!*** yazan bir etiket asacak. Scott'ın kendine göre isim verdiği beklenmedik, şapşalca hediyelerden...

Ama Dashmiel harekete geçiyor. Tek bir söz daha etmeden -sanki tüm bu olanlardan tiksinmiş ve bir an önce sonlandırmak ister gibi- getirilip dökülmüş taze toprağın üzerinde, Scott'ın açtığı hafif çukurun etrafından dolaşarak rap rap yürüyor. Dashmiel'ın siyah, parlak, yükselmekte -olan-bir-yardımcı-profesörüm-bunu-sakın-unutayım- deme mesajı veren ayakkabılarının topukları her adımda toprağa gömülüyor. Dashmiel dengesini korumak için çaba göstermek zorunda ve Lisey'in tahminine göre bu durum onu daha da sinirlendiriyor. Düşünceli görünen Tony Eddington onu takip ediyor. Scott sırada ne olduğunu merak etmişçesine bir an duraksadıktan sonra yürümeye başlıyor ve ev sahibiyle geçici süreliğine biyografı olan gencin arasına giriyor. Lisey de alışageldiği şekilde peşlerine düşüyor. Scott'ın beklenmedik gösterisi içindeki uğursuzluk hissini

(*sabah cam kırılırsa*)

bir süreliğine unutturmuştu ama his şimdi geri döndü

(*akşam kalpler kırılır*)

hem de daha *yoğun*. Bütün bu ayrıntıların gözüne bu yüzden büyük göründüğünü düşünüyor. Serin bir ortama girdiğinde dünyanın daha normal bir hal alacağından emin. Ve elbette bir de o baş belası kumaş parçasını kıçının arasından çıkardığında.

Bitmek üzere, diye hatırlatıyor kendine ve -hayat bazen ne komik- gün tam o an çığırından çıkıyor.

Diğerlerinden daha yaşlı olan güvenlik görevlisi (on sekiz yıl sonra, Queensland'in çektiği haber fotoğrafından isminin S. Heffernan olduğunu öğrenecek) tören için hazırlanmış dikdörtgen şeklindeki toprak parçasının karşı kenarında kadife kordonu geçmeleri için havaya kaldırıyor. Adama dair Lisey'in dikkatini çeken tek şey, kocasının ***kesinlikle büyyük*** *bir delik* olarak isimlendireceği, haki üniformasının göğsündeki arma. Kocası ve iki yanındaki refakatçileri kadife kordonun altından daha önce

defalarca prova edilmiş bir koreografinin parçasıymış gibi mükemmel bir uyumla, aynı anda geçiyor.

Kalabalık otoparka doğru ilerliyor... bir kişi hariç. *Sarışın* otoparka doğru yürümüyor. Sarışın hâlâ temel atma alanının otoparka yakın kısmında duruyor. Birkaç kişi ona çarpınca 1991'de Shipman Kütüphanesi'nin yükseliyor olacağı (müteahhidin vaatlerine inanılırsa elbette) kavruk, çıplak alana *mecburen* geriliyor. Sonra akıntıya doğru hareket etmeye başlıyor, kavuşturduğu ellerini ayırarak önüne çıkan bir kızı sola, bir adamıysa sağa itiyor. Dudakları hâlâ kıpırdamakta. Lisey önce yine dua ettiğini sanıyor ama sonra anlamsız saçmalamaları -kötü bir James Joyce taklidinin yazacağı türde bir şey gibi- duyuyor ve bu kez ciddi anlamda alarma geçiyor. Sarışın'ın her nasılsa tuhaf mavi gözleri kocasına dikilmiş ve bir an bile ayrılmıyor. Lisey o an, onun Scott ile *kalıntıları veya romanlarındaki gizli dini mesajları* tartışmaya niyetli olmadığını anlıyor. Bu basit bir Derin Uzay Kovboyu değil.

"Angel Caddesi'nde kilise çanları çalıyor," diyor on yedi yılının büyük bölümünü Virginia'da pahalı bir akıl hastalıkları enstitüsünde geçirdiği ve yakın zamanda tedavi olduğu gerekçesiyle taburcu edildiği daha sonra ortaya çıkacak olan Sarışın-Gerd Allen Cole. Lisey her bir kelimeyi duyuyor. Kalabalığın yükselen mırıltısını, yoğun uğultusunu pastayı bölen bir bıçak gibi kesiyorlar. "O ses, teneke çatıya düşen yağmur sesi gibi! Kirli çiçekler, kirli ve tatlı, bodrumumda kilise çanları öyle çalıyor, *sanki bilmiyorsun!* "

Uzun, solgun parmaklı bir el gömleğinin eteğinin altına uzanıyor ve Lisey tam olarak ne olup bittiğini anlıyor. Çocukluğunda izlediği televizyon görüntüleri

(George Wallace Arthur Bremmer)

gibi geliyor aklına. Scott'a bakıyor ama Scott Dashmiel ile konuşmakta. Dashmiel, Stefan Queensland'e bakıyor, yüzündeki usanç ifadesi

Bugünlük! Bu kadar! Fotoğraf! Yeter! Teşekkürler! der gibi. Queensland birtakım ayarlar yapmak için başını makinesine eğmiş. Anthony "Toneh" Eddington ise defterine bir not düşmekte. Lisey'in gözleri yaşça diğerlerinden büyük olan, haki üniformasının göğsünde *büyyük* bir delik olan güvenlik görevlisini buluyor; görevli kalabalığa bakıyor ama mok herif kalabalığın *yanlış* kısmına bakmakta. Onları ve Sarışın'ı aynı anda görebilmesi imkânsız ama Lisey bunu yapabiliyor, görüyor, hatta Scott'ın dudaklarını okuyarak *bence fena değildi*, dediğini bile anlıyor, bu söz bu tip olayların ardından performansı hakkında yorum almak için sarf ettiği bir sınama cümlesi ve Tanrı aşkına, İsa Meryem ve Marangoz JoJo aşkına, haykırıp Scott'ı uyarmak istiyor ama boğazı *düğümleniyor*, kupkuru bir kuyuya dönüyor, hiçbir şey söyleyemiyor ve Sarışın bol beyaz gömleğinin eteğini, altındaki kemersiz britleri, kılsız, düz karnı, beyaz göbeği ve karnına dayanan tabancanın kavradığı kabzasını gösterecek şekilde iyice kaldırıyor ve Lisey onun Scott'a sağından yaklaştığı sırada söylediklerini duyuyor: "Çanların dudaklarını kapatırsa işini yapmış olacak. Özür dilerim, baba."

Lisey koşarak atılıyor ya da öyle yapmaya çalışıyor ama ayakları sanki *büyyük* bir tutkal havuzunun içinde ve biri, saçını toplayıp üzerinde kırmızı çerçeveli mavi harflerle NASHVILLE yazılı geniş, beyaz bir kurdeleyle bağlamış (her şeyi nasıl da görüyor, değil mi?) bir kız öğrenci onu omzuyla iterek önüne geçiyor ama Lisey onu küreği tuttuğu eliyle itiyor ve kız öfkeyle bağırıyor, "*Hey!*" ama sesi çok yavaş, ağdalı geliyor, sanki 45 dönüşte kaydedilmiş ama 33 1/3 veya 16 hızda çalınıyor gibi. Bütün dünya sıcak zifte dönüşmüş halde ve NASHVILLE kurdeleli kız öğrenci, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre Scott'ı görüş alanından siliyor; tek görebildiği, Dashmiel'ın omzu. Bir de kahrolası defterinin eski sayfalarına dönen Tony Eddington.

Kız öğrenci sonunda Lisey'in önünden çekiliyor ve tam Dashmiel ve kocası görüş alanına tekrar girdiği an Lisey İngilizce öğretmeninin başını aniden kaldırdığını ve vücudunun kırmızı alarmla kaskatı olduğunu görüyor. Bir anda oluyor. Lisey, Dashmiel'ın gördüğünü görüyor. Sarışın'ın tabancayı (daha sonra Kore yapımı, Güney Nashville'de bir garaj satışında otuz yedi dolara alınmış bir Ladysmith .22 olduğu ortaya çıkacak) nihayet tehlikeyi fark edip olduğu yerde kalakalmış olan kocasına doğrulttuğunu görüyor. Lisey-zamanına göre tüm bunlar çok, çok yavaş gerçekleşiyor. Kurşunun .22'liğin namlusundan çıktığını görmüyor-hayır, o kadar değil-ama Scott'ın son derece yumuşak bir sesle, kelimeleri on, on beş saniyelik bir süreye yayarak uzatırcasına, "Haydi konuşalım, evlat, olmaz mı?" deyişini duyuyor. Ardından ateşin, tabancanın nikel kaplama namlusunun ucundan sarı-beyaz bir çiçek buketi gibi fışkırdığını görüyor. Bir patlama -aptalca, önemsiz, avuç içiyle patlatılan bir kesekâğıdı sesi gibi- sesi duyuyor. Korkak tavuk boku Dashmiel'ın kendini hemen soluna attığını görüyor. Scott'ın topukları üstünde geriye savrulduğunu görüyor. Aynı anda çenesi öne fırlıyor. İkisinin birleşimi tuhaf ve zarif, bir dans figürü gibi. Scott'ın yazlık spor ceketinin sağ göğsünde kara bir delik açılıyor. "Evlat, bunu yapmayı gerçekten istemezsin," diyor Lisey, zamanına göre kelimeleri uzatarak konuşarak. Sesi giderek zayıflıyor ve son kelimeleri yüksek basınç odasındaki bir test pilotu gibi cılızca söylüyor. Lisey'e göre Scott hâlâ vurulduğunun farkında değil. Lisey bundan neredeyse emin. Scott elini *dur* hareketi yaparcasına öne uzattığında ceketinin önü bir geçit gibi açılıyor ve Lisey aynı anda iki şeyi fark ediyor. İlki, ceketin içindeki gömleğin kırmızıya dönüştüğü. İkincisi, koşmaya başlar gibi olduğu.

"Bütün bu saçmalığa bir son vermeliyim," diyor Gerd Allen Cole huysuzca ve son derece anlaşılır bir şekilde. "Süsenler için bu saçmalığa son vermeliyim." Lisey o an, Scott öldüğünde, gereken hasar verildiğinde

Sarışın'ın ya kendini öldüreceğini ya da öldürecekmiş gibi yapacağını anlıyor. Ama o an hâlâ bitirilecek bir işi var. Yazarın işi bitirilecek. Sarışın, Ladysmith .22'nin duman tüten namlusunun ucu Scott'ın göğsünün soluna bakacak şekilde bileğini kıpırdatıyor; Lisey-zamanına göre bu hareket yavaş ve düzgün. Akciğeri halletti, şimdi sıra kalpte. Lisey bunun gerçekleşmesine izin veremeyeceğini biliyor. Kocasının yaşama şansı biraz olsun varsa bu ölümcül kaçığa onu tekrar kurşunlama fırsatı vermemeli.

Gerd Allen Cole onu inkâr edercesine, "Senin işini bitirene kadar sona ermeyecek. Tüm bu tekrarlardan sen sorumlusun, ihtiyar. Cehennemsin, maymunsun, şimdi de *benim* maymunumsun!"

Anlaşılır olmaya en yaklaştığı an bu ve bu konuşmayı yapması Lisey'e küreği kaldırıp -beden ne yapması gerektiğini bilir, elleri küreğin bir metrelik sapının ucunu kavramıştı bile- savurabilmesi için gerekli zamanı sağlıyor. Yine de ucu ucuna yetişiyor. Bu bir at yarışı olsa sonucu mutlaka fotofiniş belirlerdi. Ama yarış silahlı bir adamla kürekli bir kadın arasındayken fotoğrafa gerek yok. Yavaşlamış Lisey-zamanında gümüş küreğin tabancaya çarptığını, tam sarı-turuncu çiçeklere benzeyen alevler namludan fırlamadan (bu kez sadece kısmen görebiliyor, namlu da küreğin gerisinde) yükselmesine yol açtığını görüyor. İkinci kurşun hiçbir yere zarar vermeden ağustos göğünde ilerlerken kürek de yukarı doğru hareketine devam ediyor. Tabancanın serbest kaldığını görüyor, küreğin Sarışın'ın suratına çarpmasından önce *vay canına! Buna tüm gücümü verdim işte!* diye düşünecek vakti buluyor. Sarışın'ın eli hâlâ orada (uzun ince parmaklarının üçü kırılacak) ama gümüş kürek yine de tüm şiddetiyle inerek burnunu, sağ elmacık kemiğini ve sağ gözünü çevreleyen koruyucu kemiği parçalıyor ve dokuz dişini un ufak ediyor. Muştalı bir mafya mensubu bile daha iyisini yapamaz.

Ve şimdi -hâlâ yavaş, hâlâ Lisey- zamanında-Stefan Queensland'in ödül kazanan fotoğrafını oluşturan parçalar bir araya geliyor.

Güvenlik şefi S. Heffernan olanları Lisey'den sadece bir iki saniye sonra fark ediyor ama aynı zamanda yolunu kapatan insanları aşmak durumunda-tam önünde, üzerinde Scott Landon'ın gülümseyen suratı olan bir tişört ve bol bir bermuda şort giymiş, sivilceli, şişman bir adam var. Heffernan güçlü bir omuz darbesiyle adamı itiyor.

O sırada Sarışın, bir gözünde şaşkın bir ifade, diğerinde kanla yere çöküyor (ve aynı anda fotoğraf karesinden çıkıyor). Gelecekte bir gün tekrar ağız vazifesi görecek olan delikten de kan boşalıyor. Heffernan asıl darbeyi tamamen kaçırıyor.

Belki şişko bir tavşan değil, tören yöneticisi olduğunu hatırlayan Roger Dashmiel, himayesindeki Eddington'a ve baş belası onur konuğu Landon'a doğru dönüp hafifçe belirsiz yüzü, çekilecek olan fotoğrafın geri planında yerini alıyor.

Bu arada Scott Landon, ödül kazanan fotoğraftan şok içindeki adımlarla çıkıyor. Sıcağın hiç farkında değilmiş gibi otoparka ve gerisindeki, İngilizce Bölümü'nün yeri olan, Tanrı'ya şükür klimalı Nelson Binası'na doğru yürüyor. Adımları şaşırtıcı bir çeviklikte, en azından başlarda. Kalabalığın büyük bölümü onunla birlikte hareket ediyor, çoğu olan bitenin farkında değil. Lisey çok öfkeli ama pek şaşırdığı söylenemez. Aralarından kaçı Sarışın'ı elinde o moktan tabancayla gördü? Kaçı duyduğu sesin bir silahın patlamasından kaynaklandığını anladı? Scott'ın ceketindeki delik kürekle toprak atarken üzerine bulaşmış bir parça çamur olabilir. Gömleğini ıslatan kan ise hâlâ dış dünya tarafından görülmemekte. Şimdi nefes alırken ıslığa benzer sesler çıkarıyor ama kaçı duyabiliyor? Hayır, baktıkları kişi *Lisey* -en azından bazılarının- yani açıklanamaz bir şekilde çıldırıp gümüş tören küreğiyle genç bir adamın suratına vuran deli kadın. İçlerinden bazıları, gördükleri sahnenin Scott Landon Gösterisi'nin bir parçası olduğuna inanıyormuşçasına *sırıtmakta*. Bok canlarına. Dashmiel'in de geç kalan kampus güvenlik görevlisinin de bok canlarına.

Şu an tek önemsediği Scott. Küreği çok da körlemesine sayılmayacak bir şekilde sağ tarafına uzatıyor ve kiralık-Boswell Eddington alıyor. Ya küreği tutacak ya da burnunun ortasına yiyecekti zira. Lisey hâlâ o korkunç ağır çekim hızıyla hareket ederek adımlarındaki canlılığın fırın sıcaklığındaki otoparka vardığı an kaybolduğu kocasına doğru koşuyor. Arkasında kalan Tony Eddington elindeki gümüş küreğe bir top mermisi, radyasyon detektörü veya nesli tükenen yüce bir ırkın *kalıntısıymış* gibi bakıyor ve güvenlik şefi S. Heffernan günün kahramanının o olduğunu zannederek genç adama yöneliyor. Lisey bu kısımdan bihaber, on sekiz yıl sonra Queensland'in çektiği fotoğrafı gördüğünde anlayacak, *bilseydi* de umursamazdı; tüm dikkati, otoparkta elleri ve dizleri üstüne çökmüş olan kocasına yönelmiş durumda. Lisey-zamanını inkâr etmeye, daha hızlı koşmaya çalışıyor. İşte tam o sırada Queensland deklanşöre basıyor ve karenin sağ kenarında Lisey'in ayakkabısının sadece yarısı görülüyor, fotoğrafçının asla fark etmeyeceği bir ayrıntı.

6

Pulitzer ödüllü, ilk romanını henüz yirmi ikisindeyken yayınlamış olan *enfant terrible*(*) yere yığılıyor. Scott Landon tabiri yerindeyse iki seksen yere uzanıyor.

Lisey kısılıp kalmış göründüğü çıldırtıcı zaman-tutkalından kurtulmak için olağanüstü bir çaba sarf ediyor. Kurtulmak zorunda zira kalabalığı oluşturan insanlar kocasının etrafını sarıp onu dışarıda bıraktığı takdirde büyük ihtimalle ilgileriyle onu öldürecek. Boğucu sevgileriyle.

—*Yaralanmıııış*, diye bağırıyor biri.

(*) Fransızca "korkunç çocuk" anlamındaki tamlama, şaşırtıcı ve rahatsız edici yeteneğe veya ürünlere sahip kişiler için kullanılmakta.

Lisey içinden kendi kendine bağırıyor

(*çabuk KUŞAN! ŞİMDİ!*)

ve nihayet başarıyor. İçinde mahsur kaldığı tutkal yok oluyor. O andan itibaren keskin bir bıçak gibi öne fırlıyor; bütün dünya gürültü, ısı, ter ve kaynaşan bedenlerden ibaret. Sol elini arkasına uzatıp kahrolası iç çamaşırını kıçının arasından çekerken süratine şükrediyor. İşte, o uğursuz günün tersliklerinden biri düzeltildi artık.

Askıları omuzlarda büyük fiyonklar oluşturacak şekilde bağlanan bir bluz giymiş bir kız öğrenci, Scott'a ulaşmak için ilerlediği boşluğu daraltacak gibi oluyor ama Lisey anında yere çöküp alttan ilerliyor. Dizlerinin sıyrılıp kanadığını çok sonra, hastanede nazik bir doktor üzerlerine rahatlatıcı bir merhem sürdüğünde gözyaşları içinde fark edecek. Ama bunların vadesi var. O an, sıcaklığı en az elli, hatta altmış derece olması gereken bu cehennem gibi otoparkın, bu sarı siyah zeminli korkunç balo salonunun kıyısında gözlerinin tek gördüğü, Scott. Zihni İyi Ana'nın eski siyah demir ocak üstünde pişirdiği yağda yumurtaların görüntüsünü çağırmaya çalışıyor ama Lisey buna engel oluyor.

Scott ona bakıyor.

Ağzının sağından çenesine doğru akan kanlar ve ela gözlerinin altındaki kuruma benzer lekeler dışında yüzü balmumu gibi solgun, Lisey'e bakmakta. "Lisey!" O ince, basınç odası sesi. "O herif beni gerçekten vurdu mu?"

"Konuşmaya çalışma." Elini göğsüne koyuyor. Gömleği, ah Tanrım, kanla *sırılsıklam* ve altında hızla ve hafifçe çarpan kalbini hissedebiliyor; bir insanın değil, bir kuşun kalp atışları. *Güvercin-nabzı* diye düşünüyor ve tam o sırada fiyonk askılı kız üzerine düşüyor. Scott'ın üstüne düşecekti ama Lisey kızın ağırlığının büyük bölümünü sırtıyla yüklenerek içgüdüsel bir şekilde ona kalkan oluyor ("*Ayy! Has.tir!* " diye bağırıyor afallayan kız) ve kızın ağırlığı sadece bir saniyeliğine üzerinde kalıyor. Lisey

kızın düşüşünü yavaşlatmak için ellerini öne uzattığını görüyor -ah, şu gençlerin ilahi refleksleri, diye düşünüyor sanki kendisi otuz bir yaşında ihtiyarmış gibi- ve kızın hamlesi başarılı oluyor ancak bu kez de sıcak asfalt ellerini yaktığı için acıyla bağırıyor. "*Off, ayy!* "

"Lisey," diye fısıldıyor Scott. Tanrım, nefesi içine çekerken nasıl da ıslık çalıyor. Bacadaki rüzgâr gibi.

"*Kim itti beni?*" diye soruyor fiyonk askılı kız. Atkuyruğu yaptığı saçları dağılıp yüzüne düşmüş, şaşkınlık, acı ve utançla ağlamakta.

Lisey, Scott'ın üzerine eğiliyor. Kocasının sıcaklığı onu dehşete düşürüyor ve içini hissedebileceğini o ana dek bilmediği yoğunlukta bir merhametle dolduruyor. Scott o sıcakta resmen *titriyor.* Lisey tek koluyla, güçlükle kendi ceketini çıkarıyor. "Evet, vuruldun. Onun için sus ve hareket..."

"Yanıyorum," diyor Scott ve titremesinin şiddeti artıyor. Sırada ne var? Kasılmalar mı? Ela gözleri Lisey'in mavi gözlerine dikiliyor. Dudaklarının kenarından kan akıyor. Lisey kokusunu alabiliyor. Gömleğinin yakası bile kıpkırmızı olmuş. *Scott'ın çay-tedavisi buna pek fayda etmez,* diye düşünüyor ne düşündüğünün farkında olmadan. *Bu kez çok fazla kan var. Çok fazla.* "Yanıyorum, Lisey. Lütfen bana buz ver."

"Vereceğim," diyor Lisey ve tortop ettiği ceketini Scott'ın başının altına koyuyor. "Vereceğim, Scott." *Tanrı'ya şükür spor ceketini giyiyor,* diye düşünüyor ve aklına bir fikir geliyor. Ağlayan kızın koluna yapışıyor. "Adın ne?"

Kız ona delirmiş gibi bakıyor ama yine de cevap veriyor. "Lisa Lemke."

Bir başka Lisa, dünya ne küçük, diye düşünüyor Lisey ama dile getirmiyor. "Kocam vuruldu, Lisa," diyor onun yerine. "İngilizce Bölümü binasına gidip bir ambulans çağırır mısın?" Binanın ismini değil ama işlevini hatırlıyor. "911'i ara..."

"Hanımefendi? Bayan Landon?" Bu, *büyyük* arması olan kampus güvenlik görevlisi. Kalabalığı iri kollarıyla açmaya çalışarak ona doğru geliyor. Lisey'in yanında diz çöküyor ve eklemleri kütürdüyor. *Sarışın'ın tabancasından daha yüksek ses* , diye düşünüyor Lisey. Görevlinin elinde bir telsiz var. Korkmuş bir çocuğa hitap ediyormuşçasına yavaşça ve dikkatle konuşuyor. "Kampus revirini aradım, Bayan Landon. Ambulans gönderiyorlar, kocanızı hemen Nashville Memorial'a götürecekler. Anlıyor musunuz?"

Anlıyor ve minneti neredeyse (Lisey'e göre güvenlik görevlisi olaya müdahale etmekte gecikmesini fazlasıyla telafi etmiş durumda) asfaltın üstünde yatan ve dayak yemiş bir köpek gibi titreyen kocasına duyduğu merhamet kadar yoğun. Başını sallıyor ve gözlerinden, Scott'ın Maine'e dönmesinden önce (bir Delta seferiyle ama özel bir uçakla, özel bir hemşireyle ve Portland Jetport Sivil Havacılık terminalinde bekleyen bir başka özel hemşire ve ambulansla) akıtacağı pek çok yaşın ilki süzülüyor. Lemke soyadlı kıza dönüyor. "Yanıyor, buralarda buz var mı, tatlım? Buz olabilecek bir yer geliyor mu aklına? Herhangi bir yer?"

Sorarken fazla umutlu değil, bu yüzden Lisa Lemke başını hemen sallayınca şaşırıyor. "Şurada kola makinesi olan bir yiyecek noktası var." Lisey'in göremediği Nelson Binası'nı işaret ediyor. Tek görebildiği, giderek kalabalıklaşan bacaklardan oluşan bir orman; bazıları kıllı, bazıları pürüzsüz, bazıları bronz, bazıları güneşten kızarmış. Etraflarının tamamen sarılmış olduğunu, vurulan kocasıyla büyükçe bir ilaç kapsülü şeklinde bir alanda bulunduklarını anlıyor ve içinde paniğin başlangıcını hissediyor. Buna agorafobi mi denmekte? Scott bilirdi.

"Ona biraz buz getirebilir misin?" diyor Lisey. "Ve çabuk ol." Scott'ın nabzını ölçmekte olan kampus güvenlik görevlisine dönüyor-Lisey'e göre son derece fuzuli bir iş. Şu an ölüm veya kalım söz konusu, durumun va-

hameti nabzın ötesinde. "Biraz geri çekilmelerini sağlayabilir misiniz?" diye soruyor yalvarırcasına. "Hava *çok* sıcak ve..."

Sözünü bitiremeden adam kutudan fırlayan oyuncak soytarı gibi yerinden kalkıyor ve bağırıyor. "Geri çekilin! Bırakın kız geçsin! Çekilin kız geçsin! İzin verin de adam nefes alsın!"

Kalabalık dalgalanarak geriliyor... Lisey'e göre fazlasıyla gönülsüzce. Ona kalırsa kanın tek damlasını bile kaçırmak istemiyorlar.

Sıcaklık zeminden buram buram yükseliyor. Belki banyodaki sıcak suya olduğu gibi buna da alışması beklenir ama alışmıyor. Ambulansın sirenini duyma ümidiyle kulak kabartıyor ama ses yok. Ardından siren sesi yükseliyor. Scott'ın adını söylediğini duyuyor. *Çatlak* bir sesle. Aynı anda Lisey'in terle ıslanmış bluzunun (sutyeni ipek kumaş altında şişkin bir dövme gibi) eteğini çekiyor. Ona bakıyor ve hoşuna gitmeyen bir görüntüyle karşılaşıyor. Scott gülümsemekte. Dudakları şeker gibi kıpkırmızı kanla kaplı ve sırıtışı Lisey'e bir palyaçoyu anımsatıyor. *Kimse gece yarısı palyaçoları sevmez,* diye düşünüyor ve *bunun* nereden çıktığını merak ediyor. Önündeki uzun ve çoğunlukla uykusuz geçecek gecenin bir vaktinde, sanki Nashville'deki her köpek kızgın ağustos ayına doğru havlıyormuş gibi gelen sesleri dinlerken Scott'ın üçüncü romanından bir cümle olduğunu hatırlayacak. Hem eleştirmenlerin hem Lisey'in nefret ettiği tek romanı, onları zengin eden roman: *Boş İblisler.*

Scott mavi ipek bluzun ucunu çekmeye devam ediyor, koyulaşan yuvaları içindeki gözleri hâlâ çok parlak ve ateşli. Bir şey söyleyecek, Lisey duymak için-gönülsüzce-eğiliyor. Scott soluk soluğa, içine kısa nefesler çekmekte. Gürültülü, korkutucu bir işlem. Kanın kokusu yakından çok daha kuvvetli. İğrenç. Mineral kokusu.

Ölüm bu. Ölümün kokusu.

Scott bunu onaylarcasına, "Çok yakında, hayatım," diyor. "Göremiyorum ama..." Islık sesi gibi bir başka nefes. "Yemeğini yediğini duyabili-

yorum. Ve homurdandığını." Konuşurken yüzünde o kanlı, palyaço gülümsemesi var.

"Scott, neden bahsettiğini bilmi..."

Bluzunu çekiştiren el kuvvetini yitirmemiş anlaşılan. Belini çimdikliyor, acımasızca-çok sonra motel odasında bluzunu çıkardığında morarmış olduğunu görecek, bir aşığın gerçek izi.

"Bili..." Çığlığa benzer nefes. "...yorsun." Bir başka çığlığımsı nefes. Ve hâlâ sırıtıyor, sanki korkunç bir sırrı paylaşıyorlar. *Mor* bir sır, çürüklerin renginde. Malum tepenin eteklerinde yetişen

(Sus Lisey ah sus)

malum çiçeklerin rengi gibi. "Bili... yorsun... o yüzden... zekâma... hakaret etme." Bir başka çığlığımsı nefes. "Kendi zekâna da."

Galiba kısmen *biliyor* gerçekten. Uzun oğlan, diyor Scott ona. Ya da sonsuz benekli yanı olan şey. Bir keresinde sözlüğe bakmayı düşünmüştü ama Scott ile birlikte olduğu yıllar içinde unutmakta giderek ustalaştı. Ama neden bahsettiğini biliyor, evet.

Scott onu bırakıyor, belki gücü tükeniyor. Lisey biraz geri çekiliyor, fazla değil. Derin, koyulaşmış yuvalarında gözleri hâlâ Lisey'in üzerinde. Her zamanki gibi parlaklar ama Lisey aynı zamanda dehşet (onu en çok ürküten de bu) ve biçare bir şaşkınlıkla dolu olduklarını görüyor. Hâlâ alçak sesle -belki Lisey'den başkası duymasın diye, belki de ancak o kadarını başarabildiği için- konuşuyor. "Dinle, küçük Lisey. Etrafına baktığında çıkan sesi yapacağım."

"Scott, hayır. Yapma."

Scott onu umursamıyor. Hırıltılı bir nefes daha alıyor, ıslak dudaklarını büzüyor ve alçak, inanılmayacak kadar iğrenç bir ses çıkarıyor. Kasılmış boğazından bunaltan havaya kanlar fışkırıyor. Bunu gören bir kız çığlık atıyor. Bu kez güvenlik görevlisinin kalabalığa gerilemesini söylemesi-

ne gerek yok. Kendiliklerinden açılıp Scott, Lisey ve Heffernan'ı en az üç metre çapında bir boşlukta bırakıyorlar.

Ses -Tanrım, *gerçekten* de bir homurtuya benziyor- neyse ki kısa sürüyor. Scott öksürüyor, göğsü şişiyor, yarasından şiddetli kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde artıp azalan kanlar boşalıyor, sonra parmağıyla Lisey'i tekrar yanına çağırıyor. Lisey ağırlığını yanan ellerine vererek eğiliyor. Koyu yuvaları içindeki gözleri ve yüzündeki ölümcül sırıtış onu çekiyor.

Scott başını çevirip sıcak asfalt üzerine yarı pıhtılaşmış ağız dolusu kan tükürüyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Onu... öyle çağırabilirim," diye fısıldıyor. "Gelir. Sen de... benim... sonu gelmez vırvırımdan... kurtulursun."

Lisey son derece ciddi olduğunu anlıyor ve bir an için (Scott'ın gözlerinin etkisi mutlaka) doğru olduğuna inanıyor. Sesi bir kez daha çıkaracak, bu kez biraz daha yüksek ve bir başka dünyadaki uzun oğlan, uykusuz gecelerin lordu, doymak bilmez açlığıyla başını o tarafa çevirecek. Bir an sonrasında bu dünyada, Scott Landon yattığı yerde son bir kez titreyip ölecek. Ölüm belgesinde makul bir sebep bulunacak ama Lisey işin aslını bilecek. Scott'ın o kötü yaratığı sonunda onu görmüş, gelmiş ve onu diri diri yemiş olacak.

İşte daha sonra ne başkalarıyla ne de birbirleriyle konuşacakları şey. Çünkü fazlasıyla korkunç. Her evliliğin iki kalbi vardır, biri aydınlık diğeri karanlık. Bu onlarınkinin karanlık kalbi, tek çılgın, gerçek sır. Lisey kızgın zemin üzerinde kocasına doğru eğiliyor, ölmekte olduğundan emin, yine de onu olabildiğince bu dünyada tutmakta kararlı. Bunun için uzun oğlanla dövüşmesi -tek silahı tırnaklarıyken bile- gerekiyorsa onu da yapacak.

"Evet... Lisey?" O tiksindirici, bilmiş, korkunç gülümseme. "Ne... diyor... sun?"

Lisey daha da eğiliyor. Terle karışık kan kokusuna başını iyice yaklaştırıyor. Kocasının o sabah saçlarını yıkarken kullandığı şampuanla tıraş köpüğünün kokusunun hayaletini hissedinceye kadar eğiliyor. Dudakları kulaklarına neredeyse değecek. "Sus, Scott. Hayatında bir kez olsun, sus."

Tekrar ona baktığında gözlerinin değişmiş olduğunu görüyor. Vahşilik gitmiş. Bilincini kaybedecek gibi görünüyor ama belki bu iyi, zira aklı tekrar başına gelmiş gibi. "Lisey?..."

Hâlâ fısıldıyor. Lisey gözlerini doğruca onunkilere dikiyor. "*O kahrolası yaratığı rahat bırak, çekip gidecektir.*" Bir an için, *bu pisliğin geri kalanını daha sonra halledersin*, diye ekleyecek oluyor ama bu fikir çok anlamsız-Scott'ın bir süre için tek yapabileceği ölmemek. Onun yerine, "Bir daha asla o sesi çıkarma," diyor.

Scott dudaklarını yalıyor. Dilindeki kanı görünce Lisey'in midesi ağzına geliyor ama ondan uzaklaşmıyor. Ambulans gelip onu götürene veya son zaferinden yaklaşık yüz metre ötedeki bu kızgın otoparkın zemininde son nefesini verene kadar da olduğu yerde kalacak; Lisey o son zafere katlandıysa her şeye katlanabilir.

"Yanıyorum," diyor Scott. "Keşke emebileceğim bir parça buz olsa..."

"Birazdan," diyor Lisey sözünün gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmeden ve pek umursamadan. "Getiriyorum." En azından ambulansın sireninin yaklaştığını duyabiliyor. Bu da bir şey.

Sonra mucize gibi bir şey oluyor. Askıları fiyonklu, elleri çizilmiş kız kalabalığı yararak ortaya çıkıyor. Az önce bir yarışı bitirmiş bir atlet gibi nefes nefese, yanaklarından ve boynundan ter süzülüyor ama ellerinde iki büyük kâğıt bardak var. "Gelirken kahrolası kolanın neredeyse yarısını döktüm," diyor omzu üzerinden kalabalığa ters bir bakış fırlatarak. "Ama buzları getirdim. Buz iyi..." Sonra gözleri yuvalarında neredeyse sadece beyazları görünecek şekilde dönüyor ve olduğu yerde sallanıyor. Kampus güvenlik görevlisi -ah, *büyyük* armasıyla falan, Tanrı onu korusun- kızı

yakalıyor, düşmeyeceğinden emin olduktan sonra bardaklardan birini alıyor. Bardağı Lisey'e uzattıktan sonra diğer Lisa'ya öteki bardaktakini içmesini söylüyor. Lisey Landon onları umursamıyor. Daha sonra olanları hatırladığında kendi kararlılığına şaşıracak. O an tek düşündüğü, *bayılırsa yine üstüme düşmesine engel ol, Memur Dost.* Hemen Scott'a geri dönüyor.

Scott'ın titremesinin şiddeti artmış ve bakışları da donuklaşıyor, dünyayla bağlantısı kopmak üzere. Yine de çabalıyor. "Lisey... sıcak... buz..."

"İşte burada, Scott. Şimdi şu durmak bilmeyen çeneni kapatır mısın?"

"Biri kuzeye uçtu biri güneye gitti," diyor Scott çatlak sesle ve susuyor. Belki söyleyecek bir şeyi kalmadı. Bu, Scott Landon için bir ilk olur.

Lisey elini bardağa sokunca içindeki kola taşıp dökülüyor. Soğuk şok edici ve bir o kadar da muhteşem. Ne kadar garip olduğunu düşünerek buz parçalarından bir avuç alıyor; ne zaman bu otomatik meşrubat makinelerinden bardakla içecek alsa, meşrubat firmalarının buzlar sayesinde yarım bardaktan tam bardak parası kazandığını düşünüp kendini son derece haklı hissederek BUZSUZ düğmesine basar. Herkesi kazıklayabilirler ama Dave Debusher'ın bebeği Lisa'yı asla. Ne diyordu Yaşlı Dave? *Anamın karnından dün çıkmadım!* Ve işte şimdi burada, daha fazla buz, daha az kola olmasını diliyor... fazla bir fark yaratacağını düşündüğünden değil ya. Ama bu noktada onu bir sürpriz beklemekte.

"Al, Scott. Buz."

Gözleri artık yarı kapalı ama ağzını açıyor ve Lisey buzları dudaklarına sürüp irice bir parçayı kanlı dilinin üstüne bırakınca titremesi aniden kesiliyor. Tanrım, sihir gibi. Cesaretlenen Lisey sular akan, donan elini önce Scott'ın sol yanağında, ardından sağ yanağında, sonra da alnında gezdiriyor ve kolayla karışık su, kaşlarının arasından burnunun iki yanına akıyor.

"Ah, Lisey, cennet gibi," diyor Scott ve sesi hâlâ hırıltılı olmasına rağmen Lisey'e daha kendinde gibi geliyor... daha *orada*. Ambulans, kalabalığın solundaki boşluğa varıp dururken sireni kesiliyor ve birkaç saniye sonra Lisey sabırsız bir erkek sesi duyuyor. "*Sağlık görevlileri! Bırakın geçelim! Sağlık görevlileri! Haydi millet, çekilin de işimizi yapalım!*"

Güneyli korkak pezevenk Dashmiel, Lisey'in kulağına eğilip konuşmak için bu anı seçiyor. Tabanları yağlamasındaki sürat düşünülünce sesindeki endişe çok eğreti kalıyor ve Lisey'de dişlerini gıcırdatma isteği uyandırıyor. "Durumu nasıl, hayatım?"

Lisey hiç ona bakmadan cevaplıyor. "Yaşamaya çalışıyor."

7

"Yaşamaya çalışıyor," diye mırıldandı avucunu *Tennessee Üniversitesi 1988 Yılı İncelemesi*'nin parlak sayfasında gezdirerek. Scott'ın tek ayağı o aptal küreğin üstündeyken çekilmiş fotoğrafının üstünde. Kitabı sertçe kapatıp tozlu kitap yığınının gerisine fırlattı. Fotoğraflara bakma *-anılara* dalma- iştahı o gün için tatmin olmuştu. Sağ gözünün gerisinde çok kötü bir zonklama başlamıştı. Bir ağrı kesici almayı düşündü ama hanım evlatları için olan Tylenol değil, kocasının kafa-düzücü dediklerinden. Scott'ın Excedrin'inden bir iki tane, son kullanma tarihi geçmemişse tam olarak işini görürdü. Sonra başlangıç safhasındaki baş ağrısı geçene kadar yatak odalarında uzanırdı. Belki biraz uyurdu bile.

Orayı hâlâ yatak odamız olarak düşünüyorum, diye düşündü eskiden ahır olan binanın köşesindeki merdivenlere yönelirken. Artık depo vazifesi gören bir dizi bölmeden ibaretti ama saman, traktör yağı, ip gibi o tatlı, inatçı çiftlik kokularına hâlâ sahipti. *İki yıl sonra bile hâlâ bizim gibi.*

Ne olmuş? Ne var bunda?

Omuz silkti. "Sanırım hiçbir şey."

Kelimelerin yarı sarhoş, yorgun telaffuzu onu şok etti. Galiba tüm o canlı hatıralar enerjisini tüketmişti. Tekrar yaşanan o yoğun stres. Minnet duyacağı bir nokta vardı: Scott'ın kitap yığını arasında olabilecek başka hiçbir fotoğrafı bu denli şiddet ve stres içeremezdi. Scott sadece bir kez vurulmuştu ve meslektaşlarının hiçbiri ona babasının...

(kes sesini o konuyu açma)

"Doğru," diye onayladı basamakların dibine ulaştığı sırada. Neyi düşünmenin kıyısında olduğuna dair

(seni yaşlı korkak)

hiçbir fikri olmadan. Başı çatlıyor ve her gözeneğinden ter boşanıyordu. Bir kazaya dahil olmaktan kıl payı kurtulmuş biri gibi. "Kapa çeneni. Bu kadar yeter."

Ve sağındaki kapalı ahşap kapının gerisinde bir telefon, sesiyle hayat bulmuş gibi çalmaya başladı. Lisey, ahırın ana girişinde durakladı. O kapı bir zamanlar üç atın sığabileceği bir bölmeye açılıyordu. Artık üzerinde sadece **YÜKSEK VOLTAJ!** tabelası vardı. Bu, Lisey'in espri anlayışının bir ürünüydü. Orayı küçük bir ofise çevirmeye niyetlenmişti; faturaları saklayıp aylık ödemelerin kayıtlarını tutacağı bir yer (tam zamanlı çalışan bir para yöneticileri vardı -Lisey'in hâlâ var- ama New York'taydı ve Lisey'in Hilltop Manavı'ndan yaptığı aylık alışverişler gibi basit konularla ilgilenmesi beklenemezdi). İçeriye bir masa, telefon, faks ve birkaç dosya dolabı koymuştu ki... Scott ölmüştü. O zamandan beri buraya girmiş miydi? Hafızası ona bir kez geldiğini söylüyordu. O yılın baharının ilk günlerinde. Hâlâ öbek öbek karların görülebildiği mart sonlarıydı, telesekreterin hafızasını boşaltmak için gelmişti. Cihazın ekranında **21** rakamı yanıp sönüyordu. Birden on yediye ve on dokuzdan yirmi bire kadar olan mesajlar, Scott'ın telefon-keneleri dediği telefonla satış ve pazarlama firmalarındandı. On sekizinci mesaj (bu Lisey'i hiç şaşırtmamıştı) Amanda'dandı. "Bu kahrolası

numarayı kullanıp kullanmadığını merak ettiğim için aradım," demişti mesajda. "Numarayı bana, Darla'ya ve Canty'ye Scott ölmeden önce vermiştin." Duraksama. "Galiba kullanıyorsun." Duraksama. "Numarayı yani." Duraksama. Ardından hızla: "Ama karşılama mesajıyla pip sesi arasında çok *uzun* bir sessizlik vardı, çok mesajın birikmiş olmalı, küçük Lisey, daha sık kontrol etsen iyi olur, belki birileri sana bir yemek seti veya başka bir şey vermek ister." Duraksama. "Eh... Hoşça kal."

Sağ gözünün arkası kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde zonklarken kapının önünde durup telefonun çalmasını dinledi. Üç... Dört... Beşinci zilin ortasında bir klik sesi ve ardından hattın diğer ucundaki kişiye 727-5932'ye ulaştığını söyleyen kendi sesi duyuldu. Ne daha sonra arayacağına dair sahte bir vaat ne de Amanda'nın deyişiyle bip sesinden sonra mesaj bırakmasına dair bir davet vardı. Ne anlamı olurdu? Kim *Lisey'le* konuşmak için *burayı* arardı? Scott öldükten sonra buranın bir önemi kalmamıştı. Geride kalan sadece Lisbon Falls'tan küçük Lisey Debusher, yani dul Landon'dı. Küçük Lisey ona fazlasıyla büyük gelen bir evde oturuyor, roman değil, alışveriş listeleri yazıyordu.

Mesaj ve düdük sesi arasındaki sessizlik o kadar uzun sürdü ki Lisey kasette yer kalmadığını düşündü. Yer vardıysa bile arayan o kadar beklemekten usanıp kapatmış olabilir ve Lisey kapalı kapının ardından tüm zamanların en sıkıcı mesajını, yani bir kadın sesinin (*azarlarcasına*) "Arama yapmak istiyorsanız... lütfen telefonu kapatın ve *operatöre* bağlanın!" dediğini duyabilirdi. Cümlenin sonuna *salak* veya *geri zekâlı* diye eklemiyor ama Lisey bu sözleri Scott'ın "satır arası" dediği yerde hissedebiliyordu.

Ama onun yerine bir erkek sesinin iki kelime söylediğini duydu. Kanını dondurmaları için bir sebep yoktu ama öyle oldu. "Tekrar ararım," demişti ses.

Bir tıkırtı duyuldu.

Ardından sessizlik.

8

Bu çok daha hoş bir şimdiki zaman, diye düşünüyor ama ne geçmiş ne de şimdiki zaman olduğunun farkında; bu sadece bir rüya. Yatak odasında

(yatak odamız yatak odamız yatak odamız)

yavaşça dönen tavan pervanesinin altında yatıyordu; Scott'ın banyodaki dolapta bulunan ve giderek azalan ilaç stokundan aldığı iki Excedrin'deki (son kullanma tarihi EKİM 2007) yüz otuz miligram kafeine rağmen uyuyakalmıştı. Bunun bir rüya olduğuna dair herhangi bir şüphesi varsa nerede olduğuna -Nashville Memorial Hastanesi'nin üçüncü kattaki yoğun bakım kanadı- ve yolculuk aracına bakması yeter: yine üzerinde PILLBURY'NİN EN İYİ UNU yazan büyük kumaş parçasının üzerinde ilerliyor. Kollarını gösterişli bir şekilde göğsünde kavuşturup ortasına oturduğu bu basit uçan halının köşelerinin mendil gibi düğümlenmiş olduğunu görünce yine neşeleniyor. Tavana o kadar yakın bir yükseklikte süzülmekte ki PILLBURY'NİN EN İYİ UNU tepedeki pervanelerden birinin (rüyasındaki pervaneler tıpkı yatak odasındakine benziyor) altından geçtiğinde dönen kollarla parçalanmamak için kumaşa adeta yapışmak zorunda kalıyor. Bu vernikli ahşap kürekler yavaş ve her nasılsa haşmetli dönüşlerini yaparken *vup vup vup* sesleri çıkarmakta. Altında hemşireler her adımda gıcırdayan ayakkabılarıyla bir o tarafa bir bu tarafa yürüyor. Bazılarının üstünde daha sonra meslekte çok yaygınlaşacak olan renkli önlükler var ama çoğunda hâlâ beyaz hemşire elbiseleri, beyaz çoraplar ve Lisey'e hep doldurulmuş kuğuları hatırlatan keplerden var. İki doktor -biri tıraş olacak kadar bile yaşlı görünmüyor ama Lisey doktor olduklarını varsayıyor- içme suyu musluğunun dibinde sohbet etmekte. Duvarları kaplayan fayanslar yeşil. Günün sıcağı orada etkisini göstere-

miyor. Pervanelerin yanı sıra klima da olduğunu düşünüyor ama seslerini duyamıyor.

Rüyada duymam elbet, diyor kendi kendine ve bu ona mantıklı geliyor. Az ileride 319 numaralı oda var, kurşunu çıkardıktan sonra Scott'ı iyileşmesi için koydukları oda. Kapıya ulaşmakta zorlanmıyor ama vardığında içeri girebilmek için fazla yüksekte olduğunu görüyor. İçeri girmek istiyor. Ona *bu pisliğin geri kalanını daha sonra halledersin* deme fırsatını hiç bulamadı ama demesine gerek var mı? Ne de olsa Scott Landon *anasının karnından dün çıkmadı.* Görünüşe bakılırsa asıl soru, sihirli bir PILLBURY'NİN EN İYİ halısını alçaltmak için hangi sihirli sözcüğün gerektiği.

Buluyor. Kendi ağzından çıkmasını pek tercih edeceği bir kelime değil (bir Sarışın sözü) ama ipler şeytanın elindeyse mecbur kalınabilir -yine babasının dediği gibi- ve bu yüzden...

"Süsen," diyor Lisey ve köşeleri düğümlü solgun kumaş parçası hastanenin tavanına yakın bir noktada süzülürken bir anda bir buçuk metre alçalıveriyor. Açık kapıdan içeri bakınca Scott'ı görüyor, ameliyattan çıkalı beş saat olmuş, dar ama zarif baş ve ayak kısmıyla şaşırtıcı derecede güzel bir yatakta yatmakta. Telesekreter gibi sesler çıkaran monitörler bipliyor. Duvarla arasındaki direğe asılı, içi şeffaf sıvılarla dolu iki torba var. Scott uyuyor görünüyor. 1988-Lisey yatağın yanı başındaki arkası dik sandalyede, kocasının eli elinde, oturmakta. 1988-Lisey'in diğer elinde Tennessee'ye gelirken yanında getirdiği karton kapaklı roman var-bu kadar ilerleyebileceğini hiç ummamıştı. Scott Borges, Pynchon, Tyler ve Atwood gibi isimleri okuyor; Lisey Maeve Binchy, Colleen McCullough, Jean Auel (Bayan Auel'in azgın mağara adamlarından artık biraz bıkmış olsa da), Joyce Carol Oates ve son zamanlarda diğerlerine eklenen bir isim olan Shirley Conran'ı okuyor. 319 numaralı odada elinde olan kitap *Vahşiler*, Shirley Conran'ın son romanı ve Lisey'in çok hoşuna gidiyor.

Balta girmemiş ormanda kaybolan kadınların sutyenlerini sapan olarak kullanmayı öğrendikleri bölüme geliyor. Elastik malzeme. Lisey, Amerika'nın aşk romanları okurlarının Bayan Conran'ın bu son kitabına hazır olup olmadığını bilmiyor ama şahsi fikri, romanın cesur ve kendine göre güzel olduğu. Cesaretin bir tür güzelliği yok mudur zaten?

Günün son ışıkları kırmızı ve altın rengi huzmeler halinde pencereden odaya düşmekte. Hem meşum, hem çok güzel. 1988-Lisey çok bitkin: hem fiziksel hem duygusal açıdan. Güneyde olmaktan da bıkmış durumda. Güneyli aksanını bir kez daha duyarsa çığlık atacakmış gibi hissediyor. İyi yönü mü? Burada *onlar* kadar uzun süre kalmak zorunda olmadığını biliyor çünkü... şey... Scott'ın çok hızlı iyileşen biri olduğuna inanmak için sebepleri var diyelim.

Yakında motele dönecek ve daha önce kullandıkları odayı tekrar tutmaya çalışacak (Scott çok önemsiz ve kısa bir ziyaret bile olsa her zaman kaçabilecekleri bir oda tutar). İçinden bir ses başaramayacağını söylüyor -ünlü olsun olmasın yanında bir erkek olduğunda çok daha farklı muamele görüyor- ama motel kampusa olduğu gibi hastaneye de yakın ve oradan *bir şey* alabildiği sürece hiçbir moku umursamıyor. Scott'ın vakasından sorumlu olan Dr. Sattherwaite o gece ve sonraki birkaç gün arka taraftan çıkarak gazetecileri atlatabileceğini söylemişti. Resepsiyondaki Bayan McKinney'nin "işareti alır almaz" kafeteryanın yükleme kapısının orada bir taksi bekleteceğini eklemişti. Çoktan gitmiş olacaktı ama Scott son bir saatte oldukça huzursuzdu. Sattherwaite en az gece yarısına dek baygın kalacağını söylemişti ama Sattherwaite Scott'ı onun kadar iyi tanımıyor ve Lisey, kocası günbatımına yakın, kısa süreler için kendine gelir gibi olmaya başlayınca hiç şaşırmıyor. Scott onu iki kez tanımış, iki kez ona neler olduğunu sormuş ve Lisey ona iki kez akli dengesi yerinde olmayan biri tarafından vurulduğunu söylemişti. Scott ikinci seferde gözlerini tekrar kapamadan önce "Selam-mok-Silver," demiş ve Lisey'i güldür-

müştü. Şimdi yine kendine gelmesini istiyor. Ona Maine'e değil, sadece motele döneceğini ve sabah tekrar görüşeceklerini söyleyecek.

2006-Lisey tüm bunları biliyor. Hatırlıyor. Seziyor. Her neyse. PILLBURY'NİN EN İYİ UNU'nun üzerinde oturmaya devam ederken düşünüyor; *Gözlerini açacak. Bana bakacak. "Karanlıkta kaybolmuştum, sen beni buldun. Yanıyordum, sen bana buz verdin,"* diyecek.

Ama gerçekten söylediği bu muydu? Böyle mi olmuştu? Yoksa o daha sonra mıydı? Ve eğer bir şey saklıyorsa -kendinden saklıyorsa- bunu *niçin* yapıyor?

Yatakta, kızıl ışık içinde yatmakta olan Scott gözlerini açıyor. Kitabını okumakta olan karısına bakıyor. Artık nefesi ıslık çalmıyor ama yarı fısıldayarak, çatlak sesle adını söylemeden önce içine çektiği soluğu hâlâ biraz hırıltılı. 1988-Lisey kitabını bırakıp ona bakıyor.

"Hey, yine kendindesin," diyor. "İşte sana bir soru. Olanları hatırlıyor musun?"

"Vuruldum," diye fısıldıyor Scott. "Genç. Tüp. Arka. Acıyor."

"Az sonra ağrı kesici alabilirsin," diyor Lisey. "Şimdi istediğin bir şey..."

Scott elini sıkarak onu susturuyor. *Şimdi bana karanlıkta kaybolduğunu ve ona buz verdiğimi söyleyecek*, diye düşünüyor 2006-Lisey.

Ama karısına -o günün erken saatlerinde kaçığın tekinin beynini gümüş bir kürekle dağıtarak hayatını kurtaran karısına- tek söylediği şu: "Amma sıcaktı, değil mi?" Ses tonu normal. Bakışlarında özel bir ifade yok, sadece sohbet ediyor. Sadece alacakaranlık koyulaşır, monitörler öterken vakit geçiriyor ve açık kapının önünde havada süzülmekte olan 2006-Lisey, genç halinin ürperdiğini -hafifçe, ama yanılgıya mahal bırakmayacak şekilde- işaret parmağının *Vahşiler* arasından kayarak kaldığı yeri kaybettiğini görüyor.

"Vurulduğunda söylediklerini ya hatırlamıyor ya da hatırlamıyormuş gibi yapıyor," diye düşünüyorum. "İsterse onu çağırabileceğini, artık gitmesini istersem uzun oğlanı çağırabileceğini söylediğini, ona verdiğim karşılığı, susup onu rahat bırakmasını... sesini keserse gideceğini söylediğimi unutmuş gibi davranıyor. Acaba gerçekten unuttu mu -vurulduğunu hatırlamadığı gibi- yoksa bu daha ziyade kötü şeyleri bir kutuya doldurup, kapağını sıkıca kapatarak kilitlemeye benzeyen, o bize özgü özel unutma şekli mi? Nasıl iyileşeceğini hatırladığı sürece ne olduğunun fark edip etmeyeceğini düşünüyorum."

Yatağında yatan Lisey (rüyasının sonsuz şimdiki zamanında sihirli halısı üzerindeki Lisey) olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor ve genç haline seslenmeye, *fark ettiğini* haykırmaya çalışıyor. Fark eder. *Bunun yanına kalmasına izin verme!* diye bağırmak istiyor. *Sonsuza dek unutamazsın!* Ama geçmişten bir başka söz zihninde beliriyor. Tatillerde iskambil oynadıklarında biri ne zaman daha önceden atılmış kâğıtlara bir göz atmak istese böyle bağırırlardı: *Bırak onları! Ölüleri mezarlarından çıkaramazsın!*

Ölüleri mezarlarından çıkaramazsın.

Yine de bir kez daha deniyor. 2006-Lisey, zihninin ve iradesinin tüm gücüyle üzerinde oturduğu sihirli halıdan ona bakıp mesajını göndermeye çalışıyor. *Numara yapıyor! SCOTT HER ŞEYİ HATIRLIYOR!*

Ve acayip bir an için genç haline ulaşabildiğini düşünüyor... ulaşabildiğini *biliyor.* 1988-Lisey oturduğu sandalyede aniden kıpırdanıyor ve kitabı elinden kayıp gürültüyle yere düşüyor. Ama 1988-Lisey etrafına bakınamadan Scott Landon gözlerini doğruca kapının önünde süzülmekte olan kadına, daha sonra dul kalacak olan, karısının ilerideki versiyonuna dikiyor. Dudaklarını tekrar büzüyor ama bu kez o korkunç sesi çıkarmıyor, *üflüyor.* Kuvvetli değil, yaşadıkları düşünülürse nasıl olabilir ki zaten? Yine de PILLBURY'NİN EN İYİ UNU'nu fırtınadaki kuru bir yaprak gibi uçuruyor. Lisey, hastane duvarları hızla geride kalır, kahrolası sihirli halı savrulurken tutunmaya çalışıyor ama düşüyor ve

9

Lisey alnında ve koltukaltlarında kurumakta olan terle aniden uyanıp yatağında dimdik oturdu. Tepedeki pervane sayesinde oda nispeten serindi ama hâlâ...

Fırından çıkmış gibi sıcak hissediyordu.

"*Bu* da neydi böyle," dedi titrekçe gülerek.

Rüyasını unutmaya başlamıştı bile -tek hatırlayabildiği, bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen kıpkırmızı gün ışığıydı- ama zihninde son derece kesin, çılgınca bir fikir vardı; sabırsız bir mecburiyet hissi: o kahrolası küreği bulmak zorundaydı. Gümüş tören küreğini.

"Neden?" diye sordu boş odaya. Komodinin üstündeki saati alıp yüzüne yaklaştırdı, en azından bir, hatta iki saat geçmiş olduğundan emindi. Tam olarak on iki dakika uyumuş olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Saati yerine koyup ellerini kirli, mikrop kaynayan bir şey tutmuşçasına bluzunun önüne sürterek sildi. "Neden *o?*"

Boş ver. Kendisinin değil, Scott'ın sesiydi. Son günlerde bu netlikte duyduğu nadirdi, ama ne duymak. Yüksek ve açık. *Orası seni ilgilendirmez. Git ve küreği bul. Sonra da koyman gereken yer... eh, onu biliyorsun.*

Elbette biliyordu.

"Kuşanıp kullanacağım yere," diye mırıldandı, yüzünü ovuşturdu ve hafifçe güldü.

Evet, biriciğim, diye onayladı ölmüş kocası. *Uygun görünen anda.*

III. Lisey ve Gümüş Kürek (Rüzgârın Değişmesini Bekle)

1

Gördüğü canlı rüyanın Lisey'in Nashville anılarından kurtulmasına pek yardımcı olduğu söylenemezdi, özellikle de birinden: Gerd Allen Cole'un Scott'ın kurtulması mümkün olan akciğer -atışından sonra tabancasını kocasının ölümünü garantileyecek olan kalp- atışı için çevirmesi. O sırada bütün dünya yavaşlamıştı ve Lisey'in dönüp durduğu yer -insanın dilinin sürekli kırık dişine gitmesi gibi- o hareketin nasıl da *düzgün* olduğuydu, tabanca mafsal üzerindeymiş gibi.

Salonu gerek olmadığı halde elektrikli süpürgeyle süpürdü, ardından makine yarıya kadar bile dolmamış olduğu halde çamaşır yıkadı; artık tek başına olduğu için kirli sepeti çok *yavaş* doluyordu. Aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen bu duruma hâlâ alışamamıştı. Sonra mayosunu giydi ve arkadaki havuzda turlar atmaya başladı: beş, on, on beş... on yedinci turda pili bitti. Sığ tarafta soluk soluğa havuzun kenarına tutunup durdu. Bacakları suda dalgalanıyor, koyu renk saçları parlak bir miğfer gibi yanaklarına ve alnına yapışıyordu. Uzun parmaklı solgun elin tuttuğu tabancayı düzgün bir hareketle çevirmesi, küçük siyah deliğiyle Ladysmith'in sola dönüşü (ölümcül adını bir kez öğrendikten sonra onu her-

hangi bir silah olarak düşünmek mümkün değildi) hâlâ gözünün önündeydi. Gümüş kürek ne kadar da *ağırdı*. Vaktinde müdahale edebilmesi, Cole'un deliliğini önleyebilmesi imkânsız görünüyordu.

Ayaklarını ağır ağır çırparak suları sıçrattı. Scott havuzu çok sever ama nadiren yüzerdi; o spordan daha ziyade bir kitap, bira ve keyif adamıydı. Yani seyahatte olmadığı zamanlarda. Ya da müziği sonuna kadar açmış, çalışma odasında olurdu. Ya da kış ortasında bir gece saat ikide, Yellowknife'tan esen korkunç rüzgâr dışarıda uğuldarken İyi Ana'nın ördüğü örtülerden birine çenesine dek sarınmış, gözleri irileşmiş halde misafir odasındaki sallanan sandalyede otururdu-bu diğer Scott'tı; biri kuzeye uçtu biri güneye gitti ve ah Tanrım, Lisey ikisini de çok sevdi. *Her şeyi aynı* sevdi.

"Kes şunu," dedi Lisey huysuzca. "Vaktinde yetiştim. *Yetiştim*. Onun için bırak artık. O kaçık gencin tek yapabildiği akciğere bir atış oldu." Yine de zihninde (geçmişin daima şimdi olduğu yer) Ladysmith'in düzgün dönüşünü yaptığını gördü ve sahneyi fiziksel bir hareketle uzaklaştırmak istercesine kendini havuzun dışına çekti. İşe yaradı ancak soyunma odasında, kısa bir duşun ardından havluyla kurulanırken Sarışın'ın görüntüsü geri döndü, *Süsenler için bu saçmalığa son vermeliyim*, diyen Gerd Allen Cole geri *dönüyor* ve 1988-Lisey gümüş küreği savuruyor ama bu kez Lisey-zamanında kahrolası hava çok daha yoğun, sadece bir an geç kalacak, ikinci kurşunun çiçek buketine benzer alevini kısmen değil, *tamamen* görecek ve Scott'ın göğsünün sol tarafında da bir ölümcül delik belirecek, ölüm ceketinin göğsünde...

"*Kes artık!*" diye homurdandı Lisey ve havluyu sepete fırlattı. "Bırak gitsin!"

Giysileri kolunun altında, çırılçıplak eve yürüdü, arka bahçeyi çevreleyen yüksek tahta perde bunun içindi.

2

Yüzmek onu acıktırmıştı, midesi kazınıyordu. Saat daha beş olmamıştı ama kendine tavada doyurucu bir yemek hazırlamaya karar verdi. Debusher kızlarının ikinci büyüğü Darla'nın keyif yemeği, Scott'ın ise -büyük bir zevkle- *zarar öğünü* diyeceği türde bir yemekti. Buzdolabında yarım kilo kıyma, kilerdeki raflardan birinin gerisindeyse sinsice bekleyen bir paket hamburger harcı vardı. Lisey kıymayla harcı tavaya attı. O pişerken bir sürahide misket limonlu Kool-Aid'i şekerle karıştırdı. Saat beşi yirmi beş geçe tavadan yükselen koku tüm mutfağı kaplamış, Gerd Allen Cole'a dair tüm düşünceler en azından o an için kafasından uzaklaşmıştı. Yemekten başka hiçbir şey düşünemiyordu. Hazırladığı yemekten iki büyük porsiyon yedi, iki büyük bardak da Kool-Aid yuvarladı. İkinci porsiyon ve ikinci bardak bittiğinde (dibinde kalan şeker hariç) gürültüyle geğirdi ve, "Keşke bir sigaram olsaydı," dedi.

Bu doğruydu, canı nadiren bu kadar çok isterdi. Bir Salem Light. Scott, Maine Üniversitesi'nde, hâlâ bir öğrenci ve aynı zamanda kendi deyişiyle *Dünyanın Mekândaki En Genç Yazarı* iken tanıştıkları sırada sigara içiyordu. Lisey şehir merkezindeki, hamburger ve pizza servis yaptığı Pat's Café'de tam gün garsonluk, yarım gün de öğrencilik yapmaktaydı, ki bu da fazla uzun sürmemişti. Sigara içme alışkanlığını, Herbert Tareyton'dan başkasını ağzına koymayan Scott'tan kapmıştı. Daha sonra aynı anda bırakmışlardı. Bu, '87'deydi, Gerd Allen Cole'un onlara insanın yaşayabileceği akciğer sorunlarının tek kaynağının sigara olmayabileceğini göstermesinden bir sene önceydi. Daha sonraki günlerde Lisey'in günlerce sigara düşünmediği de oldu, korkunç sigarasızlık krizlerine girdiği de. Ama sigara düşünmek bir anlamda ilerleme sayılırdı. Sarışın'ı

(Süsenler için tüm bu saçmalığa son vermeliyim, *diyor Gerd Allen Cole son derece anlaşılır, ters bir sesle ve bileğini çeviriyor)*

ve Nashville'i

(düzgünce)

düşünmesine

(Ladysmith'in duman tüten namlusu Scott'ın göğsünün sol tarafına dönsün diye)

engel olmuştu ama bok canına, yine başlamıştı işte.

Tatlı olarak dükkândan alınmış hazır turta ve krema *-zarar öğününün* muhtemelen yıldızı- vardı ama Lisey'in midesi o an yemeyi düşünemeyeceği kadar doluydu. Yüksek kalorili iki koca porsiyon sonrasında bile o rahatsız edici anılardan kurtulamamak onu biraz korkutmuştu. Savaş gazilerinin yaşadıklarını artık anlayabiliyordu galiba.

O, Lisey'in tek savaşıydı ama

(hayır, Lisey)

"Kes şunu," dedi tabağını

(hayır, biriciğim)

sertçe iterek. *Tanrım* canı nasıl da

(neyin doğru olduğunu biliyorsun)

sigara istiyordu. Ama sigaradan da çok istediği bir şey vardı: tüm bu eski hatıraların def olup...

Lisey!

Bu Scott'ın zihnindeki sesiydi ve o kadar canlıydı ki Lisey, oturduğu mutfak masasından hiç farkında olmaksızın yüksek sesle cevap verdi. "Evet, canım?"

Gümüş küreği bulduğunda bunların hepsi sona erecek... rüzgârın güneyden estiğinde yok ettiği fabrika kokusu gibi. Hatırladın mı?

Elbette hatırlıyordu. Oturduğu daire, Orono'nun doğusunda, Cleaves Mills adında küçük bir kasabadaydı. Lisey orada yaşarken Cleaves'de fabrika yoktu ama Oldtown'da bulunuyordu ve rüzgâr kuzeyden estiğinde -özellikle de nemli ve kasvetli bir günse- koku tahammül edil-

mez oluyordu. Rüzgârın yönü değişirse... Tanrım! Okyanusun kokusunu alabilirdiniz, yeniden doğmak gibiydi. *Rüzgârın değişmesini bekle,* bir süre için *uygun görünen anda kuşan, UGAK* veya bok yerine mok demek gibi evliliklerinin özel lisanının bir parçası olmuştu. Sonra bir gün gelmiş, eskisi kadar kullanılmaz olmuştu ve yıllardır Lisey'in aklına gelmemişti. *Rüzgârın değişmesini bekle*, yani biraz daha dayan, bebeğim. Daha pes etme. Belki sadece yeni evlilerin sahip olabileceği türde bir iyimserlikti. Bilmiyordu. Scott olsa aydınlatıcı bir fikir öne sürebilirdi; o zamanlarda,

(İLK YILLAR!)

bocaladıkları günlerde bile günlük tutar, her akşam Lisey dizi izler veya ev işleri yaparken on beş dakika boyunca yazardı. Lisey bazen televizyon seyretmek veya iş yapmak yerine onu izlerdi. Masa lambasının ışığının saçlarına düşüp yanaklarında üçgen gölgeler oluşturması hoşuna gidiyordu. Saçları o günlerde hem daha koyu hem daha uzundu, ömrünün sonlarına doğru aralara karışan gri teller o zamanlar yoktu. Hikâyelerini seviyor, saçlarının masa lambasının aydınlığında parlaması da bir o kadar hoşuna gidiyordu. Lisey, lamba ışığı altındaki saçlarının kendi hikâyesi olduğunu, Scott'ın bunu bilmediğini düşünürdü. Tenine dokunmanın verdiği hissi de severdi. Alnı, penisi, ikisi de güzeldi. Birini diğerine değişmezdi. Paketin tamamını seviyordu.

Lisey! Küreği bul!

Masayı temizledi, artan yemeği plastik bir kaba koyup kapağını kapadı. O iştahlı delilik anı geçtiği için geri kalanı yemeyeceğinden emindi ama çöp öğütücüsüne dökmek için çok fazlaydı. Hâlâ kafasının içinde evi çekip çeviren İyi Ana Debusher böyle bir israf karşısında nasıl da öfkelenirdi! Usulca bayatlayabileceği buzdolabına, yoğurtla kuşkonmazın arkasına koymak en iyisiydi. Tüm bu ufak tefek işleri yaparken gümüş tören küreğini bulmanın İsa, Meryem ve Marangoz JoJo adına huzuruna kavuşmasını nasıl sağlayacağını düşünüyordu. Gümüşün sihirli özellikleriyle

ilgili olabilir miydi acaba? Darla ve Cantata ile izlediği gece yarısı kuşağı filmini hatırladı. Bir kurt adamla ilgili, sözde korku filmiydi ama Lisey'in pek korktuğu söylenemezdi. Korkmaktan ziyade kurt adama acımıştı, bir de adamın yüzünü değiştirmek için çekimi durdurup daha fazla makyaj yaptıktan sonra tekrar devam ettikleri çok belli oluyordu. Çabaları takdire şayandı ancak sonuç pek inandırıcı olmamıştı, en azından onun şahsi kanaatine göre. Ama *hikâye* biraz ilginçti. İlk bölüm bir İngiliz birahanesinde geçiyor ve oradaki ihtiyarlardan biri, bir kurt adamın ancak gümüş bir kurşunla öldürülebileceğini söylüyordu. Gerd Allen Cole da bir nevi kurt adam değil miydi?

"Haydi ama," dedi tabağı sudan geçirip neredeyse bomboş olan bulaşık makinesine yerleştirirken. "Belki Scott kitaplarından birinde bunu tüm yönleriyle işleyebilir ama uzun öyküler hiçbir zaman senin alanın olmadı.. Öyle değil mi?" Bulaşık makinesinin kapağını kapadı. Dolma hızına bakılırsa makineyi dört temmuz civarı çalıştırabilecekti. "Küreği aramak istiyorsan, git ara! *İstiyor* musun?"

Kesinlikle yanıt beklenmeyen bu soruyu cevaplayamadan Scott'ın sesi tekrar duyuldu; zihninin yüzeyindeki net sesi.

Sana bir not bıraktım, biriciğim.

Lisey ellerini kurulamak niyetiyle havluya uzanmıştı ki donup kaldı. Bu sesi tanıyordu, elbette. Hâlâ haftada üç dört kez duyuyordu. Onunkini taklit eden kendi sesi, boş evde biraz zararsız yarenlik için. Ama kürekle ilgili onca moktan sonra yine duyması...

Ne notu?

Ne notu?

Lisey ellerini kurulayıp havluyu yerine astı. Sonra arkasını lavaboya, dolayısıyla yüzünü mutfağa döndü. Muhteşem yaz güneşi içeriyi doldurmuştu (bir de hamburger harcının doyduktan sonra ağız sulandırıcılığı

kalmayan kokusu). Gözlerini kapadı, ona kadar saydı, tekrar açtı. Yaz güneşi etrafını sardı, içini aydınlattı.

"Scott?" dedi kendini tam olarak ablası Amanda gibi hissederek. Bir başka deyişle yarı deli. "Hayalet falan olmadın, değil mi?"

Cevap beklemiyordu, gök gürültülerini duyduğunda tezahürat eden, kurt adamlı korku filmine burun kıvıran küçük Lisey Debusher beklemezdi. Ancak tam o anda içeri giren -perdeleri şişiren, hâlâ hafifçe nemli olan saçlarını dalgalandıran ve çiçeklerin yürek acıtan kokusunu getiren- ani rüzgâr, bir anlamda onu cevaplar gibiydi. Gözlerini tekrar kapadı ve uzaklardan müzik sesi duyar gibi oldu, eski bir Hank Williams folk şarkısı: *Hoşça kal, Joe, gitmem gerek...*

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Sonra rüzgâr başladığı gibi dindi ve yine sadece Lisey kaldı. Ne Mandy ne Canty ne Darla; Miami'ye kaçan

(biri güneye gitti)

Jodi de kesinlikle yoktu. O Son Derece Modern Lisey'di, 2006-Lisey, dul Landon. Hayalet yoktu. Yalnız Lisey'di o.

Ama kocasına on altı yıl ve yedi roman daha veren o gümüş küreği bulmayı gerçekten istiyordu. Romanların yanı sıra Scott'ın 1992 yılında *Newsweek*'in kapağına çıkışı da vardı. Kapakta Peter Max harfleriyle SİHİRLİ REALİZM VE LANDON FIRTINASI başlığı ile Scott vardı. Lisey, Roger "Korkak" Dashmiel'ın bunu gördüğünde ne düşündüğünü merak etti.

Yaz akşamının aydınlığı hazır sürüyorken küreği hemen aramaya başlamaya karar verdi. Hayaletler olsun olmasın, karanlık çöktükten sonra ahırda -veya üstündeki ofis bölümünde- bulunmak istemiyordu.

3

Asla-tam-anlamıyla-tamamlanamamış ofisinin karşısındaki, bir zamanlar ev onlara ait değil ve hâlâ bir çiftlikken makine yedek parçalarının, binicilik malzemelerinin ve aletlerin koyulduğu bölmeler karanlık ve küf kokuluydu. En büyük bölmede eskiden tavuklar vardı ve profesyonel bir temizlik şirketi tarafından elden geçirilmesine, ardından Scott tarafından (*Tom Sawyer*'a yaptığı pek çok gönderme eşliğinde) dipli köklü temizlenmesine rağmen hâlâ tavuk sürüsünün o hafif, amonyak kokusuna sahipti. Lisey'in çocukluğundan hatırladığı ve nefret ettiği bir kokuydu... muhtemelen babaannesi tavuklara yem verirken öldüğü için.

Bölmelerden ikisi neredeyse tavana kadar üst üste dizilmiş kutularla doluydu -çoğunlukla içki kasaları- ama içlerinde ne kürek ne de başka bir kazı aracı vardı. Bir zamanlar kümes olarak kullanılan bölümde üzeri çarşafla kaplı çift kişilik bir yatak duruyordu; dokuz aylık kısa Almanya deneylerinden bir hatıra. Yatağı Bremen'den almışlar ve fahiş bir ücret karşılığında eve göndertmişlerdi. Scott gönderi ücretine rağmen çok ısrar etmişti. Bremen yatağı o ana dek tamamen aklından çıkmıştı.

Şuraya bakın hele! diye düşündü Lisey hüzünle karışık neşeyle. "Yirmi yıl eski bir kümeste kalmış bir yatakta uyuyacağımı sanıyorsan, Scott..." dedi sonra yüksek sesle.

...delirmişsin demektir! diye bitirmeye niyetlenmişti ama yapamadı. Onun yerine kahkahalara boğuldu. Tanrım, paranın laneti! Moktan paranın laneti! Bu yatak ne kadara mal olmuştu? Bin Amerikan doları mı? Diyelim bin. Göndertmek kaça patlamıştı? Belki bir binlik daha. Ve işte burada, Scott'ın deyişiyle burnunun dibinde, tavuk moku kokulu gölgeler içinde duruyordu. Dünyanın sonu ateş veya buzla gelene dek orada kalmaya devam edebilirdi, Lisey'in umurunda değildi. Almanya maceraları

tam bir vakit kaybı olmuştu. Scott kitap yazamamış, ev sahibiyle yumruklaşmaya dönmesine ramak kalan bir tartışma yaşamışlar, Scott'ın konuşmaları bile kötü gitmişti. Dinleyiciler ya espri anlayışına sahip değildi veya Scott'ınkini anlamamışlardı ve...

Ve üzerinde **YÜKSEK VOLTAJ** tabelası olan, karşı taraftaki kapının gerisindeki telefon yine çalmaya başladı. Lisey daha da ürpererek olduğu yerde kalakaldı. Ama aynı zamanda oraya küreği aramak için değil de telefonu açmak için gelmiş gibi bir kaçınılmazlık hissi söz konusuydu.

Telefonun zili ikinci kez çalarken dönüp ahırın loş koridorunu geçti. Üçüncünün başında kapıya vardı. Eski moda kilide başparmağıyla bastırınca kapı, menteşeleri hafifçe gıcırdayarak açılıverdi, mezara hoş geldin, küçük Lisey, seni görmek için *ölüyorduk*, heh-heh-heh. Hafif bir esinti onunla beraber içeri girip bluzunun bel kısmını dalgalandırdı. Lambanın düğmesini bulup ne umacağını bilemeden bastı ama tepedeki ışık yandı. Elbette yanacaktı. Maine Merkez Elektrik'e göre burası sadece, Çalışma Odası, RFD #2, Sugar Top Tepesi Yolu'ydu. Üst kat ya da alt kat olması fark etmezdi, onlara göre *her şey aynıydı.*

Masanın üstündeki telefon dördüncü kez çaldı. Lisey, telesekreterin beşinci zilde devreye girmesine fırsat vermeyerek ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

Bir anlık bir sessizlik oldu. Tam tekrar alo diyecekti ki hattın diğer ucundaki kişi ondan önce davrandı. Sesinde hayret vardı ama Lisey yine de kim olduğunu anladı. Tek kelimesi yetmişti. İnsan kanından olanı hemen tanırdı.

"Darla?"

"Lisey... *sahiden* senmişsin!"

"Elbette benim."

"Neredesin?"

"Scott'ın eski çalışma odasında."

"Hayır, değilsin. Orayı denemiştim."

Lisey'in düşünmesi kısa sürdü. Scott müziği yüksek sesle dinlemeyi severdi -hatta normal insanların saçma bulduğu ses seviyesinde dinlerdi- ve üst kattaki telefon, Minderli Hücrem demeyi sevdiği yerdeydi. Aşağıdan onu duymamış olması doğaldı. Bunların hiçbiri kızkardeşine açıklamaya değecek önemde görünmedi.

"Darla, bu numarayı nereden buldun vc neden aradın?"

Tekrar bir duraksama oldu. "Amanda'dayım," dedi sonra Darla. "Numarayı onun defterinden aldım. Senin isminin altında dört kayıtlı numara var. Sırayla hepsini aradım. Bu sonuncuydu."

Lisey yüreğine ve midesine bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Amanda ve Darla çocukken birbirinin en büyük rakibiydi. Oyuncak bebeklerden, kütüphaneden alınan kitaplara veya giysilere dek herhangi bir şey yüzünden şiddetli kavgalara tutuşabilirlerdi. Sonuncu ve en şiddetli kavgaları Richie Stanchfield adında bir genç içindi ve Darla'nın kendini Maine Merkez Acil Servisi'nde bulmasına yol açacak kadar ciddiydi. Sol gözünün üstündeki tırmalama sonucu açılan yırtığa altı dikiş atılması gerekmişti. Artık ince bir beyaz çizgi halini almış izini hâlâ taşırdı. Yetişkinlik dönemlerinde araları bir nebze düzelmişti; hâlâ kavga ediyorlardı ama artık kan dökülmüyordu. Birbirlerinin yoluna mümkün olduğunca çıkmamaya çalışıyorlardı. Ayda bir veya iki kez düzenlenen pazar akşamı yemekleri (eşlerin de katıldığı) veya sadece kızkardeşlerin bir araya geldiği Olive Garden veya Outback'teki öğle yemekleri Manda ve Darla ayrı gayrı otursa, Canty ve Lisey meditasyon yapsa da çok zor geçebiliyordu. Darla'nın onu Amanda'nın evinden araması iyiye işaret değildi.

"Bir şeyi mi var yoksa, Darl?" Ne aptalca bir soruydu. Asıl sorulması gereken, sorunun *ciddiyetiydi.*

"Bayan Jones çığlıklarını ve bir şeylerin kırılıp döküldüğünü duymuş. Yine bir SK vakası."

Sinir Krizi. Tamam.

"Önce Canty'yi aramış ama Canty ve Rich Boston'da. Bayan Jones, telesekreterdeki mesajı dinledikten sonra beni aramış."

Kulağa makul geliyordu. Canty ve Rich, Amanda ile aynı yerde, 19. Karayolu üzerinde, yaklaşık iki kilometre kuzeyde, Darla ise üç kilometre güneyde oturuyordu. Bir anlamda, babalarının sözü gerçek olmuştu: Biri kuzeye uçtu, biri güneye gitti, geride kalan kapayamadı çenesini. Lisey de yaklaşık on kilometre uzakta yaşıyordu. Mandy'nin evinin karşısında oturan Bayan Jones'un önce Canty'yi araması normaldi. Sadece en yakında o olduğu için de değil.

Çığlıklarını ve bir şeylerin kırılıp döküldüğünü.

"Bu kez ne kadar kötü?" diye sorduğunu duydu garip, bir iş kadınınınkine benzeyen kendi sesinin. "Geleyim mi?" Yani aslında, *hemen mi geleyim?*

"O... şimdilik iyi gibi," dedi Darla. "Ama yine yapmış. Kollarına ve bacaklarının üst kısmına. Biliyorsun..."

Lisey biliyordu gerçekten. Amanda daha önce üç kez, deli doktoru Jane Whitlow'un "pasif yarı-katatoni" dediği durumu yaşamıştı. 1996'da Scott'a olandan

(*o konuya girme*)

(*girmeyeceğim*)

farklıydı ama yine de çok korkutucuydu. Ve her seferinde öncesinde saatler süren bir telaş ve heyecan hali -Lisey, Amanda'nın Scott'ın çalışma odasındaki halini hatırladı- olmuştu. Ardından histeri ve kendine zarar verme faslı gelmişti. Manda bunlardan biri sırasında göbek deliğini kesip çıkarmaya çalışmış, daha sonra etrafında hayaletimsi, beyaz bir halka kalmıştı. Lisey bir keresinde ameliyatın mümkün olup olmadığından emin olmadığı halde Amanda'ya estetik operasyon geçirmek istediği takdirde ücretini seve seve karşılayacağını söylemişti. Amanda bu teklifini

sertçe reddetmişti. "Ben o halkayı seviyorum," demişti. "Bir daha kendimi kesmeye kalktığımda belki onu görürüm de aklım başıma gelir."

Belki, buradaki kilit kelimeydi.

"Durumu ne kadar kötü, Darl? Açıkça söyle."

"Lisey... şekerim..."

Lisey ablasının ağlamamak için kendini tuttuğunu anlayınca iyice telaşlandı ve içine çöken ağırlık arttı. "*Darla!* Derin bir nefes al ve söyle artık!"

"Ben iyiyim. Sadece... uzun bir gündü."

"Matt Montreal'den ne zaman dönüyor?"

"İki hafta sonra. Sakın onu çağırmamı isteme, gelecek kış St. Bart'ta yapacağımız tatil için para kazanmakla meşgul ve rahatsız edilmemesi gerek. Bunu biz halledebiliriz."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"O halde halledeceğimiz şeyin ne olduğunu söyle."

"Tamam. Pekâlâ." Lisey, Darla'nın derin bir nefes aldığını duydu. "Kollarındaki kesikler derin değil. Yara bandıyla hallolur. Bacaklarındakiler daha derin ve izleri kalacak ama Tanrı'ya şükür kurumuş durumdalar. Bir arteri falan kesmemiş. Şey, Lisey?"

"Ne? Ku... söyle artık."

Darla'ya neredeyse kuşanmasını söyleyecekti ama bu sözün ablası için hiçbir anlamı yoktu. Darla'nın söyleyeceği her neyse, çok kötü olmalıydı. Bunu, Darla'nın bebekliğinden beri duymakta olduğu sesinden anlamıştı. Kendini hazırlamaya çalıştı. Masaya dayandı, başını hafifçe kaldırdı... ve Kutsal Meryem, işte orada, köşedeydi, bir başka kutu yığınına (üzerlerinde ***SCOTT! İLK YILLAR*** yazıyordu) kayıtsızca dayanmıştı. Kuzey duvarının doğu duvarıyla birleştiği köşede, Nashville'den getirdikleri gümüş tören küreği duruyordu. İçeri girdiği an onu görmemiş olması bir mucizeydi. Telefonu telesekreter devreye girmeden açma telaşı olma-

saydı mutlaka fark ederdi. Bulunduğu yerden, küreğin içine kazınmış olan kelimeleri okuyabiliyordu: ***SHIPMAN KÜTÜPHANESİ, TEMEL ATMA TÖRENİ.*** O güneyli korkak herifin kocasına hikâyeyi okul dergisi için Toneh'nin yazacağını söyleyişini ve bir nüshasını isteyip istemediğini soruşunu duyar gibi oldu. Scott da karşılığında...

"Lisey?" Darla'nın sesi gerçekten korkmuş gibiydi. Lisey hemen içinde bulunduğu ana döndü. Darla'nın sesi tabii ki korku dolu olacaktı. Canty, otomobil sektöründe iş yapan kocası ziyaret amacını gerçekleştirirken -Malden ve günah şehri Lynn'de program arabaları, arttırma arabaları ve kiralık arabalar alıyordu- alışveriş yapmaktaydı ve bir haftadan önce de dönmeyeceklerdi. Darla'nın Matt'iyse o sırada Kanada'da, Kuzey Amerika Kızılderililerinin göç yolları üzerine dersler vermekteydi. Darla'nın bir keresinde Lisey'e söylediğine göre şaşırtıcı ölçüde kârlı bir işti. Ama para o anki sıkıntılarına çare olamazdı. O an sadece ikisi vardı. Kızkardeş gücü. "Beni duydun mu, Lise? Orada mı..."

"Buradayım," dedi Lisey. "Birkaç saniyeliğine sesini alamadım, kusura bakma. Belki telefondandır, uzun zamandır kullanılmadı. Aşağıda, ahırda. Scott ölmeden önce ofis olarak kullanacaktım hani?"

"Ah evet, elbette." Darla'nın kafasının karıştığı sesinden belliydi. *Anlattıklarımdan bir mok anladığı yok*, diye düşündü Lisey. "Şimdi sesim geliyor mu?"

"Son derece net." Konuşurken gümüş küreğe bakıyordu. Gerd Allen Cole'u düşünüyordu. *Süsenler için bu saçmalığa son vermeliyim,* diye düşünüyordu.

Darla derin bir nefes aldı. Lisey onu duydu, telefon hattında esen bir rüzgâr gibiydi. "Kabul etmeyecektir ama galiba... şey... bu kez kendi kanını içmiş, Lise-vardığımda dudakları ve çenesi kanla kaplıydı ama ağzında bir kesik yoktu. İyi Ana'nın bize oynamamız için ruj verdiği zamanlardaki haline benziyordu."

Lisey'in zihninde canlanan, İyi Ana'nın yüksek topuklu ayakkabılarını ve elbiselerini giyip makyaj malzemelerini kullanarak evin içinde takır tukur gezdikleri günler değil, Nashville'deki o sıcak günde kaldırımın üstünde titreyerek yatan, dudakları kanlı Scott'ın görüntüsüydü. Kimse gece yarısı palyaçoları sevmez.

Dinle, küçük Lisey. Etrafına baktığında çıkan sesi yapacağım.

Köşede gümüş kürek parladı... biraz yamulmuş muydu? Öyle olduğunu düşünüyordu. Zamanında yetiştiğinden şüphe duymuş olsaydı... bir an geç kaldığına ve evliliğinin geri kalan yıllarının yok olduğuna inanarak gece yarısı ter içinde uyansaydı...

"Gelecek misin, Lisey? Kendine geldiği zamanlarda seni soruyor."

Lisey'in kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. "Ne demek kendine geldiği zamanlarda? İyi olduğunu söylemiştin."

"İyi... bana göre öyle." Bir duraksama. "Seni sordu ve çay istedi. Yaptım ve içti, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet," dedi Lisey. "Bu krize neyin sebep olduğunu biliyor musun, Darl?"

"Ah, evet kesinlikle. Galiba kasabada günün dedikodusu bu. Gerçi Bayan Jones telefonda söyleyene kadar benim haberim yoktu."

"Neymiş?" Lisey'in aklından geçen bir sebep vardı aslında.

"Charlie Corriveau geri dönmüş," dedi Darla. Sonra sesini alçaltarak ekledi. "Sevgili Tam İsabet. Herkesin en sevdiği bankacı. Yanında bir kız getirmiş. St. John Vadisi'nden küçük bir Fransız." Maine aksanı belirginleşmişti.

Lisey küreğe bakmaya devam ederek asıl bombanın düşmesini bekledi. Olduğundan emindi zira.

"Evlenmişler, Lisey," dedi Darla ve ardından Lisey'in önce bastırılmaya çalışılan hıçkırıklar olduğunu sandığı sesler duyuldu. Bir süre sonra

ablasının evin Tanrı bilir neresinde olan Amanda'ya duyurmamaya çalışarak güldüğünü anladı.

"Elimden geldiğince çabuk gelirim," dedi. "Ve Darl?"

Cevap yoktu. Bastırılmaya çalışılan kıkırdamalar devam ediyordu.

"Güldüğünü duyarsa bir dahaki sefer bıçağının hedefi kendisi değil, sen olacaksın."

Bu cümlenin ardından kıkırdamalar kesildi. Lisey, Darla'nın sakinleşmek için derin bir nefes aldığını duydu. "Deli doktoru artık ortalıklarda değil, biliyorsun," dedi Darla sonunda. "Şu Whitlow denen kadın. İncik boncuğunu hiç eksik etmeyen. Galiba Alaska'ya taşınmıştı."

Lisey Montana olduğunu hatırlıyordu ama fark etmiyordu. "Eh, durumuna bir bakalım. Gerekirse Scott'ın daha önce araştırdığı bir yer var... Twin Cities'de Greenlawn diye bir..."

"Oh, Lisey! " İyi Ana'nın sesi, ta kendisi.

"Ne Lisey'i?" diye sordu sertçe. " Ne Lisey'i? Oraya taşınacak ve Kaçık Şehri'ne bir sonraki gidişinde göğüslerine Charlie Corriveau'nun adının baş harflerini kazımaya kalktığında yanında sen mi olacaksın? Belki de Canty'nin yapacağını sanıyordun."

"Lisey, ben öyle demek isteme..."

"Ya da belki Billy Tufts'ı bırakıp ona göz kulak olur. Dekanın listesinde bir öğrenci eksik bir fazla ne fark eder, değil mi?"

"Lisey..."

"Eee, ne öneriyorsun?" Sesindeki kabadayı tondan nefret ediyordu. Paranın insana on, yirmi yıl sonra yaptığı buydu-kendini içinde bulduğu her sıkışık köşeden tekmeyle kurtarabilecekmiş hissi. Scott'ın insanların içine sıçacağı ikiden fazla tuvaleti olan evlere sahip olmalarının yasaklanması gerektiğini söylediğini hatırladı; öyle evler insanlara sahte bir büyüklük hissi veriyordu. Küreğe tekrar baktı. Gümüş kürek ona parladı. Onu sakinleştirdi. *Onu kurtardın,* dedi. *Senin nöbetin değildi,* dedi. Bu

doğru muydu? Hatırlamıyordu. Kasten unuttuklarından biri de bu muydu? Bunu da hatırlamıyordu. Ne yazık.

"Lisey, üzgünüm. Ben sadece..."

"Biliyorum." Asıl bildiği yorgun, kafası karışmış ve az önceki patlamasından dolayı mahcup olduğuydu. "Bir çaresini buluruz. Hemen geliyorum. Tamam mı?"

"Evet." Darla'nın rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. "Tamam."

"Şu Fransız adam," dedi Lisey. "Tam bir pislik. Manda kurtulmuş oldu."

"Mümkün olduğunca çabuk gel."

"Geleceğim. Hoşça kal."

Telefonu kapadı. Odanın kuzeydoğu köşesine yürüyüp küreğin sapını kavradı. Sanki bunu ilk kez yapıyordu. Peki bu his tuhaf mıydı? Scott küreği ona verdiğinde sadece üzerine yazı kazınmış, parlayan gümüş kısmıyla ilgilenmişti. Kahrolası aleti savurduğu sıradaysa elleri kendiliğinden hareket etmişti... ya da ona öyle gelmişti; galiba beyninin hayatta kalma kaynaklı, ilkel bir bölümü kuşanıp Son Derece Modern Lisey yerine müdahale etmişti.

Avucunu küreğin düzgün sapında gezdirerek pürüzsüzlüğünün tadını çıkardı. Eğildiğinde gözleri yine üzerlerine siyah keçeli kalemle ***SCOTT! İLK YILLAR!*** yazan, üst üste konmuş üç kutuya takıldı. En üstteki bir Gilbey's Cin kutusuydu ve üzeri bantla yapıştırılmamıştı. Lisey ne kadar kalın olduğuna şaşarak kutunun üstündeki toz tabakasını temizledi. Bu kutuya en son dokunan eller artık kavuşturulmuş halde toprağın altında kıpırtısız durmaktaydı.

Kutu kâğıtlarla doluydu. Lisey el yazmaları olduğunu düşündü. En üstteki, hafifçe sararmış başlık sayfası üstündeki yazılar büyük harfle yazılmıştı. Altları çizili ve ortalıydılar. Tüm bunları, Scott'ın gülümsemesini olduğu kadar iyi tanıyordu-bir genç adamken onunla tanıştığı sıradaki su-

num tarzı buydu ve asla değişmemişti. Tanıdık gelmeyen, el yazmasının başlığıydı:

IKE EVE DÖNÜYOR

Scott Landon

Bir roman mıydı? Kısa hikâye mi? Sadece kutuya bakarak anlamak mümkün değildi. Ama kutuda en az bin sayfa olmalıydı. Çoğu o tek başlık sayfasının altındaydı ama yan taraflarında da kâğıtlar vardı. Bir romansa ve kutudakilerin hepsi ona aitse *Rüzgâr Gibi Geçti*'den uzun olmalıydı. Bu mümkün müydü? Olabilirdi. Scott ona her zaman yazdıklarını bitirdikten sonra gösterirdi, sorduğu takdirde bitmemişken de okumasına seve seve izin verirdi (hiç kimseye, uzun yıllardır editörlüğünü yapan Carson Foray'e bile tanımadığı bir ayrıcalıktı bu) ama sormadıysa genellikle kendine saklardı. Öldüğü güne kadar çok da üretken bir yazar olagelmişti. Seyahatte olsun evde olsun, Scott Landon *yazardı.*

Ama bin sayfalık bir roman? Bundan mutlaka bahsederdi. Bahse girerim hoşuna gitmeyen bir kısa hikâyedir sadece. Peki ya kutudaki diğer kâğıtlar? Belki ilk romanlarının kopyalarıdır. Veya matbaa-sayfaları. Scott onlara "kötü madde" ismini takmıştı.

Ama kötü maddelerin hepsini işini bitirdikten sonra kütüphanelerindeki Scott Landon Koleksiyonu'na eklemeleri için Pitt'e göndermemiş miydi? Bir başka deyişle Incunklar salyalarını akıtarak okusun diye. Bu kutularda ilk el yazmalarının kopyaları varsa nasıl oluyordu da üst kattaki dolaplarda daha fazla kopya (çok eskiden kalma karbon kopyalar) vardı? Peki eski tavuk kümesinin iki yanındaki bölmelerde neler vardı? Oralara neler konmuştu?

Süper Kız'mış da cevabı X-ışınlı gözleriyle görebilirmiş gibi başını kaldırıp yukarı baktı ve o sırada masadaki telefon tekrar çalmaya başladı.

4

Masanın başına gitti ve telefona korkuyla karışık sinir bozukluğuyla baktı... hissettiği rahatsızlık daha ağır basıyordu. Amanda'nın Van Gogh misali bir kulağını kesmiş veya kolu bacağı yerine gırtlağını yarmış olması mümkündü ama Lisey pek ihtimal vermiyordu. Darla kapattıktan üç dakika sonra şimdi aklıma geldi veya söylemeyi unutmuşum diye tekrar arama işini daha önce defalarca yapmıştı.

"Ne var, Darl?"

Bir sessizliğin ardından-tanıdık gelen-bir erkek sesi duyuldu. "Bayan Landon?"

Zihnindeki erkek isimleri listesini tararken bu kez duraksayan Lisey oldu. Liste son günlerde iyice kısalmıştı; insanın kocasının vefat etmesinin eş dost listesini ne kadar daralttığını görmek şaşırtıcıydı. Portland'daki avukatları Jacob Montano; kartal merhamet dilenmeden (veya oksijensizlikten ölmeden) tek kuruş bile çıkmasına izin vermeyen New York'lu muhasebecileri Arthur Williams; ahırın üst katını Scott için bir ofis bölümü haline getiren ve evlerinin ikinci katını elden geçirip loş odaların daha fazla ışık almasını sağlayan, Bridgton'daki müteahhit Deke Williams (Arthur ile hiçbir akrabalık bağı yok); hem bel altı hem bel üstü yüzlerce fıkra bilen, Motton'daki tesisatçı Smiley Flanders; ara sıra iş meseleleri (genelde yabancı ülkelerdeki telif hakları ve kısa hikâye antolojileri) için arayan, Scott'ın temsilcisi Charlie Haddonfield; bir de Scott'ın bağlantıyı kesmemiş olan bir avuç arkadaşı vardı. Ama hiçbiri, rehberde kayıtlı olsa bile bu numarayı aramazdı. Kayıtlı mıydı yoksa? Hatırlamıyordu. Ses az önce zihninde taradığı listedeki hiçbir isme ait değil gibiydi. Ama tanıdık bir sesti. Kahretsin, bu sesi nereden...

"Bayan Landon?"

"Kimsiniz?"

"Adımın önemi yok, bağyan," diye cevapladı ses ve o an, Lisey'in beyninde dudakları sessizce dua okuyormuşçasına kıpırdayan Gerd Allen Cole'un son derece net bir görüntüsü canlandı. Uzun parmaklı solgun elindeki tabanca hariç. *Yüce Tanrım, yalvarırım bu da onlardan biri olmasın*, diye düşündü. *Bir başka Sarışın olmasın.* Gümüş küreği yine eline almış olduğunu fark etti-telefonu açarken hiç düşünmeden küreğin ahşap sapını kavramıştı. Bu hareketi ona bir başka Sarışın'la karşı karşıya olduğunu söyler gibiydi.

"Benim için var," dedi ve sesinin soğukkanlı tonu onu şaşırttı. Aniden kupkuru olmuş ağzından böyle sakin ve kontrollü bir cümle nasıl dökülmüştü? O sırada, telefondaki sesi daha önce nerede duyduğunu hatırlayıverdi: o gün, o an konuşmakta olduğu telefona bağlı olan telesekreterde. Hemen hatırlamamış olması son derece doğaldı zira daha önce duyduğunda sadece iki kelime söylemişti: *tekrar ararım.* "Kendinizi derhal tanıtmazsanız telefonu kapatacağım."

Hattın diğer ucundan bir iç çekiş duyuldu. Hem iyi huylu hem yorgun gibiydi. "Bu işi benim için zorlaştırmayın, bağyan. Ben size yardım etmeye çalışıyorum, sahiden."

Lisey, Scott'ın en sevdiği film olan *Son Seans*'tan tozlu sesler duyar gibi oldu ve yine aklına Hank Williams'ın "Jambalaya" şarkısı geldi. *Şık giyin, numara yap*. "Kapatıyorum, hoşça kalın, iyi günler," dedi ama ahizeyi kulağından bir anlığına bile ayırmadı. Henüz değil.

"Bana Zack diyebilirsiniz, bağyan. Bu da herhangi bir isim kadar iyi. Oldu mu?"

"Zack ne?"

"Zack McCool."

"Öyle mi? Ben de Liz Taylor."

"Bir isim istediniz, ben de verdim."

Lisey'i faka bastırmıştı. "Bu numarayı nereden buldun, Zack?"

"Bilinmeyen numaralar servisinden." Demek kayıtlıydı -bu açıklıyordu. Galiba. "Şimdi beni dinleyecek misin?"

"Dinliyorum." Dinliyor... gümüş küreği tutuyor... ve rüzgârın değişmesini bekliyordu. Belki en çok buydu. Çünkü bir değişim yaklaşıyordu. Bedenindeki her sinir hücresi böyle diyordu.

"Bağyan, yakın zamanda bir adam merhum kocanızın çalışmalarına bakmak için oraya gelmişti. Bu arada başınız sağ olsun."

Lisey son cümleyi duymazdan geldi. "Scott'ın ölümünden sonra pek çok kişi gelip yazdıklarını görmek istedi." Kalbinin ne kadar hızlı çarptığının hattın diğer ucundaki adam tarafından hissedilmemesini ümit ediyordu. "Hepsine aynı şeyi söyledim: eninde sonunda onları paylaşmaya hazır..."

"Bu adam merhum kocanızın eski okulundan, bağyan. Kâğıtlar nasılsa sonunda oraya gideceği için kendisinin en makul seçim olduğunu düşünüyor."

Lisey bir an için hiçbir şey söylemedi. Adamın merhum kelimesini merhem gibi söylediğini düşündü bir süre. Ona bağyan deyişini. Maine'den biri değildi, bir kuzeyli değildi. Eğitimli bir adam da değildi, en azından Scott'ın tanımına göre. Lisey, "Zack McCool"un üniversiteye gitmediğini tahmin etti. Rüzgârın gerçekten de değiştiğini düşündü. Artık korkmuyordu. Hissettiği, en azından o an için, öfkeydi. Daha fazlasıydı. Yaralı bir ayı gibi çılgına dönmüştü.

Kendisinin bile güçlükle tanıdığı alçak, boğuk bir sesle, "Woodbody," dedi. "Bahsettiğin kişi o, değil mi? Joseph Woodbody. O orospu çocuğu Incunk."

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. Sonra yeni arkadaşı konuştu. "Anlamadım, bağyan."

Lisey öfkenin tüm bedenini sardığını memnuniyetle hissetti. "Bence çok iyi anlıyorsun. Incunk Kralı Profesör Joseph Woodbody beni arayıp korkutman için seni tuttu. Korkutup... ne yaptırmaya çalışacaktın? Kocamın ofisinin anahtarını öylece verecektim ve o da Scott'ın çalışmalarını keyfince inceleyecekti, öyle mi? Gerçekten bu mu... sahiden düşündüğü..." Sakinleşmeye çalıştı. Hiç kolay değildi. Öfkesi acı, aynı zamanda tatlıydı ve hıncını sonuna kadar çıkarmak istiyordu. "Söylesene, Zack. Evet veya hayır diyeceksin. Profesör Joseph Woodbody için mi çalışıyorsun?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez, bağyan."

Lisey buna cevap veremedi. Adamın küstahlığı bir an için dilinin tutulmasına sebep olmuştu. Scott'ın deyişiyle *büyyük*

(bağyan)

saçmalığı.

"Ve kimse bir şeye çalışmam için tutmadı beni." Duraksadı. "Şimdi, bağyan. Çeneni kapat ve dinle. Beni dinliyorsun mu?"

Lisey ahizeyi kulağına yapıştırmış halde, dediğini *-Beni dinliyorsun mu?-* düşünerek sessizce bekledi.

"Nefesini duyuyorum, demek ki dinliyorsun. Güzel. Ben bir iş için tutulduğumda, bir işi yapmaya *çalışmam, yaparım*, bağyan. Beni tanımadığını biliyorum ama bu senin zararına, benim değil. Kendimi övdüğümü falan düşünme. Konuşmakta olduğun adam *denemez, yapar*. Evine daha önce gelen adama istediğini vereceksin, anlaşıldı mı? Beni telefonla arayacak ya da anlaştığımız özel yöntemle e-posta gönderecek ve, "Her şey yolunda, istediğimi aldım," diyecek. Bu... bu dediğim belli bir süre içinde gerçekleşmezse *gelip canını yakacağım. Okul balolarında oğlanların dokunmasına izin vermediğin yerlerini acıtacağım.*"

Lisey, ezberlenmiş bir metin hissi veren bu konuşma sırasında gözlerini kapatmıştı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Gözyaşlarının sebebinden emin değildi. Öfke yüzünden miydi? Yoksa...

Utanç mı? Utanç gözyaşları olabilirler miydi? Evet, bir yabancıdan böyle bir konuşma duymakta utanılacak bir taraf vardı. Yeni bir okulda, daha ilk gün öğretmenden azar işitmek gibiydi.

Bok canına, biriciğim, dedi Scott. Ne yapacağını biliyorsun.

Elbette biliyordu. Böyle bir anda ya kuşanırdınız ya da kuşanmazdınız. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştı ama ne yapılması gerektiği bariz bir şekilde ortadaydı.

"Bağyan? Az önce dediklerimi anladın mı?"

Lisey ona ne söyleyeceğini biliyordu aslında ama anlamayacağından emindi. Onun için daha basit bir yol seçti.

"Zack?" Sesi çok alçaktı.

"Evet, bağyan." Onun sesi de hemen alçalmıştı. Muhtemelen karşılıklı bir komplo içinde olduklarını düşünüyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

"Ses biraz alçak ama... evet, bağyan."

Lisey ciğerlerine derin bir nefes çekti. Bağyan diye hitap eden bu adamı hayal ederek havayı bir süre içinde tuttu. Ahizeyi kulağına yapıştırmış halde söyleyeceklerini beklediğini gözünün önünde canlandırdı. Net bir şekilde canlandırınca avazı çıktığı kadar bağırdı. "O ZAMAN DEF OL GİT!"

Ahizeyi yerine toz kaldıracak bir şiddetle çarptı.

5

Telefon neredeyse aynı anda tekrar çalmaya başladı ama Lisey'in "Zack McCool" ile daha fazla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Haber spikerlerinin ikili diyalog dediğini yapmaları için ortada hiçbir sebep göremiyordu. İstemiyordu da zaten. Telesekretere bırakacağı mesajı dinleyerek

o sahte nezaketini bırakıp ona bağyan yerine orospu veya kaltak dediğini duymakla da ilgilenmiyordu. Telefonun kablosunu takip etti ve duvara takılı olduğu yerden -içki kutularının hemen yanındaydı- çekerek çıkardı. Telefon, üçüncü zilin ortasında susuverdi. "Zack McCool"un işi oraya kadardı. En azından o an için. Daha sonra onunla -veya ona dair bir durumla- tekrar uğraşması gerekebilirdi ama o an Manda meselesini halletmek zorundaydı. Onu bekleyen ve ondan medet uman Darla da vardı elbette. Şimdi mutfağa dönecek, arabanın anahtarlarını asılı olduğu yerden alacak... ve iki dakikasını ayırıp evi kilitleyecekti. Aslında gündüz vakti pek tenezzül etmezdi.

Hem evi hem ahırı hem ofisi kilitleyecekti.

Evet, özellikle de ofisi ama ne olursa olsun bu meseleyi çok büyütmeyecekti. Büyük mesele demişken...

Kendini yine en üstteki kutuya bakar buldu. Kapağını kapatmadığı için bakması kolaydı.

<u>IKE EVE DÖNÜYOR</u>

Scott Landon

Gümüş küreği duvara dayayıp merakla başlık sayfasını kaldırdı ve altına baktı. İkinci sayfada şöyle yazıyordu:

Ike puflayıp eve döndü ve her şey aynıydı.

BOOL! SON!

Başka hiçbir şey yoktu.

Tanrı biliyordu, gitmesi gereken yerler ve yapması gereken işler vardı ama Lisey yine de neredeyse bir dakika boyunca sayfaya baktı. Cildi yine ürperiyordu ama bu kez içindeki hissin hoş olduğu bile söylenebilir-

di... hayır, kesinlikle hoştu. Dudaklarının kenarında küçük, muzipçe bir gülümseme belirdi. Çalışma odasını temizleme işine başladığından beri -tam olarak belirtmek gerekirse kendini kaybedip Scott'ın "anı köşesi" dediği bölümü talan ettiğinden beri- varlığını hissediyordu... ama hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Hiç o anki kadar yoğun hissetmemişti. Kolunu uzatıp ne bulacağından emin olarak alttaki kâğıtlara bir göz attı. Beklediğini gördü. Bütün sayfalar boştu. Yanlardaki boşluklara tıkıştırılmış olanlara baktı. Onlar da boştu. Scott'ın çocukluk lügatinde puflamak, kısa bir yolculuk anlamına gelmekteydi, bool ise... şey, bu biraz daha karmaşıktı ama bu örnekte kesinlikle bir şaka veya zararsız bir eşek şakası anlamındaydı. İçi boş bu dev roman Scott'a göre çok komikti.

Diğer iki kutu da bool mu doluydu? Peki karşı taraftaki bölmeler ve kutular? Şaka o kadar kapsamlı mıydı? Eğer öyleyse kimin için hazırlanmıştı? Lisey için mi? Yoksa Woodbody gibi Incunklar için mi? Bu çok da mantıksız değildi, Scott "metin-manyakları" dediği bu tarz insanlarla ara sıra dalga geçmeyi severdi ama bu fikir akla korkunç bir olasılığı getiriyordu: sonunun geleceğini

(erken öldü)

sezdiği

(vakitsiz gitti)

ve ona söylemediği. Bu olasılık aklına bir soru getirdi. Söylemiş olsa Lisey ona inanır mıydı? İlk tepkisi, hayır cevabı vermek, sadece kendine itiraf etmek bile olsa, *ayakları yere basan, yolculuğa çıkmadan önce yeterli iç çamaşırı olup olmadığını görmek için bavulunu kontrol eden ve havaalanını arayıp uçağın rötar yapıp yapmayacağını soran bendim,* demek oldu. Ama sonra dudaklarındaki kanın gülümseyişini bir palyaçonun sırıtışına çevirişini hatırladı; Scott'ın bir keresinde ona -son derece berrak bir anlatımla- günbatımından sonra taze meyve yemenin tehlikeli olduğunu, gece yarısıyla sabah altı arasında ise hiçbir tür yiyeceğin yenmemesi gerektiği-

ni söylediğini anımsadı. Scott'ın dediğine göre "gece-yemekleri" çoğunlukla zehirliydi ve o söylediğinde çok mantıklı geliyordu. Çünkü...

(sus)

"Ona inanırdım, bu kadarı yeterli," diye fısıldadı ve akmayan gözyaşlarına karşı gözlerini kapatarak başını öne eğdi. "Zack McCool"un önceden hazırlanmış konuşması yüzünden ağlayan gözler şimdi taş gibi kuruydu. Aptal gözler!

Üst kattaki masalarının çekmecelerini ve dosya dolaplarını dolduran el yazmalarının bool olmadığı muhakkaktı; Lisey bundan emindi. Bazıları basılmış kısa hikâyelerin kopyaları, bazıları bu hikâyelerin farklı versiyonlarıydı. Scott'ın Dumbo'nun Koca Jumbosu adını verdiği masada en az üç bitirilmemiş roman ve bitmiş bir kısa roman bulmuştu. Woodbody bunları görse hemen salyaları akardı. Ayrıca Scott'ın yayınlanması için göndermeye tenezzül etmediği yarım düzine kadar kısa hikâye vardı. Çoğunun yıllar önce yazılmış olduğu sayfalardan anlaşılıyordu. Hangisinin değersiz hangisinin hazine olduğunu söyleyecek niteliklere sahip değildi ama Landon araştırmacılarının hepsiyle ilgileneceğinden emindi. Ama bu... Scott'ın deyişiyle bu *bool*...

Gümüş küreğin sapını sıkıca tutuyordu. Aniden örümcek ağına dönüşmüş gibi gelen dünyada gerçek olan bir nesneydi. Gözlerini tekrar açtı ve, "Scott, bu sadece bir şaka mıydı yoksa benimle uğraşıyor musun?" diye sordu.

Cevap yoktu. Tabii. Ve görmesi gereken ablaları vardı. Scott tüm bunları o an için askıya almasına bir şey demezdi elbette.

Yine de küreği yanına almaya karar verdi.

Tutarken verdiği his hoşuna gidiyordu.

6

Telefonun fişini taktı ve kahrolası şey tekrar çalmadan aceleyle çıktı. Dışarıda güneş batmak üzereydi ve batıdan sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı; moral bozan iki telefon görüşmesinin ilkinden önce kapıyı açtığında hissettiği esintiyi bu açıklıyordu-hayalet falan yok, biriciğim. Gün, en az bir ay uzunluğundaymış gibi geliyordu ama önceki gece rüyasında gördüğüne benzer bu hoş rüzgâr onu sakinleştirip tazelemişti. "Zack McCool"un oralarda bir yerde gizlice izlemekte olduğundan korkmadan mutfağa geçti. O civarda yapılan cep telefonu görüşmelerinde sesin nasıl geldiğini biliyordu: cızırtılı ve derinden. Scott'a göre bunun sebebi, UFO Yakıt İstasyonları dediği enerji hatlarıydı. Sevgili "Zack"in sesi son derece netti. O Derin Uzay Kovboyu Lisey'i sabit hatlı bir telefondan aramıştı ve yan komşusunun bir yabancının onu tehdit etmesi için ev telefonunu kullanmasına izin verdiğini hiç sanmıyordu.

Arabanın anahtarlarını alıp kot pantolonunun yan cebine koydu (Amanda'nın küçük defterinin hâlâ arka cebinde olduğunun farkında değildi ama daha sonra fark edecekti). Landon krallığındaki tüm kilitlere ait, üzerlerinde hâlâ Scott Landon'ın düzgün el yazısıyla yazılmış etiketler bulunan anahtarların bulunduğu ağır halkayı da aldı. Evi kilitledikten sonra Scott'ın çalışma odasını ve ahırın kayan kapılarını da kilitledi. Daha sonra küreği omzuna attı ve artık kızıla dönmüş haziran güneşinin arkasında oluşturduğu uzun gölgesiyle arabasına doğru yürüdü.

IV. Lisey ve Kanlı-Bool (Bütün Musibet)

1

Yakın zamanda genişletilmiş ve yenilenmiş 17. Karayolu üzerinden Amanda'nın evine varmak, 17'nin Harlow'a giden Deep Cut Yolu'yla kesiştiği noktada yanıp sönen trafik lambasında yavaşlandığında bile ancak on beş dakika sürüyordu. Lisey bu sürenin istediğinden fazlasını genel olarak boolları ve özellikle de bir tanesini düşünerek geçirdi: ilkini. O şaka falan değildi.

"Ama Lisbon Falls'lu küçük salak onunla yine de evlendi," dedi gülerek ve ayağını gaz pedalından çekti. Hemen solundaki Patel'in Marketi'ni gördü-kör edici beyaz ışıklar altında, simsiyah asfalt üstünde Texaco kendin-doldur pompaları-ve bir paket sigara almak için dayanılmaz bir istek duydu. Sevgili Salem Lights. Hazır gitmişken Manda'nın sevdiği Nissen çöreklerinden ve belki kendisi için de HoHo alabilirdi.

"Kafayı yemişsin, bebek," dedi gülümseyerek ve gaza tekrar bastı. Patel'in Marketi geride kaldı. Alacakaranlıkta ortalık hâlâ net bir şekilde görülebiliyor olmasına rağmen park lambaları açık ilerliyordu. Dikiz aynasına bir göz atınca arka koltuktaki aptal küreği gördü ve az önce söylediğini bu kez gülerek tekrarladı. "Kafayı yemişsin, bebek, evet!"

Yemişse ne olmuştu? *Ne* olmuştu yani?

2

Arabasını Darla'nın Prius'unun arkasına park edip Amanda'nın evine doğru yürümeye başlamıştı ki Darla dışarı çıkıp hızlı adımlarla ona yürüdü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi. Darla'nın elindeki kanı görünce Lisey'in aklına yine boollar geldi ve müstakbel kocasının artık bir ele benzemeyen elini göstererek karanlığın içinden çıkışını hatırladı.

"Darla, ne..."

"Yine yaptı! O çılgın kaltak kendini yine kesti! Sadece banyoya gitmiştim... onu mutfakta çay içerken bıraktım... 'İyi misin, Manda,' dedim ona... ve..."

"Dur biraz," dedi Lisey sesinin sakin çıkması için kendini zorlayarak. Sakin olan ya da sükûnet maskesi takan, *dur biraz* veya *belki o kadar kötü değildir* gibi sözleri söyleyen *daima* o olmuştu. Bu en büyük çocuğun görevi değil miydi? Eh, en büyük çocuk aklını kaçırmışsa değildi herhalde.

"*Ölecek* değil ama ne *kötü* bir durum!" dedi Darla ağlamaya başlayarak. *Tabii, ben artık burada olduğuma göre kendini salabilirsin,* diye düşündü Lisey. *Küçük Lisey'in de sorunları olabileceği hiçbirinizin aklına gelmiyor, değil mi?*

Darla bir hanımefendiye yakışmayacak iki sümkürmeyle önce bir burun deliğini, sonra diğerini Amanda'nın kararmakta olan bahçesine boşalttı. "Kahretsin, ne *rezalet,* belki sen haklısın, belki Greenlawn en uygun çözüm... özelse yani... gizlilik ilkesi varsa... bilmiyorum... belki sen daha iyisini yaparsın, yapabilirsin muhtemelen, seni dinler, her zaman dinlemiştir, ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Haydi, Darl," dedi sakinleştirici bir tonla ve bir gerçeği kavradı: artık canı sigara istemiyordu. Sigara geçmişte kalan bir kötü alışkanlıktı. İki

yıl önce bir okuma sırasında kendini kaybedip kısa bir süre sonra bir Kentucky hastanesinde can veren kocası gibi ölüydü, bool, son. O an tutmak istediği bir Salem Light değil, gümüş küreğin sapıydı.

Yakmak zorunda kalınmayan bir rahatlama seçeneği vardı.

3

Bu bir bool, Lisey!

Amanda'nın mutfağındaki ışığı yakarken yine duydu. Cleaves Mills'teki dairesinin arkasındaki gölgeli bahçede karanlığın içinden çıkıp ona doğru yürüyüşü yine gözlerinin önünde canlandı. Doğru şartlar altında çılgın olabilecek Scott, cesur olabilecek Scott, her ikisi birden olabilecek Scott.

Herhangi bir bool da değil, kanlı-bool!

Lisey'in ona düzüşmeyi, Scott'ın ona bok yerine mok demeyi, birbirlerine beklemeyi, beklemeyi, rüzgâr değişene kadar beklemeyi öğrettikleri apartman dairesinin arkasında. Çiçeklerin yoğun, ağır kokusu arasında ayaklarını sürüyerek yürüyen Scott. Yaz neredeyse gelmişti ve yakınlardaki Parks Serası'nın panjurları açık olduğu için kokular havaya yayılmıştı. O bahar sonu gecesinde Scott çiçek kokulu karanlıktan çıkıp Lisey'in beklemekte olduğu arka kapının üzerindeki lambanın aydınlattığı alana girmişti. Scott'a kızgındı ama önceki kadar değil; hatta barışmaya hazır olduğu bile söylenebilirdi. Ne de olsa daha önce de ekildiği (ama asla onun tarafından değil) ve erkek arkadaşlarının sarhoş halde çıkageldiği (o dahil) olmuştu. Ah, onu gördüğünde...

İlk kanlı- boolu.

İşte şimdi bir başkasıyla karşı karşıyaydı. Amanda'nın mutfağı Scott'ın bazen -genellikle kötü bir Howard Cosell taklidiyle- "kırmızı şarap" demeyi sevdiği sıvıyla kaplıydı. Oraya buraya sıvanmış, birçok yeri lekelemişti.

Manda'nın parlak sarı Formica tezgâhının üstünde damlalar vardı. Mikrodalga fırının kapağına da bulaşmıştı. Yerdeki plastik döşeme üzerinde damlalar, hatta bir de ayak izi vardı. Lavaboya bırakılmış el havlusu kanla sırılsıklamdı.

Lisey tüm bunları görünce kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kendi kendine bunun doğal olduğunu söyledi; kan gören insanlar bu şekilde tepki gösterebilirdi. Ayrıca çok uzun ve stres yüklü bir günün sonundaydı. *Hatırlaman gereken, genellikle olduğundan kötü göründüğü. Etrafa kasten bulaştırdığına bahse girebilirsin-Amanda'nın abartma duygusunda hiçbir sorun yoktu. Ve daha beterini de görmüştün, Lisey. Mesela göbek deliğine yaptığı şey. Ya da Scott'ın Cleaves'teki hali. Tamam mı?*

"Ne?" dedi Darla.

"Bir şey demedim," diye karşılık verdi Lisey. Mutfağın kapısında durmuşlar, masada -o da parlak sarıydı- başını önüne eğmiş, saçları yüzüne düşer halde oturmakta olan talihsiz ablalarına bakıyorlardı.

"Dedin, tamam dedin."

"Tamam, tamam dedim," dedi Lisey tersçe. "İyi Ana kendi kendine konuşan insanların bankada parası olduğunu söylerdi." Ve onun vardı. Scott'ın sayesinde borsanın ve bazı hisse senetlerinin değerlerine göre miktar az çok değişse de kabaca yirmi milyon doları olduğu söylenebilirdi.

Ancak kanla kaplı bir mutfakta para fikrinin pek faydası olmuyordu. Lisey, Manda'nın dışkı kullanmamasının sebebinin hiç aklına gelmemesi olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse gerçekten çok şanslılardı, değil mi?

"Bıçakları kaldırdın mı?" diye sordu Darla'ya *sotto voce.*(*)

(*) Alçak sesle.

"Elbette kaldırdım," dedi Darla içerlemiş bir tonla ama aynı şekilde alçak sesle. "*Çay fincanının* parçalarıyla yapmış, Lisey. Ben çiş yapmaya gittiğimde."

Lisey, en büyük ablasının ne kullandığını fark etmiş ve ilk fırsatta Wal-Mart'a gidip yenilerini almak için aklının bir köşesine not düşmüştü bile. Mutfağın geneline uysunlar diye sarı olanlarından alacaktı ama asıl önemlisi, üzerlerinde KIRILMAZ ibaresi bulunanlardan olmalarıydı.

Amanda'nın yanında diz çöküp eline uzandı. "Ellerini kesmiş, Lisey," dedi Darla. "Avuç içlerini doğramış."

Lisey son derece nazik hareketlerle Amanda'nın kucağına koyduğu ellerini tuttu. Çevirdi ve yüzünü buruşturdu. Yaralardan boşalan kanlar pıhtılaşmaya başlamıştı ama gördükleri yine de midesini altüst etti. Ve elbette yine Scott'ın o yaz gecesi damlalar akan elini kahrolası bir aşk hediyesi gibi, randevuları olduğunu unutup sarhoş olmak gibi korkunç günahlar işlediği için bir diyet gibi ona uzatarak karanlığın içinden çıkışını hatırladı. Vay anasını, bir de Cole'a deli diyorlardı?

Amanda hayat çizgisini, aşk çizgisini ve diğer tüm çizgileri bölerek avuçlarını başparmaklarının dibinden serçe parmaklarının dibine kadar çaprazlamasına kesmişti. Lisey ilkini nasıl yaptığını anlayabilirdi. Ama ya ikincisi? Zorlanmış olmalıydı. Ama başarmış, ardından delipastasının üstüne pudra şekeri serpen bir kadın gibi mutfakta dolanmıştı. *Hey, bana bakın! Bana bakın! Kafayı yiyen sen değilsin, bebek, benim! En delisi Manda, evet!* Bunların hepsini Darla'nın tuvalete gidip küçük su döktüğü ve temizlenip döndüğü o kısa sürede becermişti, aferin Amanda, en hızlı da senmişsin, bebek.

"Darla... bunlara yara bandı ve oksijenli sudan fazlası gerek, tatlım. Acil Servis'e gitmesi gerek."

"Kahretsin," dedi Darla korkuyla ve yine ağlamaya başladı.

Lisey, Amanda'nın saçları yüzünden zorlukla görülen suratına baktı. "Amanda," dedi.

Hiçbir şey. Hiç hareket yoktu.

"Manda."

Hiçbir şey. Amanda'nın başı oyuncak bebek gibi öne düşmüştü. *Kahrolası Charlie Corriveau!* diye düşündü Lisey. *O moktan Fransız pezevenk!* Ama sebep o olmasaydı başka biri veya başka bir şey olacaktı elbette. Çünkü dünyadaki Amandalar bu şekilde yaratılmıştı. Yıkılmalarını bekler ve yıkılmamalarını bir mucize olarak görürdünüz ama o mucize eninde sonunda var olmaktan yorulur, devrilir, sarsılır ve ölürdü.

"Manda-Bunny."

Ona en nihayet ulaşabilen çocukluklarından çıkagelen bu hitap olmuştu. Amanda başını yavaşça kaldırdı. Lisey'in ablasının gözlerinde gördüğü (evet dudakları kıpkırmızıydı ve sebebi de Max Factor değildi elbet), beklediği o donuk, boş bakışlar yerine parlak, çocuksu, kibirli ve muzip bir bakıştı. Anlamıysa şuydu; Amanda Üstüne Bir Şey Almıştı ve birileri gözyaşlarına boğulacaktı.

"Bool," diye fısıldadı ve Lisey Landon'ın iç ısısı bir anda otuz derece birden düşmüş gibi oldu.

4

Aralarında sakince yürüyen Amanda'yı oturma odasına götürdüler ve kanepeye oturttular. Sonra onu görebilecekleri, aynı zamanda duyulmadan konuşabilecekleri mutfak kapısı önünde durdular.

"Sana ne dedi, Lisey? Yüzün bir anda hayalet görmüş gibi bembeyaz oldu."

Lisey, Darla'nın kâğıt gibi benzetmesini kullanmış olmasını diledi. Hayalet kelimesini duymak istemiyordu, özellikle de güneş battıktan sonra. Aptalcaydı ama doğruydu.

"Hiçbir şey," dedi. "Şey... böö dedi. 'Böö sana Lisey, üstüm başım kanla kaplı, beğendin mi?' der gibi. Bak, Darl, tek korkan sen değilsin."

"Acil Servis'e götürürsek ona ne yapacaklar? İntihara meyilli olduğu için falan gözlem altında tutmak isterler mi?"

"Olabilir," dedi Lisey. Zihni artık daha berraktı. Bool kelimesi onda bir tokat etkisi yaratmış, kendine gelmesini sağlamıştı. Elbette ödünü de patlatmıştı ama... Amanda ona bir şey söyleyecekse Lisey her kelimesini bilmek isterdi. İçinden bir ses, başına gelen her şeyin, hatta "Zack McCool"un aramasının bile bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu söylüyordu... ama nasıl? Scott'ın hayaletinin marifeti miydi? Saçmalık. Peki ya Scott'ın kanlı-boolu? Bu olabilir miydi?

Ya da uzun oğlan yapmış olabilir miydi? Sonsuz benekli yanı olan şey.

Öyle bir şey yok, Lisey, sadece Scott'ın hayal gücünün eseriydi... ki bazen o kadar kuvvetli oluyordu ki ona yakın olanları da etkisi altına alıyordu. Çocukluktan kalma saçma sapan bir batıl inanç olduğuna inanmana rağmen karanlıkta meyve yerken tedirgin olmana sebep olacak kadar güçlüydü. Uzun oğlan da böyle bir şeydi. Biliyorsun, değil mi?

Biliyor muydu? O halde neden bu fikri düşünmeye çalışırken zihnine bir sis perdesi inip ortalığı bulandırıyordu? Neden içindeki ses ona susmasını söylüyordu?

Darla ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Lisey toparlanıp şimdiki zamana, birlikte olduğu insanlara ve halihazırdaki soruna döndü. Ve Darla'nın ne kadar bitkin göründüğünü ilk kez fark etti: ağzının kenarındaki çizgiler derinleşmiş, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Ablasının kollarını tuttu (ince olmaları, sutyen askılarının gevşekliği ve köprücük kemikle-

rinin fırlamış oluşu hoşuna gitmemişti). Ablalarının Tazıların yuvası Lisbon Lisesi'ne gitmek üzere evden çıkışını gıptayla izlediği günleri hatırladı. Amanda artık altmışına gelmişti, Darl da hemen ardından takip ediyordu. Yaşlı köpekler olmuşlardı artık.

"Ama dinle, tatlım," dedi Darla'ya. "İntihar gözlemi demiyorlar, bu zalimce olurdu. Sadece gözlem diyorlar." Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama doğru olduğundan emindi. "Galiba yirmi dört saat tutuyorlar. Belki kırk sekiz."

"İzinsiz yapabilirler mi?"

"Kişi bir suç işlemediği ve polislerce getirilmediği sürece sanmıyorum."

"Belki avukatını arayıp sorsan iyi olur. Şu Montana denen adamı."

"Adı Montano ve muhtemelen şu an evindedir. Ev numarası rehberde kayıtlı değil. Telefon defterimde kayıtlı ama o da evde. Bence onu No Soapa'daki Stephens Memorial'a götürürsek bir sorun olmaz."

Komşu kasaba Oxford'da Norway-South Paris'e kısaca No Soapa deniyordu. Bir günlük yol mesafesinde Mexico, Madrid, Gilead, China ve Corinth gibi egzotik isimli yerler de vardı. Stephens Memorial, Pittsburgh veya Lewiston gibi şehirlerdeki hastanelere nazaran tenha olurdu.

"Ellerine pansuman yapar ve eve götürmemize fazla sorun çıkarmadan izin verirler sanırım." Lisey duraksadı. "*Şayet...*"

"Şayet ne?"

"Şayet onu eve götürmek *istersek*. Ve *o* da gelmek isterse. Yani yalan söyleyip hikâye falan uydurmayacağız, tamam mı? Sorarlarsa -ki soracaklarından eminim- onlara gerçeği söyleyeceğiz. Evet, aynısını daha önce depresyondayken yine yapmıştı ama üzerinden çok uzun bir zaman geçti."

"Beş yıl o kadar da uzun..."

"Her şey görecelidir," dedi Lisey. "Ayrıca o da uzun süreli bir ilişki yaşadığı eski sevgilisinin aniden kolunda çiçeği burnunda karısıyla ortaya çıktığını ve tepesinin attığını söyleyebilir."

"Ya konuşmazsa?"

"Konuşmazsa korkarım onu en az yirmi dört saatliğine alıkoyarlar, Darl ve bunu *ikimizin* izniyle yaparlar. Hâlâ başka gezegenlerde seyahat ediyorken onu tekrar buraya getirmek ister misin yoksa?"

Darla bu soruyu bir süre düşündü, sonra iç geçirdi ve başını iki yana salladı.

"Bence ne yapacağımız büyük ölçüde Amanda'ya bağlı," dedi Lisey. "İlk adım, onu temizlemek. Gerekirse onunla beraber ben de duşa girerim."

"Evet," dedi Darla elini kısa saçlarından geçirerek. "Galiba yapmamız gereken bu." Aniden esnedi. Ağzı o kadar açılmıştı ki hâlâ duruyor olsalar bademcikleri görünebilirdi. Lisey ona tekrar baktı ve "Zack"in telefonu araya girmemiş olsa çok daha önce fark edeceği bir gerçek kafasına dank etti.

Darla'nın kollarını hafifçe ama ısrarlı bir şekilde tekrar tuttu. "Bayan Jones seni bugün çağırmadı, değil mi?"

Darla şaşkın bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, şekerim," dedi. "*Dündü.* Dün öğleden sonra. Gelip ellerine becerebildiğimce pansuman yaptım ve gecenin büyük bölümünü uyanık halde yanında geçirdim. Söylememiş miydim?"

"Hayır, hepsi bugün oldu sanıyordum."

"Şapşal Lisey," dedi Darla hafifçe gülümseyerek.

"Neden daha önce aramadın?"

"Seni rahatsız etmek istemedim. Hepimiz için çok fazla şey yapıyorsun zaten."

"Bu doğru değil," dedi Lisey. Darla veya Canty (hatta telefonda Jodotha) ona böyle moktan şeyler söylediğinde çok kırılıyordu. Bunun çılgınca olduğunu biliyor ama engel olamıyordu. "O sadece Scott'ın parası."

"Hayır, Lisey. Yapan sensin. Daima sen." Darla bir iki saniye duraksadıktan sonra başını iki yana salladı. "Boş ver. İkimizin halledebileceğini sanmıştım işte. Yanılmışım."

Lisey ablasını yanağından öptü, ona sarıldı ve Amanda'ya doğru yürüyüp kanepeye, yanına oturdu.

5

"Manda."

Hiçbir şey yoktu.

"Manda-Bunny?" Neden olmasın? Daha önce işlerine yaramıştı.

Ve evet, Amanda başını kaldırdı. "Ne. İstiyorsun."

"Seni hastaneye götürmemiz gerek, Manda-Bunny."

"Oraya. Gitmek. İstemiyorum."

Lisey bu kısa ama işkence eden konuşma sırasında başını sallayıp bir yandan da Amanda'nın kanlı bluzunun düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Biliyorum ama zavallı ellerinin Darl ve benim yapabileceğimden fazlasına ihtiyacı var. Şimdi asıl soru şu: geceyi dönüp burada mı yoksa No Soapa'da mı geçirmek istiyorsun? Buraya dönmek istersen ev arkadaşın olacağım." *Belki boollardan ve özellikle de kanlı-boollardan konuşuruz.* "Ne diyorsun, Manda? Buraya geri dönmek mi istiyorsun yoksa St. Steve'de bir süre kalman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Buraya. Geri. Dönmek. İstiyorum." Lisey pantolonunu çıkarabilmek için onu kaldırdığında Amanda isteneni itiraz etmeden yaptı ama tüm dikkati avizeye odaklanmış gibiydi. Deli doktorunun dediği "yarı-katatoni" haline girmiş olmasa da Lisey'i tedirgin edecek kadar yakın bir durumdaydı. Amanda'nın sonraki konuşmasının bir insana daha çok, robota daha az benzediğini duyunca içi yoğun bir rahatlama hissiyle kaplandı. "Bir yere gidiyorsak... beni neden... *soyuyorsun?* "

"Çünkü bir duşa ihtiyacın var," dedi Lisey onu banyoya yöneltirken. "Ve temiz giysilere. Bunlar... kirli." Omzundan geriye göz atınca Darla'nın yerdeki pantolonla bluzu toplamakta olduğunu gördü. Amanda bu arada uysalca banyoya yürüyordu ama gidişini izlemek Lisey'in yüreğinin sıkışmasına neden oldu. Ona dokunan, ablasının bedenindeki kesikler ve izler değil, sade, basit, paçalı donuydu. Amanda yıllar boyunca erkek iç çamaşırı giymişti; sert hatlı vücuduna uyuyorlar, hatta seksi bile görünüyorlardı. O akşam çamaşırının sağ arka tarafı koyu kahverengi bir lekeyle kaplıydı.

Ah, Manda, diye düşündü Lisey. *Ah, canım.*

Amanda banyodan içeri girince Lisey, Darla'ya döndü. Darla oradaydı. Bir an için bütün geçmiş yılların ve yaygaracı Debusher seslerinin de geri döndüğünü hissetti. Sonra dönüp o da banyoya, başı öne eğik halde tamamen soyulmayı bekleyen, bir zamanlar Manda-Bunny Abla dediği kadının yanına girdi.

Sutyeninin kopçalarına uzanmıştı ki Amanda aniden dönüp kolunu yakaladı. Elleri buz gibiydi. Lisey bir an için ablası Manda'nın kanlı-boolları ve başka her şeyi anlatacağını sandı. Onun yerine Amanda ona parlak, bilinçli, orada olan gözlerle bakarak, "Charles'ım bir başkasıyla evlenmiş," dedi. Sonra soğuk alnını Lisey'in omzuna dayadı ve ağlamaya başladı.

6

Akşamın geri kalanı Lisey'e, Scott'ın Landon'ın Kötü Hava Kuralı dediği şeyi hatırlattı: kasırganın denize yöneleceğini düşünerek yatağınıza girip uyuduğunuzda karada kalıp evinizin çatısını söker. Erken kalkıp kar fırtınası için tüm önlemleri aldığınızdaysa karşınıza çıkan sadece sakince düşen kar taneleri olur.

O halde ne anlamı var? diye sormuştu Lisey. Sevişmenin ardından tatmin olmuş ve bitkin düşmüş halde yatakta -ilk zamanlarından bir yatak- yatıyorlardı; Scott'ın elinde bir Herbert Tareyton, göğsünde bir küllük vardı ve dışarıda şiddetli bir rüzgâr uluyordu. Hangi yatak, hangi rüzgâr, hangi fırtına veya hangi yıl olduğunu hatırlamıyordu.

Asıl konu UGAK, demişti Scott, *bunu* hatırlıyordu ama önce yanlış duyduğunu sanmıştı.

Ulak mı? Ulak ne?

Scott sigarasını söndürüp küllüğü komodinin üstüne koymuştu. Sonra ellerini, kulaklarını da örtecek şekilde yüzünün iki yanına koymuş, dünyayı bir süre için dışarıda bırakmıştı. Sonra onu dudaklarından öpüp ellerini çekmişti. Scott Landon daima söyleyeceklerinin duyulmasını isterdi.

UGAK biriciğim-Uygun Görünen Anda Kuşan.

Lisey bunu bir süre düşünmüş -beyni onun kadar hızlı işlemese de doğruyu eninde sonunda bulurdu- ve UGAK'ın bir kısaltma olduğunu anlamıştı. *Uygun Görünen Anda Kuşan.* Sevmişti. Oldukça aptalcaydı ve bu, daha da çok sevmesine sebep olmuştu. Gülmeye başlamış, Scott da onunla birlikte gülmüştü. Kısa bir süre sonra, şiddetli rüzgârın dışında uluduğu evin içinde oldukları gibi Scott da onun içindeydi.

Scott ile her zaman çok gülerdi.

7

Scott'ın her tür hazırlığı yapmışken kar fırtınasının uğramadan geçmesine dair sözü, Acil Servis'e yaptıkları ziyaret sona erip Amanda'nın Castle View ve Harlow Deep Cut arasındaki Cape-Cod stili evine varmalarına dek Lisey'in aklına beş altı kez geldi. Öncelikle, Amanda büyük öl-

çüde toparlanarak her şeyi kolaylaştırmıştı. Hastalıklı bir düşünceydi ama Lisey, eskimiş, az ışık veren bir ampulün tamamen yanmadan önce bir iki saatliğine parlak bir ışık saçmasını düşünmeden edememişti. İyiye doğru bu değişim duştayken başlamıştı. Lisey de soyunmuş, başlarda sadece başı öne eğik, kolları maymun gibi iki yanında sallanan ablasının yanında duşun altına girmişti. Sonra, büyük bir dikkatle duş başlığını Amanda'nın parçalanmış sol avucuna doğru tutmuştu.

"Ay! *Ayy!*" diye çığlık atmıştı Amanda elini hızla çekerek. "*Acıyor,* Lisey! O şeyi nereye tuttuğuna dikkat et, tamam mı?"

Lisey de aynı ses tonuyla cevap vermiş -Amanda ondan daha farklısını beklemezdi, ikisi de çırılçıplak olsa bile- aynı zamanda ablasının sesindeki öfkeyi duyup havalara uçmuştu. Amanda *uyanıktı.* "Kusura bakma ama çay fincanıyla avucunu parçalayan ben değildim."

"O pislik *herifi* parçalayamadım, ne yapayım?" demişti Amanda ve ardından Charlie Corriveau'ya ve çiçeği burnunda karısına Lisey'in içini hayret, neşe ve takdirle dolduran bir dizi galiz küfür savurmuştu.

Amanda nefes almak için durduğunda, "Bok ağızlı orospu çocuğu, ha? Vay canına," demişti.

"Senin de bok canına Lisey," demişti Amanda somurtarak.

"Yerinde olsam ellerimi tedavi edecek doktora bu tarz sözler söylemezdim. Geceyi hastanede geçirmek istemiyorsan tabii."

"Aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Düşünmüyorum. Sadece... ona çok kızdığını söylemen yeterli."

"Ellerim yine kanıyor."

"Çok mu?"

"Azıcık. Bence biraz vazelin sürsen iyi olur."

"Sahi mi? Acıtmaz mı?"

"*Aşk* acıtıyor," demişti Amanda suratını yine asarak... sonra Lisey'in içini rahatlatan küçük bir kahkaha atmıştı.

Darla ile onu Lisey'in BMW'sine bindirip Norway'e doğru yola çıktıklarında Manda, Lisey'e alelade bir günün sonuna gelmişlercesine çalışma odasını toparlamakta ilerleme kaydedip etmediğini sormuştu. Lisey onlara "Zack McCool"un telefonundan bahsetmemiş ama "Ike Eve Dönüyor"u anlatmış, içerdiği tek satırı aynen aktarmıştı: "Ike bumdan eve döndü ve her şey aynıydı. BOOL! SON!" Bool kelimesini Manda'nın yanında kullanmak, tepkisinin nasıl olacağını görmek istemişti.

İlk tepki gösteren Darla olmuştu. "Çok tuhaf bir adamla evlendin, Lisey."

"Bilmediğim bir şey söyle, hayatım," demişti Lisey ve dikiz aynasından arka koltukta tek başına oturmakta olan Amanda'ya bakmıştı. İyi Ana olsa *tek başınalık haşmetiyle* derdi. "Sen ne dersin, Manda?"

Amanda omuz silkmiş ve Lisey önce tek tepkisinin bu olacağını sanmıştı. Sonra sözcük seli gelmişti.

"Tam *ona* göre bir hareket. Bir keresinde onunla birlikte şehre inmiştim-o kırtasiyeye gidecekti benim de yeni ayakkabı almam lazımdı, biliyorsunuz, ormanda çıktığım yürüyüşlerde giyebileceğim iyi bir çift. Auburn Şaka Dükkânı'nın önünden geçmiştik. Meğer orayı daha önce görmemiş. Hemen arabayı park edip içeri daldı. On yaşında bir çocuk gibiydi! Zehirli sarmaşıklara falan değmeden yürüyebileyim diye bir çift Eddie Bauer bota ihtiyacım vardı ama onun tüm istediği kahrolası mağazanın tamamını satın almaktı! Kaşıntı tozu, osuruk minderi, acılı sakız, plastik kusmuk, X-ışınlı gözlükler, aklınıza ne gelirse toplayıp üstünde emildiğinde çıplak kadın resimleri çıkan lolipopların olduğu tezgâhın üzerine yığdı. O Tayvan yapımı saçmalıklara yüz dolar harcamıştır, Lisey. Hatırladın mı?"

Hatırlıyordu. En çok da o gün eve geldiğinde nasıl göründüğünü... eli kolu üzerinde gülen suratlar ve KAHKAHA PATLAMASI yazısı dolu poşetlerle doluydu. Yanakları kıpkırmızıydı. Aldıklarına *ıvır zıvır* değil ıbır zıbır diyordu, böyle demeye Lisey'den alışmıştı, buna inanabiliyor musunuz? Eh, ıbır zıbır aslında babasının lafıydı, yani bazen bir şey iyi olmadığında *attım gitti* diyen Dave Debusher'ın. Scott bu lafa bayılmış, bir ağırlığı olduğunu, *bıraktım* veya *defettim* kelimelerinin asla onunla boy ölçüşemeyeceğini söylemişti.

Kelime-havuzundan, hikâye-havuzundan, efsane-havuzundan hazineler çıkaran Scott.

Scott kahrolası Landon.

Bazen onu düşünmeden, hatta özlemeden koca bir gün geçirdiği olurdu. Neden olmasın? Dolu dolu bir hayatı vardı ve Scott ile yaşam gerçekten güçtü zira zor bir insandı. Bir *proje* derdi babası gibi eski topraklar. Bazen de öyle bir gün olurdu ki o gün (kapalı veya güneşli) onu ölesiye, içi boşalırcasına özler, bir kadından ziyade kasım rüzgârıyla savrulan ölü bir ağaca benzerdi. O an da öyle hissediyordu. Onu çağırmak, adını seslenip eve getirmek istiyor ve önündeki onsuz yılların düşüncesi içini kanatıyordu. Sonunda on saniyeliğine bile olsa böyle hissedilecekse aşk neye yarardı?

8

Amanda'nın kendini toparlaması ilk iyi gelişmeydi. Nöbetçi doktor Munsinger'ın genç ve tecrübesiz oluşu ise ikincisiydi. Lisey'in Scott'ın son hastalığı sırasında karşılaştığı Jantzen kadar genç değildi ama otuzundan fazlaysa çok şaşırırdı. Üçüncü iyi gelişme ise -aslında daha önce söyleseler bu şekilde tanımlayacağına kesinlikle inanmazdı- Sweden'da trafik kazasına karışmış bir grup insanın gelişiydi.

Darla ve Lisey, Amanda'yı St. Stephens Hastanesi Acil Servisi'ne getirdiği sırada orada değillerdi; o sırada bekleme odası on yaşlarında bir çocuk ve annesi haricinde boştu. Çocuğun kaşıntısı vardı ve annesi sürekli onu kaşımaması için sertçe uyarıyordu. Muayene odalarından birine çağrıldıkları sırada kadın hâlâ oğlunu azarlıyordu. Beş dakika sonra çocuk kollarında sargı bezleri ve yüzünde üzgün bir ifadeyle dışarı çıkmıştı. Annenin elinde merhem tüpleri vardı ve hâlâ söyleniyordu.

Hemşire Amanda'nın ismini söyledi. "Dr. Munsinger seni şimdi görecek, hayatım," dedi. Son kelimeyi Maine aksanıyla söylemişti.

Amanda o kibirli, kırmızı yanaklı, Kraliçe Elizabeth ifadesiyle önce Lisey'e, sonra Darla'ya baktı. "İçeri yalnız girmek istiyorum."

"Elbette sayın esrarengiz majeste hazretleri," dedi Lisey ve Amanda'ya dil çıkardı. O sırada bu sıska kaltağı isterlerse bir hafta, bir ay, hatta bir yıl bile orada tutabileceklerini düşünüyordu. Lisey yanında diz çökmüşken Amanda'nın fısıldadığı kelime kimin umurundaydı? Muhtemelen gerçekten böö demişti. Darla'ya da söylediği gibi. Diğer kelimeyse bile kendi güzel yatağı dururken o eve geri dönüp geceyi Amanda ile aynı odada, çılgın nefesini soluyarak geçirmeyi gerçekten istiyor muydu? *Moktan dava çoktan kapandı, biriciğim,* derdi Scott olsa.

"Anlaştıklarımızı unutma," dedi Darla. "Bir anda kan beynine çıktı ve o an onu kesemediğin için kendini kestin. Artık çok daha iyisin. Atlattın."

Amanda, Darla'ya Lisey'in kesinlikle çözemediği bir ifadeyle baktı. "Doğru," dedi. "Atlattım."

9

Küçük Sweden kasabasındaki kazaya karışmış insanlar bundan kısa bir süre sonra geldi. İçlerinden biri ciddi bir şekilde yaralanmış olsaydı

Lisey bunu iyi bir gelişme olarak nitelendirmezdi ama görünüşe bakılırsa ağır yaralı yoktu. Hepsi ayaktaydı, hatta adamların ikisi bir şeye gülüyordu. Sadece biri -on yedi yaşlarında bir kız- ağlıyordu. Saçlarında kan, üst dudağındaysa sümük vardı. Toplam altı kişiydiler ve iki ayrı araçtan oldukları neredeyse muhakkaktı. Gülen iki adamdan yoğun bir bira kokusu yayılmaktaydı. Birinin kolu incinmiş gibi görünüyordu. Altılıyı içeri sivil kıyafetler üstüne Doğu Stoneham Kurtarma ceketleri giymiş iki sağlık teknisyeni ve iki polis getirmişti: bir Eyalet Polisi ve bir Kasaba Korucusu. Acil Servis'in bekleme salonu bir anda doluvermişti. Amanda'yı içeri çağıran hemşire başını şaşkınca dışarı uzatmış, ondan bir dakika sonra Dr. Munsinger da aynısını yapmıştı. Bundan biraz sonra ise genç kız gürültülü bir ağlama krizine girmiş, haykırarak üvey annesinin onu geberteceğini söylemişti. Birkaç dakika sonra hemşire onu almaya gelmiş (kadının ağlayan kıza *hayatım* diye hitap etmediği Lisey'in dikkatinden kaçmamıştı) ve ardından Amanda *iki numaralı muayene* odasından kendi ilaçlarını sarsakça taşıyarak çıkmıştı. Bol kot pantolonunun cebinden taşan birkaç reçete göze çarpıyordu.

"Sanırım artık gidebiliriz," dedi Amanda aynı kibirli, tepeden bakan ifadeyle.

Lisey doktorun genç yaşına ve aniden artan hasta sayısına rağmen bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündü ve haklı çıktı. Hemşire *bir numaralı muayene* odasından başını, lokomotifteki makinist gibi çıkardı ve sordu. "Siz Bayan Debusher'ın kardeşleri misiniz, hanımlar?"

Lisey ve Darla başını salladı. Suçluyuz, hakim bey.

"Doktor gitmeden önce sizinle bir dakikalığına konuşmak istiyor." Bunu söyledikten sonra hâlâ ağlamakta olan kızı götürdüğü odaya geri döndü.

Bekleme odasının diğer tarafındaki iki bira kokulu adam yine kahkahalara boğuldu ve Lisey, *neleri var bilmiyorum ama kazanın sorumlusu olamazlar,* diye düşündü. Polisler de saçında kan olan kızla aynı yaşlarda görünen bembeyaz yüzlü bir gençle daha ilgili görünüyorlardı. Bir başka genç, paralı telefona el koymuş gibiydi. Yanağında Lisey'in dikiş atılacağından emin olduğu derin bir kesik vardı. Bir üçüncüsü, telefon etmek için sırada bekliyordu. Bu çocuğun görünür bir yarası yoktu.

Amanda'nın avuçları beyazımsı bir merhemle kaplıydı. "Dikişlerin tutmayacağını söyledi," dedi onlara neredeyse gururla. "Sargı bezleri de sabit kalamıyor sanırım. Bu şeyi avuçlarımda tutmak zorundayım -of, iğrenç kokuyor, değil mi?- ve önümüzdeki üç gün boyunca günde üç kez bir karışıma sokacağım. Merhem için de karışım için de reçete var. Ellerimi fazla bükmemeye çalışacakmışım. Gerektiğinde parmaklarım arasında tutup kaldırmam gerekiyor, böyle." Sağ elinin işaret ve orta parmağını kullanarak tarih öncesinden kalma bir *People* dergisi aldı, biraz kaldırdı ve bıraktı.

Hemşire yanlarına geldi. "Dr. Munsinger sizi şimdi görecek. Birinizi veya ikinizi birden." Sesinin tonundan zaman israfına tahammülü olmadığı anlaşılıyordu. Lisey ve Darla, Amanda'nın iki yanında oturmaktaydı. Birbirlerine baktılar. Amanda bu bakışmayı fark etmedi. Dürüst bir ilgiyle odanın diğer tarafındaki insanları izliyordu.

"Sen git, Lisey," dedi Darla. "Ben onunla kalırım."

10

Hemşire Lisey'i MUAYENE ODASI 2'ye götürdü ve ağlamakta olan kızın yanına döndü. Dudaklarını öyle sıkmıştı ki adeta görünmez olmuşlardı. Lisey odadaki yegâne sandalyeye oturup duvardaki tek resme

baktı: nergislerle dolu bir tarlada koşturan tüyleri kabarık bir cocker spanyel cinsi köpeğin resmiydi. Dr. Munsinger sadece birkaç dakika sonra (kurtulması gereken biri olmasaydı daha fazla beklemek zorunda kalacağından emindi) hızla içeri girdi. Kapıyı kapatarak kızın gürültülü hıçkırıklarını diğer tarafta bıraktı ve zayıf poposunun bir tarafını muayene masasının kenarına iliştirdi.

"Ben Hal Munsinger," dedi.

"Lisa Landon." Elini uzattı. Dr. Munsinger uzatılan eli kısaca sıktı.

"Ablanızın durumuyla ilgili daha fazla bilgi almak istiyorum-kayıtlar için, bilirsiniz-ama sizin de farkında olduğunuz gibi iki ayağım bir pabuca girmiş durumda. Destek istedim ama gelene kadar şu yoğun gecelerden biri olacak."

"Bu kadar bile zaman ayırmış olmanıza müteşekkirim," dedi Lisey ama asıl müteşekkir olduğu, sesinin sakin ve kontrollü tonuydu. *Her şey kontrol altında,* diyen bir ses tonuydu. "Sizi endişelendiren buysa, ablam Amanda'nın kendisi için bir tehlike teşkil etmediğini garanti edebilirim."

"Eh, biraz endişelendirdiği doğru ama bu konuda sözünüze güveneceğim. Ve onunkine. Yetişkin biri ve bunun bir intihar girişimi olmadığı ortada." Dosyada bir yeri inceliyordu. Başını kaldırıp gözlerini kırpmadan Lisey'e baktı. "Yoksa öyle miydi?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Öte yandan bunun ablanızın ilk kendini kesme vakası olmadığını görmek için Sherlock Holmes olmaya gerek yok."

Lisey içini çekti.

"Bana tedavi gördüğünü ama terapistinin Idaho'ya gittiğini söyledi."

Idaho? Alaska? Mars? Süslü kaltağın nereye gittiği kimin umurunda? Dışından söylediğiyse, "Sanırım öyle," oldu.

"Tedaviye tekrar başlaması gerek, Bayan Landon. Hem de en kısa zamanda, tamam mı? Kendini kesmek de anoreksi gibi intihar değildir

ama ikisi de *ölümcül* olabilir, bilmem anlatabiliyor muyum?" Beyaz önlüğünün cebinden bir bloknot çıkardı ve yazmaya başladı. "Size ve ablanıza bir kitap önermek istiyorum. Adı *Kesme Davranışı,* yazarı ise..."

"...Peter Mark Stein," dedi Lisey.

Dr. Munsinger başını şaşkınca kaldırdı.

"Manda'nın son... Mr. Stein'in deyişiyle..."

(bool, kanlı-bool)

Genç Dr. Munsinger sözünü tamamlamasını bekleyerek ona bakıyordu.

(devam et madem, Lisey, kanlı-bool de)

Uçuşan düşüncelerini iradesini kullanarak zaptetti. "Son *dışavurumundan* sonra eşim kitabını almıştı. Bu kelimeyi kullanıyor, değil mi? Dışavurum?" Sesi hâlâ sakindi ama şakaklarının terle hafifçe nemlendiğini hissedebiliyordu. Çünkü içindeki ses haklıydı. Dışavurum da dense kanlı-bool da dense fark etmiyor, hepsi aynı kapıya çıkıyordu. *Her şey* aynıydı.

"Sanırım," dedi Munsinger. "Ama kitabı okuyalı epey oluyor."

"Dediğim gibi eşim kitabı bulup okumuş, daha sonra da bana okutmuştu. Bulup ablam Darla'ya da okuturum. Bize yakın oturan bir kardeşimiz daha var. Şu an Boston'da ama döndüğünde mutlaka o da okur. Gözümüz hep Amanda üzerinde olacak. Zor biri olabilir ama hepimiz onu çok seviyoruz."

"Tamam, bu benim için yeterli." Sıska kıçını muayene masasından indirdi. Masanın üzerindeki kâğıt örtü hışırdadı. "Landon. Eşiniz yazardı."

"Evet."

"Başınız sağ olsun."

Ünlü biriyle evli olmanın garip yönlerinden biri de buydu; aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen insanlar ona hâlâ başsağlığı diliyordu. İki yıl sonra da değişen bir şey olmayacaktı muhtemelen. Hatta on. İnsanın içini sıkan bir fikirdi. "Teşekkürler, Dr. Munsinger."

Başını sallayıp işine döndü ve bu Lisey'i rahatlattı. "Yetişkin kadınları içeren bu tür vakalara çok fazla rastlanmıyor. Kendini kesme olaylarına en çok rastladığımız vakalar..."

Lisey bir an için, *yan odadaki mızmız kızların dahil olduğu vakalar,* diye bitireceğini düşündü. Tam o sırada bekleme salonundan bir patırtı yükseldi ve bağırış çağırış oldu. MUAYENE ODASI 2'nin kapısı hızla açıldı ve hemşire eşikte belirdi. Her nasılsa daha iri görünüyordu, sanki kargaşa şişmesine yol açmış gibi. "Gelebilir misiniz, doktor?"

Munsinger izin istemeye tenezzül etmeden fırladı. Lisey ona bu yüzden saygı duydu: UGAK.

Kapıya tam vaktinde varıp iyi doktorun neler olup bittiğini görmek için MUAYENE ODASI 1'den çıkan kıza çarparak neredeyse yere devirdiğini, ardından şaşkın Amanda'ya toslayarak kardeşinin kucağına ittiğini ve ablalarının yere yuvarlanmaktan son anda kurtulduğunu gördü. Eyalet Polisi ve Kasaba Korucusu yaralanmamış görünen ve az önce telefon sırası bekleyen gencin yanındaydı. Delikanlı yerde boylu boyunca yatıyordu. Yanağında kesik olan genç ise hiçbir şey olmamış gibi telefonda konuşmaya devam ediyordu. Lisey'in aklına Scott'ın bir keresinde ona okuduğu, dünyanın yaşanan acılara hiç aldırmadan dönüp durmasına dair o harika, korkunç şiir geldi. Kimin eseriydi? Eliot'un mu? Auden'in? Taret topçusu hakkında şiiri olan adam mı? Scott olsa söylerdi. O an dönüp Scott'a acı çekmekle ilgili şiiri kimin yazdığını sorabilmek için sahip olduğu her kuruşu vermeye razıydı.

11

"İyi olacağınızdan emin misin?" diye sordu Darla. Yaklaşık bir saat sonra, ılık haziran rüzgârı ayak bileklerini okşar, koridordaki masanın üstündeki derginin sayfalarını uçuştururken Amanda'nın küçük evinin kapısında duruyorlardı.

Lisey sahte bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Bir kez daha sorarsan kıçına tekmeyi yiyeceksin. *Merak etme.* Birer sıcak kakao içeriz-elbette bardaklar konusunda yardım edeceğim, onun durumu düşünül..."

"Güzel," dedi Darla. "Son seferinde fincanla ne yaptığını biliyoruz."

"Sonra doğruca yatağa. Sadece Debusher yaşlı hatunları. Yanlarında tek bir yapay penis bile olmayacak."

"Aman ne komik."

"Yarın da güneşin doğuşuyla kalkacağız! Kahve! Mısır gevreği! Sonra ilaçlarını alacağız! Dönüp ellerini karışıma sokacağız! Sonra nöbeti *sen* alacaksın, Darla, hayatım!"

"Eminsen."

"Kesinlikle. Haydi şimdi evine git ve kedine mamasını ver."

Darla ona son bir kez şüpheyle baktıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve sadece ona özgü şekilde kardeşine yandan sarıldı. Sonra kaldırım üzerinden küçük arabasına doğru yürüdü. Lisey kapıyı kapadı, kilitledi ve pamuklu geceliğini giymiş halde kanepede oturan, sakin ve huzurlu görünen Amanda'ya döndü. Zihninde eski bir gotik aşk romanının adı belirdi... genç bir kızken okumuştu: *Konuşacak mısınız, Madam?*

"Manda?" dedi yumuşak sesle.

Amanda başını kaldırıp ona baktı. Mavi Debusher gözleri o kadar mavi, iri ve güven dolu görünüyordu ki Lisey kafasındaki konuları açamayacağını düşündü. Yani Scott ve bool, Scott ve kanlı-bool konuları. Gece karanlıkta yatarlarken konuyu Amanda açarsa belki konuşurlardı. Ama olanlardan sonra Amanda'yı zorla bunlar üstüne konuşturmak?

Sen de zor bir gün geçirdin, küçük Lisey.

Bu doğruydu. Ama ona Amanda'nın gözlerinde gördüğü huzuru yok etme hakkı vermiyordu.

"Ne oldu, küçüğüm?"

"Yatmadan önce bir bardak kakao içmek ister misin?"

Amanda gülümsedi. Bir anda gençleşmişti. "Yatmadan önce bir bardak kakao harika olur."

Böylece kakaolarını içtiler. Amanda bardağı tutmakta zorlanınca mutfak dolaplarından birinden kendine kıvrılıp dolanan çılgın bir pipet -Auburn Şaka Dükkânı'nın vitrinine yakışacak türdendi- buldu. Ucunu kakaoya sokmadan önce tıpkı doktorun söylediği gibi elini bükmeden iki parmağı arasında tutarak Lisey'e doğru uzattı. "Bak, Lisey, *beynim.*"

Lisey bir an için Amanda'nın espri yaptığını gerçekten duyup duymadığından emin olamadan bakakaldı. Sonra kahkahalara boğuldu. İkisi de katılırcasına güldü.

12

Kakaolarını içtikten sonra yıllar önce, büyüdükleri çiftlikte yaptıkları gibi sırayla banyoda dişlerini fırçaladılar ve yatağa girdiler. Gece lambası sönüp oda karanlığa gömüldüğünde Amanda kardeşinin adını söyledi.

Eyvah, işte başlıyoruz, diye düşündü Lisey huzursuzca. *Yaşlı Charlie'yi hedef alan bir bombardıman daha. Yoksa... bool mu konu? Gerçekten onunla mı ilgili? Ve eğer öyleyse duymak istiyor muyum?*

"Evet, Manda?"

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Amanda. "Doktorun ellerime sürdüğü o şey çok iyi geldi." Sonra yan tarafına döndü.

Lisey yine afallamıştı-hepsi bu kadar mıydı gerçekten? Öyle gibiydi zira Amanda'nın nefesleri birkaç dakika sonra ağırlaşıp derinleşmişti. Gece bir ara uyanıp Tylenol isteyebilirdi ama o an uyuyordu.

Lisey bu kadar talihli olacağını hiç ummamıştı. Kocasının seyahate çıktığı günün öncesindeki geceden beri hiç kimseyle birlikte uyumadığı için bu durumu yadırgadı. Ayrıca düşünmesi gereken "Zack McCool" ve "Zack"in işvereni olan orospu çocuğu Incunk Woodbody vardı. Wood-

body ile çok yakında konuşacaktı. Hatta hemen yarın. Bu arada kendini uykusuz saatlere, belki bütün geceye hazırlasa iyi olacaktı... ama Amanda'nın kitaplığında okumaya değer bir şey bulabilirdi...

Konuşacak mısınız, Madam? diye düşündü. *Belki o kitabı Helen McInnes yazmıştır. Taret topçusuyla ilgili şiiri yazan adam olmadığı kesin...*

Bu düşüncenin ardından derin ve dinlendirici bir uykuya daldı. PILLBURY'NİN EN İYİ sihirli halısı olan rüyalar yoktu. Hiç rüya yoktu.

13

Ayın battığı ve saatin bilinmediği gecenin o kör vaktinde uyandı. Uyandığının hayal meyal farkındaydı. Uykusunda Amanda'nın sıcak sırtına belki yüz otel odasında yapmış olduğu gibi sarılmış, dizlerini onun diz arkası boşluklarına yerleştirmişti. Hatta beş yüz, belki yedi yüz, bin diyen var mı, yok mu arttıran? Boolları ve kanlı-boolları düşünüyordu. UGAK'ı ve bazen de başı öne eğip rüzgârın değişmesini beklemekten başka bir şey olmadığını. Karanlığın Scott'ı nasıl sevdiğini, o da karanlığı sevdiği için bunun gerçek aşk olduğunu; yılların balo salonlarında onunla, sonunda uzaklara götürerek dans etmiş olduğunu.

Yine oraya gidiyorum, diye düşündü.

Ve kafasının içindeki Scott (en azından o öyle *düşünüyordu* ama gerçeği kim bilebilirdi?) sordu: *Nereye gidiyorsun, Lisey? Şimdi nereye, biriciğim?*

Şimdiki zamana geri dönüyorum, diye düşündü.

O filmin adı Geleceğe Dönüş'tü, *birlikte izlemiştik,* dedi Scott.

O filmdi, bu bizim hayatımız, diye düşündü Lisey.

Kuşandın mı, bebeğim? diye sordu Scott.

Neden böyle bir adama âşık oldum, diye düşündü.

14

Tam bir aptal, diye düşünüyor. *Onunla olduğum için ben de aptalın tekiyim.*

Yine de arka bahçeye bakıyor, onu çağırmak istemiyor ama tedirgin olmaya başladı zira gecenin on birinde mutfak kapısından gölgeler içindeki karanlık bahçeye çıkalı neredeyse on dakika oldu ve hâlâ geri dönmüş değil. Ne yapıyor olabilir? Orada hiçbir şey yok. Sadece çalılık ve...

Fazla uzak sayılmayacak bir mesafeden acı bir fren sesi, cam kırılması, köpek havlamaları ve bir sarhoş narası duyuluyor. Bir başka deyişle bir cuma gecesi, bir üniversite kasabasında duyulabilecek doğal sesler. Lisey ona seslenip çağırmak istiyor ama sadece ismini bile söylese Scott artık ona kızgın olmadığını anlayacak. En azından öfkesinin hafiflemiş olduğunu.

Aslında hâlâ çok kızgın. Ama bu dut gibi sarhoş halde altı veya yedinci çıkagelişi ve bu kez gerçekten çok geç kaldı. O akşamki planları sinemada Scott'ın çok beğendiği İsveçli bir yönetmenin Lisey'in altyazılı değil dublajlı olduğunu umduğu filmini izlemekti. Bu yüzden işten eve dönünce Scott'ın filmden sonra Bear's Den'de ona bir hamburger ısmarlayacağını düşünerek çabucak bir salata hazırlayıp yemişti. (*O* ısmarlamazsa *Lisey* onu götürürdü.) Sonra telefon çalmış, Lisey arayanın Scott olduğunu, fikrini değiştirdiğini, Bangor'daki alışveriş merkezinin sineması olan Redford'a gideceklerini söylemesini umarak açmıştı (Tanrım, lütfen sekiz saat ayakta çalıştıktan sonra onu dansa götürmeye kalkmasın). Ama arayan Darla'ydı, "sadece laflamak" için aradığını söylemiş ve asıl konuya girmekte gecikmemişti, yani onu, Amanda'yı ve Cantata'yı sorunlarla (sorunlardan kastı 1979'da Şişko Ana, Kör Ana ve -en kötüsü- Deli Ana olan İyi Ana'ydı elbette) baş başa bırakıp "üniversiteli çocuklarla oynamak için" Hiçlik Ülkesi'ne (Darla'nın icadı) kaçtığı için (yine) söylen-

miş durmuştu. Günde sekiz saat garsonluk yapmak teneffüsmüş gibi. Onun için Hiçlik Ülkesi, Maine Üniversitesi kampusuna beş kilometre uzaklıktaki pizzacı, Kayıp Çocuklar ise çoğunlukla ellerini eteğinin altına sokmaya çalışan Delta Taus üyeleri. Birkaç ders alma hayalleri -belki geceleri- Tanrı biliyor ya yok olmuş gitmişti. Eksik olan zekâ değil, zaman ve enerji. Darla'nın söylenmelerini sabırla dinlemeye çalışmış ama sonunda kontrolünü kaybetmiş ve iki yüz yirmi beş kilometrelik telefon hattı ve ortak geçmişleri üzerinden birbirlerine bağırmaya başlamışlardı. Sonunda Darla'nın her zamanki sözünü söylediği ("Ne istersen yap, zaten öyle yapıyorsun.")

Bu konuşmadan sonra restorandan eve tatlı niyetine getirdiği turtayı yemek için iştahı kalmamış, zaten az olan Ingmar filmine gitme isteği ise tamamen yok olmuştu... ama Scott'ı istiyordu. Evet. Çünkü son birkaç aydır, özellikle de son dört beş haftadır Scott komik bir şekilde dayanak noktası olmuştu. Belki (*muhtemelen*) klişe olacak ama onun kollarında kendini diğer erkeklerle olmadığı kadar güvende hissediyor; diğerleriyleyken tek hissettiği sabırsızlık veya ihtiyat. (Bazen de geçici şehvet.) Ama Scott'ta şefkat var. Kendisine duyduğu ilgiyi ilk hissettiğinde çok şaşırmıştı-çünkü Scott ondan çok daha zeki ve yetenekli. (Lisey için şefkatin anlamı bu ikisinden büyük.) Ama *yine de* inanıyor. Ve Scott, Lisey'in daha ilk andan açgözlülükle kavradığı bir dilde konuşuyor. Debusherların dili değil ama yine de, rüyalarında hep konuşuyormuşçasına çok iyi bildiği bir dil.

Konuşmak, özel bir lisanda konuşmak, *konuşabilecek* kimse yoksa ne işe yarar? *Ağlayabilecek* kimse yoksa? Bu gece ihtiyaç duyduğu o. Ona boku yemiş -ah, pardon, Scott'ın deyişiyle *moku* yemiş- tahtaları eksik ailesinden hiç bahsetmedi ama bu gece anlatmaya niyetliydi. Anlatmak *zorundaymış* gibi hissediyor, yoksa mutsuzluktan patlayabilir. Ama Scott gelmemek için tam da o geceyi seçmiş. Beklerken Scott'ın cadı ablasıyla

dünyanın en kötü kavgasını ettiğini bilmediğini kendi kendine hatırlatmıştı ama saat altı, yedi ve ardından sekiz olmuştu, yok mu arttıran, dokuz diyen var mı, dokuz derken yiyemeyecek kadar öfkeli olduğu için turtayı çöpe atmıştı, on diyen var mı, saat on olmuş ve hâlâ Kuzey Ana Caddesi apartman dairesinin önünde '73 model Ford'un titrek farlarının ışığı belirmemiş, öfkesi daha da artmıştı, *köpürmüş* diyen var mı?

Öfkesi korkunç bir hiddete döndüğü sırada elinde neredeyse hiç içilmemiş bir kadeh şarapla, izlemediği bir doğa programının gösterildiği televizyonun karşısında oturuyordu ve o sırada Scott'ın onu tamamen ekmeyeceğini de anlamıştı. *Zeytinyağı gibi üste çıkacaktı*, deyim yerindeyse. *Hem suçlu hem güçlü* hesabı. Hepimizin ağlarını atıp beklediği kelime-havuzundan Scott'ın yakaladığı bir başka av, ne hoş! Hepsi de ne hoş! Bir de *külleri sürüklemek*, *fitili bandırmak*, *iki arkalı canavar yapmak* ve pek seçkin olan *bir parça koparmak* var. Hepsi de Hiçlik Ülkesi'ne yakışıyor. Kendi Kayıp Çocuk'unun '73 Ford Fairlane'inin sesini duymayı beklerken -o homurtuyu diğerlerinden ayırt etmemek imkânsız, egzozu falan delik galiba- Darla'nın söylediklerini düşünmüştü. *Ne istersen yap, zaten öyle yapıyorsun*. Evet ve işte küçük Lisey, dünyanın kraliçesi, istediğini yapıyor, bu köhne apartman dairesinde sarhoş bir halde geç gelecek sevgilisini bekliyor-ama yine de bir parça istiyordu çünkü bu herkesin isteği, hatta aralarında bir şaka haline gelmiş, *Hey garson, bana Çobanın Spesiyalitesini getir, yanında da bir parça kuzu ve kahve olsun*. Bir yandan ayakları diğer yandan başı zonklar halde ucuzluk mağazasından alınmış yumrulu, kalitesiz bir kanepenin üstünde oturmuş, karlı gösteren televizyonda bir sırtlanın bir yer sincabını yemesini izliyordu. Dünyanın kraliçesi Lisey Debusher şatafatlı hayatına devam ediyor.

Saatin kolları onu geçtiğinde içinde sığ, sinsi bir mutluluk hissetmemiş miydi? Şimdi gölgeler içindeki karanlık avluya endişeyle bakarken cevabın evet olduğunu düşünüyor. Cevabın evet olduğunu *biliyor*. Çünkü

elinde bir kadeh sert kırmızı şarapla başı ağrır halde televizyonda sırtlanın yer sincabını midesine indirmesini izler, anlatanın, "Yırtıcı, pek çok gün boyunca hiçbir şey yemeyebileceği ihtimali olduğunu biliyor," dediğini dinlerken Lisey onu sevdiğinden ve onu nelerin incitebileceğini bildiğinden oldukça emin.

Scott'ın da onu sevdiği bu bilgiler arasında mı?

Evet ama bu meselede onun sevgisi ikinci planda. Şu an önemli olan Lisey'in onu nasıl gördüğü: olduğu gibi. Scott'ın diğer arkadaşları onun yeteneğini görüyor ve ışıltısı gözlerini kamaştırıyor. Lisey, onun bazen yabancılarla göz göze gelmekte nasıl zorlandığını biliyor. Basılmış iki romanına rağmen tüm o ukalaca (ve bazen çok zekice) konuşmalarının gerisinde istediği takdirde onu incitebilme gücüne sahip olduğunu hissedebiliyor. Lisey'in babasının deyişiyle Scott *yaralarının yerini hazırlıyor*. Bütün o moktan, hayır boktan büyüleyici hayatı boyunca bunu yapmış. Bu gece büyü bozulacak. Kim bozacak peki? Lisey.

Küçük Lisey.

Televizyonu kapamış, mutfağa gitmiş ve şarabından geri kalanı lavaboya dökmüştü. Artık canı istemiyordu. Artık tadı hem sert hem kekremsiydi. *Buna sen sebep oluyorsun*, diye düşünmüştü. *O kadar kızgınsın işte*. Bundan hiç şüphesi yoktu. Lavabonun gerisindeki pencerenin önüne kasası çatlamış eski bir Philco radyo tedbirsizce konmuştu. Babasınındı. Eskiden ahırda işlerini yaparken dinlerdi. Lisey'in sahip olduğu, ona ait yegâne eşya ve pencere kenarında durmasının sebebi yerel kanalları sadece oradan çekiyor oluşu. Jodotha babasına radyoyu bir Noel günü hediye etmişti, radyo o zaman da yeni değildi, ikinci eldi ama gördüğünde babasının ağzı kulaklarına varmış ve kızına nasıl da teşekkür etmişti! Defalarca! Jodi her zaman gözdesi olmuştu ve bir pazar akşamı aile yemeğinde hamile olduğunu ve onu hamile bırakanın kaçıp orduya yazıldığını herkese duyuran da Jodi olmuştu. *Bebek evlatlık verilene kadar* -Jodi böyle ifade

etmişti, sanki pazarda satılan eski bir mutfak dolabından bahsediyordu- Wolfeboro, New Hampshire'daki Cynthia Teyze'nin yanında kalıp kalamayacağını sormuştu. Bu haberin ardından sofraya hiç alışkın olmadıkları bir sessizlik çökmüştü. Yedi aç Debusher'ın yemeklere saldırırken çıkardığı kesintisiz çatal bıçak şıkırtıları belki de ilk ve Lisey'in hatırlayabildiği kadarıyla tek kez durmuştu. Sonunda İyi Ana sormuştu, *bu konuyu* Tanrı'y*la konuştun mu, Jodotha?* Ve Jodi anında cevaplamıştı: *Beni hamile bırakan Tanrı değil, Don Cloutier'di.* İşte bu cümle üzerine babaları sofrayı ve en sevdiği kızını tek kelime etmeden ve ardına bir kez olsun bakmadan terk edip gitmişti. Lisey birkaç dakika sonra ahırdan gelen hafif radyo sesini duymuştu. Üç hafta sonra ilk krizi geçirmişti. Şimdi Jodi yok (henüz Miami'ye gitmemişti, daha sonraki yıllarda gidecek) ve Darla'nın tatsız telefonlarını çekmek Lisey'e, küçük Lisey'e kaldı. Peki neden? Çünkü Canty Darla'nın tarafında ve Jodi'yi aramakla ikisinin de eline bir şey geçmiyor. Jodi diğer Debusher kızlarından farklı. Darla'ya göre soğuk, Canta'ya göre bencil, her ikisi de onun aldırmaz olduğunu söylüyor, ama Lisey farklı düşünüyor... daha iyi ve daha güzel bir şey. Beş kızın arasında gerçekten ayakta kalmayı beceren tek kişi Jodi'ydi. Eski aile ağacından yükselen suç dumanlarına tamamen duyarsız kalabilmişti. Büyükanne D'nin harekete geçirdiği bu dumanları sonra anneleri devir almıştı, ama Darla ve Candy de yanı başlarında bu görevi yüklenmeyi bekliyordu. "Görev" adı verilen bağımlılık oluşturan bu zehirli dumanın ateşini kimse söndürün demiyordu. Lisey'e gelince, o yalnızca Jodi gibi olmak istiyordu. Darla telefon ettiğinde, *boş versene, Darla-hayatım; sen kendi kuyunu kendin kazdın, artık başının çaresine de kendin bak,* diyerek gülmek istemişti.

15

Mutfak kapısında duruyor. Uzun, eğimli avluya bakıyor. Scott'ın karanlığın içinden çıkıp gelmesini istiyor. Onu çağırmak istiyor-evet, hem de çok-ama ismini inatla dudaklarının gerisinde tutuyor. Onu bütün akşam bekledi. Biraz daha bekleyebilir.

Ama sadece biraz.

Korkmaya başlıyor.

16

Babasının radyosu AM kanallarını çekiyor. WGUY yayınını günbatımında bitiriyor ve uzun süredir suskundu ama şarap kadehini durulayıp oturma odasına döndüğünde WDER kanalında eski parçalar -ellilerden bir şarkıcı aşk hakkında bir şey söylüyordu- çalıyordu ve onu döner dönmez görmüştü. Bir elinde bira kutusu, suratında geniş bir gülümsemeyle kapıda duruyordu. Ford'un sesini müzik yüzünden duymamıştı herhalde. Ya da başının zonklaması yüzünden. Ya da ikisi birden.

"Selam, Lisey," demişti. "Geciktiğim için özür dilerim. *Gerçekten* üzgünüm. Birkaç kişi Thomas Hardy'yi tartışmaya daldık ve..."

Lisey tek söz etmeden arkasını dönüp mutfağa, Philco'nun sesine doğru yürümüştü. Şimdi bir grup erkek "Sh-Boom"u söylüyordu. Scott peşinden gelmişti. Geleceğini biliyordu, bu işler böyle olurdu. Ona söylemek istediği bütün cümlelerin, asitli, zehirli kelimelerin boğazında biriktiğini hissedebiliyor, içinde yalnız, dehşete düşmüş bir ses onları söylememesi, bu adama söylememesi için uyarıyordu ama sese aldırmamıştı. Hissettiği öfke başka türlüsüne izin vermezdi.

Scott başparmağıyla radyoyu işaret edip gereksiz bilgisiyle aptalca gururlanarak, "The Chords bu," demişti. "Orijinal siyah versiyonu."

Lisey hışımla dönmüştü. "Sekiz saat çalışıp üstüne beş saat de bekledikten sonra şarkıyı kimin söylediği umurumda mı sanıyorsun? Saat on bire çeyrek kala nihayet geliyorsun ve elinde bira, sırıtıp ölü bir şairin senin için benden daha önemli olduğunu anlatıyorsun!"

Yüzündeki sırıtış, geride belirsiz bir gamze ve hafif bir dudak kıvrımı kalana dek giderek yok olmuştu. Aynı zamanda gözleri yaşlanmıştı. İçindeki kayıp, yalnız ses onu tekrar uyarmaya çalışmış ama Lisey yine aldırmamıştı. Bu artık bir intikam partisine dönmüştü. Scott'ın onu ne kadar sevdiğini hem yok olan gülümsemesinden hem de gözlerindeki incinmiş ifadeden anlayabiliyordu. Yine de durmamıştı. Neden? Çünkü yapabiliyordu.

Mutfak kapısında durup karanlığa bakarak onu beklerken söylediklerini hatırlamaya çalışıyor ama tek hatırladığı, her bir kelimenin öncekinden beter olduğu ve acıtmak için özenle seçildiği. Bir noktada tıpkı Darla gibi konuştuğunu fark etmiş -azarlayan bir başka Debusher- ve dehşete düşmüştü. Scott'ın gülümsemesi o sıralarda tamamen silinmişti. Yaşlarla yüzünü neredeyse kaplayacakmış gibi büyümüş görünen irileşmiş gözlerinde ciddi bir ifadeyle ona bakmakta olduğunu fark ettiğinde Lisey'in duyduğu dehşet artmıştı. Tırnaklarının daima kirli oluşu ve okurken sürekli onları bir sıçan gibi kemirdiğini söylediği cümlenin ortalarında bir yerde durmuştu. Sustuğu sırada The Shamrock ve The Mill'in önünden motor sesleri gelmediğini fark etmişti. Lastik sesleri veya The Rock'ta hafta sonu çalan grubun müziğinin hafif tınısı bile duyulmuyordu. Sessizlik muazzamdı ve Lisey söylediklerini geri almak istiyor ancak nasıl yapacağını bilmiyordu. En basit çözüm- *yine de seni seviyorum, Scott, yatağa gel-* çok sonra aklına gelecekti. *Bool*'dan sonra.

"Scott... Ben..."

Ne diyeceğini bilmiyordu ve söylenecek hiçbir şey de yok gibiydi. Scott çok önemli bir noktayı belirtmeye niyetlenen bir öğretmen gibi sol

elinin işaret parmağını kaldırmış ve yüzünde yine bir gülümseme belirmişti. Gülümsemeye benzer bir şey yani.

"Bekle," demişti.

"Bekleyeyim mi?"

Çok zor bir mevhumu kavramış gibi memnun görünmüştü. "Bekle."

Lisey'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arkasına dönüp dar kalçaları kot pantolonunun içinde oynayarak düzgün adımlarla (artık sarhoş değildi) doğruca karanlığa dalmıştı. Lisey ismini tek bir kez söylemiş -"Scott?"- ama onun tek yaptığı, işaret parmağını kaldırmak olmuştu: *bekle.* Ardından gölgeler onu yutmuştu.

17

Şimdi Lisey endişeyle avluya bakıyor. Onu görmeyi kolaylaştıracağını düşünerek mutfağın ışığını kapamıştı ama gölgelerin koyuluğu yan komşunun bahçesindeki lambanın yardımıyla bile azalmıyor. Yakında bir başka avluda bir köpek boğuk sesle havlıyor. Köpeğin ismi Pluto, bazen sahiplerinin seslendiğini duyduğu için biliyor, bunu bilmek ne işine yarayacaksa. Bir dakika önce duyduğu cam kırılma sesini hatırlıyor: havlama gibi, kırılma sesi de yakından gelmiş gibi. Bu meşgul, mutsuz gecenin diğer seslerinden yakın.

Neden, ah neden onu öyle terslemişti ki? O aptal İsveç filmini görmek istemiyordu bile! Ve neden yaptığından zevk almıştı? Böyle zalimce, aşağılık bir zevk?

Buna verecek cevabı yok. Baharın son günlerinin serin esintisi onu sarmalarken Scott gideli ne kadar olduğunu düşünüyor. Sadece iki dakika mı? Belki beş? Daha uzun gibi geliyor. Ve şu kırılan cam sesi, onun Scott'la bir ilgisi var mı?

Aşağıda sera var. Parks.

Bunun kalp atışlarını hızlandırması için hiçbir sebep yok ama öyle oluyor. Ve tam ritmin yükseldiğini hissettiği anda gözlerinin görme yetisini kaybettiği noktanın ötesinde bir hareket fark ediyor. Bir saniye sonra, kıpırdayan şekil bir erkek halini alıyor. Lisey'in içi rahatlıyor ama bu, korkusunu yok etmiyor. Cam kırılması sesi aklından çıkmıyor. Scott'ın yürüyüşünde de bir tuhaflık var. O esnek, dik yürüyüşü yok.

Şimdi adını *sesleniyor* ama çıkan ses sadece bir fısıltıdan ibaret: "Scott?" Aynı anda eli kapının önündeki ışığın düğmesini bulmak için duvarı yokluyor.

Sesi alçak ama gölgeler içindeki avluda zorlukla yürüyen -evet, adımları güçlükle atıyor- karanlık figür yine de başını Lisey'in uyuşuk parmakları ışığın düğmesini bulup yaktığı anda kaldırıyor. "*Bu bir bool, Lisey!*" diye bağırıyor, önceden tasarlamış olsa zamanlaması bu kadar kusursuz olabilir miydi? Lisey hiç sanmıyor. Scott'ın sesinde delice, zafer kazanmış gibi bir rahatlama var, sanki bir yanlışlığı düzeltmiş. "*Herhangi bir bool da değil, kanlı-bool!*"

Lisey bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı ama yanlış anladığını, Scott'ın *bor* veya *boy* demediğini biliyor. *Bool* dedi, Scott'ın kendine özgü kelimelerinden biri, herhangi bir *bool* da değil üstelik, kanlı-*bool.* Işığın aydınlığı bir anda Scott'a ulaşıyor ve Lisey, sol elini bir armağan gibi ona uzatmış olduğunu görüyor, bir hediye olarak sunduğundan emin, tıpkı orada bir yerde bir elin olması gerektiğini bildiği gibi, ah sevgili İsa, Meryem ve Marangoz JoJo orada hâlâ bir el olsun yoksa o sırada üzerinde çalışmakta olduğu kitabı ve daha sonra olabilecekleri tek elle yazmak zorunda kalacak. Çünkü sol elinin olması gereken yerde şu an kan damlayan, kırmızı bir kütle var sadece. Lisey'in parmakları olduğunu düşündüğü deniz yıldızının kollarına benzer ayrık uzantılardan kan damlıyor ve Lisey verandadan avluya inip telaşla ona koştururken her birini sayıyor,

bir iki üç dört ve ah, Tanrı'ya şükür işte beşincisi. Her şey yerli yerinde ama Scott'ın kot pantolonu kanla ıslanmış ve önündeki yoğun çalılığı omuzlayarak geçip ulaştığı seranın kalın camından içeri sokarak parçaladığı elini hâlâ bir armağanmışçasına ona doğru uzatıyor. Bu, geç kaldığı için kendine verdiği ceza, aynı zamanda ona hediyesi, bir kanlı-*bool*.

"Senin için," diyor ve Lisey telaşla bluzunu çıkarıp kanlar akıtan o ne idüğü belirsiz et parçasına sarıyor, kumaşın anında sıcak kanla ıslandığını hissediyor ve içindeki o cılız sesin niçin o kadar dehşet içinde olduğunu-elbette!-biliyor: bu adam sadece ona âşık değil, yarı yarıya ölüme de âşık ve herhangi birinin ona söyleyeceği acımasız ve kırıcı her sözü kabullenmeye hazır.

Herhangi birinin mi?

Hayır, pek sayılmaz. O kadar kırılgan değil. Sadece sevdiklerine karşı öyle. Ve Lisey birden geçmişi hakkında fazla konuşmayanın sadece kendisi olmadığını anlıyor.

"Senin için. Unuttuğum için özür dilerim ve bir daha olmayacak demek için. Bu bir *bool*. Biz..."

"Scott, şşt. Sorun değil. Ben sana..."

"Biz buna kanlı-*bool* diyoruz. Özel. Babam Paul ve bana dedi ki..."

"Sana kızgın değilim. Sana hiç kızmadım."

Verandanın kıymıklı basamaklarında durarak Lisey'e irileşmiş gözlerle bakıyor. Yüzündeki ifade on yaşındaymış gibi görünmesine neden oluyor. Lisey'in telaşla eline sardığı bluz, bir şövalyenin uzun eldiveni gibi görünmekte; bir zamanlar sarıydı, şimdiyse kıpkırmızı. Lisey üzerinde sadece sutyeniyle avluda duruyor, serin çimler çıplak ayak bileklerine değmekte. Mutfaktan yayılan solgun sarı ışık, göğüslerinin arasında derin, kıvrımlı bir gölge oluşturuyor. "Alacak mısın?"

Yüzünde çocuksu, yalvaran bir ifadeyle bakıyor. İçindeki erkek artık yok. Lisey, özlemle bakan gözlerindeki derin acıyı görüyor, kaynağının

parçalanmış eli olmadığını biliyor ama ne söyleyeceğini bilmiyor. Bu durum onu aşmakta. Mahvettiği elinin kanamasını durdurmak için elinden geleni yaptı ama şu an donakalmış vaziyette. Söylenecek doğru bir cümle var mı? Daha önemlisi, yanlış olan var mı? Onu tekrar uzaklaştıracak bir cümle?

Scott imdadına yetişiyor. "Bir *bool*u -özellikle bir kanlı- *bool*u-kabul edersen özrü kabul etmiş olursun. Babam öyle demişti. Babam Paul ve bana defalarca sööledi." *Söyledi* değil, *sööledi*. Çocukluğunun aksanı konuşmasına geri dönmüş. Ah Tanrım.

"Tamam o halde sanırım kabul ediyorum zaten altyazılı bir İsveç filmine gitmeyi en baştan istememiştim," diyor Lisey. "Ayaklarım ağrıyor. Sadece yatağa seninle girmek istedim. Ama bak, şimdi onun yerine kahrolası acil servise gitmemiz gerekiyor."

Scott başını yavaş ama kararlı bir şekilde iki yana sallıyor.

"*Scott...*"

"Eğer kızmadıysan neden bana bağırıp musibeti söyledin?"

Musibet. Çocukluğundan bir başka kartpostal olduğuna şüphe yok. Daha sonra incelemek üzere aklının bir köşesine not ediyor.

"Çünkü artık ablama bağıramıyordum," diyor. Bu ona komik geliyor ve gülmeye başlıyor. Kahkahalarla gülüyor ve sesi kendine öyle acayip geliyor ki ağlamaya başlıyor. Sonra başı dönüyor. Bayılabileceğini düşünerek verandanın basamaklarına oturuyor.

Scott yanına ilişiyor. Yirmi dört yaşında, saçları omuzlarına değecek kadar uzun, yüzünde iki günlük sakal var ve sıska denebilecek kadar zayıf. Sol eli, Lisey'in o sırada tek kolu çözülüp aşağı sarkan bluzuyla sarılı. Lisey'in zonklayan şakağını öpüyor ve yüzünde kesin bir anlayış ifadesiyle ona bakıyor. Konuştuğunda sesi neredeyse yine kendisininki gibi.

"Anlıyorum," diyor. "Aileler iğrenç."

"*Gerçekten* de öyle," diye fısıldıyor Lisey.

Sol kolunu, Lisey'in şimdiden kanlı-*bool* kolu, ona armağanı, moktan bir cuma gecesinin delice hediyesi olarak gördüğü kanlı kolunu Lisey'in omzuna atıyor.

"Önemli olmaları şart değil," diyor Scott. Sesi tuhaf bir şekilde sakin. Sanki elini az önce kanlar akan bir parçalanmış et kütlesine çevirmemiş gibi. "Dinle, Lisey; insanlar her şeyi unutabilir."

Lisey ona kuşkuyla baktı. "Unutabilir mi?"

"Evet. Bu artık bizim zamanımız. Sen ve ben. Önemli olan bu."

Sen ve ben. Ama Lisey bunu istiyor mu? Scott'ın nasıl hassas bir dengesi olduğunu görmüşken? Onunla hayatın nasıl olabileceğine dair az çok fikir edinmişken? Sonra dudaklarının şakaklarının hafif çukuruna, o özel, sır noktaya dokunuşunu hatırlıyor ve *belki istiyorum*, diye düşünüyor. *Her kasırganın bir gözü yok mudur?*

"Öyle mi?"

Scott birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor, tek yaptığı ona sarılmak. Cleaves'in önemsiz şehir merkezinden motor gürültüleri, haykırışlar ve çılgın kahkahalar duyuluyor. Cuma gecesi, Kayıp Çocuklar eğlenmekte. Ama burada değil. Burada yazı karşılamaya hazırlanan, uyuyan, uzun avlunun kokusu, yan komşunun sarı ışığı altında havlayan köpeği Pluto'nun sesi ve Scott'ın kolunun sıcaklığı var. Yaralı elinin ılık, nemli baskısı bile rahatlatıcı, karnının çıplak tenini bir damga gibi işaretliyor.

"Bebeğim," diyor sonunda Scott.

Duraksıyor.

Sonra: "Biriciğim."

Ailesinden usanmış, tek başınalıktan bıkmış, yirmi iki yaşındaki Lisey Debusher için bu kadarı yeterli. Nihayet yetiyor. Scott ismini seslenip onu eve getirdi ve Lisey karanlıkta kendini ona teslim ediyor. O andan sonuna dek bir daha hiç arkasına bakmayacak.

18

Mutfağa döndüklerinde Lisey bluzu çözüp hasarı görüyor. Baktığı sırada yeni bir bayılma hissi onu tavandaki lambanın parlak ışığına doğru yükseltiyor, ardından karanlığa düşürüyor; bilincini korumak için çabalamak zorunda kalıyor ve bunu, kendi kendine *bana ihtiyacı var. Onu Derry Home'daki acil servise götürmem gerek,* diyerek başarıyor.

Scott her nasılsa bileğin hemen altındaki damarları kesmemiş -bir mucize- ama avucu en az dört yerden fena halde yarılmış, derisinin bir kısmı duvar kâğıdı gibi sarkmakta ve babasının "şişko parmaklar" dediklerinin üçü de ciddi şekilde kesilmiş. *Olay mahallinin yıldızı sayılabilecek yer,* köpekbalığının yüzgecine benzeyen üçgen, kalın, yeşil bir cam parçasının saplanarak derin bir kesik açtığı kolunun ön kısmı. Scott camı -hani neredeyse her gün yaptığı bir işmişçesine- sakince çekip çıkararak çöpe atarken Lisey istemsizce *ay!* diyor. Scott camı çıkarırken mutfağın zeminine kan bulaşmaması için Lisey'in bluzunu kolunun altında tutuyor. Buna rağmen zemine birkaç damla *düşüyor* ama temizlenmesi zor değil. Lisey'in sebze soyarken, hatta bulaşık yıkarken bazen oturduğu yüksek bir tabure var (günde sekiz saat ayakta çalışınca insan oturmak için her fırsatı değerlendiriyor). Scott tabureyi ayağıyla çekip kanlı elini lavabonun içinde tutarak oturuyor. Lisey'e ne yapması gerektiğini anlatacağını söylüyor.

"Acil servise gitmen gerek," diyor Lisey ona. "Aklını başına topla, Scott! Ellerde bir sürü tendon falan vardır! Ya artık kullanamaz hale gelirsen? Bu mümkün, biliyorsun! Elini kaybedebilirsin! Ne diyeceklerinden endişeliysen bir hikâye uyduruverirsin, ne de olsa en iyi yaptığın şey hikâye uydurmak ve ben de sana destek..."

"Yarın gitmemi hâlâ istiyor olursan gideriz," diyor Scott. Artık *tamamen* normal haline dönmüş durumda; makul, çekici ve neredeyse hipno-

tize edici bir şekilde ikna edici. "Bu gece beni öldürecek hali yok, kanama neredeyse tamamen durdu ve ayrıca acil servisin cuma geceleri nasıl olduğundan haberin var mı? Sarhoşlar Gösterisi! Cumartesi sabah ilk iş gitmek çok daha akıllıca." Şimdi ona sırıtarak bakıyor, *tatlım, harikayım* diyen ve karşılık talep eden neşeli sırıtışı. Lisey karşılık vermemeye çalışıyor ama bu, kaybetmeye mahkûm olduğu bir mücadele. "Ayrıca Landonlar çabuk iyileşir. Öyle olmak zorundaydı. Bak sana ne yapılması gerektiğini göstereyim."

"Sanki elini daha önce defalarca sera camlarından geçirmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır," diyor Scott gülümsemesi biraz solarak. "Bu geceye kadar bir serayı dürtmemiştim. Ama yaralanmakla ilgili bazı şeyler bilirim. Paul de bilir."

"Ağabeyin miydi?"

"Evet. Öldü. Bir leğene ılık su doldurur musun, Lisey? Çok sıcak olmasın."

Lisey ona varlığından o geceye dek bihaber olduğu ağabeyi ile ilgili birçok soru sormak istiyor

(babam Paul ve bana defalarca söyledi)

ama şimdi zamanı değil. Ona acil servise gitmeleri için ısrar da etmeyecek, şimdilik hayır. Öncelikle, Scott gitmeye razı olsa bile arabayı Lisey'in kullanması gerekecek ve yapıp yapamayacağından emin değil zira her yanı titremekte. Ayrıca Scott kanama konusunda haklı, neredeyse durmuş gibi. Küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun.

Beyaz plastik leğeni lavabonun altından çıkarıyor (Mammoth Mart, 79 sent) ve ılık suyla dolduruyor. Scott parçalanmış elini ılık suya daldırıyor. Lisey başlarda sakince izliyor -yüzeye yükselen pembeleşmiş kanlar onu fazla rahatsız etmiyor- ama Scott uzanıp evini nazikçe ovmaya başlayınca kanama tekrar başlıyor ve su kıpkırmızı oluyor. Bunun üzerine Li-

sey bakmaya dayanamayarak arkasına dönüyor ve Scott'ın kesikleri niye tekrar kanattığını soruyor.

"İyice temizlendiklerinden emin olmak istiyorum," diyor Scott. "Gittiğimde temiz olmalı..." Duraksıyor. "...yani yatağa girdiğimde. Burada kalabilirim, değil mi? Lütfen?"

"Evet," diyor Lisey. "Elbette kalabilirsin." Ve düşünüyor: *Aslında söyleyeceğin bu değildi.*

Elini temizleme işini bitiren Scott leğendeki kanlı suyu döküyor ve elini Lisey'e gösteriyor. Islak ve parlak elindeki kesikler şimdi o kadar tehlikeli görünmüyor ama balık solungaçlarını hatırlatan, içleri kıpkırmızı, üst üste binmiş kesikler her nasılsa daha korkunç görünüyor.

"Çayını kullanabilir miyim, Lisey? Sana yeni bir paket alırım, söz. Dolgun bir çek geliyor. Beş binin üstünde. Temsilcim annesinin şerefi üzerine söz verdi. Ona bir annesi olduğunu duyduğuma şaşırdığımı söyledim. Bu şakaydı bu arada."

"Şaka olduğunu biliyorum, *o kadar* da aptal deği..."

"Hiç değilsin."

"Bir paket çayı ne yapacaksın, Scott?"

"Getir de gör."

Lisey çayı getiriyor. Hâlâ taburede oturmakta olan Scott leğeni yine ılık suyla dolduruyor. Sonra poşet çaylarla dolu Lipton paketini açıyor. "Bunu Paul akıl etti," diyor heyecanla. Bir çocuğun coşkusu olduğunu düşünüyor Lisey. *Tek başıma yaptığım güzel model uçağa bakın, kimya setimdeki malzemelerle yaptığım görünmez mürekkebe bakın.* Bütün çay poşetlerini suya koyuyor, on sekiz tane filan var. Leğenin dibine çökerken suyun rengini anında değiştiriyorlar. "Hafifçe yakıyor ama *gerçekten ama gerçekten* işe yarıyor. Bak!"

Gerçekten ama gerçekten, deyişi Lisey'in gözünden kaçmıyor.

Scott elini çay dolu leğenin içine soktuğu an dudakları hafifçe yamuk ve rengi biraz sararmış dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriliyor. "Biraz acıtıyor," diyor. "Ama işe yarıyor. Gerçekten de yarıyor, Lisey."

"Evet." Çok garip ama enfeksiyonu önleme ya da iyileşmeyi hızlandırma gibi bir etkisi olabileceğini düşünüyor. Belki ikisi birden. Restorandaki aşçı Chuckie Gendron, *Insider*'ın büyük bir hayranı ve bazen Lisey de bir göz atıyor. Daha birkaç hafta önce arka sayfalarda çayın her derde deva olmasıyla ilgili bir yazı okumuştu. Gerçi yazı, Minnesota'da kar adam kemikleri bulunduğunu söyleyen haberle aynı sayfadaydı. "Evet, sanırım haklısın."

"Ben değil, Paul." Heyecanlı ve yüzüne yeniden renk gelmiş. *Sanki kendini hiç yaralamamış gibi*, diye düşünüyor Lisey.

Scott çenesiyle göğüs cebini işaret ediyor. "Sigarala beni, biriciğim."

"Elin o haldeyken sigara içmen..."

"Bir şey olmaz."

Bunun üzerine Scott'ın göğüs cebindeki paketten bir sigara alıp dudaklarının arasına koyuyor ve yakıyor. Kokulu duman (bu kokuyu daima çok sevecek) mavi bir bulut halinde mutfağın sarkan, rutubet lekeli tavanına doğru yükseliyor. Ona *bool*lar, özellikle de kanlı olanları hakkında soru sormak istiyor. Kafasında bir resim oluşturmaya başlıyor.

"Scott, ağabeyinle seni annen ve baban mı büyüttü?"

"Hayır." Sigara ağzının kenarından sarkıyor, tek gözünü duman kaçmaması için kısmış. "Annem beni doğururken ölmüş. Babam hep çok tembel olup fazla büyüdüğüm için onu benim öldürdüğümü söylerdi." Bunu söyledikten sonra dünyanın en komik esprisiymişçesine gülüyor ama aynı zamanda gergin bir gülüş, tam olarak anlamadığı açık saçık bir fıkraya gülen bir çocuk gibi.

Lisey hiçbir şey söylemiyor. Söylemeye korkuyor.

Scott kanlı çayla dolu leğenin içine soktuğu eline bakmakta. Herbert Treyson'undan sık nefesler çekiyor, külü uzamış. Tek gözü hâlâ kısık ve

bu ona her nasılsa farklı bir görünüm kazandırıyor. Bir yabancı gibi değil ama *değişik*. Sanki...

Ah, sanki daha büyük bir kardeş gibi. Ölmüş olan.

"Ama babam çıkma vakti geldiğinde uyuyakalmamın benim suçum olmadığını söyledi. Dediğine göre annemin bana bir şaplak atıp uyandırması gerekirmiş ama yapmamış, bu yüzden fazla irileşmişim ve ölmüş, *bool*, son." Gülüyor. Sigarasının külü tezgâhın üstüne düşüyor. Fark etmiş gibi değil. Bulanık sudaki eline bakıyor ve başka bir şey söylemiyor.

Bu da Lisey'i hassas bir ikilemde bırakıyor. Bir soru daha sorsun mu sormasın mı? Cevap vermeyeceğinden, onu tersleyeceğinden (*tersleyebilir*, bunu biliyor; bir keresinde Modernler seminerini dinlemişti) çekiniyor. Aynı zamanda cevap *vermesinden* korkuyor. Vereceğini sanıyor.

"Scott?" diyor yumuşak sesle.

"Mmmm?" Sigaranın izmarite benzeyen kısmına (söz konusu Herbert Treyton olunca bu sadece dudakların kavrayacağı kadar bir bölüm) kadar olan bölümünün dörtte üçü tükenmiş.

"Baban *bool* yapıyor muydu?"

"Kanlı-*bool*lar, elbette. Bizim cesaret edemediğimiz zamanlarda veya musibeti çıkarmak için. Paul *iyi bool*lar yapardı. Eğlenceli *bool*lar. Define avı gibi. İpuçlarını takip et. 'Bool! Son!' ve ödülünü al. Bir şekerleme veya RC kola gibi." Sigaranın külü yine düşüyor. Scott'ın gözleri leğendeki kanlı çayda. "Ama babam öper." Scott ona bakıyor ve Lisey o an, Scott'ın sormaya çekindiği her şeyi bildiğini ve elinden geldiğince cevapladığını anlıyor. Cesaret edebildiğince. "Babanın ödülü o. Acı sona erdiğinde bir öpücük."

19

Lisey'in ecza dolabında içine sinecek miktarda sargı bezi yok, bu yüzden bir çarşafı ince şeritler halinde yırtıyor. Çarşaf eski ama kaybına

yine de üzülüyor-garson maaşıyla (Kayıp Çocuklar'dan cimri bahşişler ve Pat's'te öğle yemeği yiyen fakülte üyelerinin bir nebze daha iyi olan bahşişleriyle takviye olan maaşı) çarşaf dolabı düzmesi biraz zor. Ama Scott'ın elindeki iç içe geçmiş kesikler -ve kolundaki solungaca benzeyen yarık- aklına gelince hiç duraksamıyor.

Scott daha başı Lisey'in aptalca denecek kadar dar yatağının kendi tarafındaki yastığına değmeden uyuyor ama Lisey daha bir süre uyuyacağını sanmıyor. Scott'ın ona söylediklerini düşünecek. Ama o da yatağa girer girmez uyuyor.

Gece iki kez uyanıyor, ilki tuvalete gitmesi gerektiği için. Yatak boş. Yatarken giydiği, üzerine büyük gelen Maine Üniversitesi tişörtünü çekiştirerek yarı uyur halde banyoya yöneliyor. "Scott, çabuk çık, olur mu, çok..." Ama banyoya girdiğinde, geceleri daima açık bıraktığı lambanın aydınlığı ona içeride kimsenin olmadığını gösteriyor. Scott orada değil. Klozetin kapağı da Scott'ın her girdiğinde yaptığı gibi kaldırılmamış.

Tuvalet ihtiyacı anında yok oluyor. Scott'ın acıyla uyandığını, Lisey'in söylediği korkunç şeyleri hatırladığını ve zihnini işgal eden anılarla -Chuckie'nin *Insider*'ında onlara ne deniyordu?- mahvolduğunu düşünerek dehşete kapılıyor.

Anılar canlanmış mıydı yoksa sadece kendine mi saklıyordu? Lisey bilmiyor, bildiği bir şey varsa o da Scott'ın çocuk gibi konuşmasının ödünü patlattığı... ya başladığı işi bitirmek için seraya döndüyse? Bu kez hedefi eli değil gırtlağıysa?

Loş mutfağa doğru dönüyor -daire sadece mutfak ve yatak odasından ibaret- ve Scott'ın yatakta uyumakta olduğunu görüyor. Her zamanki gibi yarı cenin pozisyonunda, dizleri neredeyse göğsüne değiyor, alnı duvara bitişik (sonbaharda oradan taşındıklarında orada belli belirsiz bir iz kalacak-Scott'ın izi). Ona dış tarafta yatarsa daha çok yeri olacağını defalarca söylemişti ama Scott duvar dibinde yatmakta ısrarlı. Şimdi olduğu

yerde kıpırdanıyor, yatak gıcırdıyor ve Lisey, sokak lambasının pencereden giren hafif ışığında yanağına bir perçem siyah saçın düşmüş olduğunu görüyor.

Yatakta değildi.

Ama işte orada, yatağın içinde yatmakta. Şüphesi varsa baktığı bir tutam saça dokunup kaldırabilir, ağırlığını hissedebilir.

Belki bir rüyaydı?

Bu biraz mantıklı-gibi-ama banyoya dönüp klozete otururken tekrar düşünüyor: *Orada değildi. Uyandığımda kahrolası yatak* boştu.

İşi bittikten sonra klozet kapağını kaldırıyor çünkü Scott gece *uyanırsa* kaldırmayı akıl edemeyecek kadar mahmur olacak. Sonra yatağa dönüyor. Daha girmeden tekrar uyumaya başladı bile. Scott şimdi yanında ve önemli olan da bu. Önemli olan kesinlikle bu.

20

İkinci kez uyanışı kendiliğinden olmuyor.

"Lisey."

Scott onu sarsıyor.

"Lisey, küçük Lisey."

Uyandırılmaya karşı koymaya çalışıyor, zor bir gün geçirdi -zor bir *hafta* hatta- ama Scott ısrarlı.

"Lisey, uyan!"

Sabah güneşinin gözlerini kamaştırmasını bekliyor ama ortalık hâlâ karanlık.

"Scott? Yoksa?"

Kanamasının tekrar başlayıp başlamadığını, sargı bezinin kayıp kaymadığını sormak istiyor ama uykulu zihni için bunlar çok karmaşık cümleler. *Yoksa* yeterli olmak durumunda.

Scott'ın yüzü onunkinin tam üstünde, tamamen uyanık. Heyecanlı görünüyor, korkmuş veya acı içinde gibi değil. "Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz," diyor.

Bu cümle Lisey'i ürküterek neredeyse tamamen uyandırıyor. Scott ne diyor? Ayrılmak mı istiyor?

"*Scott?*" Yataktan kalkıp Timex'ini buluyor ve gözlerini kısarak bakıyor. "Saat sabahın dördü!" Sesi kızgın ve bıkkın, öyle hissediyor zaten. Ama aynı zamanda korkuyor.

"Gerçek bir evimiz olmalı, Lisey. Satın alalım." Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sırası olmadı. Önce evlenmeliyiz."

Lisey'in içini yoğun bir ferahlama hissi kaplıyor ve yatağa yığılıp kalıyor. Saat, gevşeyen parmaklarının arasından kayıyor ve yere düşüyor. Sorun değil, Timexler hemen kendine gelip tik tak etmeye devam eder. Rahatlama hissini şaşkınlık takip ediyor, az önce romanlardaki bir kadın gibi evlilik teklifi aldı. Şaşkınlığa kıpkırmızı bir dehşet hissi karışıyor. Evlenme teklifi yapan adam (üstelik sabahın dördünde) önceki gece onu eken, bu konuda ona bağırdığında (tamam başka birkaç mevzu daha vardı, kabul) elini parçalayan ve yaralı elini kahrolası bir Noel hediyesiymiş gibi ona uzatarak gelen adamla aynı kişi. Ölmüş bir ağabeyi ve -başarılı taze yazar nasıl ifade etmişti?- fazla irileşerek öldürdüğünü söylediği bir annesi olduğunu daha o gece öğrendiği adam.

"Lisey?"

"Kes sesini, Scott. Düşünüyorum." Ah ama güvenilir Timex ne derse desin ay batmışken ve gecenin kör saatindeyken düşünmek hiç kolay değil.

"Seni seviyorum," diyor Scott sakince.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Konu o değil."

"Olabilir," diyor Scott. "Beni sevdiğin yani. Konu tam olarak budur belki. Paul'den sonra beni kimse sevmedi." Uzun bir duraksama. "Ve babamdan sanırım."

Lisey tek dirseği üzerinde doğruluyor. "Scott, seni seven *pek çok* insan var. Son kitabından okuduğunda-veya şu an yazmakta olduğundan..." Burnunu kırıştırıyor. Yeni kitabın ismi *Boş İblisler* ve gerek okuduğu kadarından gerekse Scott'tan duyduğu kısmından hiç hoşlanmıyor. "Okumanı dinlemek için beş yüzden fazla insan toplandı! Seni Ana Salon'dan Hauck Oditoryumu'na almak zorunda kaldılar! Bitirdiğindeyse herkes ayakta alkışlıyordu!"

"Bu sevgi değil," diyor Scott. "Bu merak. Ayrıca aramızda kalsın, garabet gösterisi gibi. İlk romanını yirmi bir yaşındayken yayınlayınca garabet gösterilerine dair her şeyi öğreniyorsun. Kahrolası roman sadece kütüphanelere satılsa ve moktan karton kapaklı baskısı olmasa bile. Ama sen dahi çocuk olayına aldırmıyorsun, Lisey..."

"Aldırıyorum elbette..." Artık tamamen uyanık. Yani neredeyse.

"Evet ama... sigarala beni biriciğim." Sigaraları yerde, Lisey'in onun için sakladığı kaplumbağa şeklinde kül tablasının içinde duruyor. Küllüğü ona uzatıyor, dudaklarının arasına bir sigara yerleştiriyor ve yakıyor. Scott kaldığı yerden lafına devam ediyor. "Ama aynı zamanda dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı da umursuyorsun..."

"Eh, *evet* ..."

"Veya kullandığım şampuanın kepeklerime iyi gelip gelmediğini..."

Bunun üzerine Lisey bir şeyi hatırlıyor. "Sana bahsettiğim Tegrin'den bir şişe aldım. Banyoda duruyor. Denemeni istiyorum."

Scott kahkahalara boğuluyor. "Bak? Gördün mü? Kusursuz bir örnek. Bütünsel yaklaşımı benimsiyorsun."

"O kelimeyi bilmiyorum," diyor Lisey kaşlarını çatarak.

Scott çeyreğini içtiği sigarayı söndürüyor. "Yani bana baktığında beni baştan aşağı, soldan sağa bütün halinde görüyorsun ve sende her şey eşit ağırlıkta."

Lisey bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Evet, sanırım. Doğru."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Çocukluğumda sadece... çocukluğumda bir şeydim. Son altı yılda başka biri oldum. Daha iyi bir şey ama yine de buradaki ve Pitt'teki çoğu insan için Scott Landon bir... kutsal bir müzik kutusundan başka bir şey değil. Bozuk para at ve kahrolası bir hikâye çıkıversin." Sesinde öfke yok ama Lisey *kızabileceğini* fark ediyor. Bir süre sonra. Gidecek ve kendini güvende hissedeceği bir yer olmazsa. Ve evet, Lisey o kişi olabilir. O yeri yaratabilir. Scott ona bu yolda yardım edebilir. Aslında bir noktaya kadar zaten yapmış durumdalar.

"Sen farklısın, Lisey. Bunu Blues Gecesi'nde seni ilk gördüğüm an anlamıştım, hatırlıyor musun?"

İsa Meryem ve Marangoz JoJo adına, hatırlamaz olur mu hiç? O gece Hauck'un dışındaki Hartgen sanat sergisini görmek için Üniversite'ye gitmiş, müzik sesini duyunca ani bir dürtüyle o tarafa yönelmişti. Scott ondan birkaç dakika sonra gelmiş, neredeyse tıka basa dolu olan salonda bir göz gezdirmiş, sonunda Lisey'e oturduğu kanepenin diğer ucunun boş olup olmadığını sormuştu. Lisey neredeyse müziği dinlemeyi seçmeyecekti. Oraya girmeseydi o sırada Cleaves'e giden sekiz buçuk otobüsünde olabilirdi. Bu gece yatakta yalnız olmaya o kadar yaklaşmıştı işte. Bu düşünce kendini yüksek bir binanın tepesinden aşağı bakıyormuş gibi hissetmesine sebep oluyor.

Bunların hiçbirini dile getirmiyor, sadece başını sallıyor.

"Benim için sen..." Scott duraksıyor, sonra gülümsüyor. Dişleri çarpık falan ama gülümsemesi ilahi. "Hepimizin gidip suyunu içtiği havuz gibisin. Sana havuzdan bahsetmiş miydim?"

Lisey gülümseyerek tekrar başını sallıyor. Bahsetmedi-doğrudan değil-ama hevesli davetlerini kabul edip dinlediği dersleri sırasında salonun gerisinde otururken havuzdan söz ettiğini duymuştu. Scott havuzdan bah-

sederken hep ellerini uzatıyor, sanki yapabilse elini suya sokup içinden bir şeyler -belki lisan balıkları- çıkaracakmış gibi. Lisey'e göre bu çok tatlı, çocuksu bir hareket. Scott bazen ona efsane -havuzu bazen de sözcük-havuzu diyor. Ona göre ne zaman birine çetin ceviz veya büyük lokma dense, diyen kişi havuzdan su içiyor veya kıyısında iribaş avlıyor; vatanını sevdiği ve onun da sevdiğini düşündüğü için bir çocuğu savaşa ve ölüm tehlikesine gönderenler ise havuzda yüzüyor... iri dişli ve aç olan diğerlerinin de yüzdüğü derin yerlerinde.

"Sana geliyorum ve sen beni bir bütün halinde görüyorsun," diyor Scott. "Beni tamamımı bilerek seviyorsun, yazdığım bir hikâye için değil. Kapın kapanıp dünya dışarıda kaldığında seninle eşitiz."

"Ama senin boyun benden uzun, Scott."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Galiba biliyor. Ve gecenin köründe, sabah pişman olacağı bir şeyi kabul edemeyecek kadar duygulanmış durumda. "Yarın konuşuruz," diyor. Küllükle sigarayı yine yere koyuyor. "Hâlâ istiyor olursan sabah tekrar sorarsın."

"Olacağım," diyor Scott kendinden son derece emin bir ifadeyle.

"Göreceğiz. Haydi, uyu şimdi."

Scott yan tarafına dönüyor. Şu an neredeyse dümdüz yatıyor ama uykusu derinleştikçe bükülmeye başlayacak. Dizleri dar göğsüne doğru yükselecek ve gerisinde egzotik hikâye balıklarının yüzmekte olduğu alnı duvara yapışacak.

Onu tanıyorum. En azından tanımaya başlıyorum.

Bu düşünce üzerine ona karşı bir başka sevgi dalgası hissediyor ve tehlikeli sözcüklerin dökülmemesi için dudaklarını sıkmak zorunda kalıyor. Söylendikten sonra geri alınması çok güç olan sözler. Hatta imkânsız. Ona arkadan sıkıca sarılmakla yetiniyor. Uyanık cırcırböcekleri pen-

cerenin dışında ötüyor ve Pluto gece nöbetine devam ederek havlıyor. Lisey tekrar uykuya dalmak üzere.

"Lisey?" Sesi sanki bir başka dünyadan geliyor.

"Hmmm?"

"*İblisler*'i sevmediğini biliyorum..."

"Neffetediyorm," diyebiliyor iyice çöken uykuya teslim olurken.

"Evet, bu hissinde yalnız da olmayacaksın. Ama editörüm bayıldı. Dediğine göre Saylor House'takiler bir korku romanı olduğuna karar vermiş. Bana uyar. Eskiler nasıl diyor? 'Bana ne istiyorsan söyle ama yemeğe gelme deme.'"

Uykuya dalıyor. Scott'ın sesi uzun bir koridorun sonundan geliyor gibi.

"Carson Foray veya temsilcimin bana *Boş İblisler*'in iyi satacağını söylemesine gerek yok. Artık hızımı aldım, ilerliyorum, Lisey ama yalnız gitmek istemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Sus, Ska. Uyu."

Uyuyup uyumadığını bilmiyor ama Scott Landon mucize eseri susuyor.

21

Lisey Debusher cumartesi sabahı, onun için inanılmaz derecede lüks bir saat olan dokuzda, kızarmış domuz pastırmasının kokusuyla uyanıyor. Parlak gün ışığı yere ve yatağa vurmakta. Lisey mutfağa gidiyor. Scott üstünde sadece iç çamaşırıyla ocak başında. Önceki gün dikkatle doladığı sargı bezlerini çıkarmış olduğunu fark eden Lisey dehşete kapılıyor. Bunu ifade ettiğinde Scott'ın tek söylediği sargı bezlerinin kaşındırdığı.

"Ayrıca," diyor Scott elini ona uzatarak (bu hareket Lisey'e önceki gece gölgelerin içinden çıkarak ona gelişini hatırlatıyor ve ürpertisini bastırıyor) "gün ışığında o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?"

Lisey, Scott'ın elini tutuyor, falına bakacakmış gibi avucuna eğiliyor ve çevirmezse pastırmanın yanacağını söyleyerek çekmesine dek gözlerini ayırmadan bakıyor. Şaşkın değil, hayrete düşmüş de değil; bunlar pencere kenarındaki Philco radyodan yükselen, Lisey'in sözlerini hiç anlamadığı ama hep hoşlandığı şarkıyla çınlayan mutfağa ve güneşli hafta sonlarına değil, karanlık gecelere ve gölgeli odalara yakışan hisler. Şaşkın değil, şokta değil... ama gördükleri sahiden *beklenmedik.* Tek düşünebildiği, önceki gece kesiklerin olduğundan çok daha kötü olduğunu sandığı. Paniğe kapıldığı. Zira bu yaralar, basit çizikler olmasa da kesinlikle düşündüğü kadar ciddi değil. Kesikler kapanmakla kalmamış, *kabuk bağlamaya* yüz tutmuş. Onu Derry Home acil servisine götürmeye kalksa büyük ihtimalle kapı dışarı edecekler.

Landonlar çabuk iyileşir. Öyle olmak zorundaydı.

Bu arada Scott çıtır pastırmaları bir çatalla tavadan alıp çift kat kâğıt havlu üstüne koyuyor. İyi bir yazar olabilir ama Lisey'e göre *muhteşem* bir kızartma ustası. En azından kendini yaptığı işe tamamen verdiğinde. Ama yeni bir iç çamaşırına ihtiyacı var zira bu artık torba gibi sarkmış ve lastiği de son demlerini yaşıyor gibi görünmekte. Şu bahsettiği dolgun çek geldiğinde yeni iç çamaşırları alabilirler ama aslında zihnini meşgul eden iç çamaşırı meselesi değil; zihni önceki gece gördüğünü-o insanı hasta eden, solungaca benzeyen, rengi pembeden ciğer tonuna değişen derin yarıklar-bu sabah sunulanlara kıyaslamak istiyor. Derin yarıklar önemsiz kesiklere dönüşmüş, peki İncil'den bir hikâye kahramanı dışında *herhangi* birinin o kadar çabuk iyileşmesi mümkün mü? Bu olabilir mi? Elini basit bir camın içinden geçirmemiş ki, *sera* camı söz konusu ve yeri gelmişken, o konuda da bir şeyler yapmak zorundalar, Scott'ın...

"Lisey."

Sesi duyunca irkilerek kendine geliyor ve tişörtünü huzursuzca çekiştirerek mutfak masasında oturmakta olduğunu fark ediyor. "Ne?"

"Bir yumurta mı iki mi?"

Düşünüyor. "İki. Sanırım."

"Çok pişmiş mi az pişmiş mi olsun?"

"Çok."

"Evlenecek miyiz?" diye soruyor aynı ses tonuyla, sağlam eliyle yumurtaları tavaya kırarken.

Lisey onun hiçbir şey olmamış gibi sıradan ses tonundan ziyade konuyu değiştirmesine hafifçe gülümsüyor ve hiç şaşırmadığını fark ediyor. Bunu bekliyordu... bu, nasıl denir, bu bırakılan noktadan devam edişi; uyuduğu sırada bile beyninin derinliklerinde Scott'ın teklifini değerlendiriyordu muhtemelen.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyor Scott. "Ne dersin, biriciğim?"

"Biriciğin bunun kulağa iyi bir plan gibi geldiğini düşünüyor."

"Güzel," diyor Scott. "Bu iyi." Duraksıyor. Sonra: "Teşekkürler."

Birkaç dakika ikisi de konuşmuyor. Pencere önündeki gövdesi çatlak Philco'dan, Baba Debusher'ın asla dinlemeyeceği türde bir şarkı yayılıyor. Tavada yumurtalar cızırdıyor. Lisey aç. Ve mutlu.

"Sonbaharda," diyor.

Scott başını sallayarak bir tabağa uzanıyor. "Güzel. Ekim?"

"Çok erken gibi. Şükran Günü civarı diyelim. Sana yumurta kaldı mı?"

"Bir tane var, fazlasını istemiyorum zaten."

"Yeni iç çamaşırı almazsan seninle evlenmem."

Scott gülmüyor. "O zaman bunu öncelikler listeme alayım."

Tabağı Lisey'in önüne koyuyor. Pastırmalı yumurta. Lisey çok aç. Yemeye başlıyor ve Scott son yumurtayı tavaya kırıyor.

"Lisa Landon," diyor Scott. "Ne diyorsun?"

"Akılda kalıcı. Şey... bütün kelimelerin aynı harfle başlamasına ne deniyordu?"

"Aliterasyon."

"Evet, o." Şimdi kendi de söylüyor. "Lisa Landon." Yumurtalar gibi onların da tadı güzel.

"Küçük Lisey Landon," diyor ve yumurtasını havada çeviriyor. İki kere dönüp tavaya geri düşüyor, *pat.*

"Scott Landon, kuşanmaya ve öyle kalmaya söz veriyor musun?"

"Hastalıkta kuşanmış, sağlıkta kuşanmış," diyor Scott ve radyo parlak güneş ışığı altında çalmaya devam ederken deli gibi gülüyorlar.

22

Scott ile her zaman çok gülerdi. Bir hafta sonra avucundaki, hatta kolunun ön kısmındaki yaralar neredeyse tamamen iyileşmişti.

İz bile bırakmadılar.

23

Lisey tekrar uyandığında hangi *zamanda* olduğunu bilemedi-o zaman mı yoksa şimdi mi? Ama sabahın ilk ışıkları mavi duvar kâğıdını ve duvardaki deniz manzaralı tabloyu görebileceği aydınlığı sağlıyordu. Demek Amanda'nın yatak odasındaydı ve bu doğru gibi geliyordu ama aynı zamanda yanlış gibi de; sanki bu, çoğu gece hâlâ Scott ile paylaşmakta olduğu ve kasımdaki düğünlerine dek paylaşacağı dar yatağında uyurken gördüğü, geleceğe dair bir rüya gibi.

Onu uyandıran neydi?

Amanda hâlâ ona arkası dönük halde uyuyordu ve kendisi de ona kaşık pozisyonunda sarılmıştı; göğüsleri Manda'nın sırtında, karnı Manda'nın sıska kalçasında. Peki onu ne uyandırdı? Çiş yapması gerekmiyor... en azından acil bir ihtiyaç değil... *eee?*

Amanda, bir şey mi dedin? Bir şey mi istedin? Belki bir bardak su? Ya da bileklerini kesmen için bir parça sera camı?

Tüm bunlar Lisey'in aklından geçti ama aslında bir şey söylemek istemiyordu zira aklına tuhaf bir fikir gelmişti. Fikir şuydu; Amanda'nın beyazları giderek artan saçları ve geceliğinin fırfırlı yakası gözlerinin önünde olduğu halde yatakta Scott'laydı. Evet! Scott gece bir ara... ne yapmıştı? Lisey'in anılarının merceğinden süzülüp Amanda'nın bedenine mi girmişti? Bunun gibi bir şey. Komik bir düşünce ama yine de bir şey söylemek istemiyor zira konuşursa Amanda'nın Scott'ın sesiyle cevap vermesinden korkuyor. Öyle olursa ne yapardı? Çığlık mı atardı? Söylendiği gibi *ölüleri uyandırmak için çığlık mı atardı?* Çok saçma bir fikir olduğu muhakkak ama...

Ama ona bir bak. Uyurken dizlerini göğsüne çekmiş, başını öne eğmiş. Bir duvar olsa alnı ona değiyor olacak. Böyle düşündüğüne şaşmamalı...

Ve sonra, saat beşin gün doğumundan önceki karanlığında, arkası dönük olduğu için yüzünü göremediği Amanda konuştu.

"*Bebeğim,*" diyor.

Bir duraksama.

Ardından: "*Biriciğim.*"

Lisey'in bedeni önceki gece buz kesmişse şimdi sanki bütün evren buz kesmiş zira konuşan ses inkâr edilemeyecek bir şekilde bir kadına aitse de aynı zamanda Scott'ın sesi. Lisey onunla yirmi yıldan fazla bir süre yaşadı. Duyduğunda Scott'ı tanır.

Bu bir rüya, dedi kendi kendine. *Bu yüzden o zaman mı şimdi mi olduğunu ayırt edemiyorum. Etrafıma bakınırsam PILLBURY'NİN EN İYİSİ sihirli halısının odanın köşesinde süzülmekte olduğunu göreceğim.*

Ama etrafına bakamadı. Uzun bir süre kıpırdayamadı bile. Sonunda konuşabilmesini sağlayan ise kuvvetlenen gün ışığı. Gece neredeyse sona erdi. Scott geri dönmüşse -gerçekten uyanıksa ve bu bir rüya değilse- bir sebebi olmalı. Ve bu sebep, ona zarar vermek olamaz. Ona asla zarar vermez. En azından... kasten yapmaz. Ama Lisey ne onun ismini ne Amanda'nınkini söyleyebildiğini fark ediyor. İkisi de doğru gelmiyor. İkisi de yanlış gibi. Omzunu kavrayıp Amanda'yı kendine çevirse... Manda'nın beyazlaşan saçları kimin suratını çevreliyor olacak? Ya Scott'ın suratı olursa? Yüce Tanrım, *ya* Scott'ın olursa?

Gün ışığı yaklaşıyor. Aniden, gün tam olarak doğmadan konuşmazsa geçmiş ve şu an arasındaki kapının kapanacağını ve cevap alma fırsatını kaybedeceğini fark etti.

İsimleri boş ver o halde. Kahrolası geceliğin içindekinin kim olduğunu boş ver.

"Amanda neden *bool* dedi?" diye sordu. Hâlâ karanlık olan ama giderek aydınlanan, aydınlanan yatak odasında sesi boğuk, gıcırtılı.

"Sana bir *bool* bıraktım," diyor yataktaki diğer kişi, Lisey'in karnının dayandığı kişi.

Ah Tanrım ah Tanrım ah Tanrım bu musibet, bu...

Sonra: *Kendine hâkim ol. Derhal kuşan. Hemen şimdi.*

"Bir..." Boğazı kupkuru. Ve şimdi oda fazla hızlı aydınlanıyor gibi gelmekte. Güneş her an doğu ufkunda belirebilir. "Bir kanlı-*bool* mu?"

"Kanlı-*bool* yolda," diyor ses, biraz pişmanca. Scott'a o kadar çok benziyor ki. Ama Amanda'ya da çok benziyordu ve bu Lisey'in ödünü patlattı.

Sonra ses neşelendi. "Ama şu an önündeki *iyi bool,* Lisey. Morun gerisine gidiyor. İlk üç ipucunu buldun bile. Birkaç tane daha bulduktan sonra ödülüne kavuşacaksın."

"Ödülüm ne?" diye soruyor Lisey.

"Bir içecek." Cevap çok çabuktu.

"Kola mı? RC kola mı?"

"Sessiz ol. Hollyhocks'u(*) izlemek istiyoruz."

Seste tuhaf ve sonsuz bir özlem tınısı vardı, peki bunda tanıdık olan ne? Neden sadece bitki ismi değil de başka bir şeyin ismiymiş gibi geliyor? Bazen kendi anılarını ondan uzak tutan mor perdenin gerisinde gizli olan bir şey daha mı? Sormayı bırak, düşünmeye bile vakit yoktu çünkü pencereden içeri kızıl bir huzme süzülmüştü. Lisey zamanın yine odaklandığını hissetti ve ne denli ürkmüş olsa da içinde keskin bir üzüntü hissetti.

"Kanlı-*bool* ne zaman geliyor?" diye sordu. "Söyle."

Cevap yoktu. Olmayacağını biliyordu, yine de hissettiği hayal kırıklığı yoğunlaştı, büyüyü bozan ışığını yayan güneş doğmadan önce bedenini sarmış olan korku ve şaşkınlığın yerini aldı.

"Ne zaman geliyor? Kahrol, ne zaman dedim?" Artık bağırıyor ve geceliğin içindeki omzu beyaz saçlar savrulacak şekilde sarsıyordu... ama hâlâ cevap yoktu. Hiddet Lisey'i sardı. "Benimle böyle oynama, Scott, ne zaman?"

Bu kez kavradığı omzu *çekti* ve diğer beden ona doğru gevşekçe yuvarlandı. Amanda'ydı elbette. Gözleri açıktı, hâlâ nefes alıyordu, yanaklarında biraz renk bile vardı ama Lisey, ablası Manda-Bunny'nin gözlerindeki kilometrelerce uzak, donuk ifadeyi gerçekle daha önceki kopuşlarından tanıyordu. Sadece onun kopuşlarından da değildi. Scott'ın ona gelip gelmediğini, yarı uyur vaziyette her şeyi kendinin uydurup uydurmadığını kesinlikle bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı: gece bir ara Amanda tekrar gitmişti. Belki bu kez dönmemecesine.

(*) Gülhatmi.

İKİNCİ BÖLÜM: UGAK

"Döndü ve bembeyaz, koca bir ayın tepenin üzerinden ona bakmakta olduğunu gördü. Göğsü ona doğru açıldı, ışığına doğru şeffaf bir mücevher gibi yarılmıştı. Kendini sunarak parlak ay ışığı altında durdu. Göğüsleri yol göstermek için açıldı, bedeni titrek bir anemon gibi kendini sundu, ayın dokunduğu yumuşak, açılmış bir davetiye."

D.H. Lawrence, *Gökkuşağı*

V. Lisey ve Uzun, Upuzun Perşembe (Bool İstasyonları)

1

Bu seferkinin Amanda'nın gerçeklerden daha önceki üç kopuşundan-deli doktorunun deyişiyle "pasif yarı-katatoni" hallerinden kötü olduğunu anlamak Lisey'in fazla vaktini almadı. Genellikle asap bozucu ve bazen baş belası olan ablası sanki nefes alan dev bir oyuncak bebeğe dönüşmüştü. Lisey, (büyük bir çaba sarf ederek) Amanda'yı doğrultmuş ve yatağın kenarına oturacak şekilde döndürmüştü ama beyaz pamuklu gecelik içindeki -şafaktan birkaç dakika önce ölmüş kocasının sesiyle konuşmuş ya da konuşmamış olan- kadın isminin söylenmesine, hatta suratına karşı bağırılmasına bile en ufak tepki göstermiyordu. Tek yaptığı, elleri kucağında, kızkardeşine boş gözlerle bakmaktı. Lisey uzaklaştığındaysa daha önce bulunduğu noktaya bakmaya devam etti.

Lisey bir havluyu soğuk suyla ıslatmak üzere banyoya gitti. Döndüğünde Amanda ayakları yatağın kenarından sarkar halde yine yatıyordu. Lisey onu çekerek yine doğrultmaya çalıştı ama Amanda'nın yatağın kenarına yakın duran poposu aşağı kaymaya başlayınca durdu. Devam ederse Amanda yere yığılacaktı.

"Manda-Bunny!"

Çocukluk ismine bu kez tepki yoktu. Lisey tamamını denemeye karar verdi.

"Manda-Bunny *Abla!* "

Hiçbir tepki yoktu. Lisey korkmak yerine, Amanda'nın daha önce denediğinde kardeşinde alevlendirmeyi asla beceremediği yoğun bir öfkeye kapıldı.

"*Kes şunu! Kes ve kıçını tekrar yatağın üzerine koyup otur!* "

Hiç. Tepkisizdi. Eğilip Amanda'nın yüzünü soğuk, ıslak havluyla sildi ve yine bir tepki alamadı. Gözleri havlu üzerlerinden geçerken kırpılmadı bile. Lisey artık korkmaya *başlamıştı.* Yatağın başucundaki radyolu dijital saate baktı ve altıyı biraz geçmekte olduğunu gördü. Montreal'de olan Matt'i uyandırmaktan çekinmeden Darla'yı arayabilirdi ama aramayı istemiyordu. Henüz değil. Darla'yı aramak mağlubiyeti kabul etmek anlamına gelirdi ve buna hazır değildi.

Yatağın diğer kenarına gitti, Amanda'yı koltukaltlarından tuttu ve geri çekti. Ablasının sıska bedeni düşünüldüğünde bunu yapmakta o kadar zorlanmaması gerekirdi ama hiç kolay olmamıştı.

Çünkü şimdi ölü gibi ağır, biriciğim. O yüzden.

"Kapa çeneni," dedi kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikri olmadan. "Kapa."

Yatağa çıkıp dizleri Amanda'nın kalçasının iki yanına gelecek şekilde durdu ve ellerini boynunun iki yanına koydu. Üstteki sevgili konumunda olduğu için ablasının boş ifadeli yüzünü doğrudan görebiliyordu. Amanda daha önceki krizlerinde daha uysaldı... neredeyse hipnoz altında biri gibi olduğunu düşünmüştü Lisey o zaman. Ama bu kez çok farklı görünüyordu. Olmaması için dua etti zira insanın her sabah yapması gereken işler vardı. Yani o insan Cape Cod stili küçük evinde özel bir hayat yaşamaya devam etmek istiyorsa.

"*Amanda!*" diye haykırdı ablasının yüzüne. Sonra sesini iyice yükselterek ve kendini pek aptal gibi hissetmeyerek (ne de olsa sadece ikisi vardı) bağırdı. "*Manda-Bunny... Abla... Ayağa kalkmanı... Ayağa!... Ve banyoya girip... Çişini yapmanı İSTİYORUM! Tuvalete git, Manda-Bunny! Üç deyince! BİR... ve İKİ... ve ÜÇ!* " *ÜÇ* 'te Amanda'yı yine çekerek oturur pozisyona getirmeye çalıştı ama ayağa kaldıramadı.

Lisey saat altıyı yirmi geçe civarı onu yataktan ayırmayı ve çömelmeye benzer bir pozisyona getirmeyi başardı. 1974 model bir Pinto olan ilk arabasını alıp sonsuzmuş gibi gelen iki dakika boyunca çalıştırmaya uğraşıp akü bitmeden önce nihayet motor sesini duyduğunda da tıpkı böyle hissetmişti. Ama Amanda ayakta dikilip Lisey'in onu banyoya götürmesine izin vermek yerine geri yığıldı. Üstelik yanlamasına düştü ve Lisey'in atılıp onu koltukaltlarından tutup yere düşmesini önleyerek ve küfürler savurarak yatağa itmesine sebep oldu.

"*Numara yapıyorsun, seni kaltak!*" diye bağırdı Amanda'ya yapmadığını çok iyi bilerek. " *Tamam, devam et! Devam et ve...* " Sesinin ne denli yükselmiş olduğunu fark etti -dikkat etmezse yolun karşısında oturan Bayan Jones'u uyandıracaktı- ve kendini zorlayarak alçalttı. "Orada yatadur. Peki. Ama bütün sabahı etrafında pervane olup sana hizmet ederek geçireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Mısır gevreği yiyip kahve yapmak için aşağı iniyorum. Kokusu hoşunuza gidecek olursa beni çağırınız, majesteleri. Ya da ne bileyim, kahrolası uşağını gönder alsın."

Manda-Bunny Abla koku için ne düşünüyordu bilmiyordu ama ona çok iyi gelmişti. Özellikle kahve kokusu. Mısır gevreğinden önce büyük bir fincan sade kahve, sonra ise bol kremalı ve şekerli bir başka fincan içmişti. Şekerli kahvesini yudumlarken, *şimdi tek ihtiyacım olan bir sigara,* diye düşündü. *Ondan sonra bugünün üstesinden gelirim. Tek istediğim kahrolası bir Salem Light.*

Zihni önceki gecenin rüyalarına ve anılarına dönmek istedi (***SCOTT VE LISEY İLK YILLAR**, elbette,* diye düşündü) ama Lisey buna izin vermedi. Uyanırken olanları incelemesini de engelledi. Daha sonra bunları düşünmek için vakit olabilirdi ama o sırada yoktu. O an ablasıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Peki ya abla banyodaki ecza dolabının üstünde kullanılıp atılan, pembe, güzel bir jilet bulduysa ve bileklerini kesmeye karar verdiyse? Veya boğazını?

Lisey, Darla'nın üst kattaki banyoyu... ya da üst kattaki herhangi bir odayı keskin cisimlerden temizleyip temizlemediğini merak ederek yerinden telaşla kalktı. Yatak odasında görebileceği manzaraya kendini hazırlamaya çalışarak, yatağı bir çift yastık haricinde boş bulacağını düşünerek koşar adımlarla yukarı çıktı.

Amanda hâlâ oradaydı, gözleri hâlâ tavana dikiliydi. Yerinden bir santim bile kıpırdamamış gibiydi. Lisey'in içini saran rahatlama hissi yerini kötü bir önseziye bıraktı. Yatağın üzerine oturup ablasının elini tuttu. Eli ılık fakat tepkisizdi. Manda'nın parmaklarının onunkiler üzerine kapanmasını diledi ama hareketsiz kalmaya devam ettiler. Mumya gibi.

"Şimdi ne yapacağız, Amanda?"

Cevap yoktu.

Sonra, aynadaki akisleri dışında yalnız oldukları için sordu: "Bunu Scott yapmadı, değil mi, Manda? Lütfen bana Scott'ın... bilemiyorum... içeri girip böyle bir şey yapmadığını söyle."

Amanda hiçbir şey söylememeye devam etti. Lisey bir süre sonra kalkıp keskin cisimler olup olmadığını kontrol etmek için banyoya girdi. Darla orayı elden geçirmiş olmalıydı zira tek bulabildiği, Manda'nın tuvalet masasının alt çekmecesinin gerisinde gördüğü bir tırnak makasıydı. Elbette kararlı ellerde bu bile büyük hasara yol açabilirdi. Scott'ın babası...

(*sus Lisey hayır Lisey*)

"Pekâlâ," dedi ağzını bakır tadıyla dolduran panik, gözlerinin gerisinden doğmuş gibi görünen mor ışık ve tırnak makasını sıkıca kavrayan eli yüzünden alarma geçerek. "Tamam, boş ver. Geçelim."

Tırnak makasını Amanda'nın havlu dolabının en üst rafındaki tozlu şampuan numunelerinin gerisine sakladı ve -yapacak başka bir şey düşünemediği için- bir duş aldı. Banyodan çıktığında Amanda'nın kalça hizasındaki ıslaklığı fark etti ve bunun, Debusher kızlarının yardımsız baş edebileceği bir sorun olmadığını anladı. Amanda'nın ıslak kalçasının altına bir havlu koydu. Sonra komodinin üstündeki saate baktı, iç geçirdi ve ahizeyi kaldırarak Darla'nın numarasını tuşladı.

2

Lisey önceki gün Scott'ın sesini kafasının içinde net bir şekilde duymuştu: ***Sana bir not bıraktım, biriciğim.*** Kendi iç sesinin onunkini taklit ettiğini düşünerek üzerinde durmamıştı. Belki öyleydi - muhtemelen öyleydi- ama o uzun, sıcak perşembe günü saat üçte Darla'yla Lewiston'daki Pop's Café'de otururlarken emin olduğu bir şey vardı: Scott ona çok büyük bir ölüm sonrası armağanı bırakmıştı. Scott'ın deyişiyle müthiş bir bool ödülüydü. Zorlu ve tatsız bir gündü ama iki yıl önce ölmüş olmasına rağmen Scott Landon olmasa çok daha beterini yaşıyor olabilirlerdi.

Darla en az Lisey'in hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Her nasılsa hafif bir makyaj yapacak fırsatı bulmuştu ama çantasında gözlerinin altındaki halkaları saklamaya yetecek kadar cephane yoktu. Yetmişlerin sonlarında Lisey'i her hafta arayıp ailevi görevleri konusunda vaaz vererek başına ekşiyen otuzlu yaşlardaki kadından geriye eser kalmamıştı, orası muhakkaktı.

"Boş ver onları, küçük Lisey."

Lisey sakarin poşetlerinin konduğu sepete uzanıyordu. Darla'nın sesini duyunca yön değiştirip şekere yöneldi ve kahvesine ekledi. "Kahveli perşembe gününde olduğumuzu düşünüyordum," dedi. "Gerçek Şekerli Kahveli Perşembe demek daha doğru olur. Bu onuncu fincanını galiba."

"Bir de bana sor," dedi Darla. "En az beş kere tuvalete gitmişimdir, bu hoş işletmeyi terk etmeden bir kez daha gitmeyi planlıyorum."

Lisey kahvesini karıştırdı, yüzünü buruşturdu ve bir yudum daha aldı. "Manda için bavul hazırlamak istediğinden emin misin?"

"Eh, birinin yapması gerek ve sen de hortlak gibi görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

"Doğruları ablan söylemezse kimse söylemez."

Lisey bu sözü daha önce defalarca duymuştu. Bunun yanı sıra bir de Görev izin sormaz ve Tüm Zamanların En Favori Darla Lafı, Bir Numara Hayat adil değildir vardı. Ama o gün lafı batmamış, hatta yüzünde hafif bir gülümseme belirmesine sebep olmuştu. "Yapmak istiyorsan sana karşı çıkacak değilim, Darl."

"İstediğimi söylemedim, yapacağım dedim. Sen dün geceyi onunla geçirip sabah onunla uyandın. Bence payına düşeni yaptın. İzin verirsen, bir kuruş harcayacağım."

Lisey gidişini izlerken *işte bir tane daha*, diye düşündü. Debusher ailesinin her şey için ayrı bir söylemi mevcuttu; işemek *bir kuruş harcamak*, büyüğünü yapmak ise -garip ama gerçek- *bombayı gömmekti*. Scott buna bayılırdı, eski bir İskoç deyiminden kaynaklanıyor olabileceğini söylerdi. Lisey bunun mümkün olabileceğini düşündü; Debusherların çoğu İrlanda'dan, İyi Ana'nın dediğine göre Andersonlar da İngiltere'den gelmişti ama her ailede birkaç başı boş köpek olurdu, değil mi? Ve bu onu pek alakadar etmiyordu. Onun ilgilendiği, *bir kuruş harcamak* ve *bombayı*

gömmek deyişlerinin havuzda, Scott'ın havuzunda yakalanmış avlar olduğu ve önceki günden beri onu ne kadar yakınında hissettiğiydi...

Sabahki bir rüyaydı, Lisey... biliyorsun, değil mi?

O sabah Amanda'nın yatak odasında ne olup olmadığından emin değildi -hepsi bir rüya gibiydi, Amanda'yı banyoya götürmek için kaldırmaya çalışması bile- ama tek bir şeyi kesinlikle biliyordu: Amanda artık en az bir haftalığına Greenlawn Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi'ne yatmıştı. Bu iş Darla ile düşündüklerinden de kolay olmuştu ve bunun için Scott'a şükran borçluydular. Bu kadarı, burada ve şimdi yeterli görünüyordu.

3

Darla daima düzgünce şekil verilmiş saçları şöyle bir tarannııış, bluzunun bir düğmesi atlannıış ve pembe sutyeni aradan yüzsüzce görünür halde Amanda'nın Cape Cod stili küçük evine geldiğinde saat henüz yedi olmamıştı. Lisey o sırada Amanda'ya bir şey yedirmenin de mümkün olmadığını keşfetmiş bulunuyordu. Amanda'yı yatakta doğrultmuş ve arkasını yastıklarla destekleyerek oturur pozisyonda kalmasını sağladıktan sonra yutacağını ümit ederek ağzına bir kaşık yağda yumurta koymuştu, ne de olsa yutkunuyordu ama ümitleri boşa çıkmıştı. Amanda yumurtalar dudaklarının arasında dururken (ablası bir kanaryayı yemeye çalışıyormuş gibi iğrenç bir görüntüsü vardı) otuz saniye boyunca kıpırtısız oturduktan sonra diliyle yumurtaları itmişti. Birkaç parçası çenesine yapışmış, geri kalanı geceliğinin üstüne düşmüştü. Gözleri hâlâ sakince uzaklara bakıyordu. Van Morrison hayranıysanız bilinmeyene baktığını da söyleyebilirdiniz. Coşkusu doksanların başında büyük ölçüde azaldıysa da Scott ateşli bir Van Morrison hayranıydı. Daha sonraysa Hank Williams ve Loretta Lynn'e kaymıştı.

Darla, yumurta deneyini bizzat uygulayana dek Amanda'nın yemediğine inanmayı reddetmişti. Bunun için tekrar yumurta pişirmesi gerekmişti zira Lisey öncekini olduğu gibi çöpe atmıştı. Amanda'nın boş bakışları iştahını tamamen kapatmış, kalanları yiyesi gelmemişti.

Darla odaya girdiği sırada Amanda yine olduğu yerde kaykılmış *-akmıştı-* bunun üzerine Lisey ile onu tekrar dik konuma getirmişlerdi. Lisey yardıma minnettardı. Beli ağrımaya başlamıştı bile. Bu durumda biriyle belirsiz bir süre için geceli gündüzlü ilgilenmenin nasıl bir şey olacağını düşünemiyordu bile.

"Amanda, bunları yemeni istiyorum," demişti Darla, Lisey'in gençliğinde kalmış pek çok telefon görüşmesinden hatırladığı o tavizsiz, hayır-cevabını-kabul-etmiyorum sesiyle. Çenesinin duruşu ve vücut dili Amanda'nın numara yaptığına inandığını gösteriyordu. *Bir frenci gibi sahte*, derdi babaları olsa; o neşeli, renkli, abuk sabuk yüzlerce deyişinden biriydi. Ama Darla kendi istediği yapılmadığında hep böyle düşünmez miydi? O kişinin *Bir frenci gibi sahte olduğunu?*

"Bu yumurtaları yemeni istiyorum, Amanda-*hemen!*"

Lisey bir şey söylemek üzere ağzını açmış, vazgeçerek tekrar kapamıştı. Darla durumu kendi görürse varmak istedikleri yere daha çabuk ulaşırlardı. Peki nereye gidiyorlardı? Büyük ihtimalle Greenlawn'a. Auburn'deki Greenlawn Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi. Amanda'nın 2001 baharındaki son krizinden sonra Scott ile birlikte gittikleri merkez. Görünüşe bakılırsa Scott'ın ziyareti, karısının bilmediği ileri vadeli görüşmeler içermişti ve Lisey bunun için şükrediyordu.

Darla yumurtayı Amanda'nın ağzına soktuktan sonra yüzünde zafer dolu bir gülümsemenin başlangıcıyla Lisey'e dönmüştü. "İşte! Tahmin ettiğim gibi tek gereken..."

Tam o sırada Amanda'nın dili sarkık dudakları arasında yine belirmiş ve kanarya rengi yumurtayı önceki seferde olduğu gibi itmişti. Yu-

murta önceki seferden sonra süngerle silindiği için hâlâ nemli olan geceliği üstüne yine düşmüştü.

"Ne diyordun?" diye sormuştu Lisey sakince.

Darla, ablasına uzun bir süre boyunca bakmıştı. Lisey'e tekrar döndüğündeyse çenesindeki o kararlı katılık yok olmuştu. Olduğu gibi görünüyordu: acil bir aile meselesi yüzünden apar topar yatağından kaldırılmış orta yaşlı bir kadın. Ağlamıyordu ama ramak kaldığı belliydi, bütün Debusher kızlarının ortak noktası olan parlak mavi gözleri nemlenmişti. "Bu, öncekiler gibi değil, değil mi?"

"Hayır."

"Dün gece bir şey oldu mu?"

"Hayır." Lisey hiç tereddüt etmemişti.

"Ağlama krizleri veya şiddet girişimi?"

"Hayır."

"Ah, tatlım, ne yapacağız?"

Lisey'in buna pratik bir cevabı vardı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu; Darla farklı düşünebilirdi ama kardeşler içinde en pratik olanlar Lisey ve Jodi olagelmişti. "Amanda'yı tekrar yatıracak, mesai saatinin başlamasını bekleyecek ve orayı arayacağız," demişti. "Greenlawn'u. Ve bu arada yatağı yine pisletmemesini umacağız."

4

Beklerken kahve içip babalarının her birine daha Lisbon Falls İlkokulu'nun sarı servis otobüsüne binmeye başlamalarından önce öğretmiş olduğu kanasta oynadılar. Her üçüncü veya dördüncü turda Amanda'yı kontrol etmeye gidiyorlardı. Hiçbir değişiklik olmuyordu. Her seferinde sırtüstü yatmış, tavana bakar halde buluyorlardı. Darla ilk oyunda karde-

şini yenmiş, ikincide şanslı bir dağıtımla yine kazanmıştı. Amanda'nın durumuna rağmen bunun Darla'yı keyiflendirmesi Lisey'i düşündürmüştü... ama fikirlerini dile getirmemişti. Önlerinde uzun bir gün vardı ve Darla'nın güne gülümseyerek başlaması iyiydi. Üçüncü partiyi Lisey kazanmış, ondan sonra *Today* şovun son bölümünde bir folk şarkıcısını izlemişlerdi. Lisey, Scott'ın *Yaşlı Hank'in tırnağı bile olamaz* dediğini neredeyse duyar gibi olmuştu. Hank Williams'ı kastediyordu elbette. Konu folk müzik olduğunda Scott için iki kategori vardı; Hank ve diğerleri.

Lisey saat dokuzu beş geçe telefonun başına oturup bilinmeyen numaralar servisinden Greenlawn'un numarasını almıştı. Numarayı not ettikten sonra Darla'ya belli belirsiz gülümseyerek bakmıştı. "Bana şans dile, Darl."

"Ah, emin ol diliyorum, diliyorum."

Lisey numarayı tuşlamıştı. Bir tek çalma sesi duyulmuştu. "Merhaba," diye cevaplamıştı hoş bir kadın sesi. "Burası Amerika Fedders Sağlık Şirketi bünyesindeki Greenlawn Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi."

"Alo, ben..." Hoş kadın sesi daha fazla konuşmasına fırsat vermeden ulaşmak istediği bölüme göre hangi tuşlara basabileceğini anlatmaya girişmişti... tabii bu tuşlu bir telefona sahip olanlar için geçerliydi. Bir bant kaydıydı. Lisey'e *bool* yapılmıştı.

Evet ama çok iyi olmuşlar, diye düşünmüştü Hasta Kabul İşlemleri için 5'e basarken.

"Lütfen bekleyiniz," demişti hoş kadın sesi ve hemen ardından Prozac Orkestrası, Paul Simon'ın "Homeward Bound"una benzeyen bir parça çalmaya başlamıştı.

Lisey beklemede olduğunu söylemek için başını kaldırınca Darla'nın Amanda'yı kontrol etmeye gitmiş olduğunu görmüştü.

Palavra, diye düşünmüştü. *Kaldıramadığı için...*

"Alo ben Cassandra, nasıl yardımcı olabilirim?"

Uğursuzluk belirtisi bir isim, biriciğim, demişti kafasının içini mesken edinmiş olan Scott.

"Ben Lisa Landon... Bayan Scott Landon?"

Evlilik hayatı boyunca kendini Bayan Scott Landon olarak sadece beş altı kez tanıtınış, dul kaldıktan sonra ise bu sıfatı hiç kullanmamıştı. Ama o an öyle demesinin sebebini anlamak zor değildi. Scott'ın "şöhret kartı" dediği ve kendisinin de nadiren kullandığı bir avantajdı. Bunun bir sebebinin, kendini fırsatçı bir pezevenk gibi hissetmesi, diğer sebebin ise işe yaramayacağından çekinmesi olduğunu itiraf etmişti. Söz gelişi bir restoranda şef garsonun kulağına *kim olduğumu biliyor musun?* diye fısıldadıktan sonra, *hayır, mösyö-hangi boksunuz?* karşılığını alma ihtimali onu ürkütüyordu.

Lisey ablasının geçmişteki krizlerini, kendini kesmesini, yarı-katatoni halini ve o sabah yaşadıklarını anlatırken hattın diğer ucundan yumuşak klavye tıkırtıları geliyordu. Lisey duraksayınca, Cassandra araya girmişti: "Endişenizi anlıyorum, Bayan Landon ama Greenlawn şu an tamamen dolu."

Lisey'in içine taş gibi bir ağırlık çökmüştü. Yemek lekeli bir gecelik giymiş Amanda'nın No Soapa'daki Stephens Memorial Hastanesi'nde dolap büyüklüğünde bir odada durmuş, pencereden 117. karayolunun 19 ile kesiştiği kavşağa bakan görüntüsü anında zihninde canlanmıştı. "Ah. Anlıyorum. Şey... emin misiniz? Sigorta kapsamında değil bu, nakit ödeyeceğim, anlıyorsunuz, değil mi?" Ümitsiz çabalar. Kulağa aptalca geliyordu. Tüm çareler tükendiğinde paradan medet ummak. "Bu bir fark yaratacaksa," diye eklemişti şapşalca.

"Fark etmiyor, Bayan Landon." Cassandra'nın sesinde bir soğukluk belirmiş ve Lisey'in içindeki ağırlık iyice artmıştı. "Bu, boş yer ve önceden yapılmış sözleşmeler meselesi. Görüyorsunuz ya, elimizde..."

Lisey o sırada hafif bir *bing!* sesi duymuştu. Isıtmak için içine dürüm koyduğu fırının ayarlanan süre sona erdiğinde çıkardığı sese benziyordu.

"Sizi biraz bekletebilir miyim, Bayan Landon. Hatta kalın."

"Gerekiyorsa, elbette."

Hafif bir tıkırtı olmuş ve Prozac Orkestrası geri dönmüştü, bu kez *Shaft* filminin tema müziğine benzer bir parça çalıyordu. Lisey hafif bir gerçekdışılık hissiyle dinlemeye koyulmuştu. Bir yandan da bunu duysa Isaac Hayes'in başına bir torba geçirerek kendini küvete atacağını düşünüyordu. Bekleme süresi öyle uzamıştı ki unutulduğunu düşünmeye başlamıştı-Tanrı biliyordu ya bu, uçak bileti alır veya araba kiralama işlemleri yaparken daha önce başına gelmişti. Darla bu arada odaya dönmüş, ellerini, *neler oluyor? Bana ver!* hareketiyle ona uzatmıştı. Lisey hem *hiçbir şey* hem de *bilmiyorum* anlamına gelecek şekilde başını iki yana sallamıştı.

O sırada korkunç bekleme müziği kesilmiş ve Cassandra hatta geri dönmüştü. Sesindeki soğukluk yok olmuş ve Lisey görüşmenin başından beri ilk kez bir insanla konuşuyormuş gibi hissetmişti. Hatta her nasılsa *tanıdık* bile geliyordu. "Bayan Landon?"

"Efendim?"

"Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim ama bilgisayarımda siz veya eşiniz aradığı takdirde Dr. Alberness'e ulaşmam gerektiğine dair bir not vardı. Dr. Alberness şu an ofisinde. Bağlayabilir miyim?"

"Evet," demişti Lisey ona. Nerede olduğunu, tam olarak hangi noktada bulunduğunu *artık* biliyordu. Dr. Alberness'in Scott öleli henüz bir hafta veya bir ay olmuş gibi ona her şeyden önce eşinin kaybına ne kadar üzüldüğünü söyleyeceğini biliyordu. Ve o da ona teşekkür edecekti. Dr. Alberness sorunlu Amanda'yı Greenlawn'un dolu oluşuna rağmen merkeze kabul edeceğine söz verdiği takdirde muhtemelen adamın önünde diz çöküp adamın aletini emebilirdi bile. Bu düşünce üzerine boğazından

vahşi bir kahkaha yükselecek gibi olmuş ve dudaklarını birkaç saniye boyunca sıkıca kapalı tutmak zorunda kalmıştı. Cassandra'nın birdenbire tanıdık gelmeye başlamasının sebebini de biliyordu: insanlar Scott'ın kim olduğu, kahrolası *Newsweek* dergisine kapak olmuş biriyle muhatap oldukları kafalarına dank ettiğinde hep böyle konuşurdu. O ünlü kişinin kolunu attığı insan da otomatik olarak ünlü sayılıyordu. Sırf bağlantıları yüzünden bile olsa. Ya da Scott'ın deyişiyle, enjeksiyon yüzünden.

"Alo?" demişti hoş, sert bir erkek sesi. "Ben Hugh Alberness. Bayan Landon ile mi görüşüyorum?"

"Evet, doktor," demişti Lisey, Darla'ya etrafında dönmeyi kesip oturmasını işaret ederek. "Ben Lisa Landon."

"Bayan Landon, söze kaybınız için ne denli üzgün olduğumu söyleyerek başlayayım. Kocanız benim için beş kitabını imzalamıştı ve hepsi de en değerli hazinelerim arasında."

"Teşekkürler, Dr. Alberness," demişti Lisey, başparmağını kaldırıp Darla'ya her şeyin yolunda olduğunu belirterek. "Çok naziksiniz."

5

Darla, Pop's Café'nin tuvaletinden döndüğünde Lisey kendisinin de bir ziyaret yapmasının iyi olacağını düşündü-Castle View'a otuz kilometre vardı ve gündüz trafiği genelde ağır akardı. Darla için bu sadece ilk ayak olacaktı. Amanda için bir bavul hazırladıktan sonra -ikisinin de o sabah yapmayı unuttuğu bir işti- tekrar Greenlawn'a gitmesi gerekecekti. Bavulu bıraktıktan sonra Castle View'a geri dönecekti. Şansı yaver gider de trafik sıkışmazsa evine varması akşam sekiz buçuğu bulurdu.

"Yerinde olsam içeri girmeden derin bir nefes alıp içeride tutarım," dedi Darla.

"Çok mu kötü?"

Darla omuz silktikten sonra esnedi. "Daha kötüsünü de gördüm."

Lisey de öyle, özellikle Scott ile çıktıkları seyahatlerde. Tuvalete gitti ve bacaklarını kasıp klozete değmeden işini gördü -çok iyi hatırladığı Kitap Turu pozisyonu- sifonu çekti, ellerini yıkadı, yüzüne su çarptı, saçını taradı ve aynada kendine baktı. "Yeni kadın," dedi aksi. "Amerika Güzeli." Pahalı dişçilik ürünü dişlerini sergileyerek gülümsedi. Ancak gözlerinde neşe değil, şüphe vardı.

"*Bay Landon sizinle tanışacak olursam size...* "

Bu konuda konuşma. Boş ver.

"*Size Nashville'deki hemşireyi nasıl korkuttuğunu...* "

"Ama aslında böö dememişti," dedi aynadaki aksine.

Kes sesini, küçük Lisey!

"*...sormamı istemişti.*"

"Scott *bool* demişti. Değil mi?"

Bozuk para ve paniğin tadı olan bakır tadı yine ağzını kapladı. Evet, Scott *bool* demişti. Elbette. Scott, Dr. Alberness'e Lisey ile tanıştığı takdirde ona Nashville'deki hemşireye nasıl *bool* yaptığını sormasını istemişti, Lisey'in mesajı alacağından emindi.

Scott ona mesajlar mı gönderiyordu? Ta o zamandan beri?

"*Boş ver* gitsin," diye fısıldadı aynadaki aksine ve kadınlar tuvaletinden ayrıldı. İçinde hapsolmuş sesi de bırakabilse hoş olacaktı ama artık ayrılmaz bir parçası olmuş gibi görünüyordu. Uzun bir süre sessizdi, ya uyuyor ya da Lisey'in bilinçli aklının insanın kendi kendiyle bile konuşmaması gereken konular olduğuna dair fikrine katılıyordu. Mesela Scott'ın vurulmasının ertesi günü hemşirenin söyledikleri. Ya da

(*sus, sus*)

1996 kışında

(*Sus!*)

ne olduğu.

(*HEMEN KES SESİNİ!*)

Ve mucize eseri ses sustu... ama Lisey izleyip dinlemekte olduğunu biliyor ve korkuyordu.

6

Lisey tam çıktığı sırada Darla'nın paralı telefonu kapattığını gördü.

"Greenlawn'un karşısındaki moteli arıyordum," dedi Darla. "Temiz görünüyordu, bu gece için bir oda ayırttım. Aynı gün Castle View'a kadar araba kullanmak istemiyorum, hem bu şekilde sabah ilk iş Manda'yı görebilirim. Tek yapmam gereken yolun karşısına geçmek olacak." Kardeşine, kural koyucu, taviz vermez, katı ses tonunu yıllar boyu dinlemiş olan Lisey'e biraz da tuhaf gelen endişeli bir ifadeyle baktı. "Sence bu aptalca mı?"

"Bence harika bir fikir." Darla'nın kolunu tutup hafifçe sıktı, ablasının yüzündeki rahatlamış ifadeyi ve gülümsemesini görünce içi cız etti. *Bu da paranın eserlerinden,* diye düşündü. *İnsanı daha zeki yapıyor. Patron oluyorsun.* "Haydi, Darl. Dönüşte arabayı ben kullanayım, ne diyorsun?"

"Bana uyar," dedi Darla.

7

Lisey'in korktuğu başına geldi ve Castle View'a dönüş yolculuğu uzun sürdü-aşırı yüklü, yalpalayan bir kamyonun arkasında kalmışlardı ve inişli çıkışlı, virajlı yolda sollama imkânı bulamamışlardı. Lisey'in tek yapabildiği egzoz dumanı yutmamaları için kamyonu geriden takip etmekti. Yolculuk sırasında geçirmekte olduğu günü düşünme fırsatı buldu. Hiç olmazsa bu iyi tarafı vardı.

Dr. Alberness ile konuşmak, bir beysbol maçına dördüncü devrede gitmek gibi olmuştu ama bu Lisey için yeni bir şey sayılmazdı; geriden gelip yakalamak, Scott ile yaşamın bir parçasıydı. Portland'dan iki bin dolar değerinde kanepeyle yüklü bir mobilya kamyonunun geldiği günü hatırladı. Scott o sırada çalışma odasındaydı, yine neredeyse sağır edecek kadar yüksek sesle müzik dinliyordu-ses yalıtımına rağmen Steve Eagle'ın "Guitar Town"(*) şarkısını az da olsa duyabiliyordu-ve o sırada yanına gitmekle Lisey'in kulaklarının uğrayacağı hasarın masrafı bir iki bin dolar daha tutabilirdi. Mobilyacılar "beyefendinin" yeni kanepeyi nereye koyacaklarını onlara Lisey'in göstereceğini söylediğini belirtmişti. Lisey onlara yolu göstererek ahırdaki kanepeyi -son derece *iyi* ve kullanışlı olan- çıkarttırmış, yerine yenisini koymalarını izlemişti. Hiç olmazsa rengi odaya uyuyordu, bunu görmek onu bir nebze rahatlatmıştı. Scott ile yeni bir kanepe konusunu hiç konuşmamışlardı, bundan Scott'ın aksini iddia edeceğinden -hem de ateşli bir üslupla- emin olduğu kadar emindi. Muhtemelen Scott onunla zihninde gerçekten konuşmuş, daha sonra yüksek sesle dile getirmeyi unutmuştu. Unutmak, en üstün yeteneklerinden biriydi.

Scott'ın Hugh Alberness ile yediği öğle yemeği de anlatmayı unuttuklarından biriydi. Lisey'e yemekten bahsetmeye niyetlenmiş olabilirdi. Üzerinden altı ay veya bir yıl geçtikten sonra sorulsa, *anlattığını* söylerdi: *Alberness ile öğle yemeği mi? Elbette, Lisey'e daha o gece bahsetmiştim.* Aslında o gece yaptığı çalışma odasına gitmek, Dylan'ın yeni albümünün CD'sini koymak ve yeni bir kısa hikâye üzerine çalışmaktı.

Belki de bu sefer farklı bir durum söz konusuydu-belki Scott unutmamış (bir keresinde randevuları olduğunu veya *son derece* moktan çocukluğundan bahsetmeyi unuttuğu gibi) öngördüğü ölümünün ardından bulabilmesi için Lisey'e ipuçları bırakmış, kendi deyişiyle "*bool* istasyonları" hazırlamıştı.

(*) Gitar Kasabası.

Her neyse, Lisey ona daha önce yetişmişti ve telefonda konuşurken boşlukların çoğunu doğru zamanlarda *hı-hı, sahi mi?* veya *bakın ben bunu unutmuştum!* diyerek kapatmıştı.

Amanda 2001 baharında göbek deliğini kesmeye kalkıp ardından deli doktorunun yarı-katatoni dediği durumda bir hafta kaldığında Lisey'in çok iyi hatırladığı uzun, duygusal ve bazen de kinli bir aile yemeği sırasında onu Greenlawn'a (veya *herhangi bir* akıl hastalıkları enstitüsüne) gönderme ihtimalini tartışmışlardı. Hatırladığı bir başka şey de, Scott'ın bu tartışmalar sırasında alışılmadık derecede sessiz oluşuydu, tek yaptığı yemeğini didiklemekti. Tartışmanın harareti azaldığında, kimsenin itirazı olmazsa gidip broşürler alabileceğini söylemişti.

"Tatil planı yapıyormuşuz gibi konuşuyorsun," demişti Cantata. Lisey küçümser bir ifadeyle söylediğini düşünmüştü.

Lisey, kamyonun peşi sıra CASTLE KASABASINA HOŞ GELDİNİZ tabelasının önünden geçerken Scott'ın omuz silkerek cevap verdiğini hatırladı. "Zaten uzaklaşmış sayılır. Hâlâ geri dönmek istiyorken birinin ona evin yolunu gösterebilmesi çok önemli."

Canty'nin kocası buna burun kıvırmıştı. Scott'ın milyonlar kazanıyor olduğu gerçeği, Richard'ın onu gayri ciddi bir hayalperest olarak görmesini engelleyememişti ve Rich bir fikir belirttiğinde Canty Lawlor'un anında onu destekleyeceği herkesçe malumdu. Scott'ın neden bahsettiğini bildiğini söylemek o gün Lisey'in hiç aklına gelmemişti ama düşünüyordu da, o yemekte kendisi de fazla bir şey yiyememişti.

Her neyse, sonuç olarak Scott eve birkaç Greenlawn broşürü getirmişti. Lisey, mutfak tezgâhının üzerine yayılmış halde durduklarını hatırlıyordu. Birinin üstünde *Rüzgâr Gibi Geçti* 'deki Tara'ya benzeyen bir binanın büyükçe bir fotoğrafı vardı ve başlığı, *Akıl Hastalıkları, Aileniz, ve Siz*'di. Ama Lisey, Greenlawn üzerine daha fazla konuşulduğunu hatırlamıyordu. Niye hatırlayacaktı ki? Amanda iyileşmeye başladıktan sonra

çok hızlı gelişme göstermişti. Scott da 2001 Ekimi'nde, yani Amanda'nın normal hayatına dönmesinden aylar sonra Dr. Alberness ile yediği öğle yemeğinden hiç bahsetmemişti.

Dr. Alberness'e göre (Lisey bunu telefonda, uygun yerlerde söylediği *Hı-hı, Sahi mi?* ve *Unutmuşum* sözleri arasında öğrenmişti) Scott o öğle yemeğinde ona Amanda Debusher'ın ileride çok daha ciddi bir sorun yaşayacağından ve Amanda'nın gerçeklerden tekrar ve belki de dönüşü olmayan bir şekilde kopacağından emin olduğunu, broşürleri inceledikten ve merkezi doktorla birlikte turladıktan sonra, düşündüğü gerçekleştiği takdirde Greenlawn'un onun için en uygun yer olacağına inandığını söylemişti. Scott'ın Dr. Alberness'ten baldızı için gerektiği takdirde Greenlawn'da bir yer sözü almış olması -tek bir öğle yemeği ve beş imzalı kitap karşılığında- Lisey'i hiç şaşırtmamıştı. Şöhretin bazı insanlar üzerindeki sarhoş edici etkisini gözlemlediği onca yıldan sonra hayır.

Yüksek sesle güzel bir folk şarkısı dinleme isteğiyle arabanın radyosuna uzandı (Scott'ın hayatının son birkaç yılında Lisey'e aşıladığı ve Lisey'in hâlâ vazgeçmediği bir başka kötü alışkanlık) ama Darla'ya bir göz atınca ablasının başı cama dayanmış halde uyuyakaldığını görerek vazgeçti. Shooter Jennings veya Big & Rich için uygun bir zaman değildi. Lisey içini çekerek bakışlarını tekrar yola çevirdi.

8

Dr. Alberness muhteşem Scott Landon ile yediği öğle yemeğini yad etmeye çok hevesliydi. Lisey, Darla'nın çoğu *biraz acele edemez misin?* anlamına gelen kesintisiz el işaretlerine rağmen doktorun lafı uzatmasına göz yumdu.

İstediği takdirde kısa kestirebilirdi muhtemelen ama öylesinin amaçlarına zarar verebileceğini düşünmüştü. Ayrıca merak da ediyordu. Da-

hası, açtı. Neye aç? Scott'tan haberlere. Dr. Alberness'i dinlemek bir anlamda çalışma odasındaki kitap yığını içinde saklı olan anılara bakmak gibi olmuştu. Alberness'in *bütün* hatırladıklarının Scott'ın *bool* istasyonlarından birini oluşturup oluşturmadığını bilmiyordu -oluşturduğundan şüpheliydi- ama içinde kuru, aynı zamanda çekici bir acı yarattıkları muhakkaktı. İki yılın ardından matemden geri kalan bu muydu? Bu zorlu, küllü üzüntü?

Scott, Alberness'i önce telefonla aramıştı. Doktorun *büyyük* bir hayranı olduğunu aramadan önce biliyor muydu yoksa bu tamamen tesadüf müydü? Lisey, tesadüf olduğunu sanmıyordu, bunun biraz fazla, şey, fazla tesadüfi olduğunu düşündü ama Scott biliyorduysa *nereden* biliyordu? Doktorun anılara yaptığı yolculuğu bölmeden bunu sorabilmenin yolunu bulamamıştı ama önemli değildi, muhtemelen bir fark yaratmayacaktı. Sonuç olarak, Alberness o telefonu aldığı için çok mutlu olmuş (deyim yerindeyse havalara uçmuştu) Scott'ın baldızıyla ilgili sorularını memnuniyetle cevaplamış, öğle yemeği davetiniyse tereddütsüzce kabul etmişti. Yemeğe gelirken yanında en sevdiği Landon kitaplarından birkaçını getirmesinin mahzuru olur muydu? Kesinlikle olmadığını söylemişti Scott, imzalamaktan mutluluk duyardı.

Alberness en sevdiği Landon kitaplarını, Scott ise Amanda'nın tıbbi belgelerini getirmişti. Amanda'nın küçük Cape Cod'una bir kilometreden az bir mesafe kalmışken bu, Lisey'in aklına bir başka soru getirdi: Scott o belgelere nasıl ulaşmıştı? Amanda'yı tatlı dille ikna edip ondan mı almıştı? Boncuklu deli doktoru Jane Whitlow'u mu kandırmıştı? Her ikisini birden mi ikna etmişti? Lisey bunun mümkün olduğunu biliyordu. Scott'ın büyüleme yeteneği evrensel değildi- güneyli tavuk moku korkak Dashmiel bunun bir örneğiydi- ama çoğu insanı etkisi altına alabildiği inkâr edilemez bir gerçekti. Amanda'nın bunu hissettiği muhakkaktı ama Lisey en büyük ablasının Scott'a hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmedi-

ğinden emindi (Manda *bütün* kitapları, *Boş İblisler*'i bile okumuştu... ve onu okuduktan sonra bir hafta boyunca ışıklar açık halde uyuyabilmişti). Jane Whitlow konusunda ise Lisey'in hiçbir fikri yoktu.

Scott'ın tıbbi belgeleri nasıl almış olduğuna dair merakı asla tatmin olmayacaklar arasında yerini alacaktı muhtemelen. Aldığını, Dr. Alberness'in onları gönüllü bir şekilde incelediğini ve Scott ile hemfikir olduğunu bilmekle yetinecekti. Dr. Alberness, Amanda Debusher'ın gelecekte tekrar sorun yaşama olasılığının bulunduğuna inanıyordu. Bir noktada (muhtemelen tatlılarını yemelerinden çok önce) Alberness en sevdiği yazara, vakti geldiğinde Bayan Debusher için Greenlawn'da hazır bir yer olacağının sözünü vermişti.

"Size minnet borçluyuz," demişti Lisey ona sıcak bir ifadeyle. Amanda'nın evinin girişine arabayı o gün ikinci kez sokarken doktorun Scott'a ilhamını nereden aldığını konuşmanın hangi noktasında sorduğunu merak etti. Başlarda mı yoksa sonlarda mı? Aperatifler eşliğinde mi kahve eşliğinde mi?

"Darla, uyan hayatım," dedi kontağı kapatırken. "Geldik."

Darla olduğu yerde dikleşti ve Amanda'nın evine baktı. "Bok canına."

Lisey kahkahalara boğuldu. Kendini tutamamıştı.

9

Manda için bavul hazırlamak ikisi için de beklenmedik derecede üzücü bir iş oldu. Bavullarını, tavan arası olarak kullandığı üçüncü kattaki dolapta buldular. Sadece iki Samsonite valizi vardı ve oldukça yıpranmışlardı. Jodotha'yı ziyarete, Florida'ya gittiği zamandan kalma **MIA** çıkartmaları hâlâ üzerlerinde yapışık duruyordu... ne zamandır? Yedi yıldır mı?

Hayır, diye düşündü Lisey. *On yıl oldu.* Valizlere üzgünce baktıktan sonra büyük olanı aldı.

"Belki ikisini de almalıyız," dedi Darla düşünceli bir edayla, sonra yüzünü sildi. "Off, burası çok sıcakmış."

"Sadece büyüğü alalım," dedi Lisey. Neredeyse ne de olsa Amanda'nın o yıl Katatonikler Balosu'na gitmeyeceğini söyleyecekti ama dilini ısırarak kendine engel oldu. Darla'nın terli, bitkin yüzüne bir kez bakmak, o tarz cümlelerin hiç zamanı olmadığını anlamasına yetiyordu. "Buna bir haftalık eşyası rahatça sığar. Fazla uzağa gitmiyor. Doktorun dediğini unuttun mu?"

Darla başını sallayıp yüzünü tekrar sildi. "Çoğunlukla odasında olacak. En azından ilk günlerde."

Normal şartlar altında Greenlawn, Amanda'yı kendi çevresinde görüp muayene etmek için bir doktor gönderirdi ama Scott sağ olsun, Alberness doğrudan müdahale etmişti. Dr. Whitlow'un gitmiş olduğunu ve Amanda'nın yürüyemediğini veya yürümediğini (altını da tutamadığını) öğrenince Lisey'e oraya bir ambulans göndereceğini söylemiş, aracın üzerinde herhangi bir işaret olmayacağını özellikle belirtmişti. Çoğu insan gördüğünde sıradan bir nakliye minibüsü olduğunu düşünürdü. Lisey ve Darla, Lisey'in BMW'siyle ambulansı takip etmişti ve ikisi de son derece minnettardı; Darla Dr. Alberness'e, Lisey Scott'a. Alberness onu muayene ederken geçen süre kırk dakikadan çok daha uzun sürmüş gibiydi ve sonrasındaki açıklamalar cesaret kırıcıydı. Lisey, konuşmanın, Darla'nın az önce bahsettiği kısmına odaklanmak istiyordu: Amanda ilk haftasını odasında veya oraya kadar gitmeye ikna edilebilirse odasının önündeki küçük terasta yoğun gözlem altında geçirecekti. Ani ve etkileyici bir gelişme göstermediği takdirde koridorun sonundaki Genel Oda'ya gidemeyecekti. "Ki bunu pek beklemiyorum," demişti Dr. Alberness. "Gelişmelerin görüldüğü olur ama çok nadirdir. Açıklık ve dürüstlükten yanayım, hanımlar, maalesef ablanız uzun süre aramıza dönemeyecek gibi görünüyor."

"Ayrıca," dedi Lisey büyük bavulu incelerken. "Ona yeni bir bavul seti almak istiyorum. Bunlar çok eskimiş."

"Ben alayım," dedi Darla. Sesi boğuklaşmıştı. "Halihazırda çok şey yapıyorsun zaten. Sevgili küçük Lisey." Lisey'in elini tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü.

Lisey şaşırmış, neredeyse şok olmuştu. Darla ile savaş baltalarını gömeli çok olmuştu ama bu tür sevgi gösterileri yine de ablasından beklenecek hareketler değildi.

"Gerçekten istiyor musun, Darl?"

Darla başını kararlı bir şekilde salladı, bir şey diyecek oldu, sonra yine yüzünü sildi.

"İyi misin?"

Darla başını iki yana salladı. "Yeni bavullar!" diye bağırdı. "Şaka gibi! Yeni bavullara ihtiyacı olacak mı sanıyorsun? Adamı duydun-ne ses testine, ne hareket testine ne de iğne testine tepki var! Hemşirelerin onun gibilere ne dediğini biliyorum, *ucubik* diyorlar, doktorun terapi veya mucize ilaçlarla ilgili söyledikleri umurumda değil, Amanda geri dönerse bu bir mucize olur!"

Deyim yerindeyse, diye düşünerek gülümsedi Lisey ama sadece kendi içinde, gülümsemenin güvenli olduğu yerde. Yorgun ve biraz da mızmız ablasını dik basamaklardan indirerek tavan arasının sıcağından uzaklaştırdı. Sonra ona can çıkmadıkça ümit kesilmeyeceğini, her karanlığın ardından aydınlık geldiğini, pozitif düşündükçe pozitif gelişmeler olacağını veya buna benzer, köpeğin kıçından düşme başka sözler söylemek yerine sadece sarıldı. Çünkü bazen en iyisi sıkıca sarılmaktı. Soyadını aldığı adama öğrettiklerinden biri de buydu-bazen susmanın en iyisi olduğu; bazen o kapanmak bilmez çeneyi kapatıp dayanmak, dayanmak, dayanmak gerektiği.

10

Darla'ya Greenlawn'a dönüş yolunda ona arkadaşlık etmesini isteyip istemediğini sorunca Darla başını iki yana salladı. Eski bir Michael Noonan romanının kasetlerinin olduğunu ve yol boyunca onları dinleyeceğini söyledi. Amanda'nın banyosunda terli yüzünü yıkamış, yeniden makyaj yapmış ve saçını toplamıştı. İyi görünüyordu ve Lisey'in tecrübelerine göre iyi görünen bir kadın, aynı zamanda kendini iyi hissediyor olurdu. Böylece Darla'nın elini sıktı, dikkatli sürmesini söyledi ve gözden uzaklaşmasını izledi. Sonra Amanda'nın evinin önce içini, sonra dışını turlayarak her yeri kapatıp kilitledi: pencereler, kapılar, kiler girişi, garaj. Sıcağın dışarı çıkabilmesi için iki garaj penceresini hafifçe aralık bıraktı. Bu Scott'ın *ona* öğrettiklerinden biriydi. O da babasından, korkunç Sparky Landon'dan öğrenmişti. Babasından öğrendikleri arasında okuma (henüz iki yaşındayken), mutfaktaki fırının arkasında duran küçük karatahtada toplama yapma, holdeki bankın üstünden *Geronimo!* diye haykırarak atlama... ve kanlı-*bool* lar vardı elbette.

"Bool istasyonları-haç istasyonları gibi sanırım."

Böyle diyor ve gülüyor. Tedirgin, omzumun-üzerinden-geriye-bakıyorum gülüşü. Bir çocuğun açık saçık bir espriye gülüşü.

"Evet, kesinlikle öyle," diye mırıldandı Lisey ve öğle sonrasının sıcağına rağmen ürperdi. Anıların şimdiki zamanda zihninin yüzeyine çıkıvermesi hoş değildi. Sanki geçmiş hiç mazide kalmamıştı; zamanın yüce kulesinin bir seviyesinde her şey hâlâ olmaktaydı.

Bu kötü bir düşünce şekli, bu şekilde düşünmek sende musibete yol açar.

"Ondan hiç şüphem yok," dedi Lisey ve bu kez tedirgince gülen kendisi oldu. Amanda'nın anahtarlarının takılı olduğu halkayı -şaşırtıcı derecede ağırlardı, Lisey'in evi daha büyük olmasına rağmen anahtarları

onunkilerden hafifti- sağ elinin işaret parmağına geçirerek arabasına yöneldi. İçinde bir his, musibetin *çoktan* içine girmiş olduğunu söylüyordu. Ayrıca bir de "Zack McCool" ve o iğrenç Incunk Profesör Woodbody vardı. Günün olayları yüzünden bu ikisi aklından çıkmıştı ama bu, artık var olmadıkları anlamına gelmiyordu. O akşam Woodbody ile görüşmeye kalkamayacak kadar bitkin ve moralsizdi, inine kadar izini sürmek için bile fazla bitkin ve moralsizdi... yine de konuşsa iyi olacaktı zira telefon arkadaşı "Zack" gerçekten tehlike arz edebilecekmiş gibi konuşmuştu.

Arabasına bindi, Manda-Bunny Abla'nın anahtarlarını torpido gözüne koydu ve giriş yolundan geri geri çıktı. O sırada gün ışığı arkada bir şey üzerine düşüp arabanın tavanına yansıdı. Şaşıran Lisey frene bastı, omzunun üzerinden geriye baktı ve gümüş küreği gördü. ***SHIPMAN KÜTÜPHANESİ, TEMEL ATMA TÖRENİ.*** Arkaya uzandı, ahşap sapına dokundu ve zihninin bir nebze sakinleştiğini hissetti. İki istikameti kontrol ettikten sonra evine doğru yola koyuldu. Verandasında oturmakta olan Bayan Jones ona el salladı. Lisey de karşılık olarak elini kaldırdı. Sonra küreğin sapını tutmak üzere kolunu yine koltukların arasından geriye uzattı.

11

Evine giden kısa yolda, bu geri gelen anıların *-tekrar* oluyorlarmış, *şimdi* gerçekleşiyorlarmış gibi- onu gündoğumundan önce yatakta gerçekleşmiş veya gerçekleşmemiş olabileceklerden daha fazla korkuttuğunu kendi kendine itiraf etti. Sabah olanlara, endişeli aklının uyanmak üzereyken yarattığı garip bir rüya olduğunu düşünüp aldırmayabilirdi (şey... neredeyse). Ama Gerd Allen Cole çok uzun zamandır aklına gelmemişti ve biri çıkıp Scott'ın babasının adını veya nerede çalıştığını sorsa verebileceği tek cevap hatırlamadığı olurdu.

"U.S. Gypsum," dedi yüksek sesle. "Ama Sparky U.S. Gyppum diyordu." Sonra alçak ve haşin bir sesle ekledi. "Sus. Yeter. Kes."

Ama *yapabilecek* miydi? Asıl soru buydu. Ve *önemli* bir soruydu çünkü bazı acı veren ve korkunç anıları halı altına tek süpüren merhum kocası değildi. **ŞİMDİKİ LISEY** ve **LISEY! İLK YILLAR!** arasına bir perde çekmişti ve o güne dek perdenin sımsıkı kapalı olduğuna inanmıştı ama artık bundan o kadar emin değildi. Üzerinde delikler olduğu muhakkaktı ve deliklerden bakmaya kalkarsa gerisindeki mor belirsizlikte istemediği şeyleri görme riski vardı. Deliklerden bakmamak en iyisiydi; tıpkı tüm ışıklar yanık değilse günbatımından sonra aynaya bakmamak veya güneş battıktan sonra bir portakal ya da bir kâse çilek

(geceyemeği)

yememek gibi. Bazı anılar zararsızdı ama bazıları çok tehlikeliydi. Şimdiki zamanda yaşamak en iyisiydi. Zira yanlış anıya yakalanırsa...

"*Ne* olur?" diye kendi kendine sordu Lisey titrek, öfkeli bir sesle. Hemen ardından ekledi. "Bilmek istemiyorum."

Karşı yönden gelen bir PT Cruiser batmakta olan güneşin parlaklığından çıktı ve direksiyonundaki adam yanından geçerken el salladı. Lisey, PT Cruiser sahibi bir tanıdığı olup olmadığını hatırlayamadı ama adama karşılık verdi. Fark etmiyordu, buralarda daima selama karşılık verilirdi; tamamen nezaketten. Zaten aklı başka yerdeydi. İşin aslı, bakmaya dayanamadığı şeyler

(Scott sallanan sandalyede, dışarıda rüzgâr esiyor, Yellowknife'tan şiddetli bir esinti ve Scott sadece gözlerden ibaret)

içeriyorlar diye *bütün* anılarını engelleme lüksü yoktu. Üstelik hepsi morun içinde kaybolmuş değildi; bazıları kendi zihinsel kitaplığına yerleştirilmişti ve istediği an onları çağırabilirdi. Örneğin *bool* meselesi. Scott bir keresinde ona *bool*ların içyüzünün tamamını anlatmıştı, değil mi?

"Evet," dedi gözünü alan ışığı engellemek için güneşliği indirirken. "New Hampshire'da. Evlenmeden bir ay önce. Ama tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum."

The Antlers'dı.

Pekâlâ, tamam, sanki çok önemli. The Antlers. Ve Scott o tatili erken balayları ilan etmişti, ya da öyle bir şey...

Ön yüklemeli balayı. Ön yüklemeli balayları olduğunu söylüyor. "Haydi biriciğim, toparlan ve kuşan," diyor.

"Ve biriciği nereye gittiklerini sorduğunda..." diye mırıldandı. *...ve Lisey ona nereye gittiklerini sorduğunda, "Gittiğimizde bileceğiz," diyor. Ve öyle oluyor. Gökyüzü o sırada beyaz ve radyo, ağaçlar henüz yapraklarını dökmemiş olmasına rağmen karın yaklaştığını söylüyor.*

Oraya *Boş İblisler*'in karton kapaklı baskısının satışını kutlamak için gitmişlerdi; Scott Landon'ı en çok satanlar listesine ilk kez sokan ve onları zengin eden dehşet dolu, korkunç kitap. Tek konuklar olduklarını sonradan anlamışlardı. Sonbaharın ilk günlerinden beklenmeyecek, şiddetli bir kar fırtınası vardı. Cumartesi günü kar ayakkabılarını giyip dışarı çıkmışlar ve bir ağacın

(nam-nam ağacı)

özel bir ağacın altına oturmuşlar, Scott bir sigara yakmış, ona bir şey anlatması gerektiğini söylemişti. Duyduktan sonra onunla evlenmekten vazgeçerse üzülürdü... kahretsin, yüreği dağlanırdı ama...

Lisey direksiyonu aniden kırıp arkasından bir toz bulutu kaldırarak arabayı 17. karayolunun kenarında durdurdu. Gün hâlâ aydınlıktı ama değişiyor, New England'ın haziran akşamlarına özgü, Massachusetts'in kuzeyinde doğan yetişkinlerin çocukluklarından çok net bir şekilde hatırladığı o ipeksi, rüya gibi, abartılı ışıltıya dönüşüyordu.

The Antlers'a ve o hafta sonuna dönmek istemiyorum. Büyülü olduğunu düşündüğümüz kara, sandviç yiyip şarap içtiğimiz nam-nam ağacının al-

tına, gece paylaştığımız yatağa ve anlattığı, banklara bool*lara ve kaçık babalara dair hikâyelere dönmek istemiyorum. Ulaşabildiklerimin beni görmeye cesaret edemediklerime götüreceğinden ölesiye korkuyorum. Lütfen... artık yeter.*

Lisey bunu alçak sesle arka arkaya söylediğini fark etti. "Artık yeter. Artık yeter. Artık yeter."

Ama bir *bool* avındaydı ve belki yeter demesi için artık çok geçti. O sabah yatakta onunla birlikte olan şeye bakılırsa üç istasyon bulmuştu. Birkaç tane daha bulduktan sonra ödüle hak kazanabilirdi. Bazen bir çikolata! Bazen bir içecek, bir Kola veya RC kola! Daima üzerinde **BOOL! Son!** yazan bir kart!

Sana bir bool bıraktım, demişti Amanda'nın geceliği içindeki şey... artık güneş batmak üzereydi ve yataktakinin Amanda olduğuna inanmakta *yine* zorlanıyordu. Ya da *sadece* Amanda olduğuna.

Kanlı-bool yolda.

"Ama önce bir *iyi bool,*" diye mırıldandı Lisey. "Birkaç istasyon sonra ödülümü alacağım. Bir içecek. Duble viski, lütfen." Çılgınca güldü. "Ama istasyonlar morun gerisine gidiyorsa *nasıl* iyi olabilir? Morun ötesine gitmek *istemiyorum.*"

Bool istasyonları *anılar* mıydı? Eğer öyleyse son yirmi dört saat içinde çok canlı üç tane sayabilirdi: deli adamı kürekle alt edişi, kızgın kaldırımda Scott'ın başında diz çöküşü ve elini bir armağan gibi uzatarak (niyeti kesinlikle buydu) gölgelerin içinden çıkışı.

Bu bir bool, Lisey! Herhangi bir bool da değil, kanlı-bool!

Kaldırımın üstünde yatarken uzun oğlanının -sonsuz benekli yanı olan- çok yakında olduğunu söylemişti. *Göremiyorum ama yemeğini yediğini duyabiliyorum.*

"*Artık bunları düşünmek istemiyorum!*" dediğini duydu kendi sesinin haykırırcasına. Ama korkunç bir uzaklıktan, körfezin karşı tarafından ge-

lıyor gibiydi ve dünya aniden incelmiş gibi hissetti, buz gibi ince. Ya da bir iki saniyeden fazla bakmaya cesaret edilemeyen bir ayna gibi.

Onu öyle çağırabilirim. Gelecektir.

BMW'nin direksiyonunun gerisinde oturmakta olan Lisey kocasının buz için nasıl yalvardığını, buzun nasıl geldiğini -bir nevi mucize- hatırladı ve elleriyle yüzünü örttü. Kısa süre içinde yoktan var etmek Lisey'in değil, Scott'ın yeteneğiydi ama Dr. Alberness Nashville'deki hemşireyi sorunca Lisey elinden geleni yapmış, Scott'ın nefesini tutup gözlerini iyice açmasıyla -bir başka deyişle ölü taklidi yapması- ilgili bir şeyler söylemiş ve Alberness, bu hayatında duyduğu en komik şeymişçesine gülmüştü. Lisey, adamın altında çalışan personele pek imrenmemişti ama hiç olmazsa Greenlawn'dan çıkmış ve şu an bulunduğu yere gelebilmiş, eski anıların topuklarının dibinde aç köpekler gibi havladığı ve mor perdesini çekiştirdiği bu yol kenarına ulaşabilmişti... nefret ettiği, değerli mor perdesi.

"Tanrım, kayboldum," dedi ve ellerini indirdi. Cılız bir kahkaha attı. "Kahrolası ormanın en derin, en karanlık noktasında kayboldum."

Hayır, bence ormanın en derin, en karanlık noktasına henüz gelmedin-orada ağaçlar sık, kokuları tatlı ve geçmiş hâlâ *gerçekleşmekte.* Daima *olmakta. O gün onu nasıl takip ettiğini hatırlıyor musun? O garip ekim karı arasında peşinden ormana gittiğini?*

Elbette gitmişti. Scott yolu göstermiş, o da şaşırtıcı erkeğinin ayak izlerine basmaya çalışarak yürümüştü. Bu da çok benzer bir durumdu, değil mi? Ama eğer devam edecekse bir şeye daha gereksinimi olacaktı. Maziden bir başka parça.

Lisey vitesi ileri konumuna getirdi, dikiz aynasından trafiği kontrol etti ve BMW'sini geldiği yöne doğru sürdü.

12

Lisey o uzun, uzun perşembe günü saat beşi biraz geçmişken içeri girdiğinde Patel Market'in sahibi Naresh Patel kasanın başındaydı. Bir bahçe sandalyesine oturmuş, yemek yiyerek Contry Music Television'da dönerek şarkı söyleyen Shania Twain'i seyrediyordu. Lisey'i görünce yemeğini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Tişörtünün üzerinde **DARK SCORE GÖLÜ'NÜ SEVİYORUM** yazıyordu.

"Bir paket Salem Light, lütfen," dedi Lisey. "Hatta iki olsun."

Bay Patel neredeyse kırk yıldır dükkânla ilgileniyordu -önce babasının yardımcısı, sonra dükkân sahibi olarak- aniden içki alan içmeme yeminliler veya birdenbire sigara alan bırakmışlar hakkında herhangi bir yorum yapmaya kalkmayacak kadar tecrübeliydi. Tek yaptığı, hanımefendinin istediği markayı raftan bulup tezgâha koymak ve günün güzelliği hakkında birkaç kelam etmek oldu. Zehrinin fiyatını duyunca Bayan Landon'ın yüzünde beliren şok ifadesini görmezden geldi. Bıraktığından bu yana uzun zaman geçmiş olmalıydı. Hiç olmazsa bu seferki zehrinin bedelini ödeyebiliyordu; Bay Patel, bunları alabilmek için çocuklarının yemek parasından kesen ana babalar bile görmüştü.

"Teşekkürler."

"Rica ederim, yine bekleriz," dedi Bay Patel ve yerine oturup "Awful, Beautiful Life"ı(*) söylemekte olan Darryl Worley'yi izlemeye koyuldu. En sevdiği şarkılardan biriydi.

13

Lisey, arabasını dükkânın yan tarafına, benzin pompalarına ulaşımı engellemeyecek şekilde park etmişti-yedi tertemiz bölümde toplam on

(*) Korkunç, Güzel Hayat.

dört pompa vardı. Koltuğuna oturunca hemen motoru çalıştırıp camını açtı. Aynı anda radyo alçak sesle çalmaya başladı (Scott tüm o müzik kanallarını nasıl da severdi). '50'lerin şarkıları kanalında kalmıştı, Lisey "Sh-Boom"un çaldığını duyunca hiç şaşırmadı. Ama The Chords'dan değildi; Scott'ın ısrarla Dört Beyaz Çocuk adını verdiği bir dörtlünün çaldığı versiyondu. Sarhoş olduğu zamanlar hariç. Sarhoşken Dört Parlak Çocuk diyordu.

Paketi açıp bir sigara çıkararak dudaklarının arasına yerleştirdi. En son ne zaman bir kaçamak yapıp içmişti? Beş yıl önce mi? Yedi mi? BMW'nin çakmağı fırlayınca sigarasını yakıp mentollü dumandan temkinli bir nefes çekti. Çeker çekmez gözleri yaşararak öksürdü. Yeni bir nefes denedi. Bu seferki daha iyi gitmişti ama bu sefer de başı dönmeye başladı. Üçüncü nefes. Artık öksürük yoktu, sadece bayılacakmış gibi hissediyordu. Bayılıp öne düşerse başı kornaya dayanır, Bay Patel neler olup bittiğini görmek için gelirdi. Belki kendini salakça yakmadan yetişip müdahale ederdi-buna kendini kurban etme mi infaz etme mi denirdi? Scott olsa bilirdi, tıpkı "Sh-Boom"un zenci versiyonunu kimin çaldığını-The Chords-ve *Son Seans*'ta bilardo salonunun sahibinin kim olduğunu-Aslan Sam-bileceği gibi.

Ama Scott, The Chords ve Aslan Sam, hepsi de tarihe karışmıştı.

Sigarayı daha biraz önce tertemiz olan küllükte söndürdü. Hastaneden nihayet ayrılıp gittiği ("Evet, bir alkoliğin şarap mahzenine, bir köpeğin kusmuğuna döndüğü gibi odaya dönmüştün," dediğini duydu kafasının içindeki Scott'ın) Nashville'deki motelin adını hatırlayamıyordu, tek hatırladığı, resepsiyondaki görevlinin ona arkadaki, tahta perde manzaralı kötü odalardan birini verdiğiydi. Görünüşe bakılırsa Nashville'in bütün köpekleri o tahta perdenin gerisinde havlıyor, havlıyor, havlıyordu. Bu köpeklerin yanında yıllar önceki komşusunun köpeği Pluto melek gibi kalıyordu. Kesinlikle uyuyamayacağını, gözlerini her kapadığında zihnin-

de Sarışın'ın küçük tabancasını Scott'ın göğsüne doğrultuşunu göreceğini ve Sarışın'ın *Süsenler için tüm bu saçmalığa son vermeliyim* deyişini duyar gibi olup yerinden sıçrayacağını bildiği halde ikiz yataklardan birine uzanmıştı. Ama uzunca bir süre sonra *uyumuş* -üç, belki dört saat- dolayısıyla ertesi gün için biraz enerji toplayabilmişti, peki bu etkileyici performansı nasıl gösterebilmişti? Gümüş küreğin sayesinde, elbette. Küreği yatağın hemen yanına, yere koymuş ve çok geç veya çok yavaş kaldığını düşündüğü bir olay aklına geldiği an uzanıp ahşap sapına dokunmuştu. Ya da Scott'ın durumunun gecenin bir vaktinde kötüleşmesi ihtimalini düşündüğünde. Ve bu da aradan geçen onca yılda hiç düşünmediği şeylerden biriydi. Elini geriye uzatıp küreğe tekrar dokundu. Serbest eliyle bir Salem Light daha yaktı ve ertesi sabah üçüncü kattaki yoğun bakım servisine gidip onu ziyaret edişini hatırladı. O sıcakta merdivenlerden tırmanması gerekmişti çünkü hastanenin o bölümündeki iki asansörün önünde **ARIZALI** yazan bir levha asılıydı. Scott'ın yattığı odaya yaklaşırken olanları anımsadı. Aptalcaydı gerçekten, istemeden

14

İstemeden birinin ödünü patlattığınız o sersem anlardan biri. Lisey hastanenin o kanadındaki basamaklardan çıkmış, koridorda ilerlemekte ve elinde bir tepsiyle 319 numaralı odadan çıkan hemşire kaşlarını çatmış, omzu üzerinden geriye bakıyor. Lisey orada olduğunu belli etmek için hemşireye (yirmi üç yaşından büyük olamaz, hatta daha da genç gösteriyor) selam veriyor. Sakin bir sesle selam veriyor, bir küçük-Lisey merhabası ama hemşire şaşkın, kısa bir çığlık atıp tepsiyi elinden düşürüyor. Tabak ve kahve fincanına bir şey olmuyor-kafeteryanın dayanıklı malzemeleri-ama meyve suyu bardağı paramparça oluyor ve zeminle hemşire-

nin daha önce bembeyaz olan ayakkabılarına portakal suyu sıçrıyor. Hemşire Lisey'e gece yaklaşan parlak farlar karşısında donakalmış bir geyik gibi irileşmiş gözlerle bakıyor ve bir an kaçacakmış gibi görünüyor, sonra kendine hâkim olup malumu dile getiriyor: "Ah, korkuttunuz beni." Çömeliyor ve üniformasının eteği beyaz çoraplı dizlerinin üzerine çıkıyor. Tabağı ve fincanı tepsinin üstüne geri koyuyor. Sonra dikkatli ve süratli bir zarafetle kırık cam parçalarını toplamaya başlıyor. Lisey de onun yanına çömelip yardım ediyor.

"Ah, bunu yapmanıza gerek yok, efendim," diyor hemşire. Ağır bir güneyli aksanıyla konuşmakta. "Tamamen benim hatamdı. Önüme bakmıyordum."

"Önemli değil," diyor Lisey. Birkaç cam parçasını tepsiye koyuyor. Sonra peçeteyle yerdeki meyve suyunu siliyor. "Kocamın kahvaltı tepsisi. Yardım etmesem kendimi kötü hissederdim."

Hemşire ona tuhaf bir bakış fırlatıyor -Lisey'in az çok alışık olduğu *ONUNLA mı evlisin?* bakışına benziyor- ama tam olarak o sayılmaz. Sonra başını önüne eğiyor ve gözünden kaçmış cam parçası olup olmadığına bakıyor.

"Yedi, değil mi?" diye soruyor Lisey gülümseyerek.

"Evet, efendim. Başına gelenler düşünülürse epey iyi yedi. Yarım fincan kahve -şu an daha fazlası yasak- bir yumurta, biraz elma püresi ve bir kap jöle. Meyve suyunu bitirmedi. Gördüğünüz gibi." Elinde tepsiyle ayağa kalkıyor. "Hemşire odasından bir el havlusu alıp geri kalanı silerim."

Genç hemşire bir an tereddüt ettikten sonra huzursuzca gülüyor.

"Kocanızda biraz sihirbazlık var, değil mi?"

Lisey hiçbir sebep yokken *UGAK* diye düşünüyor: *Uygun Görünen Anda Kuşan.* Ama tek yaptığı gülümsemek ve, "Bir sürü numarası vardır tabii. Hasta olsun olmasın. Size hangisini yaptı?" Bunu sorarken içinde,

derinlerde bir yerde, ilk *bool* gecesini, Cleaves Mills'teki dairede uykulu bir şekilde banyoya yürüyerek *Acele et, Scott* deyişini hatırlıyor mu? Orada olması gerektiğini zira yatakta kesinlikle olmadığını düşünerek öyle dediğini?

"Nasıl olduğuna bakmak için odasına girmiştim," diyor hemşire. "O sırada yatağının boş olduğuna yemin edebilirim. Yani, serum askısı hâlâ oradaydı ve torbalar hâlâ üstünde duruyordu ama... iğneyi çıkarıp banyoya gitmiş olabileceğini düşündüm. Hastalar ilaç yüklendikleri zaman çok tuhaf şeyler yapabiliyorlar, bilirsiniz."

Lisey yüzünde hâlâ aynı beklenti dolu, hafif gülümsemenin olduğunu umarak başını sallıyor. *Bu hikâyeyi daha önce duymuştum ama dinlemekten* hâlâ *bıkmadım,* diyen gülümseme.

"Onun için bir de banyoya bakayım dedim ama *boştu.* Sonra, arkama döndüğümde..."

"Oradaydı," diye tamamlıyor Lisey. Yüzünde hâlâ aynı gülümseme var, sesi yumuşak. "Abra kadabra." *Ve bool, son,* diye düşünüyor.

"Evet, nereden bildiniz?"

"Eh," diyor Lisey gülümsemeyi sürdürerek. "Scott'ın ortama uyum sağlama yeteneği vardır."

Bu kulağa çok aptalca geliyor olmalı -hayal gücü fazla kuvvetli olmayan birinin uydurduğu kötü bir yalan- ama gelmiyor. Çünkü yalan sayılmaz. Süpermarketlerde veya alışveriş merkezlerinde onu hep kaybeder (her nedense hiç kimsenin Scott'ı tanımadığı yerler) ve bir keresinde de daha önce iki kez kontrol ettiği Dergiler bölümünde bulmadan önce onu Maine Üniversitesi Kütüphanesi'nde yarım saat boyunca aramıştı. İsmini seslenemeyeceği bir yerde onu beklettiği ve arattığı için sitem ettiğinde Scott omuz silkmiş ve en başından beri Dergiler bölümünde olduğunu ve yeni şiir dergilerini incelediğini söyleyerek itiraz etmişti. Ve işin aslı, bı-

rak yalan söylemeyi, Scott'ın gerçeği çarpıtmaya çalıştığını bile sanmıyordu. Bir şekilde... gözünden kaçmıştı.

Hemşirenin yüzü parlıyor ve, "Scott da aynen öyle söyledi, ortama uyum sağladığını." Kızarıyor. "Ona Scott dememizi istedi. Hatta ısrar etti. Umarım sizin için bir sakıncası yoktur, Bayan Landon." Genç hemşirenin güneyli aksanı Lisey'in kulağını Dashmiel'ınki gibi tırmalamıyor.

"Kesinlikle yok. Bütün kızlara öyle söyler, özellikle de güzel olanlara."

Hemşire daha da kızararak gülümsüyor. "Gelip ona baktığımı gördüğünü söyledi. 'Her zaman çok beyaz olagelmişimdir, üstüne bir de o kadar kan kaybedince ilk on listesine girmişimdir mutlaka,' gibi bir şey söyledi."

Lisey kibarca güldü ama midesi kasılmıştı.

"Ve tabii bir de beyaz çarşaflarla üstündeki beyaz hasta önlüğü var..." Hemşirenin sesi alçalıyor. İnanmak *istiyor*, Lisey Scott parlak ela gözleriyle bakarak onunla konuştuğunda genç hemşirenin ikna olduğundan emin ama hemşire şimdi söylediklerinin saçmalığını fark ediyor görünmekte.

Lisey atılıp onu kurtarıyor. "Ayrıca bazen çok *kıpırtısız* olur," diyor, Scott hayatında tanıdığı en *hareketli* adam olduğu halde. Kitap okurken bile sürekli koltuğunda kıpırdanır, tırnaklarını kemirir (Lisey'in söylevinden sonra bir süreliğine bırakıp tekrar başladığı bir alışkanlık), uyuşturucuya ihtiyaç duyan bir müptela gibi kollarını kaşır, bazen de hep en sevdiği koltuğun altında duran iki kiloluk ağırlıklarla çalışır. Lisey'in bildiği kadarıyla sadece derin uykudayken ve yazarken, özellikle de yazması fazlasıyla iyi giderken hareketsiz kalıyor. Ama hemşire hâlâ şüpheli görünüyor, bunun üzerine Lisey atılıyor ve kendi kulağına korkunç sahtelikte gelen neşeli bir ses tonuyla konuşuyor. "Yemin ederim bazen mobilyaların bir parçası gibi oluyor. Ben bile kaç kez fark etmeden önünden geçip gittim." Hemşirenin eline dokunuyor. "Eminim sana da öyle olmuştur, hayatım."

Aslında hiç de emin değil ama hemşire ona minnetle gülümsüyor ve Scott'ın ortadan kayboluşu konusu kapanıyor. *Ya da üzerinde durmadık,* diye düşünüyor Lisey. *Minik bir böbrek taşı gibi.*

"Bugün çok daha iyi," diyor hemşire. "Dr. Wendlestadt sabah erken muayene etmeye geldi ve gördüklerine *inanamadı.*"

Lisey'in bundan hiç kuşkusu yok. Hemşireye Scott'ın yıllar önce Cleaves Mills'deki dairede söylediğini tekrarlıyor. İlk duyduğunda, öylesine söylenmiş sözlerden biri olduğunu sanmıştı. Ama artık inanıyor. Ah evet, artık kesinlikle inanmakta.

"Landonlar çabuk iyileşir," diyor ve kocasını görmek için odaya giriyor.

15

Başı yana dönük, gözleri kapalı halde yatmakta. Bembeyaz yatak üstünde bembeyaz bir adam -bu kadarı kesinlikle doğru- ama omuz hizasındaki simsiyah saçlarının gözden kaçması mümkün değil. Lisey'in önceki gece oturduğu sandalye bıraktığı yerde duruyor. Oturup önceki günkü pozisyonuna dönüyor. Kitabını çıkarıyor-Shirley Conran'ın *Vahşiler*'i. Kaldığı sayfayı belirten ayracı çıkarırken Scott'ın bakışlarını üzerinde hissederek başını kaldırıyor.

"Bu sabah nasılsın, sevgilim?" diye soruyor kocasına.

Scott uzun süre hiçbir şey söylemiyor. Nefesi hırıltılı ama önceki gün kaldırımın üzerinde yatıp buz dilenirken olduğu gibi *çığlık* atmıyor. *Gerçekten daha iyi, diye düşünüyor Lisey.* Sonra gözle görülür bir çabayla uzanıp Lisey'in elini tutuyor. Sıkıyor. Dudakları (korkunç derecede kurumuş görünüyorlar, daha sonra bir dudak koruyucusu almaya karar veriyor) cılız bir gülümsemeyle aralanıyor.

"Lisey," diyor. "Küçük Lisey."

Elini tutmaya devam ederek uykuya dalıyor. Lisey için hiç sakıncası yok. Sayfaları tek eliyle çevirebilir.

16

Lisey içi geçtikten sonra uyanıveren bir kadın gibi irkildi, BMW'sinin yan camından dışarı baktı ve Bay Patel'in dükkânının yanındaki temiz asfaltta duran arabasının gölgesinin iyice uzamış olduğunu gördü. Küllükte bir değil, iki değil, tam üç izmarit vardı. Ön camdan dışarı bakınca dükkânın arkasındaki depo olması muhtemel bölümdeki küçük pencereden birinin bakmakta olduğunu gördü. Bay Patel'in karısı mı yoksa iki kızından biri mi olduğunu anlayamadı ama yüzünde merak veya ilgi ifadesi vardı. Her neyse, artık gitme vaktiydi. Sigaraları tuhaf bir şekilde tertemiz olan asfalta atmak yerine arabanın küllüğünde söndürdüğüne memnun olarak geri geri yola çıktı ve evine yöneldi.

Hastanedeki o günü -ve hemşirenin söylediklerini- hatırlamak bir başka bool istasyonuydu.

Öyle mi? Evet.

O sabah yatakta onunla birlikte bir *şey* vardı ve o an için Scott olduğuna inanmaya devam edecekti. Scott her nedense onu bir *bool* avına çıkarmıştı. Tıpkı Pennsylvania kırsalında geçen mutsuz çocukluklarında ağabeyi Paul'ün yaptığı gibi. Ama Lisey'i bir istasyondan diğerine götüren küçük bilmeceler değil...

"Beni geçmişe götürüyorsun," dedi alçak sesle. "Ama bunu neden yapıyorsun? Musibet oradayken, *neden?*"

Şu an peşinde olduğun iyi bool. Morun ötesine geçiyor.

"Morun ötesine geçmek istemiyorum, Scott." Artık eve yaklaşmıştı. "Morun ötesine gitmek istiyorsam ne olayım."

Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Bu doğruysa ve bir sonraki *bool* istasyonu The Antlers'ı -Scott'ın ön yüklemeli balayı- ziyaret etmek anlamına geliyorsa İyi Ana'nın sedir ağacından kutusuna ihtiyacı vardı. Örtüler

(sarı)

artık olmadığı için bu kutu, Lisey'in annesinden kalan tek varlığıydı ve Scott'ın ofisindeki anı köşesinin çok daha mütevazı bir versiyonu olduğu söylenebilirdi. Lisey orada evliliklerinin ilk on yılından kalma

(SCOTT VE LISEY! İLK YILLAR!)

fotoğraf, kartpostal, peçete, kibrit kutusu, mönü, bardak altlığı gibi aptalca hatıraları saklıyordu. O aptal şeyleri toplamaya ne kadar süre devam etmişti? On yıl mı? Hayır, o kadar uzun değildi. En fazla altı yıldı. Muhtemelen daha az. *Boş İblisler*'in ardından hızlı ve kapsamlı değişiklikler olmuştu-sadece Almanya deneyi değil, *her şey.* Evlilik hayatları, Alfred Hitchcock'un *Trendeki Yabancı* filminin sonundaki çılgın atlıkarıncaya benzemeye başlamıştı. Kokteyl peçetelerini ve mönüleri saklamayı bırakmıştı zira katıldıkları kokteyllerin, gittikleri yemeklerin artık haddi hesabı yoktu. Kısa bir süre sonra hiçbir şey saklamamaya başlamıştı. Peki İyi Ana'nın açıldığında harika kokan, sedir ağacından kutusu neredeydi? Evin içinde bir yerde olduğundan emindi ve bulmaya kararlıydı.

Belki bir sonraki bool istasyonu odur, diye düşündü ve evinin önündeki posta kutusunu gördü. Kapağı açıktı ve bir deste zarf lastikle kutuya tutturulmuştu. Meraklanan Lisey kutunun önünde arabayı durdurdu. Scott hayattayken posta kutusu hep ağzına kadar dolu olurdu ama ölümünden beri pek mektup gelmez olmuştu. Gelenlerin çoğunda da alıcı olarak SAYIN EV SAHİBİ veya SAYIN ALICI gibi ibareler bulunuyordu. Bu deste de oldukça ince görünüyordu: dört zarf ve bir kartpostal vardı. Postacı Bay Simmons kutuya bir paket koymuş olmalıydı. Aslında normalde kolileri bir lastikle kutunun sağlam bayrağına asardı. Lisey ge-

lenlere bir göz attı -faturalar, bir broşür ve Cantata'dan bir kartpostal- ve kutunun içine uzandı. Yumuşak, tüylü ve ıslak bir şeye dokundu. Şaşkınca haykırıp elini geri çekti, parmaklarındaki kanı gördü ve bu kez dehşetle çığlık attı. O ilk anda bir şeyin onu ısırdığını sandı, bir şey kutuya tırmanıp içinde pusuda beklemişti. Belki bir sıçan, belki çok daha kötü bir şeydi; kuduz bir dağsıçanı veya rakun yavrusu gibi.

Elini tam olarak inilti sayılmayacak yüksek sesli soluklar arasında bluzuna sildi ve kaç yara olduğunu görmek için gönülsüzce kaldırdı. Ve ne kadar derin olduklarını. Isırıldığına dair inancı o kadar kuvvetliydi ki bir an için diş izleri gördüğünü sandı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve gerçekler kendini gösterdi. Kan vardı ama kesik, ısırık veya yara yoktu. Posta kutusunda gerçekten bir şey vardı; tüylü, korkunç bir sürprizdi ama ısırma günleri artık geçmişte kalmıştı.

Lisey torpido gözünü açınca açılmamış sigara paketi yere düştü. Son arabası, dört yıl boyunca kullandığı Lexus'unun torpido gözünden alıp bununkine koyduğu küçük el fenerini bulana dek arandı. O Lexus iyi bir arabaydı. Ama ona Scott'ı hatırlatıyordu, bu yüzden değiştirmişti. Scott arabaya Lisey'in Seksi Lexus'u derdi. Yakın biri öldüğünde ufak ayrıntıların bu denli acı vermesi şaşırtıcıydı; kahrolası bezelye ve prenses gibi. El fenerinin pilinin tamamen bitmemiş olduğunu umuyordu.

Bitmemişti. Işığı parlak, kesintisiz ve güven vericiydi. Lisey doğruldu, derin bir nefes aldı ve feneri posta kutusunun içine tuttu. Dudaklarını kapatıp acı verecek kadar ısırmakta olduğunun hayal meyal farkındaydı. Önce tek gördüğü karanlık bir şekil ve yeşilimsi bir pırıltı oldu, bir bilyeden yansıyan ışık gibi. Posta kutusunun pürüzlü metal zemininin ıslak olduğu da anlaşılıyordu. Muhtemelen eline bulaşan kandı. Koltuğunda iyice dikleşerek feneri kutunun içine yaklaştırdı. Karalık şeklin üzerinde tüyler, kulaklar ve gün ışığında muhtemelen pembe görünen bir burun belirginleşti. Gözleri tanımamak olanaksızdı; ölümün verdiği matlığa rağ-

men şekilleri neye ait olduklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Posta kutusunda ölü bir kedi vardı.

Lisey gülmeye başladı. Normal bir gülüş sayılmazdı ama tamamen histerik olduğu da söylenemezdi. İçinde gerçek bir neşe vardı. Posta kutusunda ölü bir kedinin biraz fazla *Öldüren Cazibe* koktuğunu söylemek için Scott'ın orada olmasına gerek yoktu. Altyazılı bir İsveç filmi değildi ve Lisey iki kez izlemişti. İşin komik tarafı, Lisey'in bir kedisinin *olmamasıydı.*

Bir kahkaha daha attıktan sonra bir Salem Light yaktı ve arabayı evinin giriş yolunda ilerletti.

VI. Lisey ve Profesör (Eline Geçen Bu)

1

Lisey artık korkmuyordu ve kısa bir süre için hissettiği neşe, yerini korkunç bir öfkeye bırakmıştı. BMW'yi ahırın önünde bırakıp arkadaşının bıraktığı notun ön kapıda mı yoksa mutfak kapısında mı olduğunu merak ederek seri adımlarla eve doğru yürüdü. Bir not bıraktığından emindi ve yanılmadı. Arka tarafta, kapıya sıkıştırılmış beyaz, uzun bir zarf vardı. Lisey sigarayı dişlerinin arasına sıkıştırarak zarfı açtı ve içindeki tek sayfayı çıkardı. Mesaj daktiloyla yazılmıştı.

Bunu yaptığım için üzgünüm, bağyan, çünkü havyanları severim ama senin gebermendnse kedinin ölmesi daha iyidir. Canını yakmak istemiyorum. İstemiyorum ama 412-298-8188'i araman ve konuştuğumuz kağıyları okul kütüphanesine bağışlayacağını "Beye" söylemen gerekiyor. Bu işin daha fazla uzamasını istemiyoruz, bağyan, bu yüzden onu bu akşam 8'den önce ara ki o da benimle temas kursun. Zavallı hayvanın dışında kimsenin canı yanmadan bu iş bitsşn. Hayvan için ÜZGÜNÜM.

Dotsun,
Zack

Not: Bana küfür ettiğin için hiç kızgın değilim. Sinirli olduğunu biliyordum. Z

Lisey, "Zack McCool"un son yazdığı harf olan Z'ye baktı ve aklına geceleri atı üstünde pelerini uçuşarak dörtnala giden Zorro geldi. Gözleri yaşlandı. Önce ağladığını sandı. Sonra duman yüzünden olduğunu fark etti. Dişlerinin arasındaki sigara filtresine kadar yanmıştı. İzmariti yere tükürdü ve topuğuyla ezdi. "Zack McCool"un öfkelendiren, kötü bir gramerle yazılmış notunu elinde tutarak mutfak kapısının önünde durdu ve arka avluyu, sadece simetri bozulmasın diye (tek komşuları o an sol tarafına düşen güneydeydi) çepeçevre saran yüksek tahta perdeye baktı. Tahta perdenin gerisinde Gallowayler oturuyordu ve Gallowaylerin yarım düzine kedisi vardı. Bazen, özellikle de evde kimse yokken Landon mülkünde de dolaşırlardı. Posta kutusundakinin Galloway kedilerinden biri olduğundan emindi. Tıpkı Amanda'nın evini kilitleyip yola çıktıktan bir süre sonra karşı yönden gelen ve sürücüsü el sallayan PT Cruiser'ın içindekinin Zack olduğunu bildiği gibi. Bay PT Cruiser batıya yönelmişti, güneşin batmakta olduğu taraftan geldiği için yüzü karanlıkta kalmış, Lisey kim olduğunu görememişti. Piç kurusu el sallayacak kadar yüzsüzdü. *Naber bağyan, posta kutuna bir hediye bıraktım!* Lisey de karşılık vermişti çünkü buralarda öyle yapmak âdettendi.

"Seni piç," diye mırıldandı. Öylesine sinirliydi ki kime küfrettiğini bilmiyordu, Zack'e mi yoksa Zack'i üzerine salan o kaçık Incunk'a mı? Zack düşünceli davranıp ona Woodbody'nin telefon numarasını verdiğine göre (Pittsburgh alan kodunu görür görmez tanımıştı) önce hangisini halledeceği belli olmuştu ve Lisey bunu dört gözle beklediğini fark etti. Ama ondan önce yapması gereken tatsız bir iş vardı.

"Zack McCool"un notunu arka cebine koydu, koyarken Amanda'nın Küçük Takıntılar Defteri'ne fark etmeksizin dokundu ve ev anahtarlarını çekip çıkardı. Herhangi bir şeyi fark edemeyecek kadar kızgındı, not üzerinde gönderenin parmak izlerinin bulunabileceği gibi olasılıklar aklının ucundan bile geçmedi. Şerifin ofisini aramayı düşünüyordu ama aslında

polise haber vermeyi Yapılacaklar Listesi'ne çok önceden eklemişti. Hiddet, mantıklı düşünceyi daraltıp posta kutusunun içine bakmakta kullandığı el fenerinin huzmesine benzer bir hale getirmişti, bunun sonucu olarak o an aklında sadece iki belirgin fikir kalmıştı: kedinin çaresine bak, sonra Woodbody'yi ara ve "Zack McCool"un çaresine bakmasını söyle. Üzerinden çekmesini söyle. Yoksa...

2

Mutfaktaki lavabonun altındaki dolaptan iki kova, birkaç bez, bir çift eski lastik eldiven ve kot pantolonun arka cebine tıktığı bir çöp torbası çıkardı. Kovalardan birine biraz deterjan fışkırtıp içini sıcak suyla doldurdu. Daha çabuk köpürmesi için lavabodaki tazyikli su başlığını kullanmıştı. Sonra sadece Scott'ın Şeyler Çekmecesi dediği çekmeceden bir maşa almak için duraksayarak dışarı çıktı. Bu büyük maşayı mangal yaptıkları nadir zamanlarda kullanırdı. Bu işleri yaparken kendi kendine "Jambalaya"nın nakaratını mırıldanıyordu. "Gölde çok eğleneceğiz!"

Büyük eğlence. Şüphesiz.

İkinci kovayı dışarıdaki musluktan soğuk durulama suyuyla doldurduktan sonra giriş yolundan posta kutusuna doğru yürüdü. Ellerinde kovalar vardı, bezleri omzuna atmıştı, maşayı ise kot pantolonunun diğer arka cebine sokmuştu. Posta kutusuna varınca kovaları yere bıraktı ve burnunu kırıştırdı. Kan kokusunu alabiliyordu, yoksa sadece hayal gücünün ürünü müydü? Posta kutusunun içine baktı. Görmek zordu, kutunun bu tarafı gölgede kalıyordu. *El fenerini getirmeliydim,* diye düşündü ama ölürdü de geri dönüp almazdı. Kuşanmış ve hazırken olmazdı.

Maşayı kutuya soktu ve ne çok yumuşak ne çok sert bir kütleye dokunana dek uzattı. Maşanın iki ucunu olabildiğince açtı, sıktı ve çekti.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra kedi -kolunun ucunda bir ağırlıktan ibaretti aslında- isteksizce yaklaşmaya başladı.

Maşa kaydı ve uçları birbirine çarptı. Lisey maşayı çekip çıkardı. Scott'ın "yakalayıcılar" dediği küt uçlarında biraz kan ve gri tüyler vardı. Bir keresinde ona "yakalayıcılar"ın herhalde o değerli havuzunun üstünde ölü halde yüzer bulduğu balıklardan biri olduğunu söylemiş, Scott buna gülmüştü.

Lisey eğilip posta kutusuna baktı. Kedi yarıya kadar gelmişti, artık görülebiliyordu. Sıradan bir duman rengindeydi, bir Galloway kedisi olduğu muhakkaktı. Maşayı iki kere kapatıp açarak uçlarını birbirine vurdurdu -şans için- ve tekrar kutunun içine uzattı. Tam o an doğudan yaklaşmakta olan bir araba sesi duydu. Midesinde bir ağırlık hissiyle döndü. Zack'in PT Cruiser'ıyla geri döndüğünü sanmıyor, *biliyordu.* Arabayı kenara çekecek, camı açıp başını dışarı uzatacak ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktı. *Yardım lazım mı, bağyan?* diyecekti. Ama gelen bir tür dört çekerli araçtı ve direksiyonunda bir kadın vardı.

Paranoyaklaşıyorsun, küçük Lisey.

Muhtemelen öyleydi. Ama bu şartlar altında paranoya en doğal hakkıydı.

Bitir şu işi. Bunun için geldin, bir an önce hallet bitsin.

Bu kez ne yaptığına bakarak maşayı tekrar kutuya soktu ve talihsiz kedinin sertleşmiş patilerinden birini tuttu. Bir yandan da siyah beyaz, eski bir filmde Dick Powell'ın sofrada hindiyi keserken *But isteyen?* diye sorduğu bir sahne zihninde canlandı. Ve evet, kedinin kanının kokusunu gerçekten alabiliyordu. Öğürdü, başını eğdi ve spor ayakkabılarının arasına tükürdü.

Hallet.

Yakalayıcıları birleştirdi (alışınca o kadar da kötü bir kelime gibi gelmiyordu) ve çekti. Diğer eliyle yeşil çöp torbasını açtı ve kedi baş aşağı

torbanın içine düştü. Aptal küçük Lisey sarı plastik bağlardan almayı unuttuğu için torbanın ağzını büzüp bir düğüm attı. Sonra posta kutusundaki kanı ve tüyleri kararlı bir şekilde temizlemeye koyuldu.

3

Posta kutusuyla işi bitince akşam güneşinin cılızlaşan aydınlığında kovaları ve diğer malzemeleri tekrar içeri taşıdı. Kahvaltı kahve ve mısır gevreğinden, öğle yemeği mayonezli bir iki kaşık ton balığı ve bir parça maruldan oluşmuştu. Ölü kediye rağmen karnı zil çalıyordu. Woodbody'yi midesine biraz yemek girdikten sonra aramaya karar verdi. Şerifin bürosunu -veya mavi üniforma içinde herhangi birini- aramayı tamamen unutmuştu.

Ellerini tırnaklarının altında tek damla bile kan kalmadığına ikna olana dek üç dakika boyunca çok sıcak suyla yıkadı. Sonra hamburgerden kalanları koyduğu kabı bulup içindekileri bir tabağa boşalttı ve tabağı mikrodalga fırına soktu. Zilin çalmasını beklerken dolaptan bir Pepsi çıkardı. O anki iştahı tatmin olduktan sonra hamburgerden kalanları asla yemeyeceğini düşündüğünü hatırladı. Bunu Lisey'in Hayatında Yanıldığı Konular adlı upuzun listesinin sonuna eklemek mümkündü ama yanılmışsa ne olmuştu yani? Cantata'nın gençken söylemekten pek hoşlandığı gibi, aman ne önemliydi.

"Bölüğün en zekisi olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim," dedi boş mutfağa ve mikrodalga fırının zili onu tasdiklercesine öttü.

Isıtılmış artıklar neredeyse yenemeyecek kadar sıcaktı ama Lisey yine de hızla yedi. Lokmalar arasında Pepsi'den aldığı yudumlarla ağzını serinletiyordu. Son lokmasını çiğnerken aklına kedinin tüylerinin posta kutusunun teneke kenarına sürterken çıkardığı fısıltı sesi ve ölü bedeni

gönülsüzce öne kaymaya başladığında duyduğu *çekme* hissi geldi. *Oraya zorla tıkıştırılmış olmalı*, diye düşündü ve siyah beyaz film sahnesindeki Dick Powell yine zihninde belirdi. *Biraz daha dolma yiyin!*

Yerinden o kadar hızlı fırladı ki sandalyesi devrildi. Midesindekileri çıkaracağından, *malzemeleri boşaltacağından, kurabiyeleri fırlatacağından, nevaleyi dökeceğinden, yemeğini bağışlayacağından* emindi. Gözleri kapalı, ağzı açık, midesi kasılmış halde lavabonun başında bekledi. Beş saniyelik gebe bir duraksamanın ardından şiddetle geğirdi. Hepsinin bundan ibaret olduğundan emin olmak için bir süre daha bekledi. Sonra ağzını çalkaladı, tükürdü ve "Zack McCool"un notunu cebinden çıkardı. Joseph Woodbody'yi arama vakti gelmişti.

4

Numaranın Pitt'teki ofisine ait olduğunu varsayarak -kim yeni dostu Zack gibi bir manyağa ev numarasını verirdi?- Woodbody'nin telesekreterine Scott'ın deyişiyle *büyyük* ölçüde tahrik edici bir mesaj bırakmaya niyetlendi. Ancak telefon daha ikinci çalışta açıldı ve sesi hoş ve muhtemelen yemek öncesi bir kadeh içkiyle cilalanmış bir kadın Lisey'e Woodbodylere ulaştığını söyleyerek kimin aradığını sordu. Lisey o gün ikinci kez kendini Bayan Scott Landon olarak tanıttı.

"Profesör Woodbody ile görüşmek istiyordum," dedi sakin ve hoş bir sesle.

"Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Merhum kocamın evrakları," dedi Lisey önündeki sehpanın üstünde duran açılmış Salem Light paketini çevirerek. Yine sigarası olup ateşinin olmadığını fark etti. Belki bu sarı kancalarını beyin sapına geçirmeden içmeyi bırakması için bir işaretti. *Benimle görüşmek isteyeceğinden eminim,*

diye eklemeyi düşündü ama sonra tenezzül etmedi. Karısı bunu bilirdi zaten.

"Bir dakika lütfen."

Lisey bekledi. Ne söyleyeceğini tasarlamamıştı. Bir başka Landon kuralına uyuyordu: sadece *anlaşmazlıklar* söz konusuyken söylenecekler önceden planlanırdı. Gerçekten öfkeliyseniz -bir başka deyişle birine *yeni bir kıç deliği* açmaya niyetliyseniz- en iyisi ağzınıza geleni söylemekti.

Bu yüzden zihnini dikkatle boş tutarak sigara paketini çevirmeyi sürdürdü. Paket döndü, döndü.

Sonunda hatırladığını sandığı pürüzsüz, erkeksi bir ses konuştu. "Merhaba, Bayan Landon. Ne hoş bir sürpriz."

UGAK, diye düşündü. *UGAK, biriciğim.*

"Hayır," diye karşılık verdi. "Hiç hoş olmayacak."

Bir sessizlik oldu. Ardından temkinle: "Anlamadım? Lisa Landon değil misiniz? Bayan Scott L..."

"Beni dinle, seni orospu çocuğu. Beni taciz eden bir adam var. Tehlikeli biri. Dün beni canımı yakmakla tehdit etti."

"Bayan Landon..."

"Yanlış hatırlamıyorsam lise danslarında oğlanların dokunmasına izin vermediğim yerlerimi acıtacağını söyledi. Ve bugün de..."

"Bayan Landon, ben..."

"*Bugün* posta kutuma ölü bir kedi tıkıp kapıma bir not bırakmış. Notta bir telefon numarası vardı, *bu* numara, o yüzden bana neden bahsettiğimi bilmiyormuş numarası yapma çünkü *bildiğini* biliyorum!" Bu son kelimeyi söylerken sigara paketine bir badminton topuymuş gibi elinin tersiyle vurdu. Paket etrafa Salem Lightlar saçarak odanın diğer ucuna uçtu. Lisey sık ve kesik soluklar alıyordu ama ağzı açıktı. Woodbody'nin nefesini duyup öfkesini korku sanmasını istemiyordu.

Woodbody cevap vermedi. Lisey ona biraz zaman tanıdı. Cevap gelmeyince sordu. "Orada mısın? Orada olsan iyi edersin."

Konuşanın aynı adam olduğunu biliyordu ama ders verirken kullandığı o güçlü ve pürüzsüz ton sesinde artık yoktu. Sesi hem daha genç, hem de her nasılsa daha yaşlı geliyordu. "Sizi biraz bekletip konuşmaya çalışma odamdan devam edeceğim, Bayan Landon."

"Yani karının duyamayacağı bir yerde."

"Lütfen bekleyin."

"Uzun sürmese iyi olur, Bokbody, yoksa..."

Bir tıkırtı duyuldu ve ardından sessizlik çöktü. Lisey mutfaktaki telsiz telefondan aramadığına pişman olmuştu. Odada volta atmak, belki ocağın ateşiyle bir sigara yakıp içmek istiyordu. Ama belki böylesi daha iyiydi. Bu şekilde öfkesini başka yerlere boşaltmadan muhafaza ediyordu. Bu şekilde öyle sıkı kuşanmış halde duruyordu ki canı yanıyordu.

On saniye geçti. Yirmi. Otuz. Hatta bir başka tıkırtı duyduğu sırada telefonu kapatmak üzereydi. Incunk Kralı yeni genç-yaşlı sesiyle tekrar konuştu. Komik bir şekilde hıçkırığa benzer bir titreme vardı sesinde. *Kalp atışları,* diye düşündü Lisey. Kendi düşüncesiydi ama Scott'ın kavrayışı da olabilirdi. *Kalbi o kadar şiddetli çarpıyor ki duyabiliyorum. Onu korkutmak istemedim mi? İstedim. O halde şimdi bu beni neden korkutuyor?*

Evet, birdenbire korkmaya başlamıştı. Üzerine örttüğü parlak kırmızı hiddet örtüsünü birçok yerden delip geçen bir iğnenin sarı ipi gibiydi.

"Bayan Landon, bahsettiğiniz adamın ismi Dooley mi? James veya Jim Dooley? Uzun, zayıf, biraz taşralı şivesine sahip? Sanki..."

"Adını bilmiyorum. Telefonda adının Zack McCool olduğunu söyledi. Notun altına da bu..."

"Bok canına," dedi Woodbody. Ama kelimeyi uzatarak söylemişti. Ardından iniltiye benzer bir ses duyuldu. Lisey'in zihninde parlak sarı bir başka ip, ilkinin yanında yerini aldı.

"Ne var?" diye sordu sertçe.

"Bu o," dedi Woodbody. "O olmalı. Bana verdiği e-posta adresi Zack991'di."

"Ona Scott'ın basılmamış yazılarını size vermem için beni korkutmasını söyledin, değil mi? Anlaşmanız buydu."

"Bayan Landon, anlamıyorsu..."

"Bence gayet iyi anlıyorum. Scott'ın ölümünden bu yana zihnen rahatsız pek çok insanla karşılaştım ve akademisyenler bu alanda koleksiyoncuları solluyor. Ama senin yanında akademisyenler bile normal kalır, Bokbody. Muhtemelen bu yüzden en başlarda gizlemeyi becerdin. Hayatta kalma içgüdüsü."

"Bayan Landon, açıklamama izin verirseniz..."

"Tehdit ediliyorum ve bunun sorumlusu sensin, açıklamaya gerek yok. Şimdi kulağını iyi aç ve beni dinle: adamı üzerimden derhal çekeceksin. İsmini polise henüz vermedim ama yerinde olsam en son endişeleneceğim konu polisin ismimi öğrenmesi olurdu. Bu Derin Uzay Kovboyu'ndan bir telefon daha, bir not daha veya posta kutuma tıkılmış bir hayvan leşi daha alacak olursam gazetelere giderim." İlham gelmişti. "Pittsburgh'takilerden başlarım. Eminim bayılırlar. ÇILGIN AKADEMİSYEN, ÜNLÜ YAZARIN DUL EŞİNİ TEHDİT EDİYOR. *Bu* ilk sayfada manşet olduğunda Maine polisinin soracağı sorular, sahip olacağın dertler yanında devede kulak kalacak. Hoşça kal, pislik."

Lisey tüm bunların kulağa iyi geldiğini düşündü ve sarı korku iplikleri en azından o an için yok oldu. Ne yazık ki Woodbody'nin söylediği hepsini geri getirdi. Hem de daha parlak bir şekilde.

"Anlamıyorsunuz, Bayan Landon. Onu üzerinizden çekemem."

5

Lisey bir an için konuşamayacak kadar afalladı. "*Ne demek* çekemem?"

"Yani çekmeyi daha önce denedim."

"E-posta adresi varmış ya! Zack999 ya da buna benzer bir şey..."

"Bir anlamı varsa adresi Zack991@sail.com. Üç adet sıfır da olabilirdi, fark etmiyor zira çalışmıyor. İlk birkaç seferde işe yaramıştı ama o zamandan beri gönderdiğim e-postalar İLETİLEMEDİ mesajıyla geri dönüyor."

Tekrar denemekle ilgili bir şeyler gevelemeye başladı ama Lisey onu dinlemiyordu. "Zack McCool" veya gerçek adı buysa Jim Dooley ile olan konuşmasını zihninde tekrarlamakla meşguldü. Woodbody'nin onu ya arayacağını ya da..."

"Özel bir e-posta hesabın var mı?" diye sordu Woodbody'nin sözünü keserek. "İstediğini elde ettiğinde ona özel bir yolla e-posta göndereceğini söylemişti. Nerede peki? Üniversitedeki ofisinde mi? Bir internet café'de mi?"

"*Olamaz!*" Woodbody neredeyse ağlayacaktı. "Dinleyin- *elbette* Pitt'te bir e-posta adresim var ama Dooley'e vermedim! Delilik olurdu! İngilizce bölümü sekreterinin yanı sıra o hesabıma düzenli bir şekilde erişen iki son sınıf öğrencim var!"

"Ya evde?"

"Ona evde kullandığım adresimi verdim, evet, ama hiç kullanmadı."

"Ya ona verdiğin telefon numarası?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Woodbody tekrar konuştuğunda kafasının gerçekten karışmış olduğu sesinden anlaşılıyordu. Bu Lisey'i daha da beter korkuttu. Oturma odasının geniş penceresinden dışarı

baktı ve gökyüzünün kuzeydoğuda lavanta rengine dönmüş olduğunu gördü. Yakında karanlık çökecekti. İçinden bir ses, uzun bir gece olacağını söylüyordu.

"Telefon numarası mı?" dedi Woodbody. "Bana bir numara vermedi hiç. Sadece iki kez işe yarayıp ardından kullanılamayan bir e-posta adresi verdi. Size ya yalan söylemiş ya da yanlış hatırlıyor."

"Sence hangisi?"

Woodbody fısıldarcasına cevap verdi. "Bilmiyorum."

Lisey, Woodbody'nin asıl düşüncesini korkakça gizlemeye çalışarak böyle dediğini düşündü. Büyük ihtimalle asıl düşüncesi Dooley'in deli olduğuydu.

"Bir dakika." Ahizeyi kanepenin üzerine bırakacaktı ki uyarma gereği hissetti. "Döndüğümde burada olsan iyi edersin, Profesör."

Ocağı kullanmaya gerek kalmamıştı. Şöminenin yanındaki pirinç tükürük hokkasının içinde ateş yakmak için kullanılan uzun, dekoratif kibritlerden vardı. Yerden bir Salem Light alıp kibritlerden biriyle yaktı. İçindeki çiçekleri bir kenara koyarak seramik vazolardan birini küllük olarak kullanmak üzere yerinden aldı ve sigara içmenin çok kötü bir alışkanlık olduğunu (kim bilir kaçıncı kez) düşündü. Sonra kanepeye döndü, oturdu ve ahizeyi kulağına götürdü. "Bana neler olduğunu anlat."

"Bayan Landon, karımla bu akşam dışarı çıkma planlarımız..."

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi Lisey. "En başından başla."

6

Eh, en başta elbette Incunklar, orijinal metinlere ve yayınlanmamış eserlere tapan putperestler ve Lisey'in gözünde kralları olan Profesör Joseph Woodbody vardı. Scott Landon'ın eserlerine dair basılmış kaç ma-

kalesi olduğunu ve o an bile kaçının ahırın üst katındaki kitaplıkta toz topluyor olabileceğini sadece Tanrı bilirdi. Scott'ın çalışma odasında aynı zamanda yayınlanmamış eserlerinin toz topluyor olabileceği ihtimalinin Profesör Woodbody'ye işkence etmesi Lisey'in zerre kadar umurunda değildi. Önemli olan, haftanın iki üç günü, okuldan eve dönerken yol üstünde bir bara, her zaman The Place adındaki aynı bara uğrayıp birkaç bira içmesiydi. Pitt civarında çok çeşitli barlar vardı. Bazıları, daha ziyade öğrencilerin müdavimi olduğu basit ve ucuz mekânlar, bazılarıysa fakülte öğretim üyeleriyle büyük sınıflardan hali vakti yerinde öğrencilerin takıldığı, pencere içlerinde bitkilerin, müzik kutusunda My Chemical Romance yerine Bright Eyes'ın olduğu daha pahalı ve şık yerlerdi.

The Place, kampustan bir buçuk kilometre kadar ötede, müşterileri öğrencilerden ziyade çalışanlardan oluşan bir bardı ve müzik kutusunda rock müziğe en yakın parça bir Travis Tritt-John Mellencamp düetiydi. Woodbody, hafta içi akşamüstleri sessiz ve sakin olduğu için orayı sevdiğini söyledi, ayrıca ortamın havası ona eskiden çelik fabrikasında çalışmış olan babasını hatırlatıyordu. Kendine Jim Dooley diyen adamla da bu barda tanışmıştı. Dooley de akşamüstleri içmeyi sevenlerdendi. Woodbody'nin babası gibi mavi pamuklu kumaştan işçi gömlekleri giyerdi. Woodbody'nin tarifine göre Dooley bir seksen boylarında, zayıf, hafifçe kambur, çoğunlukla alnına düşen, seyrelmekte olan koyu renk saçlara sahip bir adamdı. Gözlerinin mavi olduğunu düşünüyordu ama altı hafta boyunca birlikte içmiş olmalarına ve kendi deyişiyle "arkadaş gibi" olmalarına rağmen emin değildi. Bütün hayat hikâyelerini değil, barlarda erkeklerin çoğunlukla yaptığı gibi yaşamlarından kesitleri paylaşmışlardı. Woodbody kendi adına gerçekleri söylediğini iddia ediyordu. Ama Dooley'in de aynısını yapmış olduğundan artık şüpheliydi. Evet, Dooley on iki yıl önce Batı Virginia'dan gelmiş olabilirdi ve *muhtemelen* o zamandan beri çeşitli yerlerde işçi olarak çalışmıştı. Evet, hapishanede bir süre yatmış olabilirdi; o tedirgin ruh haline sahipti, birasına her uzanışında ar-

kadaki aynaya gözü takılır, her tuvalete gidişinde mutlaka omzu üzerinden geriye bakardı. Ve evet, sağ bileğinin hemen üstündeki yara izi çamaşırhanede karıştığı kısa ama şiddetli kavganın sonucu olabilirdi. Veya olmayabilirdi. Hey, belki de küçükken bisikletten düşmüş ve iz de o şekilde oluşmuştu, ne malumdu? Woodbody'nin emin olduğu tek şey, Dooley'in Scott Landon'un tüm kitaplarını okumuş olduğu ve her biri üzerine zekice tartışabildiğiydi. Woodbody'nin rivayete göre içlerinde tamamlanmış bir roman olan yayınlanmamış Scott Landon el yazmalarından oluşan bir hazineyi saklayan tavizsiz Dul Landon hakkında anlattıklarını sempatiyle dinlemişti. Ama sempati kelimesi gerçekten hafif kalıyordu. Woodbody'yi giderek şiddetlenen bir hiddetle dinlemişti.

Woodbody'ye göre ona Yoko demeye ilk Dooley başlamıştı.

Woodbody, The Place'deki buluşmalarını, "düzenliye yakın nadir görüşmeler" olarak tanımlıyordu. Lisey bu entelektüel saçmalığa aldırmadı. Ona kalırsa Woodbody ve Dooley haftada dört, bazen beş akşam bir araya gelip Yoko Landon'a bindiriyorlardı ve bir iki bira dediği de büyük ihtimalle bir iki sürahiydi. Evet, bu entelektüel Oscar ve Felix, hafta içi hemen her akşam buluşuyor, önce Scott Landon'ın kitaplarının ne harika olduğunu konuşuyor, ardından doğal olarak Lisey'in üzerinde oturduğu hazineyi dış dünyayla paylaşmayan bencil bir kaltak olduğuna geliyorlardı.

Woodbody'ye göre sohbetlerini bu noktaya taşıyan Dooley'di. İstediğini alamadığında Woodbody'nin nasıl konuştuğunu duymuş olan Lisey, Dooley'in bu konuda destek bile görmüş olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ve Dooley konuşmalarının bir noktasında Woodbody'ye yazarın yayınlanmamış eserleri konusunda dul karısının fikrini değiştirebileceğini söylemiş olmalıydı. Zaten hepsi Scott Landon'ın diğer eserlerinin yanına, Pittsburgh Üniversitesi Kütüphanesi'ne gitmeyecek miydi? Fazlasıyla ikna becerisine sahip olduğundan insanları çok kolay ikna ettiğini de sözlerine ilave etmiş olmalıydı. Incunkların kralı (yeni arkadaşına içkinin etki-

siyle donuklaşan gözlerinde kurnaz bir bakışla bakmış olduğunu Lisey adı gibi biliyordu) bunun kendisine kaça mal olacağını sormuştu. Dooley bu işi *kâr* amaçlı yapmadığını açıklamıştı. Bu işi insanlık adına yapıyordu değil mi? Kuluçkaya yatmış tavuk gibi yazarın hazine değerindeki eserlerinin üstüne oturduğunun bile farkına varmayan akılsız bir kadının eline bırakılacak bir şey değildi. Şey, evet diye yanıt vermişti Woodbody ve de bu çalışmanın bir bedeli olacağını söylemişti. Dooley bu öneriyi ölçüp biçmiş ve çeşitli harcamalarının listesini tutacağına söz vermişti. Daha sonra buluştuklarında, yazarın müsvedde kopyaları el değiştirdikten sonra para konusunu konuşacaklardı. Ve bunun üzerine Dooley barın üstünden yeni arkadaşına elini uzatıp tokalaşmışlar, anlaşmayı yürürlüğe koymuşlardı. Woodbody de sevinçle karışık bir hor görüyle Dooley'in elini sıkmıştı. Dooley'i beş ya da yedi hafta önce tanıdığını Lisey'e söylemişti. Dooley'in gerçekten çetin bir ceviz olduğunu düşündüğü günler oluyordu. Adam hapiste kendi kendini iyi yetiştirmişti, ama onun yanında kaşıkla adam öldürmek falan filan gibi anlattığı korkunç hikâyelerle insanın kanını donduruyordu. Çünkü anlattıklarının hepsi de doğruydu. Ama bazı günlerde (el sıkıştıkları gün de o günlerden biriydi) Jim Dooley'in işlediği en büyük suçun 2004 yılında Monroeville'de altı ay çalıştığı Wal Mart'da bir iki galonluk boya inceltícisi olduğunu düşünüyordu. Dooley sanat aşkı uğruna Lisey'i ikna edeceğini söylediğinde Woodbody onun şaka yapmadığını anlamıştı.

Incunklar Kralı Lisey'e bunları anlatmıştı. Tabii barda hiç tanımadığı bir adamın azılı bir suçlu olduğunu itiraf ettikten sonra karşılıklı kadeh tokuşturarak kafa çekerlerken Yoko diye isim takıp alay ettikleri Lisey'le Scott'un ancak o iş için evlenmiş olduğuna karar vermişlerdi. Yoksa onunla evlenmiş olmasının başka nedeni var mıydı? Woodbody endişeyle bunun ciddi bir şey olmadığını, barda kafa çeken iki adamın yalnızca dalga geçtik-

lerini söylemişti. Ama birbirlerine elektronik posta adreslerini verdikleri doğruydu. Ama bugünlerde herkesin bir elektronik posta adresi vardı, değil mi? Incunkların Kralı sadık müridi ile el sıkıştıklarının ertesi günü de buluşmuşlardı. Ondan sonra da iki gün sonra yine buluşmuşlardı. O gün Dooley yalnızca bir bardak bira içmiş ve Woodbody'ye "formda kalması" gerektiğini söylemişti. Ve birayı içtikten sonra, bir dostuyla buluşacağını söyleyerek bar taburesinden kalkmıştı. Ayrıca Woodbody'ye belki ertesi gün buluşacaklarını eğer olmazsa haftaya kesinlikle görüşeceklerini söylemişti. Fakat Woodbody o günden sonra Jim Dooley'i görmemişti. Birkaç hafta onu aramış ama bulamamıştı. Ve Zack-991 elektronik adresi de çalışmıyordu. Ve bir anlamda Jim Dooley'in izini kaybetmek Woodbody'yi rahatlatmıştı. Çok içiyordu ve Dooley'de yanlış olan bir şey vardı. *(Bunu biraz geç fark ettin değil mi?* diye Lisey öfkeyle düşündü.)

Woodbody de bundan sonra eski düzenine dönmüş ve haftada bir iki biradan fazla içmemişti. Hiç düşünmeden birkaç blok ötedeki bara gitmeye başlamıştı. Dooley ile arasına mesafe koyduğunu (*kafam berraklaşınca,* diye tarif etmişti) ancak çok sonra fark etmişti. Bilinçaltından Dooley'i son gördüğü yerden uzaklaşmıştı; aslında onu tanıdığına pişman bile olmuştu. Jim Dooley ile Joe Woodbody'nin içkiyle destekledikleri arkadaşlıkları Pittsburg'un sevimsiz keş günlerini geçirmek için birlikte geliştirdikleri fantezilerden öteye gitmiyordu. Joe Woodbody buna içtenlikle inanmıştı, eğer ters giden bir şey varsa güçlü bir avukat bile tutmayı düşünebilirdi. Jim Dooley'in Brushy Mountain Hapishanesi'nde geçirdiği günlere ait anlattığı haydutluk hikâyeleri yalnızca Bayan Landon'un elindeki merhum kocasına ait basılmamış eserleri alabilmek için uydurulmuştu. Aralarında yaptıkları anlaşma ise ya tutarsa gibilerinden bir çocuk oyunundan başka bir şey değildi.

"Bu doğruysa söyle," dedi Lisey. "Dooley, Scott'ın hikâyeleriyle dolu bir kamyonla kapına gelse onu reddedecek miydin?"

"Bilmiyorum."

Lisey bu cevabın dürüstçe verilmiş olduğunu düşündü. "Ne yaptığının farkında mısın? Neyi harekete geçirdiğini?"

Profesör Woodbody buna cevap vermedi ve Lisey bunun da dürüstçe olduğunu düşündü. Kapasitesinin yettiğince dürüst.

7

Lisey bir an duraksayıp düşündükten sonra, "Beni aradığı numarayı ona sen mi verdin?" diye sordu. "Bunun için de sana mı teşekkür etmem gerek?"

"Hayır! Kesinlikle hayır! Ona *hiçbir* numara vermedim, yemin ederim!"

Lisey, ona inanıyordu. "Benim için bir şey yapacaksın, Profesör," dedi. "Dooley seni tekrar ararsa -belki işbaşında olduğunu ve durumun iyi göründüğünü söyleyecektir- ona anlaşmanın iptal olduğunu söyleyeceksin. Tamamen iptal."

"Tamam." Adamın hevesli tavrı acınasıydı. "İnanın bana..." Bir kadın sesi -karısıydı şüphesiz- konuşmasını bölerek bir şey sordu. Woodbody eliyle ahizeyi kapatırken bir hışırtı oldu.

Lisey için önemi yoktu. Durumunu bir gözden geçirdi ve gördükleri hiç hoşuna gitmedi. Dooley ona Woodbody'ye Scott'ın yazdıklarını verdiği takdirde peşini bırakacağını söylemişti. Profesör kâğıtları alınca deli adamı arayacak, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek ve bu iş orada bitecekti. Ama Incunk eski kralı artık Dooley ile temas kuramadığını söylüyor ve Lisey, ona inanıyordu. Bu Dooley'in bir ihmali miydi? Planlarında bir kusur? Sanmıyordu. Lisey'e göre Dooley, Scott'ın yazdıklarıyla Woodbody'nin ofisine (veya taşradaki kalesine) gitmeye niyetliydi gerçekten... ama ondan önce Lisey'in ödünü patlatıp lise danslarında oğlan-

ların dokunmasına izin vermediği yerlerini acıtmak istiyordu. Peki hem Lisey'e hem Profesör'e Lisey işbirliği yaptığı takdirde her şeyin herkes için sorunsuz hallolacağını söylemişken bunu neden yapacaktı?

Belki kendine izin vermek istiyor.

Kulağa doğru gibi geliyordu. Daha sonra -Lisey öldükten ya da belki ölmeyi *dileyecek* kadar kötü sakatladıktan sonra- suçun Lisey'de olduğunu düşünerek vicdanını rahatlatabilecekti. *Ona bir şans vermiştim,* diye düşünecekti arkadaşı "Zack". *Olanlar tamamen onun suçu. Yoko'luğu son ana kadar bırakmadı.*

Pekâlâ. Tamam, pekâlâ. Kapıya dayanırsa ona hemen Scott'ın çalışma odasının anahtarını takdim edecek ve istediğini almasını söyleyecekti. *Keyfine bak, diyeceğim.*

Ama bu düşünce üzerine Lisey'in dudakları inceldi ve suratında sadece kızkardeşleri ve merhum kocasının tanıyacağı belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Scott bu ifadeye Lisey'in Kasırga Bakışı adını vermişti. "*Mok* veririm," diye mırıldandı ve etrafına bakınarak gümüş küreği aradı. Yoktu. Arabada bırakmıştı. İstiyorsa karanlık iyice çökmeden çıkıp alsa iyi...

"Bayan Landon?" Profesörün sesi iyice endişeliydi. Lisey onu tamamen unutmuştu. "Orada mısınız?"

"Evet," dedi Lisey. "Eline geçen bu işte."

"Anlamadım?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. O çok istediklerin, sana ait olması gerektiğini düşündüklerin var ya? Onlar sayesinde eline geçen bu işte. Şu an hissettiklerin. Bir de telefonu kapadıktan sonra cevap vermek zorunda kalacağın sorular, elbette."

"Bayan Landon, ben..."

"Polis seni ararsa bana söylediklerinin hepsini onlara da anlatmanı istiyorum. Yani önce karının sorularını cevaplasan iyi edersin, sence de öyle değil mi?

"Bayan Landon, *lütfen!*" Woodbody'nin sesindeki paniği anlamamak imkânsızdı.

"Bunları başına açan sensin. Sen ve dostun Dooley."

"*Dostum* olduğunu söylemeyi bırakın!"

Lisey'in Kasırga Bakışı sertleşti; dudakları, dişlerinin üstleri görünecek kadar inceldi. Aynı zamanda gözleri birer mavi kıvılcıma dönüşecek kadar kısıldı. Vahşi bir bakıştı ve Debusherlara özgüydü.

"Ama *öyle!*" diye haykırdı. "Onunla içen, dert yanan, gülen ve bana Yoko Landon diyen sensin. Ne söylersen söyle, onu üzerime salan sensin, şimdi de adam kaçığın teki çıkıyor ve geri çağıramıyorsun. Yani *evet*, Profesör, şerifi arayacağım ve *evet efendim,* onlara ismini vereceğim, dostunu bulabilmeleri için ne gerekiyorsa söyleyeceğim çünkü işi daha *bitmedi,* bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, çünkü işinin bitmesini *istemiyor*, *çok* eğleniyor ve senin de eline geçen *bu.* Sen başlattın, bu yüzden sonuçlarına katlanacaksın! Tamam mı? *Tamam mı?*"

Cevap yoktu. Ama ıslak solukları duyabiliyor, Incunk eski kralının ağlamak üzere olduğunu biliyordu. Lisey telefonu kapadı, yerden bir sigara daha aldı ve yaktı. Tekrar telefonun yanına gitti, sonra başını iki yana salladı. Şerifin bürosunu birazdan arayacaktı. Önce arabadan gümüş küreği almak istiyordu ve bunu karanlık tamamen çöküp dünyanın o bölümü geceye teslim olmadan önce yapmalıydı.

8

Yan avlu -ki burayı mezarına girene kadar kapı avlusu olarak düşünecekti- akşam yıldızı gökyüzünde daha belirmemiş olmasına rağmen huzursuz edecek kadar kararmıştı. Ahırın malzemelerin durduğu kulübeyle birleştiği yerdeki gölgeler fazlasıyla koyuydu ve BMW'nin oraya uzaklığı

altı metreden azdı. Elbette Dooley o gölgeler içinde saklanıyor değildi, *civardaysa* herhangi bir yerde olabilirdi: havuzun yanındaki kabinin arkasında, evin mutfak tarafındaki köşesinde, bodrum girişinin gerisinde...

Bu aklından geçtiği an topuklarının üstünde hızla döndü. Hava hâlâ bodrum girişini net bir şekilde görebileceği kadar aydınlıktı. Civarında kimse yoktu ve kapılar kilitli olduğu için içeri girmediğini de biliyordu. Bir şekilde eve girip o gelmeden önce bodruma saklanmadıysa tabii.

Kes şunu, Lisey, kendi kendini korkutu...

Parmakları BMW'nin arka kapısının tutamağına dolanmış halde durakladı. O halde kıpırdamadan beş saniye boyunca durdu, sonra diğer elindeki sigarayı yere attı ve topuğuyla ezdi. Ahırla malzeme kulübesinin birleştiği koyu gölgede biri vardı. Uzun boyluydu ve hiç hareket etmiyordu.

Lisey BMW'nin arka kapısını açıp küreği aldı. Arabanın iç ışığı kapıyı kapattıktan sonra yanmaya devam etti. Artık arabaların iç ışığının kapı kapandıktan sonra bir süre daha yanmaya devam ettiğini unutmuştu. Buna nezaket ışığı deniyordu ama Lisey o an Dooley'in onu görmesini ve kendisinin onu görememesini sağladığı için bu moktan ismin hiç de uygun olmadığını düşünüyordu. Küreğin sapını çaprazlama bir şekilde göğsünün önünde tutarak arabadan uzaklaştı. BMW'nin içindeki ışık nihayet söndü. Bir an için bu, durumu daha da kötüleştirdi. Koyulaşan lavanta rengi göğün altında tek görebildiği mor şekillerdi ve Dooley'in her an üzerine atlamasını, gırtlağını sıkarken bir yandan da söylediklerini neden yapmadığını sormasını bekliyordu. Ama cevaplarını alamadan bağyanı boğup öldürecekti.

Beklediği olmadı ve yaklaşık üç saniye sonra gözleri karanlığa tekrar alıştı. Şimdi onu yine görebiliyordu. Uzun ve kıpırtısız. Büyük binayla küçük binanın birleştiği karanlık bölgedeydi. Ayaklarının dibinde bir şey vardı. Bir pakete benziyordu. Bavul olabilirdi.

Yüce Tanrım, Scott'ın tüm yazdıklarını onun içine sığdırabileceğini düşünüyor olamaz, değil mi? diye düşündü ve sol tarafına doğru bir adım daha attı. Küreğin sapını öylesine sıkmıştı ki yumrukları zonkluyordu. "Sen misin, Zack?" Bir adım daha. İki. Üç.

Bir arabanın yaklaştığını duydu ve farlarının bütün avluyu aydınlatıp onu tamamen ortaya çıkaracağını fark etti. Bu olduğu an, Zack ona saldıracaktı. Gümüş küreği tıpkı 1988 Ağustos'unda yaptığı gibi omzunun gerisine kaldırdı ve tam o anda, yaklaşan arabanın farlarının ışığı Sugar Top Tepesi'ni ve avluyu aydınlattı. Ahırla küçük barakanın birleştiği yerde çim biçme makinesi duruyordu. Makineyi oraya kendisi bırakmıştı. Sapının gölgesi ahırın duvarında yükseldi ve farların ışığı azaldığında yok oldu. Çim biçme makinesi yine ayaklarının dibinde bir bavul olan bir adam siluetine dönüştü. Gerçeği görmüş olsa bile hâlâ benziyordu.

Korku filmlerinde, diye düşündü, *canavar tam şu anda karanlıktan fırlayıp beni yakalardı. Tam rahatlamaya başladığım anda.*

Üzerine atlayan olmadı ama Lisey, sırf şans getirmesi için bile olsa gümüş küreği içeri götürmeye karar verdi. Küreği tam sapıyla birleştiği yerin üzerinden tutarak Castle Kasabası Şerifi Norris Ridgewick'i aramak üzere içeri girdi.

VII. Lisey ve Kanun (Takıntı ve Bitkin Zihin)

1

Lisey'in aramasını cevaplandıran kadın kendini İletişim Memuru Soames olarak tanıttı ve onu Şerif Ridgewick'e bağlayamayacağını, çünkü Şerif Ridgewick'in bir hafta önce evlendiğini söyledi. Gelin hanım ile birlikte Maui Adası'ndaydılar ve on gün sonra döneceklerdi.

"*Kiminle* konuşabilirim peki?" diye sordu Lisey. Sesinin tizleşmesi hoşuna gitmemişti ama anlaşılabilirdi. Kesinlikle anlaşılabilir bir durumdu. Kahrolası gün bitmek bilmemişti.

"Bekleyin, efendim," dedi Memur Soames. Sonra Lisey, Mahalle Gözetim gruplarıyla ilgili konuşmakta olan Suç Köpeği McGruff'ı dinlemeye başladı. McGruff'tan yaklaşık bir dakika sonra Scott'ın ismine bayılacağı bir memur hattın diğer ucuna geldi.

"Ben Memur Andy Clutterbuck, nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Lisey o gün üçüncü kez -İyi Ana *Üçte keramet vardır,* derdi, *Üçüncü hepsini halleder-* kendini Bayan Scott Landon olarak tanıttı. Sonra Memur Clutterbuck'a önceki akşam yaptığı telefon görüşmesiyle başlayıp o akşam yaptığı ve Dooley ismini elde ettiği son görüşmeyle bitirdiği hafifçe düzenlenmiş bir Zack McCool hikâyesi anlattı. Memur Clutterbuck

uygun yerlerde *hı-hı* diyerek onu sonuna kadar dinledikten sonra ona "Zack McCool"un gerçek ismini kimin söylemiş olduğunu sordu.

Lisey, onu şaşırtan anlık bir vicdan azabına rağmen

(ispiyoncu)

Incunk Kralı'nın ismini polise verdi. Bu kez Bokbody demedi.

"Onunla konuşacak mısınız, Memur Clutterbuck?"

"Bence bu gerekli, sizce de öyle değil mi?"

"Galiba," dedi Lisey Castle Kasabası'nın Şerif Vekili'nin Woodbody'den kendisinin öğrendiklerinden fazla ne öğrenebileceğini merak ederek. Gözünden kaçmış bir şey olabilirdi belki-konuştuğunda fazlasıyla kızgındı. Onu asıl rahatsız edenin bu olmadığını fark etti. "Tutuklanacak mı?"

"Bana anlattıklarınız yüzünden mi? Mümkün değil. Özel hukuk davası açma hakkınız olabilir-avukatınıza danışmalısınız-ama mahkemede *tek bildiğinin* bu Dooley denen adamın kapınıza gerek ısrarlı bir seyyar satıcının yapacağını denemeye niyetli olduğunu söyleyeceğinden eminim. Posta kutularındaki ölü kediler ve yaralama tehditleri hakkında hiçbir bilgisi olmadığını iddia edecektir... ki az önce anlattıklarınıza bakılırsa bu doğru. Değil mi?"

Lisey bunun doğru olduğunu biraz gönülsüzce kabul etti.

"Şu sapığın bıraktığı notu istemem gerek," dedi Clutterbuck. "Ve kediyi. Geriye kalanları ne yaptınız?"

"Evin bitişiğinde ahşap kutu gibi bir şeyimiz var," dedi Lisey. Bir sigara aldı, biraz düşündü, geri bıraktı. "Kocamın ona koyduğu bir isim vardı -kocam *her şeye* isim koyardı- ama ne olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum. Her neyse, rakunları bodrumun dışında tutuyor. Kedinin leşini bir çöp torbasına koydum, torbayı da alt güverteye." Bulmaya çalışmayınca Scott'ın kelimesi aklına zahmetsizce gelmişti.

"Hı-hı, hı-hı, bir buzluğunuz var mı?"

"Evet..." Ne yapmasını isteyeceğini tahmin ediyor ve duymayı hiç istemiyordu.

"Kediyi buzluğa koymanızı istiyorum, Bayan Landon. Torbadan çıkarmanıza gerek yok. Yarın biri gelip alır ve Kendall ve Jepperson'a götürür. Bunlar birlikte çalıştığımız veterinerler. Ölüm sebebini bulmaya çalışacak..."

"Zorlanacaklarını sanmam," dedi Lisey. "Posta kutusu kan içindeydi."

"Hı-hı. Temizlemeden önce birkaç Polaroid çekseydiniz keşke."

"E kusuruma bakmayın bir zahmet!"

"Sakin olun," dedi Clutterbuck. Sakince. "Üzgün ve kızgın olduğunuzu biliyorum. Herkes aynı tepkiyi gösterirdi."

Sen değil, diye düşündü gücenmiş bir şekilde. *Sen... sen buzluktaki ölü bir kedi gibi soğukkanlı olurdun.*

"Profesör Woodbody ve ölü kedi meselelerini hallettik," dedi. "Peki ya ben?"

Clutterbuck notu almak üzere derhal bir memur -Memur Boeckman veya Memur Alston, hangisi daha yakındaysa- göndereceğini söyledi. Aklına gelmişken, notu almaya gelen memur ölü kedinin birkaç Polaroid'ini çekebilirdi. Tüm memurlar devriye arabalarında Polaroid makineler bulunduruyordu. Memur (ve gece on birde nöbeti devralacak olan meslektaşı) daha sonra 19. karayolu üzerinde evi görecek bir noktada beklerdi. Trafik kazası gibi acil bir durumda görev yerini terk etmek durumunda kalabilirdi elbette. Dooley "uğrayacak" olursa (Clutterbuck tuhaf bir hassasiyetle böyle demişti) polis arabasını görüp uzaklaşırdı.

Lisey, Clutterbuck'ın haklı olduğunu umdu.

Clutterbuck, Dooley gibileri için havlayan köpek ısırmaz deyiminin kullanılabileceğini söyleyerek sözüne devam etti. Birini korkutmaya kalkıp istediklerini elde edemediklerinde genellikle olayı unutur giderlerdi.

"Tahminimce onu bir daha görmeyeceksiniz." Lisey onun bu konuda da haklı olduğunu umuyordu. Kendisi o kadar emin değildi. Aklına sürekli "Zack"in her şeyi nasıl kurguladığı geliyordu. Öyle ayarlamıştı ki onu üzerine salan adam geri çekmek istese bile ona ulaşamıyordu.

2

Memur Clutterbuck (yorgun zihni ona sürekli Memur Butterhug veya-Polaroid makineler bahsinin de etkisiyle-Memur Shutterbug(*) ile yaptığı görüşme üzerinden yirmi dakika bile geçmemişti ki kapısının önünde haki üniforma giymiş, belinde koca bir tabanca taşıyan bir adam belirdi. Kendini Memur Dan Boeckman olarak tanıttı ve oraya "malum bir notu" alıp "malum bir hayvan cesedinin" Polaroid fotoğrafını çekme göreviyle geldiğini bildirdi. Lisey bunun üzerine yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamayı başardı ama Memur Boeckman notu (düz beyaz bir zarfla birlikte) Lisey'in verdiği bir torbaya yerleştirip "hayvan cesedini" buzluğa koyup koymadığını sorduğunda gülmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Lisey, Memur Clutterbuck ile konuşmasının hemen ardından içinde kedinin leşi bulunan yeşil çöp torbasını, bir köşesinde sadece elektrikçileri Smiley Flanders'ın Scott ve ona armağanı olan plastik torbalardaki eski geyik bifteklerinin olduğu büyük Trawlsen marka buzluğa yerleştirmişti. Smiley '01 veya '02'deki -Lisey hangisi olduğunu hatırlamıyordu- geyik piyangosunda bir izin kazanıp St. John Vadisi'nde iri bir geyik avlamıştı. Burasının Charlie Corriveau'nun yeni karısını bulduğu yer olduğunu fark etti. Kesinlikle yiyemeyeceği etin yanında (ancak bir nükleer savaş sırasında belki) ölü Galloway kedisi durmaktaydı. Memur Boeckman'a fotoğraf çekme işi bittikten sonra ölü kediyi tam olarak aynı yere koymasını

(*) Shutter: Objektif kapağı, Bug: Böcek ismini yakıştırıyordu.

söyledi. Memur tüm ciddiyetiyle, "talebini yerine getireceğini" söyleyince Lisey gülmemek için yine yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Yine de az kalsın gülüyordu. Adam sert adımlarla bodruma inerken yaramaz bir çocuk gibi alnını duvara dayayıp eliyle ağzını örterek boğuk, fısıltıya benzer kahkahalar attı.

Gülme krizi geçince aklına yine İyi Ana'nın sedir ağacından kutusu geldi (otuz beş yıldır Lisey'indi ama o *hiçbir zaman* kutuyu kendisinin olarak düşünmemişti). Kutuyu ve içinde birikmiş hatıraları düşünmek yaklaşmakta olan histeri krizini bir anlamda engellemişti. En etkili olan ise kutuyu tavan arasına koyduğundan giderek daha fazla emin olmasıydı. Çok mantıklıydı. Scott'ın çalışma hayatının döküntüleri ahırda ve çalışma odasındaydı, Lisey'in o çalışırken sürdürdüğü hayatın döküntüleri de burada, seçtiği ve zamanla ikisinin de sevdiği bu evde olacaktı tabii.

Tavan arasında Lisey'in bir zamanlar bayıldığı, sonra her nedense tüylerini ürpertmeye başlayan en az dört Türk halısı vardı...

İki düzine havayolunun taşıdığı, çoğunlukla içinde sık seyahat edenlerin kıyafetlerinin bulunduğu en az üç yıpranmış bavul seti; geçit törenleri ve madalyalar hak eden yorgun savaşçılardı ama tavan arasında onurlu bir emeklilik süreciyle yetinmek durumunda kalmışlardı (kasaba çöplüğünden iyidir ama çocuklar)...

Scott'ın fazla gösterişli olduğunu düşündüğü Danimarka stili modern oturma odası mobilyaları da oradaydı. Lisey ona nasıl da sinirlenmişti, daha ziyade haklı olduğunu düşündüğü için...

Daha sonradan desteklenmesi gereken bir kısa ayağı olduğunun anlaşıldığı "kelepir" kapaklı masa da oradaydı. Bir gün desteği ayağın altına koyarken parmakları ezilmiş ve Lisey'in sabrı tükenmiş, masa tavan arasını boylamıştı...

Sigara içtikleri günlerden kalma ayaklı küllükler...

Mürekkep şeritlerini bulmakta zorlanana dek Lisey'in yazışmalar için kullandığı Scott'ın eski IBM Selectric'i...

Bir sürü ıvır zıvır. Bir başka dünyaydı aslında ama işte hepsi buradaydı, yani yukarıda. Ve bir yerlerde -muhtemelen bir dergi yığınının arkasında veya arkası kırık bir sallanan sandalyenin üstünde- sedir ağacından kutu duruyordu. Kutuyu düşünmek sıcak bir günde buz gibi su düşünmek gibiydi. Neden öyle olduğunu bilmiyordu ama öyleydi işte.

Memur Boeckman Polaroid'lerle kilerden çıktığında Lisey bir an önce gitmesini sabırsızlıkla bekledi. Ancak adam gitmek bilmiyordu (*diş ağrısı gibi*, derdi Baba Debusher olsa). Önce Lisey'e kedinin bir tür aletle delik deşik edilmiş gibi göründüğünü (muhtemelen bir tornavida) söyledi, ardından dışarıda park halinde bekliyor olacağını ekledi. Ekip araçlarının (onlara böyle diyordu) üzerinde HİZMET ETMEK VE KORUMAK yazmıyor olabilirdi ama bu anlayışa daima sahiptiler ve Lisey'in kendini tamamen güvende hissetmesini istiyordu. Lisey memura kendini fazlasıyla güvende hissettiğini, hatta odasına gidip uyumaya niyetli olduğunu söyledi. Uzun bir gün olmuştu, sapığın yanı sıra bir de acil bir ailevi meseleyle uğraşmış ve bitap düşmüştü. Memur Boeckman mesajı nihayet aldı ve gitmeden önce Lisey'e endişelenmemesini, gönül rahatlığıyla uyumasını söyledi. Sonra verandanın basamaklarından kilere inerken olduğu gibi sert adımlarla indi. Bir yandan da hâlâ aydınlıktayken elindeki ölü kedi fotoğraflarına son bir kez göz atıyordu. Lisey birkaç dakika sonra *büyyük* bir motorun çalıştığını duydu. Farların ışığı avluyu ve evi bir anlığına aydınlatıp yok oldu. Devriye aracını park etmiş halde yolun karşısında nöbet tutan Memur Daniel Boeckman'ı düşündü. Gülümsedi. İki saat sonra tamamen giyinik, bitkin ve gözyaşları içinde yatağında yatıyor olacağına dair hiçbir fikri olmadan tavan arasına çıktı.

3

Bitkin zihin, takıntının en kolay avıdır. Havanın sıcak ve bayat, ışığın cılız, bakmak istediği her kuytuyu kararlı bir şekilde sinsice gizliyor görünen gölgelerin kopkoyu olduğu tavan arasında yarım saatlik beyhude bir arayışın ardından Lisey farkında olmaksızın takıntıya teslim oldu. Kutuyu neden istediğine dair elle tutulur bir sebebi yoktu, sadece içgüdüsü içindeki bir hatıranın, evliliklerinin ilk yıllarından kalma bir hatıranın bir sonraki *bool* istasyonu olduğunu söylüyordu. Ama bir süre sonra kutu, İyi Ana'nın sedir ağacından kutusu asıl hedefi haline geldi. *Bool*un canı cehenneme, o kutuyu -yaklaşık otuz santim genişliğinde, yirmi santim uzunluğunda ve on beş santim derinliğinde- bulmadan uyuyamayacaktı. Yatağında öylece yatacak, işkence eden düşüncelerle boğuşacaktı. Ölü kediler, ölü kocalar, boş yataklar, Incunk savaşçılar, kendini kesen ablalar, kesen babalar...

(sus Lisey sus)

Sadece orada yatacaktı, o kadarla kalsın.

Bir saatlik arama sonucunda kutunun tavan arasında olmadığına ikna oldu. Misafir yatak odasında olduğundan neredeyse emindi. Tekrar oraya dönmüş olması akla çok yatkındı... ama kırk dakika sonra (merdiven yardımıyla dolabın en üst rafını da incelemesinin ardından) misafir yatak odasındaki arayışı da sonuçsuz kaldı. Demek ki kutu aşağıda, bodrumdaydı. Orada *olmalıydı.* Muhtemelen içi perdeler, halı parçaları, eski müzik seti parçaları ve spor malzemeleri (buz patenleri, bir kroket seti, delik bir badminton neti) olan karton kutuların yığılı olduğu merdiven altındaki boşluktaydı. Bodruma giden basamakları aceleyle inerken (buzlukta donmuş geyik etinin yanında yatmakta olan ölü kedi aklının ucundan bile geçmiyordu) kutuyu orada *gördüğüne* bile inanmaya başlamış' Fazlasıyla yorgundu ama bu gerçeğin pek farkında değildi.

Karton kutuları uzun zamandır durmakta oldukları yerden çıkarmak yirmi dakikasını aldı. Bazıları rutubetlenmişti, çekerken yırtıldılar. Aramayı bitirdiğinde kolları ve bacakları yorgunluktan titriyordu, giysileri üzerine yapışmıştı ve başının gerisinde sinsi bir ağrı başlamıştı. Hâlâ sağlam olan karton kutuları eski yerlerine itti, diğerlerini olduğu gibi bıraktı. İyi Ana'nın kutusu tavan arasındaydı demek. Öyle olmalıydı. O burada paslı patenler ve kayıp yapboz parçalarıyla vakit kaybederken kutu yukarıda sabırla bekliyordu. Lisey'in aklına çatının altındaki girinti de içlerinde olmak üzere bakmayı ihmal ettiği bir sürü yer geliyordu. Mutlaka orada olmalıydı. Muhtemelen kutuyu oraya koyduktan sonra unutmuş...

Birinin arkasında durduğunu hissettiği an düşünceleri bıçak gibi kesildi. Gözucuyla onu görebiliyordu. İsmi Jim Dooley veya Zack McCool olmuş fark etmiyordu, az sonra elini Lisey'in terli omzuna koyacak ve ona bağyan diyecekti. İşte o zaman *gerçekten* endişelenmesi gerekecekti.

His o kadar gerçekti ki Dooley'in ayaklarının sürtme sesini duyabiliyordu. Ellerini yüzünü korumak için havaya kaldırarak aniden döndü ve az önce bizzat merdiven altından çıkardığı Hoover elektrikli süpürgeyle burun buruna geldi. Sonra ayağı içinde eski badminton neti olan kutuya takıldı. Dengesini sağlamak için kollarını savurdu, sağladı, yine kaybetti, *bok canına* diye düşünecek zamanı oldu ve yeri boyladı. Başını merdivenin en alt basamağına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve bu çok iyi oldu zira çarpsa çok kötü bir şekilde yarılabilir, darbenin etkisiyle bilincini kaybedebilirdi. Beton zemine yeterince sert çarparsa ölebilirdi bile. Açtığı elleriyle düşüşün şiddetini bir nebze azalttı, bir dizi de neyse ki badminton netinin üzerine gelmişti. Ancak diğer dizi bodrumun beton zeminine çarptı. Şansına, kot pantolonu hâlâ üzerindeydi.

Düşüşünün bir başka açıdan da talihli olduğunu düşünüyordu on beş dakika sonra hâlâ tamamen giyinik olarak yatağında yatarken. O şiddetli ağlaması geçmişti; güçlü duygulardan geri kalan ıslak yutkunmalar ve hıç-

kırıklar hâlâ devam ediyordu. Düşüş -ve galiba öncesinde duyduğu korku- zihnini temizlemişti. Kutuyu iki saat daha arayabilirdi; hatta dermanı olsa daha da uzun süre. Tavan arasına, misafir yatak odasına, bodruma dönüş. Scott olsa mutlaka *Geleceğe Dönüş* diye eklerdi, en yanlış zamanda böyle ukalaca laflar etme konusunda özel bir yeteneği vardı. Ya da daha sonra ortaya çıktığı gibi en doğru zamanda.

Her neyse, şafak sökene kadar aramayı sürdürebilir, kendini harap ettiği yetmezmiş gibi eli de boş kalırdı. Lisey artık kutunun önünden geçip fark etmeyeceği kadar göz önünde bir yerde olduğunu veya yıllar boyu Landonlar için çalışmış olan temizlikçi kadınlardan biri ya da evde bir şeyi tamire gelmiş ve kutuyu karısına hediye edebileceğini ve Bağyan Landon'ın (bu kelimenin beyninde böyle çabucak yer etmesi ne komikti) yokluğunu fark etmeyeceğini sanan bir işçi tarafından çalınmış olduğunu düşünüyordu.

Boş ver, Lisey, dedi kafasının içindeki Scott. *Yarın düşünürsün, çünkü yarın yeni bir gün.*

"Evet," dedi Lisey ve terli, kirli giysiler içinde terli, pis kokan bir kadın olduğunu fark ederek hızla yerinde doğruldu. Kıyafetlerinden olabildiğince çabuk bir şekilde kurtuldu, hepsini bir yığın halinde yatağın ayak ucuna bıraktı ve banyoya yöneldi. Düşüş sırasında her iki avucu da sıyrılmıştı ama yanmalarına aldırmadan saçını iki kez şampuanladı. Sonra sıcak suyun altında beş dakika kadar durdu. Neredeyse uyuyacakken soğuk suyu sonuna kadar açtı ve iğne gibi batan buz gibi suyun altında dayanabildiği kadar kaldıktan sonra sık nefesler alarak duştan çıktı. Büyük havlulardan biriyle kurulandı ve biraz kendine geldiğini hissettiğinde havluyu kirli çamaşır sepetine attı. Aklı tamamen başındaydı ve günü sonlandırmaya hazırdı.

Yatağa girdi ve uyumadan önceki son düşüncesi, Memur Boeckman'ın nöbet tuttuğu oldu. Özellikle bodrumdaki korkulu anlar yüzünden bu düşünce çok rahatlatıcı geldi ve telefonun tiz sesi tarafından kesilen, derin, rüyasız bir uykuya daldı.

4

Cantata Boston'dan arıyordu. Elbette. Darla onu arayıp haber vermişti. Darla ne zaman bir sorun olsa önce Canty'yi arardı ve genellikle pek vakit kaybetmezdi. Canty gelip gelmemesi gerektiğini soruyordu. Lisey ona Darla'nın sesi ne kadar kötü gelirse gelsin Boston'dan erken dönmesi için hiçbir sebep olmadığını söyledi. Amanda rahat bir ortamda dinleniyordu ve gerçekten Canty'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Ziyaretine gidebilirsin ama çok büyük bir gelişme olmadığı sürece -ki Dr. Alberness fazla umutlanmamamızı söyledi- orada olup olmadığını bile bilmeyecektir."

"Tanrım," dedi Canty. "Bu çok fena, Lisa."

"Evet. Ama durumunu bilip anlayan insanlarla birlikte ya da en azından nasıl baş edeceğini bilen insanlarla. Ayrıca Darla ile ben de seni..."

Lisey elinde telsiz telefonla yatak odasında turluyordu. Kot pantolonun sağ arka cebinden hafifçe çıkmış not defterini görerek olduğu yerde kaldı. Amanda'nın Küçük Takıntılar Defteri'ydi ama şimdi kafasını takan Lisey'di.

"Lisa?" Ona sürekli böyle hitap eden tek kişi Canty'ydi ve kendini daima yarışma programlarında ödülleri tanıtan hostes kızlar gibi hissetmesine sebep olagelmişti- *Lisa, Martha ve Hank'e ne kazandıklarını göster!* "Orada mısın, Lisa?"

"Evet, tatlım." Gözleri defterin üzerindeydi. Küçük halkaları gün ışığında parlıyordu. Küçük çelik halkaları. "Seni gelişmelerden haberdar

edeceğiz." Defter saatlerdir arka cebinde durduğu için bükülerek kalçasının şeklini almıştı ve ona bakarken Canty'nin sesi giderek duyulmaz oluyordu. Lisey kendi sesinin ona burada olsa onun da aynı şeyi yapacağından emin olduğunu söylediğini duydu. Eğilip defteri kot pantolonunun arka cebinden tamamen çıkardı. Cantata'ya onu akşam arayacağını söyledi, Cantata'ya onu sevdiğini söyledi, Cantata'ya hoşça kal dedi ve telsiz telefonun düğmesine basıp hiç bakmadan yatağın üzerine fırlattı. Gözleri Walgreen's veya Rexall'da yetmiş dokuz sente satılan yıpranmış defterden başkasını görmüyordu. Defter onu niye böylesine büyülemişti? Artık sabah olmuşken ve dinlenmişken? Temiz ve dinlenmişken? Taze sabah güneşinin ışıkları odayı aydınlatırken önceki gece kafayı sedir ağacından kutuyu bulmaya takmış olması aptalca görünüyordu, yaşadığı günün sıkıntısının davranışsal bir boşalımından başka bir şey değildi. Ama bu defter hiç aptalca görünmüyordu. Hem de hiç.

Eğlenceyi arttırmak için Scott'ın sesi kafasının içinde her zamankinden de berrak bir şekilde duyuldu. Tanrım nasıl da netti! Ve güçlü.

Sana bir not bıraktım, biriciğim. Sana bir bool bıraktım.

Nam-nam ağacının altındaki Scott'ı düşündü. Tuhaf ekim karı altında Paul'ün ona bazen zor *bool*lar hazırladığını söyleyişini hatırladı... ama asla *fazla* zor değil. Bunları yıllardır düşünmemişti. Elbette düşünmek istemediği diğer her şeyle birlikte gerilere itmişti; mor perdenin gerisine atmıştı. Peki bunda o kadar kötü olan neydi?

"Hiçbir zaman acımasız olmadı," demişti Scott. Gözlerinde yaşlar vardı ama sesinde yoktu; sesi net ve sakindi. Bir hikâye anlattığı tüm zamanlarda olduğu gibi, duyulduğundan emin olmak isterdi. "Ben küçükken Paul bana hiç zalimlik etmedi, ben de ona. Birbirimizden güç aldık. Buna mecburduk. Onu seviyordum, Lisey. Çok seviyordum."

Defterde rakamların olduğu sayfaları geçmişti; zavallı Amanda'nın çılgınca doldurduğu rakamlar. Onların gerisinde tek bulabildiği bomboş

sayfalar oldu. Bir şey bulacağına dair kuvvetli bir hisle boş sayfaları hızla çevirmeye devam etti ve üzerinde tek bir kelime olan, sonlara yakın bir sayfa buldu:

HOLLYHOCKS

Bu kelime neden tanıdık geliyordu? Önce hatırlayamadı ama sonra hatırladı. *Ödülüm ne?* diye sormuştu geceliği içindeki Amanda'ya, arkası ona dönük olan şeye. *Bir içki,* demişti. *Kola mı? RC kola mı?* diye sormuştu. Ve o da demişti ki...

"O şey dedi ki... 'Sessiz ol, Hollyhocks'u izlemek istiyoruz,'" diye mırıldandı Lisey.

Evet, bu doğruydu veya neredeyse doğruydu; devlet işleri için yeterince yakın sayılırdı. Onun için hiçbir anlamı yoktu ama sanki olacakmış gibiydi. Kelimeye bir iki dakika daha baktı, sonra defterin sonuna kadar olan bütün sayfalara baktı. Hepsi boştu. Tam bir kenara fırlatacaktı ki son sayfanın *arkasındaki* belli belirsiz yazıyı gördü. Sayfayı açınca defterin arka kapağının içine yazılmış şu yazıyı gördü:

4. İstasyon: Yatağın Altına Bak

Ama Lisey eğilip yatağın altına bakmadan önce defterin başındaki rakamlara döndü, sonra sona beş altı sayfa kala yazılmış olan **HOLLYHOCKS**'a baktı ve aklından geçenin doğru olduğunu gördü: Amanda dört rakamını ilkokulda öğretildiği gibi bir fazladan çizgi ekleyerek yazıyordu: **4.** Dörtleri kesintisiz tek bir hareketle yazan *Scott'tı*: **4.** Notlarının altını çizme alışkanlığı olan da *Scott'tı.* Büyük harflerle yazmak ve harfleri yuvarlamak da Amanda'nın alışkanlığıydı.

HOLLYHOCK ve *4. İstasyon:Yatağın Altına Bak* sayfaları arasında gidip geldi. İki sayfayı Darla ve Canty'nin önüne koysa hiç tereddüt etmeden ilkinin Amanda'nın, ikincininse Scott'ın yazısı olduğunu söylerlerdi.

Ve önceki sabah yatakta onunla birlikte olan şey...

"*İkisiymiş gibi* de konuşuyordu," diye fısıldadı. Teni ürperiyordu. Tenin böyle bir şey yapabileceğini bilmezdi. "Duyan olsa bana deli der ama konuşan her ikisi de gibiydi."

Yatağın altına bak.

Sonunda notta söyleneni yaptı. Ve bulduğu tek *bool* bir çift eski ev terliği oldu.

5

Lisey Landon, sabah güneşinin aydınlığında yere bağdaş kurmuş, elleri dizlerinde, oturuyordu. Çıplak uyumuştu ve o an da çıplaktı; doğuya bakan pencerenin tülünün gölgesi ince bedeni üzerine bir ince çorabın gölgesi gibi düşüyordu. Onu dördüncü *bool* istasyonuna yönelten nota bir kez daha baktı-kısa bir *bool,* iyi bir *bool*, birkaç istasyon sonra ödülünü alacaktı.

Bazen Paul bana zor boollar hazırlardı... ama asla fazla *zor değil.*

Asla fazla zor değil. Bu düşünce üzerine defteri sertçe kapattı ve arkasına baktı. Dennison markasının altında minik, koyu renk harflerle şu yazılıydı:

mein gott(*)

Lisey yerinden fırladı ve hızla giyinmeye başladı.

6

Ağaç onları sararak kendi özel dünyalarında baş başa bırakıyor. Ötesinde kar var. Ve nam-nam ağacının altında Scott'ın sesi, Scott'ın hipno-

(*) Almanca Tanrım.

tize eden sesi. *Boş İblisler*'in korkunç olduğunu mu düşünmüştü? Scott'ın asıl korku hikâyesi *bu* ve Paul'den, tüm o kesmeler, dehşet ve yerleri kaplayan kanlar arasında birbirlerinden nasıl güç aldıklarından bahsettiği anlarda gözlerinden akan yaşlar hariç hikâyeyi sakince anlatıyor.

"Babam evdeyken asla *bool* avı yapmazdık," diyor. "Sadece o işteyken." Scott'ın konuşmasından büyük ölçüde çıkmış olan batı Pennsylvania aksanı şimdi sinsice geri dönüyor, Lisey'in kuzey aksanından daha belirgin ve her nasılsa biraz da çocukça: *yapmazdık* yerine *yammazdık*. "Paul ilkini hep yakın bir yere bırakırdı. Üzerinde '5 istasyonlu *bool* '-kaç ipucu olduğunu belirtmek için-ve 'Dolabın içine bak' gibi bir şey yazardı. İlki bazen bilmece olurdu ama diğerleri neredeyse her zaman bilmeceydi. Bir tanesini hatırlıyorum, 'Babamın kediyi tekmelediği yere git,' yazmıştı ve dediği yer tabii ki eski kuyuydu. 'Trak' diye düştü 'tör tör' öten motor' yazmıştı bir keresinde de. Bir süre düşündükten sonra doğu tarlasının taş duvarının dibinde duran eski traktörden bahsettiğini anladım. Yanına gittiğimde koltuğunda, üzerine uçmaması için taş konmuş bir *bool* istasyonu buldum. Bir *bool* istasyonu sadece katlanmış bir kâğıt parçasıdır, biliyorsun. Bilmeceleri hep çözerdim ama takıldığım zamanlarda Paul ben bulana kadar başka ipuçları vermeye devam ederdi. Sonunda da ödülümü alırdım. Bir Kola bir RC kola veya bir çikolata."

Lisey'e bakıyor. Ötesinde sadece beyazlık var-beyaz bir duvar. Nam-nam ağacı -aslında bir söğüt- etraflarını sararak sihirli bir daire oluşturuyor ve onları dış dünyadan ayırıyor.

"Babamda musibet olduğunda kendini kesmesi musibetin çıkmasına yetmezdi, Lisey. Öyle olduğu bir gün beni

7

koridordaki banka oturttu, demişti sonra, Lisey artık hatırlayabiliyordu (istese de istemese de) ama anıyı onca zamandır gizli olduğu morun gerisine doğru takip edemeden arka verandada bir adam gördü. Ve bu kez çim biçme makinesi veya elektrik süpürgesi değil, *gerçekten* bir adamdı. Neyse ki adamın haki üniforma içinde olduğunu hemen fark etmişti. Bu sayede *Halloween* filmlerinden birindeki Jamie Lee Curtis gibi çığlık atıp rezil olmaktan kurtulmuştu. Ancak bu kez gelen Memur Boeckman değildi.

Ziyaretçisi kendini Memur Alston olarak tanıttı. Lisey'in buzluğundaki ölü kediyi almaya ve o gün boyunca gözünün evin üzerinde olacağını söylemeye gelmişti. Bir cep telefonu olup olmadığını sorunca Lisey olduğunu söyledi. BMW'de duruyordu ve çalışıyor olabilirdi. Memur Alston telefonu daima yanında taşımasını ve Şerif'in ofisinin numarasını hızlı aramaya kaydetmesini önerdi. Lisey'in yüzündeki ifadeyi görünce 'eğer o bu işleme aşina değilse' kendisi yapmayı teklif etti.

Telefonu nadiren kullanan Lisey, Memur Alston ile birlikte BMW'nin yanına gitti. Cihazın şarjı yarıya inmişti ama şarj aleti koltukların arasındaki bölmedeydi. Memur Alston arabanın çakmağına uzandı, etrafına serpilmiş külleri gördü ve duraksadı.

"Sorun değil, çıkarın," dedi Lisey. "Tekrar başlamayı düşünmüştüm ama vazgeçtim."

"İyi etmişsiniz, efendim," dedi Memur Alston gülümsemeksizin. Çakmağı çıkarıp şarj cihazını taktı ve telefon şarj olmaya başladı. Lisey bunun yapılabildiğini ilk kez görüyordu, küçük Motorola telefonu o güne dek hep mutfakta şarj etmişti. İki yıl olmuştu ama hâlâ etrafta kullanma kılavuzunu okuyup şekil 1 ile şekil 2'dekileri çözecek bir erkeğin olmayışı fikrine alışamamıştı.

Memur Alston'a telefonun şarj olmasının ne kadar süreceğini sordu.

"Tamamen mi? En fazla bir saat, muhtemelen daha az. Bu arada telefona ulaşabilecek bir yerde olacak mısınız?"

"Evet, ahırda yapılacak birkaç işim var. Şurada."

"Güzel. Şarj olunca belinize takın. Acil bir durumda 1 tuşuna uzunca basın, hemen polise bağlanacaksınız."

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. Ve dediğim gibi, buralarda olacağım. Dan Boeckman bu gece acil bir çağrı almadığı takdirde nöbeti benden devralacak. Çağrılması muhtemel -bunun gibi küçük kasabalarda Cuma geceleri epey yoğun geçer- ama cep telefonunuz ve hızlı arama olanağınız var. Ayrıca Memur Boeckman her seferinde tekrar buraya dönecek."

"Güzel. Beni rahatsız eden adam hakkında herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Henüz hayır, efendim," dedi Memur Alston rahat bir tavırla... ama o rahat olma lüksüne *sahipti,* ne de olsa kimse onu canını yakmakla tehdit etmemişti, edecek gibi de değildi zaten. Boyu bir doksanın üstündeydi ve yüz yirmi kilo görünüyordu.

"Andy -yani Memur Clutterbuck, Şerif Ridgewick balayından dönene kadar sorumluluk onda- herhangi bir şey duyduğu an eminim size de haber verecektir. Bu arada tek yapmanız gereken birkaç sağduyulu tedbir almak. İçerideyken kapıları kilitliyorsunuz, değil mi? Özellikle geceleri?"

"Evet."

"Telefonu yakınınızda tutun."

"Tamam."

Memur Alston başparmağını kaldırarak her şey yolunda işareti yaptı ve Lisey aynı şekilde karşılık verince gülümsedi. "Ben gidip şu kediciği alayım. Bahse girerim gittiğine memnunsunuzdur."

"Evet," dedi Lisey ama o an asıl kurtulmak istediği, Memur Alston'dı zira bir an önce ahıra gidip yatağın altına bakmak istiyordu. Son yirmi yılı eski bir tavuk kümesinin içinde geçirmiş olan yatağın. Almanya'dan

(*mein gott*)

aldıkları yatağın. Ters gidebilecek her şeyin

8

ters gittiği Almanya'dan.

Lisey bu kalıbı nereden duyduğunu hatırlamıyor ve elbette hiçbir önemi yok ama Bremen'de oldukları dokuz ay içinde giderek artan bir sıklıkla aklına geliyor: *Ters gitme ihtimali olan her şey ters gider.*

İhtimal varsa gerçekleşir.

Bergenstrasse Ring Yolu üzerindeki ev sonbaharda çok rüzgârlı, kışın buz gibi ve ilkbahar müsveddesi olan rutubetli aylarda da akıtıyor. Her iki duş da düzelmemekte ısrarlı. Alt kattaki tuvalet kâbus gibi. Ev sahibi vaatlerde bulunup sonra telefonu açmıyor. Sonunda Scott yürek durduran bir maliyetle Alman bir avukatlık firması tutuyor-Lisey'e daha ziyade o orospu çocuğu ev sahibinin yanına kalmasına, haksızca galip gelmesine göz yumamayacağı için olduğunu söylüyor. Scott'ın bakmadığı zamanlarda Lisey'e ahlaksızca göz kırpan orospu çocuğu ev sahibi (söz konusu olan orospu çocuğu ev sahipleriyse espri anlayışı sıfıra inen Scott'a bunu söylemeye hiç cesaret edememişti) galip gelmiyor. Yasal yaptırımların tehdidiyle birkaç tamirat yaptırıyor: çatı artık akmıyor, alt kattaki tuvalet ise gece yarıları attığı korkunç kahkahaları kesiyor. Fırını değiştiriyor bile. Bir mucize. Sonra bir gece sarhoş vaziyette geliyor ve Scott'a Almancayla İngilizce karışımı bir dille bağırıyor. Scott'a *Amerikalı Komünist Çaydanlıkçı* diyor; kocasının öldüğü güne dek hazine gibi sakladığı bir tanım. Kendisi de pek ayık sayılamayacak Scott (Scott ve ayık kelime-

leri Almanya'da nadiren bir araya geliyor) bir noktada orospu çocuğu ev sahibine bir sigara ikram ediyor ve *devam edin, devam edin Mein Führer, bitte, bitte!* diyor. O yıl Scott içiyor, Scott espri yapıyor, Scott orospu çocuğu ev sahiplerinin peşine avukatlar takıyor ama Scott o yıl yazmıyor.

Her zaman sarhoş olduğu için mi yazamıyor yoksa yazamadığı için mi her zaman sarhoş? Lisey bilmiyor. Biraz birinden biraz ötekinden. Mayısta öğretmenlik görevi Tanrı'ya şükür nihayet bittiğinde artık umursamıyor. Mayıs geldiğinde artık tek istediği süpermarkete veya caddedeki dükkânlara gittiğinde etraftaki insanların *Dr. Moreau'nun Adası*'ndaki yaratıklara benzer konuşmasını artık duymamak. Haksızlık ettiğini biliyor ama Bremen'de kaldığı sürede tek bir arkadaş bile edinemedi. Fakültedeki öğretim görevlilerinin İngilizce bilen eşleriyle bile arkadaşlık kuramadı kocası zamanın büyük bölümünü okulda geçiriyor. Lisey ise Scott evdeyken Lisey onu alışkın olduğundan çok daha fazla görüyor çünkü çalışma odası olarak düzenlediği o kasvetli, küçük odaya gidip yazı yazdığı falan yok. Önceleri yazmaya *uğraşıyor* ama aralık ayında çabaları azalıyor ve şubatta tamamen vazgeçiyor. Dışarıda trafik sekiz şeritte gürültüyle akar, üst kattaki partiden haykırışlar ve bangır bangır müzik yayılırken bir motel odasında sakin bir ortamdaymışçasına rahatça yazabilen adam artık hiçbir şekilde kuşanamıyor. Ama Lisey'in görebildiği kadarıyla bunu pek dert etmiyor. Yazmak yerine karısıyla uzun, komik ve bitkin düşürücü hafta sonları geçiriyor. Lisey sık sık onunla içiyor ve birlikte sarhoş oluyorlar çünkü düzüşmenin dışında onunla yapılabilecek bir tek bu geliyor aklına. Akşamdan kaldıkları bazı hüzünlü pazartesi sabahlarında Scott'ın gidişini görmek onu memnun bile ediyor ama saat akşam on olup hâlâ geri dönmediğinde oturma odasının penceresinin önünde kaygıyla kök salıp nerede ve kiminle içtiğini merak ederek kullandığı kiralık Audi'nin Ring Yolu'nda belirmesini bekliyor. Ve *ne kadar* içtiğini. Bazı cumartesi günleri Scott onu büyük ve soğuk evde saklambaç oynamaya ikna ediyor; hiç olmazsa biraz ısınacaklarını söylüyor ve

haklı. Ya da birbirlerini şapşal (ve azgın) çocuklar gibi koridorlarda kovalayarak bir yandan da bildikleri Almanca kelimeleri haykırıyorlar: *Achtung! Jawohl! Ich habe Kopfschmerzen!* ve en çok da *Mein Gott!* Bu aptalca oyunlar genellikle seksle bitiyor. Scott o kış ve baharda içki olsun olmasın (genellikle var) hep seks istiyor ve Lisey boşaltmadan önce Bergenstrasse'deki soğuk evin bütün odalarında, banyoların çoğunda (kahkaha atan o iğrenç tuvalet de dahil olmak üzere) ve hatta birkaç dolabın içinde o işi yaptıklarını düşünüyor. Evden uzakta geçirdiği onca saate, içtiği onca içkiye, *yaratıldığı* işi yapmıyor oluşuna, yani hikâyeler yazmıyor olmasına rağmen Scott'ın biriyle ilişkisi olduğundan hiçbir zaman (hemen hemen hiçbir zaman) endişelenmemesinin sebeplerinden biri sevişmelerinin miktarı.

Ama elbette Lisey de *yaratılmış* olduğu işi yapmıyor ve bazen bu gerçek aklını kurcalıyor. Scott'ın ona yalan söylediğini veya yanlış yönlendirdiğini söyleyemez; hayır bunu kesinlikle iddia edemez. Ona sadece bir kez söylemiş ve tamamen açık bir şekilde ifade etmişti: çocukları olamaz. Lisey çocuk sahibi olmayı istiyorsa -kalabalık bir aileden geldiğini biliyordu- evlenemezlerdi. Onunla evlenememek Scott'ı çok üzerdi ama Lisey çocuk istiyorsa başka seçenek kalmıyordu. Bunu ona nam-nam ağacının altında, o tuhaf ekim karı yağarken söylemişti. Bu konuşmayı hatırlama iznini kendine sadece Bremen'deki yalnız hafta içi günlerinde veriyor; gökyüzü hep bembeyaz, saat belirsiz, yatağın altındaki zemin ardı ardına geçen kamyonlar yüzünden titrerken. Scott'ın satın aldığı ve daha sonra Amerika'ya gönderilmesini ısrarla istediği yatak. Bazen kolunu gözlerinin üzerine koyarak o yatakta yatıyor ve kahkaha dolu hafta sonlarına ve (bazen çok ateşli) sevişmelerine rağmen bunun gerçekten de *berbat* bir fikir olduğunu düşünüyor. O sevişmeler sırasında altı ay önce bile tahmin edemeyeceği şeyler yapıyorlar ve Lisey bu çeşitliliğin aşkla pek ilgisi olmadığını biliyor; sıkıntı, yuva hasreti, içki ve melankoli kaynaklı. Aşırı içmesi artık Lisey'i korkutmaya başladı. Kendine biraz dur demezse kaçı-

nılmaz olacak çarpışmanın yaklaştığını hissediyor. Ve rahmindeki boşluk Lisey'i depresyona sokuyor.

Evet, tamam, bir anlaşma yapmışlardı ama nam-nam ağacı altındayken yılların geçtiğini ve zamanın bir ağırlığı olduğunu tam anlamıyla kavrayamamıştı. Scott Amerika'ya döndüklerinde tekrar yazmaya başlayabilir ama *o* ne yapacak? *Bana hiç yalan söylemedi,* diye düşünüyor kolunu gözlerinin üzerine koymuş halde Bremen'deki yatakta yatarken ama bu gerçeğin onu tatmin etmeyeceği bir günün geleceğini -fazla uzakta da değil- biliyor ve o günün yaklaşması onu korkutuyor. Bazen, Scott Landon ile o kahrolası söğüt ağacı altında hiç oturmamış olmayı diliyor.

Bazen onunla hiç tanışmamış olmayı diliyor.

9

"Bu doğru değil," diye fısıldadı gölgeler içindeki ahıra ama üzerindeki çalışma odasının hissettiği ağırlığı ona itiraz ediyor gibiydi; tüm o kitaplar, bütün hikâyeler, tüm o yitirilmiş hayat. Evliliğinden pişman değildi ama evet, bazen zor ve sorun yaratan kocasını hiç tanımamış olmayı dilediği oluyordu. Onun yerine başkasını tanımış olmayı. Mesela güven aşılayan bir bilgisayar programcısı. Yılda yetmiş bin dolar kazanırdı ve üç çocukları olurdu. İki oğlan bir kız. En büyükleri o sırada evlenmiş olurdu, diğer ikisiyse hâlâ öğrenci. Ama bulduğu hayat bu olmadı. Ya da onu bulan hayat.

Bremen yatağının altına hemen bakmak yerine (çok kısa zamanda çok fazla olur gibi geliyordu) ofis müsveddesi zavallı odaya girdi ve etrafına bakındı. Scott üst katta yazılarını yazarken o burada ne yapmaya niyetlenmişti? Hatırlamıyordu ama o an onu buraya çekenin ne olduğunu biliyordu: telesekreter. Yanıp sönen kırmızı renkteki 1 rakamına ve hemen altındaki DİNLENMEMİŞ MESAJLAR yazısına baktı. Acaba din-

lemesi için Memur Alston'ı çağırsa mıydı? Çağırmamaya karar verdi. Dooley'dense daha sonra dinletebilirdi.

Elbette Dooley'den, başka kimden olacak?

Kendini sakin, yüzeyde mantıklı bir sesle yapılmış başka tehditler duymaya hazırlayarak PLAY tuşuna bastı. Hemen ardından Emma adında bir genç kadın MCI'a geçtiği takdirde ne kadar kârlı bir seçim yapmış olacağını anlatmaya koyuldu. Lisey bu coşkulu mesajı yarıda keserek sildi ve *kadın önsezisi buraya kadarmış,* diye düşündü.

Ofisten gülerek ayrıldı.

10

Lisey üzerinde Scott ile yüzlerce kez sevişmiş -veya düzüşmüş; **SCOTT VE LISEY ALMANYA'DA** günlerinde ne kadar gerçek *sevgi* olduğu tartışılırdı- olmalarına rağmen çarşaflara sarılı Bremen yatağına ne üzüntü ne geçmişe özlemle baktı. *Yüzlerce kez mi?* Sadece dokuz aylık bir sürede bu kadarı mümkün müydü? Özellikle de Scott'ın sabah yedide yarı uyur, evrak çantası dizine çarpar halde çıkıp gece onda, on birde genellikle sarhoş halde döndüğü kötü günler, hatta bazen haftalar olmuşken? Evet, hafta sonlarının tamamını Scott'ın bazen "sevişkiler" dediğini yaparak geçirdikleri düşünülürse mümkündü. Üzerinde defalarca düzüşmelerine rağmen bu sessiz, çarşaflı ucubeye neden sevgi duyacaktı? Nefret etmek için daha çok sebebi vardı çünkü sezgisel olmayan ama bilinçaltı bir mantıkla (*Lisey üzerinde düşünmediği sürece son derece keskin bir zekâya sahiptir,* dediğini duymuştu Scott'ın bir partide ve mahcup mu mutlu mu olsun bilememişti) evliliklerinin bu yatak üzerinde sona erme noktasına geldiğini biliyordu. Seksin ne kadar iyi olduğu, Scott'ın onu zahmetsizce defalarca orgazma ulaştırması, Lisey'i aldığı zevkten delireceğini düşünmesine yol açana dek uyarması, Lisey'in bulduğu o hassas

noktaya tam o boşalmadan önce dokunması ve Scott'ın bazen sadece titremesi, bazen de bir fırın gibi sıcak olan içindeyken zevkle bağırması ve Lisey'in her noktasının ürpermesi önemli değildi. Kahrolası yatağın dev bir ceset gibi kefene sarılması isabet olmuştu çünkü -en azından onun hafızasında- onun üzerindeyken aralarında geçen her şey yanlış ve şiddetliydi; evliliklerinin boğazında birbiri ardına nefes kesen sarsıntılar. Sevmek? *Sevişmek?* Belki. Belki birkaç kez. Ama hatırladığı çoğunlukla peş peşe gelen çirkin düzüşmelerdi. Nefessiz kal... bırak. Nefessiz kal... bırak. Ve Scott-ve-Lisey olan şeyin nefes alabilmesi her seferinde biraz daha uzun sürmüştü. Sonunda Almanya'dan ayrılmışlardı. New York' tan Southampton'a *Queen Elizabeth 2* ile gitmişlerdi ve ikinci gün Lisey güvertede yaptığı yürüyüşten döndüğünde elinde anahtarla kamaralarının kapısının önünde durmuş ve başını hafifçe eğerek içeriye kulak kabartmıştı. İçeriden gelen yavaş ama düzenli daktilo sesini duyduğundaysa gülümsemişti.

Her şeyin artık yoluna girmiş olduğuna inanmak için kendine izin vermemişti ama orada durmuş, Scott'ın yazmaya yeniden başlamasını dinlerken bunun *mümkün* olduğunu biliyordu. Ve öyle de olmuştu. Scott Mein Gott Yatağı'nın Amerika'ya gönderilmesi için gerekli tüm işlemleri yaptığını söylediğinde bir daha asla üzerinde uyumayacaklarını ve sevişmeyeceklerini bilerek sesini çıkarmamıştı. Scott teklif edecek olsaydı-*Zadece bir kerecik, küçük Leezie, ezki günlerin hatırına!* -onu reddedecekti. Hatta cehenmeme gitmesini söyleyecekti. Kötü ruha sahip bir mobilya olabilirse o buydu işte.

Yatağa yaklaştı, diz çöktü ve çarşafın ucunu kaldırarak altına baktı. İşte arayıp durduğu şey bu küf kokulu, tavuk boku kokusunun zamanla sinsice geri döndüğü (*bir köpeğin kusmuğuna dönmesi gibi*, diye düşündü) kapalı yerde duruyordu.

İyi Ana Debusher'ın sedir ağacından kutusu gölgeler içinde bekliyordu.

VIII. Lisey ve Scott (Nam-Nam Ağacının Altında)

1

Tam kutuyu taşıyarak güneşli mutfağa girmişti ki telefon çalmaya başladı. Kutuyu masaya bırakıp telefona dalgınca cevap verdi, artık Jim Dooley'in sesini duymaktan çekinmiyordu. Eğer oysa polise haber verdiğini söyleyip kapatacaktı. O sırada korkmak için fazlasıyla meşguldü.

Arayan Dooley değil, Darla'ydı; Greenlawn'un Ziyaretçi Salonu'ndaydı ve Canty'yi aradığı için suçluluk duyuyor olduğunu öğrenmek Lisey'i hiç şaşırtmadı. Peki ya tam tersi olsaydı? Canty Maine'de, Darla Boston'da olsaydı? Lisey değişen bir şey olacağını sanmıyordu. Canty ve Darla'nın birbirini ne kadar sevdiğini bilmiyordu ama birbirlerine hâlâ alkoliklerin içkiye bağımlı olduğu gibi bağlıydılar. Çocukken İyi Ana, Cantata grip olduğunda Darlanna'nın ateşinin çıktığını söylerdi.

Lisey görüşme sırasında tamamen aynı sebepten daha önce Canty ile konuşurken olduğu gibi doğru karşılıkları verdi: onu bir an önce başından savıp işine bakmak için. Ablaları için daha sonra endişelenebilirdi -umuyordu- ama o an Darla'nın vicdan azabı Amanda'nın hali gibi pek umurunda değildi. Onunla aynı odada olup Lisey'i bıçaklamaya kalkmadığı sürece Dooley'in nerede olduğuyla da ilgilenmiyordu.

Hayır, dedi Darla'ya, Canty'yi aramakla kötü etmemişti. Evet, Canty' ye Boston'da kalmasını söylemekle iyi etmişti. Ve evet, Lisey o gün daha sonra Amanda'yı ziyarete gidecekti.

"Çok korkunç," dedi Darla ve Lisey kafasının meşguliyetine rağmen ablasının sesindeki üzüntüyü hissetti. "*O* çok korkunç." Sonra hemen ekledi. "Öyle demek istemedim, tabii, korkunç değil, yani korkunç olan onu öyle *görmek.* Tek yaptığı *oturmak,* Lisey. Yanına gittiğimde sabah güneşi yüzüne vuruyordu ve cildi öylesine gri, öylesine *yaşlıydı* ki..."

"Sakin ol, tatlım," dedi Lisey parmak uçlarını İyi Ana'nın kutusunun pürüzsüz kapağında gezdiriyordu. Kapalıyken bile tatlı tatlı kokuyordu. Açtığında kutunun üzerine eğilecek ve maziyi koklamış gibi olacaktı.

"Onu tüple besliyorlar," dedi Darla. "Sokuyorlar, bitince çıkarıyorlar. Kendi kendine yemeye başlamazsa galiba hiç çıkarmadan bırakacaklar." Burnunu gürültüyle çekti. "Onu bir *tüple* besliyorlar ve zaten çok *zayıf* ve *konuşmuyor* ve bir hemşireye sorduğumda *yıllarca* bu durumda kalabileceğini söyledi, bazen *hiç* geri dönmüyorlarmış, ah Lisey buna *dayanamıyorum!* "

Parmak uçları kutunun gerisindeki menteşelerin üzerinden geçerken Lisey hafifçe gülümsedi. Bir rahatlama gülümsemesiydi. İşte Drama Kraliçesi Darla, Diva Darla karşısındaydı ve bu da iki kardeşin çok iyi bildikleri rollere büründükleri anlamına geliyordu. Hattın bir ucunda Duyarlı Darla var. Onun için bir alkış istiyoruz, bayanlar baylar. Ve diğer uçta da Küçük Lisey var, Küçük Ama Çetin Ceviz. Bir de onun için alkış alalım.

"Bugün Dr. Alberness ile yine konuşurum, Darla. O zamana kadar Amanda'nın durumu hakkında daha elle tutulur bilgileri olur..."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Darla kuşkuyla.

Lisey'in hiçbir fikri yoktu. "Eminim. *Senin* yapman gereken ise eve gidip ayaklarını uzatmak. Hatta bir şekerleme yap."

"Lisey, hayatta uyuyamam!" dedi Darla hararetle.

Darla isterse yiyebilir, esrar içebilir veya begonyaların üstüne sıçabilirdi, Lisey'in umurunda değildi. Tek istediği telefonu kapamaktı. "Haydi geri dön ve biraz sakin olmaya çalış, hayatım. Kapatmam gerek-fırına bir şey koymuştum."

Darla anında neşelenmişti. "Ah, Lisey! *Sen* mi?" Lisey bu durumu çok rahatsız edici buldu. Sanki hayatında hiç... şey, hamburgerden zor bir şey pişirmemişti. "Muzlu kek mi yoksa?"

"Yaklaştın. Yabanmersini. Gidip kontrol etmem lazım."

"Ama daha sonra Manda'yı görmeye geleceksin, değil mi?"

Lisey'in içinden çığlık atmak geliyordu ama kendini tuttu. "Evet. Öğleden sonra."

"Eh, o halde..." Şüphe sesine geri dönmüştü. *İkna et beni,* diyordu. *Telefonda on beş dakika daha kal ve beni ikna et*. "Eve gideceğim galiba."

"İyi edersin. Hoşça kal, Darl."

"Canty'yi aramakla hata ettiğimi düşünmüyorsun gerçekten, değil mi?"

Hayır! İstersen Bruce Springsteen'i ara! Hal Brooks'u ara! Condi Kahrolası Rice'ı ara! BENİ RAHAT BIRAKDA NE YAPARSAN YAP!

"Düşünmüyorum. İyi bile yapmışsın. Onu da haberdar etmek gerek." Aklına Amanda'nın Küçük Takıntılar Defteri gelmişti.

"Eh... pekâlâ. Hoşça kal, Lisey. Sonra görüşürüz herhalde."

"Hoşça kal, Darl."

Klik.

Nihayet.

Lisey gözlerini kapadı, kutuyu açtı ve sedir ağacının kuvvetli kokusunu içine çekti. Bir an için beş yaşındaki, Darla'ya artık küçük gelen şortu ve o çok sevdiği, kenarları pembe desenli kovboy çizmeleri giydiği haline geri döndü.

Sonra içinde ne olduğunu ve onu nereye götüreceğini görmek için kutuya baktı.

2

En üstte on yedi santim eninde, on santim boylarında, beş santim derinliğinde bir paket vardı. İçindeki iki yumru, paketi yuvarlamıştı biraz. İçinde ne olduğuna dair hiçbir fikri olmaksızın paketi kaldırdı, burnuna hafif bir nane kokusu geldi -deminden beri sedir ağacının yanı sıra onun da kokusunu alıyor muydu?- ve daha açıp görmeden pakettekinin düğün pastalarından artık taşlaşmış bir dilim olduğunu anladı. Üzerinde iki plastik figür vardı: frak giymiş silindir şapka takmış bir erkek bebek ve gelinlik giymiş bir kız bebek. Lisey bunu bir yıl saklayıp ilk yıldönümlerinde Scott ile paylaşmaya niyetlenmişti. Batıl inanç böyle değil miydi? Niyeti oysa buzluğa koyması gerekirdi ama her nasılsa kutudaydı işte.

Lisey tırnağıyla şekerlemesinden bir parça koparıp dilinin üzerine koydu. Neredeyse hiç tadı yoktu, sadece hayaletimsi bir tatlılık ve nane fısıltısı. Maine Üniversitesi'ndeki Newman Kilisesi'nde evlenmişlerdi. Tüm kızkardeşleri, Jodi bile gelmişti. Baba Debusher'ın hâlâ hayatta olan kardeşi Lincoln Amca gelini teslim etmek üzere Sabbatus'tan gelmişti. Scott'ın Pitt ve UMO'dan arkadaşları oradaydı ve menajeri de sağdıcı olmuştu. Landon ailesi yoktu elbette, Scott'ın hayatta olan akrabası yoktu.

Taşlaşmış düğün pastasının altında bir çift nikâh davetiyesi vardı. Davetiyelerin yarısını Scott, yarısını Lisey yazmıştı ve Lisey yazdıklarından birer tane saklamıştı. Onların hemen altında bir kibrit kutusu vardı. Davetiyeleri bastırmayı düşünmüşlerdi, *Boş İblisler*'in karton kapaklı satışlarından para akmaya başlamamıştı ama bu masrafı karşılayabilecek durumdaydılar. Ancak el yazısıyla hazırlanmış davetiyelerin daha samimi (ve elbette müthiş) olacağını düşünerek bastırmaktan vazgeçmişlerdi. Lisey gidip bir kutu dolusu kibrit almış ve kırmızı tükenmez kalemle üzerle-

rini tek tek doldurmuştu. Elindeki kibrit, geriye kalan sonuncu kutu olmalıydı. Kutuyu bir arkeoloğun merakı ve bir âşığın acısıyla inceledi.

Scott ve Lisey Landon
19 Kasım 1979
"Artık ikiyiz."

Lisey'in gözleri yaşlarla doldu. *Artık ikiyiz,* Scott'ın fikriydi, Winnie The Pooh çizgi filmlerinden bir bölümün başlığı olduğunu söylemişti. Lisey hangisinden bahsettiğini hemen anlamış-Yüz Dönümlük Orman'ı okumaları için Jodotha'nın veya Amanda'nın başının etini kaç kez yemişti?-ve *Artık ikiyiz*'in zekice, mükemmel bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden onu öpmüştü. Ama artık üzerinde bu aptalca denecek kadar cesur yazının bulunduğu kibrite bakmaya bile dayanamıyordu. Bu gökkuşağının bir ucuydu ve bu ne aptalca bir rakamdı... kendisiyse artık diğer uçtaydı. Kibrit kutusunu göğüs cebine soktuktan sonra yanaklarındaki yaşları sildi-birkaçı damlamıştı bile. Görünüşe bakılırsa geçmişi incelemek ıslak bir işti.

Ne oluyor bana?

Bu sorunun cevabını öğrenmek için pahalı BMW'sini, hatta daha da fazlasını seve seve verirdi. O kadar iyi gibiydi ki! Scott için yasını tutmuş ve hayatına devam etmişti; ayrık otlarını ayıklamış ve yaşamaya devam etmişti. Üzerinden iki yıldan fazla bir süre geçmişti ve eski şarkının sözleri doğru gibiydi: sensiz de idare ediyorum. Sonra Scott'ın çalışma odasını temizlemeye girişmiş ve hayaletini başka bir boyutta veya dünyada değil, kendi *içinde* uyandırmıştı. Nerede ve ne zaman başladığını bile biliyordu: ilk günün sonunda, Scott'ın anı köşesi diye adlandırdığı o pek-de-üçgen-olmayan köşede. Aldığı edebiyat ödüllerinin hepsi orada asılıydı: Ulusal Kitap Ödülü,

kurgu dalında kazandığı Pulitzer, *Boş İblisler* ile kazandığı Fantezi Dünyası ödülü. Ve ne olmuştu?

"Kırdım," dedi Lisey cılız, korkulu bir sesle ve içinde taşlaşmış pasta diliminin olduğu paketi tekrar örttü.

Bunu tanımlamak için başka bir kelime yoktu. *Kırmıştı.* O kadar net hatırlamıyordu, sadece susuzluk hissetmesiyle başladığını biliyordu. Bir bardak su almak için çalışma odasındaki aptal bar köşesine gitmiş -aptaldı çünkü Scott içki sevdası tütün sevdasından çok daha uzun sürmüş olmasına rağmen artık içmiyordu- ama su bir türlü akmamıştı. Borulardan çıldırtıcı gürültülerden başka bir şey gelmiyordu ve yeterince beklediği takdirde suyun akacağını bildiği halde muslukları kapatıp bar ve anı köşesini ayıran kapının eşiğine dönmüştü. Tepedeki ışık açıktı ama parlaklığı düşük seviyeye ayarlanmıştı. Işık loşken her şey normal görünüyordu-her şey aynı, ha ha. Sanki Scott dışarıdaki merdiveni tırmanıp kapıyı açarak içeri giriverecek, müziği kökleyecek ve yazmaya başlayacaktı. Sanki bir daha asla kuşanamayacak değilmiş gibi. Peki Lisey ne hissetmeyi ummuştu? Hüzün? *Nostalji?* Gerçekten mi? *Nostalji* gibi kibar, hanım hanımcık bir duygu mu? Eğer öyleyse çok komikti zira o an hem buz gibi soğuk, hem ateş kadar sıcak hissetmesine yol açan duygu

3

Lisey'in-pratik Lisey, daima soğukkanlılığını koruyan Lisey (belki gümüş küreği savurmak zorunda kaldığı gün hariç, gerçi o gün bile fazla paniklemediği için kendinden memnun), diğer herkes ipin ucunu bırakmışken kontrolünü kaybetmeyen küçük Lisey-o an hissettiği hudutsuz bir hiddet, zihnini bir kenara iterek bedeninin dizginlerini eline geçiren ilahi bir öfke. Ama (bunun bir paradoks olup olmadığını bilmiyor) bu hiddet

aynı zamanda zihnini açıyor, *öyle olmalı*, çünkü nihayet anlıyor. İki yıl uzun bir süre ama *jeton sonunda düşüyor. Kafasına dank ediyor. Işığı görüyor.*

Scott *tahtalı köyü boyladı.* (Hoşuna gitti mi?)

Kuyruğu titretti. (Beğendin mi?)

Cızlamı çekti. (Hepimizin gidip balık tuttuğu ve suyunu içtiği havuzdan yakaladım bunu.)

Peki sonuç olarak elinde kalan ne? Lisey'i yüzüstü bırakmıştı işte. Sıvışıp gitmişti. Tabanları yağlamış, defolup gitmiş, Ötedünya'ya kaçmıştı. Onu bedeninin her hücresi ve o-kadar-zeki-sayılmayacak beyninin her zerresiyle seven kadını bırakıp gitmişti ve şimdi ona tek kalan bu kahrolası... moktan... *kabuk.*

Kırıyor. Lisey kırıyor. O lanet olası, aptal anı köşesine doğru hızla atılırken *UGAK, biriciğim,* dediğini duyar gibi oluyor: *Uygun Görünen Anda Kuşan.* Sonra gidiyor ve plaketlerini, fotoğraflarını, çerçevelenmiş takdirnamelerini duvardan hırsla indiriyor. Jürinin ona *Boş İblisler* için verdiği Lovecraft Dünya Fantezi Ödülü'nü alıyor ve "*Kahrol, Scott, cehennem ol!*" diye haykırarak çalışma odasının diğer ucuna fırlatıyor. Ona hayatı boyunca hiç bu kadar kızmamıştı. Öyle ki, şu an karşısında olsa onu tekrar öldürebilirdi. Kendini öfke dalgasına tamamen bırakarak duvardaki her şeyi söküp alıyor (halının yumuşatması yüzünden fırlattıklarından sadece birkaçı kırılıyor-daha sonra aklı başına geldiğinde şanslı olduğunu düşünecek). Bir kasırgaya yakalanmış gibi etrafında dönerken çığlık çığlığa Scott'ın ismini haykırıyor, defalarca haykırıyor ve ağlıyor. Kederle ağlıyor, kaybı için ağlıyor, öfkeyle ağlıyor, onu nasıl olup da böyle bırakıp gittiğini açıklaması için ağlıyor, geri dönmesi, ah, geri dönebilmesi için ağlıyor. *Her şey aynı* değil, onsuz *hiçbir şey* aynı değil, ondan nefret ediyor, onu özlüyor, içinde bir boşluk var, Yellowknife'tan esen rüzgârdan bile soğuk bir rüzgâr şimdi *içinde* esmekte, ismini söyleyerek onu eve ça-

ğıracak biri olmayınca dünya çok boş, çok sevgisiz. Sonunda anı köşesinde duran bilgisayarın monitörünü kavrıyor ve kaldırırken belinde uyarıcı bir ağrı hissediyor ama *umurumda değil,* duvarlar çıplak ve o hiddetine teslim olmuş durumda. Kucağında monitörle dönüyor ve ağır aleti duvara fırlatıyor. Boğuk bir çıtırtının ardından ortalık sessizliğe bürünüyor.

Hayır, dışarıda ağustosböcekleri var.

Lisey fırlattıklarıyla kaplı halıya çökerek bitkince ağlıyor. Onu bir şekilde *çağırıyor* mu? Gecikmiş kederi ve öfkesinin gücüyle onu hayatına geri mi getiriyor? Scott suyun uzun, boş bir borudan akması gibi geldi mi? Bunun cevabı ona göre

4

"Hayır," diye mırıldandı Lisey. Çünkü -ne kadar çılgınca görünse de- Scott bu *bool* istasyonlarını *ölümünden çok önce* hazırlamaya başlamış gibiydi. Mesela *büyyük* bir hayranı olan Dr. Alberness ile temasa geçmesi. Amanda'nın tıbbi belgelerini bir şekilde ele geçirip birlikte yedikleri öğle yemeğine götürmesi, Tanrı aşkına. Ve tabii bir de: *Bay Landon sizinle tanışacak olursam Nashville'deki hemşireyi nasıl korkuttuğunu sormamı isted*i.

Ve... İyi Ana'nın sedir ağacından kutusunu ahırdaki Bremen yatağının altına ne zaman koymuştu? Kutuyu mutlaka Scott koymuş olmaydı, Lisey oraya asla koymazdı, biliyordu.

1996?

(sus)

1996 kışında, Scott'ın zihni donduğunda ve Lisey onu

(SUS ARTIK LISEY!)

Pekâlâ... pekâlâ, '96 kışından bahsetmeyecekti -şimdilik- ama bu doğru gibiydi. Ve...

Bir *bool* avı. Ama *neden?* Ne amaçla? Tümüyle bir anda yüzleşemeyeceği bir şeyle kademe kademe yüzleşmesi için mi? Belki. *Muhtemelen.* Scott böyle şeyleri bilirdi, en korkunç anılarını bir perdenin gerisine atmak veya güzel kokulu kutulara saklamak isteyen bir aklı anlayacağı ise muhakkaktı.

İyi bir bool.

Ah, Scott, bunun neresi iyi? Tüm bu acı ve mutsuzluğun nesi iyi?

Kısa bir bool.

Eğer öyleyse sedir ağacından kutu ya son istasyondu ya da sona çok yaklaşmıştı ve içinden bir ses, bakmaya daha fazla devam ettiği takdirde geri dönüşün mümkün olmayacağını söylüyordu.

Bebeğim, diye iç geçirdi Scott... ama sadece kafasının içinde. Hayaletler yoktu. Sadece anılar vardı. Sadece ölmüş kocasının sesi. Buna inanıyordu, bunu *biliyordu.* Kutunun kapağını kapatabilirdi. Perdeyi çekebilirdi. Maziyi geçmişte bırakabilirdi.

Biriciğim.

Her zaman istediği olurdu. Ölmüşken bile öyleydi.

Lisey içini çekti -ona bile mahzun, yalnız bir ses gibi gelmişti- ve devam etmeye karar verdi. Pandora olacaktı.

5

Masrafsız, dini törensiz (buna rağmen dayanmıştı, hem de çok iyi dayanmıştı) düğün günlerinden son sakladığı parça, nikâh sonrasında The Rock'ta -Cleaves Mills'in en azılı, en gürültülü patırtılı, en adi rock-n-roll barıydı- yapılan partiden bir fotoğraftı. Scott ve onun ilk dansı yaparlarken pistte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Lisey beyaz, dantel gelinliği içindeydi. Scott'ın üzerindeyse o gün için satın aldığı (ve o kış *Boş İblisler*

için çıktığı turda defalarca giydiği) sade, siyah takım elbise -*Cenazeci kostümüm* diyordu- vardı. Arka planda Jodotha ve Amanda'yı görebiliyordu. Topuz yapılmış saçlarıyla ikisi de inanılmayacak kadar genç ve güzel görünüyordu. Alkışlarken elleri donup kalmıştı. Lisey Scott'a bakıyor, o da ona gülümsüyordu. Elleri Lisey'in belindeydi ve saçları, Tanrım saçları neredeyse omuzlarına değiyordu, o kadar uzun olduklarını unutmuştu.

Parmak uçlarını fotoğrafın-**SCOTT VE LISEY, BAŞLANGIÇ!** döneminde oldukları insanlar-üzerinde gezdirirken Boston'dan gelmiş olan grubun (The Swinging Johnsons) ve arkadaşlarının huzurunda yaptıkları ilk dans sırasında çalan şarkının ismini bile hatırladığını fark etti: Cornelius Brothers ve Sister Rose'un "Too Late To Turn Back Now"(*) parçasının bir yorumuydu.

"Ah, Scott," dedi. Yanağından aşağı yuvarlanan bir başka gözyaşını dalgınca sildi. Sonra fotoğrafı güneş alan mutfak masasının üzerine bıraktı ve kutunun içindekilere döndü. İnce bir deste mönü, barlardan alınmış peçeteler, orta batı motellerinden toplanmış kibrit kutuları, Bloomington'daki Indiana Üniversitesi'nde Scott Linden'ın *Boş İblisler*'inden yapacağı okuma seansının programı kutunun içindekilerden bazılarıydı. Lisey programı yazım hatası yüzünden saklamış, Scott'a bir gün altın değerinde olacağını söylediğindeyse, *fazla heveslenme, biriciğim,* karşılığını almıştı. Programın üzerindeki tarih 20 Mart 1980'di... peki The Antlers'dan yadigârlar neredeydi? O günlerde neredeyse her gittikleri yerden bir hatıra alırdı, bir çeşit hobiydi, oradan da aldığına *yemin...*

"Scott Linden" programını kaldırınca üzerine yaldızlı harflerle **The Antlers** ve **Roma, New Hampshire** yazılı mor bir mönü ortaya çıktı. Ve Scott'ın sesini kulağına konuşmuşçasına net bir şekilde duydu: *Roma'dayken Romalılar gibi davran.* Bunu o gece yemek salonunda (onlar

(*) Geri Dönmek İçin Artık Çok Geç.

ve tek bir garson haricinde boştu) ikisi için de Şefin Spesiyali'ni sipariş ederken söylemişti. Ve daha sonra yatakta, çıplak bedeniyle onunkini sararken tekrarlamıştı.

"Bunun ücretini ödemeyi teklif etmiştim," diye mırıldandı mönüyü boş, aydınlık mutfakta havaya kaldırarak. "Ve adam alabileceğimi söylemişti. Çünkü tek konukları bizdik. Ve kar fırtınası vardı."

O acayip ekim fırtınası. Planladıkları gibi bir gece kalmak yerine iki gece kalmışlar ve ikinci gece Lisey, Scott uyuduktan sonra saatlerce uyanık kalmıştı. Kar soğuğu artık bölgeyi terk etmişti ve çatıdaki karların eriyip damladığını duyabiliyordu. O yabancı yatakta (Scott ile paylaştığı pek çok yabancı yatağın ilki) öylece yatmış ve Andrew 'Sparky' Landon'ı, Paul Landon'ı ve Scott Landon'ı-hayatta kalabilmiş olan Scott'ı düşünmüştü. *Bool*ları düşünmüştü. İyi *bool*ları ve kanlı- *bool*ları.

Moru düşünerek. Onu da düşünerek.

Bir noktada bulutlar dağılmış ve oda rüzgârlı ay ışığıyla dolmuştu. O ışıkta nihayet uykuya dalmıştı. Ertesi gün, bir pazar günü, kıştan sonbahara dönüş yapan kırsal bölgeden arabayla geçmişler, bir aydan kısa bir süre sonra da The Swinging Johnsons'ın söylediği "Too Late To Turn Back Now" eşliğinde dans etmişlerdi.

Çok eskilerde kalmış o gece şefin spesiyalinin ne olduğunu görmek üzere mönüyü açınca içinden bir fotoğraf düştü. Lisey fotoğrafı görür görmez hatırladı. Bu pozu oranın sahibi, Scott'ın küçük Nikon'uyla çekmişti. Adam onlara iki çift kar ayakkabısı getirmiş (kayak takımlarının dört kar aracıyla birlikte hâlâ Kuzey Conway'deki depoda olduğunu söylemişti) ve otelin arkasındaki patikadan gitmeleri için Scott ve Lisey'e ısrar etmişti. *Orman kar yağarken büyüleyicidir,* dediğini hatırlıyordu Lisey. *Ve orada baş başa olacaksınız. Bu fırsat hayatta bir kez yakalanır.*

Onlara öğle yemeği için bir piknik sepeti bile hazırlamış, otelin ikramı olarak bir şişe de kırmızı şarap koymuştu. Ve işte kalın tulumları, par-

kaları (Lisey'inki komik derecede büyüktü ve dizlerine kadar iniyordu) ve otel sahibinin tatlı karısının bulup getirdiği kulak ısıtıcılarıyla, bir Hollywood efekti gibi görünen kar fırtınası içinde, şehir dışında küçük bir otelin önünde, kar ayakkabıları ayaklarında, bir çift neşeli kıt akıllı gibi gülerek kameraya poz veriyorlardı. Scott'ın piknik sepetini ve şarap şişesini taşımak için kullandığı sırt çantasını da onlar ödünç vermişti. O sırada ikisi de bilmiyordu ama nam-nam ağacına doğru yola çıkmak üzereydiler. Anılar Yolu'nda bir yolculuk yapacaklardı. Ama Scott Landon için Anılar Yolu yerine Çılgınlar Sokağı demek daha doğru olurdu ve oraya sık gitmek istemeyişine şaşmamalıydı.

Yine de, diye düşündü parmak uçlarını daha önce düğün fotoğraflarına yaptığı gibi fotoğrafın üzerinde gezdirirken, *hoşuna gitsin gitmesin, benimle evlenmeden önce en az bir kez gitmen gerekeceğini biliyor olmalıydın. Bana anlatacak bir şeyin vardı, değil mi? Pazarlığa kapalı olan tek şartını destekleyecek bir hikâye. Doğru yeri haftalarca aramış olmalısın. Ve o ağacı, karlardan ayrı küçük bir dünya yaratmış olan o söğüdü gördüğünde bulduğunu ve daha fazla erteleyemeyeceğini anladın. Ne kadar tedirgindin, merak ediyorum. Seni dinledikten sonra seninle evlenmeyeceğimi söylememden ne kadar korkuyordun?*

Lisey, Scott'ın gerçekten tedirgin olduğunu düşündü. Arabadaki sessizliğini hatırlıyordu. Daha o zaman bile kafasına takılan bir şey olduğunu düşünmemiş miydi? Evet, zira Scott genelde çok konuşkan biriydi.

"Ama o zamana dek beni iyice tanımış olmalısın..." diye başladı ama sesi zayıflayıp kesildi. Kendi kendine konuşmanın en iyi yönü başlanan cümleyi tamamlama mecburiyetinin olmayışıydı. 1979 ekiminde Lisey'i anlattıklarının onu kaçırmayacağını bilecek kadar tanıyor olmalıydı. İlişkilerinin uzun süreceğini daha serada elini parçaladığı gece, Lisey'in onu kovmadığı anda anlamış olmalıydı. Ama eski anıları gün ışığına çıkaracağı, içinden hâlâ akım geçen o eski tellere dokunacağı için tedirgin miydi?

Lisey'in tahminine göre tedirginden de *öteydi.* Lisey'e göre korkudan *ödü patlıyordu.*

Yine de Lisey'in eldivenli elini eldivenli eliyle tutmuş, işaret etmiş ve, "Haydi şurada yiyelim, Lisey," demişti. "Şu

6

"Söğüt ağacının altında." Lisey bu plana uymaya dünden razı. Öncelikle, açlıktan ölüyor. Ayrıca bacakları -özellikle baldırları- kar ayakkabılarıyla yürümeye alışık olmadığı için fena halde ağrımakta: kaldır, çevir ve *salla*... kaldır, çevir ve *salla*. En çok da durmaksızın yağan kardan başka bir şey görmek istediği için. Yürüyüş otel sahibinin iddia ettiği kadar güzel oldu ve bu sessizliği ömrü boyunca unutabileceğini sanmıyor, çıkan tek ses, kar ayakkabılarının çıtırtısı, nefeslerinin hışırtısı ve uzaklarda bir ağaçkakanın durmak bilmez tıkırtısı. Kesintisiz yağan kocaman kar taneleri onu biraz ürkütmeye başlıyor. O kadar yoğun ve hızlı ki görüşünü bulandırıyor, bu yüzden başı dönüyor ve hafifçe midesi bulanıyor. hâlâ yeşil olan dalları kar yüklenmiş söğüt ağacı, bir açıklığın tam kıyısında.

Yapraklarına ne deniyordu? diye düşünüyor Lisey ve yemekte Scott'a sormaya karar veriyor. Scott bilir. Ama soramıyor. Araya başka konular giriyor.

Scott söğüt ağacına yaklaşıyor ve Lisey ayaklarını kaldırıp kar ayakkabılarını sallayarak, nişanlısının ayak izlerinden onu takip ediyor. Scott ağaca vardığında karla kaplı dalları bir perde gibi aralıyor ve gerisine bakıyor. Kot pantolon içindeki kalçası çekici bir şekilde Lisey'in önünde.

"Lisey!" diyor. "Burası çok güzel! Gel de bir..."

Lisey Kar Ayakkabısı A'yı kaldırıp Kot Pantolonlu Kalça B'ye uyguluyor. Nişanlı C anında Kar Kaplı Söğüt D içinde kayboluyor (şaşkınca

bir küfür savurarak). Bunu komik bulan Lisey yağan karın altında kıkırdamaya başlıyor. Kendisi de kirpiklerine varana dek karla kaplı.

"Lisey?" Dalların oluşturduğu beyaz şemsiyenin altından.

"Evet Scott?"

"Beni görebiliyor musun?"

"Hayır."

"Yaklaş o halde."

Ne beklemesi gerektiğini bilerek Scott'ın adımlarını takip ediyor ama yine de eli dalların arasından aniden çıkıp bileğini kavradığında şaşkınca bir çığlık atıp gülüyor; aslında şaşırmaktan öte, biraz da korkmuş durumda. Scott onu çekince dallar yüzüne çarpıyor ve onu bir anlığına kör ediyor. Parkanın başlığı kayınca kar ensesine düşüp ılık teni üzerinde eriyor. Kulak ısıtıcıları kayıyor. Arkasındaki ağacın üzerinden bir kar kütlesi düşerken çıkan boğuk sesi duyuyor.

"Scott!" diyor yutkunarak. "Beni korkuttun..." Ama aniden duruyor.

Scott önünde diz çökmüş vaziyette, parkasının başlığını geriye itmiş ve neredeyse Lisey'inkiler kadar uzun olan siyah saçları ortaya çıkmış. Kulak ısıtıcıları bir çift kulaklık gibi boynuna asmış. Sırt çantası hemen yanında, ağacın gövdesine dayanmış halde duruyor. Gülümseyerek Lisey'e bakıyor ve Lisey'in tadını çıkarmasını bekliyor. Ve Lisey çıkarıyor. Hem de nasıl. *Herkes aynısını yapardı,* diye düşünüyor.

Ablası Amanda ve arkadaşlarının kulüp evine girebilmek gibi...

Ama hayır. Bu çok daha iyi çünkü içerisi eski ahşap, rutubetli dergi ve küflü fare dışkısı kokmuyor. Sanki Scott onu bambaşka bir dünyaya götürmüş, gizli bir dairenin içine çekmiş, sadece onlara ait olan bir kubbenin içine almış gibi. Çapı yaklaşık altı metre. Merkezinde söğüdün gövdesi var. Yerdeki çimler yazın o mükemmel yeşiline sahip.

"Ah, Scott," diyor ve ağzından buhar çıkmıyor. İçerisinin *sıcak* olduğunu fark ediyor. Dalları kaplayan karlar bir kabuk oluşturup soğuğu dışarıda tutmuş. Ceketinin fermuarını açıyor.

"Güzel, değil mi? Şimdi, sessizliği dinle."

Susuyor. Lisey de. Önce hiç ses olmadığını sanıyor ama bu doğru değil. Bir ses var. Kadifeye sarılmış bir davulun sesi gibi. Kalp atışları. Scott uzanıp Lisey'in eldivenlerini çıkarıyor ve ellerini tutuyor. Bir dakika boyunca ikisi de konuşmuyor. Sessizliği bozan Lisey oluyor. Karnı guruldu-yor. Scott kahkahalara boğularak gerileyip ağacın gövdesine dayanıyor ve parmağını Lisey'e doğru kaldırıyor.

"Ben de," diyor. "Aslında seni soyup burada sevişmek isterdim, Lisey -yeterince sıcak- ama onca hareketten sonra ben de acıktım."

"Belki daha sonra," diyor Lisey daha sonra midesinin sevişmek için muhtemelen fazla dolu olacağını bilerek ama önemi yok; kar böyle yağmaya devam ederse The Antlers'da bir gece daha geçirmeleri şart olacak ve onun için hiçbir sakıncası yok.

Çantayı açıp öğle yemeklerini çıkarıyor. İki büyük tavuklu sandviç (bol mayonezli), salata ve iki iri dilim üzümlü tart var. "Namm," diyor Scott, Lisey'in hazırladığı plastik tabağı ağzı sulanmış halde alırken.

"Elbette nam," diyor Lisey. "Nam-nam ağacının altındayız."

Scott gülüyor. "Nam-nam ağacının altında. Beğendim." Sonra gülümsemesi soluyor ve ona ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Burası hoş, değil mi?"

"Evet, Scott. Çok güzel."

Tabağının üzerinden uzanıyor, Lisey de ona yaklaşıyor, salatanın üzerinde öpüşüyorlar. "Seni seviyorum, küçük Lisey."

"Ben de seni seviyorum." Ve onu bu noktada, bu yeşil ve gizli dairenin içinde tüm dünyadan soyutlanmış halde sevdiği kadar sevmedi. Bu şimdi.

7

Scott aç olduğunu iddia etmesine rağmen sadece birkaç lokma sandviç ve birkaç çatal salata yiyor. Üzümlü tarta dokunmuyor bile ama şaraptan payına düşenden fazlasını içiyor. Lisey'in iştahı ondan daha iyi ama sandığı kadar çok yiyemiyor. Bir huzursuzluk kurdu içini kemirmekte. Scott'ın aklında her ne varsa, söylemek onun için çok zor olacak. Belki Lisey'in dinlemesi ondan da güç olacak. Onu en çok huzursuz eden ise ne olabileceğini tahmin edememesi. Büyüdüğü küçük Pennsylvania kasabasında başı kanunlarla derde girmiş olabilir mi? Belki bir çocuğu var? Lise çağındayken başından boşanmayla veya iptalle sonuçlanan kısa süreli bir evlilik mi geçmiş? Ölmüş ağabeyi Paul ile ilgili bir mesele mi? Her ne ise, Scott anlatmak üzere. *Gök gürültüsünden sonra yağmur yağması gibi kesin,* derdi İyi Ana. Scott tarta bakıyor, bir lokma alacakmış gibi görünüyor, sonra vazgeçerek bir sigara yakıyor.

Scott'ın, *aileler iğrenç* deyişini hatırlıyor ve *Boollar,* diye düşünüyor. *Beni buraya boollardan bahsetmek için getirdi.* Bu düşüncenin onu dehşete düşürmesine hiç şaşırmıyor.

"Lisey," diyor Scott. "Açıklamam gereken bir şey var. Ve bu yüzden benimle evlenmek konusunda fikrini değiştirirsen..."

"Scott, bunu duymak istediğimden emin deği..."

Scott'ın gülümseyişi hem bezgin hem korkmuş. "Eminim istemezsin. Ve ben de anlatmak istiyor değilim. Ama bu doktorun muayenesinde iğne olmak gibi... hayır, daha beter, bir kistin yarılması veya bir çıbanın patlatılması gibi. Ama bazı şeylerin yapılması şarttır." Parlak ela gözleri Lisey'in gözlerine dikiliyor. "Lisey, evlenirsek çocuk sahibi olamam. Bu kesin. Şu an istiyor musun bilmiyorum ama kalabalık bir aileden geldiğin için günün birinde kendi çocuklarına sahip olmak isteyebileceğini düşü-

nüyorum. Benimle olduğun sürece bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmen gerek. Ve beş on yıl sonra odanın bir ucundan bana, 'Anlaşmamızda bu yoktu,' diye haykırmanı istemiyorum."

Sigarasından bir nefes çekip burun deliklerinden çıkarıyor. Mavi-gri duman havaya yükseliyor. Scott tekrar ona dönüyor. Yüzü çok solgun, gözleri kocaman. *Mücevherler gibi*, diye düşünüyor Lisey büyülenmişçesine. Onu ilk ve son kez yakışıklı olarak değil (ki değil zaten, doğru ışıkta çarpıcı olduğu söylenebilir sadece) bazı kadınların olduğu gibi güzel olarak görüyor. Bu onu büyülüyor, bir sebeple dehşete de düşürüyor.

"Seni sana yalan söyleyemeyecek kadar çok seviyorum, Lisey. Seni tüm kalbimle seviyorum. Belki bu tür yoğun bir sevgi bir kadın için zamanla yük haline gelebilir ama ben başka türlü sevemiyorum, benim sevgim böyle. Maddi açıdan çok zengin bir çift olacağımızı söyleyebilirim ama hayatım boyunca duygusal açıdan fakir olacağımı biliyorum. Paranın yolda olduğunu biliyorum ama duygusal olarak sadece sana yetecek kadarına sahibim, Lisey ve bu sevgiyi hiçbir zaman yalanlarla kirletip bulandırmayacağım. Ne söylediklerimle ne de sakladıklarımla." İç geçiriyor -uzun, titrek bir soluk- ve sigarayı tutan elinin alt kısmını başı ağrıyormuşçasına kaşına dayıyor. Sonra çekip tekrar Lisey'e bakıyor. "Çocuk yok, Lisey. Yapamayız. *Yapamam.*"

"Scott sen... bir doktora..."

Başını iki yana sallıyor. "Fiziksel değil. Dinle, biriciğim. Sorun burada." Alnına, gözlerinin arasına vuruyor. "Delilik ve Landonlar et ve tırnak gibi ayrılmaz ve bir Edgar Allan Poe hikâyesinden veya Viktorya döneminden teyzemizi-tavan-arasında-tutuyoruz türünde hanım romanlarından bahsetmiyorum; kanda dolaşan, gerçek dünyada görülen, tehlikeli olan bir durumdan bahsediyorum."

"Scott, sen deli değilsin..." Ama aklından karanlıkta gidişi ve sesi rahatlama ve coşkuyla dolu halde kanlar içindeki elini ona uzatarak dönüşü

geçiyor. *Delice* bir rahatlama. Parçalanmış eli bluzuyla sararken düşündüklerini hatırlıyor: Scott'ın onu sevdiğini ama aynı zamanda ölüme de âşık olduğunu.

"*Öyleyim,*" diyor Scott yumuşak sesle. "*Deliyim.* Saplantılarım ve imgelemlerim var. Hepsini yazıyorum, o kadar. Onları yazıyorum ve insanlar okumak için bana para veriyor."

Lisey bir an için öylesine yoğun bir şaşkınlık hissediyor ki (belki onu afallatan unutmayı tercih ettiği o gece ve parçalanmış elinin anısı) cevap veremiyor. Scott işinin -yazdıklarından daima böyle bahseder, *sanatı* değil, *işi*- imgelemler olduğunu söylüyor. Asıl *delilik* bu.

"Scott," diyor sonunda. "Yazmak senin *mesleğin.*"

"Anladığını sanıyorsun," diyor. "Ama *göçük* kısmı anlamıyorsun. Umarım hep böyle şanslı kalırsın, küçük Lisey. Burada, bu ağacın altında oturup sana Landon tarihini anlatacak değilim zira ben de pek azını biliyorum. Üç nesil geri gittim, duvarlarda öyle çok kan gördüm ki korkup araştırmayı bıraktım. Çocukken yeterince kan -bir kısmı bana aitti- gördüm. Geri kalanı hakkında babamın söylediklerine inandım. Ben çocukken babam Landonların -ve onlardan önce Landreauların- ikiye ayrıldığını söylemişti: göçmüşler ve musibetliler. Musibet daha kolaydı çünkü keserek çıkarılabiliyordu. Hayatının geri kalanını tımarhanede veya hapishanede geçirmek istemiyorsan kesmek zorundaydın. Bunun tek yol olduğunu söylemişti."

"Kendini kesmekten mi bahsediyorsun, Scott?"

Scott emin değilmiş gibi omuz silkiyor. Lisey de emin değil. Ne de olsa onu defalarca çıplak gördü. Vücudunda sadece birkaç iz var.

"Kanlı- *bool*lar mı?" diye soruyor.

Scott bu kez emin. "Evet, kanlı- *bool*lar."

"Elini seranın camından içeri soktuğun gece musibeti mi çıkarıyordun?"

"Sanırım. Tabii. Bir açıdan." Sigarasını çimler üzerinde söndürüyor. Uzun bir süre susuyor ve bu arada ona hiç bakmıyor. "Karmaşık. O gece kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hatırlaman gerek, birçok şey üst üste gelmişti..."

"Yapmamalıydım..."

"Hayır," diyor Scott. "Bırak bitireyim. Bunu sadece bir kez söyleyebilirim."

Lisey susuyor.

"Sarhoştum, kendimi çok kötü hissediyordum ve uzun zamandır *onu* çıkarmamıştım. Mecbur kalmamıştım. Çoğunlukla senin sayende, Lisey."

Lisey'in yirmili yaşların başında bunalıma girip kendini kesme krizine girmiş bir ablası var. Amanda artık bunların hepsini geride bıraktı-Tanrı'ya şükür-ama kollarının içinde ve bacaklarında izler hâlâ duruyor. "Scott, kendini kesiyorsan vücudunda izler olması..."

Scott onu duymamış gibi. "Sonra geçtiğimiz bahar, artık tamamen sustuğuna inanmışken yine konuşmaya başladı. 'İçinde var, Scoot,' diyordu. 'Kanında var, değil mi?'"

"Kim Scott? Kim o konuşmaya başlayan?" Ama ya Paul ya da babası olduğunu tahmin edebiliyor. Muhtemelen ikincisi.

"Babam. 'Erdemli olmak istiyorsan musibeti dışarı akıtman gerek. Hemen çıkar, sakın bekleme.' Ben de yaptım. Azar azar..." Anlatmak için yanağını ve kolunu keser gibi yapıyor. "Sonra o gece, bana kızdığında..." Omuz silkiyor. "Geri kalanını hallettim. Hepsini akıttım. Sonra aramız düzeldi. Yine iyi olduk. Seni incitmektense kanımı zincire asılı bir domuz gibi son damlasına kadar akıtırım. Seni incitme *ihtimali* bile yeter." Yüzünde Lisey'in daha önce hiç görmediği bir küçümseme ifadesi beliriyor. " *Onun* gibi olmadım asla. Babam gibi." Sonra tükürürcesine: "Kahrolası Bay *Sparky.*"

Lisey konuşmuyor. *Cesaret* edemiyor. Zaten konuşabileceğinden emin değil. Aylar sonra ilk kez elini o kadar kötü kestiği halde nasıl olup da o kadar az iz kaldığını merak ediyor. Mümkün değil elbette. *Eli sadece kesilmiş değildi, paramparça olmuştu,* diye düşünüyor.

Bu arada Scott hafifçe titreyen ellerle bir başka Herbert Tareyton yakıyor. "Sana bir hikâye anlatacağım," diyor. "Tek bir hikâye. Ve bu hikâye, bir adamın çocukluğunu anlatan tüm hikâyelerin temsilcisi olacak. Çünkü benim işim hikâyeler." Yükselen sigara dumanına bakıyor. "Havuzdan ağla çıkarıyorum. Sana havuzdan bahsettim, değil mi?"

"Evet, Scott. Hepimizin gidip içtiği havuz."

"Evet. Ve ağlarımızı attığımız. Bazen gerçekten cesur balıkçılar -Austenlar, Dostoyevskiler, Faulknerlar- teknelerle büyük balıkların yüzdüğü yerlere bile açılıyor ama o havuz tehlikeli. Göründüğünden daha büyük, aklın alabileceğinden derin ve görünüşü değişiyor. Özellikle karanlık çökünce."

Lisey buna bir şey demiyor. Scott'ın kolu boynuna dolanıyor. Önü açık parkanın içine girip göğsünü avuçluyor. Lisey bu hareketin kaynağının şehvet değil, destek arayışı olduğundan emin.

"Pekâlâ," diyor Scott. "Hikâye vakti. Kapa gözlerini, küçük Lisey."

Lisey kapatıyor. Nam-nam ağacının altı hem sessiz hem karanlık ama korkmuyor; Scott'ın bedenini ve kokusunu hissedebiliyor; kolunun ağırlığı güven veriyor. İstese onu oracıkta boğabilir ama Lisey'i en azından fiziksel olarak asla incitmeyeceğini söylemesine gerek yok; Lisey bunu zaten biliyor. Scott ona acı çektirecek, evet ama daha ziyade ağzıyla. O kapanmak bilmez *çenesiyle.*

"Pekâlâ," diyor bir aydan kısa bir süre sonra evleneceği adam. "Bu hikâye dört bölümden oluşmakta. Birinci Bölüm'ün adı 'Banktaki Scooter.'

"Bir zamanlar Scott adında sıska, korkmuş bir çocuk vardı. Babasında musibet olduğunda ve çıkması için kendini kesmesi yetmediğinde onu Scooter diye çağırırdı. Ve bir gün -bir çılgın, kötü gün- küçük çocuk yüksek bir yerde ayakta durmuş, çok aşağıdaki cilalı ahşap zemin üzerinde ağabeyinin kanının

8

iki tahta arasındaki boşluğa yavaşça akmasını izliyor.

—*Atla,* diyor babası ona. Bu ilk söyleyişi değil.

—*Atla, seni küçük piç, seni tırsak bok, hemen atlayacaksın!*

—*Korkuyorum, baba! Çok yüksek!*

—*Değil, ayrıca korkup korkmaman da umurumda değil, atla yoksa seni pişman ederim, ağabeyini daha da pişman ederim, uçuş ekibi kıyıya yaklaşsın!*

Babası bir an duraksıyor, etrafına bakınıyor, gözleri musibetin girdiği zamanlarda olduğu gibi dönüyor, neredeyse sağa sola *tıklıyor*, sonra tekrar her yerinden rüzgâr alan eski, büyük, köhne çiftlik evinin holündeki uzun bankın üzerinde titreyerek duran üç yaşındaki çocuğa dönüyor. Çocuk, insanların kendi işine baktığı bu taşradaki uzak çiftlik evinin yaprak desenleri işlenmiş pembe duvarlarına sırtını dayamış halde durmakta.

—*İstersen atlarken Geronimo diyebilirsin, Scoot. Bazen yardımı olur. Uçaktan atlarken gerçekten yüksek sesle söylersen işe yarayabilir.*

Bunun üzerine olabilecek her türlü yardıma başvuran Scott GEROMİNO! diye bağırıyor-tam anlamıyla doğru söylemiyor ama zaten işe yaramıyor zira hâlâ bankın üzerinden çok aşağıda görünen cilalı ahşap zemine atlayamıyor.

—*Offff, lanet olası tavuk tekmeleyici İsa.*

Babası Paul'ü çekip öne çıkarıyor. Paul altı yaşında, yediden gün alıyor, boyu uzun, önleri ve yanları uzun saçları koyu sarı, saç tıraşına ihtiyacı var, Martensburg'daki berber dükkânına gidip Bay Baumer'i görmesi gerekiyor, dükkânının duvarına geyik kafası asılı olan, camekânında Amerika bayrağı ve HİZMET ETTİM yazısı bulunan Bay Baumer ama Martensburg'a daha bir süre gidemeyecekler ve Scott bunu biliyor. Babasında musibet varken kasabaya inmezler ve babası bir süre işe bile gitmeyecek çünkü o sırada U.S. Gyppum'da izinli.

Paul'ün mavi gözleri var ve Scott onu herkesten, kendinden bile çok seviyor. Bu sabah Paul'ün kolları kan içindeydi, her tarafında kesikler vardı ve şimdi babası yine çakısına uzanıyor, kanlarını o güne dek çok kez içmiş olan nefretlik çakıyı çıkarıyor ve sabah güneşini yansıtacak şekilde yukarı kaldırıyor. Merdivenlerden aşağıya *Bool! Bool! Buraya gelin!* diye bağırarak indi. Bool Paul'eyse Scott'ı, Scott'aysa Paul'ü keser. Babası musibet varken bile sevgiyi anlar.

—*Atla, korkak piç yoksa onu tekrar kesmek zorunda kalacağım.*

—*Yapma, baba!* diye haykırıyor Scott... *Lütfen onu daha fazla kesme, atlayacağım!*

—*Atla o halde!* Babasının üst dudağı dişlerini gösterecek şekilde geriliyor. Gözleri yuvalarında dönüyor, köşelerde kalmış birilerini arıyormuş gibi dönüyor dönüyor dönüyorlar, belki gerçekten arıyor, *muhtemelen* arıyor çünkü bazen orada olmayan insanlarla konuştuğunu duyuyorlar. Scott ve ağabeyi onlara bazen Musibet İnsanları bazen de Kanlı Bool İnsanları adını veriyor.

—*Atla, Scooter! Dediğimi yap, Scoot! Geronimo diye bağır ve paraşüt birliği kendini bıraksın! Bu ailede korkak moklara yer yok! Haydi!*

—*GEROMİNO!* diye bağırıyor Scott ama ayakları titreyip bacakları sarsılsa da atlayamıyor. Korkak bacaklar, korkak küçük bacaklar. Babası ona başka fırsat vermiyor. Paul'ün kolunda derin bir kesik açıyor ve yara-

dan kan boşalıyor. Birazı Paul'ün şortuna, birazı ayakkabılarına, çoğu da yere akıyor. Paul yüzünü buruşturuyor ama bağırmıyor. Gözleri buna bir son vermesi için Scott'a yalvarıyor ama ağzı sımsıkı kapalı. Dili yalvarmayacak.

U.S. Gypsum'daki (çocuklar oraya U.S. Gyppum diyor çünkü babaları öyle demekte) adamlar Andrew Landon'a Sparky diyor. Şimdi Paul'ün omzuna doğru eğilmiş, beyaz saçları işyerinde çalışırken kullandığı bütün elektrik bedenine girmiş gibi dikleşmiş, yüzünde çarpık dişlerini ortaya çıkaran, Cadılar Bayramı'na yaraşacak bir sırıtış var ve gözleri bomboş çünkü babası gitmiş, o bir *göçmüş,* ayakkabılarının içinde musibetten başka hiçbir şey yok, artık bir insan veya bir baba değil, gözleri olan bir kanlı- *bool.*

—Bu kez de atlamazsan kulağını keseceğim, diyor babalarının elektrikli saçlarına sahip olan, babalarının ayakkabılarının içinde duran yaratık.

—Yine atlamazsan bu sefer de kahrolası boğazını keseceğim, umurumda bile değil. Sana bağlı, Scooter Scooter Scoot. Onu sevdiğini söylüyorsun ama kesmemi engelleyecek kadar sevmiyorsun, öyle mi? Tek yapman gereken bir metre yüksekliğinde moktan bir banktan atlamakken! Buna ne diyorsun, Paul? Tırsak kardeşin hakkında sen ne düşünüyorsun?

Ama Paul hiçbir şey söylemiyor, tek yaptığı, kardeşine bakmak. Koyu mavi gözler ela gözlerle birleşmiş ve bu cehennem iki bin beş yüz gün, yani yedi sene daha devam edecek. *Elinden geleni yap, gerisini boş ver,* diyor Paul'ün gözleri ve Scott daha fazla dayanamayıp atlıyor (bir parçası bunun ölümü anlamına geldiğine inanmasına rağmen) ama atlamasının sebebi babasının tehditleri değil, ağabeyinin gözlerinin ona o derece korkuyorsa olduğu yerde kalmasına izin vermesi.

Paul Landon'ı öldürecek olsa bile bankın üstünde kalmasına izin vermesi.

Yerdeki kanların ortasına, dizlerinin üstüne düşüyor ve ağlamaya başlıyor, hâlâ hayatta olduğu için şokta ve şimdi babasının kuvvetli kolları onu yerden kaldırıp öfkeyle değil, sevgiyle sarılıyor. Dudakları önce yanağına, sonra dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyor.

—Gördün mü, Scooter Scoot? Yapabileceğini biliyordum.

Sonra babası kanlı- *bool*un sona erdiğini ve Scott'ın ağabeysiyle ilgilenebileceğini söylüyor. Ona çok cesur olduğunu, cesur bir orospu evladı olduğunu, onu sevdiğini söylüyor ve Scott o zafer anında yerdeki kanı görmüyor bile, o da babasını seviyor, henüz üç yaşında olmasına rağmen az önce yaşananların tekrarlanacağını biliyor ama yine de deli, kanlı- *bool* babasını bu seferkinin bitmesine izin verdiği için seviyor.

9

Scott susuyor, etrafına bakıyor, şarabı görüyor. Kadehe dökmeye tenezzül etmeden doğrudan şişeden içiyor. "Zor değildi aslında," diyor omuz silkerek. "Ama üç yaşındaki bir çocuğa çok yüksek görünüyor."

"Tanrım, Scott," diyor Lisey. "Bu ne sıklıkta oluyordu?"

"Yeterince sık. Pek çok seferini hafızamdan silmişim. Ama bankın üstündeki çok net. Ve dediğim gibi, diğerleri de aşağı yukarı böyleydi zaten."

"O... sarhoş muydu?"

"Hayır. Neredeyse hiç içmezdi. Hikâyenin İkinci Bölümü'ne hazır mısın, Lisey?"

"Birinci Bölüm gibiyse o kadar emin değilim."

"Merak etme, bu bölümün adı 'Paul ve İyi Bool.' Hayır, düzeltiyorum, 'Paul ve *En İyi* Bool.' Babamın beni banktan zorla atlatmasından sadece birkaç gün sonraydı. İşe çağrılmıştı. Kamyoneti gözden kaybolur

kaybolmaz Paul bana Mulie'nin Dükkânı'na gideceğini ve dönene kadar uslu durmamı söyledi." Duruyor, gülüyor ve aptalca davrandığını fark eden insanlar gibi başını iki yana sallıyor. " *Mueller.* İsmi aslında buydu. Banka evi açık arttırmaya çıkardığında Martensburg'a gittiğimi söylemiştim, değil mi? Seninle tanışmamızdan hemen önce?"

"Hayır, Scott."

Kafası karışmış görünüyor ve bir an için korkutacak kadar boş bakıyor. "Öyle mi?"

"Öyle." Ona çocukluğu hakkında bugüne dek neredeyse hiçbir şey söylememiş olduğunu hatırlatmanın zamanı değil.

Neredeyse mi? Hiçbir şey anlatmadı. Nam-nam ağacının altındaki bugüne kadar.

"Şey," diyor Scott (biraz şüpheyle) "babamın hesabının olduğu bankadan bir mektup geldi; Pennsylvania'nın ilk kırsal bankası... sanki bir yerlerde *ikincisi* varmış gibi... mahkemenin yıllar sonra sonuçlandığını haber veriyorlardı. Ben de ne zararı olur diye düşünerek gittim. Yedi yıl sonra ilk kez. Martensburg Lisesi'nden on altı yaşımda mezun olmuştum. Bir sürü sınava girip erken mezun olmuştum, *bunu* sana mutlaka söylemişimdir."

"Hayır, Scott."

Huzursuzca gülüyor. "Eh, mezun oldum. Bastırın Kuzgunlar, işlerini bitirin." Gaklama sesi çıkarıyor, yine huzursuzca gülüyor, sonra şaraptan büyük bir yudum alıyor. Neredeyse bitmiş. "Eski çiftlik evi yetmiş bin papele satıldı, ben de üç bin iki yüzünü aldım, iyi iş, hı? Her neyse, açık arttırmadan önce Martensburg'un oturduğumuz bölgesini biraz dolaştım ve dükkân hâlâ oradaydı. Evden bir buçuk kilometre kadar uzakta. Çocukken biri bana mesafenin sadece o kadar olduğunu söylese yalan söylediğini düşünür, hayatta inanmazdım. Dükkân boştu ve her tarafına tahtalar çakılmıştı. Önündeki satılık levhası o kadar eskiydi ki üzerindeki yazı sol-

muştu. Çatıdaki levha daha iyi durumdaydı. Üzerinde MUELLER'IN DÜKKÂNI yazıyordu. Ama biz oraya hep Mulie'nin diyorduk çünkü babamdan hep öyle duymuştuk. U.S. Çelik'e Sadaka Borç ve Çelik dediği gibi... ve The Burg'e Pittsburgh Helası derdi... ve... kahretsin, Lisey, ağlıyor muyum?"

"Evet, Scott." Sesi kendi kulaklarına bile çok uzak geliyor.

Scott kâğıt peçetelerden birini alıp gözlerini siliyor. Peçeteyi bırakırken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Paul o gelene kadar uslu durmamı söyledi, ben de durdum. Onun dediklerini her zaman yapardım. Biliyor musun?"

Lisey başını sallıyor. Sevdiklerinize karşı iyi olursunuz. Sevdiklerinizi memnun etmek *istersiniz,* çünkü ne kadar uzun olursa olsun onlarla geçirdiğiniz zaman onları kaybettikten sonra hep çok kısa görünür.

"Her neyse, döndüğünde elinde iki şişe RC kola vardı, iyi *bool* yapacağını anlamış ve çok mutlu olmuştum. *Bool*u hazırlayabilmesi için odama gitmemi ve bir süre kitaplarıma bakmamı söyledi. Hazırlaması uzun sürdü, bunun *uzun* bir *bool* olacağını anlamış ve daha da mutlu olmuştum. Sonunda beni mutfağa çağırdı ve masanın üstüne bakmamı söyledi."

"Sana hiç Scooter der miydi?" diye soruyor Lisey.

"Asla demedi. Mutfağa gittiğimde orada değildi. Saklanıyordu. Ama beni izlediğini biliyordum. Masada, üstünde BOOL! yazan bir kâğıt vardı. Ve bir de..."

"Dur bir dakika," diyor Lisey.

Scott kaşlarını kaldırarak ona bakıyor.

"Sen üç yaşındaydın... o altı... yediden gün alıyordu..."

"Evet..."

"Ama *o* küçük bilmeceler yazabiliyordu *sen* de okuyabiliyordun demek? Okumakla kalmayıp bir de çözüyordun."

"Evet?" Kaşları bunun nesinin tuhaf olduğunu sorarcasına hâlâ havada.

"Scott, deli baban iki dâhi çocuğu taciz ettiğinin farkında mıydı?"

Scott başını geri atıp kahkahalara boğularak onu şaşırtıyor. "En son endişesi bu olurdu herhalde!" diyor. "Sadece dinle, Lisey. Çünkü o gün çocukluğumun en muhteşem günüydü. Belki çok *uzun* olduğu için. Gypsum'da biri işi eline yüzüne bulaştırmış ve babam da fazla mesai yapmak zorunda kalmıştı belki, bilmiyorum ama ev o gün sabah sekizden günbatımına kadar bize aitti..."

"Bakıcınız yok muydu?"

Scott cevap vermiyor, tek yaptığı, ona bir tahtasının eksik olduğunu düşünüyormuşçasına bakmak.

"Kontrole gelen komşu kadın da mı yoktu?"

"En yakın komşumuz yedi kilometre uzaktaydı. *Mulie*'nin Dükkânı daha yakındı. Babamın tercihi buydu ve inan bana, kasabalılar da böylesini yeğliyordu."

"Pekâlâ, bana İkinci Bölüm'ü anlat. 'Scott ve İyi Bool.'"

"'*Paul* ve İyi Bool. Muhteşem Bool. *Harikulade* Bool.'" Hatırlayınca yüzünü mutluluk kaplıyor. Bank hikâyesinin dehşetine eşdeğer. "Paul'ün mavi çizgili bir defteri vardı. Bool yapacağı zaman ondan bir sayfa koparır ve katlayıp yırtarak şeritlere bölerdi. Bu şekilde defterin ömrü daha uzun olurdu, anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama o gün defterden iki, hatta *üç* sayfa koparmış olmalı, Lisey-*upuzun* bir *bool*du!" Lisey, Scott'ın hatırladığı mutluluktan, nasıl bir çocuk olduğunu anlayabiliyor. "Masanın üstündeki ilk istasyonda BOOL! yazıyordu -ilkinde ve sonuncuda bu hep yazar- ve altında da...

10

BOOL!'un hemen altında Paul'ün iri ve özenli yazısıyla, büyük harflerle yazılmış tek bir satır var:

1 BENİ YAKINDA TATLI BİR ŞEYİN İÇİNDE BUL! 16

Ama Scott bilmeceyi çözmeye girişmeden önce satır sonundaki **16** rakamının tadını çıkarıyor. On altı istasyon! İçi hoş bir heyecanla doluyor. İşin en güzel tarafı, Paul'ün asla yalan söylemediğini bilmek. On altı istasyon diyorsa on beş bilmece olacak demektir. Ve Scott birinde takılırsa Paul yardım edecek. Saklandığı yerden ürkütücü bir sesle (babalarının sesini taklit ediyor ama Scott bunu yıllar sonra, *Boş İblisler* adındaki ürkütücü romanı yazana dek anlamayacak) seslenerek Scott'a bilmeceyi çözmesi için ipuçları verecek. Ama Scott genellikle ipucuna ihtiyaç duymuyor. Paul bilmece hazırlama, o ise çözme konusunda hızla gelişiyor.

Beni yakında tatlı bir şeyin içinde bul.

Scott etrafına bakınıyor ve toz zerreleriyle dolu sabah güneşi altında masada durmakta olan büyük beyaz kâseyi hemen fark ediyor. Ulaşmak için bir sandalyenin üzerine çıkıyor ve Paul'ün ürkütücü baba sesini duyunca kıkırdıyor:

—Sakın dökme, ufaklık!

Kapağı kaldırınca şekerin üzerinde bir başka şerit olduğunu görüyor. Ağabeyinin özenli yazısıyla yazılmış yeni bir bilmece:

2 CLYDE'IN GÜNEŞTE MAKARAYLA OYNADIĞI YERDEYİM

Clyde, önceki baharda ortadan kaybolan kedileriydi ve oğlanların ikisi de ona bayılıyor ama *babaları* sevmiyordu çünkü Clyde içeri alınmak

veya dışarı çıkmak için sürekli miyavlıyordu ve ikisi de yüksek sesle dile getirmese de (ve babalarına sormaya *asla* cesaret edemezler) Clyde'ı bir tilkiden çok daha iri, bir balıkçıdan çok daha zalim birinin öldürdüğüne inanıyorlar. Her neyse, Scott, Clyde'ın güneşte oynadığı yeri çok iyi biliyor ve mutfaktan hızlı adımlarla çıkıp ahşap zemindeki kan lekelerine ve korkunç banka hiç bakmadan (şey, belki bir kerecik bakarak) arka verandaya gidiyor. Arka verandada, üzerine oturulduğunda tuhaf kokular yayan, kocaman, yumrularla dolu bir kanepe var. *—Kızarmış osuruk gibi kokuyor,* demişti bir gün Paul ve Scott altını ıslatana dek gülmüştü. (Babası orada olsaydı altını ıslatması BÜYÜK BELA anlamına gelirdi ama o gün işteydi.) Scott, Clyde'ın sırtüstü yatıp Paul ile tepeden sarkıttıkları iplerle oynayarak duvarda boks yapan kocaman bir kedi gölgesi oluşturduğu kanepeye gidiyor. Önünde diz çöküyor ve üçüncü istasyonu bulana dek bütün minderlerin altına tek tek bakıyor. Üçüncü ipucu onu...

Onu nereye gönderdiği önemli değil. Önemli olan o uzun, keyifli gün. İki oğlan güneş sonsuz derinlikteki gölgesiz öğle göğüne doğru yavaşça yükselirken bütün sabahı ücra bir noktadaki köhne bir çiftlik evinin içinde ve civarında geçiriyor. Bu kahkahaların, neşeli nidaların, avlu tozunun, kirli bileklere kadar inen çorapların basit hikâyesi; çişlerini içeride yapamayacak kadar meşgul çocukların evin güneyindeki yabani gülleri sulamasının hikâyesi. Alt bezi kullanmayı yeni bırakmış bir çocuğun ambarın çatı katına doğru yükselen merdivenin dibinden, verandaya çıkan basamakların altından, arka bahçedeki hurda çamaşır makinesinin arkasından ve eski, kuru kuyunun (*—Sakın içine düşeyim deme, seni küçük sersem!* diyor ürkütücü baba sesi o sene nadasa bırakılan fasulye tarlasının kıyısındaki yüksek otların arasından) yanındaki taşın altından kâğıt parçaları toplamasıyla ilgili. Ve Scott son olarak şu ipucunu alıyor:

15 HER RÜYANIN ALTINDAYIM

Her rüyamın altında, diye düşünüyor. *Her rüyamın altı... neresi burası?*

–Yardım lazım mı, küçük sersem? diye soruyor ürkütücü ses. *–Çünkü karnım acıkmaya başladı.*

Scott da aç. Vakit öğleyi geçti ve *saatlerdir bool* avında ama bir dakika daha istiyor. Baba sesi ona otuz saniyesi olduğunu söylüyor.

Scott pür dikkat düşünmekte. *Her rüyamın altında... Her rüyam...*

Bilinçaltı veya ilkel zevklerle ilgili fikirlerden Tanrı'ya şükür yoksun ama metaforlarla düşünmeye şimdiden başladığı için cevap ilahi, mutlu bir aydınlanma şeklinde geliveriyor. Küçük bacaklarının elverdiğince hızlı adımlarla üst kata çıkıyor. Saçları bronzlaşmış ve kir içindeki alnından geriye uçuşmakta. Paul ile paylaştığı odaya girip doğruca yatağına gidiyor ve yastığın altına bakıyor. İşte! Bir şişe RC kola (hem de *büyük!*) ve son bir kâğıt parçası yastığın altında! Üzerindeki her zamanki mesaj var:

16 BOOL! SON!

Şişeyi çok sonra malum bir gümüş küreği kaldıracağı gibi havaya kaldırıyor (kendini bir kahraman gibi hissetmekte) ve arkasına dönüyor. Paul elinde kendi RC kolası ve mutfaktaki Şeyler Çekmecesi'nden aldığı açacakla odadan içeri ağır adımlarla giriyor.

–Fena değil, Scott-O. Biraz zaman aldı ama bitirebildin.

Paul önce kendi şişesinin kapağını açıyor ardından Scott'ınkinin. Şişelerin boyunlarını birbirine vuruyorlar. Paul "şerefe" diyor ve tokuşturmadan dilek tutması gerektiğini söylüyor.

–Ne diledin, Scott?

–Kitapmobilin bu sene gelmesini. Sen ne diledin?

Ağabeyi ona sakince bakıyor. Birazdan aşağı inip kilerdeki yüksek raftan yeni bir kavanoz Shedd's almak için ölümcül derecede gürültücü olan kedilerinin bir zamanlar oynayıp uyuduğu arka verandadaki tabureyi getirecek ve ikisi için fıstık ezmeli jöleli sandviçler yapacak. Diyor ki

11

Ama Scott bu noktada sessizliğe bürünüyor. Şarap şişesine bakıyor ama şişe boş. Lisey ile parkalarını çıkarıp yan yana yere sermişler. Nam-nam ağacının altı artık ılıktan da öte, neredeyse boğucu derecede sıcak ve Lisey, *yakında gitmek zorunda kalacağız,* diye düşünüyor. *Gitmezsek dallarda birikmiş karlar eriyerek üzerimize düşecek.*

12

Elinde The Antlers mönüsüyle oturmakta olan Lisey, *ben de yakında bu* anılardan *ayrılmak zorundayım,* diye düşündü. *Yoksa kardan daha ağır bir şey üzerime düşecek.*

Ama Scott'ın istediği bu değil miydi? Planladığı bu değil miydi? Bu *bool* avı da Lisey'e kuşanması için bir fırsat değil miydi?

Ah ama korkuyorum. Çünkü artık çok yaklaştım.

Neye? Neye?

"Sus," diye fısıldadı ve buz gibi bir rüzgârın önünde kalmış gibi titredi. Ta Yellowknife'tan esen bir rüzgâr belki. Ama sonra, belki iki-aklı, iki-kalbi olduğu için: "Birazcık daha."

Tehlikeli. Çok tehlikeli, küçük Lisey.

Öyle olduğunu biliyor, mor perdenin deliklerinden parlayan gerçekleri şimdiden bölük pörçük görebiliyordu. Gözler gibi parlıyorlardı. Aynaya gerçekten mecbur kalmadıkça bakmamak (özellikle gece ve *alacakaranlıkta asla*), günbatımından sonra taze meyve yememek, gece yarısıyla sabah altı arasında ağza hiçbir şey koymamak için *sebepler* olduğunu fısıldayan sesleri duyabiliyordu.

Ölüleri mezarlarından çıkarmamak için.

Ama nam-nam ağacından ayrılmak istemiyordu. Daha değil.

Onu bırakmak istemiyordu.

Kitapmobili dilemişti, henüz üç yaşında olmasına rağmen tam ondan beklenecek dilekti. Peki ya Paul? Onun dileği

13

"Neydi, Scott?" diye soruyor. "Paul ne dilemişti?"

"'Babamın işte ölmesini diledim,' dedi."

Lisey ona dehşet ve merhametle donakalarak bakıyor.

Scott aniden eşyaları sırt çantasına geri doldurmaya başlıyor. "Haydi pişmeden buradan gidelim," diyor. "Sana çok daha fazlasını anlatabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum, Lisey. Ve bana babama benzemediğimi söyleme çünkü konu bu değil, tamam mı? Asıl sorun, ailemdeki *herkesin* bu lanete sahip olması."

"Paul de mi?"

"Paul'den daha fazla bahsedebileceğimi zannetmiyorum."

"Tamam," diyor Lisey. "Haydi geri dönelim. Biraz kestirir, sonra kardan adam falan yaparız."

Scott'ın ona bakışındaki yoğun minnet Lisey'i utandırıyor çünkü gerçekten, konuyu kapamaya dünden razıydı-en azından o an için işleme kapasitesinin alabileceği kadarını duydu. Ödü patlamış durumda. Ama tamamen bırakamıyor çünkü hikâyenin geri kalanını az çok tahmin edebiliyor. Belki de *onun* yerine bitirmesi gerektiğine inanıyor. Ama önce bir sorusu var.

"Scott, ağabeyin o gün RC kolaları almaya gittiğinde... iyi *bool* ödülünü yani..."

Scott gülümseyerek başını sallıyor. "*Muhteşem bool.*"

"Hı-hı. O küçük dükkâna, Mulie'nin Dükkânı'na gittiğinde... her tarafı kesik içinde altı yaşında bir çocuğun tek başına oraya gidişini garip karşılamamışlar mı? Yara bandıyla kapatılmış olsalar da?"

Scott çantayı kapatırken duraklıyor ve ona ciddi bir ifadeyle bakıyor. Hâlâ gülümsüyor ama yanaklarındaki pembelik tamamen yok olmuş; cildi solgun, neredeyse balmumu gibi görünüyor. "Landonlar çabuk iyileşir," diyor. "Hiç söylememiş miydim?"

"Evet, söyledin." Korkmasına rağmen devam ediyor. "Yedi yıl daha."

"Evet, yedi." Sırt çantası hâlâ kot pantolon içindeki dizlerinin arasında olduğu halde ona bakıyor. Gözleri ne kadarını bilmek istediğini soruyor. Ne kadarına *cesaret* edebileceğini.

"Ve Paul öldüğünde on üç yaşındaydı, öyle mi?"

"On üç. Evet." Sesi sakin ama alnında boncuk boncuk terler belirmesine ve saçları nemlenmesine rağmen suratında artık hiç renk yok. "Neredeyse on dördündeydi."

"Ve baban? Onu bıçağıyla mı öldürdü?"

"Hayır," dedi Scott aynı sakin sesle. "Tüfeğiyle. Bodrumda. Ama Lisey, düşündüğün gibi değil."

Lisey, bir öfke krizi sırasında olmadığını söylemek istediğini anlıyor. Bir cinnet anında değil, soğukkanlılıkla. Nişanlısının hikâyesinin üçüncü bölümünü hâlâ 'Aziz Ağabeyin Cinayeti' olarak görürken nam-nam ağacı altında böyle düşünüyor.

14

Sus, Lisey, sus, küçük Lisey, dedi kendi kendine mutfakta-artık fena halde korkuyordu ve bunun tek sebebi Paul Landon'ın ölümü hakkında çok yanılmış olması değildi. Korkuyordu çünkü yapılanın geri alınamaya-

cağını ve hatırlananla daha sonra bir şekilde yaşanması gerektiğini artık-çok geç, çok geç-anlıyordu.

Anılar delice olsa bile.

"Hatırlamak *zorunda* değilim," dedi mönüyü elleri arasında öne arkaya hızla bükerek. "Mecbur *değilim,* mecbur *değilim,* ölüleri mezarlarından çıkarmak zorunda değilim, öyle çılgınca şeyler

15

"Düşündüğün gibi değil."

Ama Lisey'in aklından geçenler değişmiyor; Scott Landon'ı seviyor olabilir ama korkunç geçmişi hakkında onu yönlendirmesine izin vermeyecek ve ne istiyorsa onu düşünecek. Kendi bildiğini bilecek.

"Sen de on yaşındaydın, değil mi? Baban onu..."

"Evet."

Babası çok sevdiği ağabeyini öldürdüğünde sadece on yaşındaydı. Babası çok sevdiği ağabeyini *katlettiğinde.* Bu hikâyenin Dördüncü Bölüm'ü kendi karanlık kaçınılmazlığına sahip, değil mi? Lisey'in aklında zerre kadar şüphe yok. O ne bildiğini biliyor. Scott'ın sadece on yaşında olması bunu değiştirmiyor. Ne de olsa başka yönlerden bir dâhiydi.

"Sen de *onu* mu öldürdün, Scott? Babanı öldürdün mü? Yaptın, değil mi?"

Scott'ın başı öne eğik. Saçları öne düşerek yüzünü gizliyor. Koyu renk perdenin gerisinden kuru bir hıçkırık yükseliyor. Ardından sessizlik geliyor ama Lisey, Scott'ın göğsünün kilidi kırmaya çalışarak şiştiğini görebiliyor.

"Uyurken başına kazmayla vurdum ve sonra kuru kuyuya attım. Marttaydı, karla karışık yağmur fırtınasında. Onu ayaklarından tutup dı-

şarı sürükledim. Paul'ün gömülü olduğu yere götürmek istedim ama yapamadım. Denedim, denedim, denedim ama ommadı Lisey. Onun için kuyuya attım. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada ama çiftliği açık arttırmaya çıkardıklarında... ben... Lisey... ben... *korktum*..."

Körlemesine ona uzanıyor, Lisey orada olmasa yüzüstü yere kapaklanacak ama Lisey *orada* ve onlar

Onlar

Bir şekilde

16

"*Hayır!*" diye hırladı Lisey. Bükülmekten neredeyse silindir şeklini almış olan mönüyü kutuya fırlattı ve kapağını sertçe kapadı. Ama artık çok geçti. Fazla ileri gitmişti. Fazla ileri gitmişti çünkü

17

Bir şekilde dışarıda, yağan karın altındalar.

Lisey nam-nam ağacının altında ona sarıldı ve

(puf! bool!)

dışarıda kar altındalar.

18

Lisey mutfakta gözleri kapalı halde oturuyordu. Sedir ağacından kutu masanın üstünde, tam önündeydi. Doğuya bakan pencereden içeri dolan gün ışığı gözkapaklarında kalp atışlarının ritmine-o an çok yüksek

olan ritmine-uygun hareket eden koyu kırmızı bir pancar çorbası oluşturmuştu.

Pekâlâ, bu yüzeye çıktı, diye düşündü. *Tek bir taneyle yaşayabilirim sanırım. Sadece bir tane beni öldürmez.*

Denedim, denedim.

Gözlerini açtı ve masanın üstündeki sedir ağacından kutuya baktı. Israrla aradığı kutuya. Aklına, Scott'ın babasının ona söylediği bir şey geldi. *Landonların -ve onlardan önce Landreauların- ikiye ayrıldığını söylemişti: göçmüşler ve musibetliler.*

Musibet -diğer pek çok şeyin yanı sıra- öldürmeye meyil içeren bir tür cinnet anlamına geliyordu.

Ya göçmüşler? Scott o gece ona içyüzünü göstermişti. Göçmüşler, Greenlawn'daki ablası gibi katatonik olanlardı.

"Tüm bunların amacı Amanda'yı kurtarmaksa," diye fısıldadı Lisey. "Unut gitsin, Scott. Amanda benim ablam ve onu seviyorum ama o kadar da değil. Senin için o...o *cehenneme* geri dönerdim, Scott ama ne o ne de bir başkası için dönmem."

Oturma odasındaki telefon çalmaya başladı. Lisey bıçaklanmışçasına olduğu yerde sıçradı ve bir çığlık attı.

IX. Lisey ve Incunk Kara Prensi (Aşk Görevi)

1

Lisey'in sesi pek kendininki gibi değildiyse de Darla fark etmedi. Suçluluk duygusu fazla ağır basıyordu. Aynı zamanda çok mutlu ve rahatlamıştı. Canty "Mandy konusunda yardım etmek için" Boston'dan dönüyordu. Sanki yapabileceği bir şey varmış gibi. *Sanki Hugh Alberness ve bütün Greenlawn personeli de dahil olmak üzere herhangi birinin yapabileceği bir şey varmış gibi,* diye düşündü Lisey, Darla'nın zırvalamaya devam etmesini dinleyerek.

Sen yardım edebilirsin, diye mırıldandı Scott-lafını hiçbir zaman sakınmayan Scott. Görünüşe bakılırsa onu ölüm bile durduramıyordu. *Yapabilirsin, biriciğim.*

"...tamamen onun fikriydi," diyordu Darla.

"Hı-hı," dedi Lisey. Darla onu arama *(burnunu sokma)* gereği duymasa Canty'nin o an Amanda'nın sorunundan tamamen bihaber bir şekilde kocasıyla Boston'da tatilinin tadını çıkarıyor olacağını hatırlatabilirdi ama Lisey'in o an son istediği şey tartışmaktı. Asıl istediği sedir ağacından kahrolası kutuyu *mein gott* yatağının altına koymak ve bulduğunu bile unutmaktı. Darla ile konuşurken aklına Scott'ın bir diğer deyişi geldi: bir paketi açmak

için ne kadar çok uğraşırsanız içindekine ilginiz o kadar azalır. Lisey bunun kayıp nesneler için de uygun olacağından emindi-mesela sedir ağacından kutular.

"Uçağı öğleyi biraz geçince iniyor," diyordu Darla hızla konuşmaya devam ederek. "Bir araba kiralayacağını söyledi ama aptalca olacağını söyleyerek hemen itiraz ettim, gelip seni alırım dedim." Bu noktada kendini son bölüme hazırlamak için duraksadı. "Bizimle orada buluşabilirsin, Lisey. İstersen yani. Snow Squall'da öğle yemeği yiyebiliriz-tıpkı eski günlerdeki gibi kız kıza. Sonra da Amanda'yı görmeye gideriz."

Hangi eski günlerden bahsediyorsun, diye düşündü Lisey. *Saçımı çektiğin günlerden mi yoksa Canty'nin Memesiz Lisa diyerek beni kovaladığı günlerden mi?* Ama düşündüklerini dile getirmedi. "Siz gidin, ben yapabilirsem size katılırım, Darl. Burada yapmam gereken işler..."

"Yine mi yemek?" Cantata'yı vicdan kozuyla kuzeye getirttiğini itiraf edip suçluluk hissinden kurtulan Darla artık iyice neşelenmişti.

"Hayır, Scott'ın eski yazılarının bağışlanmasıyla ilgili." Bir anlamda bu doğruydu. Çünkü Dooley/McCool ile işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Scott'ın çalışma odasının *boşalmasını* istiyordu. Daha fazla oyalanma yoktu. Yazılar Pitt'e gitsin varsındı, zaten oraya aitlerdi, tek şartı profesör arkadaşının onlarla hiçbir ilgisinin olmamasıydı. Bokbody'nin cehenneme kadar yolu vardı.

"Ah," dedi Darla münasip bir şekilde etkilenmiş bir sesle. "*O* halde..."

"Yapabilirsem size katılacağım," diye tekrarladı Lisey. "Olmazsa sizinle öğleden sonra Greenlawn'da buluşuruz."

Bu kadarı Darla için yeterliydi. Konuyu değiştirerek Canty'nin, Lisey'in uysalca not aldığı uçuş bilgilerini verdi. Lisey'in Portland'a gitmesi bile gerekebilirdi. En azından evden çıkmış olurdu-telefondan, sedir ağa-

cı kutudan ve tepesinde tehdit edici bir şekilde sallanan korkunç bir *piñata*'nın içine doldurulmuş gibi olan anılardan uzaklaşmış olurdu.

Sonra engel olamadan bir tane daha düştü. *Sadece söğüt ağacının altından uzaklaşmadınız, Lisey*, diye düşündü. *Bundan daha fazlasıydı. Seni...*

"*HAYIR!*" diye haykırdı ve masaya vurdu. Kendi haykırışını duymak ürkütücüydü ama işe yaramış, tehlikeli düşünce zincirini temiz bir şekilde koparmıştı. Ama geri dönebilirlerdi, asıl sorun buydu.

Masanın üstündeki kutuya baktı. Çok sevdiği ve onu durduk yerde ısıran köpeğe bakan bir kadının bakışlarıydı. *Tekrar yatağın altına*, diye düşündü. *Mein gott yatağının altına döneceksin, peki sonra ne olacak?*

"*Bool* -son olacak," dedi. Sonra kutuyu her an kırılabilirmiş veya patlayıcıyla doluymuş gibi önünde dikkatle tutarak evden çıkıp ahıra yöneldi.

2

Ofisinin kapısı açıktı. İçeriden gelen ışık, ahırın zeminini kısmen aydınlatıyordu. Lisey oraya son gidişinde ofisten gülerek ayrılmıştı. Ama kapıyı açık bırakıp bırakmadığını *hatırlamıyordu.* Işığın *sönük* olduğunu, hiç yakmadığını düşünüyordu. Öte yandan, İyi Ana'nın sedir ağacından kutusunu tavan arasında bulacağından *emin* olduğu anlar da vardı, değil mi? Polislerden birinin kontrol amacıyla içeri girip ışığı açık bırakmış olması mümkün müydü? Lisey mümkün olduğunu düşündü. Her şey mümkündü.

Kutuyu karnına neredeyse korurcasına bastırarak ofisin açık kapısına gitti ve içeri baktı. Boştu. Boş *görünüyordu...* ama...

Tek gözüyle kapı aralığından içeri baktı. "Zack McCool" içeride değildi. Kimse yoktu. Ama içeri tekrar baktığında telesekreterin mesaj penceresinde parlak kırmızı 1 rakamının yanıp sönmekte olduğunu gördü. İçeri girdi, kutuyu koltukaltına aldı ve PLAY tuşuna bastı. Bir anlık sessizlikten sonra Jim Dooley'in sakin sesi ofise yayıldı.

"Dün akşam saat sekizde diye kararlaştırdığımızı sanıyordum, bağyan," dedi. "Şimdi evin etrafında polisler olduğunu görüyorum. Görünüşe bakılırsa bu işin ciddiyetini kavrayamamışsın, oysa posta kutusundaki ölü kediyi yanlış anlamak biraz zor." Bir duraklama. Lisey telesekretere büyülenmiş gibi baktı. *Nefesini duyabiliyorum,* diye düşündü. "Seninle görüşeceğiz, bağyan."

"Bok canına," diye fısıldadı Lisey.

"Ama bu hiç hoş değil, bağyan," dedi Jim Dooley ve Lisey bir an için telesekreterin ona cevap verdiğini sandı. Sonra Jim Dooley'in sesinin makineden değil, tam arkasından geldiğini anladı. Kendini yine rüyalarından birinin sakiniymiş gibi hissederek arkasına döndü.

3

Sıradanlığı Lisey'i dehşete düşürdü. Bir elinde tabancayla (diğerinde bir yemek paketi tutuyor gibiydi) Lisey'in hiç kullanmadığı küçük ahır-ofisinin kapısında dururken bile onu polis karakolunda kendisi gibi zayıf, haki rengi iş kıyafetleri içinde ve başlarına Portland Sea Dogs beysbol şapkası takmış başka adamlardan ayırıp teşhis edebileceğinden emin olamayacağını düşündü. Yüzü dar ve çizgisiz, gözleri parlak maviydi-bir başka deyişle milyonlarca kuzey Amerikalı, ayrıca güneyden gelme altı yedi milyon köylü ile aynı özelliklere sahipti. Boyu bir seksen civarıydı, biraz altı olabilirdi. Beysbol şapkasının kenarından gözüken bir tutam saç kum kahverengisiydi.

Lisey, elindeki tabancanın namlusuna baktı ve bacaklarındaki tüm kuvvetin akıp gittiğini hissetti. Bu ucuz bir .22'lik değil, koca bir delik açabilecek, çok tehlikeli, büyük bir otomatik (otomatik olduğunu düşünüyordu) tabancaydı. Masanın kenarına oturdu. Masa orada olmasaydı

yere yığılacağından oldukça emindi. Bir an için altını ıslatacağını sandı ama kendini kontrol edebildi. En azından o an için.

"İstediğini al," diye fısıldadı Lisey uyuşuk, hissiz dudakları arasından. "Her şeyi al."

"Üst kata gel, bağyan," dedi. "Yukarıda konuşuruz."

Bu adamla Scott'ın çalışma odasında olma fikri Lisey'in içini dehşet ve tiksintiyle doldurdu. "Hayır. Yazıları al ve git. Beni rahat bırak."

Dooley ona sabırla baktı. İlk bakışta otuz beş yaşlarında görünmüştü. Ama Lisey gözlerinin ve ağzının kenarındaki çizgileri fark edince en az beş yaş daha eklemesi gerektiğini düşündü. "Görüşmemize ayağına yiyeceğin bir kurşunla başlamak istemiyorsan yukarı çıkacağız, bağyan. Çok acılı bir başlangıç olacağını söyleyebilirim. İnsan ayağında pek çok kemik ve tendon vardır."

"Yapamazsın... cesaret edemezsin... gürültü..." Sesi her kelimeyle daha da uzaklaşıyor gibiydi. Sanki sesi bir trendeydi ve tren istasyondan uzaklaşıyor, sesi veda etmek için pencereden sarkıyordu. *Hoşça kal, küçük Lisey, ses artık gitmek zorunda, yakında dilsiz kalacaksın.*

"Gürültü umurumda bile değil," dedi Dooley eğleniyor görünerek. "Komşuların gitti -işe galiba- ve bekçi köpeğin olan polis de acil durum çağrısı aldı." Gülümsemesi soldu ama her nasılsa hâlâ eğleniyor görünüyordu. "Suratın grileşti. Herhalde şoktasın. Bayılacak gibisin, bağyan. Bayılırsan beni zahmetten kurtarırsın belki."

"Bana... bağyan..." *Deme* diye bitirecekti ama rengi giderek koyulaşan gri kanatlar birbiri ardına onu sarıyor gibiydi. Karanlık onu tamamen içine almadan önce Dooley'in elindeki tabancayı beline soktuğunu (*Dünyaya bir iyilik yap ve hayalarını havaya uçur,* diye düşündü rüyada gibi) ve onu düşmeden yakalamak için hızla öne atıldığını görebildi. Yakalayıp yakalayamadığını bilmiyordu. Göremeden bayıldı.

4

Yüzüne ıslak bir şeyin değdiğini fark etti ve önce bir köpeğin yüzünü yaladığını sandı-belki Louise. Ama Lou, Lisbon Falls'da otururlarken sahip oldukları Collie'ydi ve Lisbon Falls çok eskide kalmıştı. Scott ile hiç köpekleri olmamıştı, belki çocukları olmadığı içindi, bu iki kavram birbirinden ayrılmıyor gibiydi; fıstık ezmesi ve jöle gibi ya da şeftali ve...

Görüşmemize ayağına yiyeceğin bir kurşunla başlamak istemiyorsan yukarı çıkacağız, bağyan.

Bu düşünce onu hızla geri getirdi. Gözlerini açınca Dooley'in elinde ıslak bir bezle çömelmiş, ona bakmakta olduğunu gördü: o parlak mavi gözler. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Metalik bir şıkırtı oldu ve bir şeyin sıkı sıkıya bastırıp durdurmasıyla omzunda bir acı hissetti. "*Ah!*"

"Çekmezsen canın yanmaz," dedi Dooley bu dünyadaki en mantıklı şeymişçesine. Lisey onun gibi kaçığın biri için muhtemelen öyle olduğunu düşündü.

Scott'ın müzik setinden Tanrı bilir ne zamandan beri ilk kez müzik sesi yayılıyordu. Herhalde en son orada bulunup yazdığı 2004 nisanı veya mayısından beri. "Waymore's Blues" çalıyordu. Hank Williams'tan değil, bir başkasının yorumuydu-The Crickets belki. Ses Scott'ın her zaman dinlediği gibi aşırı yüksek değildi ama yine de çok açıktı. Bay Jim "Zack McCool"un sesi niçin

(*oğlanların dokunmasına izin vermediğin)*

bu kadar açtığını

(yerlerini acıtacağım)

tahmin edebiliyordu. Bunu düşünmek istemiyordu -aslında o an tek istediği bilincini yine kaybetmekti- ama elinde değil gibiydi. "Akıl bir maymundur," derdi Scott ve Lisey çalışma odasındaki barın önünde, tek bileği

lavabonun altında bir su borusuna kelepçelenmiş halde yerde oturduğu sırada bile kaynağını hatırlayabiliyordu: Robert Stone'un *Köpek Askerler*'i.

Sınıfın en önüne git, Lisey! Tabii bir daha herhangi bir yere gidebileceksen.

"Ne tatlı şarkı, değil mi?" dedi Dooley bar bölümüne açılan kapının eşiğinde oturarak. Bacaklarını dizlerinden büküp iki yana açarak oturmuştu. Kahverengi kesekâğıdı bacaklarının arasındaki boşlukta duruyordu. Tabanca yerde, sağ elinin hemen dibindeydi. Lisey'e içtenlikle baktı. "İçinde pek çok gerçeği barındırıyor. Öyle bayılmakla kendine iyilik ettin, biliyorsun. Bak ne diyeceğim." Lisey artık Dooley'in konuşmasındaki güneyli aksanını açıkça duyabiliyordu. Nashville'deki o korkak mok gibi gösterişçi değildi ama barizdi.

Dooley kesekâğıdından üzerindeki Hellman's etiketi hâlâ durmakta olan bir mayonez kavanozu çıkardı. İçinde, berrak bir sıvıda yüzmekte olan beyaz bir bez parçası vardı.

"Kloroform," dedi vurduğu geyikle gururlanan Smiley Flanders'ınkine benzer bir ifadeyle. "Nasıl kullanıldığını bildiğini iddia eden biri bana da öğretti ama dediğine göre işler her an ters de gidebilirmiş. En iyi ihtimalle baş ağrısıyla uyanacaktın, bağyan. Buraya çıkmak istemeyeceğini biliyordum. Önsezilerim öyle söylüyordu."

Gülümseyerek işaret parmağını tabancaymış gibi ona doğru tuttu, arka planda Dwight Yoakam "A Thousand Miles From Nowhere"i(*) söylemeye başlamıştı. Dooley, Scott'ın evde hazırladığı karışık CD'lerden birini bulmuş olmalıydı.

"Bir bardak su içebilir miyim, Bay Dooley?"

"Ha? Ah, *elbette!* Ağzın kurudu, değil mi? İnsanın sistemi şok yaşayınca böyle oluyor." Tabancayı olduğu yerde bırakarak -Lisey kelepçenin

(*) Hiçbir Yerden Bin Mil Uzakta.

elverdiğince uzansa bile muhtemelen yetişemezdi- kalktı... alamayacağını bile bile denemek de iyi bir fikir değildi.

Dooley musluğu açtı. Borular homurdanıp guruldadı. Lisey biraz sonra suyun akmaya başladığını duydu. Evet, tabanca uzanamayacağı bir yerde olabilirdi ama Dooley'in apış arası neredeyse tam başının üzerinde, otuz santim kadar uzaklıktaydı. Ve Lisey'in bir eli serbestti.

Dooley aklını okumuşçasına, "Sanırım istersen çanlarımı esaslı bir şekilde çalabilirsin," dedi. "Ama ayağımdakiler Doc Martens ve ellerin çıplak." Ayağımdakileri *ayaamdakiler* gibi söylemişti. "Akıllı ol ve suyunu uslu uslu iç, bağyan. Bu musluk epeydir kullanılmamış ama su berraklaşmaya başladı."

"Doldurmadan önce bardağı durula," dedi Lisey. Sesi boğuktu, çatlamak üzereydi. "Onlar da uzun zamandır kullanılmadı."

"Anlaşıldı, merkez." Olabileceği kadar hoş. Lisey'e kasabadan herhangi birini hatırlatmıştı. Mesela babasını. Elbette Dooley ona Gerd Allen Cole'u da hatırlatıyordu. Bir an için, sırf onu bu pozisyona sokmaya cesaret ettiği için uzanıp hayalarını burmayı düşündü. Kendini yapmamak için zor tuttu.

Dooley eğilip ona ağır Waterford bardaklarından birini uzattı. Dörtte üçü doluydu ve su tamamen berrak olmasa da içilebilir görünüyordu. Harika görünüyordu. "Yavaş ve sakince iç," dedi Dooley endişeli bir sesle. "Bardağı tutmana izin vereceğim ama bana fırlatmaya kalkarsan ayak bileğini kırarım. Bana *vuracak* olursan kanatmasan bile ikisini birden kırarım, anlaşıldı mı?"

Lisey başını salladı ve bir yudum içti. Dwight Yoakam'ın müzik setinden yayılan sesi yerini sevgili Hank'e bıraktı. Hank'in şarkısında sonsuza dek sorulacak olan sorular vardı: Neden beni eskisi gibi sevmiyorsun? Bana nasıl eski bir ayakkabı muamelesi yaparsın?

Dooley yere çömeldi, poposu neredeyse botlarının yerden yükselmiş topuklarına değecekti. Bir kolunu dizlerine dolamıştı. Bir ineğin kaynaktan su içmesini seyreden bir çiftçi olabilirdi rahatlıkla. Lisey onun tetikte olduğunu ama *son derece* dikkatli olmadığını düşündü. Lisey'in ağır bardağı ona fırlatmasını beklemiyordu ve beklememekte haklıydı elbette. Lisey ayak bileklerinin kırılmasını istemiyordu.

Pistte paten derslerini bile almadım, diye düşündü, *ve Oxford Paten Merkezi'nde salı geceleri Bekârlar Gecesi.*

Susuzluğu dinince bardağı ona geri uzattı. Dooley bardağı alıp inceledi. "Son iki lokmayı *-yudumu-* içmek istemediğinden emin misin, bağyan?" Lisey'in içinde ani bir önsezi belirdi: Dooley bu iyi adam rolünü abartıyordu. Belki kasten, belki farkında olmadan. Konuşurken hata yaptığında düzeltiyordu çünkü. Fark eder miydi peki? Muhtemelen hayır.

"Bu kadarı yetti."

Dooley kalan iki yudumu kendi içti, adem elması derisinin altında aşağı yukarı oynadı. Sonra Lisey'e kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sordu.

"Gittiğinde daha iyi hissedeceğim."

"Haksız sayılmazsın. Fazla vaktini almayacağım." Tabancayı beline sokup ayağa kalktı. Kalkarken dizleri kütledi ve Lisey, *bu bir rüya değil,* diye düşündü yeniden. *Bunlar başıma gerçekten geliyor.* Dooley bardağı dalgınca tekmeleyince bardak istiridye beyazı duvardan duvara halı üzerinde ana ofise doğru biraz yuvarlandı. Pantolonunun belini yukarı çekiştirdi. "Zaten oyalanma lüksüm yok, bağyan. Polis veya bir başkası yakında kontrol etmeye gelir ayrıca bir de kardeşlerinle sorunun var sanırım, değil mi?"

Lisey cevap vermedi.

Dooley *istediğin olsun* der gibi omuz silkti ve bardan dışarı eğildi. Lisey için bu gerçekdışı bir andı çünkü Scott'ın aynı hareketi yaptığını defa-

larca görmüştü: ayaklar barın çıplak ahşabında, eller kapısı olmayan eşiğin iki yanında, bedenin üst kısmı ve baş çalışma odasında. Ama Scott asla bu haki pantolonlardan giymezdi, ömrü boyunca kot pantolonu tercih etmişti. Ayrıca başının arkasında kel bir nokta yoktu. *Kocam öldüğünde bütün saçları yerli yerindeydi,* diye düşündü.

"Çok hoş bir yermiş," dedi Dooley. "Nedir bu? Değiştirilmiş bir samanlık mı? Öyle olmalı."

Lisey bir şey demedi.

Dooley odayı incelemeye devam etti. Hafifçe öne arkaya yaylanarak önce sola, sonra sağa baktı. *Baktıklarının lordu,* diye düşündü Lisey.

"Gerçekten güzelmiş," dedi Dooley. "Tam beklediğim gibi. Üç oda ve üç tavan penceresi var, bolca doğal ışık alıyor. Bizim oralarda böyle her odası aynı hizada yerlere tüfek evleri ya da bazen tüfek kulübeleri deriz ama burası pek kulübe sayılmaz, değil mi?"

Lisey bir şey demedi.

Dooley ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Onu kıskanıyor değilim, bağyan-seni de... adam artık öldü. Brushy Mountain Eyalet Hapishanesi'nde bir süre yatmıştım. Belki profesör söylemiştir. En kötü zamanları kocan sayesinde atlattım. Bütün kitaplarını okudum. En çok hangisini beğendim, biliyor musun?"

Elbette, diye düşündü Lisey. *Boş İblisler. Eminim dokuz kez falan okumuşsundur.*

Ama Dooley onu şaşırttı. "*Münzevinin Kızı.* Beğenmekle kalmadım, bağyan, *bayıldım.* Hapishanenin kütüphanesinde bulduktan sonraki iki üç yılda kitabı defalarca okudum, istersen kitaptan paragrafları ezbere söyleyebilirim. En sevdiğim bölümü neresi, biliyor musun? Romanın kahramanı Gene nihayet babasına başkaldırıyor ve hoşuna gitse de gitmese de gideceğini söylüyor ya? O yaşlı pezevenge ne dediğini biliyor musun? Ağzımı bozduğum için kusura bakma."

Aşk görevini hiçbir zaman anlamadığını, diye düşündü Lisey ama söylemedi. Dooley önemsiyor gibi değildi, kendini kaptırmış gidiyordu.

"Gene babasına aşk görevini hiçbir zaman anlamadığını söylüyor. *Aşk görevini!* Bu ne güzelliktir? Kaçımız bunu *hissetti* ama asla ifade edecek *kelimeleri* bulamadı? Ama kocan buldu. Profesörün dediği gibi, o olmasa hepimiz dilsiz kalırdık. Tanrı kocanı çok seviyor olmalı, ona böyle bir yetenek bahşetmiş."

Dooley tavana baktı. Boyun kasları gerildi.

"*AŞK! AŞK GÖREVİ!* Ve Tanrı en sevdiklerini kendisiyle olmaları için yanına erken alır. Amin." Başını kısaca eğdi. Cüzdanı arka cebinden hafifçe taşmıştı. Bir zincire takılıydı. Elbette. Jim Dooley gibi adamlar cüzdanlarına daima kemerlerine bağlı olan zincirler takardı. Dooley başını tekrar kaldırdı. "Böyle güzel bir yeri hak ediyordu. Umarım yazılarına kendini tüketircesine kaptırmadığı zamanlarda tadını çıkarabilmiştir."

Lisey, Scott'ın Dumbo'nun Koca Jumbosu adını verdiği masasının başında, büyük ekranlı Mac'inin karşısında oturup az önce yazdığı bir şeye gülerkenki halini hatırladı. Ya plastik bir çubuğu ya da tırnaklarını kemiriyor olurdu. Bazen şarkıya eşlik ederdi. Mevsimlerden yazsa, hava sıcaksa ve üstü çıplaksa koltukaltından osuruk sesi çıkarırdı. Kahrolası yazılarına kendini tüketircesine böyle kaptırırdı işte. Ama sessiz kalmayı sürdürdü. Yaşlı Hank yerini oğluna bırakmıştı. Junior, "Whiskey Bent and Hell Bound"u(*) söylüyordu.

"Bana bildik sessiz muameleyi mi yapıyorsun?" dedi Dooley. "Eh, işine yaramayacak, bağyan. Islah edilmen yakın. Beni seni incittiğinden daha fazla inciteceği martavalını yutturmaya çalışmayacağım. Ama seni tanıdığım kısa sürede gösterdiğin cesaretin hoşuma gittiğini söyleyeyim, bu yüzden *ikimiz* için de acılı olacak. Fazla yüklenmemeye çalışacağım, cesa-

(*) Viskiyle Bükülmüş Cehennem Yolcusu.

retini kırmak istemem. Ama bir anlaşma yapmıştık ve sen üstüne düşeni yerine getirmedin."

Anlaşma mı? Lisey tüm bedeninin buz kestiğini hissetti. Dooley'in çılgınlığının boyutunu ve karmaşıklığını ilk kez o an anladı. Gri kanatlar üzerine yine kapanacak gibi oldu ama bu kez hararetle karşı koydu.

Dooley kelepçenin zincirinin şıkırtısını duydu (kelepçeler mayonez kavanozuyla birlikte kesekâğıdında olmalıydı) ve ona döndü.

Sakin ol, biriciğim, sakin ol, diye mırıldandı Scott. *Adamla konuş, kapanmayan çeneni çalıştır.*

Lisey'in bu tavsiyeye pek ihtiyacı yoktu. Konuşma faslı uzadıkça ıslah etme kısmı gecikecekti.

"Beni dinleyin, Bay Dooley. Bir anlaşma yapmamıştık, o konuda yanılıyorsunuz..." Kaşlarının çatıldığını, ifadesinin karardığını görerek hızla devam etti. "Bazen telefonda iş konuşmak zordur ama şimdi sizinle işbirliği yapmaya hazırım." Yutkundu ve boğazından bir tıkırtı yükseldi. Biraz daha su içebilirdi, soğuk bir bardak su, ama istemek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. Öne eğildi ve Dooley'e baktı, mavi gözler mavi gözlere kilitlendi ve mümkün olduğunca dürüst ve samimi bir ifadeyle konuştu. "Siz mesajınızı açık bir şekilde ifade ettiniz. Ve biliyor musunuz? Tam da... şey, iş arkadaşınızın istediği el yazmalarına bakıyordunuz. Orta bölümün gerisindeki siyah dosya dolaplarını fark ettiniz mi?"

Şimdi Lisey'e kaşlarını kaldırarak, dudaklarında küçük, şüpheci bir gülümsemeyle bakıyordu... ama bu onun pazarlık ifadesi de olabilirdi. Lisey kendine ümit etme izni verdi. "Aşağıda da çok sayıda kutu varmış gibi göründü," dedi Dooley. "Görünüşe bakılırsa epey kitabı var."

"Onlar..." Ne diyecekti? *Onlar kitap değil, bool* mu? Çoğunun *bool* olduğunu tahmin ediyordu ama Dooley anlamazdı. *Onlar eşek şakaları, Scott tarzı kaşındırma tozları ve sahte kusmuklar* mı? Anlayacağını ama muhtemelen inanmayacağını düşündü.

Hâlâ o şüpheci gülümsemesiyle Lisey'e bakıyordu. Pazarlık eder bir ifade değildi. Bakışları, *Hazır başlamışken neden devam etmiyorsun, bağyan?* der gibiydi.

"Aşağıdaki kutularda karbon kopyalar, fotokopiler ve boş kâğıtlardan başka bir şey yok," dedi ve söylediği kendi kulağına bile yalan gibi geldi zira yalandı ama başka ne diyebilirdi? *Gerçeği anlayamayacak kadar delisiniz, Bay Dooley* mi? Onun yerine hızla devam etti. "Bokbody'nin istediklerinin tümü -iyi malzemeler- bu katta. Yayınlanmamış hikâyeler... başka yazarlara gönderdiği mektupların kopyaları... onlardan gelen mektuplar..."

Dooley başını geri atarak güldü. "Bokbody mi? Kocanın kelime yeteneği sana da bulaşmış, bağyan." Sonra gülüşü kesildi ama dudaklarındaki gülümseme kaybolmadı. Yine de gözlerinde neşeden zerre yoktu. Buz gibiydiler. "Peki sence ne yapmalıyım? Oxford veya Mechanic Falls'a gidip bir kamyon kiralayarak bütün dosya dolaplarını yüklemek için tekrar buraya mı döneyim? Belki senin şu polislerden biri de taşımama yardım eder!"

"Ben..."

"Kapa çeneni." Parmağını ona uzatmıştı. Gülümsemesi tamamen silinmişti. "Buradan ayrılıp geri dönecek olursam karşımda bir düzine polisten oluşan bir karşılama komitesi bulacağımdan eminim. Beni içeri atarlar. Bak ne diyeceğim, bağyan, böyle bir şeye inanırsam enayilik suçundan içeride on yıl yatarım."

"Ama..."

"Hem anlaşmamız böyle değildi. Anlaşmamıza göre sen Profesör Bokbody'yi -bu çok hoşuma gitti, kız- arayacaktın, o da ikimizin bildiği özel şekilde bana e-posta gönderecek ve kâğıtları alma işini *o* halledecekti. Değil mi?"

Dooley'in bir parçası buna gerçekten inanıyordu. İnanıyor *olmalıydı* yoksa sadece ikisi varken neden ısrarla aynı şeyleri söylemeye devam edecekti?

"Hanfendi?" dedi Dooley. Sesi endişeliydi. "Bağyan?"

Bir parçası baş başa olmalarına rağmen yalan söylemeye devam ediyorsa belki bunun sebebi o parçasının yalan söyleme ihtiyacı duymasıydı. Eğer öyleyse, Jim Dooley'in *o* parçasına ulaşması gerekiyordu. O parçasının aklı hâlâ başında olabilirdi.

"Bay Dooley, beni dinleyin." Sesini alçaltmış ve yavaş yavaş konuşmuştu. Kötü bir eleştiri veya evde gördüğü baştan savma bir tamirat işi yüzünden tepesi atmak üzere olan Scott ile de bu ses tonuyla konuşurdu. "Profesör Woodbody sizinle temas kuramıyor ve siz de bunun içten içe farkındasınız. Ama *ben* onunla temasa geçebilirim. Hatta geçtim bile. Onu dün akşam aradım."

"Yalan söylüyorsun," dedi ama Lisey bu kez yalan söylemiyor, o da bunu biliyordu ve bir sebepten bu onu öfkelendirmişti. Bu tepki, Lisey'in amaçladığının tam tersiydi -Lisey onu sakinleştirmek istemişti- ama Jim Dooley'in aklı başında parçasının oralarda bir yerde, dinlemekte olduğunu umarak devam etmeye karar verdi.

"Söylemiyorum," dedi. "Bana verdiğiniz numaradan onu aradım." Gözlerini Dooley'inkilere dikmişti. Uydurma Diyarı'na geri dönerken yine olabildiğince samimi görünmeye çalıştı. "Ona el yazmalarını vereceğimi ve size haber vermesini söyledim ama size hiçbir şekilde *ulaşamadığını* söyledi. Dediğine göre ilk iki e-postası size ulaşmış ama daha sonra gönderdikleri geri dön..."

"Bozacının şahidi şıracı," dedi Jim Dooley ve ondan sonra her şey Lisey'in güçlükle kavrayabildiği bir sürat ve şiddetle gerçekleşti ama gelen darbeler ve kesmeler, Dooley'in kuru ve sık nefesleri, onu avucunun tersiyle, içiyle, tersiyle, içiyle, tersiyle, içiyle, tersiyle ve sonra tekrar içiyle

tokatlarken haki gömleğinin düğmelerini zorlayacak kadar gerilmesi ve aralarından beyaz tişörtünün görünmesi gibi ayrıntılarıyla ömrünün sonuna dek zihninde berrak hatıralar olarak yerini aldı. Toplam sekiz tokat, çocukken okulun tozlu bahçesinde ip atlarlar ve *sekizim seksek dünyayı gezsek* diye tekerleme söylerlerdi, elinin yanağına çarpmasıyla kuru dalların diz üzerinde kırılmasına benzer sesler çıktı ve yüzüksüz olmasına rağmen -hiç olmazsa şükredebileceği bu vardı- dördüncü ve beşinci tokatlar dudaklarını kanattı, altı ve yedinci kanı etrafa sıçrattı ve sonuncusu burnuna inerek oluk oluk kanamasına yol açtı. O sırada Lisey korku ve acıyla ağlıyordu. Başı lavabonun altına defalarca çarpmış, kulaklarının çınlamasına sebep olmuştu. Ona durması için yalvaran kendi sesini duyabiliyordu, istediği her şeyi alabilirdi, tek istediği artık durmasıydı. Nihayet durduğunda kendi sesinin, "Sana yeni romanını verebilirim," dediğini duydu. "Son romanı, tamamlanmış, ölmeden bir ay önce bitirmişti ama üzerinden geçmeye fırsatı olmadı, gerçek bir hazine. Bokbody görünce bayılacak." Bir yandan da düşünüyordu: *Çok yaratıcı. Peki romanı isterse ne yapacaksın?* Ama Jim Dooley'in öyle bir niyeti yoktu. Lisey'in önünde diz çökmüştü ve soluk soluğa bir şekilde -yukarısı çok sıcaktı, Scott'ın çalışma odasında dayak yiyeceğini bilse o gün ilk iş olarak klimayı açardı- kesekâğıdının içinde bir şey arıyordu. Koltukaltları terle sırılsıklam olmuştu.

"Bunu yapacağım için çok üzgünüm, bağyan, ama hiç olmazsa bacak aran değil," dedi ve sol elini indirdi. Lisey'in bluzunun önünü yırtıp sutyeninin öndeki kopçasını açarak küçük göğüslerini serbest bırakırken Lisey iki şeyi fark etti. İlki, Dooley'in hiç de üzgün olmadığıydı. İkincisiyse sağ elindeki aletin çok büyük bir ihtimalle kendi Şeyler Çekmecesi'nden alınmış olmasıydı. Scott ona *Lisey'in profesyonel açacağı* adını vermişti. Lisey'in plastik tutamaklı Oxo konserve açacağıydı.

X. Lisey ve Deliliğe Karşı Tartışmalar (İyi Ağabey)

1

Deliliğe karşı tartışmalar yumuşak bir hışırtıyla düşer.

Arkasında çirkin bir iz (burnundan, ağzından ve parçalanmış göğsünden akan kan) bırakır halde sürünerek anılar köşesinden çıkıp ölmüş kocasının uzun ve düzensiz çalışma odasının diğer ucuna giderken Lisey'in aklından bu dize geçip durdu.

Kan lekeleri halıdan asla çıkmayacak, diye düşündü ve aynı dize, bu düşünceye cevap verircesine zihninde belirdi: *Deliliğe karşı tartışmalar yumuşak bir hışırtıyla düşer.*

Bu hikâyede delilik mevcuttu gerçekten ama son duyduğu ses mırıltı, hırıltı veya *hışırtı* değil, Jim Dooley konserve açacağını mekanik bir sülük gibi sol göğsüne tutturduğunda attığı kendi çığlıklarıydı. Çığlık atmış, sonra bayılmış ve Dooley bir şey daha söylemek için onu tokatlayarak tekrar kendine getirmişti. Ondan sonra yine bayılmasına göz yummuş ama bu kez bluzuna -sutyenini ve bluzunun önünü düşünceli bir şekilde kapattıktan sonra elbette- unutmaması için bir not iğnelemişti. Lisey'in bu nota ihtiyacı yoktu. Ne söylediğini kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Bu akşam sekize kadar profesörden haber alsam iyi olur aksi halde bir dahaki sefer canın çok daha fazla acıyacak. Ve yaranla *kendin* ilgilen, bağyan, duydun mu? Burada olduğumu herhangi birine söylersen seni öldürürüm." Dooley'in söylediği buydu. Bluzuna iğnelediği nota bunun yanı sıra şunu eklemişti: *Şu işi bitirelim, bitince ikimiz de daha mutlu olacağız. İmza, iyi dostun 'Zack'!*

Lisey ikinci seferde ne kadar baygın kaldığını hiç bilmiyordu. Tek bildiği kendine geldiğinde parçalanmış sutyenin çöp kutusunda olduğu ve bluzunun sağ tarafında bir notun bulunduğuydu. Sol tarafı kanla kaplıydı. Kaçamak bir bakış atmak için bir iki düğmesini çözmüş, inlemiş ve gözlerini kaçırmıştı. Amanda'nın kendine yaptıklarından çok daha kötüydü; göbek deliğine yaptığı dahil. Istıraba gelince... tek hatırladığı çok yoğun ve kör edici olduğuydu.

Kelepçeler çıkarılmıştı, Dooley ona bir bardak su bile bırakmıştı. Lisey suyu açgözlülükle içti. Ancak ayağa kalkmaya çalıştığında bacaklarının bedenini taşıyamayacak kadar titrediğini gördü. Bu yüzden barın önünden emekleyerek ayrıldı. Scott'ın halısına kan ve ter damlaları düşüyor (zaten bu istiridye beyazı halı hiç kullanışlı değildi, en ufak lekeyi gösteriyordu), saçları alnına yapışıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, burnunu, çenesini ve dudaklarını kaplayan kan kuruyordu.

Önce Dooley'in uyarılarına ve Castle Kasabası Polis Teşkilatı'nın onu korumakta daha ilk seferde başarısız olmasına rağmen muhtemelen Şerif Buttercluck'ı aramak üzere telefona doğru ilerledi. Şiirin o dizesi

(deliliğe karşı tartışmalar)

aklından geçmeye başladı ve İyi Ana'nın sedir ağacından kutusunun aşağı inen merdivenlerle Scott'ın Dumbo'nun Koca Jumbosu dediği masasının arasındaki halının üzerinde baş aşağı durmakta olduğunu gördü. İçindekiler dağınık bir şekilde halının üzerine yayılmıştı. Kutu ve içinden

dökülenlerin asıl hedefi olduğunu o zaman fark etti. Özellikle de kıvrık duran The Antlers mönüsünün üstündeki sarı şeyin.

Deliliğe karşı tartışmalar yumuşak bir hışırtıyla düşer.

Scott'ın şiirlerinden birindendi. Çok fazla yazmamıştı, yazdığı az sayıda şiir de neredeyse hiç yayınlanmamıştı-iyi olmadıklarını ve onları sadece kendisi için yazdığını söylerdi. Ama Lisey ne anlama geldiğini, hatta neyle ilgili olduğunu tam olarak bilemese de bu şiirin *çok* iyi olduğunu düşünürdü. En çok ilk dizesini severdi zira bazen bazı şeylerin öylece *gittiğini* duyardınız, değil mi? Arkalarında içinden bakabileceğiniz bir delik bırakarak seviye seviye düşerlerdi. Dikkat etmezseniz baktığınız delikten içeri düşebilirdiniz.

UGAK, biriciğim. Tavşan deliğine yaklaşıyorsun, onun için sıkıca kuşan.

Dooley İyi Ana'nın kutusunu çalışma odasına içinde istediğini bulacağı düşüncesiyle getirmiş olmalıydı. Dooley ve Gerd Allen Cole, bir başka deyişle Sarışın, nam-ı diğer Mösyö Süsenler İçin Saçmalık gibiler *her şeyin* kendi istedikleriyle ilgili olduğunu düşünürdü, değil mi? Kâbusları, fobileri, gece yarısı ilhamları. Dooley sedir ağacından kutunun içinde ne olduğunu düşünmüştü? Scott'ın el yazmalarının gizli bir listesi mi? (şifrelenmiş bir halde belki) Sadece Tanrı bilirdi. Sonuç olarak içinde hiç de ilginç olmayan (onun için en azından) ıvır zıvırlar olduğunu görüp bir kenara atmış, sonra dul Landon'ı kendine gelmeden önce kelepçeleyecek uygun bir yer bulma gayesiyle çalışma odasının derinliklerine sürüklemişti. Lavabonun altındaki borular bu iş için pek münasipti.

Lisey kutunun dağınık içeriği arasında duraksamadan emeklemeye devam etti. Gözleri sarı örgü karenin üzerinden ayrılmıyordu. Acaba tek başına onu keşfedebilir miydi? İçinden bir ses hayır diyordu; anılardan nasibini yeterince almıştı. Ancak şimdi...

Deliliğe karşı tartışmalar yumuşak bir hışırtıyla düşer.

Görünüşe bakılırsa öyleydi. Ve değerli mor perdesi nihayet inerse, o da bu yumuşak, hüzünlü sesi mi çıkaracaktı? Böyle olursa hiç şaşırmazdı. Örülmüş örümcek ağlarından fazlası olmamıştı hiçbir zaman, şimdiye kadar hatırladıklarına bakılınca...

Daha fazla olmasın, Lisey, cesaret edemezsin, sus.

"Asıl sen sus," dedi Lisey çatlak sesle. Parçalanmış göğsü yanıyor ve zonkluyordu. Önce Scott göğsünden yaralanmıştı, şimdi de o. O gece arka avluda ona doğru yürüyüşünü hatırladı, komşunun köpeği Pluto deli gibi havlarken gölgelerin arasından çıkagelmişti. Parmağa benzer çıkıntılara sahip, kanlı bir yumak haline gelmiş elini ona doğru uzatıyordu. Scott onun bir kanlı- *bool* olduğunu söylüyordu. Ve Lisey için olduğunu. Sonra ona bunu ağabeyinin öğrettiğini söyleyerek

(*bunu Paul akıl etti*)

elini çaylı suyla dolu bir leğenin içine sokmuştu. Tüm Landonların çabuk iyileştiğini söylemişti, buna mecbur olduklarını. Bu anı daha öncekinin üzerine düştü, dört ay sonra Scott ile nam-nam ağacının altında oturdukları anının üzerine. *Çok kanadığını* söylemişti Scott ve Lisey, Paul'ün kesikleri daha sonra çaya sokup sokmadığını sormuş, Scott da hayır demişti...

Sus, Lisey-asla öyle bir şey demedi. Sen hiç sormadın o da söylemedi.

Ama Lisey *sormuştu.* Ona pek çok soru sormuş ve Scott cevap vermişti. O zaman değildi, nam-nam ağacının altındayken de değildi, daha sonraydı. The Antlers'daki ikinci gecelerinde, sevişmelerinden sonra. Nasıl unutabilmişti?

Bir süre istiridye beyazı halı üzerine uzanıp dinlendi. "Hiç unutmadım," dedi. "Morun içindeydi. Perdenin gerisinde. Arada büyük fark var." Bakışları sarı örgü parçası üzerinde odaklandı ve yine emeklemeye başladı.

Çay tedavisinin daha sonra geldiğinden oldukça eminim, Lisey. Evet, öyle oldu.

Scott yanında uzanmış sigara içiyor, üflediği dumanın yükselip kaybolmasını izliyordu. Bir direkteki sarmal çizgilerin yükselip kaybolması gibi. Scott'ın bazen kaybolduğu gibi.

Biliyorum, çünkü o zaman kesirleri yapabiliyordum.

Okulda mı?

Hayır, Lisey. Bunu daha fazlasını anlatan bir ses tonuyla söylemişti, Lisey'in daha iyi bilmesi gerektiğini ima eden bir tonda. Sparky Landon hiç o tür bir baba olmamıştı. *Paul ile evde eğitim aldık. Babam okulun eşeklerle dolu bir ahır olduğunu söylerdi.*

Ama Paul'ün o günkü kesikleri -banktan atladığın günkü- kötü değiller miydi? Sadece yüzeysel yaralar değildi?

Scott dumanın ardında sadece kokusunu bırakarak yükselmesini izlerken uzun bir sessizlik olmuştu. Sonunda: *Babam hep derin keserdi.*

Bu kuru kesinliğe verilecek bir karşılık yok gibiydi, Lisey bu yüzden sessiz kalmıştı.

Scott sonra, *neyse, zaten asıl sormak istediğin bu değildi,* demişti. *İstediğini sor, Lisey, durma. Cevaplayacağım. Ama önce sormalısın.*

Daha sonra geleni ya hatırlayamıyordu ya da hatırlamaya hazır değildi ama nam-nam ağacının altındaki korunaklı alandan nasıl çıktıklarını artık hatırlıyordu. Scott o beyaz şemsiye altında onu kollarına almış ve bir an sonra kendilerini dışarıda, yağan karın altında bulmuşlardı. Ve şimdi ters dönmüş kutuya doğru emeklerken anı

(delilik)

düştü

(yumuşak bir hışırtıyla)

ve Lisey sonunda ikinci kalbinin, gizli kalbinin en baştan beri bildiği şeye aklının da inanmasına izin verdi. Bir an için ne nam-nam ağacının

altında, ne de yağan karın altındaydılar; başka bir yerdeydiler. Ilıktı ve loş, kırmızı bir ışıkla doluydu. Uzaktan gelen kuş cıvıltıları ve tropik kokularla doluydu. Lisey kokulardan bazılarını tanıyordu -yasemin, begonya, mimoza, iki âşık gibi (ki öyleydiler) sarmaş dolaş diz çöktükleri nemli toprağın kokusu- ama ismini bilmediği ve öğrenmek için can attığı çok tatlı başka kokular da vardı. Konuşmak için ağzını açtığını ve Scott'ın elini

(sus)

ağzına bastırdığını hatırladı. Böyle tropik bir yerde kışlık kıyafetler giymenin ne garip olduğunu düşündüğünü ve Scott'ın korktuğunu fark edişini hatırladı. Sonra kendilerini dışarıda, karın içinde buldular. Delice yağan ekim karının altında.

Ara-yerde ne kadar kalmışlardı? Üç saniye? Belki daha bile az. Ama şimdi ayakta duramayacak kadar mecalsiz ve şokta olan Lisey nihayet bu gerçeği kabullenmeye hazırdı. O gün The Antlers'a geri döndüklerinde kendini hiçbir şeyin olmadığına ikna etmeyi başarmıştı ama hepsi gerçekleşmişti aslında.

"Hatta yine oldu," dedi. "O gece."

Çok susamıştı. Biraz daha su içmek istiyordu ama elbette bar çok gerisinde kalmıştı, suyun aksi yönde ilerliyordu. Scott'ın o pazar eve dönerlerken arabada söylediği Hank Williams şarkısını hatırladı: *Bütün gün kısır toprağı seyrettim, bir yudum su olmaksızın, bir yudum soğuk su.*

İçeceksin, biriciğim.

"İçecek miyim?" Sesi hâlâ karga gibi çatlaktı. "Biraz su çok iyi gelirdi. Canım çok yanıyor."

Buna cevap yoktu ve belki bir cevaba ihtiyacı da yoktu. Nihayet baş aşağı olmuş kutunun etrafa dağılmış içeriğine ulaştı. Sarı kareye uzandı, mor mönünün üzerinden çekip aldı ve avucunda sıkıca tuttu. Yan tarafına -acımayan tarafa- uzanarak elindekine dikkatle baktı: minik düğüm-

lerden oluşan örgü dizeleri. Parmaklarındaki kan yüne bulaşmıştı ama farkında bile değildi. İyi Ana böyle kareler örüp birleştirerek düzinelerce örtü yapmıştı, gül rengi ve gri örtüler, mavi ve sarı örtüler, yeşil ve cart turuncu örtüler. İyi Ana'nın el emeği göz nuruydular, tığı her akşam televizyon karşısındayken oynar dururdu. Bayan kuzenlerinin her biri (Angletonlar, Darbyler, Wiggenslar, Washburnler ve elbette Debusherlar) evlendiğinde düğün hediyesi olarak bir örtü almıştı. Her Debusher kızının en az üç örtüsü vardı. Her örtüyle birlikte örtüyle aynı motif ve renkte küçük bir kare gelirdi. İyi Ana bu fazladan parçalara 'lokum' derdi. Masaların üzerinde veya çerçevelenmiş halde duvarda dekoratif olarak kullanılmaları için verirdi. Sarı örtü İyi Ana'nın Scott ve Lisey'e düğün armağanıydı ve Scott örtüyü çok sevdiği için Lisey lokumu kutuda saklamıştı. Şimdi kan kaybederek Scott'ın halısının üstünde yatıyor, örgü parçasını tutuyor ve unutmaya çalışmaktan vazgeçiyordu. *Bool! Son!* diye düşündü ve ağlamaya başladı. Tutarlılığı beceremediğinin farkındaydı ama belki bu önemli değildi; düzen daha sonra, ihtiyaç duyulduğu takdirde gelirdi.

Ve elbette, daha sonra diye bir şey varsa.

Göçmüşler ve musibet. Landonlar ve onlardan önceki Landreaular için hep ya biri ya öteki oldu. Ve hep ortaya çıkar.

Scott'ın Amanda'da olanı görür görmez anlamasına şaşmamalıydı-kesme davranışına hayatı boyunca aşina olmuştu. Kendini kaç kere kesmişti? Lisey bilmiyordu. Onun yara izlerini Amanda'nınkiler gibi görmek mümkün değildi, çünkü... eh, çünkü. Kesinlikle emin olduğu tek kendini kesme olayı-sera gecesi-olağanüstü olmuştu. Ve kesmeyi babasından öğrenmişti, bıçağı kendi bedenindeki musibeti akıtmaya yetmediği zamanlarda oğullarına çeviren babasından.

Göçmüşler ve musibet. Hep ya biri ya öteki oldu. Ve hep ortaya çıkar.

Scott musibetin en kötüsünden kurtulduysa geride ne kalmıştı?

1995 yılının aralık ayında hava dondurucu derecede soğuk olmuştu. Ve Scott'ta bir sorun başlamıştı. Yeni yılın ilk günlerinde Texas, Oklahoma, New Mexico ve Arizona'da (Scott buna Scott Landon 1996 Batı Yahoo Turu adını vermişti) konuşmalar yapması planlanmıştı ama menajerini arayıp bütün programı iptal etmesini istemişti. Menajeri küplere binmiş (ki bu gayet doğaldı, binlerce dolarlık kazanç söz konusuydu ve Scott hepsini çöpe atıyordu) ama Scott kararından vazgeçmemişti. Turu gerçekleştirmesinin imkânsız olduğunu, hasta olduğunu söylemişti. Gerçekten de hastaydı; kış pençelerini daha da derinlere geçirdiği sırada Scott Landon çok hastaydı. Lisey daha kasım ayından bir şeylerin

2

Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ve sorun, Scott'ın iddia ettiği gibi bronşit değil. Öksürmüyor ve teni de serin, yani ölçmesine izin vermemesine, alnına ateş ölçen bantlardan bile yapıştırtmamasına rağmen Scott'ın ateşi olmadığını biliyor. Sorun fizikselden ziyade ruhsal gibi ve bu Lisey'in ödünü patlatıyor. Cesaretini toplayıp ona Dr. Bjorn'u görmeye gitmesini önerdiğinde Scott *çileden çıkıp* ona 'diğer kaçık kızkardeşleri' gibi doktor müptelası olduğunu söylüyor.

Peki buna ne cevap vermesi gerekiyor? Scott'ta görülen belirtiler tam olarak ne? Herhangi bir doktor -Rick Bjorn gibi sempatik biri bile- onları ciddiye alır mı? Yazarken müzik dinlemeyi bıraktı, biri bu. Fazla yazmıyor, bu da bir diğer, çok önemli belirti. Yeni romanının -iyi bir kitap eleştirmeni olduğu iddia edilemeyecek olan Lisey Landon bu romana bayılıyor- ilerlemesi seri koşu süratinden zahmetli bir sürünme hızına düşmüş durumda. Daha da vahimi... ulu Tanrım, espri anlayışı nereye gitti? O yoğun, şen şakrak espri anlayışı bazen yorucu olabiliyor ama son-

bahar kışa dönerken aniden yok olması kesinlikle ürkütücü; yabani ormanda geçen filmlerde yerlilerin davullarının aniden susması gibi. Artık içkiyi de arttırdı ve geceleri giderek daha geç uyuyor. Lisey yatağa hep ondan önce girer -genellikle çok daha önce- ama hemen her gece yatağa girdiği saati ve nefesinin ne koktuğunu biliyor. Çalışma odasındaki çöp kutularında ne olduğunu da biliyor, endişeleri artınca iki üç günde bir kontrol etmeye başladı. Bira kutuları (bazen çok sayıda) görmeye alışık, Scott çalışırken bira içmeyi her zaman sevmiştir ama 1995 aralık ayı ve 1996 ocak ayında Jim Beam şişeleri de görmeye başlıyor. Ve Scott akşamdan kalmalığın tüm belirtilerini gösteriyor. Bazı sebeplerden bu Lisey'i her şeyden çok rahatsız ediyor. Scott bazen nihayet biraz açılabildiği öğle sonrası saatlerine kadar evin içinde solgun, sessiz ve hasta bir halde dolanıyor. Birkaç kez banyonun kapalı kapısı ardında istifra ettiğini duyuyor ve fena halde baş ağrısı çektiğini hızla azalan aspirin sayısından anlıyor. Bunda olağandışı bir şey olmadığı söylenebilir, gece saat dokuzla on iki arası bir kasa bira veya bir şişe Jim Beam bitirirsen bedelini ödersin, Patrick. Ve belki hepsi bu ama Scott, onu tanıdığı, ceket cebinde küçük bir şişe taşıdığı (ve onunla paylaştığı) o ilk geceden beri iyi bir içici ama hiç böyle akşamdan kalma olmamıştı. Çöpteki boş şişeleri ve büyük masasının üstündeki *Kanunsuzun Balayı*'nın sadece bir iki sayfa ilerlemiş (hatta bazen hiç ilerlememiş) olduğunu görünce Scott'ın bildiğinden ne kadar daha fazla içmekte olduğunu merak ediyor.

Yıl sonu ziyaretleri ve alışveriş telaşıyla geçen dönemde endişelerini bir süre için unutuyor. Scott durgun zamanlarda, mağazalar tenha olduğunda bile alışverişten uzak durur ama bu sene kendini tatil telaşının göbeğine bırakıyor. Her kahrolası gün Lisey ile birlikte çıkıyor ve kah Auburn alışveriş merkezinde, kah Castle Rock'ın ana caddesindeki mağazalarda saatler geçiriyorlar. Sıkça tanınıyor ama eşsiz bir armağan olacağı düşünülerek gelen imza taleplerini neşeyle reddediyor, hayranlarına karı-

sının yanından ayrılmazsa onu muhtemelen Paskalya'ya kadar göremeyeceğini söylüyor. Espri anlayışını kaybetmiş olabilir ama Lisey imza isteyen bazı hayranların ısrarları rahatsız edici bir boyuta ulaşsa da sükunetini kaybettiğine hiç şahit olmuyor ve Scott bir süre için iyi *gibi* görünüyor, içmesine, iptal edilen tura ve yeni romanındaki ağır ilerleyişe rağmen kendi gibi görünüyor.

Noel pek çok hediyenin alınıp verildiği, tatlı bir telaşla dolu, mutlu bir gün. Noel akşamı yemeği Canty ve Rich'in evinde ve Rich tatlı yerlerken Scott'a kitaplarından yapılmış bir filmin prodüktörlüğünü ne zaman yapacağını soruyor. "Asıl para *orada*," diyor Rich o güne dek sinemaya uyarlanan dört kitaptan üçünün fiyaskoyla sonuçlandığı gerçeğini bilmeden konuşuyor. Sadece *Boş İblisler*'in filmi (Lisey hiç seyretmedi) para getirdi.

Eve dönüş yolunda Scott'ın espri anlayışı eski, koca bir B-1 bombardımanı gibi geri dönüyor ve Rich'in taklidini öyle bir başarıyla yapıyor ki gülmekten Lisey'in karnı ağrıyor. Sugar Top Tepesi'ne geri döndüklerinde üst kata çıkıp sevişiyorlar. Lisey sonrasında Scott hastaysa hastalığına daha çok kişinin yakalanmasının belki daha iyi olacağını düşünüyor. Dünyanın daha güzel bir yer haline gelebileceğini.

Yılbaşı günü saat sabahın ikisinde tuvalet ihtiyacıyla uyanıyor *-déjà vu-* ve Scott'ın yatakta olmadığını görüyor. Ama bu kez *göçmüş* değil. Scott'ın bazen yaptığı şeyi ve gittiği yeri düşündüğünde

(göçmüş)

ne kastettiğini bilmek için kendine izin vermemesine rağmen aradaki farkı biliyor.

Gözlerini kapayıp dışarıda esen rüzgârı dinleyerek çişini yapıyor. Sesine bakılırsa rüzgâr soğuk gibi ama ne kadar soğuk olduğunu bilmiyor. Henüz değil. Birkaç hafta sonra bilecek. Birkaç hafta sonra pek çok şeyi biliyor olacak.

Tuvalette işi bitince banyo penceresinden dışarı bir göz atıyor. Scott'ın ahırdan bozma çalışma odasına doğru. Eğer oradaysa -gece yarısı huzursuzlanırsa genelde oraya gider- ışıkları görür, hatta belki coşkulu rock-and-roll müziğinin mutlu tınılarını hafifçe de olsa duyar. Bu gece ahır karanlık ve duyduğu tek müzik rüzgârın uğultusu. Bu onu biraz huzursuz ediyor, zihninin gerisinde tam anlamıyla olgunlaşmasına izin verilemeyecek kadar nahoş düşünceler

(kalp krizi inme)

beliriyor ama yine de güçlüler... son günlerde ne kadar *kopuk* olduğu göz önüne alınırsa hele... Bu yüzden uyku mahmurluğuyla yatağa dönmek yerine banyonun üst kat koridoruna açılan diğer kapısına yöneliyor. Scott'a sesleniyor ama karşılık alamıyor. Koridorun ucundaki kapının altından altın rengi hafif bir ışık sızmakta. Şimdi oradan gelen çok hafif müziği de duymaya başladı. Rock-and-roll değil, folk. Hank Williams. Sevgili Hank, "Kaw-Liga"yı söylüyor.

"Scott?" diye sesleniyor tekrar ve yine karşılık alamayınca yüzüne düşen saçlarını çekip daha sonra nedenini çözemediği ama bitirilen veya bitirilmesi gereken şeyler

(*göçmüş*)

yüzünden olduğunu hissettiği korkusu yüzünden kendini tavan arasında bulacak olan halının üzerinde yalınayak yürüyor. *Her şey tamamlanıp paketlendi,* derdi Baba Debusher; hepimizin ağlarını attığı havuzdan yakaladıklarından biriydi.

"Scott?"

Misafir odasının kapısının önünde duruyor ve gözlerinin önünde korkunç bir görüntü beliriyor: Scott televizyonun karşısındaki sallanan sandalyede ölü bir şekilde oturmakta, canına kıymış, bir aydan fazladır bütün belirtiler gözünün önündeyken Lisey bunu nasıl öngöremedi? Scott Noel'e kadar dayanmıştı, onun için dayanmıştı, ama şimdi...

"Scott?"

Tokmağı çevirip kapıyı açıyor. Scott tam düşündüğü gibi sallanan sandalyede oturuyor ama hayatta. İyi Ana'nın ördüğü, o çok sevdiği sarı örtüye sarınmış. Sesi kısık televizyonda Scott'ın en sevdiği film oynuyor: *Son Seans*. Bakışları televizyondan ayrılıp Lisey'e dönmüyor.

"Scott? İyi misin?"

Gözleri kıpırdamıyor, hiç kırpmıyor. Lisey o an çok korkmaya başlıyor ve aklına Scott'ın garip kelimelerinden biri geliyor

(göçmüş)

ve geldiği gibi zihninden

(kahretsin!)

uzaklaştırıyor. Odaya girip ismini tekrar söylüyor. Bu kez Scott gözünü *kırpıyor* -Tanrı'ya şükür- ve başını ona çevirip gülümsüyor. Lisey'in ilk görüşte âşık olduğu Scott Landon gülümsemesi. Genellikle Scott'ın gözlerinin kenarlarının hafifçe yükselmesine yol açıyor.

"Selam, Lisey," diyor. "Bu saatte ayakta ne işin var?"

"Aynısını ben de sana soracaktım," diyor. İçki görmek için bakınıyor -bir kutu bira, belki yarım şişe Jim Beam- ve göremiyor. Güzel. "Geç oldu, farkında değil misin, çok geç."

Scott bunu dikkatle düşünüyormuş gibi uzun bir sessizlik oluyor. "Rüzgâr beni uyandırdı," diyor sonra. "Panjurlardan birini eve çarptırıp duruyordu. Sonra da tekrar uyuyamadım."

Lisey bir şey söyleyecek oluyor, sonra vazgeçiyor. Uzun süredir evliyseniz -*uzun* kavramının çiftten çifte değişebileceğini düşünüyor, onların on beş sene oldu- aranızda bir tür telepati gelişiyor. O an içindeki ses, Scott'ın sözlerinin daha bitmediğini söylüyor. Bu yüzden susuyor ve haklı olup olmadığını görmek için bekliyor. Önce haklıymış gibi görünüyor. Scott ağzını açıyor. Sonra dışarıda rüzgâr uğulduyor ve Lisey onu duyuyor; dişlerin birbirine çarpmasına benzer bir tıkırtı. Scott başını sesin gel-

diği yöne doğru eğiyor... hafifçe gülümsüyor... hoş bir gülümseme değil... sır saklayan birinin gülümsemesi... ve ağzını tekrar kapıyor. Aklından geçeni söylemek yerine Jeff Bridges -çok *genç* bir Jeff Bridges- ve en yakın dostunun arabayla Meksika'ya gitmekte olduğu filme dönüyor. Geri döndüklerinde Aslan Sam ölmüş olacak.

"Artık uyuyabilir misin sence?" diye soruyor ve karşılık alamayınca yine korkmaya başlıyor. "Scott!" diyor niyetlendiğinden biraz daha sert bir sesle ve Scott gözlerini gönülsüzce ona çevirdiğinde (oysa filmi en az yirmi kez izledi) sesini alçaltarak sorusunu tekrarlıyor. "Artık uyuyabilir misin sence?"

"Belki," diyor Scott sonunda ve Lisey hem korkunç hem üzücü bir şey görüyor: Scott korkmakta. "Benimle kaşık pozisyonunda yatarsan."

"Böyle soğuk bir gecede mi? Şaka mı yapıyorsun? Haydi, televizyonu kapa da yatağa gel."

Scott geliyor ve Lisey erkeksi sıcaklığının tadını çıkarıp rüzgârı dinleyerek yatıyor.

Kelebeklerini görmeye başlıyor. Uykuya dalmak üzere olduğu hemen her seferde bu gerçekleşir. Karanlıkta kanatlarını açan dev gibi kırmızı ve siyah kelebekler görür. Onları ölüm anında da göreceğini hissediyor. Bu fikir onu ürkütüyor ama sadece biraz.

"Lisey?" Scott'ın sesi, uzaklardan. O da uyumak üzere. Lisey bunu hissediyor.

"Hmmm?"

"Konuşmam hoşuna gitmiyor."

"Kimin hoşuna gitmiyor?"

"Bilmiyorum." Çok hafif ve uzak. "Belki rüzgârdır. Soğuk kuzey rüzgârı. Geldiği yer..."

Son sözünün *Kanada* olması muhtemel ama emin olmak mümkün değil zira artık Lisey uyku diyarında, Scott da öyle ve oraya asla birlikte

gitmezler. Lisey ölümde de böyle olabileceğinden korkuyor, rüyaların olabileceği ama sevginin, yuvanın, kuş sürüleri günbatımında turuncu göğe doğru yükselirken elini tutacak bir elin olmadığı bir yer.

3

Durumun giderek düzeldiğine inanmaya çalıştığı bir dönem -iki hafta belki- var. Daha sonra kendine nasıl o kadar aptal, o kadar kör olabildiğini, Scott'ın dünyaya (ve ona!) tutunmak için umutsuzca gösterdiği çabayı nasıl olup da bir gelişme olarak algılayabildiğini soracak ama size uzatılan bir saman demeti bile olsa tutunursunuz.

Tutunacak kalınca çöpler de var. 1996'nın ilk günlerinde birkaç akşam yemeğinde içtiği birer kadeh şarap haricinde içkiyi neredeyse tamamen kesmiş gibi ve çalışma odasına her gün gidiyor. O günlerde romanına tek bir sayfa bile eklemediğini, gizlice viski içtiğini, şekerleme yediğini ve kendi kendine kopuk notlar yazdığını sonradan öğrenecek- *sonra sonra sorma* derlerdi küçükken, havuzun kıyısında sözcüklerden ilk kalelerini yaparken. Scott'ın her zaman kullandığı Mac'in klavyesinin altında, üzerine el yazısıyla *traktör zinciri çok geç kaldığını söylüyor Scoot, şimdi bile geç* yazılmış bir kâğıt parçası -**SCOTT LANDON'IN MASASINDAN** antetli- bulacak. Scott'ın avuçlarındaki hilal şeklindeki derin izleri ancak Yellowknife'tan esen o buz gibi rüzgârın evin etrafında uğuldadığı soğuk gecede görebilecek. Bir dağcının tipide kahrolası bir çıkıntıya tutunduğu gibi yaşama ve akıl sağlığına tutunmaya çalışırken kendi tırnaklarıyla avuç içlerinde açtığı hilal şeklindeki yarıklar. Yaklaşık bir düzine boş Beam şişesini çok geç görecek ama bu kez kabahati olduğunu düşünmeyecek zira şişeler çok iyi gizlenmiş.

4

1996'nın ilk birkaç günü hava anormal ölçüde sıcak; eskilerin deyişiyle pastırma yazı. Ama ayın üçünde hava raporları ani bir değişim haberi veriyor, dondurucu bir soğuk hava dalgası Kanada'nın orta kesiminden aşağı inmekte. Maine ahalisi yakıt depolarını dolu tutmaları, su borularının yalıtımlı olması ve hayvanlarını sıcak tutabilecekleri yerler bulmaları için uyarılıyor. Isı sıfırın çok altına düşecek ama şiddetli rüzgârlar hissedilen sıcaklığı iyice aşağı çekecek.

Lisey korkuyor ve henüz Scott için ciddi endişeler duymaya başlamamışken müteahhidi arıyor. Gary Castle View'daki en sağlam eve sahip olduklarına dair garanti verip gözünün Lisey'in yakınları (özellikle Amanda elbette) üzerinde olacağını söyleyerek soğuk havanın Maine'de hayatın bir parçası olduğunu hatırlatıyor. Birkaç çetin geceden sonra baharın kapılarını çalıvereceğini söylüyor.

Ocak ayının beşinde sıfırın altındaki soğuklar ve çığlık çığlığa rüzgârlar nihayet başlayınca Lisey bunun yaşadığı en korkunç yıl olduğunu düşünüyor. Neşeyle karşıladığı her gök gürültüsünün büyütülerek bir kasırgaya, her küçük kar serpiştirmesinin tipiye dönüştüğü çocukluk yıllarına döndüğünde bile böylesini yaşamadığını görüyor. Evin ısıtma sistemi mütemadiyen en yüksek derecede çalışmakta, yeni soba hep yanıyor ama ayın altısıyla dokuzu arasında evin içindeki sıcaklık on altı dereceyi aşamıyor. Rüzgâr saçaklar arasında ıslık çalmanın ötesine geçip deli bir adam tarafından kör bıçakla santim santim karnı deşilen bir kadın gibi çığlık atıyor. Yerde kalan karlar sürati altmış kilometreyi bulan rüzgârlarla havalanıyor (bazen hızı seksen kilometreye kadar çıkıyor, bu hız Maine ve New Hampshire'da birçok radyo kulesinin devrilmesine yol açıyor) ve dans eden hayaletler gibi savruluyor. Fırtına pencerelerine çarptıklarında dolu yağıyormuşçasına takırtılar duyuluyor.

Lisey aşırı Kanada soğuğunun ikinci gecesinde saat iki civarı uyanıyor ve Scott'ın yine yanında olmadığını görüyor. Onu yine İyi Ana'nın ördüğü sarı örtüye sarınmış halde televizyonun karşısındaki sallanan sandalyeye oturmuş halde buluyor. Televizyonda *Son Seans* oynamakta. Hank Williams, 'Kaw-Liga'yı söylüyor. Aslan Sam ölmüş. Onu uyandırmakta zorlanıyor ama sonunda başarıyor. İyi olup olmadığını sorunca Scott iyi olduğunu söylüyor. Lisey'e pencereden dışarı bakmasını, çok güzel olduğunu ama dikkatli olmasını ve uzun süre bakmamasını söylüyor. "Babam bu kadar parlakken gözleri yakabileceğini söylemişti," diyor.

Lisey gördüğü güzellik karşısında yutkunuyor. Gökyüzünde dalgalanan dev tiyatro perdeleri var ve o baktıkça renk değiştiriyorlar; yeşilden mora, mordan alev kırmızısına, alev kırmızısından kan kırmızısına benzer bir tona. Bordoya da yakın ama tam değil. Daha önce kimsenin bu tonu görmüş olduğunu sanmıyor. Scott uzanıp geceliğinin arkasını çekerek ona bu kadarının yeterli olduğunu, artık bakmamasını söylediğinde gözü videonun yanıp sönen dijital saatine takılıyor ve tam on dakikadır izlemekte olduğunu anlayarak afallıyor.

"Artık bakma," diyor Scott uykusunda konuşan birinin mızıldanan, uzayan ses tonuyla. "Benimle yatağa dön, küçük Lisey."

Lisey memnuniyetle gidiyor, her nasılsa korkunç olan filmin oynadığı televizyonu hoşnutça kapatıyor, Scott'ı sallanan sandalyeden kaldırıyor ve birlikte soğuk misafir odasından çıkıyorlar. Ama el ele tutuşmuş koridorda yürürlerken Scott ona tüylerini ürperten bir şey söylüyor. "Rüzgârın sesi traktörün zincirininkine benziyor, traktörün zincirinin sesi de babamınkine. Ya ölmemişse?"

"Scott, bu saçmalık," diyor ama böyle sözler gecenin o saatinde kulağa pek de saçma gelmiyor, değil mi? Özellikle de rüzgâr çığlıklar atar, rengârenk gökyüzü bu çığlıklara karşılık verir gibiyken.

Ertesi gece uyandığında rüzgârın çığlıkları devam ediyor ve misafir odasına gittiğinde Scott'ı yine televizyon izler buluyor. Fakat televizyon açık değil. Sallanan sandalyede, İyi Ana'nın ördüğü sarı örtüye sarınmış halde oturuyor ama Lisey'e cevap vermiyor, ona bakmıyor. Scott orada, ama aynı zamanda yok.

Scott göçmüş.

5

Lisey, Scott'ın çalışma odasının halısı üstünde sırtüstü yatarak tam tepesindeki tavan penceresine baktı. Göğsü zonkluyordu. Hiç düşünmeden örgü kareyi göğsüne bastırdı. İlk başta acı daha da beter oldu... ama sonra az da olsa bir rahatlama geldi. Nefes nefese tavan penceresine baktı. Teninde karışan ter, gözyaşı ve kanın ekşi kokusunu alabiliyordu. İnledi.

Bütün Landonlar çabuk iyileşir, buna mecburduk. Eğer bu doğruysa Lisey'in doğru olduğuna inanmak için sebepleri vardı- bir Landon olmayı hiç o andaki kadar çok istemeyeceğini düşündü. Artık Lisbon Falls'lu tekne kazıntısı Lisa Debusher yoktu.

Olduğun kişisin, dedi Scott'ın sesi sabırla. *Lisey Landon'sın. Benim küçük Lisey'im.* Ama çok sıcaktı ve canı *çok* yanıyordu, şimdi buz isteyen *oydu* ve sesi olsun olmasın Scott Landon hiç bu kadar ölü olmamıştı.

UGAK, biriciğim, dedi Scott ısrarla ama sesi uzaktı.

Uzak.

Teorik olarak yardım çağırabileceği Dumbo'nun Koca Jumbosu'ndaki telefon bile çok uzak görünüyordu. Peki yakın görünen neydi? Bir soru. Basit bir soru aslında. *Ablasını* öyle bulduğunda 1996'daki zemheri soğukta *kocasını* aynı şekilde bulduğunu nasıl hatırlamamıştı?

Hatırladım, diye fısıldadı zihni o göğsüne bastırdığı sarı örgü parçası kırmızıya dönerken yattığı yerden tavan penceresine bakarken. *Hatırladım. Ama Scott'ı sallanan sandalyede hatırlamak, The Antlers'ı hatırlamak; The Antlers'ı hatırlamak, nam-nam ağacının altından karın içine çıktığımızda olanları hatırlamak; bunu hatırlamak, Paul hakkındaki gerçekle yüzleşmek; Paul'ün gerçek anısıyla yüzleşmek ise rüzgârın Yellowknife'tan, Manitoba, Kanada'dan estiği ve kuzey ışıklarının gökyüzünü aydınlattığı gecedeki soğuk misafir odasına geri dönmek anlamına geliyordu. Görmüyor musun, Lisey? Hepsi bağlantılıydı, en baştan beri öyleydi ve ilk bağlantıyı görmek için kendine izin verdiğinde, ilk domino taşını devirdiğinde...*

"*Çıldırırdı,*" diye mızıldandı. "*Onlar* gibi. Landonlar ve Landreaular ve bu konuda bilgisi olan başka kim varsa. Akıllarını kaybetmelerine şaşmamalı, bunun dibinde kocaman bir başka dünya olduğunu bilmek... ve aradaki duvar o kadar *ince* ki..."

Ama bu bile en kötüsü değildi. En kötüsü Scott'ın peşini bırakmayan yaratıktı, sonsuz benekli yanı olan...

"*Hayır!*" diye haykırdı Lisey boş çalışma odasında. Canını çok yakmasına rağmen haykırdı. "*Hayır, yeter! Durdur artık! Tüm bunlara bir SON ver!* "

Ama artık çok geçti. Delirme riski ne kadar büyük olursa olsun artık inkâr edilemeyecek kadar gerçekti. Yemeğin hava karardıktan sonra bozulduğu, hatta zehirli olduğu ve Scott'ın sonsuz yanı olan yaratığının, uzun oğlanın

(etrafına bakınırken çıkaracağı sesi yapacağım)

gerçek olabileceği bir yer vardı gerçekten.

"Ah, orası gerçek," diye fısıldadı Lisey. "Gördüm."

Ölü adamın çalışma odasının hayaletli boşluğunda ağlamaya başladı. Şimdi bile gerçek olup olmadığından, sahiden görüp görmediğinden tam emin değildi... ama varmış gibi *hissediyordu.* Kanser hastalarının tüm ilaç-

lar alınıp morfin miktarının 0 göründüğü gecenin en kör saatinde başuçlarındaki bardağa bakıp acının bedenlerini yiyip bitircrek kemiklerine işlediğini hissetmesi gibi ümit kesici bir şeydi. Yaşayan bir ıstırap. Canlı, uğursuz ve aç. Kocasının deneyip başaramadığı sonra kendini içkiye verdiği. Ve gülmeye. Ve yazmaya. Kapalı televizyonun önünde, soğuk misafir odasındaki o soğuk gecede kocasının boş gözlerinde neredeyse gördüğü şey. Sallanan sandalyede

6

Sallanan sandalyede, İyi Ana'nın ördüğü sarı örtüye sarınmış halde oturmakta. Hem Lisey'e bakıyor hem ondan öteye. Giderek daha tiz sesle söylenen ismine tepki vermiyor ve Lisey ne yapacağını şaşırıyor.

Birini aramak, diye düşünüyor *yapmam gereken bu* ve koşarak yatak odasına dönüyor. Canty ve Rich Florida'da ve şubat ortasına dek dönmeyecekler ama Darla ve Matt yolun hemen aşağısında oturmakta ve Lisey de onları aramaya niyetli. Gecenin o saatinde uyandırıp rahatsız etmekten hiç çekinmiyor, biriyle konuşması gerek, *yardıma* ihtiyacı var.

Ama arayamıyor. Flanel geceliğinin üstüne giydiği süvetere rağmen onu üşüten, kaloriferin durmaksızın yanmasına, evin sarsılıp gıcırdamasına, bazen ürkütücü bir şekilde *çatırdamasına* sebep olan, Kanada'dan gelen şiddetli soğuk rüzgâr View'da bir yerlerde bir kabloyu koparmış olmalı. Ahizeyi kaldırdığında tek duyduğu aptal bir mırıltı oluyor. Yine de parmak ucuyla hat kesme diline birkaç kez bastırıyor çünkü işe yaramayacağı bilinse de bu hep yapılır ve sonuç olarak değişen bir şey olmuyor. Gökyüzü çılgınca renkten renge bürünür, ısı hiç tahayyül edilmese daha iyi olacak derecelere düşerken Sugar Top Tepesi'ndeki Viktorya tarzı bu koca evde tek başına. Yan komşu Gallowaylere gitmeye kalksa soğuğa

bir kulakmemesi veya birkaç parmak kurban vermesinin çok muhtemel olduğunu biliyor. Onları uyandıramadan kapı eşiğinde donup ölebileceğinin de farkında. Bu soğuk kesinlikle şakaya alınacak gibi değil.

İşe yaramaz ahizeyi yerine bırakıyor ve terliklerini hışırdatarak soğuk misafir odasına hızla geri dönüyor. Scott tıpkı bıraktığı gibi. Gece yarısı *Son Seans*'ın 50'lerden kalma folk tarzı müziklerini duymak hoş değildi ama sessizlik çok daha kötü, en kötüsü hatta. Dev bir esinti evi temelinden sökercesine sarsarken (Lisey elektriğin hâlâ kesilmemiş olmasına şaşıyor, yakında kesileceği muhakkak) o rüzgârın bile neden rahatlatıcı olduğunu anlıyor: Scott'ın nefesini duyamıyor. Ölü gibi görünmüyor, yanaklarında renk olduğu bile söylenebilir ama ölmediğini nereden bilebilir?

"Tatlım?" diye mırıldanıyor ona yaklaşarak. "Tatlım, konuşabilir misin? Bana bakabilir misin?"

Scott hiçbir şey söylemiyor ve ona bakmıyor ama Lisey buz gibi parmaklarını boğazının yan tarafına dayayınca kalp atışlarını cildinin altında hissedebiliyor. Ve bir şeyi daha. Scott'ın ona ulaşmaya çalıştığını hissediyor. Gündüz olsa, çok soğuk bir gün bile olsa, rüzgârlı olsa (düşünüyor da, *Son Seans* 'taki tüm dış çekimlerde rüzgâr mevcut) buna burun kıvıracağından emin ama şu an değil. Şu an ne biliyorsa onu biliyor. Scott'ın yardımına ihtiyacı var, tıpkı Nashville'de o deli adam vurduktan sonra kızgın kaldırımda yatarken buz için yalvardığı günkü gibi.

"Nasıl yardım edeceğim?" diye mırıldanıyor. "Şimdi ne yapabilirim?"

Cevabını Darla'dan alıyor, genç kızken İyi Ana'nın 'Koca memeli ve zalim,' diye nitelendirdiği Darla'dan. Bu tür sözler hiç ona göre değil, böyle konuştuğuna göre demek sabrı taşmış.

Ona yardım *etmeyeceksin, neden* yardım *etmekten bahsediyorsun?* diye soruyor Darla ve sesi öylesine gerçek ki Lisey neredeyse Darla'nın sürmesine izin verilen (sivilceleri yüzünden) Coty pudranın kokusunu alıyor

ve sakızını patlattığını duyabiliyor. Ve şuna bakın! Havuza ağını atmış ve koca bir av yakalamış! *Kayışı koparmış, Lisey, kafayı yemiş, keçileri kaçırmış, tırlatmış ve tek yapabileceğin, telefon tekrar çalışmaya başlar başlamaz beyaz önlüklüleri aramak.* Lisey, kafasının içinde Darla'nın kahkahasını -genç kızlara özgü hor görü dolu gülüşü- duyuyor ve sallanan sandalyede irileşmiş gözlerle oturmakta olan kocasına bakıyor. *Ona yardım etmek!* diye dudak büküyor Darla. *ONA yardım etmek? Daha neler.*

Lisey yine de yapabileceğini düşünüyor. Bir yol olduğuna inanıyor.

İşin kötü tarafı yardım etmesinin yolu tehlikeli ve işe yaraması da kesin değil. Bazı sorunları kendisinin yarattığını kabul edecek kadar dürüst. Nam-nam ağacının altından olağanüstü çıkışları gibi bazı anıları ve dayanılamayacak, gizli bilgileri -örneğin İyi Ağabey Paul hakkındaki gerçek- zihninde bir tür perdenin arkasına gizledi. Orada belli bir ses

(*Tanrım, o alçak hırlama, homurdanma*)

ve belli görüntüler

(*haçlar mezarlık kan ışığı altındaki haçlar*)

var. Bazen başkalarının beyninde de böyle perdeler olup olmadığını merak ediyor. Arkasında *sakın düşünme* bölgesi olan bir perde. Olmalı. İşe yarıyor. İnsanı uykusuz gecelerden kurtarıyor. Onun perdesinin ardında pek çok tozlu döküntü var. Bir labirente benziyor. *Ah küçük Leezy, beni nasıl da şaşırtıyorsun,* mein gott... ve çocuklar nasıl der?

"Oraya girme," diye mırıldanıyor Lisey ama galiba girecek; Scott'ı kurtarmak, geri getirmek için bir şansı olsun istiyorsa oraya girmeli... *orası* neresiyse artık.

Ah ama hemen yan taraf.

Korkutucu olan da bu ya.

"Biliyorsun, değil mi?" diyor ağlamaya başlayarak ama sorduğu kişi Scott değil. Scott göçmüşlerin gittiği yerde. Bir zamanlar tuhaf ekim karıyla dış dünyadan korunarak altında oturdukları nam-nam ağacının al-

tında ona yazma işinin bir tür delilik olduğunu söylemişti. Lisey itiraz etmişti -ona göre her şeyin aynı olduğu pratik Lisey- ve Scott ona *göçen kısmı anlamıyorsun,* demişti. *Umarım hep böyle şanslı kalırsın, küçük Lisey.*

Ama rüzgârın Yellowknife'tan estiği ve gökyüzünün vahşi renklere büründüğü bu gecede Lisey'in şansı tükendi.

7

Kanlı lokumu göğsüne bastırarak merhum kocasının çalışma odasının zemininde yatmakta olan Lisey, "Yanına oturdum ve örtünün altında elini arayıp bularak tuttum," dedi. Yutkundu. Boğazında bir tıkırtı oldu. Çok susamıştı ama ayakta durabileceğini sanmıyordu, henüz değil. "Eli ılıktı ama yerin

8

Yerin soğukluğunu flanel geceliğinin, uzun donu ve ipekli külotunun üzerinden bile hissediyor. Üst kattaki her odada olduğu gibi burada da yerden ısıtma var ve Scott'ın elini tutmayan avucunu yere dayadığı takdirde hissedebileceğini biliyor ama bu onu fazla rahatlatmıyor. Durmaksızın çalışan kazan ısıyı yukarı gönderiyor, zemindeki ısıtıcılar da odaya ama ısı ancak on beş santim kadar yükseliyor ve sonra... puf! Yok oluyor. Dönen direkte yükselen sarmal çizgiler gibi. Yükselen sigara dumanı gibi. Hatta bazen kocalar gibi.

Soğuk yeri boş ver. Kıçın maviye dönse bile aldırma. Onun için bir şey yapabiliyorsan yap.

Ama ne o bir şey? Nasıl başlayacak?

Cevap rüzgârın bir sonraki savruluşuyla geliyor sanki. *Çay-tedavisiyle başla.*

"Bana-ondan-hiç-bahsetmedi-çünkü-hiç-sormadım." Ağzından öyle hızlı dökülüyor ki tuhaf bir dilde tek bir kelime olduğu sanılabilir.

Eğer öyleyse, bu tek kelimelik bir yalan. Scott The Antlers'daki gece çay-tedavisiyle ilgili sorularını cevaplamıştı. Yatakta, sevişmelerinin ardından. Ona iki üç soru sormuştu ama asıl önemli olan, *anahtar* sorunun ilki olduğu anlaşılmıştı. Çok da basitti. Sadece evet veya hayır ile cevaplanabilirdi ama Scott Landon ömründe hangi soruya tek kelimelik bir cevap vermişti? Ve bu, bir şişenin ağzındaki mantar gibiydi. Neden? Çünkü onları Paul'e döndürmüştü. Paul'ün hikâyesi aslında Paul'ün ölümünün hikâyesiydi. Ve Paul'ün ölümünün onları götürdüğü yer...

"Hayır, lütfen," diye fısıldıyor ve Scott'ın elini çok sıkı tuttuğunu fark ediyor. Elbette Scott'ın itiraz ettiği yok. Landonların söyleyişine göre o bir göçmüş. Böyle söyleyince kulağa komik geliyor, *Hee-Haw* 'da bir espri gibi.

Söylesene Buck, Roy nerede?

Söyleyeyim, Minnie, Roy göçmüş!

(İzleyiciler kahkahalarla güler.)

Ama Lisey gülmüyor ve Scott'ın göçmüş diyarına gittiğini bilmek için herhangi bir iç sesinin belirtmesine gerek yok. Onu geri getirmek istiyorsa önce peşinden gitmeli.

"Ah Tanrım," diye inliyor çünkü bunun anlamı zihninin gerisinde şimdiden belirmekte; pek çok çarşafla kaplı iri bir şekil. "Ah Tanrım, Tanrım, mecbur muyum?"

Tanrı'dan cevap gelmiyor. Lisey'in cevaba ihtiyacı yok zaten. Ne yapması gerektiğini, en azından nasıl başlaması gerektiğini biliyor; The Antlers'daki ikinci gecelerini, sevişmelerinin sonrasını hatırlaması gerekiyor. Uykunun kollarına doğru sürükleniyorlardı ve Lisey, *ne zararı var, sen İyi Ağabey'i merak ediyorsun, Yaşlı Kötü Baba'yı değil. Haydi, sor ona,* diye düşünüyordu. Ve sordu. Rüzgâr dışarıda delicesine eser, gökyüzü

çılgın renklerle bezenirken Scott'ın eli (artık soğuyordu) elinde olduğu halde misafir odasının soğuk zemininde oturuyor, en korkunç, en karmaşık anılarını saklamak için kullandığı perdenin gerisine bakıyor ve ona çay-tedavisini sorduğunu görüyor.

9

Ona, "Banktaki olaydan sonra Paul kesik yerleri senin o gece benim evde yaptığın gibi çaya mı soktu?" diye soruyor.

Scott yatakta, yanında yatmakta, çarşaf kalça hizasına dek çekili, kasık tüylerinin başlangıcı görülebiliyor. *Seks ardının daima şahane olan sigarası* adını verdiği sigarayı içmekte ve odadaki tek ışık, yatağın Scott'ın tarafındaki lambadan yayılmakta. Duman, lambanın pembemsi aydınlığında tavana doğru yükselip karanlıkta yok oluyor ve Lisey kısa bir an için aklından çıkarma yolunda epey aşama kaydettiği şeyi

(*biz giderken, nam-nam ağacının altından ayrılırken hiç ses çıkmış mıydı*)

hatırlıyor.

Bu arada sessizlik uzuyor. Tam cevap alamayacağını düşünmeye başladığında Scott karşılık veriyor. Ve sesinin tonu, Lisey'e duraklamasının sebebinin isteksizlik değil, dikkatle düşünmesi olduğunu gösteriyor. "Çay-tedavisinin daha sonra geldiğinden neredeyse eminim, Lisey." Biraz daha düşündükten sonra başını sallıyor. "Evet, öyle olmalı çünkü o sırada kesirleri yapıyordum. Bir bölü üç artı bir bölü dört eşittir yedi bölü on iki, bunun gibi şeyler." Sırıtıyor... ama onun yüz ifadelerini artık iyice tanımaya başlayan Lisey bunun tedirgin bir gülümseme olduğunu anlıyor.

"Okulda mı?" diye soruyor.

"Hayır, Lisey." Sesi, Lisey'den daha makul bir tahmin beklediğini belirtir gibi ve tekrar konuştuğunda tonunda her nasılsa Lisey'in tüylerini ürperten dondurucu bir çocuksuluk

(denedim denedim)

var. "Paul ile ben evde eğitim gördük. Babam devlet okullarına Eşek Ahırı derdi." Yatağın başucundaki komodinin üzerinde *Mezbaha-Beş*'in bir kopyası (Scott her gittiği yere mutlaka bir kitap götürür) var, onun üstünde de bir küllük. Sigarasının külünü döküyor. Dışarıda rüzgâr esiyor ve eski otel çıtırdıyor.

Lisey aniden bunun hiç iyi bir fikir olmadığını, en iyisinin konuşmayı bırakıp uyumak olacağını düşünmeye başlıyor ama merakı yüzünden devam ediyor. "Paul'ün banktan atladığın günkü kesikleri kötüydü, değil mi? Derin kesiklerdi? Yani, çocukların gözünde her şey farklı görünür, bilirsin, patlak bir boruya su baskını gözüyle bakarlar..."

Sesi hafifleyip kesiliyor. Scott, sigara dumanının lambanın aydınlığından karanlığa doğru yükselmesini izlerken uzun bir sessizlik oluyor. "Babam derin keserdi."

Lisey konuşmayı sonlandırmak için uygun bir şeyler söylemek üzere ağzını açıyor (artık alarm zilleri kafasının içinde çılgınca ötmekte, kırmızı ışıklar yanıp sönmekte) ama o bir şey diyemeden Scott lafına devam ediyor.

"Her neyse, sormak istediğin bu değil. İstediğini sor, Lisey. Haydi. Anlatacağım. Senden sır saklayacak değilim -bugün olanlardan sonra yapamam- ama önce sorman gerek."

Bugün ne *oldu?* Bu makul bir soru olur aslında ama Lisey bunun mantıklı bir tartışma olamayacağının farkında zira *delilik* etrafında dönüp duruyorlar ve artık Lisey de bunun bir parçası. Çünkü Scott onu *bir yere* götürdü, Lisey bunu *biliyor* ve olanlar *hayal gücünün eseri değil*. Ne olduğunu sorarsa Scott anlatacak, bu kadarını söyledi... ama girmek için doğru yol bu değil. Sevişme sonrası uyuşukluğu geçti, kendini hiç bu kadar uyanık hissetmemişti.

"Scott, sen banktan atladıktan sonra..."

"Babam beni öptü, babamın ödülü bir öpücüktü. Kanlı- *bool*un bittiğini göstermek için."

"Evet, biliyorum, söylemiştin. Sen atladıktan ve kanlı- *bool* bittikten sonra Paul... iyileşmek için bir yere mi gitti? Bu sayede mi gidip RC aldı ve *bool* hazırlayıp bütün gün seninle ipucu takip etti?"

"Hayır." Kitabın üstündeki küllükte sigarasını söndürüyor.

Bu olumsuzluk belirten basit kelimeden sonra Lisey çok tuhaf bir duygu karışımı hissediyor: tatlı bir rahatlama ve yoğun bir hayal kırıklığı. Göğsüne bir yıldırım düşmesi gibi. Ne düşündüğünü tam olarak bilemiyor ama bu *hayır* cevabından sonra düşünmesine gerek...

"O yapamadı." Scott aynı alelade ses tonuyla konuşmaya devam ediyor. Aynı kesin ifadeyle. "Paul yapamadı. Gidemedi." Son kelimedeki vurgu hafif ama gözden kaçırmak imkânsız. "Onu ben götürmek zorunda kaldım."

Scott yan dönüp Lisey'e sarılıyor. Boynuna gömdüğü yüzü bastırılmış duygularla yanmakta."

"Bir yer var. Neden olduğunu hatırlamıyorum ama oraya Boo'ya Moon adını vermiştik. Genellikle güzeldir." *Güsel.* "Yaralandığında onu götürdüm. Öldüğünde de. Ama musibetliyken götüremedim. Babam onu öldürdükten sonra onu Boo'ya Moon'a götürüp oraya gömdüm." Baraj yıkılıyor ve hıçkırmaya başlıyor. Ağzını kapalı tutarak ses çıkarmamayı başarıyor ama yatak bir süre için sarsılıyor ve Lisey ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyor. Bir noktada Scott lambayı söndürmesini istiyor, Lisey sebebini sorunca, "Çünkü bu geri kalanı, Lisey," diyor. "Bana sarılmaya devam ettiğin sürece anlatabilirim sanırım. Ama ışık açıkken olmaz."

Ve Lisey ölesiye korkmasına rağmen -Scott eli paramparça bir halde karanlığın içinden çıktığında hissettiği korkunun bile ötesinde bu- bir kolunu serbest bırakarak lambanın düğmesine uzanıyor ve bu arada daha sonra Jim Dooley'in deliliği yüzünden yara alacak olan göğsü Scott'ın yü-

züne hafifçe sürtüyor. Oda anında kararıyor, gözleri uyum sağlayınca mobilyaların şekillerini seçebiliyor; bulutlar inceldiği için odada ay ışığının hayaleti sayılabilecek çok hafif bir ışıltı bile mevcut.

"Babamın Paul'ü öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi? Hikâyenin bu kısmının böyle sona erdiğini."

"Scott, babanın onu tüfeğiyle öldürdüğünü söylemiştin..."

"Ama cinayet değildi. Mahkemeye çıkmış olsa cinayet olduğunu söylerlerdi ama ben oradaydım, olmadığını biliyorum." Duraklıyor. Lisey yeni bir sigara yakacağını sanıyor ama yakmıyor. Dışarıda, esen rüzgâr eski binanın gıcırdayıp inlemesine sebep oluyor. Mobilyalar bir anlığına aydınlanıyor, çok az, sonra loşluk geri dönüyor. "Babam cinayet *işleyebilirdi,* elbette. Hem de pek çok kez. Bunu biliyorum. Birkaç seferinde yardım etmek için orada olmasaydım *yapardı* da. Ama sonunda olan bu değildi. Ötanazinin ne olduğunu biliyor musun, Lisey?"

"Merhamet yüzünden öldürmek."

"Evet. Babamın Paul'e yaptığı da buydu."

Odada, yatağın ötesindeki mobilyalar bir kez daha titreşerek görünür gibi oluyor, ardından yine gölgeler içine gömülüyor.

"Musibet yüzündendi, anlamıyor musun? Tıpkı babam gibi Paul'de de vardı. ama Paul'deki babamın kesip akıtamayacağı kadar çoktu."

Lisey anlıyor gibi. Babanın tüm o zaman boyunca oğullarını kesmesi ve muhtemelen kendini de- bir çeşit önleyici ilaç.

"Babam genelde iki nesil atlayıp iki kat şiddetlenerek geri döndüğünü söylemişti. 'Ayağındaki o traktör zinciri gibi üzerine gelir, Scott,' demişti."

Lisey başını iki yana sallıyor. Scott'ın neden bahsettiğini anlamıyor. Bir parçası anlamak da istemiyor zaten.

"Aralık ayıydı," diyor Scott. "Ve hava buz gibiydi. O yılın ilk ciddi soğuğuydu. Evimiz yerleşim birimlerinden uzaktı, her tarafımız açıktı,

önünden geçen tek yol da sadece Mulie'nin Dükkânı ve ondan sonra Martensburg'a gidiyordu. Dış dünyayla bağlantımız kesik gibiydi. Kendi başımıza idik, anlıyor musun?"

Anlıyor. Gözünün önünde canlandırabiliyor. Ücra bir köşe. Postacı belki ara sıra uğruyor ve elbette 'Sparky' Landon işe

(*U.S. Gyppum)*

gidiyor ama yoldaki tek trafik bu. Okul otobüsü geçmiyor çünkü Paul ve Scott evde eğitim alıyor. Okul otobüsleri Eşek Ahırı'na gidiyor.

"Kar durumu kötüleştiriyor, soğuk daha da beter ediyordu-bizi içeride tutuyordu. Yine de o yıl ilk başlarda hiç fena değildi. Nihayet bir Noel ağacımız olmuştu. Bazı yıllar babamda musibet olurdu veya sadece keyifsiz olurdu... o zamanlar ne ağaç ne hediyeler olurdu." Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Bir Noel gecesi bizi neredeyse üçe kadar uyutmamıştı. Saatler boyunca kavanozların açılması, salgınlar, türlü renklerdeki atlar üzerindeki biniciler hakkında paragraflar okuduktan sonra İncil'i mutfağa fırlatıp '*Bu moktan saçmalıkları kim yazıyor? Ve hangi salaklar inanıyor?* diye kükremişti. Böyle zamanlarda *Pequod*'un son günlerindeki Ahab gibi kükreyebilirdi, Lisey. Ama bu bahsettiğim Noel güzeldi. Ne yaptık, biliyor musun? Alışveriş için hep beraber Pittsburgh'a gittik ve babam bizi başrolünde Clint Eastwood'un bir polisi oynadığı bir filme bile götürdü. Film başımı, patlamış mısır da karnımı ağrıtmıştı ama gördüğüm en harika şey olduğunu düşünmüştüm. Eve dönünce ona benzer bir hikâye yazdım ve o gece Paul'e okuttum. Muhtemelen berbattım ama o yine de iyi olduğunu söyledi."

"Muhteşem bir ağabeye benziyor," diyor Lisey dikkatle.

Temkini boşuna. Scott, onu duymuyor bile. "Anlatmak istediğim, aramız iyiydi, dört aydır öyleydi ve neredeyse normal bir aile gibiydik. Aslında böyle bir şeyin var olduğundan şüpheliyim ya, neyse. Ama... *ama.*"

Susup düşünüyor. Sonunda tekrar konuşuyor.

"Noel'e pek fazla kalmamışken bir gün, üst katta, odamdaydım. Hava soğuktu -bir cadının memesinden bile soğuk- ve kar yağdı yağacaktı. Başımı kaldırıp pencereden babamın bir kucak dolusu odunla avludan yaklaştığını gördüğümde yatağımda, tarih dersimi okuyordum. Odunları sandığa yerleştirmesine yardım etmek için arka merdivenlerden aşağı indim. Paul

10

Sadece on yaşında olan ve bir saç kesimine acilen ihtiyaç duyan küçük kardeşi spor ayakkabılarının bağcıklarını savurarak arka merdivenlerden indiği sırada Paul mutfak masasında oturmakta. Scott ona odunlar istiflendikten sonra ahırın arkasındaki tepede kızakla kayıp kayamayacaklarını sormayı düşünüyor. Babaları onlara başka bir iş vermezse elbette.

Uzun boylu, ince ve on üçünde şimdiden çok yakışıklı olan Paul Landon'ın önünde açık bir kitap var. Kitap, *Cebire Giriş* ve Paul dönüp ona bakana dek Scott'ın ağabeyinin *x*'i bulmaya çalıştığını varsaymaması için hiçbir sebep yok. Paul ona baktığında Scott'ın merdivenlerden yere inmesine daha üç basamak var. Paul'ün ömürleri boyunca bir kez bile el kaldırmadığı kardeşinin üzerine atılması sadece bir an alıyor ama bu süre, Paul'ün sadece oturmakta olmadığını anlamak için yeterli. Hayır, Paul okumuyordu. Hayır, Paul çalışmıyordu.

Paul *pusuda bekliyordu*.

Sandalyesini geriye savuracak kadar ani ve hızlı bir şekilde yerinde fırladığında Paul'ün bakışlarında sadece donukluk yok, saf musibet var. Gözleri artık mavi değil. Gerisindeki beyinde bir şeyler çatlamış ve gözlerini kanla doldurmuş. Köşelerinde kıpkırmızı noktacıklar var.

Başka bir çocuk olsa olduğu yerde donakalabilir ve bir saat öncesine kadar sadece ev ödevini veya Scott'la para biriktirebilirlerse Noel'de babalarına ne hediye alacaklarını düşünen sıradan bir ağabey olan canavarın ellerinde ölebilirdi. Ama Scott ve Paul'ün sıradan çocuklar olduğunu söylemek mümkün değil aslında. Sıradan çocuklar Sparky Landon'ın elinde hayatta kalmayı başaramazdı ve Scott'ı şimdi kurtaran da babasıyla yaşamı süresince kazandığı deneyimler. Musibeti gördüğü an tanıyor ve inanmamakla vakit kaybetmiyor. Anında dönüyor ve merdivenleri tırmanmaya başlıyor. Paul bacağını yakaladığında sadece üç basamak ilerlemişti.

Alanı işgal edilen bir köpek gibi hırlayan Paul kardeşinin bacaklarına sarılıp onu hızla aşağı çekiyor. Scott tırabzanı yakalayıp olduğu yerde kalmayı başarıyor. İki kelime haykırıyor *-Baba, imdat!-* ve sessiz kalıyor. Bağırmak enerji kaybettirir. Dayanmak için tüm enerjisine ihtiyacı var.

Elbette gücü buna yetmiyor. Paul ondan üç yaş büyük, yirmi beş kilo ağır ve daha kuvvetli. Bunlara ek olarak aklını kaçırmış halde. Scott'ı tırabzandan ayırmayı başarırsa hızlı tepkisine rağmen ya çok kötü yaralanacak ya da ölecek ama Paul'ün elinde Scott yerine kadife pantolonuyla yatağından indiğinde bağcıklarını bağlamayı unuttuğu ayakkabıları kalıyor.

("Bağcıklarımı bağlamış olsaydım büyük ihtimalle bu gece burada olmayacaktık," diyecek daha sonra karısına New Hampshire'daki The Antlers Oteli'nin ikinci katındaki odalarındaki yataklarında yatarken. "Bazen bütün hayatımın dönüm noktasının bu olduğunu düşünüyorum, Lisey-bir çift otuz yedi numara çocuk ayakkabısı.")

Bir zamanlar Paul olan yaratık kükrüyor, kucağında pantolonla geriye savruluyor ve yakışıklı bir gencin bir saat önce üzerine oturup Kartezyen koordinatları haritası çizdiği sandalyeye takılıp düşüyor. Ayakkabıların teki yerdeki yumrulu, tepecikli muşamba üzerine düşüyor. Bu arada Scott tır-

manmaya devam etmeye, hâlâ vakit varken ikinci katın sahanlığına ulaşmaya çalışıyor ama çoraplı ayağı basamakta kayınca tek dizi üzerine düşüyor. Yıpranmış iç çamaşırı yarıya kadar inmiş, soğuk rüzgârı kıçında hissediyor ve aklından *Tanrım, lütfen popom böyle açıktayken ölmeme izin verme*, diye geçiriyor. Sonra ağabey yaratık haykırarak tekrar ayağa kalkıyor ve pantolonu bir kenara fırlatıyor. Pantolon mutfak masasında kayıyor, cebir kitabını ıskalıyor ama şeker kavanozunu yere düşürüyor- *batıya gömüyor,* diyebilirdi babaları olsa. Bir zamanlar Paul olan yaratık üzerine atılıyor ve Scott tam tırnaklarının çıplak bacaklarına geçeceğini düşündüğünde boğuk bir *tok!* sesi, aynı anda bir haykırış duyuluyor:

—*Rahat bırak onu, seni moktan piç! Musibetli* pislik!

Babasını unutmuştu. Kıçındaki rüzgâr meğer babasıyla birlikte mutfaktan içeri giren rüzgârmış. O sırada Paul'ün tırnakları bacaklarına sahiden *geçiyor* ve Scott'ı bir oyuncak bebekmişçesine tırabzandan kolayca ayırıveriyor. Paul'ün dişlerini etinde her an hissedebilir. Bunun orada olmayan insanları gören, kendine veya onlardan birine kanlı- *bool* yapan (Scott büyüdükçe ona daha az yapmaya başladı) babasındakinden farklı olduğunu, gerçek ve *köklü* musibet olduğunu biliyor. Bu *asıl* olan, ona Landreauların zengin olmalarına rağmen tüm varlıklarını bırakarak Fransa'dan ayrılmalarının sebebini sorduklarında babalarının gülüp başını iki yana sallayarak kastettiği bu ve yaratık onu *şimdi* ısıracak, şimdi burada *ISIRACAK*..

Paul'ün dişlerini hiçbir zaman hissetmiyor. Çıplak teninde sıcak nefesini duyuyor ama hemen ardından bir başka boğuk, şiddetli *tok!* sesi duyuluyor. Babası Paul'ün başına odunla ikinci kez vuruyor; iki eliyle tutarak, var gücüyle. Ardından Paul'ün muşamba kaplı zemine düşen bedeninin sesi duyuluyor.

Scott arkasına dönüyor. Üzerinde sadece atleti, eski gömleği, külotu ve topuklarına inmiş beyaz spor çoraplarıyla alt basamaklara yığılmış du-

rumda. Bir ayağı neredeyse yere değiyor. Ağlayamayacak kadar şokta. Ağzında bir domuzcuk kumbaranın içi gibi bir tat var. Son darbenin sesi çok fenaydı, hayal gücü bir an için tüm mutfağı Paul'ün kanıyla kaplıyor. Haykırmaya çalışıyor ama şok olup ezilmiş ciğerleri sadece dehşet dolu, hafif bir viyaklamaya izin veriyor. Gözünü kırpınca kan olmadığını görüyor. Paul dört parçaya bölünmüş, artık işe yaramayan kavanozdan yayılan şekerler arasında yüzükoyun yatmakta. *Bir daha asla tango yapamayacak*, der babaları bardak, tabak gibi bir şey kırıldığında ama şimdi demiyor. Sarı iş ceketi içinde, yerdeki oğlunun başında öylece dikilmekte. Omuzlarında ve kırlaşmaya başlayan dağınık saçlarında kar var. Eldivenli ellerinden birinde bir odun tutmakta. Odunların geri kalanı arkasında, kapının önüne saçılmış durumda. Kapı hâlâ açık ve soğuk rüzgâr içeri girmeye devam ediyor. Scott şimdi kan *olduğunu* görüyor; Paul'ün sol kulağından yanağına doğru süzülmekte.

—Öldü mü, baba?

Babası elindeki odunu sandığın içine atıyor ve saçlarını yüzünden çekiyor. Yanaklarındaki kirli sakal üzerinde kar taneleri var.

—Hayır. Bu çok kolay olurdu. Sert adımlarla arka kapıya yürüyor ve kapatıp soğuğu dışarıda bırakıyor. Her hareketinde tiksinti var ama Scott onu daha önce böyle davranırken görmüştü -vergi veya okulla ilgili resmi belgeler geldiğinde- ve aslında çok korkmakta olduğunu biliyor.

Babası geri gelip yerde yatan oğlunun başında duruyor. Bir süre ağırlığını bir ayağından diğerine vererek duruyor. Sonra başını kaldırıp diğer oğluna bakıyor.

—Onu bodruma indirmeme yardım et, Scoot.

Bir şey yapılmasını söylediğinde babasının kararını sorgulamak hiç akıllıca değil ama Scott korkmuş durumda. Ayrıca yarı çıplak. Mutfağa iniyor ve pantolonunu giymeye başlıyor.

—Neden, baba? Ona ne yapacaksın?

Mucize eseri babası ona vurmuyor. Bağırmıyor bile.

—Biliyorsam ne olayım. Ben düşünürken bir süreliğine orada kalsın. Çabuk ol. Baygınlığı fazla sürmez.

—Gerçekten musibet mi? Landreaulardaki gibi? Ve Theo Amcan?

—Sence ne, Scoot? Basamaklara çarpmasını istemiyorsan başını tut. Her an kendine gelebilir ve bu kez az önceki gibi şanslı olmayabilirsin. Ben de öyle. Musibet güçlüdür.

Scott babasının söylediğini yapıyor. Altmışlı yıllar, Amerika, insanoğlu yakında ayda yürüyecek ama şu an, bir anda keçileri kaçırmış görünen bir çocukla uğraşmak zorundalar. Baba bu gerçeği basitçe kabulleniyor. İlk şaşkınlık sorularının ardından oğlu da öyle. Bodruma inen merdivenin en alt basamaklarındayken Paul kıpırdanıp gırtlağından boğuk sesler çıkarmaya başlıyor. Sparky Landon büyük oğlunun boğazına sarılıp sıkmaya başlıyor. Scott dehşetle çığlık atarak babasına engel olmaya çalışıyor.

—Yapma, baba!

Sparky Landon bir elini yaptığı işten tersiyle küçük oğlunu tokatlamaya yetecek kadar bir süre ayırıyor. Scott geriye savruluyor ve toprak zeminli bodrumun ortasındaki masaya çarpıyor. Masanın üzerinde Paul'ün her nasılsa tekrar çalıştırmayı başarabildiği elle çalışan çok eski bir baskı makinesi var. Bununla Scott'ın birkaç hikâyesini basmıştı; Scott'ın ilk basılı eserleri. Çeyrek ton ağırlığındaki makinenin köşesi Scott'ın sırtını fena halde acıtıyor ve çocuk yüzünü buruşturarak iki büklüm oluyor. Bir yandan babasının ağabeyini boğmasını izlemeye devam ediyor.

—Baba onu öldürme! LÜTFEN ONU ÖLDÜRME!

—Öldürmeyeceğim, diyor Landon başını çevirmeden. *Yapmam gerek ama öldürmeyeceğim. En azından şimdi değil. Kendimi kandırmaktan başka bir şey değil ama o öz oğlum, ilk göz ağrım, kahrolası kanımdan ve mecbur kalmadıkça onu öldürmeyeceğim. Ama korkarım buna mecbur kalacağım. Yüce Macbree Ana! Ama henüz değil. Yaparsam ne olayım. Ama ken-*

dine gelmesine izin veremem. Sen böyle bir şeyi hiç görmedin ama ben gördüm. Yukarıda şanslıydım çünkü arkasındaydım. Burada onu iki saat boyunca kovalayabilir ve yakalayamazdım. Duvarlara ve kahrolası tavana bile çıkardı. Beni yorduğu zaman da...

Landon ellerini Paul'ün boğazından çekiyor ve kıpırtısız, beyaz suratına gözlerini ayırmadan bakıyor. Paul'ün kulağının kanaması durmuş gibi.

—Tamam. Bunu nasıl buldun, moktan velet? Yine şuursuz. Ama fazla uzun sürmez. Merdiven altından şu ip kangalını getir. Barakadan zincir getirene kadar o iş görür. Sonrasını bilmiyorum. Bakacağız.

—Neye bakacağız, baba?

Korkuyor. Hayatında hiç bu kadar korkmuş muydu? Hayır. Ve babasının ona bakışı korkusunu katlıyor. Çünkü *bilmiş* bir bakış.

—Senin becerine, Scoot. Daha önce onu pek çok kez iyileştirdin... ne o, niye öyle pörtlettin gözlerini? Bilmediğimi mi sanıyordun? Senin gibi zeki bir çocuk için ne aptallık, Tanrım! Başını çevirip toprak zemine tükürüyor. *Pek çok yarasını iyileştirdin. Belki buna da çare olabilirsin. Musibeti olup da iyileşmiş birini hiç duymadım...* asıl *musibet... ama senin gibi birini de duymamıştım, bu yüzden belki becerirsin. Yanakların çatlayana kadar dene, derdi babam. Ama şimdi sadece şu kangalı getir. Ve acele et, hımbıl mok! Kendine*

11

"Kendine gelmeye başlıyor bile," dedi Lisey ölü kocasının çalışma odasının istiridye beyazı halısında yatmaya devam ederek. "Kendine gelmeye

12

"Başlıyor bile," diyor Lisey kocasının eli elinde, soğuk misafir odasının zemininde otururken. Kocasının ılık ama korkutucu derecede gevşek elini tutarak. "Scott demişti ki

13

Deliliğe karşı tartışmalar yumuşak bir hışırtıyla düşer;
Ölü plaklardaki ölü seslerin tınısıdır bunlar
Anının kırık şaftından aşağı süzülür
Sana dönüp hatırlayıp hatırlamadığını sorduğumda
Yatağımızda sana döndüğümde

14

Bunları Scott ile yataktayken duyuyor; The Antlers'daki yatakta, kesinlikle açıklayamayacağı bir şeyin olmasının ertesi günü. Bulutlar seyrelir, ay görünmeye niyetlenir ve mobilyaların şekilleri iyiden iyiye belirginleşirken Scott ona anlatıyor. Lisey karanlıkta yakında kocası olacak genç adama sarılarak, inanmak istemeyerek (ama başka seçeneği yok) dinliyor. "Babam merdiven altındaki ip kangalını getirmemi istedi. 'Ve acele et, hımbıl mok!' dedi. 'Kendine gelmeye başlıyor bile. Ve geldiğinde

15

–*Geldiğinde çirkin bir böcek olacak.*

Çirkin bir böcek. Scooter ve *musibet* gibi *çirkin böcek* de sonraki üretken ancak pek kısa hayatı boyunca rüyalarından (ve konuşmalarından) eksik olmayan aile içi deyişlerden biri.

Scott merdiven altındaki bir kangal ipi babasına götürüyor. Babası Paul'ü hızlı hareketlerle bağlıyor, basamakların tepesindeki düğmeyle yanan yetmiş beş vatlık üç ampulün oluşturduğu gölgesi taş duvarlarda oynaşıyor. Paul'ün kollarını arkasından öylesine sıkı bağlıyor ki omuz başları tişörtünün altında iyice belirginleşiyor. Scott, babasına duyduğu korkuya rağmen yine konuşuyor.

—Çok sıkı bağladın, baba!

Babası ona bir bakış fırlatıyor. Kısacık bir bakış ama Scott içindeki korkuyu görebiliyor. Bu onu daha da korkutuyor. Ondan da öte *hayrete düşürüyor.* O güne kadar babasının Okul Aile Birliği ve Resmi Mektuplar hariç hiçbir şeyden ürkmediğini zannederdi.

—Bilmiyorsun, o yüzden kapa çeneni! Gevşek kalmasını göze alamam! Belki o bizi hemen öldüremez ama ben onu öldürmek zorunda kalabilirim. Ne yaptığımı biliyorum!

Bilmiyorsun, diye düşünüyor, Scott babasının Paul'ün bacaklarını önce dizlerden sonra bileklerden bağlamasını seyrederken. Paul tekrar kıpırdanmaya ve gırtlağından boğuk sesler çıkarmaya başladı bile. *Sadece tahmin ediyorsun.* Ama babasının Paul'e sevgisinin gerçekliğini anlıyor. Belki çirkin bir sevgi ama gerçek ve güçlü. Eğer öyle olmasaydı tahmin de etmezdi. Odunla Paul'ün kafasına öldürünceye dek vurmaya devam ederdi. Scott'ın zihninin bir parçası (soğuk bir parça) bir an için babasının *kendisi*, ağabeyi kesilip kan kaybederken bile banktan atlamaya cesaret edemeyen Tırsak Scooter söz konusuyken aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak ediyor, sonra bu düşünceyi kafasından karanlığa doğru fırlatıyor. Musibet *onda* değil.

En azından şimdilik.

Babası Paul'ü gövdesinden tavana destek olan boyalı çelik direklerden birine bağlayarak işini bitiriyor.

—*Oldu işte,* diyor bir rodeocu gibi soluk soluğa kalmış halde bir adım gerileyerek. *Bu onu bir süreliğine zapt eder. Sen barakaya git, Scott. Sol tarafta kamyonet parçalarının yanında duran traktör zinciriyle kapının hemen arkasındaki hafif zinciri al gel. Nereyi kastettiğimi anladın mı?*

Paul gövdesinden bağlanmış olduğu ipin ucundan hareketsizce sarkmaktaydı. Şimdi aniden kafasını mide bulandırıcı bir şiddetle direğe vuruyor. Scott'ın yüzünü buruşturmasına sebep oluyor. Paul daha bir saat önce mavi olan gözlerini ona dikiyor. Sırıtıyor ve dudaklarının köşeleri olması gerekenden daha yükseğe çıkıyor... sanki kulakmemelerine kadar uzanıyorlar.

—*Scott,* diyor babası.

Scott hayatında ilk kez ona dikkat etmiyor. Bir zamanlar ağabeyinin suratı olan Cadılar Bayramı maskesi onu büyülemiş durumda. Paul'ün dili dişlerinin arasından uzanarak bodrumun karanlık havasında dans ediyor. Aynı zamanda bacaklarının arası koyulaşıyor ve altını...

Scott'ın kafasına bir şamar iniyor ve çocuk gerileyerek baskı makinesinin durduğu masaya tekrar çarpıyor.

—*Ona değil bana bak, salak! Çirkin böcek seni bir yılanın bir kuşu yaptığı gibi hipnotize eder! Uyansan iyi olur, Scooter-o artık senin ağabeyin değil.*

Scott babasına irileşmiş gözlerle bakıyor. Arkalarındaki yaratık babasını haklı çıkarmak istercesine kükrüyor ve insan ciğerlerinden çıkması imkânsız denebilecek kadar yüksek bir ses çıkarıyor. Ama zaten bu bir insan sesi değil. Benzemiyor bile.

—*Git ve zincirlerin ikisini de getir, Scotty. Çabuk ol. Bu ipler onu uzun süre zapt edemez. Ben yukarı çıkıp tüfeğimi alacağım. Sen zincirleri getirmeden serbest kalırsa...*

—*Baba lütfen onu vurma! Paul'ü vurma!*

—*Zincirleri getir. Sonra ne yapacağımıza bakarız.*

—Traktör zinciri çok uzun! Çok ağır!

—El arabasıyla getir, salak. Büyük olanla. Haydi, ikile.

Scott omzu üzerinden geriye bakınca babasının basamaklara doğru gerilemekte olduğunu görüyor. Gösterisi bittikten sonra kafesi terk etmekte olan bir aslan terbiyecisi gibi yavaşça adım atıyor. Paul, tavandan sarkan ampullerden birinin tam altında. Başının arkasını direğe o kadar sert vuruyor ki Scott'ın aklına bir kaya matkabı geliyor. Paul aynı zamanda sağa sola sallanıyor. Kafasının kanamaması veya bilincini kaybetmemesi Scott'ı hayrete düşürüyor. Ve babasının haklı olduğunu görüyor. İpler onu zapt edemeyecek. Bu şekilde devam ettiği sürece hayır.

Kendisi bir yöne (botlarını giymeye) babası başka yöne (tüfeğini almaya) giderken, *yapamayacak,* diye düşünüyor. *Böyle devam ederse kendini öldürecek.* Ama ağabeyinin göğsünden yükselen akıl almaz kükreyişi hatırlayınca buna olan inancı azalıyor.

Ve soğukta ceketsiz koşarken Paul'e ne olduğunu biliyor olabileceğini bile düşünüyor. Babası onu yaraladığında gittiği bir yer var, babası Paul'ü yaraladığında *onu* da götürmüştü. Evet, pek çok kez. Orada güzel şeyler var, güzel ağaçlar ve şifalı sular ama aynı zamanda kötü şeyler de var. Scott oraya geceleri gitmemeye çalışıyor, gittiğinde de hiç ses çıkarmıyor ve *hemen* dönmeye bakıyor çünkü çocuk içgüdüleri ona kötü şeylerin en çok karanlıkta ortaya çıktığını söylüyor. Geceleri avlanıyorlar.

Oraya gidebilirse bir şeyin -musibet falan- Paul'ün içine girip bu tarafta çıkması o kadar da inanılmaz bir fikir değil gibi. Onu fark edip gözüne kestiren bir şey ya da belki burundan sinsice girip beynine yerleşen aptal bir mikrop?

Peki olan böyleyse bu kimin suçu? Paul'ü oraya kim götürdü?

Barakaya varan Scott, kapının arkasındaki hafif zinciri el arabasına atıyor. Bu kolay, birkaç saniyelik iş. Ama traktör zincirini yüklemek daha zor. Ağır çelik halkalarıyla traktör zinciri çok *büyyük.* Halkalar titreyen

kollarından kayıp düşüyor, ikinci denemesinde derisini kıstırıp kanatıyor, üçüncü denemesinde zinciri el arabasına yüklemeye çok yaklaşıyor ancak bu sefer de zincirin arabaya koyamadığı kısmı ağır gelip gri kalanı da çekerek kenardan aşağı, Scott'ın ayağının üzerine düşüyor ve boğazından acı dolu bir çığlık kopmasına sebep oluyor.

—*İki bin yılından önce gelecek misin, Scooter?* diye bağırıyor babası evden. *Geleceksen* gel *artık kahrolası!*

Scott dehşetle irileşmiş gözlerle o tarafa baktıktan sonra el arabasını düzelterek kalın zincir yığınına eğiliyor. Ayağının morluğu bir ay boyunca geçmeyecek ve acısını orada ömrü boyunca hissedecek (diğer tarafa yolculuk etmenin gideremediği tek sorun bu) ama o sırada ilk sancıdan başka hiçbir şey hissetmiyor. Bir tüfek sesi duyarsa bunun Paul'ün beyninin havaya uçmuş olacağı anlamına geleceğini ve bunun kendi kabahati olacağını düşünerek, deli gibi terleyerek, ter kokusunu yoğun bir şekilde hissederek zinciri tekrar arabaya yüklemeye uğraşıyor. Zaman, ağırlığı olan fiziksel bir varlığa dönüşüyor, toprak gibi. Zincir gibi. Babasının her an tekrar bağırmasını bekliyor ama zinciri nihayet el arabasına yükleyip avludan mutfağın sarı ışıklarına doğru telaşla ilerlerken içini bir başka korku kaplıyor: Paul serbest kalmış. Bodrumun ekşi kokulu toprak zeminine yayılmış olan Paul'ün beyni değil, babasının iç organları, o öğle sonrasında Scott'ın ağabeyi olan yaratık tarafından karnı deşilmiş. Paul merdivenlerden çıkmış, evin içinde saklanmakta ve Scott içeri girer girmez *bool* avı başlayacak. Ama bu kez ödül *o* olacak.

Elbette tüm bunlar hayal gücünün eseri, çılgınca bakan bir yabani at gibi koşan kahrolası moktan hayal gücü ama babası verandaya fırladığında bir an için Andrew Landon değil cin gibi sırıtan Paul'ü gördüğünü sanıp korkuyla çığlık atmasına sebep olacak zemini hazırlamış. Yüzünü korumak için ellerini kaldırınca el arabası neredeyse devriliyor. Babası tam vaktinde yetişip tutuyor ve devrilmesini önlüyor. Sonra bir elini oğluna

vurmak üzere kaldırıyor ama hemen indiriyor. Dayak daha sonraya bırakılabilir. Şimdi ona ihtiyacı var. Bu yüzden Scott'a vurmak yerine avucuna tükürüp diğerine sürtüyor. Sonra üzerindeki ince fanilaya rağmen soğuğa aldırmayarak eğilip el arabasının ön tarafını kavrıyor.

–Kaldıracağım, Scooter. Sapları sıkıca tut ve devrilmesine izin verme. Kafasına yine vurdum-mecbur kaldım-ama etkisi fazla sürmez. Eğer zincirleri düşürürsek Paul'ün bu geceyi çıkarabileceğini sanmam. Yaşamasına izin veremem. Anladın mı?

Scott ağabeyinin hayatının, ağırlığının üç katı zincirle aşırı yüklenmiş el arabasını devirmemesine bağlı olduğunu anlıyor. Bir çılgın an için her şeyi boş verip karanlığa dalarak olabildiğince hızlı koşmak istiyor. Sonra el arabasının saplarını kavrıyor. Gözlerinden süzülen yaşların farkında değil. Babasına başını sallıyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Aralarından geçen yaşam ve ölümden başka bir şey değil.

–Üç deyince. Bir... iki... düzgün tut orospu evladı... üç!

Sparky Landon el arabasının önünü buharla birlikte ağzından kurtulan bir homurtuyla verandanın basamaklarından çıkarıyor. Fanilasının koltukaltı yırtılıyor ve dağınık kızıl kıllar boşluktan çıkıyor. El arabası havadayken önce sola, sonra sağa hafifçe eğiliyor ve Scott, *düzgün dur moktan orospu çocuğu,* diye geçiriyor içinden. Kendi kendine dikkat et, salak, musibetli mok diyerek her seferinde el arabasını devirmemeyi başarıyor. Nihayet arabayı verandaya kazasız belasız çıkarıyorlar ama Sparky Landon tebrikle vakit harcamıyor. Arabayı çekerek eve giriyor. Scott balon gibi olmuş ayağı yüzünden topallayarak onu takip ediyor.

Mutfağa giren babası arabayı doğruca sıkıca kapatılıp kilitlenmiş bodrum kapısına doğru çekiyor. Tekerlek, yere dökülen şeker üzerinde iz bırakıyor. Scott bu görüntüyü hiçbir zaman unutmuyor.

–Kapıyı aç, Scott.

–Baba... ya o oradaysa?

—Oradaysa onu bununla geri uçururum. Onu kurtarmak gibi bir düşüncen varsa saçmalamayı kes ve şu sıçtığım kapıyı aç!

Scott sürgüyü çekip kapıyı açıyor. Paul orada değil. Scott, hâlâ direğe bağlı olan gövdesinin şişkin gölgesini görebiliyor ve içinde yay gibi gerilmiş bir şey, bir nebze gevşeyip rahatlıyor.

—Çekil, evlat.

Scott çekiliyor. Babası el arabasını bodruma inen basamakların başlangıcına getiriyor. Sonra yine homurdanarak ucunu kaldırıyor ve zincirleri merdivene döküyor. Zincirler basamaklara hiç melodik olmayan bir şıkırtıyla düşüyor, iki tanesini ikiye ayırıyor ve gürültüyle neredeyse toprak zemine kadar iniyor. Babası el arabasını bir kenara bırakarak aşağı yöneliyor ve zincirleri aşağı kadar tekmeleyerek indiriyor. Scott kırık basamaklara dikkat ederek aşağı iniyor ve direkten sarkan Paul'ün iki yana sallanmakta olduğunu görüyor. Yüzünün sol tarafı kanla kaplı. Ağzının kenarı seğiriyor. Dişlerinin biri gömleğinin omzunda duruyor.

—Ona ne yaptın? diye neredeyse çığlık atıyor Scott.

—Bir tahtayla vurdum, mecbur kaldım, diyor babası tuhaf bir şekilde kendini savunur bir tonla. *Kendine geliyordu ve sen de* hâlâ *barakada oyun oynuyordun. Bir şeyi yok. Musibetli olanları yaralamak pek mümkün değil.*

Scott onu güçlükle duyuyor. Paul'ü öyle kanlar içinde görmek, mutfakta olanları aklından sildi. Babasının yanından hızla geçip ağabeyinin yanına gitmeye niyetleniyor ama babası onu yakalıyor.

—Yaşamaya devam etmek istiyorsan, yapma, diyor Sparky Landon. Scott'ı durduran omzundaki el değil, babasının sesinde işittiği korkunç merhamet oluyor. *Çünkü yaklaşırsan kokunu alır. Bilinçsizken bile. Sonra peşine düşer.*

Küçük oğlunun kendisine baktığını görünce başını sallıyor.

—Ah, evet. Artık vahşi bir hayvan gibi. Bir yamyam. Ve tutmanın bir çaresini bulamazsak onu öldürmek zorunda kalacağız. Anlıyor musun?

Scott başını sallıyor ve bir eşeğin anırmasına benzeyen bir ses çıkararak tek bir kez hıçkırıyor. Babası aynı korkunç şefkatle Scott'ın burnundan akan sümükleri silerek yere atıyor.

—Öyleyse zırlamayı kes de zincirleri dolamama yardım et. Ortadaki destek direğiyle baskı makinesinin durduğu masayı kullanacağız. Kahrolası makine en az iki yüz kilo vardır.

—Ya bunlar onu zapt etmeye yetmezse?

Sparky Landon başını yavaşça iki yana sallıyor.

—Bilmiyorum.

16

Yatakta karısıyla yatarak rüzgârın The Antlers'ı sarsmasını dinleyen Scott, "*Yetti,*" diyor. "En azından üç hafta boyunca dayandı. Ağabeyim Paul son Noel'ini, son yılbaşı gününü, hayatının son üç haftasını o berbat bodrumda geçirdi." Başını yavaşça iki yana sallıyor. Lisey, Scott'ın nemli saçlarının tenine sürttüğünü hissediyor. Terlemiş. Yüzü de öyle. Ama gözyaşlarıyla karıştığı için ayırt etmek zor.

"O üç haftanın nasıl olduğunu tahmin edemezsin, Lisey, özellikle de babamın işe gittiği ve Paul ile, *o yaratıkla* tek başıma kaldığım zamanlar..."

"Baban *işe* mi gidiyordu?"

"Yemek yememiz gerekiyordu, değil mi? Para lazımdı, bütün evi odunla ısıtamıyorduk. Tanrı biliyor ya, denedik ama olmadı. En önemlisi, insanların şüphelenmesine izin veremezdik. Babam bana her şeyi açıklamıştı."

Eminim açıklamıştır, diye düşünüyor Lisey ama bir şey demiyor.

"Babama daha önce yaptığı gibi onu kesmesini ve musibeti akıtmasını söyledim ama kesmenin hiçbir işe yaramadığını, çünkü musibetin beyne ulaştığını söyledi. Ulaştığını biliyordum. Yine de o yaratık az da olsa

hâlâ düşünebiliyordu. Babam yokken ismimi çağırıyordu. Bana bir *bool,* iyi *bool* hazırladığını ve ödül olarak hem çikolata *hem* RC kola vereceğini söylüyordu. Bazen sesi gerçekten Paul'ünki gibi gelirdi, öyle zamanlarda tehlikeli olduğunu bile bile kulağımı kapıya dayayıp dinlerdim. Babam tehlikeli *olduğunu,* onu dinlemememi, evde yalnızken bodrumdan kesinlikle uzak durmamı, kulaklarımı kapamamı ve yüksek sesle dua etmemi veya '*Bok canına kahrolası, kes sesini ve cehenneme git!*' diye bağırmamı söylemişti çünkü dualar da bunlar da aynı kapıya çıkıyordu, yani onu duymuyordum. Onu kesinlikle dinlemememi istemişti. Çünkü dediğine göre Paul gitmişti ve bodrumdaki sadece Kanlı- *Bool* Diyarı'ndan gelmiş bir *bool* -şeytanıydı. 'Şeytan büyüleyebilir, Scoot,' demişti. 'Şeytanın büyüleyebildiğini Landonlar ve onlardan önce gelen Landreaulardan iyi kimse bilemez. Önce aklı büyüler, sonra yüreği tüketir.' Dediklerine çoğunlukla uydum ama bazen yaklaşıp dinliyordum... ve onun Paul olduğunu hayal ediyordum... çünkü onu seviyor ve geri istiyordum, gerçekten inandığımdan değil... sürgüyü de hiçbir zaman çekmedim..."

Uzun bir sessizlik oluyor. Nemli saçları Lisey'in boynuyla göğsüne sürtüyor. Ardından Scott isteksizce, çocuksu bir tonla tekrar konuşuyor: "Şey, *bir kez* çektim... ama kapıyı açmadım... babam evde değilken bodrum kapısını hiç açmadım. Zaten babam evdeyken yaratık sadece zincirlerini şıngırdatır, böğürür ve bazen de bir baykuş gibi öterdi. Bazen babam da ona karşılık verirdi... aralarında bir espri gibiydi... karşılıklı baykuş gibi öterlerdi... babam mutfakta ve o... biliyorsun, o da bodrumda zincirli halde... bir şaka olduğunu bilmeme rağmen çok korkardım çünkü ikisi birden delirmiş gibi olurdu... delirmiş, birbirleriyle baykuşça konuşan iki kişi... ve, 'Bir tek ben kaldım,' diye düşünürdüm. 'Musibet sadece bende yok ve yaşım daha on bir bile değil. Mulie'nin Dükkânı'na gidip anlatmaya kalksam bana kim inanır?' Mulie'nin Dükkânı'nı düşünmenin faydası yoktu, babam evdeyse peşimden gelip beni yakalar ve geri götü-

rürdü. Evde değilse de... bana inanıp benimle eve gelirlerse ağabeyimi öldürürlerdi... ağabeyimden bir parça hâlâ oralarda bir yerdeyse... ve beni götürürlerdi... götürürler ve Fakir Evi'ne koyarlardı. Babam o olmadığı takdirde Paul ile beni Fakir Evi'ne koyacaklarını ve yatağımızı ıslatırsak pipimizin ucunu mandalla kıstıracaklarını söylemişti... ve büyük çocukların... bütün gece büyük çocukların pipilerini emmek zorunda kalacaktık..."

O zaman bulunduğu yerle şu an olduğu yer arasında kalıp bocalayarak susuyor. The Antlers'ın dışında esmekte olan sert rüzgâr binayı gıcırdatıyor. Lisey, Scott'ın anlattıklarının doğru olamayacağına -bunun zengin ve korkunç bir çocukluk halüsinasyonu olduğuna- inanmak istiyor ama doğru olduğunu biliyor. Her korkunç kelimesi doğru. Scott tekrar konuşmaya başladığında yetişkin benliğine ve sesine dönmeye çalıştığı anlaşılıyor.

"Akıl hastanelerinde genelde katastrofik ön-lob travması yaşamış, hayvansal düzeye gerilemiş insanlar var. Onlar hakkında yazılar okumuştum. Ama bu, genellikle yıllar süren bir süreç sonucu ortaya çıkan bir durum. Benim ağabeyime olan, *çok aniydi.* Ve bir kez gerçekleştiğinde, o çizgiyi bir kez aştığında..."

Scott yutkunuyor. Boğazındaki tıkırtı neredeyse elektrik düğmesine basılması gibi yüksek.

"Yemeğiyle merdivenlerden indiğimde -bir Danua veya Alman kurduna yemek verir gibi tek tabakta sebze ve et- biri boynundan biri belinden onu direğe bağlayan zincirlerinin elverdiğince, ağzının kenarlarından salyalar akıtarak, bir *bool* -şeytanı gibi uluyup havlayarak ileri atılır, zincirler boğazını sıkınca sadece yeniden nefes almak için durur, ulumaya devam ederdi. Anlıyor musun?"

"Evet," diyor Lisey cılız bir sesle.

"Tabağı yere koymak -eğildiğimde burnuma çalınan ekşi toprak kokusunu hâlâ hatırlıyorum, asla unutamam- ve ulaşabileceği bir noktaya it-

mek gerekiyordu. Bunun için bir sopa kullanıyorduk. Fazla yaklaşmamak gerekiyordu. Pençeleyebilir, yakalayıp çekebilirdi. Eline geçirdiği takdirde çığlıklarıma aldırmadan beni diri diri yiyeceğini bilmem için babamın uyarısına ihtiyacım yoktu. Ve bu, bana *bool* hazırlayan ağabeydi. Beni seven. O olmasaydı asla başaramazdım. O olmasaydı babam beni beş yaşımı görmeden öldürürdü. Canıma kastı olduğundan değil, musibetin etkisiyle. Paul ile birbirimize dayanak olduk. Yoldaş sistemi. Anlıyor musun?"

Lisey başını sallıyor. Anlıyor.

"Ama o ocak ayında benim yoldaşım bodrumda zincirliydi -direğe ve üstünde baskı makinesi olan masaya- ve yaşam alanının sınırlarını... dışkılarının... dışkılarının oluşturduğu yaydan anlamak mümkündü... zincirin uzunluğunun elverdiği mesafeye gider, çömelir... ve sıçardı."

Avuçlarını bir an için gözlerine bastırıyor. Boynundaki kaslar geriliyor. Ağzından uzun, titrek nefesler alıp vermekte. Lisey ona kederini nasıl sessiz kılabildiğini sormasına gerek olmadığını, zaten cevabı bildiğini düşünüyor. Scott yine hareketsizleştiğinde soruyor: "Baban zincirleri ilk olarak nasıl takmıştı, hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum, Lisey ama bu her şeyi *bildiğim* anlamına gelmez. Beş altı sefer Paul'ün yemeğine bir şey koydu, bundan neredeyse eminim. Sanırım hayvanları sakinleştirmek için kullanılan ilaçlardandı ama nereden bulduğunu hiç bilmiyorum. Paul sebzeler hariç, verdiğimiz her şeyi iştahla yerdi ve yemek ona enerji verirdi. Ulur, havlar, zincirlerini zorlar -galiba koparmaya çalışıyordu- ya da zıplayarak tavanı eklemleri kanayana dek yumruklardı. Belki tavanı çökertip kurtulmaya çalışıyordu, belki sadece keyif için yapıyordu. Bazen toprağın üzerine yatıp mastürbasyon yapardı.

"Ama arada sırada on, on beş dakikalık hareketliliğin ardından durulurdu. Babamın ona ilaç verdiği zamanlardı muhtemelen. Mırıldanarak çö-

melir, sonra yan tarafı üzerine düşer, ellerini bacaklarının arasına koyarak uyurdu. Bunu ilk yaptığında babam kendi hazırladığı iki deri kemeri takmıştı ona, gerçi boynuna taktığına tasma demek daha doğru sanırım. Arkalarında irice metal halkalar vardı. Babam traktör zincirini belindeki kemerin, hafif olan zinciriyse tasmasındaki halkalardan geçirdi. Sonra iyice sağlamlaştırdı. Paul böylece daha sağlam zincirlenmiş oldu. Uyanıp kendini o halde görünce delirdi. Evi başımıza yıkacak gibiydi." Pennsylvania kırsalına özgü genizden aksan konuşmasında iyice belirginleşmişti. "Merdivenlerin başında durup onu izledik ve babama Paul boynunu kırmadan veya boğulmadan tasmayı çıkarması için yalvardım ama babam bir şeyin olmayacağını söyledi ve olmadı da. Üç hafta sonra masayı ve hatta ortadaki direği -mutfağa destek olan çelik direk- çekmeye başladı ama ne boğuldu ne de boynunu kırdı.

"Babamın yemeğine ilaç koyduğu diğer seferler onu Boo'ya Moon'a götürüp götüremeyeceğimi görmek içindi, Paul ile oraya bu ismi verdiğimizi söylemiş miydim?"

"Evet, Scott." Şimdi Lisey de ağlamakta. Ağladığını, çiftlik evindeki çocuğa acıdığını görmemesi için gözyaşlarını silmiyor, öylece akmalarına izin veriyor.

"Babam onu kestiği ve bir keresinde kerpetenle gözünü neredeyse çıkardığı, Paul'ün iyi göremediği için ağladığı, ağladığı ya da babamın çamurlu ayakkabılarımla içeri girdiğim için bana, 'Mok yiyen piç, tırsak Scoot, ana katili orospu!' diye bağırıp ittiği ve kuyruksokumumu inciterek iyi yürüyemediğim zamanda olduğu gibi onu diğer tarafa götürerek iyileştirip iyileştiremeyeceğimi görmek istiyordu. Gidip bir *bool* aldığımda... biliyorsun, bir ödül... kuyruksokumum iyileşmişti." Başını sallıyor. "Ve babam beni görüp öperek, 'Milyonda bir bulunursun, Scott. Seni seviyorum, küçük orospu çocuğu,' demişti. Ben de onu öpmüş ve, 'Asıl *sen* milyonda bir bulunursun, seni seviyorum, büyük orospu çocuğu,' demiş-

tim. Ve o da gülmüştü." Scott ondan hafifçe uzaklaşıyor ve Lisey karanlığa rağmen yüzündeki çocuksu ifadeyi görebiliyor. Ve şaşkınlığını. "O kadar çok güldü ki neredeyse sandalyesinden düşüyordu-babamı *güldürmüştüm!* "

Lisey'in aklından binlerce soru geçiyor ama tekini bile sormaya cesaret edemiyor. *Sorabileceğinden* emin değil.

Scott tek eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra ona bakıyor. Geri dönmüş. Öylece. "Tanrım, Lisey," diyor. "Daha önce bunlardan kimseye bahsetmemiştim. Senin için bir sakıncası var mı, iyi misin?"

"İyiyim, Scott."

"O halde olağanüstü cesur bir kadınsın. Kendi kendine tüm bunların palavra olduğunu söylemeye başlamadın mı daha?" Biraz gülümsüyor bile. Tedirgin bir gülüş ama içten ve Lisey dayanamayıp ağzının köşesini, sonra denge için diğer köşesini öpüyor.

"Denedim," diyor. "Ama işe yaramadı."

"Nam-nam ağacının altından pufladığımız için mi?"

"Bu ismi mi verdin ona?"

"Hızlı bir yolculuk için Paul'ün verdiği isim buydu. Seni bir yerden diğerine götüren kısa bir yolculuk. Puf."

17

Senin becerine bakacağız, Scott.

Babası böyle demişti. Kelimeler asılı kalmış, uzaklaşmıyorlar.

Sana bağlı.

Ama Scott daha on yaşında ve ağabeyinin hayatını, akıl sağlığını -hatta belki ruhunu- kurtarma sorumluluğunun yükü Noel, yılbaşı ve ocak ayının ilk günleri geçip giderken uykularını kaçırıyor.

Daha önce onu pek çok kez iyileştirdin.

Bu doğru ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ve Scott, babası yanında olup ona yemesini buyurmadığı sürece yemek yiyemiyor. Hafif uykusu, bodrumdaki yaratıktan çıkan en ufak sesle bölünüyor ve genellikle bunun bir sakıncası yok zira ses onu çoğunlukla dehşet dolu, kıpkızıl karabasanlardan kurtarmış oluyor. Bu karabasanların çoğunda kendini hava karardıktan sonra Boo'ya Moon'da tek başınayken, bazen malum bir havuzun yanındaki malum mezarlıkta, işaret için konmuş taşlar ve tahta haçlar arasında, kahkahaları dinler, önceden tatlı olan esintinin kokusunun pisleşmeye başladığını hisseder halde görüyor. Boo'ya Moon'a hava karardıktan sonra gidilebilir ama bu hiç iyi bir fikir değil ve oraya varıldığında ay gökyüzünde yükselmişse ses çıkarmamak en iyisi. Bir gölge gibi sessiz olmak. Ama Scott kâbuslarında bunu hep unutuyor ve 'Jambalaya'yı avaz avaz söylediğini görerek dehşete düşüyor.

Belki onu iyileştirebilirsin.

Ama Scott ilk denemesinde bunun muhtemelen imkânsız olduğunu biliyor. Kolunu çelik destek direğinin dibinde uyumakta, horlamakta, kendi pisliği içinde leş gibi kokmakta olan yaratığa huzursuzca doladığı an bunu anlıyor. Sırtına kuyruklu bir piyano bağlayıp çaça dansı yapmaya kalksa ancak bu kadar başarılı olabilir. Daha önce Paul ile diğer dünyaya (aslında bu dünya ama ters dönmüş bir cep gibi, diyecek daha sonra Lisey'e) kolayca gitmişlerdi. Ama bodrumda horlayan yaratık adeta bir örs, bir banka kasası... on yaşında bir çocuğun sırtına bağlanmış kuyruklu bir piyano.

Dayak yiyeceğinden emin ama bu yüzden üzülmeyerek babasının yanına dönüyor. Dayağı hak ettiğine inanıyor. Hatta daha beterini. Ama elinde bir odunla son basamakta oturmuş halde olan biteni izleyen babası ona vurmuyor veya yumruklamıyor. Onun yerine Scott'ın kirli, dağınık

saçlarını çekerek ensesine, çocuğu titretecek kadar şefkatli bir öpücük konduruyor.

—*Pek şaşırmadım, Scott. Musibet bulunduğu yeri sever.*

—*Baba, Paul* hâlâ *oralarda bir yerde mi?*

—*Bilmiyorum.* Şimdi çocuğu bacaklarının arasına almış, yeşil pantolon içindeki dizleri çocuğun iki yanında. Elleri Scott'ın göğsünde gevşekçe birleşmiş, çenesiyse omzuna dayalı. Birlikte, direğin dibine kıvrılıp uyumakta olan yaratığa bakıyorlar. Zincirlere bakıyorlar. Bodrumdaki yaşam alanının sınırlarını gösteren dışkı öbeklerine bakıyorlar.

—*Sen ne düşünüyorsun, Scott? Ne hissediyorsun?*

Sadece bir an için babasına yalan söylemek geçiyor içinden. Babasının kollarındayken, sevgisini WWVA kanalının geceleri net duyulması gibi bariz bir şekilde hissederken yalan söyleyemez. Babasının sevgisi, öfkesi ve deliliği gibi gerçek ama daha seyrek hissediliyor, gösterildiği ise daha da nadir. Scott hiçbir şey hissetmiyor ve bunu gönülsüzce söylüyor.

—*Bu şekilde devam edemeyiz, küçük dostum.*

—*Ama neden? En azından yiyor...*

—*Er geç biri gelip onu duyacak. Kahrolası bir seyyar satıcı gelecek ve her şey bitecek.*

—*Sessiz olur. Musibet onu sessizleştirir.*

—*Belki olur belki olmaz. Musibetin neye sebep olacağını kestirmek imkânsız. Ve bir de koku meselesi var. Etrafa morarana kadar parfüm sıkabilirim ama leş kokusunun mutfaktan yükselmesine engel olamam. Ama en önemlisi... üstünde kahrolası baskı makinesinin durduğu masaya ne yaptığını görmüyor musun? Ve direğe? Sıçtığım direğe?*

Scott bakıyor. Önce ne gördüğünü pek anlamıyor, anlamak *istemiyor* zaten. Büyük masa, üzerindeki eski, hantal, iki yüz kiloluk Stratton baskı makinesine rağmen daha önce bulunduğu yerden en az doksan santim uzaklaşmış. Ayaklarının sıkışmış toprak zeminde daha önce durdukları

yerde bıraktığı kare şeklindeki izleri görebiliyor. Üst ucu, metal bir plakaya dayanmakta olan çelik direğin durumu daha vahim. Tam mutfak masasının altından geçen kirişi desteklemekte. Scott metal plaka üzerindeki koyu renkli izi görüyor ve direğin üst ucunun daha önce oraya dayanmakta olduğunu anlıyor. Direğin eğilip eğilmediğini anlamak için dikkatle bakıyor. Henüz eğilmemiş. Ama bu şekilde insanüstü bir güce maruz kalmaya devam ederse...

–*Tekrar deneyebilir miyim, baba?*

Babası iç çekiyor. Scott, onun o nefret edilen, korkulan, sevilen suratını görmek için dönüyor.

–*Baba?*

–*Yanakların çatlayana kadar dene,* diyor babası. *Sana iyi şanslar.*

18

Havanın sıcak, kendisinin yaralı, kocasının ölü olduğu ahırdan bozma çalışma odasında sessizlik.

Soğuk ve kocasının *göçmüş* olduğu misafir odasında sessizlik.

The Antlers'da, yan yana yattıkları yatak odasında sessizlik, Scott ve Lisey, **Artık İkiyiz.**

Hayatta olan Scott, 1996'da *göçmüş*, 2006'da ölü olan adına konuşuyor ve deliliğe karşı tartışmalar sadece düşmekle kalmıyor; Lisey Landon için sonunda tamamen çöküyorlar: her şey aynı.

19

The Antlers'daki yatak odalarının dışında rüzgâr esmeye, bulutlar dağılmaya devam etmekte. İçerideyse Scott her zaman başucunda bulun-

durduğu bir bardak sudan birkaç yudum alacak kadar duraklıyor. Bu kesinti, onu bir kez daha etkisine alan hipnotik gerilemeyi bölüyor. Kaldığı yerden devam ettiğinde *yaşıyor* gibi değil, sadece anlatıyor ve bu, Lisey'in içini inanılmayacak kadar rahatlatıyor.

"İki kere daha denedim," diyor. Aksanı kaybolmuş. "Onu öldürenin son denemem olduğunu düşünürdüm. Bu geceye kadar öyle düşünüyordum ama hakkında konuşmanın -konuşurken kendimi *duymamın-* umulmayacak kadar faydası oldu. Galiba psikanalistlerin bir bildikleri varmış ki maziyi deşiyorlarmış, değil mi?"

"Bilmiyorum." Umurunda da değil. "Baban seni suçladı mı?" *Mutlaka suçlamıştır*, diye düşünüyor bir yandan da.

Ancak Mittensburg, Pennsylvania'daki ücra çiftlik evinde bir süreliğine var olmuş olan küçük üçgenin karmaşıklığını bir kez daha hafife almış gibi. Zira Scott bir anlık tereddüdün ardından başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Beni kollarına alıp -ilk denememden sonra yaptığı gibi- benim kabahatim olmadığını, *kimsenin* suçu olmadığını, bunun sadece musibet, yani kanser veya beyin felci gibi bir şey olduğunu söylese iyi olurdu belki ama bunu da yapmadı. Tek yaptığı tek koluyla beni oradan uzaklaştırmak oldu... ipleri kesilmiş bir kukla gibi öylece duruyordum... ve sonra da tek yaptığımız..." Scott giderek azalan karanlıkta geçmişine dair tüm suskunluğunu tek bir korkunç hareketle açıklıyor. Parmağını bir saniyeliğine dudaklarına bastırıyor -irileşmiş gözleri altında soluk bir ünlem işareti gibi- ve orada tutuyor: *Şşşş*.

Lisey, Jodi'nin hamile kalıp gidişini hatırlıyor ve anlayışla başını sallıyor. Scott'ın ona dönük bakışlarında minnet var.

"Toplam üç kere denedim," diye kaldığı yerden devam ediyor. "İkincisi, ilkinden sadece üç dört gün sonraydı. Elimden geleni yaptım ama ilk seferdeki gibi oldu. Ama bu kez direğin eğildiği *görülebiliyordu* ve dışkılardan yeni bir yay çizilmişti çünkü masayı biraz daha çekmeyi ve zincirini

uzatmayı başarmıştı. Babam metal olmalarına rağmen masanın ayaklarından birini koparabileceğinden korkmaya başlamıştı.

"İkinci denememden sonra babama sorunun ne olduğunu az çok tahmin ettiğimi söyledim. Gidemiyordum -onu *götüremiyordum-* çünkü yanına gittiğimde hep baygın oluyordu. 'Eee, o zaman planın nedir, Scooter?' dedi babam. 'Uyanık ve esip savururken yanında olmak mı istiyorsun? Kafanı sen daha ne olduğunu anlayamadan koparıverir.' Bunu bildiğimi söyledim. Daha fazlasını biliyordum, Lisey kafamı bodrumda koparmazsa diğer tarafta, Boo'ya Moon'da koparacağını biliyordum. Bu yüzden babamdan onu tamamen bayıltmak yerine sadece sersemletmesini istedim. Yanına yaklaşıp seni bugün nam-nam ağacının altında yaptığım gibi tutabilecek kadar."

"Ah, Scott," diyor Lisey. Sağ kurtulup o an yanında yatmakta olan genç adam olacağını bilmesine rağmen o küçük çocuk için korkmakta.

"Babam çok tehlikeli olduğunu söyledi. 'Ateşle oynuyorsun, Scoot,' dedi. Bunun farkındaydım ama başka çare yoktu. Onu bodrumda daha fazla tutamazdık, bunu ben bile görüyordum. Sonra babam saçlarımı karıştırıp, 'Banktan atlamaya korkan ödleğe ne oldu?' diye sordu. Hatırlamasına çok şaşırmıştım zira o sırada musibetin etkisi altındaydı. Bir yandan da gurur duyuyordum."

Lisey, böyle bir adamı memnun etmenin bir çocuğu gururlandırdığı bir hayatın ne denli korkunç olduğunu düşünüyor ve kendi kendine Scott'ın o sırada henüz on yaşında olduğunu anımsatıyor. On yaşında ve zamanın çoğunda bodrumda bir canavarla birlikte. Baba da bir canavar ama hiç olmazsa bazen mantıklı davranabiliyor. Nadiren de olsa öpücük verebilen bir canavar.

"Sonra..." Scott gözlerini loşluğa dikiyor. Ay bir an için kendini gösteriyor. Tekrar bulutların ardına dönmeden önce Scott'ın yüzüne solgun, oyuncu bir pati atıyor. Scott konuşmaya devam ettiğinde Lisey, sesinde

çocuğun tekrar belirdiğini fark ediyor. "Babam... babam oraya gittiğimde ne gördüğümü, nereye gittiğimi veya ne yaptığımı hiç sormadı, Paul'e sorduğunu da sanmıyorum. Hoş, Paul'ün ne kadarını hatırladığından emin değildim. Ama babam bu kez sormaya yaklaştı. 'Onu öyle götürmeyi başarabilirsen, uyandığında ne olacak, Scoot? Aniden iyileşmiş mi olacak? Çünkü öyle olmazsa sana yardım edemeyeceğim.'

"Ama bu konuyu düşünmüştüm, görüyor musun? Beynim patlayacakmış gibi olana dek düşünmüştüm." Tek dirseği üzerinde doğrulup Lisey'e bakıyor. "Bu durumun bitmesi gerektiğini babam kadar iyi biliyordum, hatta belki daha iyi. Direk yüzünden. Ve masa. Ama bunların yanı sıra bir de zayıflaması vardı. Düzgün beslenmediği için yüzünde yaralar çıkmıştı -ona sebze veriyorduk ama patates ve soğanlar haricindekileri fırlatıp atıyordu- ve gözü -babamın daha önce kerpetenle tahriş ettiği gözü- süt gibi bembeyaz olmuştu. Dişleri dökülmeye devam ediyordu ve bir dirseği çarpık duruyordu. Bodrumda olmak onu çürütüyordu, Lisey, güneş görmemenin ve kötü beslenmenin yanı sıra bir de kendine zarar vermesi vardı. Anlayabiliyor musun?"

Lisey başını sallıyor.

"Böylece küçük fikrimi babama söyledim. 'On yaş için fazla zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi?' dedi. Ona hiç de zeki olmadığımı, aklına daha iyi ve güvenli bir çözüm geliyorsa anlatmasını söyledim. Ama yoktu. '*Bence* yaşına göre fazla zekisin, söyleyeyim,' dedi. 'Ve biraz cesaretin de varmış meğer. Tabii caymazsan.'

"'Caymayacağım,' dedim.

"Bunun üzerine, 'Biliyorum, Scooter,' dedi. 'Çünkü elimde tüfeğimle merdivenin dibinde duruyor olacağım

20

Babası elinde tüfeğiyle merdivenin dibinde durmakta. Scott onun yanında, çelik direğe ve masaya zincirlenmiş yaratığa titrememeye çalışarak bakıyor. Sağ cebinde babasının ona verdiği ince alet var; iğnesinin üzerinde plastik bir kapak olan bir şırınga. Babasının hassas bir alet olduğunu söylemesine gerek yok. Fiziksel mücadele olursa kırılabilir. Babası şırıngayı karton bir dolmakalem kutusuna koymayı teklif etmişti ama şırıngayı kutudan çıkarmak birkaç saniyesini alır -en az- ve bu süre de yaratığı Boo'ya Moon'a götürebildiği takdirde ölüm ve yaşam arasında kaderini belirleyici olabilir. Boo'ya Moon'da eli tüfekli babası olmayacak. Boo'ya Moon'da sadece o ve Paul'ün içine çalıntı bir eldivene giren el gibi dalan yaratık olacak. Sevgili Tepesi'nin zirvesinde sadece ikisi.

Bir zamanlar ağabeyi olan yaratık, sırtı direğe dayalı, bacakları açık halde yerde oturmakta. Paul'ün atleti dışında çıplak. Bacakları ve ayakları kirli. Kalçasında dışkı lekeleri var. Dibindeki yağları bile yaladığı tabak, leş gibi olan elinin yanında duruyor. Üzerindeki ekstra büyük hamburgerin Paul-gırtlağından midesine inmesi sadece birkaç saniye sürdü. Oysa Andrew Landon onu hazırlamak için neredeyse yarım saat uğraşmıştı. İlk denemesini, içine çok fazla 'malzeme' koyduğunu söyleyerek usançla gecenin içine fırlatmış, ikincisini hazırlamaya koyulmuştu. 'Malzeme' dediği, babasının bazen içtiği haplara tıpatıp benzemekte. Scott ona hapların nereden geldiğini tek bir kez sormuş ve *ben kapamadan o kahrolası meraklı çeneni kapa*, cevabını alarak bir daha sormamanın akıllıca olduğuna karar vermişti. Babası hapları su bardağının altıyla ezmişti. Aşağıdaki yaratık akşam yemeği için zincirleri şıkırdatarak böğürürken bir yandan da ya kendi kendine ya Scott'la konuşuyordu.

—*Bayıltacağın zaman ne kadar koyacağına karar vermek kolay,* demişti babası ezilmiş haplarla kıymaya bakarak.

—Baş belası orospu çocuğunu öldürsek çok daha kolay olurdu, değil mi? Ama hayır, onun yerine sağ salim hayatta olan diğerini öldürmesi için ona bir fırsat veriyorum, aptalın tekiyim. Boş ver bu moku, Tanrı korkakları sevmez. Serçe parmağının ucunu şaşırtıcı bir hassasiyetle kullanıp tozun bir kısmını ayırmıştı. Bir tutamını alıp kıymanın üzerine tuz misali serpmiş, karıştırmış, sonra bir tutam daha serperek yine karıştırmıştı. Hamburgeri pişirmeye zahmet etmemiş, aşağıdaki yaratığın akşam yemeğini çiğ, hatta tercihen hâlâ nefes alıp verirken yemeyi tercih edeceğini söylemişti.

Şimdi Scott cebinde şırıngayla babasının yanında duruyor, yaratığın horlayarak çelik direkten sarkışını izliyor. Yaratığın ağzının kenarlarından salyalar akmakta. Gözleri yarı açık ama irislerinden iz yok; Scott sadece aklarını görebiliyor. *Ama gözlerinin akları artık beyaz değil,* diye düşünüyor.

—Haydi, kahrolası, diyor babası omzunu yumruklayarak. *Yapacaksan kalbime inmeden bir an önce yap şu işi... yoksa numara yaptığını mı düşünüyorsun? Sence* hâlâ *kendinde mi?*

Scott başını iki yana sallıyor. Yaratık onları kandırmaya çalışmıyor, öyle olsa hissederdi-başını sorarcasına babasına çeviriyor.

—Ne? diye soruyor babası sinirle. *Kafanda kahrolası saçlarından başka ne var?*

—Sen gerçekten?...

—Gerçekten korkuyor muyum? Bunu mu soruyorsun?

Scott aniden utanarak başını sallıyor.

—Evet, ölesiye. Tek başına olduğunu mu sanıyordun? Şimdi çeneni kapa ve yapacaksan yap şu işi. Artık bitirelim.

Babasının korktuğunu öğrenmenin kendi cesaretini nasıl arttırdığını asla anlayamayacak ama olan bu. Ortadaki direğe doğru yürüyor. Giderken cebindeki şırıngaya yine dokunuyor. Dışkılardan oluşan dış yayın içi-

ne bir adım atıyor. İkinci adım onu ikinci yayın ötesine, yani yaratığın inine götürüyor. Koku burada çok yoğun: dışkı, saç ve deri değil, daha ziyade post ve kürk gibi. Yaratığın penisi Paul'ünkinden iri. Paul'ün ince tüylerle kaplı kasıkları yaratığın sert ve koyu kıllarıyla kaplanmış ve Paul'ün bacaklarının (sadece onlar eskisi gibi görünmekte) ucundaki ayakları, bilekleri yamulmuş gibi tuhaf bir şekilde içe dönük. *Yağmurda kalmış tahtalar gibi*, diye düşünüyor Scott; o kadar da saçma sayılmaz.

Sonra bakışları yaratığın yüzüne dönüyor-gözlerine. Kapakları hâlâ yarı yarıya inik ve irislerinden hâlâ eser yok, sadece kanlı aklar görünmekte. Nefes alış verişi de aynı; kirli elleri hareketsiz, avuçları teslim olmuşçasına açık, yukarı bakmakta. Scott yine de tehlike bölgesine girdiğinin farkında. Şimdi tereddüt etmenin zamanı değil. Yaratık her an kokusunu alıp uyanabilir. Bu, babasının hamburgere koyduğu 'malzeme'ye rağmen gerçekleşecek, bu yüzden *eğer* yapabilirse, ağabeyini ele geçiren yaratığı götürebilirse...

Scott artık zar zor hissettiği bacakları üzerinde ilerlemeye devam ediyor. Zihninin bir parçası ölümüne gitmekte olduğundan son derece emin. Paul-yaratık onu ele geçirirse başka yere puflamaya bile fırsat bulamayacak. Yine de korkunç kokunun göbeğine, yaratığın ona ulaşabileceği o küçük dairenin içine giriyor ve ellerini çıplak tenine koyarak düşünüyor

(Paul benimle gel)

ve

(Bool Boo'ya Boo'ya Moon tatlı sulu havuz)

ve kalp kıran kısacık bir an için neredeyse gerçekleşiyor. Her şeyin hızla uzaklaşmaya başlaması hissi kendini gösteriyor, diğer taraftaki böceklerin vızıltısı duyuluyor, Sevgili Tepesi'ndeki ağaçların leziz kokusu geliyor. Sonra yaratığın uzun tırnaklı elleri Scott'ın boğazını kavrıyor. Ağzını açıp kükreyince Boo'ya Moon'un sesleri ve kokuları leş kokan nefesi-

nin rüzgârıyla kayboluyor. Scott, dev bir alev topunun özenle örmekte olduğu kırılgan... neye? Onu diğer tarafa götüren zihni değil, *tam olarak* zihni değil... daha fazla düşünmeye fırsatı yok zira yaratık onu yakaladı, *yakaladı.* Babasının korktuğu her şey gerçekleşiyor. Yaratığın ağzı, akıl sağlığını altüst eden, kâbuslara yaraşır bir şekilde açılıyor, çenesi neredeyse

(*öcü kemiğine*)

göğüs kemiğine değecek kadar iniyor ve suratında Paul'den -ve insanlıktan- kalan ne varsa alıp götürerek korkunç bir şekle sokuyor. Musibetin maskesiz hali bu. *Kafamı bir lolipop gibi bir lokmada yutacak,* diye düşünecek zamanı zar zor buluyor Scott. Canavar ağız açılıyor, gözler tavandan sarkan çıplak ampullerin aydınlığında parlıyor ve Scott ölümüne doğru ilerliyor. Yaratığın başı direğe çarpacak kadar geriliyor, sonra hızla yaklaşıyor.

Ama Scott babasını yine unutmuş. Babasının eli loşluktan uzanıyor, Paul-yaratığı saçlarından kavrıyor ve kafasını her nasılsa geri çekmeyi başarıyor. Sonra babasının diğer eli beliriyor, başparmağı tüfeğin en dar bölgesinde kıvrılmış, işaret parmağı tetiğin üzerinde. Tüfeğin namlusunu yaratığın havaya kalkmış çenesinin altına dayıyor.

—*Yapma, baba!* diye haykırıyor Scott.

Andrew Landon ona kulak asmıyor, öyle bir lükse sahip *değil.* Yaratığın saçlarını sıkıca kavramasına rağmen parmaklarının arasından kaymaya başladılar bile. Yaratık şimdi ulumakta ve çıkardığı ses bir sözcüğe tüyler ürpertici bir şekilde benzemekte.

Baba.

—*Cehenneme merhaba de, musibetli orospu çocuğu,* diyor Sparky Landon ve tetiği çekiyor. Bodrumun kapalı ortamında tüfeğin patlaması sağır edici bir etki yaratıyor; Scott'ın kulakları iki saat boyunca çınlayacak. Yaratığın kafasının arkasındaki kirli saçlar ani bir rüzgâr esmiş gibi

uçuyor ve ortadaki çelik direk bir anda kıpkırmızı kana bulanıyor. Yaratığın bacakları bir çizgi filmdeymiş gibi çılgınca bir kez sarsılıp hareketsiz kalıyor. Scott'ın boğazını saran ellerin baskısı bir anlığına arttıktan sonra yok oluyor ve eller, avuçları yukarı bacak şekilde gevşekçe toprak zemine düşüyor. Babasının kolları Scott'a dolanıyor ve onu ayağa kaldırıyor.

–İyi misin, Scoot? Nefes alabiliyor musun?

–İyiyim, baba. Onu öldürmen şart mıydı?

–Beyinsiz misin sen?

Scott olanların gerçek olduğuna inanamayarak ama içten içe bilerek babasının kollarında bir bez bebek gibi duruyor. Keşke bayılabilse. Keşke o da ölse (o kadar kuvvetli olmasa da bu dilek mevcut).

Babası onu sarsıyor. *–Seni öldürecekti, değil mi?*

–E...evet.

–Bundan hiç şüphen olmasın. Tanrım, Scotty, seni ısırabilmek için kendi saçlarını neredeyse kökünden koparacaktı. Kahrolası boğazını ısırmak için!

Scott bunun doğru olduğunu biliyor ama bildiği bir şey daha var.

–Ona bak, baba! Hemen bak!

Babasının kollarında kısa bir süre daha ipleri kesilmiş bir kukla gibi gevşekçe kalıyor, ardından Landon onu yavaşça yere bırakıyor ve Scott, babasının görmesini istediği şeyi gördüğünü anlıyor: sadece bir çocuk. Deli babası ve onun yardakçısı kardeşi tarafından bodruma zincirlenmiş, bir deri bir kemik kalıp her tarafı yaralarla kaplanana dek aç bırakılmış, özgürlüğü için kendini paralarcasına uğraşarak zalimce zincirlenmiş olduğu direkle masayı biraz yerinden oynatabilmiş masum bir çocuk. Nihayet başından vurulmadan önce bodrumda kâbuslara yaraşır üç hafta geçirmiş zavallı bir çocuk.

–Görüyorum, diyor babası ve sesi gibi yüzü de taş gibi sert.

–Neden daha önceki gibi görünmüyor, baba? Neden...

—Çünkü musibet gitti, kuş beyinli. Ve burada fena halde sarsılmış on yaşında bir çocuğun, en azından Scott gibi parlak zekâlı bir çocuğun bile fark edebileceği bir tezat var. Paul beyni dağılmış, direğe zincirli halde yerde yatmakta ve babasının akıl sağlığı hiç bu kadar yerinde görünmemişti. *Biri onu böyle görürse ya Waynesburg'daki hapishaneyi ya da Reedville'deki kahrolası tımarhaneyi boylarım. Önce linç edilmezsem, elbette. Onu gömmemiz gerekecek ama bu toprak artık taşlaşmış.*

—Ben onu götürürüm, baba, diyor Scott.

—Nasıl? Hayattayken götüremedin, şimdi nasıl olacak?

Artık onu oraya götürmenin giysilerini giyerek gitmek kadar basit olduğunu anlatabilecek sözcüklere sahip değil. Örs-ağırlığı, banka kasası-ağırlığı, kuyruklu piyano-ağırlığı artık direğe zincirli yaratığı terk etmiş; direğe zincirli yaratık şimdi mısırın üzerinden sıyrılan yeşil kabuk gibi hafif. Scott'ın tek söylediği, *—Artık yapabilirim,* oluyor.

—İçi boş, küçük bir çanta gibisin, diyor babası ama yine de tüfeğini üzerinde baskı makinesi olan masaya dayıyor. Elini saçlarından geçirerek iç çekiyor. Scott'a ilk kez yaşlanabilecek bir adam gibi görünüyor.

—Peki, Scott, en azından bir deneyebilirsin. Ne zararı olur?

Ancak Scott artık bir tehlike söz konusu olmadığı için utanmakta.

—Arkanı dön, baba.

—NE diyorsun ULAN SEN?

Babasının ses tonu dayak habercisi ama Scott sinmiyor. Onu huzursuz eden gitme kısmı değil, babasının onu görmesinde bir sakınca yok. Scott'ı utandıran, ölü ağabeyini kollarına aldığı anı görmesi düşüncesi. Çünkü ağlayacak. Gözyaşlarının yaklaştığını şimdiden hissediyor, baharın son günlerinde, yazdan önce düşen son yağmurlar gibi.

—Lütfen, diyor yalvaran bir sesle. *Lütfen, baba.*

Scott bir an için babasının üçlü gölgesi taş duvarlarda dans ederek hayatta kalan tek oğluna doğru hızla atılacağından ve elinin tersiyle bir

tokat atacağından, belki darbenin şiddetiyle ölü ağabeyinin kucağına düşüreceğinden emin bir şekilde bekliyor. Daha önce pek çok kez böyle tokat yedi ve normalde düşüncesi bile olduğu yerde büzülmesine sebep olur ama şimdi Paul'ün açık bacakları arasında dimdik durarak babasının gözlerine bakıyor. Bunu yapmak çok güç ama başarıyor. Çünkü birlikte korkunç bir dönem yaşadılar ve bu, aralarında sonsuza dek sır olarak kalmak zorunda: *Şşşş*. Bu yüzden istemeye hakkı var, bir cevap beklerken babasının gözlerine bakmaya hakkı var.

Babası üzerine atılmıyor. Onun yerine derin bir soluk alıyor, veriyor ve arkasını dönüyor.

—*Bu gidişle bana yerleri ne zaman silip tuvaleti ne zaman temizleyeceğimi de söylersin sen,* diye söyleniyor. *Otuza kadar sayacağım, Scoot.*

21

"Otuza kadar sayacağım, sonra arkama döneceğim," diyor Scott. "Lafını böyle bitirmeye niyetlendiğinden eminim ama ben duymadım zira o sırada artık orada değildim. Paul de zincirlerinden kurtulmuştu. Ölü olduğu için onu yanımda kolayca götürebilmiştim, daha bile kolay olmuştu. Babamın otuza kadar saymadığına bahse girerim. Muhtemelen zincirlerin şıkırtısını ve bodrumda bıraktığımız boşluğa dolan havanın sesini hissetmiş ve hemen o an dönerek tek başına olduğunu görmüştür." Scott ona yaslanmış, yatmakta. Yüzündeki, kollarındaki ve vücudundaki ter kurumakta. En kötü kısmını anlatıp içinden attı.

"O ses," diyor Lisey. "Onu merak etmiştim. Nam-nam ağacının altından çıktığımızda olan ses..."

"Pufladığımızda."

"Evet... o."

"Pufladığımızda, Lisey. Söyle."

"Pufladığımızda." Acaba delirdi mi? Acaba *Scott* deli mi ve delilik bulaşıcı mı?

Scott *şimdi* bir sigara yakıyor ve kibritin aleviyle aydınlanan yüzünde dürüst bir merak var. "Ne gördün, Lisey? Hatırlıyor musun?"

Lisey'in sesi şüpheli. "Bir tepenin eteğinde pek çok mor renk vardı... ve bir gölge hissettim, sanki hemen arkamızda ağaçlar varmış gibi ama her şey çok *çabuk* oldu... sadece bir iki saniye..."

Scott bir kahkaha atarak ona tek koluyla sarılıyor. "Orası Sevgili Tepesi."

"Sevgili mi?"

"İsmini Paul koymuştu. O ağaçların etrafında toprak yumuşacık -orada hiç kış olduğunu sanmıyorum- Paul'ü oraya gömdüm. Ağabeyimi oraya gömdüm." Ona ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Gidip görmek ister misin, Lisey?"

22

Lisey acısına rağmen çalışma odasının zemininde uyuyakalmıştı...

Hayır. Bu uyku değildi, böyle bir acıyla uyumak mümkün değildi. Tıbbi yardım olmadan hayır. Peki ne olmuştu?

Büyülenmişti.

Bu kelimeyi bir an düşündükten sonra durumunu tam anlamıyla ifade ettiğine karar verdi. Bir tür çifte (hatta üçlü) geri dönüşün içine girmişti. *Tam* dönüş. Ama bu noktanın ötesinde onu katatonik vaziyette bulduğu soğuk misafir odası ve The Antlers'ın ikinci katındaki gıcırdayan yatakta yattıkları anılar (bu anılar on yedi yıl eski ama daha netti) silindi. *Gidip görmek ister misin, Lisey?* diye sormuştu-evet, evet-ama sonrasında

gelen ne varsa parlak mor ışık içinde, perdenin gerisindeydi ve o anılara uzanmak istediğinde, çocukluğundan gelen otoriter sesler (İyi Ana'nın, Baba Debusher'ın ve ablalarının sesleri) telaşla devreye girdi. *Dur, Lisey! Fazla ileri gittin, Lisey! Yapma, Lisey!*

Nefesi kesildi. (Aşkıyla orada yatarken de kesilmiş miydi?)

Gözleri açıldı. (Onu kollarına aldığında iri iri açılmışlardı, bundan emindi.)

Haziran -yirmi birinci yüzyıl haziranı- sabahının parlak gün ışığı, bir milyar acıbaklanın dikilmiş bakan morunun yerini aldı. Parçalanmış göğsünün acısı, parlak ışıkla birlikte şiddetle geri döndü. Lisey parlak ışığa veya onu daha ileri gitmemesi için uyaran panik dolu seslere tepki veremeden aşağıdan biri ona seslendi ve onu fena halde şaşırttı. Öyle ki neredeyse çığlık atacaktı. Seslenen kişi, *bağyan* demiş olsaydı atardı da.

"Bayan Landon?" Kısa bir duraksama. "Yukarıda mısınız?"

Seste güney aksanından eser yoktu, kelimeleri yuvarlayan kuzey aksanını fark edince aşağıdakinin kim olduğunu anladı: Memur Alston. Daha sonra kontrole geleceğine söz vermiş ve işte gelmişti. Ona yukarıda olduğunu, Incunk Kara Prensi ona saldırdığı için yerde yaralı halde yattığını, Alston'ın sirenini açıp onu No Soapa'daki acil servise götürmesini, göğsüne pek çok dikiş atılması gerektiğini ve korunmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi, yirmi dört saat korunmaya...

Hayır, Lisey.

Bu düşünceyi karanlık gecede yükselen bir işaret fişeği gibi gönderen kendi zihniydi (bundan emindi... şey, neredeyse emindi) ama Scott'ın sesiyle gelmişti. Sanki bu şekilde otorite kazanacakmış gibi.

Ve işe yaramış olmalıydı zira tek söylediği, "Evet, buradayım, Memur Bey!" oldu.

"Her şey tıkırında mı? Yolunda mı yani?"

"Tıkırında," diye karşılık verdi Lisey sesinin gerçekten de yolundaymış gibi çıkmasına hayret ederek. Özellikle de bluzu kanla sırılsıklam olmuş ve sol göğsü bir... eh, uygun bir benzetme yoktu, sol göğsü deli gibi *zonklayan* bir kadın için.

Memur Alston'dan takdir dolu bir kahkaha yükseldi-Lisey'in hesaplarına göre basamakların dibindeydi. "Cash Corners'a giderken bir uğrayayım demiştim. Bir evde ufak bir yangın çıkmış. Kundaklamadan şüpheleniyoruz. Birkaç saat tek başınıza kalacaksınız, sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır, hiç sorun değil."

"Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Yanındaydı ve aslında o an telefonda konuşuyor olmayı tercih ederdi. Eğer bağırmaya devam ederse bayılabilirdi. "Hemen burada."

"Öyle mi?" Sesinde hafif bir kuşku vardı. Eyvah, ya yukarı gelmeye kalkar ve onu o halde görürse? İşte o zaman *fazlasıyla* kuşkulanırdı. Ama tekrar konuştuğunda sesi biraz uzaklaşmıştı. Lisey inanmakta güçlük çekiyordu ama buna mutlu olmuştu. Şu işe başlamışken artık bitirmek istiyordu. "Bir ihtiyacınız olursa arayın. Daha sonra yine uğrarım. Dışarı çıkacak olursanız bir not bırakıp ne zaman döneceğinizi belirtin lütfen, böylece iyi olduğunuzu bileyim."

Artık önündeki olayları görmeye başlayan -bulanık da olsa- Lisey, "Tamam!" diye seslendi. Önce eve dönmesi gerekiyordu. Ama her şeyden önce su içmesi lazımdı. Yakın zamanda ıslatmazsa boğazı Cash Corners'daki o ev gibi alev alabilirdi.

"Dönüşte Patel'in dükkânına uğrayacağım, Bayan Landon. İstediğiniz bir şey var mı?"

Evet! Altılı pakette buz gibi Coke ve bir karton Salem Light!

"Hayır, teşekkürler, Memur Bey." Biraz daha konuşursa sesi onu ele verecek, Memur Alston bir terslik olduğunu anlayacaktı.

"Çörek bile mi? Muhteşem çörekleri var." Sesinde bir gülümseme vardı.

"Rejimdeyim!" En çok bu kadarına cesaret edebilmişti.

"Anlaşıldı," dedi Memur Alston. "İyi günler, Bayan Landon."

Tanrım, artık yeter, diye dua etti. "Size de!"

Tak-tak-tak-tak ve gitti.

Lisey motor sesi duymayı bekleyerek kulak kabarttı, bir süre sonra duyduğunu sandı ama çok hafifti. Herhalde posta kutusunun oraya park edip eve kadar yürümüştü.

Lisey kendini toparlamaya çalışarak bir dakika daha yattıktan sonra doğrularak oturur pozisyona geldi. Dooley göğsünü çaprazlama, koltukaltına kadar kesmişti. Derin yarık kuruyup yapışır gibi olmuş ama şimdi hareket edince tekrar açılmıştı. Duyduğu acı tarif edilemezdi. Lisey'in haykırışı durumunu daha da kötüleştirdi. Taze kanın kaburgalarının üzerinden aktığını hissetti. Kara kanatlar görüş alanını yine kaplar gibi oldu ama irade gücüyle onları uzaklaştırdı. Dünya tekrar katılaşıncaya kadar aynı şeyleri içinden sürekli tekrarladı: *Bu işi bitirmem lazım, morun ötesine geçmem gerek. Bu işi bitirmem lazım, morun ötesine geçmem gerek. Bu işi bitirmem lazım, morun ötesine geçmem gerek.*

Evet, morun ötesine. Tepenin eteğinde acıbakla; zihninde ise kendi oluşturduğu -belki Scott'ın yardımıyla, onayı olduğuysa muhakkaktı- ağır perdeydi

Daha önce arkasına geçmiştim.

Geçmiş miydi? Evet.

Tekrar yapabilirim. Arkasına geçebilir veya gerekirse kahrolası şey yırtıp indirebilirim.

Soru: Scott ile The Antlers'daki geceden sonra Boo'ya Moon hakkında konuşmuşlar mıydı? Sanmıyordu. Kendi aralarında şifreli sözcükle-

ri vardı elbette, Tanrı biliyordu ya onu alışveriş merkezlerinde veya çarşıda kaybettiğinde... hemşirenin onu kahrolası hastane yatağında kaybedişi de vardı elbette... bu sözcükler morun içinden yükseliyordu... ve bir de Gerd Allen Cole onu vurduktan sonra kızgın kaldırımda yatarken uzun oğlandan bahsedişi vardı... ve Kentucky... Bowling Green'de ölüm döşeğindeyken...

Dur, Lisey! dedi sesler hep bir ağızdan. *Yapma sakın, küçük Lisey!* dediler. Mein gott, *buna cezaret edemezzin!*

Boo'ya Moon'u geride bırakmaya çalışmıştı. '96'dan sonra bile... '96' da...

"Oraya tekrar gittim." Kuru sesi ölü kocasının çalışma odasına yayıldı. "1996 kışında oraya geri gittim. Onu geri getirmeye."

İşte söylemişti ve dünyanın sonu gelmemişti. Duvarların içinden beyaz önlüklü adamlar çıkıp onu götürmeye kalkmamıştı. Aslında artık kendini daha iyi hissediyordu ve belki bunda o kadar şaşılacak bir şey yoktu. Belki olayların can alıcı noktası gerçek bir *bool*du ve tek istediği ortaya çıkmaktı.

"Tamam, çıktı işte -bir bölümü, Paul ile ilgili kısmı- artık biraz su içebilir miyim?"

Ona itiraz eden olmadı, bunun üzerine Dumbo'nun Koca Jumbosu'nun kenarına tutunarak ayağa kalkmayı başardı. Kara kanatlar yine üzerine kapandı ama Lisey, sahip olduğu zavallı beyin müsveddesine kan gidebilmesi için başını dik tutmayı başardı ve bu kez baygınlık hissi daha çabuk kayboldu. Bacaklarını açarak attığı adımlarıyla yürüteci çalınmış yaşlı bir kadına benzediğini düşünerek kendi kan izini bar bölümüne doğru takip etti.

Halının üzerine düşen bardağa kısa bir bakış fırlattıktan sonra bara ulaştı. Artık o bardağı istemiyordu. Sağ elini kullanarak dolaptan yeni bir

bardak çıkardı -sol eli hâlâ sarı örgü parçasını göğsüne bastırmaktaydı- ve musluğu açtı. Su berraktı ve borulardan neredeyse hiç ses gelmiyordu. Lavabonun üstündeki kapağı açınca bulmayı umduğu şeyin orada olduğunu gördü: Scott'ın Excedrin'i. Çocuk kilidi olan kapağı onu durdurmayı başaramadı. Kapağı açtığı sırada kutudan yayılan sirkemsi koku üzerine yüzünü buruşturdu ve son kullanma tarihine baktı: **TEM 05.** *Eh, buyurun buradan yakın,* diye düşündü. *Bir kız ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıdır.*

"Galiba bunu Shakespeare söylemişti," dedi çatlak sesle ve üç Excedrin yuttu. Ne kadar işe yarayacaklarını bilmiyordu ama su cennetten çıkma gibiydi, karnına kramp girene kadar içti. Ölü kocasının barındaki lavabonun kenarına tutunarak krampın geçmesini bekledi. Sonunda geçti. Geriye dayak yemiş suratının acısı ve parçalanmış göğsünün zonklaması kaldı. Evde Scott'ın ilacından daha etkili (ama daha taze değil) bir şey var: Amanda'nın son kendini kesme macerasından kalma Vicodin. Darla'da da biraz vardı. Canty'de de Manda-Bunny'nin bir şişe Percocet'i duruyordu. Hepsinin birden Amanda'nın elinin altında bulunmaması gerektiğine karar vermişlerdi. Bir delilik anında tümünü içmeye kalkabilirdi.

Lisey yakında eve gidip Vicodin'i arayacaktı ama daha değil. Bir elinde yarıya kadar dolu su bardağı, diğerinde kanla kaplı örgü parçası olduğu halde yaşlı kadın adımlarıyla Scott'ın eski, tozlu kitaplığına yürüyüp oturarak üç moruk Excedrin'in acısı için ne yapabileceğini görmeyi bekledi. Beklerken düşünceleri yine onu misafir odasında bulduğu geceye döndü. Misafir odasındaydı ama göçmüştü.

Tek başımıza olduğumuzu düşünüp duruyordum. Rüzgâr, o moktan rüzgâr

23

Rüzgârın evin etrafında attığı çığlıkları, camlardaki dolu sesine benzer tıkırtıları dinliyor, yalnız olduklarını *-tek başına* olduğunu- biliyor. Ve dinlerken zihni yine New Hampshire'a, gecenin kör saatine, ayın belirip kaybolan ışığıyla gölgelerle dalga geçtiği geceye dönüyor. Scott'a bunu gerçekten yapıp yapamayacağını, onu gerçekten götürüp götüremeyeceğini sormak için ağzını açtığını ve sonra bunun sadece zaman kazanmak için yöneltilen türde bir soru olduğunu bilerek tekrar kapadığını hatırlıyor. Zaman kazanmaya sadece aynı tarafta olunmadığında çalışılır, değil mi?

Biz aynı taraftayız, diye düşündüğünü hatırlıyor. *Evleneceksek öyle olsak iyi olur.*

Ama sorması gereken bir soru *vardı,* belki The Antlers'da o gece banktan atlaması gereken *kendisi* olduğu için. "Ya orada şimdi geceyse? Geceleri orada kötü şeyler olduğunu söylemiştin."

Scott ona gülümsemişti. "Değil, bir tanem."

"Nereden biliyorsun?"

Scott gülümsemeye devam ederek başını iki yana sallamıştı. "Biliyorum işte. Bir çocuğun köpeğinin okul otobüsünün yaklaştığını bilerek posta kutusunun yanında beklemesi gibi. Orada neredeyse günbatımı. Sıklıkla öyle."

Lisey bunu anlamamış ama sormamıştı-tecrübelerine göre bir soru hep diğerini getirirdi ve artık soru faslı sona ermişti. Ona güveniyorsa daha fazla soru olmayacaktı. Bu yüzden derin bir nefes almış ve, "Pekâlâ," demişti. "Bu bizim ön yüklemeli balayımız. Beni New Hampshire olmayan bir yere götür. Bu kez iyice bakmak istiyorum."

Scott yarıya kadar içtiği sigarasını küllükte söndürmüş ve parlak gözlerinde neşeli bir ifadeyle onu kollarından hafifçe kavramıştı -parmaklarının dokunuşunu nasıl da iyi hatırlamakta. "Cesur bir yüreğin var, küçük Lisey-bunu bütün dünyaya anlatacağım. Sıkı dur, bakalım ne olacak."

Ve beni götürdü, diye düşünüyor Lisey soğuk misafir odasının zemininde, sallanan sandalyedeki nefes alan oyuncak bebek adamın gevşek, serin elini tutarak otururken. Ama yüzünde bir gülümseme var -küçük Lisey, büyük gülümseme- ve ne zamandır orada olduğunu merak ediyor. *Beni götürdü, bunu biliyorum. Ama bu on yedi yıl önceydi. İkimiz de genç, cesurduk, o ise vardı ve güvenilirdi. Artık* göçmüş.

Ama *bedeni* hâlâ orada. Bu artık çocukken yaptığı gibi fiziksel olarak gidemediği anlamına mı geliyor? Onu tanıdığından beri zaman zaman yaptığını bildiği gibi? Mesela Nashville'deki hastanede hemşirenin onu bulamadığı zaman yaptığı gibi?

Tam o sırada Lisey elinin hafifçe sıkıldığını hissediyor. Neredeyse algılanamayacak bir hareket ama Scott onun aşkı, bu yüzden biliyor. Gözleri hâlâ sarı örtünün üzerinden televizyonun boş ekranına bakmakta ama evet, eli Lisey'inkini sıkıyor. Bir tür *uzak-mesafe* sıkışı ama neden olmasın? Vücudu orada olsa da kendisi çok uzakta ve bulunduğu yerde elini belki de var gücüyle sıkmakta.

Lisey'in içine aniden çok kuvvetli bir his doğuyor: Scott onun için bir geçidi açık tutmakta. Bunu yapmanın ona neye mal olduğunu veya daha ne kadar devam edebileceğini Tanrı bilir ama yaptığı bu. Lisey, Scott'ın elini bırakıp neredeyse uykuya dalmış olan bacaklarındaki iğnelenmelere ve evi sarsan şiddetli rüzgâra aldırmadan dizleri üzerine kalkıyor. Sarı örtüyü ve Scott'ın dirençsiz kollarını biraz çekip ona sarılıyor ve ellerini arkasında kavuşturuyor. Yüzünü boş bakan gözleriyle aynı hizaya getiriyor.

"Çek beni," diye fısıldıyor ona ve kollarının arasındaki gevşek bedeni hafifçe sarsıyor. "Beni bulunduğun yere çek, Scott."

Hiçbir şey olmayınca sesini yükseltiyor.

"Çek beni, kahrolası! Beni olduğun yere çek ki seni geri getirebileyim! Haydi! EVE DÖNMEK İSTİYORSAN BENİ OLDUĞUN YERE ÇEK!"

24

"Ve çektin," diye mırıldandı Lisey. "*Sen* de çektin, *ben* de. Misafir odasında göçmüş olmak yerine ölmüş ve tamamen gitmiş olduğun için bu şimdi nasıl gerçekleşecek bilmiyorum ama bütün olanlar *bunun* içindi, değil mi? *Her şey.*"

Nasıl olabileceğine dair kafasında bir fikir *vardı* aslında. Zihninin gerilerinde, yarattığı perdenin arkasında bir yerlerdeydi ama oradaydı.

Bu arada Excedrin etkisini göstermeye başlamıştı. Fazla değil, ama merdivenden aşağı inerken bayılmayacak ve düşüp boynunu kırmayacak kadar iyi hissetmesini sağlamıştı. Aşağı inebilirse *iyi* ilaçlara da ulaşabilirdi... hâlâ işe yarıyorlarsa elbette. İşe yarasalar *iyi* olurdu zira gidecek yerleri ve yapacak işleri vardı. Hatta bazıları çok uzakta olan yerler.

"Bin kilometrelik yolculuk tek bir adımla başlar, Lisey-san," dedi ve ayağa kalktı.

Ağır, temkinli adımlarla aşağı inen basamaklara yöneldi. Her bayılacakmış gibi hissettiğinde durup dinlendiği, tırabzana yapışarak her basamağı tek tek indiği için alt kata varması neredeyse üç dakikasını aldı. Sonra biraz nefeslenmek için çarşaflara sarılı mein gott yatağının üzerinde bir süre oturdu ve ardından evin arka kapısına doğru yolculuğuna başladı.

XI. Lisey ve Havuz (Şşş-Şimdi Çok Sessiz Olmalısın)

1

Lisey'in en büyük korkusu sabahın geç saatlerinde artan sıcağın onu bunaltması ve eve giderken yarı yolda düşüp bayılmaktı ama korktuğu başına gelmedi. Güneş bir bulutun arkasına gizlenerek ona iyilik etti ve hafif bir esinti, fazla ısınmış teniyle şiş suratını serinletip bir nebze rahatlattı. Arka kapıya vardığı sırada sol göğsündeki derin yarık tekrar zonklamaya başlamıştı ama kara kanatlar bu kez belirmedi. Kötü bir an için ev anahtarlarını bulamadı ama sonunda parmakları sağ ön cebinde genellikle taşıdığı kâğıt mendillerin altındaki anahtarlığa-küçük bir gümüş elf-değdi ve içi rahatladı. Evin içi serindi. Serin, sessiz ve Tanrı'ya şükür *ona* ait. Yarasıyla ilgilenirken de bu şekilde kalsa iyi olacaktı. Kimsenin aramasını, ziyarete gelmesini, bir seksen boyundaki polis memurlarının onu kontrol etmesini istemiyordu. Ayrıca Incunk Kara Prensi'nden başka ziyaret de *(lütfen Tanrım)* istemiyordu kesinlikle.

Mutfağa yürüyüp lavabonun altındaki beyaz plastik seleyi çıkardı. Eğilmek canını yakmıştı, *hem de çok* yakmıştı. Doğrulurken taze, ılık kanın ıslaklığını hissetti.

Sana bunu yaparken boşaldı, biliyorsun, değil mi?

Elbette biliyordu.

Ve geri dönecek. Ne vaat edersen et-ne yaparsan yap-geri gelecek. Bunu da biliyor musun?

Evet, bunu da biliyordu.

Çünkü Jim Dooley için Woodbody ile olan anlaşması ve Scott'ın el yazmaları sadece süsenler için saçmalıktan ibaret. Kulakmemen veya parmağın yerine göğsünü hedef almasının bir sebebi vardı.

"Elbette," dedi boş mutfağa. İçerisi öncc gölgeliydi, güneş bulutun arkasından kurtulunca aniden aydınlandı. "Jim Dooley'in muhteşem seksten anladığı bu. Ve polisler onu durdurmazsa bir dahaki sefer hedefi bacaklarımın arası *olacak.*"

Onu sen durdur, Lisey. Sen.

"Saçmalama, hayatım," dedi boş mutfağa Zsa Zsa Gabor'u taklit ederek. Yine sağ elini kullanarak tost makinesinin üstündeki dolabı açarak Lipton çay kutusunu çıkardı ve çay poşetlerini selenin içine koydu. Neden hâlâ yanında taşımakta olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da İyi Ana'nın ördüğü kanlı parçayı da yanlarına ekledi. Sonra ağır adımlarla basamaklara doğru ilerledi.

Bunun nesi saçma? Sarışın'ı durdurmuştun, değil mi? Belki övgüyü sen almadın ama yapan sendin.

"O başkaydı." Seleyi içindeki çay poşetleri ve örtünün düşmemesi için sağ eliyle kalçasına dayamış halde durup yukarı baktı. Merdiven on kilometre uzunluğunda görünüyordu. Lisey basamakların tepesinde bulutlar olmamasına şaşırdı.

Madem başka, neden üst kata çıkıyorsun?

"Çünkü Vicodin orada!" diye bağırdı boş eve. "Kahrolası kendini iyi hissettirme hapları!"

Ses daha fazlasını söylemeden sustu.

"UGAK, biriciğim haklı," dedi Lisey. "Buna inansan iyi olur." Ve üst kata doğru zorlu yolculuğuna başladı.

2

Tam yarısındayken kara kanatlar her zamankinden koyu bir şekilde geri döndü ve Lisey bir an için bayılacağını sandı. Kendi kendine arkaya, boşluğa değil öne, basamaklara düşmesini söylerken görüşü tekrar berraklaştı. Sele kucağında, başı önünde oturdu ve aralara *Mississippi* koyarak yüze kadar saydı. Sonra tekrar ayağa kalkıp tırmanışını bitirdi. İkinci kat rüzgâr alıyordu ve mutfaktan bile serindi ama Lisey oraya vardığında kan ter içindeydi. Teri göğsündeki yaranın üzerine akmıştı. Şimdi zonklamanın yanı sıra korkunç bir de yanma hissediyordu. Ve yine susamıştı. Sanki boğazından midesine kadar olan bölgesi tamamen kurumuştu. Hiç olmazsa bu durum tedavi edilebilirdi. Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Yavaşça ilerlerken misafir odasına bir göz attı. 1996'dan sonra yeniden dekore edilmişti -iki kere- ama arkasında Maine Üniversitesi damgası bulunan siyah sallanan sandalyeyi... ve televizyonun donuk ekranını... ve bakınca gökyüzündeki ışıklar değiştikçe renkten renge giren buzlarla kaplı pencereleri gözünün önüne getirebilmesi hiç zor olmadı.

Boş ver, küçük Lisey. Geçmişte kaldı.

"Geçmişte kaldı ama hepsi *hallolmadı!*" diye bağırdı sinirle. "*Asıl sorun bu!*"

Buna cevap yoktu ama nihayet ana yatak odasına ve bitişiğindeki banyoya -hiçbir zaman zarafetiyle ünlü olmayan Scott oraya Il Grande Kakatoryum adını vermişti- ulaşmıştı. Seleyi lavaboya koydu, diş fırçası bardağını boşalttı -içinde hâlâ iki fırça vardı ama maalesef ikisi de ona aitti- ve içini soğuk suyla doldurarak açgözlülükle içti. Sonra bir dakikalığına durup kendine baktı. Daha doğrusu yüzüne.

Gördükleri cesaret vericiydi. Gözleri karanlık mağaralardan bakan iki parlak, mavi kıvılcımdı. Altlarında teni siyahımsı kahverengine dönmüştü. Burnu hafifçe sola eğilmişti. Lisey kırıldığını sanmıyordu ama kim

bilirdi? Hiç olmazsa burnundan nefes alabiliyordu. Burnunun altı kurumuş kanla kaplıydı. Ağzının iki yanından aşağı akan kan iğrenç bir Fu Manchu bıyığı oluşturmuştu. *Anne bak, motosikletçi oldum*, demeye çalıştı ama sözcükler çıkmadı. Moktan bir espriydi zaten.

Dudakları o kadar fena şişmişti ki neredeyse içleri dışarı dönmüş, ağzını öpücük bekleyen korkunç bir ağza döndürmüştü.

Greenlawn'a, meşhur Hugh Alberness'ın mekânına bu halde gitmeyi mi düşünüyordum? Gerçekten mi? Ne komik-beni bu halde görseler hemen bir ambulansa koyup içinde yoğun bakım ünitesi olan gerçek bir hastaneye götürürlerdi.

Düşündüğün bu değil. *Aklından asıl geçen...*

Ama Lisey, Scott'ın söylediği bir şeyi hatırlayarak bu konuyu kapattı: *İnsanların aklından geçenlerin yüzde doksan sekizi onları hiç ilgilendirmeyen konulardır.* Bu belki doğruydu, belki değildi ama o an merdivenlerde yaptığını yapsa iyi olacaktı: her seferinde bir basamak.

Lisey, Vicodin'i bulamayınca bir başka kötü an yaşadı. Tam baharda temizliğe gelen üç kızdan birinin şişeyi yürüttüğünü düşünerek pes ediyordu ki ilacın Scott'ın çoklu vitaminlerinin arkasında durduğunu fark etti. Ve şu işe bakın ki bu bebeklerin son kullanma tarihi içinde bulunduğu aydı.

"Ziyan etmemek lazım," diyen Lisey üç tanesini suyla birlikte yuttu. Sonra seleyi ılık suyla doldurup içine bir avuç çay poşeti attı. Suyun renginin değişmesini bir süre izledikten sonra omuz silkerek kalan poşetleri de attı. Poşetlerin dibe çökmesini, suyun renginin daha da koyulaşmasını izlerken bir genç adamın bir zamanlar söylediklerini hatırladı: *Biraz yakıyor ama çok işe yarıyor.* Sanki bir başka hayattaydı. Şimdi işe yarayıp yaramadığını kendi de görecekti.

Lavabonun yanındaki askıdan temiz bir havlu aldı, suya sokup ıslattı ve hafifçe sıktı. *Ne yapıyorsun, Lisey?* diye sordu kendi kendine... ama cevap açıktı, değil mi? Hâlâ ölü kocasının onun için bıraktığı yolu takip ediyordu. Geçmişe giden yolu.

Bluzunun parçalarının banyonun zeminine düşmesine izin verdi ve çaylı suyla ıslattığı havluyu göğsüne değdirmeden önce yüzünü beklentiyle buruşturdu. Gerçekten de acıtmıştı ama kendi terinin yakmasıyla kıyaslandığında neredeyse hoş, ağızdaki yaraya gargara temas etmesinin verdiğine benzer bir acıydı.

İşe yarıyor. Gerçekten ama gerçekten işe yarıyor, Lisey.

Buna bir zamanlar inanmıştı -gibi- ama henüz yirmi iki yaşındaydı ve her şeye inanmaya hazırdı. Şimdiyse inandığı Scott'tı. Ya Boo'ya Moon? Evet, galiba ona da inanıyordu. Hemen bitişikte, zihnindeki mor perdenin gerisinde bekleyen bir dünya. Şimdi önemli olan soru, ünlü yazar ölüyken ve kendisi tek başına kalmışken oraya ulaşıp ulaşamayacağıydı.

Lisey kan ve çaylı suyla iyice ıslanmış olan havluyu sıktıktan sonra tekrar seleye batırdı ve yaralı göğsüne koydu. Bu kez yanma hissi daha da azdı. *Ama bu tedavi değil,* diye düşündü Lisey. *Geçmişe giden yolda bir başka durak sadece.* "Bir başka *bool,*" dedi yüksek sesle.

Lisey havluyu göğsüne bastırmaya devam ederek kanlı örgü parçasını -İyi Ana'nın lokumu- aldı ve yavaşça yatak odasına geçti. Üzerine ***SHIPMAN KÜTÜPHANESİ, TEMEL ATMA TÖRENİ*** yazısı kazınmış gümüş küreğe bakarak yatağına oturdu. Evet, Sarışın'ın önce tabancasına, sonra suratına vurduğu kürekte hafif bir göçük vardı. Kürek ondaydı, Scott'ın 1996'daki buz gibi gecelerde sarındığı sarı örtü uzun zamandır yoktu ama ondan geriye kalan kare parça, lokum da hâlâ ondaydı.

Bool, son.

"*Keşke* bitmiş olsaydı," dedi Lisey ve havlu hâlâ göğsündeyken yatağa uzandı. Acısı azalıyordu ama bu, Amanda'nın Vicodin'inin çay-tedavisinin ve Scott'ın kullanma tarihi geçmiş aspirinlerinin yapamadığını yaparak etkisini göstermeye başlaması yüzündendi. Vicodin'in etkisi geçince acısı geri dönecekti. Acının yaratıcısı Jim Dooley de öyle. Asıl soru, bu arada Lisey'in *ne* yapacağıydı. Yapabileceği *bir şey* var mıydı?

Kesinlikle yapmaman *gereken bir şey varsa o da uyuyakalmak.*

Evet, bu hiç iyi olmazdı.

Bu akşam sekizden önce profesörden haber alsam iyi olur yoksa canın çok daha fazla yanacak, demişti Dooley ve Dooley her şeyi öyle ayarlamıştı ki Lisey aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık çaresizliğinde kalmıştı. Ayrıca ondan yarasıyla kendisinin ilgilenmesini ve orada olduğunu kimseye söylememesini istemişti. Lisey bunları o ana dek yapmıştı ama bunun sebebi öldürülmekten korkması değildi. Dooley'in onu her halükarda öldürmeye niyeti olduğunu bilmek onu bir anlamda rahatlatmıştı. Hiç olmazsa onunla pazarlık etmeye çalışarak kendini yormayacaktı. Ama şerifin ofisini arasaydı... eh...

"Ev iriyarı polislerle doluyken *bool* avına çıkılmaz," dedi. "Ayrıca..."

Ayrıca Scott'ın hâlâ söyleyecek bir şeyi olduğuna inanıyorum. En azından denediğine.

"Sevgilim," dedi boş odaya. "Ne söylemeye çalıştığını bir bilsem."

3

Komodinin üzerindeki dijital saate baktı ve daha sadece on kırk olduğunu görerek şaşırdı. O gün şimdiden bin yıl uzunluğundaymış gibi geliyordu ama bunun sebebi muhtemelen o ana kadar olan bölümünün çoğunu geçmişi yeniden yaşayarak geçirmiş olmasıydı. Anılar algıyı çarpıtıyor, canlı ve net olanlar ise adeta zamanı tamamen durduruyordu.

Neyse, bu kadar geçmiş yeter. Şimdi ne oluyor?

Eh, diye düşündü Lisey, *bir bakalım. Incunk eski kralı, Pittsburgh Krallığı'nda muhtemelen merhum kocamın Kokulu Haya Sendromu adını verdiği türde bir dehşet yaşamakta. Memur Alston, küçük bir ev yangınıyla ilgilenmek üzere Cash Corners'a gitti. Kundaklamadan şüphelenilmekte. Peki Jim Dooley? Belki yakınlardaki ağaçlıkta pusuya yatmış, elinde Oxo konserve açacağımla dişlerinin arasında bir çöp parçası kemirerek akşam olmasını bekliyor.*

PT Cruiser'ı View'da veya Deep Cut'ta çok sayıda bulunan terk edilmiş ahırlardan veya barakalardan birinin içine gizlemiş olabilir. Darla muhtemelen Canty'yi karşılamak üzere havaalanına gitmekte. İyi Ana olsa ötmeye gittiğini söylerdi. Ya Amanda? Ah, Amanda göçmüş, *biriciğim. Scott'ın er geç gerçekleşeceğini bildiği gibi. Ona kahrolası bir oda tutmak dışında her şeyi yapmadı mı? Kendilerinden olanı gördüklerinde tanıyorlar işte.*

"Boo'ya Moon'a mı gitmem gerekiyor?" diye sordu yüksek sesle. "Bir sonraki *bool* istasyonu o mu? O, değil mi? Scott, seni şapşal, sen ölüyken bunu nasıl yapacağım?"

Yine çok hızlı gidiyorsun, değil mi?

Tabii, o ana kadar kendine tam anlamıyla hatırlama izni bile vermediği bir yere ulaşamaması üzerine konuşup duruyordu.

Perdenin ucunu kaldırıp gerisine kaçamak bir bakış fırlatmaktan fazlasını yapmalısın.

"Yırtıp indirmeliyim," dedi korkuyla. "Değil mi?"

Cevap yoktu. Lisey bunu evet olarak kabul etti. Yan tarafına dönüp gümüş küreği aldı. Küreğin üzerindeki yazı sabah güneşi altında parladı. Kanlı örtü parçasını küreğin sapına sardı ve öylece tuttu.

"Pekâlâ," dedi. "Yırtıp indireceğim. Bana gitmek isteyip istemediğimi sormuştu, ben de olur demiştim. Geronimo demiştim."

Lisey duraklayarak düşündü.

"Hayır. Onun dediği gibi söylemiştim. *Geromino* demiştim. Ve ne olmuştu? Sonra ne olmuştu?"

Gözlerini kapadı, tek gördüğü parlak mor renk oldu ve bir an içinden öfkeyle haykırmak geçti. Ama onun yerine *UGAK, biriciğim,* diye düşündü. *Uygun görünen anda kuşan.* Ve örtüyü sardığı küreğin sapını daha da sıkı tuttu. Kendi kendini onu savururken gördü. Ağustos güneşi altında pırıldadığını. Ve mor, küreğin önünde açılıverdi, kesilen deri gibi yarıldı ve dökülen kan değil, ışık oldu: aklını ve kalbini neşe, üzüntü ve dehşetin korkunç bir karışımıyla dolduran inanılmaz bir turuncu ışık. Bu anı-

yı bunca yıldır bastırmış olmasına şaşmamalıydı. Çok fazlaydı. Gereğinden fazla. Işık, akşamüstünün rengi solan havasına ipeğimsi bir doku katıyor gibiydi. Bir kuşun cıvıltısı, kulağına çakıl taşının bir bardağa çarpması gibi çarptı. Tatlı bir esinti burun deliklerini yüzlerce farklı egzotik kokuyla doldurdu: begonya, yasemin, tozlu güller ve yüce Tanrım, kaktüs çiçeği. Ama onu en çok etkileyen hatıra, The Antlers'da sarılarak yattıkları yataktan sonra buraya geldiklerinde, kendilerini tepenin eteğindeki acıbaklaların arasında, gölgeleri koyulaşan sevgili ağaçlarının gölgesinde karşılıklı diz çökmüş ama hâlâ sarılır halde bulduklarında Scott'ın çıplak teninde hissettiği teninin sıcaklığı, göğsünde hissettiği güçlü kalp atışlarıydı. Güneş kızıl bir ateş evinde kaynayarak bir ufka doğru batarken şişkin, soğuk, turuncu bir ay diğer ufkun üzerinden yükseliyordu. Lisey batan güneşin etrafını saran şiddetli ışık karışımının güzelliğiyle ölebileceğini düşündü.

Küreğin ahşap sapını sıkı sıkıya tutarak dul yatağında yatmakta olan artık çok daha yaşlanmış Lisey, hatırlananın verdiği neşe ve yitirilenin kederiyle haykırdı. Kalbi kırıldığı an tekrar tamir oldu. Boynundaki kaslar gerildi. Şiş dudakları gerilip tekrar yarıldı ve dişetlerine taze kanlar aktı. Gözyaşları gözlerinden yanaklarına, oradan kulaklarına aktı ve egzotik takılar gibi orada kaldı. Aklındaki yegane net düşünce, *Ah, Scott, biz bunca güzellik için yaratılmadık, biz bunca güzellik için yaratılmadık, o zaman* ölmeliydik, *ah bir tanem,* ölmeliydik, *birbirimizin kollarında çıplakken, bir hikâyedeki âşıklar gibi*, idi.

"Ama ölmedik," diye mırıldandı Lisey. "Bana sarıldı ve fazla uzun kalamayacağımızı çünkü havanın karardığını ve karardıktan sonra oranın hiç güvenli olmadığını, sevgili ağaçlarının bile çoğunun bozulduğunu söyledi. Ama geri dönmeden önce

4

"Geri dönmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var," diyor Scott ve onu ayağa kaldırıyor.

"Ah, Scott," diyen kendi sesini duyuyor, çok hafif, cılız. "Ah, Scott." Tek söyleyebildiği bu gibi. İlk orgazmına yaklaştığı anı hatırlıyor ama bunda zevk artıyor, artıyor, artıyor ama zirveye hiç ulaşamıyor sanki.

Scott onu bir yere götürüyor. Lisey otların bacaklarına değerken çıkardığı fısıltıları duyuyor. Sonra kesiliyorlar ve Lisey, acıbaklalar arasında çok kullanılmış bir patikada ilerlemekte olduklarını anlıyor. Patika, Scott'ın sevgili ağaçları dediği ağaçlara doğru uzanmakta. Lisey orada başkalarının olup olmadığını merak ediyor. *Eğer varsa nasıl dayanıyorlar?* diye merak ediyor. Yükselen, cine benzeyen aya tekrar bakmak istiyor ama cesaret edemiyor.

"Ağaçların altında sessiz ol," diyor Scott. "Bir süre daha güvendeyiz muhtemelen ama sonra pişman olmaktansa fazla tedbirli olmak, Sihirli Orman'ın kenarındayken bile iyi bir kural."

Lisey, Scott istese bile fısıltıdan daha yüksek sesle konuşabileceğini sanmıyor. *Ah, Scott,* diyebilmesi bile mucize sayılır.

Scott şimdi sevgili ağaçlarından birinin altında ayakta durmakta. Palmiyeye benziyorlar ama gövdeleri yosundan ziyade kürk gibi görünen yeşil bir tabakayla kaplı. "Tanrım, umarım hiçbir şey devrilmemiştir," diyor Scott. "Son geldiğimde her şey yolundaydı, bana çok kızdığın ve elimi o salak sera camından içeri soktuğum gece-ah, tamam, orada işte!" Lisey'i patikadan ayırıp sağa çekiyor. Patikanın ormanda kaybolduğu noktada bekçilik ediyormuş gibi görünen iki ağacın birinin dibinde iki tahtadan yapılmış basit bir haç var. Bir tahta kasanın parçaları gibi görünüyorlar. Toprakta tümsek yok -hatta hafifçe çökmüş gibi- ama haç, orada bir mezar olduğunu anlatmaya yetiyor. Yatay duran tahtanın üzerinde özenle yazılmış bir isim var: **PAUL.**

"İlk seferinde kurşunkalemle yazmıştım," diyor. Sesi net ama çok uzaktan geliyor gibi. "Sonra tükenmez kalemle denedim ama işe yaramadı tabii, öyle sert bir tahtaya yazılmıyor. Keçeli kalem daha iyiydi ama o da soldu. Sonunda Paul'ün boya setlerinden birinden aldığım boyayla yazdım."

Lisey sona ermekte olan günün ve yaklaşmakta olan gecenin tuhaf renk karışımında haça bakarak, *hepsi doğruymuş,* diye düşünüyor (*başarabildiği* kadar). *Nam-nam ağacının altından çıktığımızda olanlar* gerçekmiş. *Şu an da olmakta ama daha uzun sürüyor ve daha net.*

"Lisey!" Neşeyle dolu, neden olmasın ki? Paul'ün ölümünden beri burayı başka hiç kimseyle paylaşamamıştı. Geldiği birkaç seferde de yalnız gelmişti. Yasını yalnız tutmuştu. "Bir şey daha var-sana göstereyim!"

Bir yerlerde bir zil çalıyor, sesi çok hafif, tanıdık bir zil sesi. "Scott?"

"Ne?" Çimlere diz çöküyor. "Ne oldu, biriciğim?"

"Duydun mu?..." Ama ses kesiliyor. Hayal gücünün eseriydi mutlaka. "Yok bir şey. Bana ne gösterecektin?" *Sanki yeterince göstermedin,* diye düşünüyor bir yandan da.

Scott haçın dibindeki yüksek otları karıştırıyor ama bir şey bulamayınca yüzündeki mutluluk dolu şapşal gülümseme soluyor. "Belki bir şey onu alıp..." diye başlıyor lafa ama sesi kesiliyor. Yüzü bir anlığına buruşuyor, sonra gevşiyor ve yarı histerik bir kahkaha atıyor. "Buradaymış, bir an elime batırdığımı sanmadıysam ne olayım, bunca yıl sonra ne komedi olurdu ama! Neyse ki kapağı hâlâ üzerinde. Bak, Lisey!"

Lisey, onu bulunduğu yerin harikuladeliğinden -kızıl-turuncu gökyüzünün yeşilimsi maviyle birleşmesi, karışık egzotik kokular ve uzaklardan bir yerden gelen bir başka hafif zil sesi- hiçbir şeyin ayıramayacağını düşünürken Scott'ın günün son ışıkları eşliğinde havaya kaldırdığı nesne ne büyük bir yanılgı içinde olduğunu gösteriyor. Babasının ona verdiği, buraya geldiklerinde Scott'ın Paul'ü zararsız hale getirebilmesi için kullana-

cağını düşündükleri şırınga var elinde. Tabanındaki metal bölümde pas zerreleri var ama onun haricinde yepyeni görünüyor.

"Geride bırakacak sadece bu vardı," diyor Scott. "Bir fotoğraf yoktu. Eşek Ahırı'na giden çocukların hiç olmazsa fotoğrafları oluyordu."

"Mezarı sen kazmışsın... Scott, mezarı çıplak ellerinle mi kazdın?"

"Denedim. Alçak bir çukur açmayı başarabildim -toprak burada yumuşak- ama otlar... otları yolmak beni yavaşlattı... yabani otların kökü çok kuvvetli... sonra gece oldu ve kahkahalar başladı..."

"Kahkahalar mı?"

"Sırtlanlar gibi sanırım, ama zalim. Sihirli Orman'da yaşıyorlar."

"Sihirli Orman-bu ismi Paul mü koydu?"

"Hayır, ben." Ağaçları gösterdi. "Paul ile gülenleri hiç yakından görmedik, çoğunlukla sadece duyduk. Ama başka şeyler gördük... *gördüm*... bir şey var..." Scott hızla kararan sevgili ağaçlarına, sonra ormana girdikten sonra hızla gözden kaybolan patikaya doğru bakıyor. Tekrar konuştuğunda sesindeki temkinli tonu fark etmemek imkânsız. "Yakında geri dönmek zorundayız."

"Ama sen bizi götürebilirsin, değil mi?"

"Sen yardım ederken mi? Elbette."

"O halde onu nasıl gömdüğünü anlat."

"Aslında bunu sana geri döndükten sonra da anlata..."

Lisey'in başını yavaşça iki yana sallamasıyla cümlesi yarıda kalıyor.

"Hayır. Çocuk istememe sebebini anlıyorum. Artık biliyorum. Ama bir gün bana gelip fikrini değiştirdiğini ve denemek istediğini söylersen bu konuyu tekrar konuşabiliriz çünkü Paul vardı... ve sen vardın."

"Lisey..."

"*O zaman* konuşabiliriz. Onun dışında göçmüşlerden, musibetten ve bu yerden *asla* bahsetmeyeceğiz, tamam mı?" Scott'ın ona bakışını görünce ses tonunu yumuşatıyor. "Bu seninle ilgili değil, Scott-her şey seninle ilgili olmak zorunda değil, biliyorsun. Bu benimle ilgili. Burası çok gü-

zel.." Etrafına bakıyor. Ve ürperiyor. "*Fazla* güzel. Burada çok vakit geçirirsem -hatta çok fazla düşünürsem bile- bu güzellik beni delirtebilir. Yani vaktimiz kısaysa, Tanrı aşkına *sen* de kısa kes. Bana onu nasıl gömdüğünü anlat."

Scott hafifçe diğer tarafa dönüyor. Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları bedeninin hatlarını boyuyor: kürek kemiğinin çıkıntısı, belinin girintisi, kalçasının kıvrımı, bacağının kaslı şişkinliği. Scott haçın kenarına dokunuyor. Uzun otlar arasından zar zor görünen şırınganın cam gövdesi, süslü ama kıymetsiz bir definenin unutulmuş parçası gibi parlıyor.

"Üzerini otlarla örtüp eve döndüm. Neredeyse bir hafta boyunca dönemedim. Hastaydım. Ateşim vardı. Babam bana sabahları mısır gevreği, akşam işten döndüğünde de çorba veriyordu. Paul'ün hayaletinden korkuyordum ama hiç görmedim. Sonra iyileştim ve babamın küreğiyle buraya gelmeye çalıştım ama *gelmiyordu*. Sadece kendim gelebiliyordum. Havyanların-*hayvanlarırı*-onu yediğini sanmıştım-gülenlerin falan-ama dokunmamışlardı. Bu yüzden geri dönüp tavan arasında bulduğum bir oyuncak kürekle tekrar geri geldim. Oyuncak küreği getirebildim. Mezarını da onunla kazdım, Lisey, çok küçükken oynadığımız plastik, kırmızı bir kürekle."

Batan güneş solup pembeleşmeye başlamış. Lisey kollarını Scott'a dolayıp sarılıyor. Scott da ona sarılıyor ve yüzünü bir iki dakikalığına saçlarına gömüyor. "Onu çok seviyordun," diyor Lisey.

"Benim ağabeyimdi," diye karşılık veriyor Scott ve bu cçvap yeterli.

Artan loşlukta orada dikilirlerken Lisey bir şey daha görüyor veya gördüğünü sanıyor. Bir başka tahta parçası mı? Öyle görünüyor, patikanın acıbakla kaplı tepe eteğinden tam ayrıldığı noktada (burada leylak rengi, mora dönüşmekte) bir başka kasa parçası gibi. Hayır bir değil, iki parça.

Parçalanmış bir başka haç mı?

"Scott, burada gömülü *başka* biri var mı?"

"Hı?" Şaşırmış gibi. "Hayır! Bir mezarlık var elbette ama burada değil..." Lisey'in baktığı yeri görüyor ve hafifçe gülüyor. "Ah, vay canına! O bir haç değil, bir *tabela!* Paul onu ilk *bool* avlarını hazırlamaya başladığında yapmıştı. Hâlâ tek başına gelebildiği zamanlarda. O eski tabelayı tamamen unutmuşum!" Lisey'in kollarından kurtulup aceleyle o tarafa yürüyor. Patikada hızlı adımlarla ilerliyor. Ağaçların altına doğru. Bu durum Lisey'in pek hoşuna gitmiyor.

"Hava kararıyor, Scott. Artık gitsek iyi olmaz mı?"

"Birazdan, biriciğim. Bir dakika sonra." Tahtalardan birini alıp ona götürüyor. Lisey harfleri görebiliyor ama çok soluklar. Yazıyı okuyabilmek için tahtaya iyice yakından bakması gerekiyor:

HAVUZA GİDER

"Havuz mu?" diye soruyor Lisey.

"Havuz," diye onaylıyor Scott ve gülüyor. O sırada Sihirli Orman'da (karanlığın çoktan çöktüğü) ilk kahkahalar seslerini yükseltiyor.

Sadece iki veya üç taneler ama bu sesler Lisey'i hayatı boyunca hiç olmadığı kadar dehşete düşürüyor. Bunlar ona sırtlan sesi gibi değil *insan* sesi gibi geliyor, bir on dokuzuncu yüzyıl tımarhanesinin aklını kaçırmış sakinleri gibi. Scott'ın kolunu yakalayarak tırnaklarını gömecek kadar sıkı kavrıyor ve kendisine bile yabancı gelen bir sesle geri dönmek istediğini, onu hemen geri götürmesini söylüyor.

Uzaklardan hafif bir zil sesi duyuluyor.

"Evet," diyor Scott tabelayı otların arasına fırlatarak. Üstlerinde bir esinti sevgili ağaçlarını hışırdatıp acıbakladan daha yoğun, neredeyse yapışkan bir koku yaymalarına sebep oluyor. "Burası karanlıkta gerçekten tekin değil. Havuz güvenli, kumsal da... banklar... hatta belki mezarlık da. Ama..."

Koroya daha fazla kahkaha katılıyor. Birkaç saniye sonra sayıları düzineleri buluyor. Bazıları yükselip tizleşerek Lisey'in içinde çığlık atma

hissi uyandıran cam-kırığı vaveylalara dönüşüyor. Sonra alçalıp çamurun içinden yükseliyormuş gibi gelen boğuk kıkırdamalar halini alıyorlar.

"Scott, *ne* bunlar?" diye fısıltıyla soruyor. Scott'ın omzunun gerisindeki ay şişirilmiş bir gaz balonuna benzemekte. "Sesleri hayvana pek benzemiyor."

"Bilmiyorum. Dört ayak üzerinde koşuyorlar ve bazen de... neyse. Onları hiç yakından görmedim. İkimiz de görmedik."

"Bazen ne, Scott?"

"Ayağa kalkıyorlar. İnsanlar gibi. Etraflarına bakınıyorlar. Önemli değil. Asıl önemli olan geri dönmek. İstiyorsun, değil mi?"

"Evet!"

"O halde gözlerini kapa ve The Antlers'daki odamızı hayal et. Elinden geldiğince net görmeye çalış. Bana faydası olacak. Bizi hızlandıracak."

Lisey gözlerini kapıyor ve korkunç bir an için zihninde hiçbir şey canlandıramıyor. Sonra ay, bulutlardan birinin ardından yüzünü gösterdiğinde odaya dolan ışığın yatağın iki yanındaki masa ve sandalyeleri aydınlatışını hatırlıyor. Hemen ardından gözünün önüne duvar kâğıdının desenı (güller), yatak başının şekli geliyor ve yatağın yaylarının her hareketlerinde gıcırdayışını duyar gibi oluyor. Kararan ağaçlıkta

(Orman Sihirli Orman)

gülen yaratıkların korkunç sesi aniden hafifler gibi oluyor. Kokuların şiddeti de azalıyor ve Lisey'in bir parçası oradan ayrıldığı için gerçekten üzülüyor ama duyduğu en yoğun his rahatlama. Bedeni için (elbette) aklı için (kesinlikle) ama en çok da ruhu için, moktan ölümsüz *ruhu* için bu rahatlama çünkü belki Scott Landon gibileri Boo'ya Moon gibi yerlere uçup gidebilirler ama böyle gariplikler ve bu olağanüstü güzellik bir kitabın sayfalarında veya bir sinema perdesinde olmadığı sürece onun gibi sıradan insanlar için çok fazla.

Ve ben pek azını gördüm, diye düşünüyor.

"Güzel!" diyor Scott ve Lisey onun sesinde hem rahatlama hem de şaşkın bir neşe duyuyor. "Lisey, bu konuda çok..." *başarılısın* diye bitirecek ama o bunu diyemeden, onu kollarından bırakmadan ve gözlerini açmadan önce Lisey biliyor ki

5

"Döndüğümüzü biliyordum," diye bitirdi ve gözlerini açtı. Anının yoğunluğu öylesine fazlaydı ki bir an için yirmi yedi sene önce New Hampshire'da iki gece boyunca paylaştıkları gölgeli, sakin otel odasını göreceğini sandı. Gümüş küreğin sapını öyle sıkı kavramıştı ki iradesinin gücüyle parmaklarını teker teker açması gerekti. Sarı lokum karesini -kurumuş kanla kaplı ama rahatlatıcı- tekrar göğsüne koydu.

Sonra ne oldu? Bana tüm olanlardan sonra öylece sarılıp uyuduğunuzu mu söyleyeceksin?

Evet, aşağı yukarı böyle olmuştu. Lisey tüm olanları unutmaya çok hevesliydi, Scott ondan da fazla. Geçmişini anlatmak büyük cesaret gerektirmişti ve buna hiç şaşmamalıydı. Ama hatırladığı kadarıyla Lisey o gece ona bir soru daha *sormuştu.* Ertesi gün Maine'e dönerlerken neredeyse bir tane daha soracaktı ama son anda gerek olmadığını fark edip vazgeçmişti. Sorduğu soru, kahkahaların başlayıp dehşetin içindeki tüm merakı öldürmesinden hemen önce Scott'ın söylediği bir şeyle ilgiliydi. Scott'ın Paul'den bahsederken *hâlâ tek başına gelebildiği zamanlarda* derken ne kastettiğini merak etmişti.

Scott şaşırmıştı. "Bunu düşünmeyeli yıllar oldu ama evet, yapabiliyordu," demişti. "Ama onun için daha zordu. Benim için beysbol topuna vurmanın zor olması gibi. Bu yüzden genelde bana yaptırırdı, bir süre sonra da yetisini tamamen kaybetti sanırım."

Arabadayken aklına gelen soru, kırık tabelanın bir zamanlar işaret etmekte olduğu havuzla ilgiliydi. Scott'ın konuşmalarında hep bahsettiği

havuz o muydu? Lisey sormamıştı zira cevap aşikârdı. Scott'ın dinleyicileri efsane-havuzunun, lisan-havuzunun (hepimizin bazen suyunu içtiği, içinde yüzdüğü ve belki küçük bir de balık yakaladığı) figüratif olduğunu düşünüyordu muhtemelen ama Lisey işin aslını biliyordu. Gerçekten bir havuz vardı. Lisey bunu biliyordu çünkü Scott'ı *tanıyordu*. Artık biliyordu çünkü oraya gitmişti. Sevgili Tepesi'nden Sihirli Orman'a uzanan patikayı takip ederek oraya ulaşabilirdiniz ama önce Zil Ağacı'nı ve mezarlığı geçmek durumundaydınız.

"Onu almaya gittim," diye fısıldadı küreği tutarak. Sonra aniden, "Ah Tanrım, *ayı* hatırlıyorum," dedi ve teni öylesine ürperdi ki yatağın üzerinde hafifçe kıvrandı.

Ay. Evet. Ardında bıraktığı kuzey ışıklarından ve soğuktan sonra afallatacak kadar farklı gelen kanlı turuncu uyuşuk ay. Seksi-yaz çılgınlığındaydı bu ay, karanlık bir lezzetteydi ve havuzun yanındaki vadiyi Lisey'in dilediğinden daha iyi aydınlatmaktaydı. Artık onu ilk gittiği andaki kadar net görebiliyordu zira mor perdeyi yırtıp tamamen indirmişti ama bir anı, sadece bir anıydı ve içinden bir ses, Lisey'in anısının onu olabilecek en uzak noktaya götürmüş olduğunu söylüyordu. Belki biraz daha ileri -kendi şahsi kitaplığından bir iki başka resim- ama fazla değil, ondan sonra Boo'ya Moon'a bizzat gidecekti.

Asıl soru şuydu: Başarabilecek miydi?

Sonra aklına bir başka soru geldi. *Ya şimdi o da kefenlilerden biriyse?*

Bir görüntü bir an için Lisey'in zihninde belirginleşmeye çalıştı. Eski tarz kefenlere sarınmış sessiz şekiller gördü. Oturuyorlardı. Ve Lisey nefes alıp verdiklerini düşünmüştü.

Bedeni baştan ayağa ürperdi. İçtiği Vicodin'e rağmen göğsünde bir acı hissetti ama ürpertiyi önlemenin bir yolu yoktu. Bittiğinde pratik çözümler üzerinde tekrar düşünmeye başlayabildi. En önemli soru, diğer tarafa tek başına gidip gidemeyeceğiydi. Zira kefenliler olsun olmasın buna *mecburdu*.

Scott tek başına gidebilmiş ve ağabeyi Paul'ü de götürmeyi başarmıştı. Yetişkinliğinde de Lisey'i The Antlers'dan oraya götürebilmişti. Hayati soru, on yedi yıl sonra, 1996'nın ocak ayının o soğuk gecesinde ne olduğuydu.

"Tamamen *göçmüş* değildi," diye mırıldandı. "Elimi sıkmıştı." Evet ve bir yerlerde muhtemelen var gücüyle sıkmaya çalışıyor olduğunu düşünmüştü, bu Lisey'i onun götürdüğü anlamına mı gelirdi?

"Ona bağırmıştım," diyerek gülümsedi Lisey. "Eve dönmek istiyorsa beni olduğu yere götürmesini söylemiştim... ve hep bunu yaptığını düşünmüştüm..."

Palavra, Lisey, hiçbir zaman öyle düşünmedin. Öyle değil mi? Bugün göğsün neredeyse koparılana ve böylece mecbur kalana dek hiç düşünmemiştin. Onun için, madem düşünmeye başladın, hakkını vererek *yap. O gece seni diğer tarafa o mu çekmişti? O mu yaptı?*

Bunun tavuk-yumurta tarzı, tatmin edici bir cevaptan yoksun sorulardan biri olduğuna karar vermek üzereydi ki Scott'ın, *Lisey, bu konuda çok başarılısın!* dediğini hatırladı.

Diyelim ki 1996'da bunu tek başına yapmıştı. Öyle bile olsa Scott *hayattaydı* ve elini çok hafifçe de olsa sıkıyordu ve bu da bir geçit açtığı anlamına...

"Hâlâ orada," dedi. Küreğin sapını yine kavramıştı. "O geçit hâlâ duruyor, öyle *olmalı,* çünkü bunların hepsini o hazırladı. Beni hazırlamak için de bana kahrolası bir *bool* avı bıraktı. Sonra dün, Amanda'nın yatağında... o *sendin*, Scott, biliyorum. Bir kanlı-*bool*un... ve bir ödülün yaklaştığını söyledin... bir içki dedin... bana biriciğim dedin. Peki şimdi neredesin? Beni götürmene ihtiyacım varken neredesin?"

Duvardaki saatin tik taklarından başka cevap yoktu.

Gözlerini kapa. Böyle de demişti. *Gözünün önüne getir. Olabildiğince iyi görmeye çalış. Faydası olacak. Bu konuda çok başarılısın.*

"Olsam iyi olur," dedi güneşli, boş, Scott'sız yatak odasına.

Scott Landon'ın ölümcül bir kusuru varsa o da çok fazla düşünmesi olabilirdi ama bu hiçbir zaman *Lisey'in* sorunu olmamıştı. Nashville'deki o sıcak günde durup ne yapacağını düşünmeye kalkmış olsaydı Scott çok büyük ihtimalle ölmüş olurdu. Onun yerine harekete geçmiş ve o an tutmakta olduğu kürekle Scott'ın hayatını kurtarmıştı.

Babamın küreğini getirmek istedim ama gelmedi.

Nashville'den gelen kürek diğer tarafa gidecek miydi peki?

Lisey gideceğini sanıyordu. Ve bu iyiydi. Küreği yanında tutmak istiyordu. "Sonuna dek dost," diye fısıldadı ve gözlerini kapadı.

Artık çok canlı olan Boo'ya Moon anılarını zihninde toplamaya başlamışken huzursuz edici bir soru konsantrasyonunu bozdu.

Orada şimdi saat kaç, küçük Lisey? Yani acaba gece mi gündüz mü? Scott hep bilirdi -en azından bildiğini söylerdi- ama sen Scott değilsin.

Hayır ama Scott'ın en sevdiği rock parçalarından birini hatırlayabiliyordu: 'Night Time Is The Right Time.'(*) Boo'ya Moon'da gece *yanlış* zamandı; kokular pisleşir, yiyecekler zehirleyebilirdi. Gülenler gece vakti ortaya çıkıyordu. Dört ayak üzerinde koşan ama bazen insanlar gibi iki ayak üzerine kalkıp etraflarına bakan yaratıklar. Ve başka şeyler vardı, daha kötü şeyler.

Mesela Scott'ın uzun oğlanı.

Çok yakında, hayatım. Sıcak Nashville güneşi altında, Lisey'in öleceğinden emin olduğu gün, kızgın kaldırımda yatarken böyle demişti. *Yemeğini yediğini duyabiliyorum.* Ona neden bahsettiğini anlamadığını söylemeye çalışmış, Scott bunun üzerine kolunu çimdikleyerek ne kendi zekâsını ne onunkini hafife almasını söylemişti.

Çünkü oraya gitmiştim. Çünkü kahkahaları duymuş ve bekleyen daha kötü şeyler olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Ve vardı gerçekten. Bahsettiği şeyi görmüştüm. 1996'da onu eve getirmek için Boo'ya Moon'a gittiğimde görmüştüm. Sadece yandan ama bu kadarı yetmişti.

(*) Gece Doğru Zamandır.

"Sonsuzdu," diye mırıldandı Lisey ve bunun doğru olduğuna inandığını fark ederek dehşete kapıldı. 1996'da vakit geceydi. Soğuk misafir odasından Scott'ın öteki dünyasına gittiğinde geceydi. Patikadan ağaçların arasına, Sihirli Orman'a girmişti ve...

Yakınlarda bir motor gürültüyle hayata geldi. Lisey'in gözleri aniden açıldı, neredeyse çığlık atacaktı. Sonra yavaş yavaş yine gevşedi. Yan komşu Herb Galloway veya ara sıra günübirlik tuttuğu Lutrell denen çocuk çim biçiyordu sadece. Bu, Scott'ı oturma odasında hâlâ nefes alır ancak bu dünyayla ilişiği kesilmiş halde bulduğu '96'daki o buz gibi ocak gecesinden tamamen farklıydı.

Yapabilsem bile bu şekilde yapamam, çok gürültü var, diye düşündü.

Dünya çok fazla bizimle, diye düşündü.

Bunu kim yazmıştı, diye düşündü. Ve sıkça olduğu gibi düşünceleri acı verici bir şekilde yine Scott'a bağlandı. *Scott olsa bilirdi mutlaka.*

Evet, Scott bilirdi. Tüm o motel odalarında başı daktilosuna **(SCOTT VE LISEY İLK YILLAR!)** eğik, daha sonraları diz üstü bilgisayarının ekranının ışığı yüzüne vururken çalışmasını hatırladı. Bazen yanındaki küllükte dumanı tüten bir sigara olurdu, bazense bir içki ama tek perçem saçı daima alnına düşmüş olurdu. Yatakta üzerine yatışını, arabalar ve kamyonlar yakındaki caddeden durmaksızın geçerken Bremen'deki **(SCOTT VE LISEY ALMANYA'DA!)** korkunç evde her ikisi de çıplak ve kahkahalar atar halde, azmış ama pek mutlu değilken peşinden koşturmasını hatırladı. Vücuduna kollarının dolanışını, ona sarıldığı tüm o anları, kokusunu, kirli sakalla kaplı yanağının kendininkine sürtmesini hatırladı ve koridorun sonundaki kapıyı çarpıp *Hey, Lisey, ben geldim-her şey aynı mı?* diye seslendiğini duymak için ruhunu, evet, kahrolası ölümsüz ruhunu satabileceğini düşündü.

Sus ve gözlerini kapa.

Kendi sesiydi ama aynı zamanda neredeyse *onunkiydi*, çok iyi bir taklitti. Lisey böylece gözlerini kapadı ve ılık gözyaşlarının neredeyse onu

rahatlatırcasına aktığını hissetti. Ölüm hakkında söylenmeyen çok şey olduğunu keşfetmişti, en önemlileriyse sevilenin yürekteki hatırasının ölmesinin ne kadar uzun sürdüğüydü. *Bu bir sır*, diye düşündü Lisey. *Öyle olmalı. Ayrılığın bu kadar zor olduğunu bilse kim başkasıyla yakınlaşmaya cesaret edebilir? Yürekte her seferinde bir kez daha ölmeye devam ediyorlar, değil mi? Seyahate çıkarken komşudan arada bir uğrayıp sulamasını rica etmeyi unuttuğunuz zavallı bir bitki gibi ve bu çok* üzücü...

O kederi ve acının yine sinsice kendini göstermeye başladığı göğsünü düşünmek istemiyordu. Aklını yine Boo'ya Moon'a yönlendirdi. Sıfırın altındaki dondurucu soğuğuyla Maine'den bir anda ayrılıp göz açıp kapayıncaya dek tropik bir geceye varmanın ne kadar şaşırtıcı ve harika olduğunu hatırladı. Havanın her nasılsa üzgün dokusu ve begonyayla yaseminin ipeksi kokusu. Batan güneşin ve doğan ayın olağanüstü renklerini ve uzaktan gelen zil sesini hatırladı. Aynı zil.

Gallowaylerin bahçesindeki çim biçme makinesinin gürültüsünün tuhaf bir şekilde uzaklaşmış olduğunu fark etti. Geçmekte olan motosikletin homurtusu da azalmıştı. Bir şeyler oluyordu, bundan neredeyse emindi. Bir yay geriliyor, bir kuyu doluyor, bir tekerlek dönüyordu. Belki dünya o kadar da onunla değildi.

Ama ya oraya gidersen ve gece vakti olduğunu görürsen? Hissettiklerinin uyuşturucu etkisi ve ümitli düşünceler olmadığını varsayıp gittiğini düşünelim ya vardığında kötü şeylerin ortaya çıktığı gece vakti olursa? Scott'ın uzun oğlanı gibi yaratıkların?

O zaman geri dönerim.

Yani zamanın olursa.

Evet, yeterince zamanım o...

Aniden, şok edici bir şekilde gözkapaklarına düşen ışıklar kırmızıdan neredeyse siyah denebilecek koyu mora dönüştü. Sanki bir perde çekilmişti. Ama perde, genzine aniden dolan muhteşem egzotik kokuları

engelleyemiyordu: tüm o çiçeklerin iç içe geçmiş kokusu. Bacaklarında ve sırtında otların hafif temasını hissedebiliyordu.

Başarmıştı. Diğer tarafa geçmişti. Gidebilmişti.

"Hayır," dedi Lisey gözleri hâlâ kapalı halde-ama çok cılız bir itirazdı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Lisey, diye fısıldadı Scott'ın sesi. *Ve vaktin dar. UGAK, biriciğim.*

Ve bu sesin son derece haklı olduğunu bilen Lisey -vakti gerçekten de dardı- gözlerini açtı ve yetenekli kocasının çocukluğunda kaçtığı dünyada doğrulup oturdu.

Boo'ya Moon'da doğrulup oturdu.

6

Ne geceydi *ne de* gündüz ve Lisey buna pek şaşırmamıştı. Daha önceki iki ziyaretinde tam alacakaranlıktan önce gelmişti, aynı vakitte gelmiş olması onu neden şaşırtacaktı?

Parlak turuncu güneş, sonsuza uzanıyormuş gibi görünen acıbakla tarlasının ardındaki ufka yaklaşmıştı. Diğer tarafta Lisey'in o güne dek gördüğü en kocaman ay doğmaktaydı.

Bu bizim ayımız değil, değil mi? Nasıl olabilir?

Bir esinti, terle nemlenmiş saçlarının uçlarını dalgalandırdı ve uzakta bir zil çıngırdadı. Hatırladığı bir sesti. Hatırladığı bir zildi.

Acele etsen iyi olur, sence de öyle değil mi?

Öyleydi gerçekten. Havuzun orası güvenliydi, Scott öyle demişti ama oraya Sihirli Orman'dan gidiliyordu ve orası tekinsizdi. Mesafe kısaydı ama acele etse iyi olacaktı.

Paul'ün mezarındaki haçı arayarak ağaçlara doğru tepenin yarısını koşarak tırmandı. Önce bulamadı, sonra bir tarafa yatık halde durduğu-

nu gördü. Düzeltmeye vakti yoktu... ama yine de durup düzeltti çünkü Scott'ın öyle yapacağını biliyordu. Gümüş küreği kısa bir süre için kenara bıraktı (sarı örtü parçası gibi kürek de onunla bu tarafa gelmişti) ve iki elini kullanarak haçı düzeltti. Burada hava olmalıydı zira Scott'ın zahmetle yazmış olduğu tek sözcük **-PAUL-** soluklaşmış, neredeyse görünmez olmuştu.

Galiba son gelişimde de düzeltmiştim, diye düşündü. *'96'da. Şırıngayı da bulmak istemiştim ama aramaya zamanım yoktu.*

Yine yoktu. Bu, Boo'ya Moon'a üçüncü gerçek yolculuğuydu. İlki o kadar kötü değildi çünkü Scott yanındaydı ve The Antlers'daki yatak odalarına dönmeden önce sadece kırık **HAVUZA GİDER** tabelasına kadar ilerlemişlerdi. Ama 1996'daki ikinci seferde Sihirli Orman'ın içinden geçen patikada tek başına ilerlemişti. Havuzun ne kadar uzakta olduğunu, orada ne bulacağını bilmeden oraya gitme cesaretini nasıl toplayabildiğini hatırlayamıyordu. Bu yolculuğun da kendine özgü güçlükleri vardı tabii. Üstü çıplaktı, parçalanmış sol göğsü yine zonklamaya başlamıştı ve kanının kokusunun ne tür yaratıkları çekeceğini Tanrı bilirdi. Gerçi artık bu yüzden endişelenmek için çok geçti.

Bir şey bana saldıracak olursa, diye düşündü küreği kısa tahta sapından tutup alarak, *mesela o gülen yaratıklardan biri... onu Küçük Lisey'in Güvenilir Manyak Vurucusu ile etkisiz hale getiririm. Telif 1988, patent beklemede. Tüm hakları mahfuzdur.*

İleride bir yerde zil tekrar çıngırdadı. Kanlar içindeki Lisey üstü çıplak, yalınayak, altında sadece eski bir çift kot şort, sağ elinde gümüş kürekle hızla kararmakta olan patikada ilerlemeye koyuldu. Havuzun uzaklığı sekiz yüz metreden fazla olamazdı. Orası karanlıkta bile güvenliydi. Vardığında kalan son birkaç parça giysisini de çıkarıp suyunda yıkanabilirdi.

7

Ağaçların altına girdiğinde etrafın iyice loşlaşmış olduğunu gördü. İçinden bir ses acele etmesini söylüyordu ama rüzgâr, zili -artık çok yakındaydı ve sağlam bir kordonla bir dala bağlanmış olduğunu biliyorduyine çıngırdattığında anıların kuvvetle hücum etmesiyle durdu. Zilin bir kordonla bağlanmış olduğunu biliyordu çünkü on yıl önceki son ziyaretinde onu görmüştü. Ama Scott onu çok daha evvel, evlenmelerinden de önce yürütmüştü. Lisey bunu biliyordu zira zilin sesini 1979'da da duymuştu. O zaman bile nahoş bir aşinalığı vardı. Nahoştu çünkü o zilin sesini Boo'ya Moon'a gelmeden öncesinden beri sevmezdi zaten.

"Ve ona da söylemiştim," diye mırıldandı küreği diğer eline alıp saçını geriye atarken. Sarı lokum omzunda duruyordu. Etrafını saran sevgili ağaçları fısıldar gibi hışırdadı. "Fazla bir şey söylemedi ama sanırım ciddiye aldı."

Yürümeye devam etti. Patika aşağı eğim kazandı, ardından ağaçların seyreldiği ve aralarından kuvvetli kızıl ışık huzmelerinin sızdığı bir tepeciğe doğru yükseldi. Henüz tam günbatımı değildi o halde. Güzel. İşte zil de buradaydı, iki yana sallanarak hafifçe çıngırdamaktaydı. Bir zamanlar Cleaves Mills'deki Pat's Pizza&Café'deki kasanın hemen yanında duruyordu. Genellikle otellerin resepsiyon masalarında bulunan, elin tepeden inme darbesiyle bir kez *ding!* edip susan türden değil, okullardaki elle çalınan ve salladıkça *ding-dong!* etmeyi sürdüren zillerin küçük bir kopyasıydı. Ve Lisey'in orada garsonluk yaptığı yılın büyük bölümünde geceleri mesaisi olan aşçı Chuckie G o zile *bayılırdı*. Scott'a bazen bu zilin sesinin Chuckie G'nin ulumaya benzer bağırışıyla birlikte rüyalarına girdiğini söylemişti: *Sipariş hazır, Lisey! Haydi, çabuk olalım! İnsanlar aç bekliyor*! Evet, yataktayken Scott'a Chuckie G'nin zilinin sesinden ne kadar nefret ettiğini söylemişti. 1979 baharı olmalıydı zira o zamandan sonra zilin rahatsız edici çıngırtısını duymaz olmuştu. Zilin kayboluşuyla Scott arasın-

da bir bağlantı olduğu Lisey'in aklının ucundan bile geçmemişti, buraya ilk gelişinde duyduğunda bile -o sırada pek çok şey olmaktaydı, çok fazla garip girdi vardı- ve Scott da bu konuda tek kelime bile etmemişti. Lisey 1996'da onu ararken Chuckie G'nin kayıp zilinin sesini tekrar duymuştu ve bu kez

(çabuk olalım aç insanlar sipariş hazır)

ne olduğunu anlamıştı. Ve her şey son derece mantıklı görünmüştü. Ne de olsa Scott Landon, Auburn Şaka Dükkânı'na evrenin merkezi muamelesi yapan adamdı. Kız arkadaşının asabını bozan zili çalıp Boo'ya Moon'a götürmek harika bir şaka olmaz mıydı? Ve çıngırdasın diye rüzgârın önüne böylesine asmak?

Geçen sefer üzerinde kan vardı, dedi anıların derinden gelen sesi. *1996'da kan.*

Evet ve Lisey'in ödünü patlatmıştı, buna rağmen yürümeye devam etmişti... bu kez kan yoktu. Paul'ün mezarındaki haçın üzerinden isminin silinmesine yol açan hava koşulları, zili de temizlemişti. Ve Scott'ın yirmi yedi yıl önce (zaman burada da aynı şekilde ilerliyorsa elbet) asmak için kullandığı kordon neredeyse kopma noktasına gelmişti-zil çok yakında patikaya düşerdi. O zaman şaka da sona erecekti.

Sezgisi ona hayatında olmadığı kadar güçlü bir mesaj gönderdi ve gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Kendini gümüş küreği Zil Ağacı'nın dibine bırakırken gördü ve gördüğünü sorgulamaksızın, tereddütsüzce yerine getirdi. Kürek yaşlı, yumrulu ağacın dibine aitmiş gibi görünüyordu. Dalda gümüş zil, kökte gümüş kürek. *Neden* böyle kusursuz göründüğüne gelince... bunu sormaya kalkarsa daha önce Boo'ya Moon'un neden var olduğunu sorması gerekirdi. Küreğe bu kez *kendini* korumak için ihtiyacı olacağını sanmıştı. Görünüşe bakılırsa yanılmıştı. Küreğe son bir kez baktı (daha fazlasına vakti yoktu) ve yürümeye devam etti.

8

Patika onu bir başka ağaç kümesine götürdü. Akşamüstünün kuvvetli kızıl ışıkları burada soluk turuncuya dönüşmüştü ve ormanın ilerideki, daha karanlık kesimlerinden ilk gülen yaratığın sesi duyuldu. İnsansı korkunç sesi cam deli-merdivenini tırmandı ve Lisey'in tüyleri diken diken oldu.

Çabuk ol, biriciğim.

"Tamam, pekâlâ."

İkinci kahkaha ilkine eklendi, Lisey tekrar ürperdi ama iyiydi. Patika az ileride çok iyi hatırladığı iri bir gri kayanın etrafından dolanıyordu. Onun ardında derin-derin ve *büyyük*-bir boşluk ve havuz vardı. Havuzda güvende olacaktı. Havuz ürkütücüydü ama güvenliydi. Orası...

Lisey aniden bir şeyin onu takip etmekte ve günün son ışıklarının yok olmasını beklemekte olduğunu hissetti.

Pusuda.

Kalbi yaralı göğsünü acıtacak kadar şiddetli çarparak gri kayanın etrafından dolaştı. İşte havuz oradaydı. Gerçekleşmiş bir rüya gibiydi. Hayalet gibi parlayan yüzeyine bakarken son anılar yerine oturdu. Hatırlamak yuvaya dönmek gibiydi.

9

Gri kayanın çevresinden dolaşıyor ve zilin üzerinde gördüğü ve onu endişelendiren kan aklından uçup gidiyor. Ardında bıraktığı rüzgârın çığlıklarını ve keskin soğuğu unutuveriyor. Bir an için bulup eve götürmek için geldiği Scott'ı bile unutuyor... eve dönmek isteyeceğini varsayarak elbette. Havuzun hafifçe parlayan yüzeyine bakıyor ve her şeyi unutuyor. Çünkü çok güzel. Ve ömründe ilk kez görmesine rağmen kendini evine

gelmiş gibi hissediyor. O yaratıklardan biri gülmeye başlasa bile korkmayacak çünkü burası güvenli. Bunu ona herhangi birinin söylemesine gerek yok, bu gerçeği kemiklerinde hissediyor. Scott'ın yıllardır konuşmalarında ve kitaplarında buradan bahsettiğini bildiği gibi.

Buranın hazin bir yer olduğunu da biliyor.

Hepimizin içmek, kıyısında balık tutmak, yüzmek için gittiği havuz bu; aynı zamanda bazı cesur ruhların küçük ahşap kayıklarına atlayıp büyük avlar peşine düştüğü havuz. Hayatın havuzu, hayal gücünün kaynağı ve içinden bir ses, herkesin onu farklı bir şekilde gördüğünü söylüyor ama iki ortak nokta var: Sihirli Orman'ın yaklaşık bir buçuk kilometre içinde ve daima hüzünlü. Çünkü burasının tek olayı hayal gücü değil. Aynı zamanda

(*teslim olmak*)

beklemekle ilgili. Sadece oturmak... rüyamsı dalgalara bakmak... ve beklemek. *Geliyor*, diye düşünüyorsunuz. *Çok yakında geliyor, biliyorum*. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorsunuz ve yıllar geçiyor.

Bunu nereden biliyorsun, Lisey?

Galiba ona ay söyledi; ve soğuk pırıltılarıyla gözleri kör eden kuzey ışıkları; Sevgili Tepesi'ndeki güllerle yaseminlerin tatlı kokusu; en çok da dayanmaya, dayanmaya, dayanmaya çalışan Scott'ın gözleri. Buraya getiren yola girmemek için.

Ormanın derinliklerinden gelen gülüşler artıyor ve sonra bir şey kükreyerek onları bir an için susturuyor. Arkasındaki zil bir kez çıngırdayıp sessizleşiyor.

Acele etsem iyi olacak.

Aceleciliğin burasıyla tezat bir kavram olduğunu bildiği halde böyle düşünüyor. Sugar Top'taki evlerine mümkün olduğunca çabuk dönmeleri gerek ve bunun tek sebebi Sihirli Orman'ın karanlık köşelerinde gözlerini avlarına dikerek pusuda beklemesi muhtemel vahşi canavarların varlığı

değil, Scott orada ne kadar uzun kalırsa geri dönüşünün o kadar zor olacağını hissetmesi. Ayrıca...

Lisey havuzun durgun yüzeyi üzerinde yanmakta olan bir taş gibi yükselen ayı görmenin nasıl olacağını düşünüyor: *Beni büyüleyebilir.*

Evet.

Tepenin bu tarafından aşağı inen ahşap basamaklar var. Her birinin yanında da üzerine bir sözcük kazınmış taştan bir direk. Lisey bunları Boo'ya Moon'da okuyabiliyor ama evde hiçbir anlamları olmayacağını biliyor. Oraya döndüğünde en basitini bile hatırlayamayacağını da. XT'nin ekmek anlamına gelmesi gibi.

Basamakların sonunda nihayet yer seviyesiyle birleşen ahşap bir platform var. İnce, beyaz kumlardan oluşan kumsal hızla yok olan ışık altında pırıldamakta. Kumsalın gerisinde, havuza bakan ve kayalar üzerinde basamak basamak yükselen iki yüz civarı oyulmuş taş bank var. Yan yana oturdukları takdirde bin, hatta iki bin kişi sığabilir ama o kadar yok. Lisey sayılarının elli altmış civarı olduğunu düşünüyor. Pek çoğu kefene benzer ince kumaşlara sarınmış. Ama ölülerse nasıl oturuyorlar? Peki gerçekten bilmek istiyor mu?

Kumsalda dağınık halde ayakta duran iki düzine civarı kişi de var. Altı yedi kişi ise havuzun içinde. Sessizce ilerliyorlar. Lisey basamakları inip daha önce pek çok ayağın basıp sıkıştırdığı yol üzerinde kumsala doğru yürürken bir kadının eğilip yüzünü yıkamaya başladığını görüyor. Bunu bir rüyadaymış gibi ağır hareketlerle yapıyor ve Lisey'in aklına Nashville'deki, her şeyin bir anda ağır çekimdeymiş gibi yavaşladığı ve Sarışın'ın kocasını öldürmeye niyetlendiğini anladığı anlar geliyor. O da rüya gibiydi ama aslında değildi.

Sonra Scott'ı görüyor. Havuza bakan onuncu sıradaki banklardan birinde oturuyor. İyi Ana'nın örtüsü hâlâ yanında ama burası fazla sıcak olduğu için evdeki gibi sarınmamış. Dizlerinin üzerinde örtülü, büyük bölümüyse ayaklarının üzerinde birikmiş. Lisey örtünün nasıl hem burada

hem misafir odasında olabildiğini merak ediyor ve *belki bazı şeyler özeldir, Scott gibi*, diye düşünüyor. Peki ya kendisi? Sanmıyor. Hayır, o özel değil, küçük Lisey özel değil. *Tamamen* burada olduğunu düşünüyor. Ya da tamamen *gitmiş*, hangi dünyadan bahsedildiğine bağlı.

Ona seslenmek için derin bir nefes alıyor ama sonra vazgeçiyor. Güçlü bir sezgi ona engel oluyor.

Şşş, diye düşünüyor. *Ses çıkarma, küçük Lisey. Şimdi*

10

Şimdi sessiz olman gerek, diye düşündü ocak 1996'da olduğu gibi.

Her şey o zaman nasılsa öyleydi ama artık daha iyi görebiliyordu çünkü daha önce gelmişti. Havuzu içine alan kayalık vadide gölgeler henüz belirmeye başlamıştı. Suyun şekli neredeyse bir kadının kalçası gibiydi. Arka uçta, kalçanın bele geçtiği noktada ok ucu şeklinde beyaz bir kumsal parçası vardı. Üzerinde, birbirinden uzak duran dört kişi vardı. İki kadın ve iki adam, gözlerini havuzun suyuna dikmiş bakıyordu. Suyun içinde altı kişi daha vardı. Hiçbiri yüzmüyordu. Çoğu suya sadece baldır hizasına dek girmişti, biriyse beline kadar ilerlemişti. Lisey adamın yüz ifadesini görebilmeyi diledi ama fazla uzaktaydı. Sudaki ve kumsaldaki insanların -Lisey henüz suya girebilecek cesareti toplayamamış olduklarını düşündü- gerisinde oyulmuş yüzlerce taş bank vardı. Üzerlerinde de dağınık bir şekilde oturmuş belki iki yüz kişi. Daha önce sadece elli altmış kişi vardı, bu kez sayıları artmıştı. Gördüğü her bir kişiye karşılık dördü o korkunç kefenlere sarınmış haldeydi.

Bir de mezarlık var. Hatırlıyor musun?

"Evet," diye fısıldadı Lisey. Göğsü yine çok acımaya başlamıştı. Havuza bakınca Scott'ın fena halde kesilmiş elini hatırladı. Deli adam onu akciğerinden vurduğunda ne kadar çabuk iyileştiğini de anımsıyordu, doktorlar

gözlerine inanamamıştı. Lisey için Vicodin'den daha iyi bir ilaç vardı ve çok da yakınındaydı.

"Evet," dedi tekrar ve havuza doğru bir kez daha yürümeye başladı ancak bu kez üzücü bir fark söz konusuydu: bankta oturmakta olan Scott Landon yoktu.

Yol kumsala varmadan hemen önce sola, havuzdan uzağa ilcrleyen bir başka yol gördü. Ayı görünce yine anıların hücumuna uğradı.

11

Havuzu çevreleyen ve dev bir taş kaba benzeyen vadinin yarığında yükselen ayı görüyor. Ay, tıpkı müstakbel kocasının onu The Antlers'daki odalarından Boo'ya Moon'a ilk getirişinde olduğu gibi şiş ve devasa ama bu kez belirdiği aralıktaki ağaçlar ve haçların silueti, kızıl-turuncu yüzeyinde koyu lekeler oluşturuyor. Çok haç var. Lisey neredeyse taşrada bir kasabanın mezarlığına bakıyor gibi. Bunlar da Scott'ın ağabeyi Paul için yaptığı haç gibi tahtadan yapılmışa benziyor ama bazıları çok büyük ve birkaçı da süslü. Hepsi de el yapımı gibi görünüyor. Bazı yuvarlak mezar işaretleri de var. Lisey bunların taştan olduğunu düşünüyor ama hava emin olabileceği kadar aydınlık değil. Yükselen ayın ışığı göstermekten ziyade gizliyor çünkü mezarlıktaki her şey arkadan aydınlanıyor.

Burada bir mezarlık vardıysa Scott Paul'ü neden oraya gömdü? Musibetli öldüğü için miydi?

Bilmiyor, umurunda da değil. Tek umursadığı Scott. Seyircisi az bir maçı izliyormuş gibi bankta oturuyor, Lisey harekete geçecekse acele etse iyi olur. "Yuvarlanan taş yosun tutmaz," derdi İyi Ana olsa. Havuzda yakaladıklarından biri.

Lisey mezarlığı ve kaba haçları geride bırakıyor. Kocasının oturmakta olduğu taş banklara doğru yürüyor. Kumlar sert ve her nasılsa gıdıklı-

yor. Tabanlarında ve topuklarında kum tanelerini hissedince yalınayak olduğunu fark ediyor. Üzerinde hâlâ geceliği ve içindekiler var ama terlikleri bu tarafa geçmemiş. Kumların verdiği his hem korkutucu hem rahatlatıcı. Aynı zamanda tuhaf bir biçimde *tanıdık* ve taş banklara ulaştığı sırada bağlantıyı kuruyor. Çocukken kimsenin göremediği bir uçan halıyla evin içinde gezdiği, sıkça gördüğü bir rüyası vardı. Bu rüyalardan dehşet içinde, keyifli ve saç diplerine kadar terlemiş halde uyanırdı. Kumların verdiği his sihirli halınınkiyle aynı... sanki dizlerini kırıp kendini yukarı fırlatsa sadece zıplamak yerine uçacak.

Havuzun üzerinde bir yusufçuk gibi uçarım, belki ayak parmaklarımı suya sokarım... dereyle birleştiği yerin üzerinde süzülürüm... derenin genişleyip ırmağa dönüştüğü yerden geçerim... alçaktan... sudan yükselen serinliği içime çekerim, sonunda denizle birleştiği yere varana kadar yükselen küçük sisleri yarar geçerim... ve devam ederim... devam ederim...

Kendini bu güçlü hayalden koparmak Lisey'in ömründe yaptığı en zor işlerden biri. Günlerce ağır bir işte çalıştıktan sonra dalınan birkaç saatlik derin, dinlendirici, güzelim uykudan uyanmak gibi. Artık kumsalda olmadığını, çenesi avucunda, üçüncü sıradaki taş banklardan birinde oturmakta olduğunu fark ediyor. Ayın turuncu pırıltısı azalmış. Tereyağına benzer bir tona bürünmüş. Yakında gümüş rengi olacak.

Ne kadardır buradayım? diye korkuyla soruyor kendine. Çok fazla olamayacağını, on beş dakika, belki yarım saat olduğunu düşünüyor ama burası için o kadarı bile çok uzun... artık burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor, değil mi?

Lisey'in bakışları yine havuza çevriliyor -koyulaşan akşamda artık sadece birkaç kişinin (biri kucağında ya bir bohça ya da bir çocuk taşımakta olan bir kadın) suyunda ağır adımlarla ilerlediği havuzun huzuruna- ve kendini zorlayarak başını kaldırıp havuzu çevreleyen kayalık ufuklara, tepesindeki koyu mavi gökte parlayan yıldızlara ve kayalar üzerindeki ağaçların siluetlerine bakıyor. Biraz kendine gelince oturduğu yerden kalkı-

yor, sırtını suya dönüyor ve gözleri Scott'ı yine buluyor. Zor değil. Sarı örtü akşam karanlığına rağmen çok parlak.

Bir futbol stadındaymış gibi basamak basamak tırmanarak Scott'a doğru ilerliyor. Kefenli yaratıklardan birinin etrafından dolaşıyor ama kefenin içindeki şeklin insana çok benzediğini görebilecek kadar yakın. İçe kaçmış gözleri ve kefenin arasından çıkmış tek eli fark ediyor.

Bu bir kadının eli. Tırnaklarında bir kısmı çıkmış kırmızı ojeler var.

Kalbi hızla çarparak Scott'ın yanına varıyor. Tırmanış çok çetin olmamasına rağmen biraz soluksuz kalmış. Uzaklardan gelen ve sonu gelmez bir espriyi paylaşan kahkahalar yükselip alçalmakta. Geldiği yönden Chuckie G'nin zilinin hafif ama belirgin çıngırtısı duyuluyor: *Sipariş hazır, Lisey! Haydi acele et!*

"Scott?" diye mırıldanıyor ama Scott ona bakmıyor. Scott, hafif bir sisin -verilmiş bir nefes gibi- ayın artan ışığında yükselmekte olduğu havuzdan gözlerini ayırmıyor. Lisey bakışlarını kararlı bir şekilde kocasına çevirmeden önce bir anlığına bu görüntüye bakıyor. Havuza fazla uzun bakma konusunda dersini aldı. Ya da öyle ummakta. "Scott, eve dönme vakti."

Hiçbir şey. Hiçbir tepki yok. Onun deli olmadığını, öyle hikâyeler yazmasının deli olduğu anlamına gelmediğini söylediğini ve Scott'ın *umarım hep böyle şanslı kalırsın, küçük Lisey*, dediğini hatırlıyor. Ama kalamamıştı, değil mi? Artık çok fazlasını biliyor. Paul Landon musibete yakalandı ve ücra bir çiftlik evinin bodrumunda bir direğe zincirlenmiş halde haftalar geçirdi. Kardeşi evlendi ve muhteşem bir kariyeri oldu ama artık faturayı ödeme zamanı.

Bahçedeki katatonik, diye düşünüyor ve ürperiyor.

"Scott?" diye mırıldanıyor tekrar, bu kez tam kulağına. Her iki elini de ellerine almış. Serin, pürüzsüz, balmumu gibi ve gevşekler. "Scott buradaysan ve eve dönmek istiyorsan ellerimi sık."

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzunca bir süre ormandaki yaratıkların kahkahalarının yükselmesi ve yakınlarda bir yerde bir kuşun şok edici, neredeyse kadın çığlığına benzer ötüşünün duyulmasından başka hiçbir gelişme olmuyor. Sonra Lisey ya çok isteyen hayalinin ürünü olarak uyduruyor ya da avuçlarının içinde neredeyse anlaşılamayacak kadar hafif bir kıpırtı hissediyor.

Şimdi ne yapacağını düşünmeye çalışıyor, tek bildiği ne *yapmaması* gerektiği: gecenin ve ayın büyüleyen gümüşümsü ışığının onları sarmasına izin vermemeli. Burası bir tuzak. Havuzda uzun süre kalan hiç kimsenin oradan ayrılmayı başaramayacağına inanıyor. Ona göre havuza yeterince uzun süre bakan, orada istediği şeyi görüyor. Kayıp aşklar, ölmüş çocuklar, kaçırılmış fırsatlar-her şey.

Buraya dair en olağanüstü şey belki de taş bankların üzerinde çok fazla insanın olmaması. Taş banklarda kahrolası bir Dünya Kupası futbol maçındaki seyirciler gibi dip dibe dizilmiş insanların olmaması.

Gözünün ucuyla bir hareket yakalıyor ve basamaklardan kumsala uzanan yola bakıyor. Önü açık beyaz bir gömlek ve beyaz bir pantolon giymiş iriyarı bir bey görüyor. Yüzünün sol tarafında kıpkırmızı, derin bir yarık var. Tuhaf bir şekilde yassılmış görünen kafasının arkasındaki kır saçlar dikilmiş. Etrafına kısaca baktıktan sonra kumlara bir adım atıyor.

Scott hemen yanında büyük bir çabayla konuşuyor: "Trafik kazası."

Lisey'in kalbi delice hopluyor ama kendini tutarak ne etrafına bakınıyor ne de ellerini sıkıyor ancak hafifçe irkilmekten kendini alamıyor. Sesinin sakin ve alçak çıkmasına özen göstererek soruyor. "Nereden biliyorsun?"

Scott'tan cevap yok. Beyazlar içindeki iriyarı adam taş banklara son bir aldırmaz bakış fırlattıktan sonra onlara arkasını dönüp havuza giriyor. Gümüş sisler arasında ilerliyor ve Lisey gözlerini bir kez daha güçlükle çeviriyor.

"Nereden biliyorsun, Scott?"

Scott omuz silkiyor. Omuzları en az yarım ton ağırlığında -en azından Lisey'e öyle görünüyor- ama başarıyor. "Telepati galiba."

"Şimdi iyileşecek mi?"

Uzun bir duraksama. Tam cevap gelmeyeceğini düşünürken Scott konuşuyor. "Belki. O... derin... burası." Scott kendi başına dokunuyor ve Lisey bir tür beyin hasarı olduğunu tahmin ediyor. "Bazen işler çok... ileri gider."

"O zaman gelip buraya mı otururlar? Kefenlere sarınarak?"

Scott'tan hiç ses yok. Lisey artık bulduğu kadarını da kaybetmekten korkuyor. Bunun ne kolay olabileceğini birinin ona söylemesine gerek yok; hissedebiliyor. Bedenindeki her bir sinir bu gerçeğin farkında.

"Scott, geri dönmek istiyorsun gibi geliyor. Geçen aralık ayı boyunca o kadar direnmenin sebebi bu. Ve bence örtüyü de bu yüzden getirdin. Karanlıkta bile kolayca fark ediliyor."

Scott başını eğip ona ilk kez görüyormuş gibi bakıyor, hatta hafifçe gülümsüyor. "Beni hep... kurtarıyorsun, Lisey."

"Neden bahsettiğini..."

"Nashville. Ölüyordum." Her bir sözcükle daha da canlanıyor gibi. Lisey ilk kez kendine ümit etme izni veriyor. "Karanlıkta kaybolmuştum, sen beni buldun. Yanıyordum -çok sıcaktı- ve sen bana buz verdin. Hatırlıyor musun?"

Lisey diğer Lisa'yı

(gelene kadar kahrolası kolanın yarısını döktüm)

ve buzu kanlı ağzına alır almaz Scott'ın titremesinin kesiliverdiğini hatırlıyor. Kaşlarından kola renginde suyun süzülmesini anımsıyor. Her şey hatırında. "Elbette hatırlıyorum. Haydi artık gidelim buradan."

Scott başını yavaş ama kararlı bir şekilde iki yana sallıyor. "Çok zor. Sen git, Lisey."

"Sensiz mi gideceğim?" Yanmalarıyla ağlamaya başladığını anlayarak gözlerini kırpıştırıyor.

"Zor olmaz, New Hampshire'daki gibi yap." Scott sabırla konuşuyor ama sözcükler ağzından hâlâ çok ağır çıkıyor ve Lisey'i kasten yanlış anlıyor. Lisey bundan neredeyse emin. "Tek yapman gereken gözlerini kapamak... sonra geldiğin yeri zihninde canlandır.. *gör...* bu şekilde oraya dönersin."

"*Sensiz?*" diye tekrarlıyor ateşli bir ifadeyle ve hemen altlarındaki kırmızı flanel gömlekli adam su altındaymış gibi ağır hareketlerle onlara dönüyor.

"Şşş, Lisey," diyor Scott. "Burada sessiz olman gerek."

"Ya sessiz olmak *istemiyorsam?* Burası kütüphane falan değil, Scott!"

Sihirli Orman'ın derinliklerindeki yaratıklar, bu duydukları en komik şeymişçesine uluyarak gülüyor; Auburn Şaka Dükkânı'na yaraşır komiklikte, kahkahadan kırıp geçiren bir şaka. Havuzdan tek bir şapırtı yükseliyor. Lisey o tarafa bakınca iriyarı adamın... şey, bir yere gitmiş olduğunu görüyor. Adamın suyun altında mı yoksa X-Boyutu'nda mı olduğu umurunda değil, o an onu tek ilgilendiren kocası. Haklı, Lisey onu Amerikan Süvarileri gibi hep kurtarıyor. Ve bu önemli değil, onunla evlendiğinde Scott'tan pratik olmasını hiç ummaması gerektiğini biliyordu ama birazcık yardım beklemeye hakkı var, değil mi?

Scott'ın bakışları yine havuza dönmüş. Lisey'in içinden bir ses gece çöküp ay dev bir lamba biri gökyüzünde yükseldiğinde onu tamamen kaybedeceğini söylüyor. Bu düşünce onu korkutup aynı zamanda kanını beynine çıkarıyor. Ayağa kalkarak İyi Ana'nın örtüsünü çekip alıyor. Ne de olsa örtü *onun* ailesindendi, bu boşanmalarıysa örtü onun hakkı-hepsi-ve onu incitse de geri alacak. *Özellikle* de incitirse.

Scott ona mahmur bir şaşkınlıkla bakıyor ve bu Lisey'i daha da öfkelendiriyor.

"Pekâlâ," diyor kırılgan bir hafiflikle. Ona ve görünüşe bakılırsa bu yere yabancı bir ton. Rahatsız olduğu bariz birkaç kişi dönüp onlara bakıyor. Kendileri de moktan atları (cenaze arabaları, ambulansları) da def

olup gidebilirler. "Burada kalmak mı istiyorsun? Güzel. Ben patikadan geri dönüp..."

Scott'ın yüzünde ilk kez kuvvetli bir duygu görüyor. Korku. "Hayır, Lisey!" diyor. "Buradan geri pufla! Patikadan gidemezsin! Vakit çok geç, neredeyse *gece!*"

"*Şşş!*" diyor biri.

Pekâlâ. Sesini kesecek. Örtüyü kucağında tortop ederek kumsala yöneliyor. Kumlara iki basamak kala arkasına bakıyor. Bir parçası Scott'ın peşinden geldiğinden emin, ne de olsa o *Scott.* Bulundukları yer ne kadar garip olursa olsun hâlâ kocası, hâlâ âşığı. Boşanma fikri aklından geçti ama çok saçma elbette, Scott ve Lisey dışındaki insanlar için bir seçenek. Lisey'in tek başına gitmesine izin vermez. Ama omzunun üzerinden geriye baktığında üzerinde beyaz tişörtü ve yeşil iç çamaşırıyla, ellerini o tropik havada bile üşüyormuşçasına bacaklarının arasına sıkıştırmış halde oturmakta olduğunu görüyor. Scott peşinden gelmiyor ve Lisey ilk kez bunun sebebinin *gelememesi* olabileceğini düşünüyor. Eğer durum buysa Lisey'in sadece iki seçeneği var: onunla burada kalmak veya eve onsuz dönmek.

Hayır, üçüncü bir seçeneğim var. Kumar oynayabilirim. Varımı yoğumu koyabilirim. Haydi, Scott. Patika gerçekten tehlikeliyse ölü kıçını kaldır da durdur beni.

Kumsalı geçerken arkasına tekrar bakmak istiyor ama zayıflık belirtisi olacağını biliyor. Gülen yaratıklar artık çok yakında, Sevgili Tepesi'ne giden patikanın yanında pusuda bekleyen her neyse o da uzakta değil. Artık ağaçların altı tamamen karanlık olmalı ve Lisey fazla ilerlemeden bir şeyin onu takip ettiğini, yaklaştığını hissedeceğini biliyor. *Çok yakında, tatlım,* demişti Scott Nashville'deki o sıcak günde kızgın kaldırım üzerinde kan kaybeder halde ölüme yaklaşarak yatarken. Lisey ona neden bahsettiğini anlamadığını söylemeye çalıştığındaysa zekâsına hakaret etmemesini istemişti.

Kendi zekâsına da.

Neyse. Ormanda ne varsa zamanı geldiğinde -gelirse- *ilgilenirim. Şu an tek bildiğim, Dave Debusher'ın kızı Lisey'in nihayet tam anlamıyla kuşanmış olduğu. Scott'ın her seferinde değiştiği için tanımlanamayacağını söylediği gizemli 'şeyi' kuşanmış. Bu esas olay, UGAK, biriciğim ve ne, biliyor musun? Harika bir his.*

Basamaklara uzanan eğimli yolu tırmanmaya başladığında arkasından

12

"Arkamdan seslendi," diye mırıldandı Lisey.

Havuzun kenarında ayakta durmakta olan kadınlardan biri şimdi dizlerine kadar durgun suyun içindeydi ve rüyadaymışçasına ufka bakıyordu. Yanındaki, Lisey'e döndü. Kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı. Lisey önce anlamadı, sonra hatırladı. Burada konuşmak hoş karşılanmıyordu, bu değişmemişti. İçinden bir ses, Boo'ya Moon'da pek az şeyin değişebildiğini söylüyordu.

Kaşlarını çatan kadın açıklama istemiş gibi başını salladı Lisey. "Kocam adımı söyledi. Beni durdurmaya çalıştı. Bunu yapmak ona neye mal oldu kim bilir, yine de yaptı."

Kumsaldaki kadın -saçları sarı ama kökleri koyuydu, dip boyaya ihtiyacı varmış gibi- konuştu. "Sessiz ol... lütfen. Düşünmem... gerek."

Lisey başını salladı -sarışın kadının ne kadar düşündüğünden emin değildi ama onun için bir sakıncası yoktu- ve suda ağır ağır ilerlemeye başladı. Soğuk olacağını sanmıştı ama su neredeyse sıcaktı. Isı bacaklarından yukarı tırmandı ve cinsel organında uzun zamandır hissetmediği tatlı bir duygu yarattı. Daha da ilerledi ama kalça hizasını aşmadı. Beş altı adım daha attı, etrafına bakındı ve en yakın insandan on metre uzakta olduğunu gördü. Boo'ya Moon'da yiyeceklerin geceleri bozulduğunu ha-

tırladı. Su da zararlı oluyor muydu? Sudan zarar gelmese bile içinden ormandaki gibi tehlikeli yaratıklar çıkamaz mıydı? Havuz köpekbalıkları mesela? Peki bu söz konusuysa bir yaratıkla karşılaştığı takdirde bulunduğu yerden kıyıya kaçabilecek miydi?

Burası güvenli.

Yine de dişleri olan katil bir denizaltı bacaklarından birini koparmak üzereymiş gibi kıyıya doğru koşma isteği duydu. Korkusuyla mücadele ederek bastırmayı başardı. Uzun bir yoldan gelmişti, bir kere değil, iki kere ve göğsü inanılmayacak kadar acıyordu. Almak için geldiği şeyi alacaktı.

Derin bir nefes aldı ve sonra ne beklemesi gerektiğini bilmeden kumlu dibe diz çöküp suyun biri fena halde parçalanmış, diğeri sağlam göğüslerini sarmasına izin verdi. Sol göğsündeki acı bir anlığına artarak beyninin patlayacağına inandıracak şiddete ulaştı. Ama sonra

13

Scott yüksek ve panik dolu bir sesle tekrar adını söylüyor. "*Lisey!*"

Sesi, rüyalardaki gibi olan sessizliği ucunda alevler olan bir ok gibi yarıyor. Lisey neredeyse arkasına dönüp bakacak zira seste paniğin yanı sıra ıstırap var ama içinden, derinliklerinden yükselen bir ses bakmamasını söylüyor. Onu kurtarmak için minicik bile olsa bir şansı varsa kesinlikle bakmamalı. Haçları ay ışığı altında parlayan mezarlığa tek bir bakış atmaksızın önünden geçip gidiyor ve sırtı dik, çenesi havada, takılıp düşmemek için İyi Ana'nın ördüğü sarı örtüyü kucağında toparlamış halde basamaklardan tırmanıyor. Aynı zamanda içi çılgınca bir keyifle dolu, tüm varlığını -arabayı evi bankadaki parayı evin köpeğini- tek bir zar atışına bağlamış birinin duyabileceği türde bir heyecan. Yukarısında -fazla uzakta değil- Sevgili Tepesi'ne giden patikanın başını işaret eden gri iri kaya

var. Gökyüzü tuhaf yıldızlar ve yabancı takımyıldızlarla dolu. Kuzey ışıkları bir yerlerde uzun renk perdeleri gibi yanmakta. Lisey basamakları tırmanıp gri kayanın etrafından dolaşırken Scott onu yakalıyor. Tanıdık kokusu Lisey'e hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Aynı anda sol tarafında bir şeyin hızla hareket ettiğini fark ediyor.

"Şşş, Lisey," diye fısıldıyor Scott. Dudakları o kadar yakın ki Lisey'in kulağına değiyor. "İkimizin de can güvenliği için şimdi sessiz ol."

Bu, Scott'ın uzun oğlanı. Lisey'in bilmesi için Scott'tan duymasına gerek yok. Varlığını hayatının gerisinde yıllardır hissetti, aynadan bakarken gözucuyla fark edilen bir şey gibi. Ya da bodrumda saklanan çok korkunç bir sır gibi. Artık sır açığa çıktı. Sol tarafındaki ağaçların arasındaki boşluktan bir ekspres tren hızıyla geçmekte olan koca et yığını görülebiliyor. Çoğunlukla pürüzsüz ama bazı yerlerde et beni hatta cilt kanseri (bunu düşünmek istemiyor ama elinde değil) olabilecek çıkıntılar ve kraterler var. Zihninde bir tür dev solucan canlanıyor ve donakalıyor. Ağaçların gerisindeki yaratık bir solucan değil ve her ne ise, sezgili zira Lisey düşündüğünü *hissedebiliyor.* Kesinlikle insan düşünceleri değil, anlaşılır türden değil ama yabancılığında korkunç bir büyüleyicilik mevcut...

Musibet, diye düşünüyor Lisey iliklerine kadar buz keserek. *Düşünceleri musibet, saf musibet.*

Bu dehşete düşüren bir fikir ama aynı zamanda *gerçek.* Ağzından cıyaklamayla inleme arası bir ses çıkıveriyor. Çok hafif bir ses ama Lisey, yaratığın trene benzer kayarak ilerleyişinin aniden yavaşladığını, onu duymuş olabileceğini hissediyor.

Scott da biliyor. Göğüslerinin hemen altından ona dolanan kolu kasılıyor. Dudakları kulağının dibinde bir kez daha kıpırdıyor. "Eve döneceksek şimdi gitmeliyiz," diye mırıldanıyor. Tamamen Lisey ile artık, tamamen *burada.* Lisey bunun sebebinin korkmuş olması mı yoksa artık havuza bakmıyor oluşu mu olduğunu bilmiyor. Belki ikisi birden. "Anladın mı?"

Lisey başını sallıyor. Kendi korkusu onu hareketsiz bırakacak kadar yoğun. Scott'ı geri kazanmanın verdiği neşe tamamen kaybolmuş durumda. Scott hayatı boyunca bununla mı yaşadı? Eğer öyleyse *nasıl* başardı? Ama Lisey dehşetinin yoğunluğuna rağmen cevabı bildiğini düşünüyor. Onu dünyaya bağlayıp uzun oğlandan kurtaran iki şey var. İlki, yazması. İkincisi ise o an kolunu beline dolayıp kulağına fısıldadığı kişi.

"Konsantre ol, Lisey. Hemen. Beynini gazla."

Lisey gözlerini kapıyor ve Sugar Top Tepesi'ndeki evlerinin misafir odasını gözlerinin önüne getiriyor. Scott'ı sallanan halde oturur halde görüyor. Elini tutarak dizinin dibinde soğuk zeminde oturmakta olan kendisini görüyor. Birbirlerinin elini sıkıca kavramışlar. Arkalarındaki pencerelerin buz tutmuş camlarında türlü renkler oynaşmakta. Televizyon açık ve *Son Seans* yine oynuyor. Oğlanlar Aslan Sam'in siyah beyaz bilardo odasındalar ve müzik kutusundan 'Jambalaya'yı söyleyen Hank Williams'ın sesi yayılıyor.

Bir an için Boo'ya Moon titreşiyor ama sonra zihnindeki müzik -bir an için son derece net ve neşeli bir şekilde zihninde duyduğu müzik- azalıyor. Lisey gözlerini açıyor. Umutsuzca evini görmek istiyor ama tek gördüğü gri kaya ve sevgili ağaçlarının arasından ilerleyen patika. Tuhaf yıldızlar gökyüzünde hâlâ parlamakta ama ormanın derinliklerinden yükselen kahkahalar susmuş, çalıların hışırtısı dinmiş, hatta Chuckie G'nin zilinin çıngırtısı bile kesilmiş zira uzun oğlan durmuş dinlemekte ve bütün dünya nefesini tutmuş, onunla birlikte dinliyor gibi. Orada, on beş metre kadar sollarında, Lisey artık *kokusunu* alabiliyor. Otobanlardaki konaklama yerlerindeki tuvaletlerdeki bayat osuruklar veya anahtarı çevirip girdiğiniz ucuz otel odasında burnunuza çarpan burbonun zehirli kokusuyla sigaranın karışımı ya da İyi Ana'nın yaşlanıp bunadığında altına bağladıkları ve pislettiği bezler gibi kokuyor. Yaratık onlara en yakın sevgili ağacı

sırasının arkasında bekliyor, tünelimsi boşluktaki ilerleyişi durmuş ve yüce Tanrım, *gitmiyorlar*, geri *gitmiyorlar,* bir sebeple orada takılıp kaldılar.

Scott'ın fısıltısı artık o kadar hafif ki neredeyse konuşmuyor gibi. Dudaklarının belli belirsiz hareketini hassas kulağında hissetmemiş olsa Lisey bunun *telepati* olduğundan şüphe etmeyecek. "Örtü, Lisey-bazen nesneler bir tarafa gittikten sonra geri dönmeyebilir. Genellikle de *çiftleşenler*. Neden bilmiyorum ama öyle. Bir çapa gibi tutuyor. Bırak onu."

Lisey kollarını açıp örtüyü yere bırakıyor. Örtü hafif bir hışırtıyla yere yığılıyor (deliliğe karşı tartışmaların sıra dışı bir bodrumun zeminine düşerken çıkardığı ses gibi) ama uzun oğlan duyuyor. Lisey, yaratığın anlaşılmaz düşüncelerinde bir dalgalanma hissediyor; çılgın bakışının iğrenç baskısını duyuyor. Uzun oğlan o tarafa dönerken bir ağaç çıtırdıyor ve Lisey gözlerini tekrar kapatarak misafir odasını hayatını hiç olmadığı kadar net bir şekilde, umutsuzca, dehşetin kusursuz büyüteciyle zihninde canlandırıyor.

"Şimdi," diye mırıldanıyor Scott ve inanılmaz bir şey oluyor. Havanın içeriden dışarı yer değiştirdiğini hissediyor. Hank Williams aniden Jambalaya'yı söylemeye başlıyor. Şarkı söylüyor

14

Şarkı söylüyordu çünkü televizyon açıktı. Lisey artık her şeyi çok berrak bir şekilde hatırlıyor, hatta nasıl olup da unuttuğuna şaşıyordu.

Anılar Yolu'ndan ayrılma zamanı, Lisey-eve dönme vakti.

Söylendiği gibi, herkes havuzdan dışarı. Lisey oraya geliş amacına ulaşmış, uzun oğlana dair o son korkunç anıyı anımsarken elde etmişti. Göğsü hâlâ acıyordu ama şiddetli zonklama, hafif bir ağrıya dönüşmüştü. Genç bir kızken çok sıcak bir günde taktığı bedenine küçük gelen sutyen

canını bundan daha fazla acıtmıştı. Dizlerinin üzerine çökerek çenesine kadar girmiş olduğu sudan başını kaldırınca biraz daha küçülmüş olan ayın gümüş rengine bürünmüş ve mezarlıktaki en yüksek ağacın da tepesine çıkmış olduğunu gördü. Şimdi içini yeni bir korku sarmıştı: ya uzun oğlan geri döndüyse? Ya onu düşündüğünü duymuş ve gelmişse? Burasının güvenli bir yer olması gerekiyordu ve Lisey bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü -en azından Sihirli Orman'daki gülen yaratıklardan ve karanlıkta gizlenen diğerlerinden uzaktı- ama içinden bir ses, diğerlerini tutan sınırların uzun oğlan için geçerli olmayabileceğini söylüyordu. Uzun oğlan... farklı gibiydi. Eski bir korku hikâyesinin adı zihninde belirdi, sonra demirden bir çan gibi beyninde çınladı: "Ah Islık Çal ve Geleyim, Dostum." Ardından aklına nefret ettiği yegâne Scott Landon kitabının ismi geldi: *Boş İblisler*.

Ama kumsala geri dönemeden, daha ayağa bile kalkamadan bir anı daha yüzeye çıktı ve onu durdurdu. Bu seferki daha yakın bir zamandandı. Ablası Amanda'nın yatağında, şafaktan hemen önce uyanışı ve geçmişle şimdiki zamanın birbirine karışmasıydı hatırladığı. Daha kötüsü, yatakta ablasıyla değil, ölü kocasıyla yatmakta olduğuna inanmıştı. Ve bir anlamda bu doğruydu. Çünkü yataktaki kişi Amanda'nın geceliğini giyiyor ve onun sesiyle konuşuyor olmasına rağmen sadece Scott ile ikisinin bildiği, evliliklerine has o özel lisanı kullanmıştı.

Bir kanlı-bool geliyor, demişti yatakta onunla birlikte yatan şey ve ardından Incunk Kara Prensi, Lisey'in Oxo konserve açacağı ve kesekâğıdında türlü korkunç numarayla çıkagelmişti.

Morun ötesinde. İlk üç istasyonu buldun. Birkaç tane daha bulunca ödülünü alacaksın.

Ve yataktaki şeyin vaat ettiği ödül neydi? Bir içki. Lisey önce bir RC kola veya Kola olacağını sanmıştı zira Paul'ün ödülü onlardı ama artık biliyordu.

Başını eğip bereli yüzünü suya soktu ve ne yapıyor olduğunu düşünmek için kendine fırsat tanımadan çabucak iki yudum içti. İçinde durduğu su neredeyse sıcaktı ama içtiği serin, tatlı ve ferahlatıcıydı. Çok daha fazlasını içebilirdi ama önsezisi onu iki yudumun ardından durdurdu. İki en doğru rakamdı. Dudaklarına dokununca şişliğin neredeyse inmiş olduğunu anladı. Şaşırmamıştı.

Sessiz olmaya uğraşmayarak (minnettar da değildi, en azından henüz) kumsala doğru yürüdü. Kıyıya ulaşmak adeta yıllar almıştı. Havuzda kimse yoktu, kumsal da bomboştu. Lisey konuştuğu kadının yanında biriyle taş banklardan birinde oturmakta olduğunu gördü ama ay tam anlamıyla yükselmediği için emin olamıyordu. Bakışlarını biraz daha kaldırınca sudan on sıra kadar yukarıda bir bankta oturmakta olan birini gördü. Kefenimsi bir beze sarınmış yaratığın başının bir tarafı gümüşümsü ay ışığıyla kaplıydı ve Lisey o an bir şeyden emin oldu: bu Scott'tı ve onu izliyordu. Bu fikir çılgınca bir şekilde makul değil miydi? Katatonik ablasıyla birlikte yatarken, şafaktan hemen önce, oraya gelebilecek kadar bilinç ve iradeye sahip olamaz mıydı? Söyleyecek son bir sözü varsa ve iletmeye kararlıysa öyle yapmış olamaz mıydı?

Çok tehlikeli ve delice olduğunu bilmesine rağmen içinden ona seslenmek geldi. Ağzını açtığı sırada ıslak saçlarından süzülen sular gözlerine girerek yaktı. Rüzgârın Chuckie G'nin zilini sallayıp çıngırdattığını hayal meyal duydu.

O sırada Scott onunla ilk ve son kez konuştu.

—Lisey.

Sesinde sonsuz bir şefkat vardı. Adını söylüyor, onu eve çağırıyordu.

—Küçük

15

"Lisey," diyor Scott. "Biriciğim."

Sallanan sandalyede oturmakta, Lisey ise soğuk zeminde ama titreyen Scott. Lisey'in aklına Büyükanne D'nin *karanlıkta korkup üşüyor* deyişi geliyor ve örtünün tamamı Boo'ya Moon'da kaldığı için Scott'ın üşümekte olduğunu anlıyor. Ama tek sebep bu değil; kahrolası oda *buz* gibi. Daha önce de soğuktu ama şimdi dondurucu ve ışıklar da sönük.

Kaloriferin kesintisiz homurtusu artık duyulmuyor ve pencereden baktığında tek görebildiği kuzey ışıklarının olağanüstü renkleri. Yan komşu Gallowaylerin evinin önündeki direğin tepesindeki ışık sönmüş. *Elektrik kesilmiş,* diye düşünüyor Lisey ama hayır, televizyon açık ve kahrolası film hâlâ oynamakta. Anarene, Texas'tan gelen çocuklar bilardo salonunda takılıyor, yakında Meksika'ya gidecekler ve döndüklerinde Aslan Sam ölmüş olacak, kefene sarınmış halde havuza bakan taş banklardan birine oturmuş...

"Böyle değildi," diyor Scott. Dişleri hafifçe tıkırdıyor ama sesindeki şaşkınlık belirgin. "Seni uyandıracağından çekindiğim için filmi açmamıştım, Lisey. Ayrıca..."

Lisey bunun doğru olduğunu biliyor, bu gelişinde televizyonun kapalı olduğunu hatırlıyor ama şimdi aklında daha önemli bir konu var. "Peşimizden gelebilir mi, Scott?"

"Hayır, bebeğim," diyor Scott. "Kokunu iyice alamadıktan sonra gelmesi mümkün değil. Bir de..." Sesi kesiliyor. Görünüşe bakılırsa aklını filmden alamıyor. "Ayrıca bu sahnede 'Jambalaya' çalmıyor. *Son Seans*'ı en az elli kez izlemişimdir, *Yurttaş Kane* ile ikisi yapılmış en muhteşem filmler bence ama bilardo salonu sahnesinde 'Jambalaya' çalmıyor. Yine bir Hank Williams şarkısı ama bu değil, Kızılderili şefiyle ilgili olan

'Kaw-Liga.' Ve televizyonla video çalışıyorsa kahrolası ışıklar neden yanmıyor?"

Ayağa kalkıp ışık düğmesine basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Yellowknife'tan esen şiddetli, soğuk rüzgâr sonunda bütün Castle Rock, Castle View, Harlow, Motton, Tashmore Pond ve Batı Maine'in büyük kesiminde elektriği kesmiş. Scott işe yaramaz ışık düğmesine bastığı an televizyon *kapanıyor.* Ekrandaki görüntü yok olup minik bir beyaz noktaya dönüşüyor, bir an sonra o da kayboluyor. Scott *Son Seans*'ı izlemeye kalktığında ortasında on dakikalık bir bölümün güçlü bir manyetik alanın etkisinde kalmışçasına silinmiş olduğunu keşfedecek. İkisi de bir daha bu konudan bahsetmeyecek ama bilecekler ki ikisi de misafir odasını hayal etmiş olmasına rağmen onları eve daha büyük bir güçle döndüren muhtemelen Lisey... Hank'in 'Kaw-Liga' değil 'Jambalaya'yı söylüyor olduğunu hayal eden de Lisey'di zaten. Televizyon ve videoyu çalışır halde düşünen de oydu ve elektrik kesik olmasına rağmen ikisi de bir buçuk dakika boyunca çalışmaya devam etti.

Scott mutfaktaki odun sobasına sandıktaki meşe parçalarından atıp yakıyor ve Lisey de hava dolu bir şilte ve battaniyelerle bir yer yatağı hazırlıyor. Yattıktan sonra Scott onu kollarına alıyor.

"Uyumaya korkuyorum," diye itiraf ediyor Lisey. "Uyandığımda sobayı sönmüş, seni de gitmiş bulmaktan korkuyorum."

Scott başını iki yana sallıyor. "İyiyim-bir süreliğine geçti."

Lisey ona ümitle karışık şüpheyle bakıyor. "Bu bildiğin bir şey mi yoksa sadece küçük karını rahatlatma çabası mı?"

"*Sence?*"

Lisey, yanındakinin kasım ayından beri birlikte yaşamakta olduğu hayalet-Scott olmadığını hissediyor ama böyle mucizevi değişikliklere inanmak yine de kolay değil. "Daha iyi *görünüyorsun* ama kendimi kandırıyor olmaktan korkuyorum."

Sobada bir odun çıtırdayıp patlayınca Lisey irkiliyor. Scott onu kendine çekiyor, Lisey ona hevesle sokuluyor. Battaniyenin altı, Scott'ın kolları sıcak. Karanlıkta ondan başka istediği yok.

"Aileme bela olan bu... bu *şey* gelip gidiyor. Geçtiğinde bir kramptan kurtulmuş gibi oluyorsun."

"Geri gelecek mi?"

"Gelmeyebilir, Lisey." Sesindeki güç ve kesinlik Lisey'i o kadar şaşırtıyor ki kontrol etmek için başını kaldırıp ona bakıyor. Baktığı yüzde hiçbir sahtelik yok, karısının içini rahatlatmaya çalışan bir adamın iyi niyetli çabası bile yok. "Ve dönse bile bu sefer olduğu gibi şiddetli olacağını hiç sanmam."

"Baban öyle mi demişti?"

"Babamın *göçmüşler* konusunda fazla bilgisi yoktu. Ben bu çekimi hissettim... beni bulduğun yere doğru... iki kere. İlki seninle tanışmamızdan bir sene önceydi. O zaman rock müzik ve içkinin etkisi olmuştu. İkinci sefer..."

"Almanya'da," diyor Lisey düz bir sesle.

"Evet. Almanya'da. O zaman sayende atlatmıştım, Lisey."

"Ne kadar yaklaşmıştın, Scott? Bremen'de göçmene ne kadar kalmıştı?"

"Ramak kalmıştı," diyor Scott basitçe ve bu Lisey'i üşütüyor. Onu Almanya'da kaybetmiş olsaydı geri dönüşü olmazdı. *Mein gott.* "Ama o, bununla kıyaslandığında devede kulak sayılır. Bu bir kasırgaydı, o ise bir esinti."

Lisey'in aklından daha pek çok soru geçmekte ama o an tek istediği ona sarılmak ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyişine inanmak. Kanserin gerilemiş olduğunu ve asla nüksetmeyebileceğini söyleyen doktora inanmayı istemek gibi.

"Ve şimdi iyisin." Bir kez daha duymak istiyor. Buna *ihtiyacı* var.

"Evet. İyiyim."

"Peki... ya *o?*" Ne olduğunu ayrıca belirtmesine gerek yok. Scott neyi kastettiğini biliyor.

"Kokumu uzun zamandır tanıyor ve düşüncelerimin şeklini biliyor. Bunca yıldan sonra eski dostlar gibi olduk neredeyse. İsteseydi beni alırdı ama uğraşması gerekirdi. Arkadaş biraz fazla tembel. Ayrıca... beni gözeten bir şey var. Denklemin aydınlık tarafında olan bir şey. Aydınlık bir taraf *var,* biliyorsun. Bilmen *gerek* zira sen de parçasısın."

"Bir keresinde bana istediğin takdirde onu çağırabileceğini söylemiştin." Bunu çok alçak sesle söylüyor.

"Evet."

"Ve bazen istiyorsun. Değil mi?"

Scott cevap vermiyor, dışarıda rüzgârın uğultusu artmakta. Ama sobanın yanı, battaniyenin altı sıcacık. Scott'ın yanında üşümüyor.

"Benimle kal, Scott," diyor.

"Kalacağım. Elimden geldiği

16

"Elimden geldiği sürece kalacağım," dedi Lisey.

Aynı anda birkaç şeyi birden fark etti. İlki, evine, yatak odasına dönmüş olduğuydu. İkincisi, yatağın çarşaflarının değişmesinin gerekeceğiydi zira diğer taraftan sırılsıklam dönmüştü ve ayaklarında hâlâ bir başka dünyaya ait kumlar vardı. Üçüncüsü, oda pek serin olmamasına rağmen titremekte olduğuydu. Dördüncüsü, gümüş küreğin yanında olmadığıydı, küreği diğer tarafta bırakmıştı. Sonuncusu ise taş bankta kefene sarılı halde duran şekil gerçekten merhum kocasıysa bunun onu son görüşü olduğuydu; kocası artık kefenlilerden biriydi, gömülmemiş bir ceset.

Islak şortu içinde nemli yatağında yatarken gözyaşlarına boğuldu. Yapacak pek çok işi vardı ve yapılacakların büyük bölümü zihninde berraklaşmış bir halde dönmüştü -bunun Scott'ın son *bool* avının sonundaki ödülünün bir parçası olabileceğini düşündü- ama önce kocası için tuttuğu yası sonlandırmalıydı. Kolunu gözlerinin üzerine koyarak gözleri şişene, boğazı acıyana kadar ağladı. Onu bu kadar isteyeceği veya bu denli özleyeceği hiç aklına gelmemişti. Bu bir şoktu. Yine de aynı zamanda -yaralı göğsünde hâlâ biraz sızı olmasına rağmen- kendini hiç bu kadar iyi, yaşadığına bu kadar minnettar, had bildirmeye bu kadar hazır hissetmemişti.

Söylendiği gibi.

XII. Lisey Greenlawn'da
(*Hollyhocks*)

1

Islak şortunu çıkarırken komodinin üzerindeki saate bakıp gülümsedi. Haziran sabahında saatin on bir elli olmasını komik bulduğundan değil, aklına *Bir Noel Şarkısı*'ndan Scrooge'un sözleri geldiği için: "Ruhlar her şeyi bir gecede yaptı." Lisey'e göre kendi hayatında da *bir şey*, çoğu son birkaç saatte olmak üzere kısa zamanda çok şeyi halletmişti.

Ama geçmişi yaşadığımı unutma, bu insanın umulmayacak kadar çok vaktini alıyor, diye düşündü... ve bir an düşündükten sonra duyan herhangi birinin delice olduğuna kanaat getireceği bir kahkaha patlattı.

Sorun değil, gülmeye devam et, biriciğim, seni duyacak kimse yok, diye düşündü banyoya giderken. Tam yine gürültüyle gülecekti ki *Dooley*'in orada olabileceği aklına geldi ve durdu. Kilere veya evde bulunan pek çok dolaptan birinin içine saklanmış veya tam tepesinde, tavan arasında terleyerek sessizce beklemekte olabilirdi. Hakkında fazla bir bilgisi yoktu ve bunu ilk kabul edecek kişi olurdu ama evin içinde saklanıyor olabileceği konusunda yanıldığını hiç zannetmiyordu. Adam cüretkâr bir orospu çocuğuydu, orası muhakkaktı.

Şimdi onu boş ver. Darla ve Canty için endişelen.

İyi fikir. Lisey, Greenlawn'a ablalarından önce rahatça varabilirdi ama yine de oyalanma lüksü yoktu elbette. *Dizginleri gevşetme,* diye düşündü.

Ama yatak odasının kapısının arkasındaki boy aynasının karşısında kendini bir süre incelemeden geçemedi. Elleri iki yanına sarkmış, ince, gösterişsiz, orta yaşlı bedenine ve Scott'ın bir keresinde yaz mevsimindeki bir tilkiye benzediğini söylediği yüzünü önyargısızca inceledi. Suratı hafifçe şişti, o kadar. Çok fazla uyumuş gibi görünüyordu (yatmadan önce birkaç kadeh içmiş gibi) ve dudakları da hâlâ biraz şişti ve bu şekilde onu hem tedirgin eden hem keyiflendiren şehvetli bir görünüm kazanmışlardı. Bu konuda ne yapacağını düşünerek tereddüt etti, sonra ruj çekmecesinin en gerisinde bir Revlon Hothouse Pembesi buldu. Hafifçe sürdükten sonra biraz şüpheci bir ifadeyle başını salladı. İnsanlar dudaklarına bakacaksa -muhtemelen bakacaklardı- gizlemeye çalışıp becerememektense görmeye değer bir şey sunmuş olmak daha iyiydi.

Dooley'in sadistçe bir keyifle tahriş ettiği göğsünün üzerinde koltukaltından kaburgalarına doğru uzanan çirkin, kırmızı bir kesik vardı. İki üç hafta önce olmuş ve artık epey iyileşmeye yüz tutmuş bir kesiğe benziyordu. Daha az derin olan iki yara ise dar bir sutyen takmış olmanın sonucunda vücudunda kalmış kırmızı izler gibiydi. Ya da -daha zengin hayal güçleri için- ip yanıkları. Bilinci yerine geldikten sonra tanık olduğu dehşetle şu görüntü arasında dağlar kadar fark vardı.

"Landonlar çabuk iyileşir, seni orospu çocuğu," dedi Lisey ve duşa girdi.

2

Anca kısa bir duşa yetecek kadar vakti vardı. Göğsü hâlâ biraz sızladığı için sutyen takmamaya karar verdi. Ayağına bir pantolon geçirdi ve

üstüne bol bir tişört giydi. Göğüs uçları belli olmasın diye tişörtün üzerine bir de yelek giydi; elli yaşındaki kadınların göğüslerine bakan erkekler varsa tabii. Scott'a göre vardı. Daha mutlu bir zamanda Scott'ın ona heteroseksüel erkeklerin on dört ila seksen dört yaş arasında kalan hemen her kadına baktığını, gözler ve penis arasında direkt hat olduğunu ve beynin bununla hiçbir ilgisinin olmadığını söylediğini hatırladı.

Öğle vaktiydi. Lisey aşağı indi, oturma odasına bir göz attı ve sehpanın üzerinde duran sigara paketlerini gördü. Canı artık hiç sigara istemiyordu. Onun yerine kilerden (Jim Dooley'in içinde olması ihtimaline karşı hazırlıklı olarak) bir kavanoz Skippy aldı ve buzdolabından çilek reçeli çıkardı. Kendine bir sandviç hazırlayıp iki büyük, lezzetli lokma aldıktan sonra Profesör Woodbody'yi aradı. Castle Kasabası Şerif Bürosu "Zack McCool"un tehdit mektubunu almıştı ama Lisey'in hafızası rakamlar söz konusuyken daima çok iyi olmuştu ve bu seferki de çok zor değildi zaten: bir uçta Pittsburgh alan kodu, diğer uçta da seksen bir seksen sekiz. Incunk Kralı ile olduğu kadar Incunk Kraliçesi'yle de konuşmaya istekliydi aslında. Telesekreter işini bozardı. Mesaj bırakabilirdi ama mesajının vaktinde doğru kulağa ulaşabileceğinden emin olamazdı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Telefona Woodbody cevap verdi ve sesi hiç de kral gibi değildi. Temkinli ve tedirgin geliyordu. "Evet? Alo?"

"Merhaba, Profesör Woodbody. Ben Lisa Landon."

"Sizinle konuşmak istemiyorum. Avukatımla konuştum, bana mecbur olmadığımı..."

"Sakin olun," dedi Lisey ve sandviçine özlemle baktı. Ama ağzı doluyken konuşmak olmazdı. Neyse ki görüşme fazla uzun sürmeyecekti. "Size sorun çıkaracak değilim. Polislerin veya avukatların karışacağı türde bir sorun yaşamayacaksınız. Ama minik bir iyilik istiyorum."

"Ne iyiliği?" Woodbody'nin sesinde kuşku vardı. Lisey onu suçlayamazdı.

"Az da olsa, dostunuz Jim Dooley'in bugün sizi arama ihtimali var..."

"O herif benim dostum falan değil!" diye patladı Woodbody.

Elbette, diye düşündü Lisey. *Yakında kendini hiç olmadığına da inandıracaksın.*

"Tamam, içki arkadaşı olsun. Ya da uzaktan tanıdık. Her ne haltsa. Ararsa fikrimi değiştirdiğimi söyleyin, tamam mı? Aklımın başıma geldiğini söyleyin. Onu bu akşam saat sekizde kocamın çalışma odasında bekleyeceğim."

"Başınızı büyük bir belaya sokmak üzereymiş gibisiniz, Bayan Landon."

"Sizden iyi kim bilecek, değil mi?" Sandviç her geçen an daha çekici görünüyordu. Lisey'in karnı guruldadı. "Sizi muhtemelen aramayacak zaten, profesör. Yine de söylemem önemliydi. *Ararsa* ve ona mesajımı iletirseniz sorun yok. Ama ararsa, mesajımı-sadece 'Fikrini değiştirmiş, seni bu akşam sekizde Scott'ın ofisinde bekliyormuş'-*iletmezseniz* ve öğrenirsem... başınıza öyle bir çorap örerim ki..."

"Yapamazsınız. Avukatım diyor ki..."

"Onun söylediğine bakmayın. Akıllı olun ve *benim* dediklerimi ciddiye alın. Kocam bana yirmi milyon dolar bıraktı. Bu paraya sahipken ananızdan emdiğiniz sütü burnunuzdan getirmeye karar verirsem önümüzdeki üç yılı kan sıçarak geçirirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Lisey karşıdan cevap gelmesini beklemeden telefonu kapadı, sandviçinden bir lokma ısırdı, dolaptan soğuk bir Kool-Aid çıkardı, bardak almayı düşündü, sonra doğruca sürahiden içti.

Mmm!

3

Dooley şu birkaç saat içinde arayacak olursa Lisey'i evde bulamayacaktı. Neyse ki hangi numaradan arayacağını biliyordu. Ahırda, kefene

sarılmış Bremen yatağının cesedinin tam karşısında olan tamamlanmamış ofisine gitti. Mutfak tarzı basit sandalyesine oturdu (güzel bir büro koltuğu sipariş etmeye bir türlü fırsat bulamamıştı) telesekreterin KAYIT düğmesine bastı ve fazla düşünmeden konuştu. Boo'ya Moon'dan aklında her aşaması belirgin bir planla dönmemişti ama o kendi payına düşeni yaparsa Jim Dooley de üzerine düşeni yapmak zorunda kalabilirdi. *Islık çalacağım ve bana geleceksin, ahbap,* diye düşündü.

"Zack-Bay Dooley-ben Lisey. Bunu duyuyorsanız, Auburn'de hastanede olan ablamı ziyarete gidiyorum. Profesörle konuştum, bu iş hallolacağı için *çok* mutluyum. Bu akşam saat sekizde kocamın çalışma odasında olacağım, polisle ilgili bir endişeniz olur da başka bir plan yaparsanız beni yedi gibi arayıp söyleyebilirsiniz. Evin önünde, hatta yolun karşısındaki çalıların ardında devriye arabası olabilir, o yüzden dikkatli olun. Kulağım mesajlarda olacak."

Kasetin kapasitesinin tümünü kaydetmeye yetmeyeceğinden korkmuştu ama neyse ki sorun yaşamadı. Jim Dooley bu numarayı arayıp mesajı dinlerse ne düşünecekti? Deliliğinin derecesi göz önüne alınırsa bunu kestirebilmek mümkün değildi. Sessizliğini bozup Pittsburgh'taki profesörü arar mıydı? Bir ihtimal. Ararsa profesörün mesajını ona iletip iletmeyeceği de ayrı bir muammaydı ama belki önemli değildi. Dooley'in anlaşmayı gerçekten yapacağına mı yoksa onu oyalamaya mı çalıştığına inandığı pek umurunda değildi. Tek amacı onu gölün yüzeyinden bir karaltının geçtiğini fark eden bir balık gibi tedirgin edip meraklandırmaktı.

Evin kapısına bir not bırakmaya cesaret edemedi -muhtemelen Memur Boeckman veya Memur Alston notu ondan çok daha önce görürdü- zaten bu, işi biraz fazla ileri götürmek olurdu. O an için yapabileceği ne varsa yapmıştı.

Bu akşam sekizde çıkageleceğine gerçekten inanıyor musun, Lisey? Sana tamamen inanıp güvenerek neşeyle Scott'ın çalışma odasında boy gösterecek mi?

Neşeyle geleceğini sanmıyordu, aklının başında olmasını da ummuyordu ama gelmesini *bekliyordu.* Muhtemelen her yabani yaratık gibi tuzaklara karşı tetikte olacak, öğleden sonra erken saatlerde sinsice ağaçların arasından yaklaşacaktı ama Lisey, Eyalet Polisi'yle veya şerifin bürosuyla işbirliği yapıp ona bir pusu hazırlamadığını içten içe biliyor olacağını tahmin ediyordu. Lisey'in sesindeki memnun etme hevesini duyduğunda bilecekti. Ona yaptıklarından sonra Lisey'in yola gelmiş olduğunu düşünmemesi için hiçbir sebep yoktu. Mesajını iki kere daha dinledi ve başını salladı. Evet. Yüzeyde bu beladan bir an önce kurtulmak isteyen hevesli bir kadın vardı ama Dooley'in alttaki korku ve acıyı da duyacağını biliyordu. Çünkü bunları duymayı bekliyordu. Çünkü deliydi.

Lisey bir şeyin daha işbaşında olduğunu düşündü. İçkisini almıştı. *Bool*una ulaşmış ve bu onu ilkel bir şekilde güçlendirmişti. Fazla uzun sürmeyebilirdi ama önemi yoktu çünkü bu gücün küçük bir kısmı-o ilkel tuhaflığın birazı-telesekreterdeki mesajdaydı. Dooley arayacak olursa onu duyacak ve karşılık verecekti.

4

Cep telefonu hâlâ BMW'deydi ve pili tamamen şarj olmuştu. Ahırdaki yarım kalmış ofisine dönüp telesekretere cep numarasının da dahil olduğu yeni bir mesaj bırakmaya niyetlenmişti ki numarayı bilmediğini fark etti. *Kendimi nadiren arıyorum, sevgilim,* diye düşündü ve canlı bir kahkaha daha patlattı.

Memur Alston'ın orada olacağını umarak evin giriş yolunda yavaşça ilerledi. Her zamankinden de iri ve biraz da ilkel görünen Alston oradaydı gerçekten. Lisey arabasından çıkarak ona hafifçe selam verdi. Memur Alston yüzünü görünce destek çağırmaya kalkmadı veya alarma geçmedi; hafifçe gülümseyerek selamına karşılık verdi.

Lisey'in aklından bir polisle karşılaştığı takdirde bir hikâye uydurmak, mesela 'Zack McCool'un onu aradığını, etrafta çok fazla kahrolası polis olduğu için Batı Virginia'daki deliğine dönmeye karar verdiğini ve dul kadınla işinin bittiğini söylediğini anlatmak geçmişti. O anki savaşçı zarafetiyle çok da ikna edici olabileceğini biliyordu ama biraz düşününce vazgeçmişti. Böyle bir hikâye şerif vekili Clusterfuck ve adamlarını daha da telaşlandırabilir, Jim Dooley'in onları uyutmaya çalıştığını düşünebilirlerdi. Hayır, her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisiydi. Dooley ona bir kez ulaşmayı başarmıştı, yine yapabilirdi. Onu yakalarlarsa Lisey'in sorunları çözülmüş olurdu... ama aslında, Jim Dooley'in yakalandığını görmek tercih ettiği çözüm değildi artık.

Zaten mecbur kalmadıkça Alston'a veya Boeckman'a yalan söylemeyi de istemiyordu. Onu korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve ikisi de tatlı ve şirinlerdi.

"Nasıl gidiyor, Bayan Landon?"

"Güzel. Auburn'e gittiğimi haber vermek istedim. Ablam orada hastanede."

"Üzüldüm. CMG mi Kingdom mı?"

"Greenlawn."

Bileceğinden emin değildi ama Alston'ın yüzünün hafifçe buruşmasından bildiğini anladı. "Çok yazık... ama hiç olmazsa araba kullanmak için güzel bir gün. Akşam olmadan dönmeye çalışın. Haberlere göre fırtına yaklaşıyor, özellikle batı kesimlerinde."

Lisey muhteşem yaz gününe şöyle bir bakıp o gün ilk kez gülümsedi. "Elimden geleni yaparım. Uyardığınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Burnunuzun bir tarafı hafifçe şiş gibi. Bir şey mi soktu?"

"Bazen sivrisinekler öyle yapıyor," dedi Lisey. "Dudağımın kenarından da ısırmışlar. Görüyor musunuz?"

Alston, Dooley'in kısa bir zaman önce elinin düzü ve tersiyle defalarca tokatladığı ağzına baktı. "Hayır, göremedim."

"Güzel, Benadryl işe yarıyor olmalı. Uykumu getirmediği sürece iyi."

"Uykunuz gelirse kendinize bir iyilik yapın ve arabayı kenara çekin, olur mu?"

"Olur, baba," dedi Lisey ve Alston güldü. Hafifçe de kızarmıştı.

"Bu arada, Bayan Landon..."

"Lisey."

"Evet, efendim. Lisey. Andy aradı. Mesele hakkında resmi bir rapor hazırlanması için müsait bir anınızda karakola uğramanızı rica etti. İmzanız falan gerekiyor. Yapabilir misiniz?"

"Elbette. Auburn'den dönüşte uğramaya çalışırım."

"Size küçük bir sır vereyim, Bayan Lan-Lisey. Yağmurlu günlerde her iki sekreterimiz de erken çıkarlar. Motton yolu üstünde oturuyorlar ve o yollar yoğun yağışta sular altında kalabiliyor. Yeni kanallar lazım."

Lisey omuz silkti. "Bakalım," dedi. Kol saatine bakar gibi yaptı. "Vay canına, saate bakın! Gitsem iyi olacak. İhtiyaç duyarsanız tuvaleti kullanmaktan çekinmeyin, Memur Bey, ayrıca..."

"Joe. Siz Lisey'seniz ben de Joe'yum."

Lisey başparmağını kaldırdı. "Tamam, Joe. Verandanın basamağının altında arka kapının anahtarı var. Biraz yoklarsan bulursun."

"Tamam. Ben eğitimli bir araştırmacıyım," dedi Alston ciddi bir yüz ifadesiyle.

Lisey gülerek elini kaldırdı. Memur Joe Alston, Gallowaylerin ölü kedisini bulduğu posta kutusunun yanında, parlak gün ışığında gülümseyerek Lisey'in havadaki eline vurdu.

5

Lisey, Auburn'e giderken kısa bir süre için Memur Joe Alston'ın giriş yolunun başında dururlarken ona nasıl bakmakta olduğunu düşündü. Bir erkekten *iyi görünüyorsun, güzelim* bakışı almayalı epey olmuştu. O gün burnundaki şişliğe rağmen bu bakışlardan birini üzerinde hissetmişti. İnanılmazdı. *İnanılmaz.*

"Jim-Dooley'den-Dayak-Ye Güzellik Reçetesi," diyerek güldü. "Kablolu televizyonda bunu pazarlayabilirim."

Ve ağzında olağanüstü güzel bir tat vardı. Canı hayatı boyunca bir daha sigara istemeyecek gibiydi. Belki kablolu televizyonda *bunu* da pazarlayabilirdi.

6

Lisey, Greenlawn'a vardığında saat biri yirmi geçiyordu. Darla'nın arabasını görmeyi beklemiyordu ama ziyaretçi otoparkındaki araçlar arasında olmadığını anlayınca yine de derin bir oh çekti. Darla ve Canty'nin güneyde, Jim Dooley'in tehlikeli deliliğinden uzakta olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Küçük bir kızken (aslında o kadar da küçük değil, on iki on üç yaşlarında) Bay Silver'a patatesleri ayırmakta yardım edişini ve adamın onu arka barakadaki ayırıcı makinenin civarındayken hep pantolon giymesi ve kollarını sıvaması için uyardığını hatırladı. *O bebeğe yakalanırsan seni soyuverir,* diye uyarmış ve Lisey de bu uyarıyı dikkate almıştı zira yaşlı Max Silver'ın sadece giysilerin çıkmasından bahsetmediğini biliyordu. Amanda bu işin bir parçasıydı, Lisey'in Scott'ın çalışma odasını gönülsüzce temizlemeye başladığı gün çıkagelmiş ve o andan itibaren işe karışmıştı. Lisey bunu kabul ediyordu. Ancak Darla ve Canty'in varlıkları fuzuli karışıklığa neden olurdu. Tanrı iyiyse *uzun* süre Snow Squall'da ka-

lırlar ve ıstakoz yiyip beyaz şarap içerek oyalanırlardı. Mesela gece yarısına kadar.

Arabadan inmeden önce kör edici acıyı bekleyip yüzünü buruşturarak sağ eliyle sol göğsüne hafifçe dokundu. Tek hissettiği hafif bir sızı oldu. *İnanılmaz*, diye düşündü. *Bir haftalık bir yaraya dokunmak gibi. Boo'ya Moon hakkında bir şüphen olursa hemen göğsüne yaptığını ve bu kadar kısa sürede nasıl iyileştiğini hatırla, Lisey.*

Arabadan indi, kapıları AkıllıAnahtar ile kilitledi ve zihninde tam yeri belirlemeye çalışarak duraksadı. Bunu yapmak için aklında belirgin bir sebep yoktu; istese bile kesin bir şey söyleyemezdi. Kitaptaki tarife bakarak ilk kez ekmek pişirmek gibi adım adım ilerlenen bir durumdu ve Lisey için bunun bir sakıncası yoktu.

Greenlawn'un asfaltı ve çizgileri yenilenmiş otoparkı ona kocasının on sekiz yıl önce vurulduğu otoparkı anımsattı ve Doçent Roger Dashmiel, nam-ı diğer güneyli korkak tavşanın, *Nelson Salonu'na otoparktan geçerek gideceğiz-içeride klima çalışıyor olmalı*, deyişini duyar gibi oldu. Burada Nelson Salonu yoktu, Nelson Salonu, bir kürek toprak atıp Shipman Kütüphanesi'nin temelini atmak üzere oraya gitmiş olan adam gibi Mazi Diyarı'nda kalmıştı.

Özenle budanmış çitlerin gerisinde yükselen İngilizce bölümü binası değil, cam ve tuğlalardan oluşma, temiz, iyi aydınlatılmış, Bowling Green'deki bazı doktorların sonunda zatürree demeyi seçtiği (ölümü *New York Times*'ın ön sayfasında yer bulacak bir adamın dosyasında ölüm nedeni satırına *Bilinmeyen Sebep* yazmayı kimse istemezdi) bir tür mikrop işini daha önce bitirmemiş olsaydı rahmetli kocasının en nihayetinde kendini bulabileceği bir yirmi birinci yüzyıl tımarhanesiydi.

Çitin bu tarafında bir meşe ağacı vardı; Lisey BMW'yi onun gölgesine park etti ama batıda birikmekte olan bulutları görebiliyordu, belki Memur Joe Alston fırtına konusunda haklıydı. Ağaç tek olsaydı arabanın yerini belirlemek için harika bir işaret olurdu ama değildi. Çit boyunca

uzanıyorlardı ve Lisey'e hepsi birbirinin aynısı gibi geliyordu... gerçi ne fark ederdi?

Ana binaya doğru yürümeye başladı ama içinde bir şey -daha önce içinden yükselenlerin hiçbirine benzemeyen bir ses- onu durdurdu ve arabaya ve nerede durduğuna iyice bakmasını söyledi. Lisey bir şeyin BMW'nin yerini değiştirmesini isteyip istemediğini merak etti. Eğer öyleyse isteklerini pek net bir şekilde belirttiği söylenemezdi. Lisey, babasının uzun bir yolculuktan önce mutlaka yapmasını tembihlediği gibi arabanın etrafında bir tur atmakla yetindi. Ama öyle zamanlarda aşınmış bir lastik, kırık bir sinyal lambası veya sarkık bir egzoz borusu olup olmadığına bakılırdı. Şimdi *neye* bakması gerektiğini bilmiyordu.

Belki tek yaptığım onu göreceğim anı ertelemektir. Belki oyalanıyorumdur.

Ama değildi. Bundan fazlası söz konusuydu. Ve önemliydi.

Plakayı -5761RD ve o aptal şerit- ve tampondaki, Jodi'nin hediyesi olan iyice solmuş çıkartmayı inceledi. Üzerinde İSA BENİ SEVİYOR, BİLİYORUM, O YÜZDEN YAVAŞ GİTMİYORUM yazıyordu. Başka bir şey yoktu.

Yeterince iyi değil, diye mızmızlandı içindeki ses ve Lisey, otoparkın uzak köşesinde, neredeyse çitin altında bir şey gördü. Boş bir yeşil şişe. Bira şişesi olduğundan emindi. Temizlikçiler ya gözden kaçırmış ya da henüz orayı temizlememişti. Lisey aceleyle o tarafa yürüyüp şişeyi aldı. Alırken şişenin ağzından burnuna doğru ekşi bir koku yükseldi. Hafifçe solmuş etiketinde diş gösteren bir hayvan resmi vardı. Üzerindeki yazıya göre şişede bir zamanlar Nordic Wolf Premium Bira vardı. Lisey şişeyi arabanın olduğu yere geri getirdi ve tam plakadaki şeridin altına, kaldırıma koydu.

Krem rengi BMW yeterince iyi değildi.

Meşe ağacının gölgesindeki krem rengi BMW de yeterince iyi değildi.

Maine 5761RD plakasının şeridi altında, çıkartmanın hafifçe sol tarafında boş Nordic Wolf bira şişesi bulunan, meşe ağacının gölgesindeki krem rengi BMW... yeterince iyiydi.

Ucu ucuna.

Peki neden?

Lisey'in umurunda değildi.

Hızla ana binaya yöneldi.

7

Resmi ziyaret saati başlangıcı olan ikiye daha otuz dakika olmasına rağmen Amanda'nın yanına girmekte sorun yaşamadı. Dr. Hugh Alberness -ve elbette Scott- sayesinde Lisey, Greenlawn'da bir yıldız gibiydi. Danışma masasına (el ele tutuşarak gökyüzüne bakmakta olan çocukların betimlendiği Yeni Çağ stiline benzer dev duvar resminin yanında iyice ufak kalmıştı) ismini bırakmasından on dakika sonra ablasıyla birlikte odasının önündeki terasta oturmuş, kâğıt bardaktan yavan meyve suyunu yudumluyor, arka bahçedeki kroket oyununu izliyordu. Görüş alanı dışında bir çim biçme makinesinin monoton sesi duyulmaktaydı. Nöbetçi hemşire Amanda'ya da meyve suyu içip içmeyeceğini sormuş, sessizliğini olumlu yanıt kabul ederek bir bardak getirmişti. Yeni yıkanmış saçları nane yeşili bir kurdeleyle toplanmış olan Amanda, nane rengi pijamaları içinde kıpırtısızca oturmuş, boş gözlerle uzaklara -ama kroket oyuncularına değil, ötelerine, diye düşündü Lisey- bakarken dokunulmamış meyve suyu bardağı masanın üzerinde duruyordu. Amanda'nın elleri kucağında birleşmişti ama Lisey, sol elinin üzerindeki çirkin izi görebiliyordu. Üç kez sohbet başlatma girişiminde bulundu ama Amanda'dan tek bir kelime bile çıkmadı. Hemşireye göre bunda şaşılacak bir şey yoktu elbette. Amanda o sırada ulaşılamazdı, yemeğe çıkmıştı, tatildeydi, asteroit kuşa-

ğını ziyarete gitmişti. Hayatı boyunca bir baş belası olmuştu ama bu onun için bile rekordu.

Ve sadece altı saat sonra kocasının çalışma odasında biriyle buluşacak olan Lisey'in buna harcayacak vakti yoktu. Yavan içeceğinden bir yudum aldı, bir Coke olmasını diledi -kafein yüzünden orada *verboten*(*) idi- ve bardağını bir kenara bıraktı. Etrafa bakınıp yalnız olduklarından emin olunca uzanıp Amanda'nın ellerini kucağından aldı, merhemin cıvıklığı ve hemen altındaki yarıkların verdiği his yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu. Amanda'nın canı yandıysa da belli olmuyordu. Yüzü, gözleri açık uyuyormuş gibi ifadesizdi.

"Amanda," dedi Lisey. Ablasıyla göz göze gelmeye çalıştı ama imkânsızdı. "Amanda, beni dinle. Scott'ın geride bıraktıklarını temizlemem için bana yardım etmeyi teklif etmiştin, yardımına ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin?"

Cevap yoktu.

"Kötü bir adam var. Deli bir adam. Nashville'deki orospu çocuğu Cole gibi biraz -biraz sözü hafif kalıyor hatta- ama onunla tek başıma başa çıkamam. Her neredeysen geri dönüp bana yardım etmen gerekiyor."

Cevap yoktu. Amanda kroket oyuncularına doğru bakmaya devam ediyordu. Oyuncuların ötesine. Çim biçme makinesinin homurtusu sürüyordu. Meyve suyuyla dolu kâğıt bardaklar köşesiz masanın üzerinde duruyordu. Burada köşeler, kafein gibi *verboten* idi.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun, Manda-Bunny? Diğer göçmüşlerle birlikte o taş banklardan birine oturmuş, havuza bakıyor olduğunu. Bence Scott ziyaretlerinden biri sırasında seni orada gördü ve kendi kendine, 'Ah, bir kesici,' dedi. 'Kesicileri tanırım çünkü babam da kabilenin bir üyesiydi. *Ben* de bir üyesiyim aslında.' Kendi kendine, 'Biri tekerine çomak sokmazsa bu hanım erkenden emekli olacak,' dedi. Sence de öyle mi, Manda?"

(*) Almanca "yasak".

Hiç tepki yoktu.

"Jim Dooley'i öngördü mü bilmiyorum ama bokun battaniyeye yapışması gibi senin de sonunun kaçınılmaz bir şekilde Greenlawn olacağını bildi. Babamın bu lafı söylediğini hatırlıyor musun, Manda? Bokun battaniyeye yapışması gibi kaçınılmaz lafını? Annem ona kızdığında da bokun küfür sayılmayacağını söylerdi. Hatırlıyor musun?"

Amanda'dan hâlâ tepki yoktu. Sadece boş, çıldırtıcı bir bakış.

Lisey, Scott ile misafir odasında oldukları, rüzgârın dışarıda uğuldadığı, gökyüzünün yandığı o soğuk geceyi hatırladı ve dudaklarını Amanda'nın kulağına yaklaştırdı. "Beni duyuyorsan elimi sık," diye fısıldadı. "Olabildiğince sık."

Bekledi ve saniyeler akıp geçti. Çok hafif bir kıpırtı hissettiği sırada vazgeçmek üzereydi. İstemsiz bir spazm veya hayal gücünün ürünü de olabilirdi ama Lisey sanmıyordu. Amanda'nın uzaklarda bir yerlerde kardeşinin ona seslendiğini duyduğunu biliyordu. Onu eve çağırdığını.

"Pekâlâ," dedi Lisey. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki boğulacağını düşündü. "Güzel. Bu bir başlangıç. Gelip seni alacağım, Amanda. Seni eve getireceğim ve sen de bana yardım edeceksin. Beni duyuyor musun? *Bana yardım etmen gerek.*"

Lisey gözlerini kapadı ve ablasının ellerini tekrar sıktı. Acıtıyor olabilirdi ama umurunda değildi. Amanda sesine kavuştuğunda istediği kadar şikâyet edebilirdi. Sesine kavuşursa. Ah, ama Scott ona bir keresinde dünyanın bundan ibaret olduğunu söylemişti.

Lisey tüm dikkatini ve iradesini toparlayarak havuzu, etrafındaki kayalık çanağı, beyaz kumsalı, yukarı tırmanan taş bankların dizildiği basamakları, mezarlığa giden ikinci patikayı, kayalıklar arasındaki yarığı olabilecek en ayrıntılı ve net şekilde zihninde canlandırmaya çalıştı. Üzerinde güneşin binlerce minik pırıltısı olan suyun masmavi bir renkte olduğunu düşündü. Gündüz vakti olduğunu hayal ediyordu zira Boo'ya Moon'da alacakaranlıktan payını yeterince almıştı, teşekkürler.

Şimdi, diye düşündü ve havanın değişip Greenlawn'un seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Seslerin bir an için *gerçekten* uzaklaştığını düşündü, sonra hayal gücünün oyunu olduğunu anladı. Gözlerini açınca hâlâ terasta olduğunu gördü. Meyve suları hâlâ yuvarlak masanın üzerindeydi. Yutulma tehlikesi olduğu için düğme yerine cırt cırt kullanılmış nane yeşili pijamaları içindeki Amanda, nefes alan bir mumya gibi kıpırtısızca oturmaya devam ediyordu. Saçlarında nane yeşili kurdele, gözlerinde okyanuslar olan Amanda.

Lisey'in içi bir an için korkunç bir kuşkuyla doldu. Belki tüm bunlar *onun* deliliğinin bir ürünüydü-yani Jim Dooley dışında kalan her şey. Landonlar gibi çarpık aileler sadece V.C. Andrews romanlarında, Boo'ya Moon gibi yerler sadece masal kitaplarında olurdu. Artık ölü olan bir yazarla evlenmişti, hepsi bu. Bir keresinde hayatını kurtarmış ama ondan sekiz yıl sonra ölüm döşeğine düştüğünde elinden bir şey gelmemişti; mikropları kürekle alt etmek mümkün değildi ne de olsa.

Amanda'nın ellerini tutan elleri gevşedi, sonra yine kasıldı. Güçlü kalbinin ve iradesinin her zerresi şiddetle itiraz etti. *Hayır! Hepsi gerçekti! Boo'ya Moon gerçek! 1979'da evlenmeden önce oradaydım, 1996'da bulunmaya ihtiyacı olduğunda oraya tekrar gittim ve onu bulup eve getirdim, bu sabah yine oradaydım. Şüphelenecek olursam tek yapmam gereken Jim Dooley'in yaptıklarından bu kadar kısa süre sonra göğsümün ne derece iyileşmiş olduğuna bakmak. Gidemeyişimin sebebi...*

"Örtü," diye mırıldandı. "Scott sebebini bilmiyordu ama örtünün bizi bir çapa gibi orada tuttuğunu söylemişti. Bizi *burada* mı tutuyorsun, Manda? Korkmuş, inatçı bir parçan bizi burada mı tutuyor? *Beni* burada mı tutuyor?"

Amanda cevap vermedi ama Lisey, tam olarak öyle olduğunu düşündü. Amanda'nın bir parçası Lisey'in gidip onu geri getirmesini istiyordu ama kurtarılmayı istemeyen bir parçası da vardı. O parça pis dünya ve pis dünya işleriyle artık ilişiği kesilsin istiyordu. O parça tüple beslenmekten,

alt bezi kullanmaktan, terasta oturarak saatler geçirmekten, düğmesiz pijamalar giymekten, yeşil bahçeye ve kroket oyuncularına bakmaktan memnundu. Peki Manda *gerçekten* neye bakıyordu?

Havuza.

Sabah havuza, öğle vakti havuza, yıldızların yüzeyinde ışıldadığı akşam vakitlerinde, üzerinden amnezi rüyaları gibi minik buhar sütunları yükselen havuza bakıyordu.

Lisey ağzında hâlâ o güzel tadı hissediyordu. *Bu tat havuzun tadı. Ödülüm. İçkim. İki yudum. Biri benim için, diğeri...*

"Senin için," dedi. Bir sonraki adım önünde o kadar net bir şekilde belirdi ki neden bu kadar vakit kaybettiğini merak etti. Amanda'nın ellerini bırakmadan öne eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Amanda'nın basit kesimli, kırlaşmış saçlarının altındaki gözleri boş bakmaya devam ediyordu. Dosdoğru Lisey'e bakıyor ama görmüyordu. Lisey ablasının dirseklerini tutarak onu olduğu yere sabitleyip ağzının onunkinin üzerine kapadığında Amanda'nın gözleri gecikmiş bir anlayışla irileşti; direnmeye çalıştı ama artık çok geçti. Havuzdan aldığı ikinci yudum geri çıkarken o müthiş tat Lisey'in ağzına yine hücum etti. Amanda'nın dudaklarını aralamak için dilini kullandı ve havuzdan aldığı ikinci yudum ablasının ağzına aktı. Lisey havuzu, daha önceki zihninde canlandırma çabalarını gülünç gösterecek bir berraklıkla gördü. Yasemin ve begonya kokularına, sevgili ağaçlarının gündüz vakti yaydığını bildiği yoğun, bir şekilde zeytine benzeyen bir başka koku karışmıştı. Kumun sıcaklığını ayak tabanlarında hissetti. Hissedebiliyordu zira ayakları çıplaktı. Spor ayakkabıları bu tarafa taşınmamıştı. Ayakkabıları değil ama kendisi gelmişti. O

8

Yine Boo'ya Moon'daydı. Kumsalda ayakta durmaktaydı. Güneş tam tepedeydi ve suyun yüzeyinde binlerce değil, milyonlarca pırıltı oyna-

şıyordu. Çünkü bu su daha *büyüktü.* Lisey bir an için büyülenmiş gibi suya ve üzerinde süzülmekte olan eski yelkenli geminin büyük gövdesine bakakaldı. Ve bakarken aniden Amanda'nın yatağındaki hayaletimsi varlığın söylediği bir şeyi hatırladı.

Ödülüm ne? diye sormuştu Lisey ve yaratık -her nasılsa aynı anda hem Amanda hem Scott gibiydi- ödülünün bir içki olacağını söylemişti. Lisey bir RC kola veya kola mı olduğunu sorduğundaysa, *Sessiz ol. Hollyhocks'u izlemek istiyoruz*, demişti. Lisey çiçekleri kastettiğini sanmıştı. Bu kelimenin bir zamanlar çok başka bir anlamı daha olduğunu unutmuştu. Büyülü bir anlam.

Amanda'nın kastettiği o parlak, masmavi suda yüzmekte olan yelkenliydi... çünkü onu söyleyen *Amanda'ydı;* Scott büyük ihtimalle çocukluklarının hayal gemisini bilmiyordu.

Baktığı bir havuz değildi, bu sadece tek bir geminin demirlediği bir limandı, define (ve sevgili) avına çıkan cesur korsan kızlar için inşa edilmiş bir gemi. Peki kaptanları? Elbette cesur Amanda Debusher idi. Bu yelkenli gemi bir zamanlar Manda'nın en mutlu hayali değil miydi? Henüz dışa vuracak onca öfkesi, içine sakladığı onca korkusu yokken?

Sessiz ol. Hollyhocks*'u izlemek istiyoruz.*

Ah, Amanda, diye düşündü Lisey-neredeyse yas içinde. Burası hepimizin içmeye geldiği havuz, hayal gücünün kaynağıydı ve elbette onu herkes farklı bir şekilde görebilirdi. Amanda'nın versiyonu da çocukluğundan kalma bu sığınaktı. Ama Lisey'in gördüğü kadarıyla taş banklar aynıydı. Bugün üzerlerinde yirmi otuz kişi vardı. Dalgınca suya bakıyorlardı. Kefenlilerin sayısı da yaklaşık onlarınki kadardı. Gün ışığında mide bulandırıcı bir şekilde örümceklerin ağlarıyla sardığı böceklere benziyorlardı.

On ikinci sırada bir bankta oturmakta olan Amanda'yı hemen gördü. Ona ulaşmak için suya bakan iki kişinin ve korkunç kefenlilerden birinin yanından geçti. Yine yanına oturdu ve Amanda'nın değil kesilmiş,

çizik bile olmayan ellerini tuttu. Amanda'nın parmakları da yavaş ama şüphe bırakmayacak bir şekilde onunkilerin üzerine kapandı. Lisey o an tuhaf bir şekilde bir şeyden emin oldu. Amanda'nın havuzdan aldığı o ikinci yuduma ihtiyacı yoktu, onu suya sokması da gerekmiyordu. Amanda eve dönmeyi gerçekten istiyordu. Büyük bir parçası, masaldaki uyuyan güzel... veya esir düşmüş cesur bir korsan kız gibi kurtarılmayı bekliyordu. Peki bu kefensizlerden başka kaç tanesi aynı durumdaydı? Lisey sakin yüzlerine ve uzaklara dalınış gözlerine baktı ve bu huzurlu görünüşleri altında çığlıklar atarak onlara evin yolunu gösterecek birini bekliyor olabileceklerini düşündü.

Sadece ablasını kurtarabilecek olan-belki-Lisey ürpererek bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Amanda," dedi. "Şimdi geri döneceğiz ama yardımın gerek."

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra çok hafif, uykuda gibi, duyulur duyulmaz bir sesle: "Lee-sey? O... iğrenç meyve suyunu içtin mi?"

Lisey gülmekten kendini alamadı. "Birazcık. Kibarlık etmek için. Şimdi bana bak."

"Yapamam. *Hollyhocks*'u izliyorum. Korsan olacağım... ve yelken açacağım..." Sesi hafifliyordu. "... yedi denizde... define... Yamyam Adaları..."

"Onların hepsi uydurmaydı," dedi Lisey. Sesinin sertliğinden nefret ediyordu. Yaptığı, çimler üzerinde masumca yatan zararsız bir çocuğu öldürmek için kılıcını çekmeye benziyordu. Bir çocukluk hayali de öyle değil miydi işte? "Gördüklerin sadece bu yerin seni tutsak alma yöntemi. Sadece... bir *bool.*"

Manda onu şaşırtarak ve *inciterek*, "Scott gelmeye çalışacağını söylemişti," dedi. "Sana ihtiyacım olursa gelmeye çalışacağını söylemişti."

"Ne zaman, Manda? Ne zaman söyledi?"

"Burayı çok seviyordu," dedi Amanda ve derin bir iç geçirdi. "Buraya Bool ya Mood ya da buna benzer bir şey diyordu. Burayı sevmenin çok kolay olduğunu söylemişti. Fazla kolay."

"Ne zaman, Manda? *Ne zaman söyledi?*" Lisey onu sarsmak istiyordu.

Amanda olağanüstü bir çaba gösteriyormuş gibi göründü... ve gülümsedi. "Kendimi son kesişimde. Scott beni eve götürdü. Hepinizin beni istediğini söyledi."

Artık her şey Lisey'e çok daha net görünüyordu. Bir fark yaratmayacak kadar geçti, elbette ama yine de bilmek daha iyiydi. Peki Scott bunu neden karısına söylememişti? Küçük Lisey'in Boo'ya Moon'dan ve orada yaşayanlardan -özellikle birinden- ölesiye korktuğunu bildiği için mi? Evet. Zamanla kendi kendine anlayacağını bildiğinden mi? Yine evet.

Amanda'nın dikkati yine Scott'ın havuzunun kendi versiyonu olan limanda duran yelkenliye yönelmişti. Lisey onu omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Bana yardım etmen gerek, Manda. Canımı yakmak isteyen bir kaçık var. Tekerine çomak sokmama yardım etmeni istiyorum. Bana hemen *şimdi* yardım etmeni istiyorum!"

Amanda ona yüzünde neredeyse komik denebilecek bir merak ifadesiyle döndü. Üzerinde bir kaftan, elinde dişleri aralık, gülümseyen bir çocuğun fotoğrafı olan ve alt sıralardan birinde oturmakta olan kadın arkasına dönüp yavaşça konuştu. "Ben... neden... yaptığımı... düşünürken... ses... çıkarmayın."

"Sen kendi işine bak, Betty," dedi Lisey tersçe ve Amanda'ya döndü. Ablasının hâlâ ona bakmakta olduğunu görmek içini rahatlatmıştı.

"Lisey, kim?..."

"Deli bir adam. Scott'ın kahrolası evrakları ve el yazmaları için çıkıp gelmiş. Ama artık ilgisi benim üzerimde. Bu sabah beni yaraladı ve yine yapacak... eğer ben... *biz*..." Amanda yine limandaki gemiye dönecek gibi olunca Lisey uzanıp başını iki yanından tuttu ve kendine çevirdi. "Dikkatini ver, Fasulye Sırığı."

"Bana Fasulye Sı..."

"Dikkatini bana verirsen demem. Arabamı biliyorsun, değil mi? BMW'yi?"

"Evet, ama Lisey..."

Amanda'nın gözleri hâlâ suya kaymaya çalışıyordu. Lisey yine kafasını tutup çevirecek oldu ama içgüdüleri bunun geçici bir çözüm olduğunu söyleyerek onu engelledi. Amanda'yı buradan gerçekten götürmek istiyorsa bunu onun sesi, onun iradesiyle ve Amanda'nın eve dönme isteğiyle yapmalıydı.

"Manda bu adam... yaralamayı bırak, bana yardım etmezsen beni öldürebilir bile."

Amanda ona hayret ve inanmazlıkla baktı. "*Öldürmek?...*"

"Evet. *Evet.* Her şeyi anlatacağım, söz. Ama burada olmaz. Burada fazla kalırsak sonunda ben de seninle *Hollyhocks*'u izlemekten başka bir şey yapamayacağım." Bu yalan değildi. Çekimini, bakmasını istediğini hissedebiliyordu. Teslim olup kendini bırakırsa yirmi yıl, yirmi dakika gibi geçebilir ve ablası Manda-Bunny ile daima davet eden ama hiçbir zaman yelken açmayacak olan korsan gemisine binmeyi bekleyebilirlerdi.

"O iğrenç meyve suyundan içmem gerekecek mi?" diye sordu Amanda kaşlarını çatarak.

Sesindeki çocuksu ton Lisey'i yine güldürdü ve elinde fotoğraf tutan kaftanlı kadın bir kez daha dönüp baktı. Amanda, Lisey'in kalbini mutlulukla doldurarak kadına kibirli bir *Neye bakıyorsun, kaltak?* bakışı fırlattı... ve orta parmağını gösterdi.

"İçecek miyim, küçük Lisey?"

"Söz veriyorum başka meyve suyu yok. Şimdi sadece arabamı düşün. Rengini biliyor musun? Hatırladığından emin misin?"

"Krem." Amanda'nın dudakları biraz inceldi ve yüzünde Hoşuna-Gitse-De-Gitmese-De-Doğru ifadesi belirdi. Bunu görünce Lisey'in ağzı kulaklarına vardı. "Sana arabayı alırken hiçbir rengin kiri bu kadar çok göstermediğini söylemiştim ama beni dinlemedin."

"Tampondaki çıkartmayı hatırlıyor musun?"

"İsa ile ilgili bir espriydi sanırım. Tepesi atmış bir Hıristiyan er geç onu anahtarla falan kazıyacak. İyi şans için de muhtemelen boyaya da birkaç çizik bırakacak."

Yukarıdan bir yerden bir adamın onaylamaz sesi duyuldu. "Konuşacaksanız. Başka bir yere. Gidin."

Lisey parmak işareti yapmak şöyle dursun, adama bakmaya bile tenezzül etmedi. "Çıkartmada İSA BENİ SEVİYOR, BİLİYORUM, O YÜZDEN YAVAŞ GİTMİYORUM yazıyor. Şimdi gözlerini kapatıp arabamı görmeni istiyorum, Amanda. Arkasından bak ki tampondaki çıkartmayı görebilesin. Bir ağacın gölgesinde olduğunu gör. Gölge kıpırdıyor çünkü esinti var. Yapabilir misin?"

"E... evet... sanırım..." Gözleri yelkenliye son bir kez bakmak için hafifçe döndü. "Galiba... incinmene engel olacaksa... ama Scott'la ne ilgisi olduğunu anlamadım. Öleli iki yıldan fazla oluyor... ama... galiba bana İyi Ana'nın ördüğü sarı örtüyle ilgili bir şey söylemişti... ve sana söylememi istemişti. Ama hiç söylemedim. O zamanlara dair unuttuğum çok şey var... kasten unuttuğum."

"Hangi zamanlar? *Hangi* zamanlar, Amanda?"

Amanda kardeşine dünyanın en aptal insanı olduğunu düşünürmüşçesine baktı. "Kendimi *kestiğim* tüm zamanlar. Son seferden sonra-göbek deliğimi kestiğimde-buradaydık." Amanda parmağını yanağına bastırıp geçici bir gamze oluşturdu. "Bir hikâyeyle ilgili bir şeydi. *Senin* hikâyen, *Lisey'in hikâyesi.* Ve örtü. Bol mu demişti? Bor mu? Belki benim uydurmamdır."

Bu beklenmedik gelişme Lisey'i sarstı ama hedefinden uzaklaştırmadı. Amanda'yı -ve kendini- buradan çıkarmak istiyorsa *hemen* yapmalıydı. "Boş ver onları, Manda, sadece gözlerini kapa ve arabamı gör. Yapabileceğin en ayrıntılı şekilde. Gerisini ben hallederim."

Umarım, diye düşündü ve Amanda'nın gözlerini kapadığını görünce kendi de kapayarak ablasının ellerini sıkıca kavradı. Arabasını neden o kadar net bir şekilde görmesi gerektiğini artık biliyordu: Amanda'nın kilit altındaki koğuşta bulunan odasına değil, ziyaretçi otoparkına dönebilmeleri için.

Krem rengi BMW'sini (Amanda haklıydı, bu renk gerçekten felaket olmuştu) gördü ve o kısmı ablasına bıraktı. Tüm dikkatini plakaya 5761RD eklemek ve *pièce de résistance*[*] üzerinde topladı: İSA BENİ SEVİYOR, BİLİYORUM, O YÜZDEN YAVAŞ GİTMİYORUM yazısının sol alt kısmında kalan, asfaltın üzerinde duran Nordic Wolf bira şişesi. Lisey'e mükemmel görünüyordu ama buna rağmen Boo'ya Moon'un tatlı kokusunu hâlâ alıyor, esintinin dalgalandırdığı gevşek kumaşın hafif hışırtısını duyuyordu. Üzerinde oturduğu taş bankın serinliğini de hâlâ hissedebiliyordu. İçi panikle doldu. *Ya bu kez geri dönemezsem?*

Sonra Amanda'nın uzaklardan gelen bıkkın sesini duydu. "Ah, bok canına. Plakadaki kahrolası şeridi unuttum."

Bir an sonra kumaşın hışırtısına çim biçme makinesinin homurtusu karıştı, sonra hışırtı duyulmaz oldu. Çim biçme makinesinin sesi uzaktan geliyordu çünkü...

Lisey gözlerini açtı. Amanda ile otoparkta, BMW'sinin arkasındaydılar. Amanda, Lisey'in ellerini tutuyordu ve gözleri sıkıca kapalıydı. Konsantre olma çabası yüzünden kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Üzerinde hâlâ düğmesiz nane yeşili pijamalar vardı ama ayakları çıplaktı. Lisey, nöbetçi hemşirenin Amanda Debusher ve Lisa Landon'ı bıraktığı terasa bir sonraki gidişinde iki boş sandalye, yavan meyve suyuyla dolu iki kâğıt bardak, bir çift terlik ve içinde çoraplarıyla bir çift spor ayakkabı bulacağını düşündü.

Sonra -fazla gecikmeden- alarm verecekti.

---

[*] Direnç noktası, en önemli parça.

Castle Rock ve New Hampshire taraflarından bir gök gürültüsü duyuldu. Yaz fırtınası yaklaşıyordu.

"Amanda!" dedi Lisey ve içi yeni bir korkuyla doldu. Ya Amanda gözlerini açtığında yine aynı boş bakışlarla karşılaşırsa?

Ama Amanda'nın bakışları berraktı, biraz da şaşkın. Otoparka, BMW'ye, kardeşine, son olarak kendine baktı. "Ellerimi o kadar sıkma, Lisey," dedi. "Deli gibi acıyorlar. Ayrıca giysilere ihtiyacım var. Bu aptal pijamalar iç gösteriyor ve bırak sutyeni, külot bile giymemişim."

"Kıyafet alırız," dedi Lisey ve ardından gecikmiş bir panikle pantolonunun sağ ön cebini yoklayıp rahatladı. Cüzdanı hâlâ yanındaydı. Ama rahatlaması kısa sürdü. Sol ön cebine koyduğu -oraya koyduğundan emindi zira hep öyle yapardı- AkıllıAnahtar yoktu. Yolculuk etmemişti. Ya çorapları ve ayakkabılarıyla birlikte Amanda'nın odasının önündeki terasta ya da...

"Lisey!" dedi Amanda kolunu kavrayarak.

"Ne? *Ne?*" Lisey hızla döndü ama görebildiği kadarıyla otoparkta hâlâ ikisinden başka kimse yoktu.

"*Gerçekten uyanığım!*" diye bağırdı Amanda boğuk sesle. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Biliyorum," dedi Lisey. Kayıp anahtar için duyduğu endişeye rağmen kendini gülümsemekten alamamıştı. "Gerçekten harika."

"Giysilerimi alayım," dedi Amanda ve binaya doğru yürümeye başladı. Lisey onu kolundan tutup durdurdu. Dakikalar öncesine kadar katatonik olan ablası Manda-Bunny şimdi günbatımında bir sazan gibi hareketliydi.

"Giysilerini boş ver," dedi Lisey. "Oraya şimdi dönmeye kalkarsan geceyi burada geçireceğine bahse girerim. İstediğin bu mu?"

"*Hayır!*"

"Güzel, çünkü yanımda olman gerek. Maalesef otobüse binmek zorunda kalabiliriz."

Amanda neredeyse çığlık çığlığa, "*Bir striptizci gibi görünürken otobüse binmemi mi istiyorsun?*" diye sordu.

"Amanda, arabanın anahtarı *yok.* Ya odanın terasında kaldı ya da taş bankların orada... taş bankları hatırlıyor musun?"

Amanda gönülsüzce başını salladı. "Lexus'unun arka tamponunun altında mıknatıslı bir kutucuk içinde yedek anahtar taşımıyor muydun?" diye sordu sonra. "Belirtmeliyim ki onun rengi kuzey iklimine çok daha uygundu."

Lisey sondaki iğneleyici yorumu zar zor duydu. Scott mıknatıslı kutuyu ona beş altı yıl önce doğum günü hediyesi olarak vermişti. Lisey BMW'yi aldığında kutuya yeni arabanın yedek anahtarını koyup yerini otomatikman değiştirmişti. Düşmediyse hâlâ arka tamponun altında olmalıydı. Tek dizi üzerine çöktü, eliyle tamponun altını yoklamaya başladı. Tam ümidini kesmek üzereyken parmakları bıraktığı yerde sağlam bir şekilde durmakta olan kutuya dokundu.

"Seni seviyorum, Amanda. Sen bir dâhisin."

"Yok canım," dedi Amanda çıplak ayaklı ve pijamalar içinde bir kadının olabileceği kadar gururlu bir şekilde. "Sadece ablanım. Artık arabaya binebilir miyiz? Burası gölgede olmasına rağmen çok sıcak."

"Kesinlikle," dedi Lisey ve yedek anahtarla kapıları açtı. "Buradan hemen gitsek iyi olacak. Ama, kahretsin..." Duraksayıp küçük bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordu Amanda, aslında *şimdi ne var?* diyen ses tonuyla.

"Hiç. Şey... Babamın ehliyetimi aldıktan sonra bana söylediğini hatırladım. Bir gün bir grup çocuğu arabayla White Plajı'ndan eve götürüyordum... White'ı hatırlıyorsun, değil mi?" Arabadaydılar ve Lisey gölgelik alandan geri geri çıkıyordu. Dünyanın o kısmı hâlâ sessizdi ve o şekilde bırakmaya niyetliydi.

Amanda homurdanarak emniyet kemerini taktı. Yaralı elleri yüzünden çok dikkatli hareket ediyordu. "White! Hah! Dibinde soğuk bir pınar

olan eski bir çakıllıktı!" Yüzündeki küçümseme ifadesi özleme dönüştü. "Southwind'deki(*) kumlarla alakası yoktu."

"Oraya bu ismi mi verdin?" diye sordu Lisey kendini tutamadan merakla. Otoparkın çıkışında durup Minot Caddesi'ne çıkarak Castle Rock'a dönüş yolcuğuna başlamak için trafiğin azalmasını bekledi. Trafik sıkışıktı. Sırf oradan uzaklaşmak için bir an sağa dönmeyi bile düşündü.

"Elbette," dedi Amanda hafif bir bıkkınlıkla. "*Hollyhocks* erzak takviyesi yapmak için *daima* Southwind'e gelir. Korsan kızlar da sevgililerini görmeye oraya gider. Hatırlamıyor musun?"

"Biraz sanki," dedi Lisey, Amanda'nın kaybolduğunu anladıklarında alarm çalıp çalmayacağını düşünerek. Muhtemelen çalmazdı. Hastaları korkutmak istemezlerdi. Ona yol vermek için yavaşlamak zorunda kalan sürücünün protesto kornası eşliğinde BMW'yi caddeye çıkarıverdi.

Amanda beysbol şapkalı ve büyük ihtimalle erkek olan şoföre ellerini omuz hizasına kaldırarak iki orta parmağını birden gösterdi.

"Muhteşem teknik," dedi Lisey. "Bir gün bu sayede tecavüze uğrayıp öldürüleceksin."

Amanda gözucuyla muzipçe kardeşine baktı. "Başı belada biri için büyük sözler," dedi. Sonra neredeyse hiç duraksamadan sordu. "O gün White'tan döndüğünde babam sana ne dedi? Bahse girerim aptalca bir şeydi."

"Beni ayağımda hiçbir şey yokken eski Pontiac'tan inerken gördü ve Maine eyaletinde yalınayak araba kullanmanın kanunlara aykırı olduğunu söyledi." Lisey bunu söyledikten sonra gaz pedalı üstündeki çıplak ayaklarına suçlu bir ifadeyle baktı.

Amanda boğuk bir ses çıkardı. Lisey ağladığını veya ağlamaya çalıştığını sandı. Sonra kıkırdamakta olduğunu anladı. Sonra, biraz da ileride-

---

(*) Güney rüzgârı.

ki 202. karayolu geçişini görüp sıkışık trafikten kurtulabileceğini anladığı için gülümsedi.

"Koca sersemin tekiydi!" dedi Amanda kahkahalar arasında. "Tatlı, yaşlı bir sersem! Dave Debusher! Kafasında beyin yerine şeker vardı! Bir keresinde bana ne demişti, biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Öğrenmek istiyorsan tükür."

Lisey camını indirip tükürdükten sonra hâlâ hafifçe şiş olan dudağını avuç içiyle sildi. "*Neymiş,* Manda?"

"Bir oğlanla ağzım açık öpüşürsem hamile kalacağımı söyledi."

"Yok daha neler! Söylememiştir!"

"Söyledi. Bir şey daha diyeyim."

"Ne?"

"Bence söylediğine *inanıyordu!*"

Bunun üzerine ikisi de gülmeye başladı.

XIII. Lisey ve Amanda (Kardeşlik Büyüsü)

1

Amanda artık yanındaydı ama Lisey onunla tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Greenlawn'a gelene dek olan tüm adımlar açık seçik zihninde belirmişti ama fırtına bulutları New Hampshire yönünde birikir, arabada Castle Rock yolunda ilerlerlerken *hiçbir şey* net değildi. Katatonik ablasını orta Maine'in hatırı sayılır akıl hastanelerinden birinden kaçırmıştı, Tanrı aşkına.

Ama Amanda'nın aklı son derece yerinde görünüyordu; Lisey'in ablasının katatoni evresine döneceğine dair beslediği tüm korkular uçup gitmişti. Amanda Debusher yıllardır bu derece kendinde olmamıştı. Lisey ve Jim 'Zack' Dooley arasında olanları dinledikten sonra, "Yani," dedi. "Ortaya çıkış sebebi Scott'ın evraklarıydı ama şimdi senin peşinde çünkü bu sapık kadınların canını yakarak tahrik oluyor. Wichita'daki ucube Rader gibi."

Lisey başını salladı. Dooley ona tecavüz etmemişti ama tahrik olmuştu. Onu asıl şaşırtan Amanda'nın Rader ile kıyaslamasının da dahil olduğu kısa ve öz anlatımıydı... Lisey bu ismi hatırlayamazdı. Manda olayın onun kadar içinde değildi elbette ama yine de zihninin açıklığı inanılmazdı.

Az ilerideki tabelada CASTLE ROCK 15 yazıyordu. Önünden geçerlerken güneş biriken bulutların gerisinde kayboldu. Amanda tekrar konuştuğunda sesi alçalmıştı. "Sana yapmaya niyetlendiğini ondan önce sen ona yapmak istiyorsun, değil mi? Onu öldürüp cesedini kurtulmak için öbür dünyaya götürmeyi." Gök gürledi. Lisey bekledi. *Kardeşlik büyüsü mü?* diye düşündü. *Bu o mu?*

"Neden, Lisey? Yapabilecek olmanın dışında yani?"

"Beni yaraladı. Benimle *dalga geçti.*" Kendi gibi konuşup konuşmadığından emin değildi ama kardeşlik doğruyu söylemekse -ki kendisi böyle düşünüyordu- işte söylüyordu. "Bir daha benimle uğraşırsa, bu herhangi biriyle son uğraşması olacak, hayatım."

Amanda kollarını sıska göğsünde kavuşturmuş, yola bakıyordu. Sonunda, neredeyse kendi kendiyle konuşurcasına, "Onun belkemiğiydin," dedi.

Lisey ona şaşkınlıktan da öte, şok içinde baktı. "*Ne* dedin?"

"Scott'ın. O da bunu biliyordu." Kollarından birini kaldırıp üzerindeki kırmızı yara izine baktı. Sonra Lisey'e döndü. "Öldür onu," dedi kan donduran bir umursamazlıkla. "Benim için sorun değil."

2

Lisey yutkununca boğazından yükselen tıkırtıyı duydu. "Bak, Manda, ne yaptığıma dair kesin bir fikrim yok. Bunu şimdiden bil. Körlemesine uçuyor gibiyim."

"Hadi canım, sana inanmıyorum," dedi Amanda neredeyse şakacı bir tavırla. "Ona saat sekizde Scott'ın çalışma odasında buluşmak için mesajlar bırakmışsın; biri kendi telesekreterine biri de arayacak olursa diye Pittsburgh'daki profesöre. Onu öldürmeye niyetliysen, tamam. Hey, polisleri de ayarladın, değil mi?" Sonra Lisey'in cevap vermesine fırsat bı-

rakmadan devam etti. "Elbette. Ve adam yanlarından güle oynaya geçti. Kendi konserve açacağınla göğsünü neredeyse koparıyordu."

Lisey virajı dönünce kendini yine yalpalayan bir kamyonun ardında buldu; sanki Amanda'yı hastaneye yatırdıktan sonra Darla ile geri dönüş yolculuğunu tekrar yaşıyordu. Arabayı yalınayak kullandığı için yine suçluluk hissederek frene bastı. Eski fikirlerin ölmesi zor oluyordu.

"Scott yeterince güçlüydü," dedi.

"Evet. Ve sahip olduğu gücü çocukluğundan sağ salim çıkmak için kullandı."

"Sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Lisey.

"Hiçbir şey. Çocukken yaşadıklarından hiç bahsetmedi. Fark etmediğimi mi sandın? Belki Darla ve Canty fark etmedi ama ben ettim ve bunu Scott da biliyordu. Biz birbirimizi tanıyorduk, Lisey-büyük bir içki dükkânında olup da hiç içmeyen iki kişinin birbirini bildiği gibi. Galiba bu yüzden beni umursuyordu. Bildiğim bir şey daha var."

"Nedir?"

"Egzoz dumanında boğulmadan şu kamyonu sollasan iyi olacak."

"İleriyi yeterince göremiyorum."

"Bence *epey* görebiliyorsun. Ayrıca Tanrı korkaklardan nefret eder." Kısa bir an duraksadı. "Scott ve benim gibilerin bildiklerinden biri de bu."

"Manda..."

"Solla şunu! *Boğuluyorum!*"

"Gerçekten yeterince mesafe..."

"Lisey'in *sevgilisi var! Lisey ve Zeke, ağaçta Ö-P-Ü-Ş-Ü...*"

"Adilik ediyorsun, Fasulye Sırığı."

Amanda gülüyordu. "Öpücük, öpücük, küçük Lisey."

"Karşı şeritten gelen varsa..."

"Önce aşk gelir, sonra düğün, sonra Lisey..."

Lisey ne yaptığını düşünmek için kendine fazla fırsat tanımadan çıplak ayağıyla gazı kökledi ve diğer şeride geçti. Tam kamyonla aynı hizaya

gelmişti ki bir *başka* kamyon bir sonraki tepenin virajını dönerek üzerlerine doğru gelmeye başladı.

"Bok canına, şimdi ayvayı yedik!" diye bağırdı Amanda. Artık kıkırdamıyor, kahkahalar atıyordu. Lisey de gülüyordu. "Kökle, Lisey!"

Lisey söyleneni yaptı. BMW şaşırtıcı bir serilikle fırladı ve daha epey zamanı varken Lisey güvenle kendi şeridine döndü. Orada olsa Darla'nın çığlık çığlığa bağıracağından emindi.

"İşte," dedi Amanda'ya. "Mutlu musun şimdi?"

"Evet," dedi Amanda ve sol elini Lisey'in sağ elinin üstüne koydu, okşayarak direksiyonu sıkıca kavramış parmaklarını gevşetti. "Burada olduğum için, beni kurtarmaya geldiğin için mutluyum. Benliğimin tamamı dönmek istemiyordu belki... ama bir parçam... bilmiyorum... uzakta olduğum için üzgündü. Yakında umursamayacağımı düşünerek korkuyordu. O yüzden, teşekkür ederim, Lisey."

"Scott'a teşekkür et. Yardıma ihtiyacın olacağını biliyordu."

"Senin ihtiyacın olacağını da biliyordu." Amanda'nın sesi şimdi son derece şefkatliydi. "Ve bahse girerim sadece bir ablanın sana yardım edecek kadar deli olduğunu da biliyordu."

Lisey gözlerini yoldan bir anlığına ayırıp Amanda'ya baktı. "Scott ile hakkımda konuştunuz mu, Amanda? Oradayken hiç benden bahsettiniz mi?"

"Konuştuk. Burada mı orada mı olduğunu hatırlamıyorum, önemi de yok zaten. Seni ne çok sevdiğimizden bahsettik."

Lisey karşılık veremedi. Kalbi patlayacakmış gibiydi. Ağlamak istiyordu ama ağlarsa yolu göremezdi. Belki yeterince yaş akmıştı zaten. Ama bu daha fazlasının olmayacağı anlamına gelmiyordu.

3

Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Pigwockit kamp alanını geçtikten sonra trafik iyice seyrelmişti. Gökyüzü hâlâ maviydi ama güneş bulutların ardına gizlendiği için gün hâlâ parlak olmasına rağmen gölgeler kaybolmuştu. Amanda ondan pek beklenmeyecek düşünceli bir tavırla, merakla sordu. "Suç ortağına ihtiyacın olmasa da beni almaya gelmez miydin?"

Lisey bir süre düşündü. "Öyle düşünmeyi tercih ederim."

Amanda, Lisey'in elini kendine yaklaştırarak öptü -kelebeğin kanadı gibi hafif bir temastı- ve tekrar direksiyonun üzerine bıraktı. "Ben de öyle. Southwind komik bir yer. Oradayken bu dünyadaki *herhangi bir şey* kadar gerçek ve buradaki herhangi bir şeyden çok daha *güzel* görünüyor. Ama buraya dönünce..." Omuz silkti. Lisey, hüzünlü olduğunu düşündü. "Bir ay ışığı huzmesinden ibaret oluyor."

Lisey, The Antlers'da Scott ile uzanıp ayın bulutların ardından çıkma çabasını izleyişlerini hatırladı. Hikâyesini dinleyişini ve sonra onunla birlikte gidişini. *Puflayışını.*

"Scott oraya ne isim vermişti?" diye sordu Amanda.

"Boo'ya Moon."

Amanda başını salladı. "Hiç olmazsa yaklaşmışım, değil mi?"

"Evet."

"Bence birçok çocuğun korktuğunda, yalnız hissettiğinde ya da sadece canı sıkıldığında gittiği bir yer var. Hayal güçleri olağanüstüyse ve kendileri yaratıyorsa oraya Hiçlik Ülkesi, Shire veya Boo'ya Moon gibi isimler veriyorlar. Çoğu unutuyor. Yetenekli olan birkaçı -mesela Scott- hayallerine koşum takımı geçirip atlara dönüştürüyor. "

"Sen de oldukça yetenekliydin. Southwind'i tek düşünen sendin, değil mi? Evdeki kızlar onu *yıllarca* oynadı. Sabbatus Yolu'nda hâlâ bu oyunun bir versiyonunu oynamakta olan küçük kızlar varsa hiç şaşırmam."

Amanda güldü ve başını iki yana salladı. "Benim gibilerinin diğer tarafa geçmemesi gerekiyor. Sahip olduğum hayal gücü sadece başımı belaya sokacak kadar büyüktü."

"Bu doğru değil, Manda..."

"Evet," dedi Amanda. "Doğru. Tımarhaneler benim gibileriyle dolu. Bizim hayallerimiz koşum takımını *bize* takıyor ve bize yumuşak kırbaçlarla -ah, harika kırbaçlar- vuruyor, biz de koşuyoruz, koşuyoruz, hep aynı yerde koşuyoruz... çünkü gemi... Lisey yelkenler asla açılmıyor ve gemi hiçbir zaman ayrılmıyor..."

Lisey riski göze alıp bir kez daha ona döndü. Amanda'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Belki o taş banklarda gözyaşları yoktu ama burada insanın moktan özelliklerinden biriydi işte.

"Gittiğimi biliyordum," dedi Amanda. "Scott'ın çalışma odasında olduğumuz tüm o zamanlarda... o aptal deftere anlamsız rakamları yazdığım sıralarda... *biliyordum...*"

"O küçük defter her şeyi çözen anahtardı," dedi Lisey **HOLLYHOCKS** ve **mein gott** yazılarını hatırlayarak... şişenin içindeki mesajlar gibilerdi. Veya bir başka *bool –İşte buradayım, Lisey, lütfen gelip beni bul.*

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Çok komik. Bana o defterleri Scott vermişti-neredeyse bir ömre yetecek kadar çoktu. Doğum günümde."

"Sahi mi?"

"Evet, ölmeden önceki sene. İşime yarayabileceklerini söylemişti." Gülümseyebildi. "Galiba bir tanesi gerçekten yaradı."

"Evet," dedi Lisey diğer defterlerin arkasına da **mein gott** yazıp yazmadığını merak ederek. Belki bir gün kontrol ederdi. Amanda ile bu işten sağ kurtulurlarsa.

4

Lisey, Castle Rock şehir merkezinde şerifin ofisine dönmek üzere yavaşladığında Amanda kolunu yakaladı ve ne yaptığını sordu. Kardeşinin cevabını giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi.

"Sen rapor verip form doldururken ben ne yapacağım peki?" diye sordu sonra zehir gibi bir sesle. "Memelerim ortada, kıçım gözler önündeyken bu pijamalar içinde Hayvan Kayıt'ın önünde mi bekleyeyim? Yoksa burada öylece oturup radyo mu dinleyeyim? Yalınayak oluşunu nasıl açıklayacaksın? Ya Greenlawn'dan birileri şerifin ofisini arayıp ablasını Kaçıklar Malikânesi'nde ziyarete geldikten sonra ikisinin birden sırra kadem bastığını söyleyip onları yazarın dul karısına dikkat etmeleri için uyardıysa?"

Lisey, zekâsı parlak sayılmayacak babasının deyişiyle çok fena afallamış haldeydi. Manda'yı Hiçlik Diyarı'ndan geri getirmek ve Jim Dooley ile baş edebilmek sorunlarına öylesine dalmıştı ki o an kıyafetlerindeki uygunsuzluk ve Büyük Kaçış'ın olası etkileri aklından tamamen uçup gitmişti. Şerifin ofisinin bulunduğu tuğla binanın önünde, ziyarete gelmiş bir Eyalet Polisi aracı ve üzerinde CASTLE KASABASI ŞERİF BÜROSU yazan bir Ford Sedan arasında park halinde duruyorlardı ve Lisey'de klostrofobi başlamıştı. Aklına bir folk şarkısının ismi geldi: 'What Was I Thinking?'(*)

Aptalcaydı elbette-o bir kaçak değildi, Greenlawn da hapishane değildi. Amanda'nın da mahkûm olduğu söylenemezdi... ama çıplak ayakları... ayaklarının çıplak oluşunu nasıl açıklayacaktı? Ve...

Pek düşündüğüm söylenemez, sadece adım adım ilerliyordum. Tarife göre hareket ediyordum. Yemek kitabında sayfayı çevirip arkasının boş olduğunu görmek gibi bir şey bu.

"Ayrıca," diye devam ediyordu Amanda. "Darla ve Canty'yi de düşünmemiz lazım. Bu sabah iyi iş çıkardın, Lisey, eleştirmiyorum ama..."

(*) "Ne Düşünüyordum?"

"Eleştiriyorsun," dedi Lisey. "Ve hakkın var. İşler henüz sarpa sarmış olmasa da yakında olacak. Dooley orayı da gözlüyordur belki diye senin evine gitmek veya orada uzun süre kalmak istememiştim..."

"Beni biliyor mu?"

Ayrıca bir de kardeşlerinle sorunun var sanırım, değil mi?

"Galiba..." diye başladı Lisey ama sonra durdu. Kaçamak konuşmanın faydası yoktu. "Bildiğini *biliyorum,* Manda."

"Yine de Yüce Karnak değil. Aynı anda iki yerde birden olamaz."

"Hayır ama polislerin gelmesini de istemiyorum. Bu işe hiçbir şekilde karışmalarını istemiyorum."

"Bizi View'a götür, Lisey. Pretty View'a."(*)

Pretty View Castle Gölü ve Little Kin Gölcüğü'ne bakan piknik alanına yerel halkın verdiği isimdi. Castle Rock Eyalet Parkı'nın girişiydi ve park edecek geniş bir alana, hatta seyyar tuvaletlere sahipti. Fırtınanın yaklaşmakta olduğu bir öğle sonrasında büyük ihtimalle kimse olmazdı. Mola vermek, düşünmek, durum değerlendirmek ve vakit öldürmek için uygun bir yerdi. Belki Amanda gerçekten *dâhiydi.*

"Haydi, ana caddeden ayrılalım," dedi Amanda pijamasının yakasını çekiştirerek. "Kendimi kilisede bir striptizci gibi hissediyorum."

Lisey caddeye dikkatle baktı -saçmaydı ama artık polise hiçbir şekilde bulaşmak istemediği için şerifin ofisinden uzaklaşamadan bir arabayla tampon tampona çarpışacaklarından emindi- ve batıya döndü. On dakika sonra üzerinde

CASTLE ROCK EYALET PARKI
PİKNİK ALANLARI VE TUVALET BÖLÜMÜ MEVCUT
MAYIS-EKİM
PARK GÜNBATIMINA KADAR AÇIK
ÇÖP BIRAKMAK SAĞLIĞINIZ İÇİN KANUNEN YASAKTIR

yazan tabelanın önünden döndü.

(*) Güzel Manzara.

5

Otoparktaki tek araba Lisey'inkiydi ve piknik alanı bomboştu-doğa âşığı bir sırt çantalı bile yoktu. Amanda piknik masalarından birine doğru yürüdü. Topukları pespembeydi ve içine hiçbir şey giymediği, güneş olmamasına rağmen belli oluyordu.

"Amanda, sence bu gerçekten..."

"Biri gelirse hemen arabaya dönerim." Manda omzunun üzerinden geriye bakarak sırıttı. "Dene bak, çimler çok *sinsi* bir his veriyor."

Lisey topuklarına basarak kaldırımın kenarına kadar yürüdü, sonra çimlere geçti. Amanda haklıydı, çimler sinsiydi, Scott'ın kelime havuzundan kusursuz bir balık. Batıdaki manzara ise doğrudan göze ve kalbe hitap ediyordu. Fırtına bulutları, White Dağları'nın sivri dişleri arasından onlara doğru yaklaşıyordu ve Lisey, yüksek yamaçların yağmurla belirsizleştiği yedi nokta saydı. Bu fırtına bölmelerinin içinde parlak şimşekler çakıyordu ve çifte gökkuşağı, fantastik bir sihirli köprü gibi onları birbirlerine bağlıyor, Cranmore Dağı'nın üzerinden geçiyordu. Lisey bakarken o boşluk kapandı ve ismini bilmediği bir başka dağ üzerinde yeni bir boşluk açılınca gökkuşağı tekrar görünür oldu. Altlarındaki Castle Gölü kirli gri bir renge bürünmüştü, ötesindeki Little Kin Gölcüğü ise ölü bir kazın gözü gibiydi. Rüzgârın şiddeti artıyordu ama şaşılacak denli ılıktı ve şakaklarındaki saçlar uçuşunca Lisey kollarını uçacakmış gibi kaldırdı, sihirli bir halı üzerinde değil, bir yaz fırtınasının sıradan simyasında.

"Manda!" dedi. "Yaşadığım için mutluyum!"

"Ben de," dedi Amanda ciddi bir ifadeyle ve ellerini uzattı. Rüzgâr kırlaşan saçlarını bir çocuğunki gibi uçurdu. Lisey'in parmakları kesikleri acıtmamak için dikkatle ablasınınkiler üzerine kapandı ama içten içe artan çılgınlığı o da hissedebiliyordu. Gök gürledi, ılık rüzgâr sertleşti ve yüz elli kilometre batıda yağmur yaşlı dağların üzerine yağmaya devam

etti. Amanda dans etmeye başlayınca Lisey de ona katıldı. Çimler üzerindeki ayakları çıplak, birleşmiş elleri göğe yükselmişti.

"*Evet!*" Gök gürleyince Lisey kendini tutamayıp bağırmıştı.

"*Neye* evet?" diye bağırdı Amanda da. Yine gülüyordu.

"*Evet, onu öldürmeye niyetliyim!*"

"*Ben de öyle demiştim! Sana yardım edeceğim!*" diye bağırdı Amanda ve sonra yağmur başladı. Gülerek ve ellerini başlarının üzerinde tutarak arabaya koştular.

6

O günün ilk ciddi yağışı sırasında korunaklı bir yerdeydiler, bu sayede iliklerine kadar ıslanmaktan kurtuldular ama biraz daha gecikseler kurtuluşları olmayacaktı zira otuz saniye sonra yağışın yoğunluğundan yirmi metreden az bir mesafede olan en yakındaki piknik masasını bile göremez olmuşlardı. Yağmur soğuk, arabanın içi sıcaktı, bu yüzden camlar hemen buğulandı. Lisey motoru çalıştırıp buğu çözücüyü açtı. Amanda, Lisey'in cep telefonunu aldı. "Kokarca Kokona'yı arama vakti geldi," dedi Darla'ya taktığı ve Lisey'in çocukluğundan beri duymadığı ismi kullanarak.

Lisey saatine bakınca üçü geçmekte olduğunu gördü. Canty ve Darla'nın (bir zamanlar Kokarca Kokona olarak bilinirdi ve bu isimden nasıl da nefret ederdi) hâlâ öğle yemeğinde olması düşük bir ihtimaldi. "Portland ve Auburn arasındaki yolda olabilirler."

"Evet, muhtemelen," dedi Amanda, Lisey ile bir çocukmuş gibi konuşarak. "Onun için Kokarca Kokona'nın cebini arıyorum."

Teknoloji cahiliysem suçlusu Scott'tır, demeyi düşündü Lisey. *Ölümünden beri giderek daha geride kalıyorum. Daha DVD oynatıcısı bile almış değilim, oysa herkeste var.*

Ama onun yerine, "Darla'ya Kokarca Kokona dersen muhtemelen sen olduğunu anlasa bile telefonu kapatır," dedi.

"Asla demem." Amanda deli gibi yağan yağmura gözlerini dikti. BMW'nin ön camı bir şelale altında kalmış gibiydi. "Canty ile ona neden bu adı verdiğimizi ve bunun neden o kadar acımasızca olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Henüz üç dört yaşlarındayken Darla'nın küçük, kırmızı, plastik bir bebeği vardı. *Esas* Kokarca Kokona oydu. Darla o eski şeyi çok severdi. Soğuk bir gecede Kokarca Kokona'yı radyatörün üstünde bırakmış ve bebek erimiş. Kel kafalı tatlı İsa, amma pis kokuydu."

Lisey kahkahalarını bastırmaya çalıştı ama beceremedi. Ağzı kapalı olduğu için kahkahasının şiddetiyle burnundan parmaklarına sümük fışkırdı.

"Iyyy, ne hoş, çayınız hazır, hanımefendi," dedi Amanda.

"Torpido gözünde kâğıt mendil olacak," dedi Lisey saç diplerine kadar kızararak. "Birkaç tane verebilir misin?" Sonra aklına radyatör üzerinde eriyen Kokarca Kokona geldi ve ona babalarının en renkli küfürlerinden biri karıştı-*kel kafalı tatlı İsa*-ve tekrar gülmeye başladı ama neşesinin içinde gizli olan, her-şeyi-bildiği-gibi-yapan, titiz, sevgili yetişkin Darla ve hâlâ içinde gizli olan ağzına reçel bulaşmış, çoğunlukla öfkeli ve *daima* muhtaç çocuğun hayaleti için duyduğu üzüntünün de farkındaydı.

"Direksiyona sil gitsin," dedi Amanda gülerek. Cep telefonunu tutan elini karnına bastırmıştı. "Ben de her an altıma işeyebilirim."

"Amanda, altına yaparsan o pijamalar erir. Bana şu kahrolası mendil kutusunu ver."

Hâlâ gülmekte olan Amanda torpido gözünü açarak mendil kutusunu çıkardı.

"Darla'ya ulaşabilecek misin?" diye sordu Lisey. "Bu yağmurda?"

"Telefonu açıksa ulaşırım. Sinemada falan olmadığı sürece de kapatmaz. Matt'in seyahate gittiği zamanlarda onunla her gün, bazen günde iki kez konuşurum. Çünkü Metzie bazen onu arar ve Darla da bana ne konuştuklarını anlatır. Metzie bugünlerde aileden sadece Darla'yla konuşuyor."

Lisey buna şaşırmıştı. Amanda ve Darla'nın Amanda'nın sorunlu kızı hakkında konuşmakta olduğundan hiç haberi yoktu-Darla ona bu konuda hiçbir şey söylememişti. Konuyu biraz daha deşmek isterdi ama o an bunun için uygun zaman değildi. "Ulaşabilirsen ona ne diyeceksin?"

"Sadece dinle. Galiba çözümü buldum ama önce sana söylersem şey olur gibi geliyor... bir şeyi kaybolur. Tazeliği. İnandırıcılığı. Tek istediğim o ikisini uzak tutmak ve merak edip gelerek..."

"...Max Silver'ın patates ayırıcısına yakalanmalarına engel olmak?" diye sordu Lisey. Geçmiş yıllarda her biri farklı dönemlerde Bay Silver için çalışmıştı: toplanan her patates fıçısı için bir çeyreklik alır ve şubat sonuna kadar da tırnaklarının altındaki toprağı temizlemeye uğraşırlardı.

Amanda ona keskin bir bakış fırlatarak gülümsedi. "Onun gibi bir şey. Darla ve Canty sinir bozucu olabilir ama onları seviyorum, istersen bana dava aç. Yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için zarar görmelerini kesinlikle istemem."

"Ben de," dedi Lisey yumuşak sesle.

Aniden bastıran dolu arabanın tavanını takırdattı, bir süre sonra yine yağmura dönüştü.

Amanda elini okşadı. "Biliyorum, Küçük."

Küçük. Küçük Lisey değil, sadece küçük. Amanda ona böyle hitap etmeyeli ne kadar olmuştu? Ve ona böyle diyen yegâne kişiydi.

7

Amanda elleri yüzünden numarayı tuşlamakta zorlandı, önce yanlış tuşa bastı ve tekrar başlamak zorunda kaldı. İkinci seferde başardı ve yeşil ARA tuşuna basarak küçük Motorola telefonu kulağına götürdü.

Yağmur biraz hafiflemişti. Lisey en yakındaki piknik masasını görebildiğini fark etti. Amanda numarayı tuşlayalı kaç saniye olmuştu? Kaşlarını kaldırarak bakışlarını piknik masasından ablasına çevirdi. Amanda başını iki yana salladı, sonra koltuğunda aniden dikleşti ve şık bir restoranda garsonu çağırıyormuş gibi işaret parmağını kaldırdı.

"Darla?... Beni duyabiliyor musun?... Sesimi çıkarabildin mi?... *Evet!* Evet, *gerçekten!*"

Amanda dilini çıkarıp gözlerini patlatarak Darla'nın tepkisini biraz da zalimce bir etkinlikle taklit etti: büyük ödülü az önce kazanmış bir yarışmacının ifadesiydi.

"Evet, hemen yanımda... Darla, *yavaşla* biraz! Önce konuşamıyordum şimdi de duyduğumu anlayamıyorum! Telefonu birazdan Lisey'e veri..."

Amanda bu kez daha uzun süre dinledi, bir yandan da başını sallıyor ve sağ elinin parmaklarını *delirmiş* der gibi sallıyordu.

"Hı-hı, ona söylerim, Darl." Telefonun mikrofon kısmını kapamaya tenezzül etmeden -muhtemelen Darla'nın mesajının iletildiğini kendi kulaklarıyla duymasını istediği içindi- Lisey'e döndü. "Canty ile birlikteler ama hâlâ Jetport'talar. Canty'nin uçağı Boston'daki fırtına yüzünden rötar yapmış. Ne kötü, değil mi?"

Amanda son cümleyi söylerken başparmağını kaldırıp Lisey'e her şey yolunda işareti yaptı ve ardından dikkatini yine telefona yöneltti.

"Sizi yola çıkmadan yakalayabildiğime çok sevindim çünkü artık Greenlawn'da değilim. Lisey ile Derry'deki Arcadia Sağlık Merkezi'ndeyiz... evet, *Derry.*"

Başını sallayarak dinledi.

"Evet, galiba bir *tür* mucize. Tek bildiğim, Lisey'in sesleniişini duyup uyandığım. Ondan öncesine dair son hatırladığım ise beni No Soapa'daki acil servise götürüşünüz. Sonra Lisey'in sesini duydum, rüya gördüğün derin bir uykudan uyandırılmak gibiydi... sonra Greenlawn'daki doktorlar beynime muhtemelen bir servet tutacak testler yapılması için beni buraya gönderdi..."

Bir süre dinledi.

"Evet, tatlım, *elbette* Canty'ye merhaba demek isterim, eminim Lisey de ister ama şimdi bizi çağırıyorlar ve test için gireceğimiz odada cep telefonları çalışmıyormuş. Siz yola çıkın, olur mu? Eminim yedi, en geç sekizde Derry'de olursunuz..."

O an gök yine yarıldı. Yağmur bu kez öncekinden de şiddetliydi, arabanın içi aniden iri damlaların uğultusuyla doldu. Amanda ilk kez tamamen kontrolü kaybetmiş göründü. Panik dolu, irileşmiş gözlerle Lisey'e baktı. Bir parmağıyla gürültünün kaynağı olan tavanı işaret ediyordu. Sadece dudaklarını kıpırdatarak *Sesin ne olduğunu soruyor,* dedi.

Lisey hiç tereddüt etmedi. Telefonu Amanda'nın elinden kapıp kulağına götürdü. Hat, fırtınaya rağmen (hatta belki fırtına sayesinde) tertemizdi. Sadece Darla'yı değil, Canty'yi de duyabiliyordu. İki ablası şaşkın ve meraklı seslerle birbirleriyle konuşmaktaydı. Arka plandan gelmekte olan ve rötar olan uçuşları belirten anonsu bile duyabiliyordu.

"Darla, ben Lisey. Amanda geri döndü! Tamamen kendinde! Ne harika, değil mi?"

"Lisey, buna inanamıyorum!"

"Görünce inanırsın," dedi Lisey. "Haydi kıçınızı kaldırıp Derry'ye gelin ve kendi gözlerinizle görün."

"Lisey, o *gürültü* ne? *Duştaymışsın* gibi!"

"Koridorun tam karşısında hidroterapi var!" diye sersemlemiş bir halde yalan söyledi Lisey. Bir yandan da *bunları hayatta açıklayamayız-milyon yıl geçse bile*, diye düşünüyordu. "Kapı açık ve çok fazla gürültü var."

Bir süre için mütemadiyen yağan yağmurunki dışında bir ses duyulmadı. Sonra Darla konuştu. "Gerçekten iyiyse belki Canty ile Snow Squall'a gidebiliriz yine de. Derry'ye gidiş epey uzun sürer ve ikimiz de bitik vaziyetteyiz."

Lisey bir an için Darla'ya müthiş sinirlendi, sonra böyle hissettiği için kendine kızdı. Ne kadar geç gelseler o kadar iyiydi, değil mi? Yine de Darla'nın sesinde duyduğu bıkkın huysuzluk midesini bulandırmıştı. Galiba bu da kardeşliğe dairdi.

"Tabii, neden olmasın?" dedi ve başparmağını işaret parmağıyla birleştirerek Amanda'ya gösterdi. Ablası gülümseyerek başını salladı. "Nasılsa bir yere gittiğimiz yok, Darl."

Ölü bir deliden kurtulmak için Boo'ya Moon'a gidebiliriz ama. Yani şansımız yaver giderse. İşler istediğimiz gibi giderse.

"Telefonu yine Manda'ya verebilir misin?" Darla'nın sesi hâlâ, Amanda'yı o ağır, katatonik halde görmemiş de en başından beri numara yaptığını düşünüyormuş gibi biraz huysuzdu. "Canty onunla konuşmak istiyor."

"Veriyorum," dedi Lisey ve Amanda'ya telefonu uzatırken sessizce *Cantata* dedi.

Amanda, Canty'ye defalarca iyi olduğunu söyledi. Evet, kendindeydi; evet, bu bir mucizeydi; hayır, Canty ve Darla'nın önce planladıkları gibi Snow Squall'da öğle yemeği yemelerinde hiçbir sakınca yoktu; ve hayır, Castle View'a uğrayıp ona evden bir şey getirmelerine kesinlikle gerek yoktu. İhtiyaç duyabileceği her şey yanındaydı, Lisey bu konuyu halletmişti.

Konuşmanın sonlarına doğru yağmur, Tanrı gökyüzünde bir musluğu kapatmışçasına hiç hafiflemeden aniden kesildi ve Lisey'in zihninde bir düşünce beliriverdi: Boo'ya Moon'da yağmur böyle yağıyordu; kısa, şiddetli, kesintili yağışlar.

Ardımda bıraktım ama fazla geride değil, diye düşündü ve o tatlı, güzel tadın hâlâ ağzında olduğunu fark etti.

Amanda Canty'ye onu sevdiğini söyleyip telefonu kapatırken haziran güneşi beklenmedik bir şekilde bulutlar arasından yüzünü gösterdi ve gökyüzünde pırıl pırıl bir gökkuşağı belirdi. Bu seferki daha yakında, tam Castle Gölü üzerindeydi. *Bir vaat gibi,* diye geçirdi içinden Lisey. *İnsanın inanmak isteyip bir türlü tam anlamıyla güvenemediği.*

8

Amanda'nın mırıltısı onu gökkuşağına dair düşüncelerinden ayırdı. Amanda, bilinmeyen numaralar servisine Greenlawn'un numarasını sorduktan sonra rakamları parmak ucuyla BMW'nin buğulanmış ön camına yazdı.

"O numara buğu tamamen kaybolduktan sonra da orada olacak, biliyorsun," dedi Lisey, Amanda telefonu kapadıktan sonra. "Çıkarmak için Windex gerekecek. Ortadaki bölmede kalemim vardı, neden sormadın?"

"Çünkü katatoniğim," dedi Amanda ve telefonu ona uzattı.

Lisey sadece baktı. "Kimi arayacağım?"

"Sanki bilmiyorsun."

"*Amanda...*"

"Senin araman gerek, Lisey. Ben kiminle konuşacağımı, hatta beni oraya nasıl yatırdığını bile bilmiyorum." Parmaklarıyla pijamalı bacaklarına hafifçe vurarak bir süre sessiz kaldı. Bulutlar güneşi tekrar örttü ve gün yine karardı. Gökkuşağı bir rüyadan ibaret olabilirdi. "Tabii ya, biliyorum," dedi sonunda. "Ama sen *değildin,* Scott'tı. Bir şekilde halletti. Benim için yer ayırttı."

Lisey başını salladı. Sesine, konuşmaya kalkışacak kadar güvenmiyordu.

"Ne zaman? Kendimi son kaybedişimde mi? Onu Southwind'de son görüşümden sonra mı? Boonya Moon dediği yerde?"

Lisey onu düzeltmeye gerek görmedi. "Hugh Alberness adında bir doktoru kafalamış. Alberness raporlarını inceleyince kötüleşebileceğin ihtimalini görmüş, son krizinde seni muayene edip hastaneye kabul etti. Bunları hatırlamıyor musun? Hiçbirini?"

"Hayır."

Lisey telefonu aldı ve kısmen buğulu ön camdaki numaraya baktı. "Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok, Manda."

"*Scott* olsa ne derdi, Küçük?"

Küçük. İşte yine söylemişti. Yirmi saniyeden uzun sürmeyen bir başka şiddetli yağış dalgası arabanın tavanını döverken Lisey, Scott'ın dinleyiciler önünde yaptığı konuşmaları hatırladı. 1988'de Nashville'de olan hariç Lisey hepsinde iyi vakit geçirmişti. Scott onlara duymak istedikleri ni söyler, Lisey de doğru zamanlarda gülümseyip alkışlardı. Ah, bazen de kendinden beklenen zamanlarda dudak hareketleriyle sessizce *Teşekkürler* derdi. Bazen Scott'a armağanlar -hatıralık eşyalar- verirler, o da tutması için hemen Lisey'e verirdi. İnsanlar bazen fotoğraf çekerdi ve Tony-Toneh-Eddington gibi işi yazmak olan bazıları yazılarında bazen ondan bahseder, bazen etmez, ismini bazen doğru bazen yanlış yazardı ve bir keresinde de Scott Landon'ın *Kız Arkadaşı* olarak tanıtılmıştı ama ziyanı yoktu, hiçbirinin önemi yoktu çünkü üzerinde durmazdı, sessiz kalmada iyiydi ama Saki hikâyesindeki kız gibi *değildi,* kısa sürede uygun çözümler icat etme yeteneği yoktu ve...

"Dinle, Amanda. Scott'ın taktiklerini uygulamamı istiyorsan çok beklersin zira şu an ne diyeceğimi kesinlikle bilmiyorum. Neden Dr. Alberness'i arayıp iyi olduğunu kendin söylemiyorsun..." Lisey bunları söylerken cep telefonunu ona geri vermeye çalışıyordu.

Amanda kesik ellerini itirazını belirtircesine göğsüne kaldırdı. "Ne söylersem söyleyeyim işe yaramaz, Lisey. Ben *deliyim.* Öte yandan sen

aklı başında olansın, üstelik bununla da kalmıyor, aynı zamanda ünlü yazarın dul eşisin. Onun için numarayı tuşla, Lisey. Dr. Alberness'i yolumuzdan çek. Hemen."

9

Lisey numarayı tuşladı ve görüşmenin başı *bool* istasyonlarını izlemeye başladığı o uzun, upuzun perşembe günü yaptığına çok benzedi. Hattın diğer ucunda yine Cassandra vardı ve Lisey beklerken o uyuşuk müziği yine dinledi ama bu kez Cassandra sesini duyduğuna sevinmiş ve heyecanlanmıştı. Onu hemen Dr. Alberness'ın evine bağlayacağını söyledi.

"Hatta kalın lütfen," dedi Lisey'e, müzikal bir beyin aldırma operasyonu öncesi Donna Summer'ın 'Love To Love You'su(*) olabilecek bir parça başlamadan önce. *Hatta kalın* lafı kulağa biraz uğursuzca geliyordu ama Hugh Alberness'ın evde oluşu... bu iyiye işaretti, değil mi?

Polisleri evden de rahatça arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Ya da Greenlawn'daki nöbetçi doktor aramıştır. Telefonu açınca ona ne diyeceksin? Ona ne halt diyeceksin?

Scott olsa ne derdi?

Scott ona gerçeğin Ralph olduğunu söylerdi.

Ve evet, bunun doğru olduğuna şüphe yoktu.

Bu düşünce ve Scott'ın otel odasında toplanışının anısı Lisey'i hafifçe gülümsetti. Neredeydiler? Lincoln? Lincoln, Nebraska? Omaha olması daha muhtemeldi çünkü bu bir otel odasıydı, güzel bir oda, hatta belki bir süitin parçasıydı. Editöründen gelen bir faks kapının altından odaya atıldığında gazete okuyordu. Editör Carson Foray, Scott'ın yeni romanının üçüncü taslağında yeni değişiklikler yapılmasını talep ediyordu. Lisey hangi roman olduğunu hatırlamıyordu ama Scott'ın bazen 'Landon'ın

(*) Seni Sevmeyi Seviyorum.

Tutkulu Aşk Hikâyeleri' dediği son romanlarından biri olduğunu biliyordu. Her neyse, Carson -baba Debusher'ın deyişiyle *ölü bir rakunun yaşı* kadar süredir Scott ile birlikteydi- iki karakterin yirmi yıl kadar sonraki tesadüfi karşılaşması kötü kurgulanmıştı. "Hikâye orada biraz çıtırdıyor, moruk," diye yazmıştı Carson.

"Sen bununla çıtırda," diye homurdanmıştı Scott tek eliyle kasıklarını kavrayarak (ve o bunu yaparken bir tutam saçı her zamanki gibi tatlı bir şekilde kaşının üstüne düşmemiş miydi? elbette düşmüştü). Ve sonra, Lisey sakinleştirici herhangi bir söz edemeden Scott gazeteyi kapmış, hırsla son sayfayı açmış ve ona *Şu Garip Dünya* köşesindeki haberi göstermişti. Haberin başlığı şuydu: KÖPEK ÜÇ YIL SONRA EVİNİN YOLUNU BULDU. Sahibi olan ailenin Port Charlotte, Florida'da yaptığı tatil sırasında kaybolan Ralph adında bir köpeğin hikâyesiydi. Ralph üç yıl sonra ailenin Eugene, Oregon'daki evinin kapısı önünde beliriverınişti. Tasması yoktu, çok zayıflamıştı ve patileri yara olmuştu ama bunlar haricinde iyiydi. Yoldan gelip eşiğe oturmuş ve içeri alınmak için havlamıştı.

"Sence yazdığım kitapta bu olsaydı Mösyö Carson Foray ne düşünürdü?" diye sormuştu Scott alnına düşen saçı geri iterek (ve elbette saç tutamı hemen geri düşmüştü). "Bana bir faks gönderip *hikâye çıtırdıyor, moruk,* der miydi?"

Scott'ın bu patlamasına şaşıran ve onca yıl (ve Tanrı bilir ne tür maceralar) sonra evine dönen Ralph'in hikâyesiyle neredeyse saçma bir şekilde duygulanan Lisey, Scott'a hak vermişti.

Scott gazeteyi çekip geri almış, yeni tasması ve şal desenli mendiliyle mutlu görünen Ralph'in fotoğrafına bir süre nefretle baktıktan sonra bir kenara fırlatmıştı. "Sana bir şey diyeceğim, Lisey," demişti. "Romancılar büyük dezavantajlarla çalışıyor. Gerçek, Ralph, Ralph'in üç yıl sonra çıkagelmesi. Ama bir yazar bunu hikâyesinde anlatamaz! Çünkü *çıtırdar*, moruk!"

Lisey'in hatırladığı kadarıyla Scott bu öfke patlamasının ardından işinin başına dönüp söz konusu sayfaları tekrar yazmıştı.

Hattaki müzik kesildi. "Hâlâ orada mısınız, Bayan Landon?" diye sordu Cassandra.

"Buradayım," dedi Lisey kendini çok daha sakin hissederek. Gerçek, bir sarhoşun piyango bileti alması, yetmiş milyonluk büyük ikramiyeyi kazanması ve kazandığını en sevdiği barmenle paylaşmasıydı. Texas'ta küçük bir kızın düşüp altı gün kaldığı kuyudan sağ çıkarılmasıydı. Cancún'da üniversiteli bir gencin beşinci kattan düşüp sadece el bileğini kırmasıydı. Gerçek, Ralph'ti.

"Şimdi sizi bağlıyorum," dedi Cassandra.

İki tıkırtı oldu ve ardından Hugh Alberness'ın -çok ilgili ama paniğe kapılmamış bir Hugh Alberness- sesi duyuldu. "Bayan Landon? Neredesiniz?"

"Ablamın evine doğru gidiyoruz. Yirmi dakika sonra oradayız."

"Amanda sizinle mi?"

"Evet." Lisey sorularını cevaplamaktan fazlasını yapmamaya kararlıydı. Bir parçası, soruların neler olabileceğini merak ediyordu.

"Bayan Landon..."

"Lisey."

"Lisey, Greenlawn'da Amanda için endişelenen pek çok insan var. Bunların başında da bugün görev başında olan Dr. Stein, Ackley Kanadı'nın sorumlusu Hemşire Burrell ve küçük ama genellikle sakin hastanemizin güvenlik şefi Josh Phelan geliyor."

Lisey bunun hem bir soru *-Ne yaptınız?-*hem de bir suçlama-*Bugün insanların ödünü patlattınız!*-olduğuna karar verdi ve karşılık vermesinin daha iyi olacağına karar verdi. Kısaca. Kendi çukurunu kazıp içine düşmesi çok kolaydı.

"Evet, şey... kusura bakmayın. *Çok* üzgünüm. Ama Amanda gitmek istedi ve bu konuda çok ısrarlıydı. Oradan iyice uzaklaşmadan Green-

lawn'dan kimseyi aramamam için de çok ısrar etti. İçinde bulunduğumuz şartlarda ona uymanın en doğrusu olduğunu düşündüm. Anlık bir karardı."

Amanda ona coşkuyla iki başparmağını birden kaldırdı ama Lisey dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Dr. Alberness kocasının kitaplarının *büyyük* bir hayranı olabilirdi ama Lisey, aynı zamanda insanların söylemekten kaçındıklarını ağızlarından almakta da çok usta olduğundan emindi.

Bununla birlikte Alberness'ın sesi heyecanlıydı. "Bayan Landon... Lisey... ablanız tepki veriyor mu? Bilinci yerinde ve tepki veriyor mu?"

"Duyunca inanırsınız," dedi Lisey ve telefonu Amanda'ya uzattı. Amanda telaşlı görünmesine rağmen telefonu aldı.

Lisey ağız hareketleriyle *dikkatli ol,* dedi.

10

"Alo, Dr. Alberness?" Amanda yavaş, dikkatli ama net bir şekilde konuşuyordu. "Evet, benim." Dinledi. "Doğru, Amanda Debusher." Dinledi. "Göbek adım Georgette." Dinledi. "Temmuz 1946. Altmışımı henüz doldurmadım." Dinledi. "Intermezzo adında bir kızım var. Kısaca Metzie." Dinledi. "Maalesef George W. Bush-bence adamda en az belirttiği düşmanlarında olduğu kadar Tanrı kompleksi var." Dinledi. Başını kısa bir süre iki yana salladı. "Ben... şimdi o konuya gerçekten giremem, Dr. Alberness. Lisey'i veriyorum." Bakışlarıyla övgü, en azından geçer not için yalvararak telefonu geri verdi. Lisey başını hararetle sallayarak onayını belirtti. Amanda koltuğuna az önce yarış koşmuş bir kadın gibi yığıldı.

"...orada mısınız?" dediğini duydu Lisey telefonu kulağına götürdüğünde.

"Ben Lisey, Dr. Alberness."

"Lisey, *ne oldu?*"

"Size kısa özetini vermek zorundayım, Dr..."

"Hugh. Lütfen. Hugh."

Lisey direksiyonun gerisinde dimdik oturuyordu. Biraz gevşeyip yumuşak deri koltuğa yaslandı. Ona Hugh demesini istemişti. Yine ahbap olmuşlardı. Temkinli konuşmaya devam edecekti ama bir sorun çıkmayacakmış gibi görünüyordu.

"Ziyaretine gitmiştim-terasta oturuyorduk-bir de baktım kendine gelmiş."

Tasması yoktu ve topallıyordu ama onun haricinde iyiydi, diye düşündü Lisey ve boğazından yükselen kahkahaları güçlükle bastırdı. Gölün diğer kıyısında parlak şimşekler çakıyordu. Aynı parlaklık sanki kafasının içinde de vardı.

"Hayatımda böyle bir şey görmüş duymuş değilim," dedi Hugh Alberness. Bu bir soru olmadığı için Lisey sessiz kaldı. "Peki oradan nasıl... şey, nasıl çıktınız?"

"Pardon?"

"Ackley Kanadı'nın danışma masasının önünden nasıl geçtiniz? Sizi kapıdan kim çıkardı?"

Gerçek Ralph'tir, diye yine hatırlattı kendine Lisey. Sesinin hafifçe şaşkın çıkmasına çalışarak, "Kimse bizden imza istemedi," dedi. "Herkes çok meşgul görünüyordu. Öylece yürüyüp çıktık."

"Ya kapı?"

"Açıktı," dedi Lisey.

"Anlamıyo..." diye başladı Alberness ama kendini kontrol ederek sustu.

Lisey devamının gelmesini bekledi. Geleceğinden emindi.

"Hemşireler bir anahtarlık, araba anahtarı ve bir çift terlik bulmuş. Bir de içlerinde çoraplar olan bir çift spor ayakkabı."

Lisey anahtarlığının kalmış olduğunu duyunca bir anlığına afalladı. *Bütün* anahtarlarının kayıp olduğunu fark etmemişti. Alberness'ın bunu bilmemesi muhtemelen daha iyi olacaktı. "Arabanın tamponu altına koyduğum mıknatıslı kutuda yedek anahtar bulundururum. Anahtarlıktakilere gelince..." Lisey inandırıcı bir kahkaha atmaya çalıştı. Ne ölçüde başarılı olduğunu bilmiyordu ama hiç olmazsa Amanda'nın yüzü belirgin bir şekilde solmamıştı, bu iyiye işaretti. "Onları kaybedersem çok üzülürüm! Lütfen benim için elemanlarınızın saklamasını isteyin, olur mu?"

"Elbette ama Bayan Debusher'ı görmemiz gerek. Onu size teslim edebilmemiz için yerine getirilmesi gereken bazı prosedürler var." Dr. Alberness'ın sesi bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünürmüş gibiydi ama başka bir seçenek söz konusu değildi. Zor oldu ama Lisey sessizce beklemeyi sürdürdü. Castle Gölü'nün diğer kıyısında gökyüzü yine simsiyah kararmıştı. Bir başka şiddetli yağış dalgası onlara yaklaşmaktaydı. Lisey, dalga onlara ulaşmadan telefon görüşmesini bitirmeyi istese de beklemeye devam etti. Alberness ile kritik bir noktada olduklarını hissediyordu.

"Lisey," dedi sonunda Alberness. "Ablanla ayaklarınızdakileri *neden* bıraktınız?"

"Bilmiyorum gerçekten. Amanda bir an önce gitmemiz, yalınayak gitmemiz ve anahtarları bırakmamız için ısrar edi..."

"Metal detektörleri yüzünden anahtarları almak istememiş olabilir," dedi Alberness. "Ama onun durumunda biri için bu çok şaşırtıcı. Yani... neyse, devam edin."

Lisey bakışlarını yaklaşmakta olan ve Castle Gölü'nün diğer kıyısındaki tepeleri gözden gizleyen yağmur dalgasından ayırdı. "Neden yalınayak gitmemizi istediğini hatırlıyor musun, Amanda?" diye sorarak telefonu ona doğru kaldırdı.

"Hayır," dedi Amanda yüksek sesle ve ekledi. "Çimleri hissetmek istediğimi hatırlıyorum sadece. Çimlerin sinsi hissini."

"Duydunuz mu?" diye sordu Lisey telefona dönerek.

"Çimleri hissetmekle ilgili bir şeydi sanırım?"

"Evet ama daha fazlası olduğundan eminim. Çok ısrarcıydı."

"Ve sen de söylediğini öylece yaptın?"

"O benim ablam, Hugh-aslında en *büyük* ablam. Ayrıca onu dünya gezegenine dönmüş görmek beni doğru düzgün düşünemeyecek kadar heyecanlandırmıştı."

"Ama onu gerçekten görmem *-görmemiz-* ve bunun gerçek bir iyileşme olduğundan emin olmamız gerek."

"Onu muayene için yarın getirsem sorun olur mu?"

Amanda başını iki yana öyle şiddetli sallıyordu ki saçları uçuştu. Gözleri panikle irileşmişti. Lisey onu anlayarak başını salladı.

"Çok iyi olur," dedi Alberness. Doktorun sesindeki rahatlamayı duyan Lisey yalan söylediği için suçluluk hissetti. Ancak sıkıca kuşanmışken bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. "Yarın öğleden sonra iki gibi Greenlawn'a gelip ikinizle birden görüşebilirim. Sizin için uygun mu?"

"Tamam." *Tabii yarın saat ikide hâlâ hayatta olursak.*

"Pekâlâ, o halde. Lisey, acaba..." Tam o sırada tepelerinde göz kamaştırıcı bir şimşek çaktı ve otoyolun diğer tarafında bir yere yıldırım düştü. Lisey gümbürtüyü duyarak yanık ve elektrik kokusunu aldı. Hayatında bir yıldırımın düşmesine hiç bu kadar yakından tanık olmamıştı. Amanda bir çığlık attı ama sesi gümbürtü arasında neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"*O neydi?*" diye bağırdı Alberness. Hat hâlâ açık ve temizdi ama kocasının Amanda için beş yıl öncesinden özenle işlediği doktor aniden çok uzak ve önemsiz göründü.

"Gök gürültüsü ve şimşek," dedi sakince. "Burada ciddi bir fırtına var, Hugh."

"Yol kenarına çekseniz iyi olur."

"Zaten öyle yapmıştım. Ama şok falan yemeden telefonu kapatmak istiyorum. Yarın görüşürüz..."

"Ackley Kanadı..."

"Tamam. Saat ikide. Amanda ile. Anlayışınız için..." Şimşek çakınca yüzünü buruşturup olduğu yerde büzüldü ama bu seferki daha dağınıktı ve ardından gelen gök gürültüsü kulak zarlarını tehdit edecek kadar şiddetli değildi. "...çok teşekkürler," diye bitirdi ve veda etmeden kapama düğmesine bastı. Yağmur, konuşmasının bitmesini bekliyormuş gibi anında bastırdı. Bembeyaz bir öfkeyle arabanın tavanını dövmeye başladı. Piknik masası bir yana, Lisey arabasının burnunu bile görmüyordu.

Amanda omzunu kavrayınca Lisey'in aklına kemikli parmaklarla ilgili sözleri olan bir başka folk şarkısı geldi. "Oraya geri dönmeyeceğim, Lisey. *Dönmem!*"

"Ayy, acıtıyorsun, Manda!"

Amanda omzunu bıraktı ama gerilemedi. Gözleri parlıyordu. "Oraya geri dönmem."

"Döneceksin. Sadece Dr. Alberness ile görüşmek için."

"Hayır..."

"*Kapa çeneni ve beni dinle.*"

Lisey'in sesindeki öfkeyle sinen Amanda gözlerini kırpıştırarak koltuğuna çöktü.

"Darla ile seni oraya yatırmak zorunda kaldık, başka seçeneğimiz yoktu. Ağzından salyalar akan, altını pisleten, nefes alan bir et yığınından ibarettin. Ve bunun gerçekleşeceğini bilen kocam seninle sadece bir değil, *iki* dünyada birden ilgilendi. Bana borçlusun, Manda-Bunny Abla. O yüzden bu akşam bana, yarın da kendine yardım edeceksin ve ağzından 'Evet, Lisey'den başka bir şey çıktığını duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Lisey," diye mırıldandı Amanda. Sonra kesik ellerine baktı ve yine ağlamaya başladı. "Ama ya beni yine o odaya tıkmaya kalkarlarsa?

Ya beni orada tutup süngcr banyosu yapmaya ve o iğrenç meyve suyundan içmeye zorlarlarsa?"

"Yapmazlar. *Yapamazlar*. Oraya gönüllü yatmıştın... sen güzellik uykuna yattığın için Darla ve ben rıza göstermiştik."

Amanda üzgünce güldü. "Scott da öyle derdi."

"Evet," dedi Lisey hafif bir yürek sancısıyla. "Hatırlıyorum. Her neyse, şimdi iyisin. Önemli olan da bu." Nazik davranmaya çalışarak Amanda'nın ellerinden birini tuttu. "Yarın oraya gidecek ve doktoru büyüleyeceksin."

"Deneyeceğim," dedi Amanda. "Ama sana borçlu olduğum için değil."

"Öyle mi?"

"Seni sevdiğim için deneyeceğim," dedi Amanda gururla. Sonra cılız bir sesle sordu. "Sen de benimle geleceksin, değil mi?"

"Elbette."

"Belki... belki sevgilin bizi öldürür ve Greenlawn hakkında endişelenmemize gerek kalmaz."

"Ona sevgilim deme demiştim."

Amanda gülümsedi. "Belki sen Manda-Bunny saçmalığını kesersen bu uyarını aklımda tutabilirim."

Lisey kahkahalara boğuldu.

"Neden yola devam etmiyoruz, Lisey? Yağmur hafifledi. Ve kaloriferi çalıştır, lütfen. İçerisi soğuk."

Lisey kaloriferi çalıştırdı, BMW'yi park yerinden geri geri çıkardı ve yola koyuldu. "Senin evine gidiyoruz," dedi. "Yağmur orada da buradaki gibi şiddetli yağıyorsa Dooley izlemiyor olacaktır-en azından ben öyle umuyorum. İzliyor olsa bile ne görecek? Senin evine gideceğiz, ardından benimkine geçeceğiz. İki orta yaşlı kadın. İki orta yaşlı kadın onu neden endişelendirsin?"

"Pek olası değil," dedi Amanda. "Ama Canty ve Kokarca Kokona'yı uzun bir yolculuğa gönderdiğimize memnunum, ya sen?"

Lisey, Lucy Ricardo gibi er geç bir açıklama yapmak zorunda kalacağını bilmesine rağmen memnundu. Artık bomboş olan otobana çıktı. Yola düşmüş bir ağaç gövdesi görmemeyi umdu ama bunun yüksek bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Gök gürültüsü üzerlerinde öfkeyle homurdandı.

"Üzerime olan kıyafetler alabilirim," diyordu Amanda. "Buzlukta da et vardı. Mikrodalga fırında buzunu çözdürüp pişirebiliriz. Açlıktan ölüyorum."

"*Benim* mikrodalgamda," dedi Lisey gözlerini yoldan ayırmadan. Yağmur o an için tamamen durmuştu ama kara bulutlar yaklaşmaya devam ediyordu. *Sahnedeki kötü adamın şapkası kadar kara,* derdi Scott olsa ve Lisey'in içi yine ona duyduğu özlemle doldu. Scott'ın ardında bıraktığı boşluk hiçbir zaman dolmayacak gibiydi. Ona duyduğu ihtiyaç bitmeyecekti.

"Beni duydun mu, küçük Lisey?" diye sordu Amanda ve Lisey ablasının konuşmakta olduğunu fark etti. Bir şey hakkında bir şey söylüyordu. Daha yirmi dört saat önce Manda'nın bir daha asla konuşamayacağından korkuyordu, şimdiyse ona kulak asmamaya başlamıştı bile. Dünya böyle dönmüyor muydu?

"Hayır," diye itiraf etti. "Duymadım. Kusura bakma."

"Her zamanki halin. Kendi dünyanda..." Amanda'nın sesi kesildi ve pencereden dışarıyı izlemeye başladı.

"Hep kendi küçük dünyamda mıyım?" diye sordu Lisey gülümseyerek.

"Üzgünüm."

"Üzülme." Bir virajı döndüler ve Lisey direksiyonu kırarak yoldaki ağaç dalından son anda kaçtı. Bir an için durup yol kenarına atmayı düşündüyse de bu işi arkasından gelen sürücüye bırakmaya karar verdi. Ar-

kasından gelecek olan sürücünün peşinde bir psikopat yoktu muhtemelen. "Aklından geçen Boo'ya Moon'sa orası benim dünyam sayılmaz. Bana kalırsa oraya giden herkes kendi versiyonunu görüyor. Ne diyordun?"

"Bende isteyebileceğini düşündüğüm bir şey var. Yani henüz kuşanmadıysan."

Lisey şaşırdı. Gözlerini yoldan bir anlığına ayırarak ablasına baktı. "Ne? Ne dedin?"

"Lafın gelişi," dedi Amanda. "Bir tabancam var diyorum."

11

Amanda'nın evinin ön kapısının kenarına sıkıştırılmış uzun, beyaz bir zarf vardı. Verandanın iç tarafında kaldığı için yağmur damlalarına maruz kalmamıştı. Zarfı gören Lisey'in ilk düşüncesi, *Dooley buradaymış,* oldu. Ama Lisey'in posta kutusundaki ölü kediyi keşfettikten sonra bulduğu zarfın iki yüzü de boştu. Bu zarfın üzerinde Amanda'nın ismi vardı. Sıkıştırıldığı yerden alıp ablasına verdi. Amanda ismine baktıktan sonra zarfı çevirip arkasındaki yazıya baktı **-Hallmark-** ve kibirli bir ifadeyle, "Charles," dedi.

Bu isim bir süre için Lisey'e hiçbir anlam ifade etmedi. Sonra Amanda'nın bir zamanlar, tüm bu çılgınlıklar başlamadan önce bir erkek arkadaşı olduğunu hatırladı.

Tam isabet, diye düşündü ve boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Lisey?" Amanda kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu.

"Canty ve Kokona'nın Derry yolunda olduğunu hatırladım da," dedi. "Biliyorum, komik değil ama..."

"İçinde komedi unsurları barındırmıyor değil," dedi Amanda. "Muhtemelen bu da barındırıyordur." Zarfı açıp kartı çıkardı. Okudu. "Tanrım. Bak. Köpeğin kıçından ne düşmüş."

"Görebilir miyim?"

Amanda kartı ona verdi. Kartın önünde bir çiçek uzatan, dişleri aralık, Hallmark'ın sert ama şefkat uyandıracağını varsaydığı (üzerine büyük gelen süveter, yamalı kot pantolon) bir erkek çocuğu vardı. Yaramaz çocuğun ayakkabılarının altındaki boşlukta Şeyy, özür dilerim! yazıyordu. Lisey kartı açıp içine baktı.

Biliyorum, duygularını incittim ve kendini kötü hissettin,
Bu not, tek üzülenin sen olmadığını belirtmek için!
Sana bir kart gönderip özür dilemek istedim,
Üzüldüğünü bilmek beni çok üzdü, bunu bilesin!

Haydi dışarı çık kokla gülleri! Mutlulukla dolsun için!
Adımların canlansın! Yüzün hep gülümsesin!
Bugün seni biraz üzdüm, oysa hiç hak etmedin
Umarım beni yine arkadaşın olarak kabul edersin!

Altına, *Arkadaşın (Sonsuza dek! Güzel zamanları unutma!) Charles 'Charlie' Corriveau* şeklinde imza atmıştı.

Lisey yüz ifadesini ciddi tutabilmek için çok çabaladı ama başaramadı. Kahkahalarına engel olamadı. Amanda da ona katıldı. Verandada durarak birlikte güldüler. İlk kriz geçince Amanda dikleşti ve kartı bir koro kitabı gibi önünde tutarak yağmurla ıslanmış ön bahçesine döndü.

"Sevgili Charles, gelip kıçımı öpmeni söylemek için bir dakika bile bekleyemem."

Lisey ellerini göğsüne bastırıp kahkahalar atarak duvara öyle bir yaslandı ki yanındaki pencerenin camı zangırdadı. Amanda ona kibirle gülümseyerek verandanın basamaklarını indi. Birkaç adım ilerleyip güllerin bekçiliğini yapan peri kızı heykelciğinin başında durdu ve eğilip altındaki yedek anahtarı aldı. Eğilmişken Charlie Corriveau'nun kartını yeşil pijama içindeki poposuna sürtmeyi ihmal etmemişti.

Artık Jim Dooley'in ağaçlar arasından onları gözetliyor olabileceğine aldırmayan, hatta Jim Dooley'i kafasından tamamen atan Lisey, kahkahalarla nefessiz kalarak olduğu yere çöküverdi. Scott'la birlikteyken bir iki sefer bu kadar çok gülmüş olabilirdi. Belki gülmemişti. Belki onunlayken bile bu kadar gülmemişti.

12

Amanda'nın telesekreterinde tek bir mesaj vardı ve o da Dooley'den değil, Darla'dandı. "Lisey!" dedi coşkuyla. "Ne yaptın bilmiyorum ama vay canına! Derry'ye gidiyoruz! Lisey seni seviyorum! Sen bir tanesin!"

Lisey, Scott'ın *bu işte çok başarılısın!* deyişini hatırladı ve kahkahası boğazında düğümlendi.

Amanda'nın silahı bir Pathfinder .22 altıpatlardı ve Lisey tabancayı eline aldığında sanki onun için üretilmiş gibi avucuna oturdu. Amanda tabancayı gardırobunun üst rafına koyduğu bir ayakkabı kutusunda saklıyordu. Lisey, az bir çabayla silindirini yerinden çıkardı.

"İsa bizi memnun etsin, bu şey *dolu,* Manda!"

Yukarıda Birileri Lisey'in sözlerinden hoşlanmamış gibi gök bir kez daha yarıldı ve yağmur boşandı. Bir dakika sonra ise dolu taneleri camları takırdatmaya başladı.

"Yalnız bir kadın evine bir tecavüzcünün girmesi durumunda ne yapmalı?" diye sordu Amanda. "Boş bir tabancayı ona doğrultup *bam!* diye bağıracak mı? Lisey, şunu benim için ilikleyebilir misin?" Amanda bir kot pantolon giymişti. Şimdi de ona arkasını dönmüş, sutyeninin kopçalarını gösteriyordu. "Her deneyişimde ellerim beni *öldürüyor.* Aslında o havuza *beni* sokmalıydın."

"Seni oradan uzaklaştırmak, içinde vaftiz etmeden de yeterince zordu zaten, teşekkürler," dedi Lisey kopçaları iliklerken. "Sarı çiçekli kırmızı bluzunu giy, olur mu? Sana çok yakışıyor."

"Göbeğimi ortaya çıkarıyor."

"Amanda, senin göbeğin *yok* ki."

"Var elb... İsa, Meryem ve Marangoz JoJo adına, kurşunları ne demeye çıkarıyorsun?"

"Kendimi dizkapağımdan vurmayayım diye," dedi Lisey kurşunları cebine koyarken. "Sonra tekrar doldururum." Ama tabancayı Jim Dooley'e doğrultup tetiği çekebileceğinden pek emin değildi. Belki... bilmiyordu. Konserve açacağıyla yaptıklarını hatırlarsa olabilirdi.

Ama ondan kurtulmaya gerçekten niyetlisin, değil mi?

Elbette. Dooley canını yakmıştı. O ilk hatasıydı. Tehlikeli bir adamdı. Bu ikinci hatasıydı. Lisey başkasına bu konuda güvenemezdi ve bu da üçüncü hataydı: oyun dışı. Yine de Pathfinder'a büyülenmişçesine bakmaya devam ediyordu. Scott bir keresinde romanı için ateşli silah yaralarını araştırmış -Lisey *Kutsal Emanetler* olduğundan neredeyse emindi- ve Lisey çirkin fotoğraflarla dolu dosyaya bakma hatasına düşmüştü. O ana dek Scott'ın Nashville'de ne kadar şanslı olduğunu fark etmemişti. Cole'un kurşunu bir kaburgaya isabet etmiş olsaydı...

"Neden ayakkabı kutusunu olduğu gibi almıyoruz?" diye sordu Amanda üzerine Lisey'in sevdiği düğmeli bluz yerine kaba bir tişört (BENİ KOKAN YERDEN ÖP-HAREKETTE BULUŞALIM) geçirerek. "İçinde yedek kurşunlar da var. Ben buzluktan eti çıkarırken sen de kutuyu bantlayabilirsin."

"Nereden buldun bunu, Manda?"

"Charles vermişti," dedi Amanda. Arkasını döndü, şifoniyerin üzerinden bir fırça aldı ve saçlarını öfkeyle fırçalamaya başladı. "Geçen sene."

Lisey, Gerd Allen Cole'un kocasını vurmakta kullandığına çok benzeyen tabancayı ayakkabı kutusuna geri koydu ve Amanda'ya aynadan baktı.

"Dört yıl boyunca onunla haftada üç, bazen dört kere yattım," dedi Amanda. "Bence bu yakın bir ilişkiydi. Sence de öyle değil mi?"

"Evet."

"Ayrıca dört yıl boyunca iç çamaşırlarını yıkadım, koyu renk takımlarının üzerine düşüp onu utandırmasınlar diye haftada bir kez kafasındaki deri döküntülerini temizledim ve bence bunlar iki insanı düzüşmekten bile daha çok yakınlaştıran şeyler. *Sence?*"

"Bence haklısın."

"Evet," dedi Amanda. "Böyle geçen dört yılın ardından hizmetlerime karşılık olarak bir Hallmark kartı alıyorum. Bulduğu şu yeni kadınla ne halleri varsa görsünler."

Lisey'in içinden coşkuyla tezahürat etmek geçti. Hayır, Amanda'nın havuza girmeye kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Haydi eti buzluktan alıp senin evine gidelim," dedi Amanda. "Açlıktan *ölüyorum.*"

13

Patel'in dükkânına yaklaşırlarken güneş açtı ve yolun üzerinde sihirli bir geçit gibi bir gökkuşağı belirdi. "Akşam yemeği için canım ne istiyor, biliyor musun?" diye sordu Amanda.

"Hayır, ne?"

"Kocaman bir hamburger. Senin evde hamburger harcı yoktur, değil mi?"

"Vardı," dedi Lisey suçlu bir gülümsemeyle. "Ama yedim."

"Patel'in dükkânında dur. Yenisini alayım."

Lisey arabayı durdurdu. Amanda, mutfakta mavi bir kavanozun içinde sakladığı parayı yanına almakta ısrar etmişti, şimdi de tomardan buruşuk bir banknot çıkarıyordu. "Hangi çeşidini istersin, Lisey?"

"Peynirlisi hariç hepsi olur."

XIV. Lisey ve Scott
(Biriciğim)

1

Lisey o akşam yediyi çeyrek geçe bir önsezi yaşadı. Bu, hayatında ilk kez olmuyordu, daha önce en az iki kez tekrarlanmıştı. Biri Bowling Green'de, kocasının İngilizce bölümünün hazırladığı resepsiyonda bayılmasının ardından kaldırıldığı hastaneye girmesinden kısa bir süre sonraydı. Ve aynısının Nashville'e gittikleri günün sabahında, bardağın kırıldığı sabah da gerçekleştiği muhakkaktı. Üçüncüsü, fırtınanın dinmeye yüz tutup gökyüzünün bulutların arasından sızan altın sarısı muhteşem bir ışıkla dolduğu sıralarda oldu. Amanda ile Scott'ın ahırın üstündeki çalışma odasındaydılar. Lisey, Scott'ın masasındaki, yani Dumbo'nun Koca Jumbosu'ndaki evrakları gözden geçiriyordu. O ana dek bulduğu en ilginç şey, üzerine Scott'ın el yazısıyla *BU ŞEYLERİ bana kim göndermiş???* yazılı bir notun yapıştırıldığı bir deste Fransız kartpostaldı. Kapalı monitörün yanında, içinde tabanca olan ayakkabı kutusu duruyordu. Kapağı hâlâ kapalıydı ama Lisey bandı tırnağıyla yarmıştı. Amanda karşıda, Scott'ın televizyonuyla müzik setinin bulunduğu bölmedeydi. Amanda ara sıra Lisey'in rafların düzensizliğinden dem vurarak söylendiğini duyuyordu. Bir keresinde de Lisey, Amanda'nın Scott'ın orada *herhangi* bir şeyi nasıl bulabildiğini sorduğunu duydu.

İşte önsezi de tam o anda ortaya çıktı. Lisey içine bakmakta olduğu çekmeceyi kapattı ve yüksek arkalıklı büro koltuğuna oturdu. Gözlerini kapatıp yaklaşmakta olanı bekledi. Bir şarkıydı. Zihninde bir müzik kutusu belirdi ve Hank Williams'ın genizden ve inkâr edilemeyecek kadar neşeli sesi şarkı söylemeye başladı. "*Hoşça kal, Joe, gitmemiz gerek, ben oo benim oo; gitmemiz gerek, çek kayığı göle...*"

"Lisey!" diye seslendi Amanda, Scott'ın oturup müzik dinlediği veya film izlediği bölmeden. Gece yarısı misafir odasında izlemiyorsa yani. Lisey, Nashville'den sadece yüz kilometre ötedeki Bowling Green'deki Pratt Üniversitesi İngilizce Bölümü'nden olan profesörün sesini duydu. Tükürseniz ulaşacak mesafe, bağyan.

Mümkün olan en kısa sürede buraya gelseniz iyi olacak, demişti Profesör Meade telefonda. *Kocanız hastalandı. Korkarım durumu ağır.*

"*Yvonne'um, tatlım, ben oo benim oo...*"

"Lisey!" Amanda'nın sesi çok canlıydı. Daha sekiz saat önce nefes alan bir et yığınından ibaret olduğuna kim inanırdı? Kimse, bayan. Hiç kimse, bayım.

Ruhlar her şeyi bir gecede yapmış, diye düşündü Lisey. *Evet, ruhlar.*

Dr. Jentzen ameliyat gerektiğini söylüyor. Torakotomi diye bir operasyon.

Ve Lisey, *çocuklar Meksika'dan döndü,* diye düşündü. *Anarane'e döndüler. Çünkü Anarene yuvaydı.*

Hangi çocuklar, Tanrı aşkına? Siyah beyaz çocuklar. Jeff Bridges ve Timothy Bottoms. *Son Seans*'taki çocuklar.

O filmde zaman hep şimdi ve hep gençler, diye düşündü. *Hep gençler ve Aslan Sam hep ölü.*

"Lisey?"

Gözlerini açtı ve işte, ablası en az sesi kadar canlı bakan gözleriyle televizyonla müzik setinin bulunduğu bölmenin kapısında durmuş ona bakıyordu ve elinde elbette *Son Seans*'ın video kasetinin bulunduğu kutu-

yu tutuyordu ve bu his... eh, yuvaya dönüş hissiydi. Yuvaya dönüş hissiydi, ben oo benim oo.

Peki neden öyleydi? Havuzdan içmenin kendine göre ayrıcalıkları ve avantajları olduğundan mıydı? Bazen o dünyadan alınanlar bu dünyaya getirebildiği için miydi? Alınan veya yutulan? Evet, evet ve evet.

"Lisey, iyi misin, tatlım?"

Böyle sıcacık bir şefkat, bu kadar moktan *anaçlık* Amanda'nın doğasına o kadar aykırıydı ki Lisey'e gerçek dışı hissi verdi. "İyiyim," dedi. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"Bunu biraz izlememin sakıncası var mı? Scott'ın diğer kasetlerinin yanında buldum. Çoğu çöplük gibi görünüyor ama bunu hep izlemek istemişimdir. Hiç fırsatım olmadı. Belki kafamı biraz rahatlatır."

"Benim için sakıncası yok," dedi Lisey. "Ama seni uyarayım, kasetin ortasında bir boşluk olabilir. Epey eski."

Amanda kutunun arkasını inceliyordu. "Jeff Bridges *çocuk* gibi görünüyor."

"Öyle, değil mi?" dedi Lisey düz bir sesle.

"Ve Ben Johnson da öldü, tabii..." Durdu. "Belki seyretmesem daha iyi. Gelirse sevgili... Dooley'i duymayabiliriz."

Lisey ayakkabı kutusunun kapağını açtı, Pathfinder'ı çıkardı ve ahıra inen basamaklara doğrulttu. "Dış merdivene açılan kapıyı kilitledim," dedi. "Buranın tek girişi o. Ve gözüm de kapıda."

"Ahırda bir yangın başlatabilir," dedi Amanda huzursuzca.

"Kızarmamı istemiyor ki, bunun neresi eğlenceli?" *Ayrıca*, diye düşündü Lisey. *Gidebileceğim bir yer var. Ağzımda şu an hissetmekte olduğum harika tat oldukça gidebileceğim bir yer var ve seni de yanımda sorunsuzca götürebilirim sanırım, Manda.* O güzelim tadı ağzından iki kocaman hamburger ve iki büyük bardak vişneli Kool-Aid bile silememişti.

"Eh, seni rahatsız etmeyeceğinden eminsen..."

"Finallere çalışıyor gibi mi görünüyorum? İzle hadi."

Amanda bölmeye geri girdi. "Umarım video hâlâ çalışıyordur." Eski bir gramofon ve bir yığın taş plak keşfetmiş gibi konuşuyordu.

Liscy, Dumbo'nun Koca Jumbosu'nun çekmecelerine baktı ama içindekileri incelemek artık angarya geliyordu... ve muhtemelen faydasız olacaktı. İçinden bir ses içlerinde ilginç bir şey olmadığını söylüyordu. Ne çekmecelerde, ne dosya dolaplarında, ne de bilgisayarın sabit sürücüsünde. Ah, belki kuduz Incunk'lar, koleksiyoncular ve pozisyonlarını büyük ölçüde birbirlerinin karmaşık günlüklerindeki göbek pisliğine eşdeğer edebi kalıntıları inceleyerek elde etmiş akademisyenler; kitapların ve okumanın gerçekte neyle ilgili olduğunu unutup on yıllar boyunca boş metinleri araştırmaya devam etmekten memnun kalacak hırslı, fazla eğitimli ahmaklar için küçük bir hazine vardı. Ama gerçek atlar ahırın dışındaydı. Düzenli okuyucuları-Los Angeles'dan Sydney'ye yaptıkları yolculuk boyunca uçakta tıkılıp kalmış insanlar, hastanelerin bekleme odalarında kalmış insanlar, yaz tatillerinin uzun, yağmurlu günlerini güneşli teraslarda kâh yapboz yaparak kâh roman okuyarak miskince geçiren insanlar-hoşnut eden Scott Landon eserlerinin hepsi yayınlanmıştı. Ölümünden bir ay sonra basılan *Gizemli İnci* sonuncularıydı.

Hayır, Lisey, diye fısıldadı bir ses ve Lisey önce sesin Scott'a ait olduğunu sandı ama sonra -ne çılgınca- sevgili Hank'in sesi olduğunu düşündü. Ama bu *gerçekten* çılgıncaydı zira bu bir erkek sesi değildi. Kafasının içinde fısır fısır konuşan İyi Ana'nın sesi miydi?

Galiba sana bir şey söylememi istedi. Bir hikâyeyle ilgili bir şey.

Hayır, İyi Ana'nın değil -İyi Ana'nın sarı örtüsü oralarda bir yerde olmasına rağmen- Amanda'nın sesiydi. Taş banklardan birine oturmuşlar, daima limanda demirli olan *Hollyhocks*'a bakıyorlardı. Lisey banktaki bu anıyı hatırlayana dek İyi Ana ve ablasının sesinin birbirine ne çok benzediğini fark etmemişti. Ve...

Bir hikâyeyle ilgili bir şeydi. Senin hikâyen. Lisey'in hikâyesi.

Amanda bunu gerçekten söylemiş miydi? Artık bir rüya gibi geliyor ve emin olamıyordu ama galiba söylemişti.

Ve örtü. Ve...

"*Bool* demişti," dedi Lisey alçak sesle. "Bol veya bor değil."

"Lisey?" diye seslendi Amanda diğer odadan. "Bir şey mi dedin?"

"Kendi kendime konuşuyordum, Manda."

"Bankada paran olduğu anlamına gelir," dedi Amanda ve sonra tek duyulan, filmin sesi oldu. Lisey bütün müziklerini hatırlar gibiydi.

Bana bir hikâye bıraktıysan nerede, Scott? Burada, çalışma odasında olmadığına bahse girerim. Ahırda da değil-aşağıda Ike Eve Dönüyor *gibi sahte boollardan başka bir şey yok.*

Ama bu tam olarak doğru değildi. Ahırda en az iki gerçek ödül vardı: gümüş kürek ve İyi Ana'nın Bremen yatağının altına tıkılmış olan sedir ağacından kutusu. İçinde lokum karesiyle. Amanda'nın bahsettiği bu muydu?

Sanmıyordu. O kutuda bir hikâye *vardı* ama *ikisinin* hikâyesiydi **-Scott ve Lisey: Artık ikiyiz.** Peki *onun* hikâyesi neydi? Ve *neredeydi?*

Nerede demişken, Incunk Kara Prensi neredeydi?

Amanda'nın evindeki telesekretere de, alt kattaki telesekretere de mesaj bırakmamıştı. Lisey evdeki telesekreterde bir mesaj bulmuştu, o da Memur Alston'dandı.

"Bayan Landon, fırtına kasabaya bir hayli hasar verdi, özellikle de güney kesimlerine. Biri -ben veya Memur Boeckman olmasını umuyorum- ilk fırsatta gelip sizi kontrol edecek. O zamana kadar kapı ve pencerelerinizi kilitli tutmayı unutmayın ve tanımadığınız kimseyi içeri almayın lütfen. Yağmur sağanak yağıyor olsa bile şapkalarını çıkarmalarını ve yüzlerini göstermelerini isteyin, olur mu? Ve cep telefonunuzu yanınızdan ayırmayın. Unutmayın, acil bir durumda tek yapmanız gereken bir numaralı hızlı tuşu aramak. Doğrudan şerifin ofisine bağlanacaksınız."

"Harika," demişti Amanda. "Buraya vardıklarında kanımız henüz pıhtılaşmamış olacak. Belki DNA testleri bu sayede hızlı sonuç verir."

Lisey ona cevap vermeye tenezzül etmemişti. Jim Dooley meselesine Castle Kasabası Şerif Bürosu'nu karıştırmaya hiç niyeti yoktu. Ona kalırsa Jim Dooley gırtlağını kendi Oxo konserve açacağıyla bile kesebilirdi.

Ahırdaki tamamlanmamış ofisindeki telesekreterin uyarı ışığı yanıp sönüyor ve mesaj penceresinde 1 rakamı görünüyordu ama Lisey PLAY tuşuna bastığında sadece üç saniyelik bir sessizlik, yumuşak bir nefes alış ve yerine konan ahizenin tıkırtısı duyulmuştu. Yanlış numara olabilirdi, insanlar sürekli yanlış numara çevirip telefonu kapatırdı ama Lisey öyle olmadığını biliyordu.

Hayır. Bu, Dooley'di.

Lisey büro koltuğuna geri oturdu, tabancanın plastik kabzasına parmağının ucuyla dokundu, ardından silahı alıp mermi haznesini açtı. Daha önce birkaç kez yapan biri için kolay bir işti. Yuvaları doldurup silindiri yerine oturttu. Bir *klik* sesi duyuldu.

Diğer odadaki Amanda filmdeki bir şeye güldü. Lisey de hafifçe gülümsedi. Scott'ın tüm bunları planladığına pek inanmıyordu; Scott bazıları ne kadar karmaşık olsa da romanlarını bile planlamazdı. Kurgulamanın bütün zevki yok edeceğini söylerdi. Ona göre kitap yazmak otların arasında parlak renklerde bir ipin ucunu bulup kaynağına kadar nereye gittiğini takip etmek gibiydi. Bazen ip kopuverir ve öylece ortada kalınıverirdi. Ama bazen -şanslıysanız, cesursanız, sebatkârsanız- sizi bir defineye götürürdü. Ve define hiçbir zaman kitap için aldığınız para olmazdı; define *kitaptı*. Lisey, dünyadaki Roger Dashmiel'ların buna inanmadığını ve Profesör Woodbody gibilerin bundan çok daha fazlasını -daha yüce bir şey- beklediğini biliyordu ama Lisey onunla birlikte yaşamıştı ve Scott'a inanıyordu. Kitap yazmak bir *bool* avıydı. Scott'ın ona hiçbir zaman söylemediği (ama galiba Lisey hep tahmin etmişti), kopmadığı takdirde ipin

daima kumsala götürdüğüydü. Hepimizin suyundan içtiği, ağlarını attığı, içinde yüzdüğü ve bazen de boğulduğu havuza.

Peki o biliyor muydu? Sonunun geldiğini önceden anlamış mıydı?

Koltukta dikleşerek Scott'ın *Gizemli İnci*'den bir bölümü ilk ve son kez okuduğu, küçük ama itibarlı bir sanat okulu olan Pratt'e yaptığı son yolculuğa gelmemesi için ona herhangi bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Okuma seansından sonraki resepsiyonda kendinden geçmişti. Lisey doksan dakika sonra uçaktaydı ve resepsiyondaki konuklardan biri -karısı tarafından Scott'ın okuma seansına sürüklenmiş bir kalp damar cerrahı- hayatını kurtarmak ya da en azından daha büyük bir hastaneye nakledilene kadar dayanabilmesi için onu ameliyat etmişti.

Biliyor muydu? Yaklaştığını bildiği için beni kasten mi uzak tuttu?

Buna tam olarak inanmıyordu ama Profesör Meade'den telefon geldiğinde Scott'ın *bir şeyin* yaklaşmakta olduğunu bildiğini anlamamış mıydı? Uzun oğlan değilse neydi bu? Maddi işlemleri bu yüzden o kadar düzenli, belgeleri bu yüzden eksiksiz değil miydi? Amanda'nın ileride karşılaşabileceği sorunlar hakkında bu kadar dikkatli ve tedbirli oluşu bu yüzden değil miydi?

Ameliyata izin verir vermez yola çıkmanız akıllıca olur, demişti Profesör Meade. Ve Lisey de Bowling Green Hastanesi'nden biriyle konuşur konuşmaz her zaman kullandıkları havayolu şirketini aramıştı. Hastanedeki görevliye kendini Scott Landon'ın eşi Lisa olarak tanıtmış ve Jantzen adında bir doktora torakotomi (sözcüğü güçlükle telaffuz edebilmişti) ve 'gerekli tüm müdahaleler' için izin vermişti. Havayolu şirketiyle işi fazla uzun sürmemişti. Ellerindeki en hızlı uçağı istemişti. Gulfstream, Lear'dan hızlı mıydı? Tamam. O halde Gulfstream olacaktı.

Televizyonun bulunduğu bölmede, Anarane'in yuva, Jeff Bridges ve Timothy Bottoms'ın daha birer çocuk olduğu *Son Seans*'ın siyah beyaz dünyasında Hank Williams, Kaw-Liga adındaki cesur Kızılderili şefiyle ilgili şarkıyı söylemekteydi.

Dışarıda hava, Pennsylvanialı iki korkmuş çocuğun keşfettiği malum bir hayali dünyada olduğu gibi kızıllaşmaya başlamıştı.

Çok ani oldu, Bayan Landon. Keşke size verebileceğim cevaplar olsaydı ama ne yazık ki yok. Belki Dr. Jantzen'ın vardır.

Ama yoktu. Dr. Jantzen torakotomi yapmış ama cevaplara ulaşmasına bunun da katkısı olmamıştı.

Ne olduğunu bilmiyordum, diye düşündü Lisey kızaran güneş dışarıda tepelere yaklaşırken. *Torakotominin ne olduğunu bilmiyordum, neler olduğunu bilmiyordum... ama her şeye rağmen morun arkasına saklanmıştım, öyle yapmıştım.*

O hâlâ havadayken pilotlar bir limuzin ayarlamıştı. Gulfstream alana indiğinde saat on biri geçiyordu, hastane dedikleri o küçük betonarme binaya vardığındaysa vakit gece yarısını geçmişti ama o gün çok sıcaktı ve hâlâ serinlememişti. Şoför kapıyı açınca Lisey ellerini uzatıp sıkar gibi yapsa havadan sular damlayacakmış gibi hissetmişti.

Ve havlayan köpekler vardı elbette -Bowling Green'deki bütün köpekler aya bakıp havlıyor gibiydi- ve Tanrım, déjà vu *dedikleri bu olsa gerekti, yaşlı bir adam yerleri cilalıyor, iki yaşlı kadın da bekleme odasında oturuyordu. Görünüşlerine bakılırsa tek yumurta ikizleriydi ve seksen yaş civarındaydılar. Tam karşıda*

2

Tam karşıda mavi-gri renklere boyanmış iki asansör var. Önlerindeki ayaklı levhanın üzerinde ARIZALI yazmakta. Lisey gözlerini kapıyor ve destek almak için bir elini körlemesine duvara uzatıyor, bayılacağından neredeyse emin. Ve neden olmasın? Sanki sadece kilometreleri aşmamış, zamanda da yolculuk etmiş. Burası 2004 yılındaki Bowling Green değil, 1988'deki Nashville. Kocasında gerçekten bir akciğer sorunu var ama ta-

bancalı türden. Delinin biri ona bir kurşun sıkmıştı ve Lisey hızlı davranıp gümüş kürekle müdahale etmese devam edecekti.

Birinin gelip iyi olup olmadığını sormasını, hatta belki titreyen bacaklarını görüp düşmesini engellemek için onu tutmasını bekliyor ama tek ses, yaşlı görevlinin cilalama makinesinin vızıltısı ve bir zilin, ona başka bir yerde, geçmişinin bazı bölümlerinin üzerine dikkatle çektiği mor perdenin gerisinde bazen çalan bir başka zili anımsatan çıngırtısı.

Gözlerini açıyor ve danışma masasının boş olduğunu görüyor. DANIŞMA yazan pencerenin gerisinde ışık var, Lisey bu yüzden bir görevlinin orada nöbette olması gerektiğinden emin. Ama belki kısa bir mola verdi veya tuvalete gitti. Bekleme salonundaki yaşlı ikizler, birbirinin eşi gibi görünen dergiler okumakta. Limuzin, giriş kapısının gerisinde egzotik bir derin deniz balığı gibi sarı ışıklar içinde yüzmekte. Kapının bu tarafında ise küçük bir şehir hastanesi günün ilk saatini sakince karşılamakta ve Lisey, babasının deyişiyle *çıngar çıkartmazsa* tek başına kalmaya devam edeceğini anlıyor. Bunun üzerine içinde beliren his korku veya rahatsızlık değil, derin bir üzüntü. Daha sonra, kocasının tabutsuz bedeni ayaklarının altında bir yerdeyken Maine'e döndüğü sırada, *oradan sağ ayrılamayacağını o an anlamıştım*, diye düşünecek. *Yolun sonuna geldiğini. İşareti görmüştüm. Ve biliyor musunuz? Bence işaret, asansörlerin önündeki o moktan ARIZALI levhasıydı. Evet.*

Hastanenin planını arayabilir veya yerleri cilalayan görevliye sorabilir ama Lisey ikisini de yapmıyor. Ameliyattan çıktıysa Scott'ı hastanenin yoğun bakım ünitesinde bulacağından emin ve yoğun bakım ünitesini de üçüncü katta bulacak. Bu önsezisi öylesine kuvvetli ki neredeyse merdivene vardığında üzerinde PILLBURY'NİN EN İYİ UNU yazan, tozlu, pamuklu bir kumaştan ibaret sihirli bir halının havada süzülmekte olduğunu görecek. Elbette böyle bir şey söz konusu değil ama üçüncü kata vardığında kan ter içinde, yapış yapış ve kalbi hızla çarpmakta. Ama kapının üzerinde gerçekten de **BGH YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ** yazmak-

ta ve geçmişle şimdiki zamanın iç içe geçtiği bir rüyadan uyanıyor olma hissi daha da kuvvetleniyor.

319 numaralı odada, diye düşünüyor Lisey. Yaralı kocasını hastanede ziyarete son gelişinden bu yana pek çok değişiklik olduğunu görmesine rağmen bundan emin. En belirgin değişiklik, her odanın dışındaki monitörler; kırmızı ve yeşil rakamlarla dolular. Lisey'in anladıkları sadece nabız ve tansiyon değerleri. Ve elbette bir de isimleri okuyabiliyor. COLVETTE-**JOHN,** DUMBARTON-**ADRIAN**, TOWSON-**RICHARD,** VANDERVE- AUX-**ELIZABETH** (*Lizzie Vanderveaux, ağız dolduran bir isim*, diye düşünüyor), DRAYTON-**FRANKLIN.** 319'a yaklaşıyor ve *hemşire elinde Scott' ın yemek tepsisiyle sırtı bana dönük bir şekilde çıkacak,* diye düşünüyor. *Onu korkutmak istemeyeceğim ama korkutacağım elbette. Tepsiyi düşürecek. Tabaklar ve kahve fincanı kırılmayacak, eski kafeteryanın sağlam malzemeleri ama meyve suyu bardağı tuzla buz olacak.*

Ama vakit sabah değil, gece yarısı, tavanda dönen pervaneler yok ve 319 numaralı odanın dışındaki monitörde yazılı olan isim, YANEZ-**THOMAS.** Yine de içindeki *déjà vu* hissi içeriye bir göz atmasına yol açıyor ve kıyıya vurmuş bir balina gibi bir adamın -Thomas Yanez- tek kişilik bir yatakta yatmakta olduğunu görüyor. Sonra uyurgezerlerin tecrübe ettiği türde bir uyanış yaşıyor; korku ve şaşkınlıkla etrafına bakınıyor ve *burada ne yapıyorum?* diye düşünüyor. *Burada tek başıma olduğum için başım belaya girecek. TORAKOTOMİ. AMELİYATA İZİN VERİR VERMEZ,* diye düşünüyor ve *AMELİYAT* kelimesini kan kırmızı harflerle görür gibi oluyor ve oradan ayrılmak yerine koridorun ortasındaki, hemşire odası olması gereken parlak ışığa doğru seğirtiyor. Zihninde korkunç bir fikir belirmeye başlıyor

(*ya Scott çoktan)*

ve bu düşünceyi hemen geri itiyor.

Koridorun ortasındaki hemşire odasında Warner Bros. çizgi film karakterleriyle dolu üniformasıyla bir hemşire, önündeki dosyalara bir ta-

kım rakamlar yazıyor. Bir diğeri, daha geleneksel beyaz üniformasının yakasındaki minik mikrofona alçak sesle konuşmakta. Belli ki bir monitörden rakamlar okuyor. Onların arkasında kızıl saçlı, sırık gibi biri, çenesi göğsüne düşmüş halde katlanır bir sandalyede yayılmış oturmakta. Sandalyesinin arkasında, pantolonuyla takım bir ceket asılı. Ayakkabılarıyla kravatını çıkarmış, Lisey ceketin cebine sokuşturulmuş kravatın ucunu görebiliyor. Elleri gevşekçe kucağında birleşmiş. Scott'ın Bowling Green Hastanesi'nden sağ çıkamayacağı içine doğmuş olabilir ama baktığı adamın onu ameliyat eden ve ömrünü birlikte geçirdikleri çoğunlukla iyi olan -hatta *çok* iyi- yirmi beş yılın ardından onunla vedalaşabilmesine yetecck kadar uzatan doktor olduğuna dair en ufak fikri bile yok. Uyuklamakta olan adamın on yedi yaşlarında olduğunu düşünüyor ve yoğun bakım hemşirelerinden birinin oğlu olduğunu sanıyor.

"Pardon," diyor Lisey. İki hemşire de sesi üzerine irkiliyor. Lisey bu kez bir yerine iki hemşireyi korkutmayı başarıyor. Minik mikrofona konuşan hemşirenin kayıtlarında bir "*Ay!*" sesi olacak. Lisey'in zerre kadar umurunda değil. "Ben Lisa Landon. Sanırım kocam Scott..."

"Bayan Landon, evet, elbette." Konuşan, bir göğsünde Bugs Bunny, diğer göğsünde ona tüfek doğrultmuş Elmer Fudd ve altlarında Duffy Duck olan hemşireydi. "Dr. Jantzen sizinle konuşmak istiyordu. İlk müdahaleyi o yapmıştı."

Lisey hâlâ anlamıyor, belki tıp sözlüğünden *torakotomi* kelimesine bakma fırsatı bulamadığından. "Scott... ne oldu ona? Bayıldı mı?"

"Eminim Dr. Jantzen size ayrıntıları verecektir. Torakotominin yanı sıra paryetal plevrektömi de yaptığını biliyor muydunuz?"

Plev-*ne?* Evet demek daha kolay geliyor. Bu arada ses kaydı yapan hemşire elini kaldırıp uyumakta olan kızıl saçlıyı işaret ediyor. Adam gözlerini kırpıştırarak açınca Lisey yaşı hakkında yanıldığını anlıyor, muhtemelen bir bardan içki alabilecek kadar yaşlı ama herhalde kocasının göğsünü kesen cerrahın bu olduğunu söylemeyecekler. Değil mi?

"Ameliyat," diyor Lisey üçünden hangisine hitap ettiğinden emin olamadan. Sesinde belirgin bir umutsuzluk var, hiç hoşuna gitmiyor ama elinde değil. "Başarılı mıydı?"

Warner Bros. hemşiresi tereddüt ediyor ve Lisey ondan kaçırılan gözlerden bütün korktuklarını okuyabiliyor. Sonra gözler tekrar ona dönüyor ve hemşire konuşuyor. "Bu Dr. Jantzen. Sizi bekliyordu."

3

Jantzen ilk andaki mahmurluğu hızla atıp kendine geliyor. Lisey bunun doktorlara has bir özellik olduğunu düşünüyor-muhtemelen polisler ve itfaiyeciler için de geçerli. *Yazarlara özgü olmadığı muhakkak. İkinci kahvesini içmeden onunla konuşulmazdı bile.*

Kocasını geçmiş zaman kullanarak düşündüğünü fark ediyor ve bir soğuk dalgası ensesindeki ve kollarındaki tüyleri diken diken ediyor. Hemen ardından hem harika hem korkunç olan bir hafifleme geliyor. Sanki ipi kopmuş bir balon gibi uçmaya başlayıverecek. Başka bir yere

(sus, küçük Lisey, şimdi bundan bahsetme)

uçacak. Aya belki. Ayaklarının üzerinde kalabilmek için tırnaklarını avuçlarına batırıyor.

Bu arada Jantzen, Warner Bros. hemşiresine bir şeyler mırıldanıyor. Hemşire dinliyor ve başını sallıyor. "Daha sonra yazılı olarak vermeyi unutmayacaksınız, değil mi?"

"Saat ikiden önce hallederim," diyor Jantzen.

"Ve kararınızdan eminsiniz?" diye soruyor hemşire. Lisey kararı tartışmak için değil, doğru anlayıp anlamadığından emin olmak için sorduğunu düşünüyor.

"Eminim," diyor ve ardından Lisey'e dönüp yukarıdaki Alton Yoğun Bakım Ünitesi'ne çıkmaya hazır olup olmadığını soruyor. Dediğine göre

kocası orada yatmakta. Lisey hazır olduğunu söylüyor. "Şey," diyor Jantzen yorgun ve pek de samimi görünmeyen bir gülümsemeyle. "Umarım tırmanma botlarınızı giymişsinizdir zira beşinci kata çıkacağız."

Merdivenlere doğru yürürlerken-YANEZ-**THOMAS** ve VANDERVEAUX-**ELIZABETH**'in önünden geçerek-Warner Bros. hemşiresi telefonun ahizesini kaldırıyor. Lisey daha sonra Jantzen'ın hemşireye yukarıya haber verip Scott'ı solunum cihazından ayırmalarını söylediğini öğrenecek. Tabii eğer uyanıksa ve karısını tanıyabilecek, veda edişini duyacak vaziyetteyse. Hatta Tanrı ses tellerinde ilerlemesi için yelkenlerine bir nefeslik rüzgâr daha bahşederse belki kendisi de vedalaşabilir. Lisey daha sonra solunum cihazının kapatılmasının Scott'ın kalan ömrünün saatlerden dakikalara inmesine sebep olduğunu ancak Scott Landon'ın hayatta kalma süresinin iyileşme ümidini arttırmayacağını bilen Jantzen'ın bu durumu yeterince adil bulduğunu öğrenecek. Daha sonra Scott'ı küçük hastanelerinin salgın hastalık koğuşu olmaya en yakın bölümüne koyduklarını öğrenecek.

Daha sonra.

4

Beşinci kata varmak için merdivenleri kan ter içinde çıkarlarken Jantzen'ın kocasının sorununa dair ne kadar az şey söyleyebildiğini fark ediyor-ne kadar az. Jantzen'ın dediğine göre torakotomi bir tedavi değil, biriken sıvıyı alma işlemiydi; ilişkili prosedür ise Scott'ın plevral boşluklarında hapsolmuş havayı serbest bırakmaktı.

"Söz konusu olan hangi akciğer, Dr. Jantzen?" diye soruyor ve aldığı cevap onu dehşete düşürüyor.

"Her ikisi de."

5

O sırada doktor Scott'ın şikâyetinin ne zamandır sürmekte olduğunu ve 'durumu kötüleşmeden' önce bir doktora görünüp görünmediğini soruyor. Lisey ona Scott'ın hiçbir şikâyetinin bulunmadığını söylüyor. Scott hasta değildi. Son on gündür burnu hafifçe akmaktaydı ve biraz da öksürüp aksırıyordu ama hepsi bu. Alerji olmasını düşünmesine rağmen (Lisey de öyle düşünüyordu) Allerest bile almamıştı. Lisey'de de aynı belirtiler oluyor. Her bahar sonu, yaz başı tekrarlanıyorlar.

"Şiddetli öksürük yok muydu?" diye soruyor doktor beşinci kata varmak üzerelerken. "Sabahları sigara içenlerde olduğu gibi şiddetli, kuru öksürük olmuyor muydu? Asansörler çalışmadığı için kusura bakmayın bu arada."

"Önemli değil," diyor Lisey nefes almakta zorlanarak. "Dediğim gibi öksürüğü *vardı* ama çok hafifti. Eskiden sigara içerdi ama yıllardır eline almadı." Düşünüyor. "Son günlerde biraz şiddetlenmiş olabilir aslında, bir gece beni uyandırıp..."

"Dün gece miydi?"

"Evet ama bir bardak su içince *kesildi*." Jantzen kapıyı bir başka sessiz hastane koridoruna açarken Lisey elini koluna koyarak onu durduruyor. "Dinleyin-önceki gece yaptığı okuma seansları var ya? Scott kırk derece ateşle bile arka arkaya yarım düzinesini gözünü kırpmadan yapabilirdi. Alkışlarla devam ederdi. Ama o günler beş, belki yedi yıl önce sona erdi. Gerçekten hasta olsaydı eminim Profesör Meade'i -İngilizce bölümünün başı- arar ve kahrolası seansı iptal ederdi."

"Bayan Landon, kocanız hastaneye geldiğinde ateşi kırk bir dereceydi."

Lisey, yüzü güvensizlik uyandıracak kadar genç görünen Dr. Jantzen'a sessiz bir dehşet ve inanmazlık sayılamayacak bir ifadeyle bakıyor. Ama zamanla bir resim şekillenmeye başlayacak. Lisey'e görmesi gereke-

ni gösteren tamamen gömülü kalmayan bazı anıların yanı sıra yeterli kanıtlar var.

Scott, önce Portland'dan Boston'a, sonra Boston'dan Kentucky'ye uçmuştu. İkinci uçuşta, Scott'tan imza alan bir hostes, daha sonra konuştuğu bir gazeteciye Bay Landon'ın neredeyse *sürekli* öksürmekte olduğunu ve kızarmış olduğunu söylemişti. "İyi olup olmadığını sorduğumda," demişti muhabire, "sadece yaz nezlesi olduğunu ve birkaç aspirinle hiçbir şeyinin kalmayacağını söyledi."

Onu alanda karşılayan öğrenci Frederic Borent de öksürüğü fark etmiş ve Scott'ın bir eczanede durmasını isteyerek bir şişe Nyquil satın aldığını söylemişti. "Galiba grip oluyorum," demişti Scott, Borent'a. Borent okuma seansını dört gözle beklediğini söylemiş ve Scott'a yapıp yapamayacağını sormuştu. "Görürsün," demişti Scott da.

Borent görmüştü gerçekten. Ve çok mutlu olmuştu. Scott'ın o geceki dinleyicilerinin çoğu da öyle. Bowling Green *Daily News*'a göre Scott'ın performansı 'neredeyse büyüleyici'ydi, sadece birkaç kez nazik öksürüklerle kesilmiş, onlar da yanındaki bir bardak sudan aldığı küçük yudumlarla bertaraf edilmişti. Saatler sonra Lisey ile konuşmakta olan Jantzen, Scott'ın canlılığı karşısında hayrete kapılıyor. Lisey'in en azından bir süre özenle koruduğu bastırma perdesini yaran, İngilizce bölümü başkanı Profesör Meade'in telefonda ilettiği bir mesajla birleşen bu şaşkınlık oluyor. Scott'ın okuma seansı bitip resepsiyonun başlamasından hemen önce Meade'e, "Karımı arar mısınız, lütfen?," deyişi. "Buraya uçması gerekebileceğini söyleyin. Günbatımından sonra yanlış bir şey yemiş olabileceğimi söyleyin. Aramızda bir tür espri."

6

Lisey en büyük korkusunu, daha üzerinde düşünmeden genç Dr. Jantzen'a söylüyor. "Bu, Scott'ı öldürecek, değil mi?"

Jantzen tereddüt ediyor ve Lisey o an, doktorun genç olmakla birlikte çocuk sayılamayacağını görüyor. "Onu görmenizi istiyorum," diyor Jantzen çok uzun gibi gelen bir dakikanın ardından. "Onun da sizi görmesini istiyorum. Şu an bilinci yerinde ama fazla uzun sürmeyebilir. Benimle gelebilir misiniz?"

Jantzen çok hızlı yürüyor. Hemşire odasına uğruyor ve bir dergi -*Modern Geriatri*- okumakta olan bir erkek hemşire kafasını sayfalardan kaldırıp ona bakıyor. Jantzen onunla konuşuyor. Sesleri alçak ama koridor çok sessiz ve Lisey, hemşirenin söylediği iki kelimeyi çok net duyuyor. Duyduğu sözcükler onu dehşete düşürüyor.

"Onu bekliyor," diyor hemşire.

Koridorun sonunda üzerinde parlak turuncu harflerle şunlar yazılmış, çift kanatlı bir kapı var:

ALTON KARANTİNA ÜNİTESİ

GİRMEDEN ÖNCE HEMŞİREYİ GÖRÜNÜZ

GEREKLİ TÜM TEDBİRLERİ ALINIZ

KENDİNİZ İÇİN

ONLAR İÇİN

MASKE VE ELDİVEN GEREKEBİLİR

Kapının solunda, Jantzen'ın ellerini yıkadığı bir lavabo var. Lisey'e de aynısını yapmasını söylüyor. Sağ tarafta bir sedye üzerinde hava geçirmez paketlerde maskeler ve lastik eldivenler var. Üzerinde HER NUMARAYA UYAR ibaresi bulunan karton kutu, sarı galoşlarla dolu. Sedyenin üzerinde ayrıca düzgünce katlanıp dizilmiş ameliyat önlükleri bulunuyor.

"Karantina," diyor Lisey. "Tanrım, kocamda kahrolası uzay mikrobu var sanıyorsunuz."

Jantzen doğrudan cevap vermekten kaçınıyor. "Egzotik bir zatürree, hatta belki kuş gribi olabileceğinden şüphelendik ama her ne ise henüz kesin bir teşhis koyamadık ve bu..."

Sözü yarım kalıyor. Nasıl devam edeceğini bilemiyor gibi, bu yüzden Lisey ona yardım ediyor. "Kocamı mahvediyor."

"Herhangi bir yerinizde kesik yoksa sadece maske yeterli olacaktır, Bayan Landon. Ben fark etme..."

"Kesikler için endişelenmemem gerektiğini sanmıyorum ve maskeye de ihtiyacım yok." Doktorun itiraz etmesine fırsat vermeden kapının sol kanadını itip açıyor. "Bulaşıcı olsaydı çoktan yakalanmış olurdum."

Jantzen ağzını ve burnunu kaplayan yeşil bir maske takarak onun peşinden Alton Ünitesi'ne giriyor.

7

Beşinci katın koridorunun sonunda sadece dört oda var ve monitörlerden sadece biri çalışır vaziyette; hastanelerdeki makinelere özgü bip sesleri ve oksijenin yumuşak, monoton hışırtısı sadece tek bir odadan yayılmakta. Fena halde hızlı olan nabzın-178-ve korkutucu derecede düşük olan tansiyonun-79'a 44-altında yazan isim, LANDON-**SCOTT.**

Kapı aralık. Üzerinde, üstünde çarpı işareti olan turuncu alev şekli var. Altında, **ATEŞ YASAK, KIVILCIM YASAK** yazmakta. Lisey bir yazar değil, bir şair hiç değil ama bu kelimelerde her şeyin nasıl sonlandığını tam olarak görebiliyor; toplanması gereken rakamların altına çizilen çizgi gibi evliliklerinin altını çiziyor. *Ateş yok, kıvılcım yok.*

Evden her zamanki yüzsüz, "Sonra görüşürüz, Lisey!" seslenişiyle çıkıp eski Ford'unun CD-çalarından eski rock melodileri yayarak uzakla-

şan Scott, şimdi süt gibi bembeyaz bir yüzle ona bakmakta. Ama gözleri son derece canlı ve yanıyor. Bir bacada kısılıp kalmış bir baykuşunkiler gibi alev alevler. Yan dönmüş yatıyor. Solunum cihazı yataktan uzaklaştırılmış ama tüplerindeki sümüğümsü maddeyi gören Lisey

(sus küçük Lisey)

o yeşil maddede dünyanın en iyi uzmanlarının en ileri teknolojiyle bile tespit edemeyeceği bakteriler veya mikroplar ya da her ikisinin birden bulunduğunu biliyor.

"Selam, Lisey..."

Fısıltısı neredeyse duyulmaz *-kapının altından giren esintiden fazlası değil*, derdi yaşlı Debusher baba- ama Lisey duyuyor ve ona yaklaşıyor. Scott'ın boğazından tıslayarak hava üfleyen bir oksijen maskesi sarkmakta. Bir çocuğun çizdiği kuşlara benzeyen, yeni kapatılmış ameliyat kesiklerinin bulunduğu göğsünden iki plastik tüp çıkıyor. Sırtından çıkan tüpler, önündekilerle kıyaslanınca iğrenç denebilecek genişlikte. Lisey'in korkmuş gözlerine neredeyse radyatör hortumları kadar büyük görünüyorlar. Tüpler şeffaf olduğu için içlerinden geçen ve yatağın yanında duran bavulumsu hazneye dolan bulanık sıvıyı ve minik, kanlı doku parçalarını görebiliyor. Burası Nashville değil, bu .22'lik bir tabancanın marifeti değil ama Lisey'in kalbi isyan ediyor; Scott'ın sabaha çıkmayacağını bir bakışta anlamak mümkün.

"Scott," diyor yatağının yanında diz çöküp sıcak ellerini kendi soğuk elleriyle kavrayarak. "Şimdi ne mok ettin kendine?"

"Lisey." Elini hafifçe sıkmayı başarıyor. Solukları, Lisey'in otoparktaki o günden çok iyi hatırladığı gibi hafif ve hırıltılı. Kocasının ne söyleyeceğinden emin ve Scott onu yanıltmıyor. "Çok sıcak, Lisey. Buz var mı?... Lütfen?"

Lisey masanın üzerine bakıyor ama hiçbir şey yok. Omzu üzerinden geriye, onu oraya getiren, artık Maskeli Kızıl İntikamcı olan doktora ba-

kıyor. "Doktor..." diye söze başlıyor ama sonra zihninin tamamen boşalmış olduğunu fark ediyor. "Kusura bakmayın, isminizi unuttum."

"Jantzen, Bayan Landon. Ve hiç önemli değil."

"Kocama biraz buz verebilir miyiz? Çok..."

"Elbette. Hemen getireyim." Hemen gidiyor. Lisey, genç adamın uzaklaşmak için zaten bir bahane aramakta olduğunu anlıyor.

Scott elini tekrar sıkıyor. "Gidiyorum," diyor zor duyulan cılız fısıltısıyla. "Üzgünüm. Seni seviyorum."

"Scott, hayır!" Ve saçma bir şekilde: "Buz! Buz geliyor!"

Scott olağanüstü bir çabayla -nefesinin çığlıkları her zamankinden yüksek- elini kaldırıp sıcak parmağıyla Lisey'in yanağını okşuyor. Lisey'in gözyaşları o an akmaya başlıyor. Ona ne sorması gerektiğini biliyor. Ona asla Lisey demeyip daima *küçük* Lisey diyen panik dolu ses, derinliklerindeki sır tutucu yine susmasını söylüyor ama bu kez ona aldırmıyor. Her uzun süren evliliğin iki kalbi var, aydınlık ve karanlık. İşte yine kendi evliliklerinin karanlık kalbindeler.

Scott'ın ölüm sıcaklığına daha da yaklaşıyor. Önceki gün kullandığı tıraş losyonunun ve şampuanının geride kalan hayaletimsi kokusunu hissedebiliyor. Dudakları, Scott'ın yanan kulaklarına değecek kadar yaklaşıyor. "*Git,* Scott," diye fısıldıyor. "Gerekiyorsa kendini o kahrolası havuza *sürükle*. Doktor gelip yatağı boş bulursa bir şey uydururum, sorun değil. Havuza git ve kendini iyileştir, Tanrı'nın belası! Benim için yap!"

"Yapamam," diye fısıldıyor Scott ve Lisey'in hafifçe gerilemesine sebep olan kuru bir öksürük krizine tutuluyor. Öksürüğün onu öldüreceğini sanıyor ama Scott her nasılsa toparlanmayı başarıyor. Peki neden? Çünkü söyleyecekleri var. Burada, küçük bir Kentucky şehrinin ufak hastanesinin karantina ünitesindeki ölüm döşeğinde, gecenin birinde bile her zaman olduğu gibi aklından geçeni söyleyecek. "İşe... yaramaz."

"*Ben* giderim o halde! Sen sadece yardım et!"

Ama Scott başını iki yana sallıyor. "Havuza giden patikada duruyor... o."

Neden bahsettiğini hemen anlıyor. Yan tarafı benekli yaratığın bazen görülebildiği su bardaklarından birine çaresizce bir göz atıyor. Orada, bir aynada veya görüş alanının kıyısında. Hep gece geç vakitte. Kaybolmuşken, acı içindeyken veya her ikisi birden. Scott'ın eski oğlanı. Scott'ın *uzun* oğlanı.

"Uyu... yor." Scott'ın çürümekte olan ciğerlerinden garip bir ses yükseliyor. Boğulmakta olduğunu sanarak çağrı ziline uzanıyor ama sonra ateşli gözlerindeki muzip pırıltıyı fark ediyor ve ya gülmekte ya da gülmeye çalışıyor olduğunu anlıyor. "Patikada... uyuyor. Yan tarafı... gökyüzü... yüksek..." Gözleri tavana çevriliyor ve Lisey, yan tarafının gökyüzü kadar yüksek olduğunu anlatmaya çalıştığını anlıyor.

Scott göğsündeki oksijen maskesini çekiyor ama kaldıramıyor. Lisey maskeyi onun yerine ağzı ve burnu üzerine kapatıyor. Scott birkaç derin nefes aldıktan sonra maskeyi çekmesini işaret ediyor. Lisey çekiyor ve Scott'ın sesi kısa bir süre için -belki bir dakika- kuvvetleniyor.

"Uçaktan Boo'ya Moon'a gittim," diyor adeta büyülenmişçesine. "Daha önce hiç böyle bir şey denememiştim. Düşebileceğimi sandım ama kendimi her zamanki gibi Sevgili Tepesi'nde buldum. Havaalanından yine gittim... tuvaletten. Son olarak... okuma seansından önce gittim. Hâlâ oradaydı. Yaşlı Freddy. Hâlâ oradaydı."

Tanrım, kahrolası yaratığa isim bile koymuş.

"Havuza ulaşamadım... ama birkaç böğürtlen yedim... genelde zararsızdırlar ama..."

Sözünü bitiremiyor. Lisey maskeyi yine koyuyor.

"Çok geçti," diyor o oksijen solurken. "Çok geçti, değil mi? Güneş battıktan sonra yedin."

Scott başını sallıyor.

"Ama aklına gelen sadece buydu."

Scott başını yine sallıyor. Sonra maskeyi çekmesini işaret ediyor.

"Ama okuma seansında iyiydin!" diyor Lisey. "Şu Profesör Meade *çok* iyi olduğunu söyledi, kahretsin!"

Scott gülümsüyor. Lisey'in gördüğü en hüzünlü gülümseme bu. "Çiy," diyor Scott. "Yaprakları yalamıştım. Okuma seansından önceki son gidişimde. Belki..."

"Belki iyileştirici etkisi vardır diye düşündün. Havuz gibi."

Scott gözleriyle *evet* diyor. Gözleri ondan hiç ayrılmıyor.

"Ve çiy damlaları sana iyi geldi. Ama sadece kısa bir süre için?"

"Evet. Kısa. Şimdi..." Hafifçe omuz silkerek başını çeviriyor. Bu kez öksürük krizi daha şiddetli ve Lisey, tüplerden akan sıvının daha kırmızı, daha koyu olduğunu dehşetle fark ediyor. Scott uzanıp elini buluyor ve tutuyor. "Karanlıkta kaybolmuştum," diye fısıldıyor. "Sen beni buldun."

"Scott, hayır..."

Başını sallıyor. *Evet.*

"Bütünümü gördün. Her şey..." Serbest eliyle güçsüzce bir daire çiziyor: *Her şey aynı.* Şimdi Lisey'e bakarken hafifçe gülümsüyor.

"Dayan, Scott! Sadece dayan!"

Scott, Lisey nihayet onu anlamış gibi başını sallıyor. "Dayan... rüzgârın değişmesini bekle."

"Hayır, Scott, buz!" Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyor. "*Buzu* bekle!"

Bebeğim, diyor Scott. *Biriciğim*, diyor. Ve sonra geride boynundaki maskeden yayılan oksijenin kesintisiz tıslamasından başka ses kalmıyor. Lisey, ellerini yüzüne götürüyor

8

ve kuru bir şekilde indirdi. Hem şaşkındı hem değil. Rahatlamış olduğu muhakkaktı; tuttuğu yas nihayet sona erebilecek gibiydi. Scott'ın

çalışma odasında yapılacak epey işi vardı -Amanda ile daha pek az ilerleme kaydetmişlerdi- ama içinden bir ses, son birkaç günde kendi içinde beklenmedik bir şekilde bir hayli döküntü temizlemiş olduğunu söylüyordu. Sol göğsüne dokundu ve hiç acı hissetmedi. *Kendi kendine iyileşme kavramı yepyeni bir boyuta taşındı,* diye düşündü ve gülümsedi.

Diğer odadaki Amanda televizyona haykırdı: "Ah seni salak! O kaltağı bırak, sana bir hayrı yok, görmüyor musun?" Lisey içeri kulak kabartınca Jacy'nin Sonny'yi evliliğe ikna etmek üzere olduğunu anladı. Film bitmek üzereydi.

Bir kısmını ileri sarmış olmalı, diye düşündü Lisey ama pencereden bakıp havanın kararmaya yüz tuttuğunu görünce öyle olmadığını anladı. Bir buçuk saattir Dumbo'nun Koca Jumbosu'nun başında oturmuş, maziyi yeniden yaşıyordu. *Kendi üzerinde çalışıyordu,* Yeni Çağ'cıların deyişiyle. Peki hangi sonuçlara varmıştı? Kocasının ölmüş olduğu, hepsi bu. Ölmüş ve gitmiş. Boo'ya Moon'daki patikada onu bekliyor ya da onu bir keresinde bulduğu gibi taş banklardan birinde oturuyor değildi; o kefenimsi kumaşlara da sarınmamıştı. Scott, Boo'ya Moon'u geride bırakmıştı. Huck gibi, Diyar'a uçmuştu.

Peki son hastalığına ne sebep olmuştu? Ölüm raporunda zatürree yazıyordu ve Lisey için bir sakıncası yoktu. Raporda *ördekler tarafından öldüresiye kemirilmiş* de yazıyor olsa fark etmeyecekti, Scott hâlâ ölü olacaktı ama Lisey merak etmekten kendini alamıyordu. Ölümüne yol açan koparıp kokladığı bir çiçek mi yoksa güneş yıldırımdan evine kıpkırmızı bir halde battıktan sonra onu sokan bir böcek miydi? Mikrobu Kentucky'deki son okuma seansından bir hafta ya da bir ay önce Boo'ya Moon'a yaptığı kısa bir ziyarette mi kapmıştı yoksa on yıllardır sinsice pusuda beklemekte miydi? Belki de ağabeyinin mezarını kazarken tırnağının altına kaçan bir toprak parçasıydı sebep. Geçen yıllarda uyumakta olan ve Scott bulunmakta gönülsüz bir kelimeyi nihayet yakaladığında parmaklarını tatminle şaklatınca uyanan tek bir kötü böcekti belki. Ya da

belki -korkunç bir fikirdi ama belli mi olurdu?- burnuna kondurduğu bir öpücükle minik bir polendeki ölümcül bir böceği kendi ziyaretlerinden birinde Lisey kuluçkaya yatırmıştı.

Kahretsin, *şimdi* ağlıyordu işte.

Masanın sol üst çekmecesinde açılmamış bir kutu kâğıt mendil görmüştü. Çıkarıp açarak birkaç tane çıkardı ve gözlerini kuruladı. Diğer odada Timothy Bottoms, "*Uyuyordu,* orospu çocukları!" diye bağırdı ve Lisey zamanın yine ileri atlayışlarından birini yaptığını anladı. Filmin tek bir sahnesi kalmıştı. Sonny, antrenörün karısına dönecekti. Orta yaşlı sevgilisine. Sonra jenerik başlayacaktı.

Masadaki telefon kısacık çaldı: *ting.* Lisey bunun ne anlama geldiğini, ölüm döşeğindeki Scott'ın o güçsüz daire çizme hareketiyle *her şey aynı* demek istediğini olduğu gibi biliyordu.

Telefon çalışmıyordu; hat ya kesilmiş ya koparılmıştı. Dooley gelmişti. Incunk Kara Prensi onun için gelmişti.

XV. Lisey ve Uzun Oğlan (Duvardaki Pafko)

1

"Amanda, buraya gel!"

"Bir dakika, Lisey, film bitmek üze..."

"*Hemen, Amanda!*"

Ahizeyi kaldırdı, çalışmadığından emin oldu ve geri koydu. Her şeyi biliyordu. Ağzındaki güzel tat gibi en başından beri oradaydı sanki. Sırada ışıklar vardı ve Amanda ışıklar sönmeden önce gelmezse...

Ama işte oradaydı, televizyon bölmesiyle ana bölüm arasında, birdenbire yaşlanmış gibi, korkuyla ayakta durmaktaydı. VHS kasette antrenörün elleri fincana dökemeyeceği kadar titrediği için sinirlenecek karısı az sonra kahve kabını duvara fırlatacaktı. Kendi ellerinin de titriyor olduğunu görmek Lisey'i pek şaşırtmamıştı. Tabancayı aldı. Bunu gören Amanda'nın yüzündeki korku daha da arttı. Philadelphia'da olmayı tercih edecek bir kadının ifadesiydi. Ya da katatonik olmayı. *Çok geç, Manda,* diye düşündü Lisey.

"Burada mı, Lisey?"

"Evet."

Uzaklarda gök, onaylarcasına gürledi.

"Nereden bili..."

"Biliyorum çünkü telefonu kesti."

"Cep..."

"Arabada. Işıklar da her an sönebilir." Kızılağaçtan yapılmış büyük masanın -*Gerçekten de Dumbo'nun Koca Jumbosu,* diye düşündü, *kahrolası şeyin üstüne bir jet bile iniş yapabilir-* ucuna uzandı. Şimdi ablasının tam karşısındaydı, kendi kanının halıda bıraktığı koyu lekeden sekiz adım kadar uzak.

Amanda'nın yanına vardığında ışıklar hâlâ yanıyordu ve Lisey bir an için şüpheye kapıldı. Öğleden sonra fırtınanın sarstığı bir dal kopup telefon hattını koparmış olamaz mıydı?

Elbette, ama olan bu değil.

Amanda'ya tabancayı vermeye çalıştı. Amanda almak istemedi. Tabanca halının üzerine düşünce Lisey patlama duyma beklentisiyle gerildi. Hemen ardından da Amanda'nın veya kendisinin acı dolu çığlığı gelecekti zira kurşun birinden birinin bileğine isabet etmiş olacaktı. Tabanca patlamadı, yattığı yerden tek aptal gözüyle öylece uzaklara bakakaldı. Lisey tabancayı almak için eğildiğinde aşağıdan, biri yürürken bir şeye çarpmış ve devirmiş gibi bir gürültü duydu. Örneğin çoğu boş olan sayfalarla dolu bir karton kutu.

Lisey başını kaldırıp tekrar ablasına baktığında Amanda'nın ellerini bağrına bastırmış olduğunu gördü. Yüzü solmuş, gözleri koyu korku havuzlarına dönmüştü.

"O tabancayı tutamam," diye fısıldadı. "Ellerim... bak?" Avuçlarını açıp ona kesikleri gösterdi.

"Al şu kahrolası şeyi," dedi Lisey. "Onu vurmak zorunda değilsin."

Amanda bu kez Pathfinder'ın plastik kabzasını gönülsüzce kavradı. "Söz mü?"

"Söz veremem," dedi Lisey. "Ama gerek olmayacağını umuyorum."

Ahıra inen basamaklara baktı. Çalışma odasının o bölümü daha karanlık, daha uğursuz görünüyordu. Özellikle de tabanca Amanda'dayken. Her şeyi yapabilecek olan güvenilmez Amanda'dayken. Kendisine söylenenler de yüzde elli ihtimalle buna dahildi.

"Planın ne?" diye fısıldadı Amanda. Hank Williams diğer odada yine şarkı söylemeye başlamıştı. Lisey filmin bittiğini anladı.

İşaret parmağını dudaklarına bastırıp *şşş* hareketi yaptı

(şimdi sessiz olmalısın)

ve Amanda'dan geri geri uzaklaştı. Bir adım, iki adım, üç, dört. Şimdi odanın ortasında, Dumbo'nun Koca Jumbosu ve Amanda'nın tabancayı namlusu kanlı halıya bakacak şekilde beceriksizce tutarak dikildiği televizyon bölmesinin girişine eşit mesafedeydi. Gök gürledi. Folk müzik melodileri yayılmaya devam etti. Aşağıdaysa sadece sessizlik vardı.

"Bence aşağıda değil," diye fısıldadı Amanda.

Lisey, büyük kızılağaç masaya doğru bir adım daha geriledi. Vücudu hâlâ yay gibi gergindi, stresle hafifçe titriyordu ama beyninin mantıklı düşünen parçası Amanda'nın haklı olabileceğini kabul ediyordu. Telefon kesikti ama bu, View'da oldukça sık rastlanan bir durumdu, özellikle de fırtına sonrası. Tabancayı almak için eğildiğinde duyduğu gürültü... *duymuş* muydu gerçekten? Yoksa sadece hayal gücünün bir ürünü müydü?

"Bence aşağıda hiç kimse..." diye başladı Amanda ve ışıklar o an söndü.

2

Lisey birkaç saniye boyunca -sonsuzlukmuş gibi gelen- hiçbir şey göremedi ve arabadan el fenerini getirmediği için kendine lanet etti. Çok *kolay* olurdu. Tek yapabildiği olduğu yerde kalmak oldu. Amanda'yı da olduğu yerde tutmak zorundaydı.

"Manda, kıpırdama! Ben söyleyene kadar olduğun yerde kal!"

"Nerede o, Lisey?" Amanda ağlamaya başlıyordu. "*Nerede?*"

"İşte buradayım, hanımefendi," dedi Jim Dooley merdivenlerin olduğu zifiri karanlığın içinden sakin bir sesle. "Ve taktığım gözlüklerle ikinizi de görebiliyorum. Biraz yeşilsiniz ama net görünüyorsunuz."

"Göremez, yalan söylüyor," dedi Lisey ama midesine taş gibi bir ağırlığın çöktüğünü hissedebiliyordu. Gece görüş malzemelerine sahip olmasını beklememişti.

"Ah bağyan, yalan söylüyorsam ne olayım." Ses hâlâ merdiven tarafından geliyordu ve Lisey artık orada belli belirsiz bir şekil görebiliyordu. Dehşet saçtığı kesekâğıdını göremiyor ama hışırtısını duyabiliyordu. "Bayan Sıska Sırık'ın elinde bezelye fırlatıcısı olduğunu görebiliyorum mesela. Tabancayı yere bırakmanı istiyorum, Sırık Hanım. Hemen şimdi." Sesi sertleşip bir kırbaç gibi şakladı. "Dediğimi yap! *Bırak!*"

Artık tamamen karanlıktı ve bir ay varsa da ya doğmamıştı ya da bulutların gerisinde kalmıştı ama dışarıdaki ışıklar, Amanda'nın tabancayı yavaşça yere bıraktığını anlamasına yetiyordu. Atmıyor, bırakıyordu. Lisey o an tabancayı kendi tutuyor olmak için her şeyi verirdi ama...

Ama iki elimin de serbest olması gerekiyor. Vakti geldiğinde seni tutabilmek için, orospu çocuğu.

"Hayır, Amanda, bırakma. Onu vurman gerekeceğini sanmıyorum. Planda o yok."

"Bırak, hanımefendi. Plan *bu.*"

"Ait olmadığı bir yere geliyor, sana hakaret içeren isimler takıyor ve bir de tabancanı bırakmanı istiyor," dedi Lisey. "*Kendi* tabancanı."

Lisey'in ablası olan güçlükle görülen hayaletimsi şekil tabancayı tekrar kaldırdı. Namlusunu merdiven tarafındaki siyah gölgeye değil, tavana doğrultmuştu ama *bırakmamıştı.* Ve sırtı dikleşmişti.

"Sana bırakmanı söyledim!" dedi belirsiz şekil dişlerinin arasından ama sesinin tonunu duyan Lisey, Dooley'in savaşı kaybettiğini bildiğini anladı. Kahrolası kesekâğıdı hışırdadı.

"Hayır!" diye bağırdı Amanda. "Bırakmayacağım! Defol... defol git! Git ve kardeşimi rahat bırak!"

"Gitmeyecek," dedi Lisey merdivenin başındaki gölgenin cevap vermesine kalmadan. "Gitmeyecek çünkü delinin teki."

"Ağzını topla," dedi Dooley. "Sizi sahnedeymişsiniz gibi görebildiğimi unutmuş gibisin."

"Ama *delisin*. Nashville'de kocamı vuran o genç gibi kaçık. Gerd Allen Cole. Biliyor musun onu? Elbette biliyorsun, Scott hakkında *her şeyi* bildiğin gibi. Senin gibilere gülerdik, Jimmy..."

"Bu kadarı yeter, bağyan..."

"Sizin gibilere Derin Uzay Kovboyları derdik. Cole onlardan biriydi, sen de öylesin. Ama daha sinsi ve gaddar -daha yaşlı olduğun için- ama fazla bir farkın yok. Bir Derin Uzay Kovboyu, Derin Uzay Kovboyu'dur. Samanmoku'nu turlayıp durursunuz işte."

"Bu şekilde konuşmayı *kes,*" dedi Dooley. Yine dişlerinin arasından konuşmuştu ve Lisey iyiden iyiye sinirlenmiş olduğunu düşündü. "*İş* için buradayım." Kesekâğıdı hışırdadı ve Lisey, koyu gölgenin kıpırdadığını gördü. Basamaklar, masanın yaklaşık on beş metre uzağındaydı ve çalışma odasının en karanlık köşesindeydi. Ama Dooley, sözleri onu çekiyormuşçasına ona yaklaşıyordu ve Lisey'in gözleri artık karanlığa tamamen alışmıştı. Birkaç adım sonra Dooley'in posta siparişiyle aldığı gece görüş gözlüklerinin pek bir avantajı kalmayacaktı. Eşit koşullarda olacaklardı. En azından görsel bakımdan.

"Neden keseyim? Bunlar doğrular." Öyleydi gerçekten. Jim Dooley, nam-ı diğer Zack McCool, nam-ı diğer Incunk Kara Prensi hakkında bilmesi gereken her şeyi o an anladı. Gerçekler, o harikulade tat gibi ağzının içindeydi. O *tadın* kendisiydi.

"Onu kışkırtma, Lisey," dedi Amanda dehşet dolu bir sesle.

"Kendi kendini kışkırtıyor," dedi Lisey. "Muhtaç olduğu bütün kışkırtmalar kafasının içindeki fazla ısınmış sapkın sürücüden yayılıyor. Tıpkı Cole gibi."

"Onunla *alakası* yok!" diye bağırdı Dooley.

Bilgi her bir sinir ucunda parlıyordu sanki. Her sinir ucunda *patlıyordu*. Dooley, edebiyat kahramanı hakkında araştırma yaparken Cole hakkında bilgi almış olabilirdi ama Lisey öyle olmadığını biliyordu. Ve her şey ilahi bir kusursuzlukla yerli yerine oturuyordu.

"Brushy Mountain'da hiç kalmadın. Bu sadece Woodbody'ye uydurduğun bir hikâyeydi. Bar muhabbeti. Ama kilit altında kalmıştın, o ayrı. Bu kadarı doğruydu. Tımarhanedeydin. Cole ile birlikte tımarhanedeydin."

"Kapa çeneni, bağyan! Beni dinle ve çeneni *hemen* kapa!"

"Sus, Lisey!" diye bağırdı Amanda da.

Lisey ikisine de kulak asmadı. "En sevdiğiniz Scott Landon kitaplarından konuştunuz mu... yani Cole mantıklı konuşabilecek kadar ilaç aldığı zamanlarda? Bahse girerim konuşmuşsunuzdur. Onun en sevdiği kitap *Boş İblisler*'di, değil mi? Elbette. Ve senin favorin de *Münzevinin Kızı*'ydı. Moktan rehberlik sistemleri tamir edilirken kitaplar hakkında konuşan iki Derin Uzay Kovboyu..."

"*Yeter* dedim!" Gece gözlükleriyle loşluğun içinden kara derinliklerden yeşil sığlığa yükselen bir dalgıç gibi çıktı. Elbette dalgıçlar kalplerini çokbilmiş dulların darbelerinden korumak istiyormuşçasına göğüslerine kesekâğıtları bastırmazlardı. "Seni bir daha uyarmayacağım..."

Lisey ona aldırmadı. Amanda'nın tabancayı hâlâ tutup tutmadığını bilmiyor, artık umursamıyordu. Çılgın gibiydi. "Cole ile Scott'ın kitaplarından grup terapilerinde mi konuştunuz? Tabii, öyledir. Baba meselesi falan. Sonra seni bıraktılar ve karşına, Scott Landon kitaplarından fırlamış bir babaya benzeyen Woodbody çıktı. *İyi* babalardan biri. Seni deliler

yuvasından çıkarmalarından sonra. *Çığlık fabrikasından.* Seni *kahkaha akademisinden...*"

Dooley tiz bir çığlık atarak kesekâğıdını bıraktı (metalik bir ses çıktı) ve Lisey'in üzerine atıldı. Lisey'in, *evet, ellerim bu yüzden serbest olmalıydı,* diye düşünecek vakti oldu.

Amanda'nın çığlığı, Dooley'in sesine karıştı. Üçü içinde sakin olan sadece Lisey'di zira ne yaptığını bilen bir tek oydu... niçin olduğunu tam olarak bilmese de. Kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Kollarını açtı ve Jim Dooley'i yüksek ateş gibi kavradı.

3

Dooley onu yerc yıkıp üzerine çıkacaktı -Lisey'in adamın niyetinin bu olduğundan hiçbir şüphesi yoktu- ama masa buna engel oldu. Lisey, Dooley'in teni ve saçındaki ter kokusunu hissederek ağırlığının onu geri itmesine izin verdi. Ayrıca gece gözlüklerinin şakağına dayanan kıvrımını hissetti ve sol kulağının hemen altından alçak, hızlı bir tıkırtının geldiğini duydu.

Dişleri, diye düşündü. *Boynumu ısırmaya çalışıyor.*

Kalçası, Dumbo'nun Koca Jumbosu'nun uzun kenarına çarptı. Amanda tekrar çığlık attı. Bir patlama duyuldu ve anlık bir parıltı oldu.

"*Onu rahat bırak, piç kurusu!*"

Sert konuştu ama tavana ateş etti, diye düşündü Lisey ve onu tutkulu bir tango gösterisinin finalinde partnerini yatırma numarası yapıyormuş gibi geri eğen adamın ensesine kilitlediği ellerinin tutuşunu sıkılaştırdı. Barut kokusu alıyor, kulakları çınlıyor ve Dooley'in neredeyse tamamen erekte olmuş penisini hissedebiliyordu.

"Jim," diye fısıldadı ona sarılmaya devam ederek. "Sana istediğini vereceğim. Bırak sana istediğini vereyim."

Dooley'in tutuşu hafifçe gevşedi. Kafasının karıştığı hissediliyordu. O sırada Amanda kedi gibi haykırarak Dooley'in üstüne atladı ve Lisey bu yeni ağırlıkla masaya iyice yapıştı. Beli bir uyarı çıtırtısı gönderdi ama Lisey, adamın oval yüzünü, ne kadar korktuğunu anlayabilecek kadar görebiliyordu. *Benden en başından beri korkuyor muydu?* diye düşündü.

Ya şimdi ya asla, küçük Lisey.

Lisey'in gözleri, gözlüğün camlarının gerisindeki gözleri aradı ve bulur bulmaz onlara kilitlendi. Amanda hâlâ kızgın teneke üstünde bir kedi gibi bağırıyordu. Lisey, Dooley'in omuzlarını yumrukladığını görebiliyordu. Her iki eliyle. Demek tavana yaptığı o tek atışın ardından tabancayı bırakmıştı. Eh, belki en iyisi buydu.

"Jim." Ağırlığı onu mahvediyordu. "*Jim.*"

Adamın başı, gözlerinin kilidi ve iradesinin çekimine dayanamamış gibi alçaldı. Lisey bir an için o zaman bile ona ulaşamayacağını sandı. Sonra çaresiz son bir çabayla -*Duvardaki Pafko,* derdi Scott olsa kim bilir kimden alıntı yaparak- ulaştı. Ağzını onunkinin üstüne kapatırken nefesinde akşam yemeğinde yediği et ve soğanın kokusunu hissetti. Dudaklarını aralamak için dilini kullandı, öpüşünü derinleştirdi ve havuzdan aldığı ikinci yudumu böylece aktardı. Tatlılığın gittiğini hissetti. Bildiği dünya titreşti ve tatlılıkla birlikte kaybolmaya başladı. Çok hızlı oldu. Duvarlar şeffaflaştı ve diğer dünyanın kokuları genzine doldu: yasemin, begonya, gül, kaktüs çiçeği.

"Geromino," dedi Dooley'in ağzına ve altındaki masanın sertliği, bu kelimeyi bekliyormuşçasına yok oldu. Bir an sonra dünya tamamen yok olmuştu. Düştü, Jim Dooley onun üstüne, hâlâ bağırmakta olan Amanda ise ikisinin birden üstüne düştü.

Bool, diye düşündü Lisey. *Bool, son.*

4

Hayatı boyunca üzerlerinde yuvarlanmışçasına iyi tanıdığı yumuşak çim tabakasının üzerine düştü. Sevgili ağaçlarını fark edecek kadar vakti oldu, ardından ciğerlerindeki tüm hava, bir *huh* sesiyle boşaldı. Gözlerinin önündeki günbatımı rengindeki havada dans eden siyah benekler belirdi.

Dooley yuvarlanıp uzaklaşmasa bayılabilirdi. Sırtındaki Amanda'dan bir kedi yavrusuymuşçasına kolayca kurtulmuştu. Ayağa fırlayıp önce mor acıbaklalarla dolu tepenin eteğine, ardından diğer tarafa, Paul ve Scott Landon kardeşlerin Sihirli Orman adını verdiği yerin kıyısındaki sevgili ağaçlarına baktı. Dooley'in görünüşü Lisey'i şok etmişti. Et ve saçla kaplı tuhaf bir kafatası gibi görünüyordu. Bir süre sonra akşamın gölgelerinin yüzünün darlığıyla birleştiğini fark etti ve gece gözlüklerine ne olduğunu anladı. Camları Boo'ya Moon'a gelmemişti. Camların daha önce bulunduğu boşluklardan irileşmiş gözlerle bakıyordu. Ağzı bir karış açıktı. Tükürük, gümüş ipler gibi dudakları arasında uzuyordu.

"Scott'ın... kitaplarını... hep sevdin," dedi Lisey. Sesi finiş çizgisine varmış bir koşucununki gibi nefes nefeseydi ama hızla normale dönüyordu ve siyah benekler de kaybolmaya başlamıştı. "*Bu* dünyayı beğendiniz mi, Bay Dooley?"

"Neresi..." diye başladı Dooley ama bitiremedi.

"Boo'ya Moon'da, Sihirli Orman'ın kıyısında, Scott'ın ağabeyi Paul'ün mezarının yakınındayız."

Lisey, biraz kendini toparladığı takdirde Dooley'in kendisi ve Amanda için burada da en az çalışma odasında olduğu kadar büyük bir tehlike arz edeceğinin farkındaydı ama yine de tepenin mor eteklerine ve kararmakta olan gökyüzüne bir süre baktı. Tam karşısındaki ay doğarken güneş yine turuncu bir alev topu gibi ufka yaklaşmaktaydı. Lisey daha önce

olduğu gibi, bu sıcak ve soğuk gümüş karışımının güzelliğinin onu öldürebileceğini düşündü.

Ama asıl endişelenmesi gereken güzellik değildi. Güneş yanığı, kararmış bir el omzunu kavradı.

"Bana ne yapıyorsun, bağyan?" diye sordu Dooley. Boş gözlükler gerisindeki gözleri hâlâ iri iriydi. "Beni hipnotize etmeye mi çalışıyorsun? Öyleyse boşuna uğraşma."

"Pek sayılmaz, Bay Dooley," dedi Lisey. "Scott'a ait olanı istiyordun, değil mi? Bence bu basılmamış bir romandan veya bir kadına kendi konserve açacağıyla işkence etmekten daha iyi, sence de öyle değil mi? Bak! Bambaşka bir dünya! Hayal gücüyle var edilmiş bir yer! Hayallerin somutlaşmış hali! Elbette orman tehlikeli -geceleri ormanlar *her yerde* tehlikeli ve karanlık çökmek üzere- ama eminim senin gibi cesur ve kuşanmış bir kaçık..."

Dooley'in neye niyetlendiğini, o tuhaf gözlerinde kendi katlini gördü ve ablasına seslendi... biraz panikle, evet ama aynı zamanda gülerek. Her şeye rağmen gülerek. *Ona* gülerek. Kısmen camları olmayan gözlüklerle çok aptal göründüğü için ama daha ziyade, bu ölümcül anda genelevde geçen çok eski bir fıkranın can alıcı final cümlesi aklına geldiği için: *Hey, millet! Tabelanız düşmüş!* Fıkranın kendisini hatırlayamıyor oluşu gerçeği durumu daha da komikleştiriyordu.

Sonra nefesi kesildi ve gülemez oldu. Sadece hırıldayabiliyordu.

5

Kısa ama varlıkları hissedilen tırnaklarını Dooley'in suratına geçirdi ve bir yanağında üç kanlı çizik bıraktı ama boğazındaki eller gevşemedi, hatta daha da sıkılaştı. Boğazından yükselen ve dişlileri arasına toprak kaçmış ilkel bir makinenin sesine benzeyen hırıltı arttı. Bay Silver'ın patates ayıklayıcısı mesela.

Hangi cehennemdesin, Amanda? diye düşündüğü an Amanda orada bitiverdi. Dooley'in sırtını ve omuzlarını yumruklamak işe yaramamıştı. Bu kez diz çöküp yaralı elleriyle bacak arasını tuttu... ve *burdu.*

Dooley uluyarak Lisey'i itti. Lisey uzun otların üstüne sırtüstü düştü, hemen ayağa fırladı ve alev alev yanan boğazından nefes almaya çalıştı. Dooley başını öne eğmiş, iki büklüm olmuş bir halde bacaklarının arasını tutmaktaydı. Bu acı dolu pozisyon Lisey'e okul bahçesinde gördüğü bir tahterevalli kazasını ve Darla'nın alelade bir sesle, "Erkek olmadığıma memnun olma sebeplerimden *biri* de bu işte," deyişini hatırlattı.

Amanda, Dooley'e saldırdı.

"*Manda, hayır!*" diye bağırdı Lisey ama artık çok geçti. Dooley canı yanıyor olmasına rağmen çok çevikti. Amanda'dan kolayca kaçınıp kemikli yumruğunu yan tarafına indirdi. Diğer eliyle işe yaramaz gözlükleri çıkarıp yere fırlattı: ileri attı. Mavi gözlerinde akıl sağlığı namına hiçbir şey kalmamıştı. *Boş İblisler*'deki, intikamını almak için sürekli kuyudan yukarı tırmanan o ölü yaratık olabilirdi pekâlâ.

"Nerede olduğumuzu bilemiyorum, bağyan, ama evini bir daha göremeyeceğini söyleyebilirim."

"Beni yakalayamazsan evini asıl göremeyecek olan *sen* olacaksın," dedi Lisey. Sonra yine güldü. Korkuyordu -dehşet içindeydi- ama gülmek iyi hissettiriyordu, belki kahkahasının bıçağı olduğunu anladığındandı. Tahriş olmuş boğazından yükselen her kahkaha, bıçağı Dooley'in etinin daha derinine saplıyordu.

"Sakın *bana* gülme, kaltak, sakın bana gülmeye kalkma!" diye kükreyerek üzerine atıldı Dooley.

Lisey dönüp kaçmaya başladı. Ormana giden patikaya doğru koşarak iki adım atmıştı ki Dooley'in acıyla haykırdığını duydu. Omzu üzerinden bakınca adamın dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu gördü. Kolunun üst kısmından çıkan bir şey vardı ve etrafında gömleğinin rengi hızla koyulaşmaktaydı. Dooley sendeleyerek ayağa kalktı ve kolundakini küfre-

derek çekti. Etine saplanan her neyse biraz gevşedi ama çıkmadı. Lisey'in gözüne ondan bir hat halinde uzanan sarı bir şey çarptı. Dooley yine haykırdı ve serbest eliyle koluna saplanan şeyi kavradı.

Lisey anlamıştı. Gerçek olmamak için fazla mükemmeldi, beyninde bir ampul gibi yandı. Dooley peşine düşmüş ama Amanda uzaklaşmasına fırsat vermeden ona çelme takıp düşürmüştü. Dooley, Paul Landon'ın mezarının yerini gösteren tahta haç üstüne düşmüştü. Haçın kolu, fazla büyük bir iğne gibi koluna girmişti. Dooley tahta parçasını çıkarıp yere fırlattı. Yaradan taze kan boşaldı ve gömleğindeki ıslaklık dirseğine doğru ilerledi. Lisey, Dooley'in öfkesini ayaklarının dibinde çaresizce yatmakta olan Amanda'ya yöneltmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

"*Yakalayamaz ki, beni yakalayamaz!*" diye bağırdı Lisey çocukken oynarken seslendikleri gibi. Sonra başparmaklarını kulaklarına götürüp parmaklarını sallayarak Dooley'e dil çıkardı.

"Seni orospu! Sürtük!" diye haykıran Dooley ona doğru atıldı.

Lisey kaçmaya başladı. Artık gülmüyordu, sonunda gülemeyecek kadar dehşete düşmüştü ama gecenin çoktan çöktüğü Sihirli Orman'a giden patikada koşarken yüzünde yine de korkulu bir tebessüm vardı.

6

HAVUZA GİDER tabelası yoktu ama Lisey koşarken -etraftaki ağaçların arasında havada süzülüyormuş gibi ilerleyen solgun, beyaz bir çizgi gibi görünen patikada- ileriden kesik kahkahalar duyuldu. *Gülen yaratıklar,* diye düşündü ve riski göze alıp omzunun üstünden geriye Dooley'e baktı. Belki dostu Dooley *onları* duyduğunda fikrini...

Ama hayır. DOOLEY hâlâ peşindeydi, kararan havaya rağmen hâlâ görülebiliyordu zira arayı kapatmıştı, artık tek kolunu dirsekten bileğe ka-

dar tamamen sarmış olan kapkara kana rağmen uçarcasına koşuyordu. Lisey'in ayağı bir köke takıldı, dengesini neredeyse kaybediyordu ama her nasılsa korumayı başardı. Düştüğü takdirde Dooley'in beş saniye içinde tepesinde olacağı gerçeğinin de kısmen etkisi olmuştu. Son hissedeceği nefesi, alacağı son koku gece çökerken daha tehlikeli bir hale bürünen ağaçların kan donduran kokusu ve duyacağı son ses de ormanın derinliklerinde yaşayan sırtlanımsı yaratıkların çılgın kahkahaları olacaktı.

Nefesini duyabiliyorum. Duyabiliyorum çünkü arayı kapatıyor. Son hızla koşmama rağmen -ve bu tempoda uzun süre devam edemem- benden biraz daha hızlı koşuyor. Neden bacak arasındaki sızı onu yavaşlatmıyor? Peki kan kaybı neden yavaşlatmıyor?

Bu soruların cevabı çok basitti, mantık apaçık ortaya çıkarıyordu: *yavaşlatıyorlardı*. Öyle olmasa Lisey çoktan yakalanmış olacaktı. Lisey üçüncü vitesteydi. Dördüncü vitese geçmeyi denedi ama başaramadı. Besbelli dördüncü vitese sahip *değildi*. Arkasında, Jim Dooley'in gürültülü soluklarıı iyice yaklaşmıştı ve Lisey, parmak uçlarını en geç bir dakika sonra tişörtünde hissedeceğini biliyordu.

Ya da saçında.

7

Patika eğim kazandı ve birkaç dakika için dikleşti; gölgeler koyulaştı. Lisey nihayet Dooley ile arayı bir nebze açabildiğini düşündü. Dönüp bakmaya cesaret edemiyor, Amanda'nın onları takip etmeye kalkmaması için dua ediyordu. Sevgili Tepesi ve havuz güvenli olabilirdi ama ormanın güvenli olmadığı muhakkaktı. Karşılaşılabilecek en büyük tehlike de Jim Dooley değildi. Chuckie G'nin Scott'ın bir başka yaşamda yürütüp bir sonraki tepede bir ağaç dalına astığı zilinin belli belirsiz çıngırtısını duyabiliyordu.

İleride ışık vardı, kızılımsı turuncu değil, solmakta olan pembe. Ağaçların seyreldiği yerden sızmaktaydı. Patika da burada biraz daha aydınlıktı. Lisey, yukarı doğru yaptığı hafif eğimi görebiliyordu. Bu tepenin ardında yine aşağı eğim yapıp iri kayaya ve gerisindeki havuza varmadan önce sık ağaçlar arasında ilerlediğini hatırlayabiliyordu.

Yapamayacağım, diye düşündü. Sıcak nefesler boğazını yakıyordu ve böğrüne de bir sancı saplanmıştı. *Tepeye varamadan, yarı yolda bana yetişir.*

Cevap veren, Scott'ın yüzeyde gülen ama derininde şaşırtıcı bir öfke taşıyan sesi oldu. *Bunca yolu bunun için kat etmedin. Dayan, biriciğim-UGAK.*

UGAK, evet. Kuşanmak için bundan daha uygun bir an olamazdı. Saçları terle ıslanıp kafatasına yapışmış olan Lisey, kollarını sallayıp gayretle koşarak tepeyi tırmandı. Kesik soluklar alıyor, sert bir şekilde veriyordu. Ağzında o muhteşem tadın olmasını diledi ama havuzdan aldığı son yudumu arkasındaki kaçık moka vermişti ve şimdi ağzında sadece bakır ve bitkinlik tadı vardı. Yaklaştığını duyabiliyordu. Dooley artık bağırmıyor, havadan tasarruf ediyordu. Lisey'in böğründeki sancı şiddetlendi. Önce sağ kulağında başlayan çınlama, iki kulağında birden devam etti. Gülenlerin kahkahaları, öldürme sahnesine dahil olmak istiyorlarmış gibi artık daha yakından geliyordu. Ağaçların kokusundaki değişimi hissedebiliyordu. O tatlı koku artık keskinleşmiş, Darla ile ölümünden sonra Büyükanne D'nin banyosunda buldukları eski kınanın o zehirli kokusuna benzer...

Ağaçlar değil.

Gülenler susmuştu. Duyulan tek ses, arada kalan son birkaç adım mesafeyi kapamaya çalışan Dooley'in göğsü yırtılırcasına aldığı soluklardı. Lisey, Scott'ın kollarının vücuduna dolandığını, sıkıca kendine çektiğini ve kulağına *şşş, Lisey*, diye fısıldadığını düşündü. *Kendi hayatın ve benimki için şimdi sessiz olmalısın.*

'04'te havuza ulaşmaya çalıştığında olduğu gibi patikanın üzerinde yatmıyor, diye düşündü Lisey. *Bu kez patikanın yanında ilerliyor. Yellowknife'tan şiddetli rüzgârların estiği o kış Scott için buraya geldiğimde olduğu gibi.*

Ama çürümüş ipin ucunda hâlâ asılı olan, günün son ışıkları üzerinden solgunca yansıyan zile bir göz attığında Jim Dooley son bir hamleyle atıldı ve Lisey bu kez parmak uçlarının yakalayacak herhangi bir şey, belki sutyen askısı bulmak üzere tişörtüne değdiğini gerçekten hissetti. Boğazından yükselen çığlığı son anda, zorlukla engelleyebildi. Her nasılsa biraz daha hızlanarak ileri atıldı ama bu hız, Dooley tekrar takılıp Lisey'in daha sonra pişman olacağını düşündüğü sözcükleri haykırarak-"*Seni OROSPU!*"-düşmese pek faydalı olmayacaktı.

Dooley pişman olacak kadar uzun yaşamayabilirdi.

8

Bir zamanlar Zil Ağacı

(Sipariş hazır, Lisey! Haydi, acele edelim!)

artık Zil-ve-Kürek Ağacı olan ağaçtan yine hafif bir çıngırtı duyuldu. İşte, Scott'ın gümüş küreği de oradaydı. Lisey küreği oraya koyduğunda -artık anladığı güçlü bir önseziyle hareket ederek- gülen yaratıklar histerik bir şekilde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Sihirli Orman şimdi kendi hırıltılı nefesi ve Dooley'in küfürle karışık solukları haricinde sessizdi. Uzun oğlan uyuyordu -en azından uyukluyordu- ama Dooley'in bağırışları onu uyandırmıştı.

Belki bu şekilde olması gerekiyordu ama bunu bilmek işleri kolaylaştırmıyordu. Bilinçaltında o-kadar-da-yabancı-olmayan düşüncelerin uyanış fısıltılarını duymak korkunçtu. Gevşek tahtaları arayan veya kapalı bir kuyunun kapağını yoklayan sabırsız eller gibiydiler. Kendini arada sırada

kalbini çürütmüş çok fazla korkunç şeyi düşünür buldu: bir sinemanın tuvaletinin zemininde bulduğu bir çift kanlı diş, bir bakkalın önünde birbirine sarılıp ağlayan iki küçük çocuk, ölüm döşeğinde yatan kocasının kokusu, alev alev gözleriyle Lisey'e bakışı, Büyükanne D'nin bacakları seğirerek kümesin önünde can çekişmesi.

Korkunç düşünceler. Ayın battığı, ağrı kesicinin bittiği, vaktin kör saat olduğu gecelerde insanı tutsak eden korkunç düşünceler.

Bir başka deyişle bütün musibet. Şu birkaç ağacın hemen ötesinde.

Ve *şimdi...*

Daima kusursuz olan, asla sona ermeyen *şimdiki zamanda*

9

Yutkunuyor, mızıldanıyor, kalbi kulaklarında kanlı gök gürültüleri gibi gürlüyor ve Lisey gümüş küreği almak için eğiliyor. İşini on sekiz yıl önce çok iyi bilen elleri, zihni kayıp, acı ve kalp ağrıtan çaresizlik görüntüleriyle dolmasına rağmen şimdi de biliyor. Dooley gelmekte. Lisey onu duyabiliyor. Artık küfretmiyor ama soluklarının yaklaştığı duyuluyor. Ucu ucuna olacak, *bu* delinin tabancası olmamasına rağmen Sarışın'dan bile yakın çünkü Dooley onu arkasına dönemeden yakalarsa...

Ama yakalayamıyor. Pek değil. Lisey olduğu yerde topu karşılayan bir beysbolcu gibi dönüyor ve gümüş küreği olanca gücüyle savuruyor. Güneşin son ölgün ışığı üzerinden bir anlığına yansıyor ve küreğin üst ucu daldan sarkan zile çarpıyor. Zil son sözünü söylüyor-*TİNG!*-ve peşinde çürük kordonuyla alacakaranlığın içinde uçup gözden yitiyor. Lisey küreğin öne ve yukarı savruluşunu izliyor ve bir kez daha, *Ulu Tanrım, tüm gücümle savurmuşum!* diye düşünüyor. Sonra küreğin düz kısmı, hızla yaklaşan Jim Dooley'in suratına geçiyor, bu kez ezilme sesi değil -Nashville'den hatırladığı ses- boğuk bir *gong* sesi. Dooley acı ve şaşkınlıkla haykırıyor. Dengesini ko-

rumak için kollarını sallayarak patikadan çıkıp yan tarafa, ağaçlara doğru savruluyor. Lisey bir an için Dooley'in burnunun, Cole'unki gibi bir tarafa garip bir şekilde yatmış olduğunu ve ağzından kan boşaldığını görüyor. Sonra sağ tarafında, Dooley'in acıyla kıvranıp ayakta kalmaya çalıştığı yerin biraz ötesinde bir hareket fark ediyor. *Dev* bir hareket. Zihnini işgal eden karanlık ve ürkütücü derecede üzücü düşünceler bir anlığına daha da kararıp daha üzücü hale geliyor; Lisey bu yüzden ya öleceğini ya da aklını kaçıracağını düşünüyor. Sonra hafifçe başka bir tarafa yöneliyorlar ve aynı anda ağaçların hemen gerisindeki yaratık da yer değiştiriyor. Çıtırdayan yaprakların, ezilen dalların ve çalıların karmaşık sesi duyuluyor. Sonra, birdenbire, *orada* işte. Scott'ın uzun oğlanı. Ve Lisey, uzun oğlanı bir kez gördükten sonra geçmiş ve geleceğin birer rüyaya dönüştüğünü anlıyor. Uzun oğlanı bir kez görünce sadece, ah Tanrım, sadece *şimdi* var, asla sona ermeyen acı verici bir nota gibi uzayan *şimdiki* an.

10

Yaratık, Lisey'in neler olduğunu kavramasından hemen önce, kendini hazırlamasına fırsat kalmadan -gerçi böyle bir şeye hazırlıklı olmak mümkün değildi- oracıkta bitiverdi. Benekli yaratık. Scott'ın musibetten bahsederken kastettiği yaşayan şekil.

Lisey'in gördüğü, çatlak yılan derisi gibi pullu dev bir yan taraftı. Bazılarını eğip bazılarını devirerek, en büyüklerinden birkaçının içinden geçiyormuş gibi görünerek ağaçların arasından hışımla çıkıp gelmişti. Bu mümkün değildi elbette ama bunu bilmek etkisini hiç azaltmadı. Koku yoktu ama nahoş bir ses vardı, boğuk ve yapışkan bir ses. Sonra ayrı parçalardan oluşmuş gibi görünen kafası belirdi. Ağaçlardan uzundu ve gökyüzüne yükseliyordu. Lisey bir göz gördü, ölüydü ama farkındaydı, kuyu suyu gibi kapkaraydı ve lağım çukuru genişliğindeydi. Yaprakların arasın-

dan bakıyordu. Araştıran dev gibi kafasının üstünde kocaman bir yarık gördü ve içinden bir ses, o muazzam etten boru içine çektiği yaratıkların hemen ölmediğini, *çığlık çığlığa* yaşamaya devam ettiğini söyledi. Yaşıyorlar ve *çığlık atıyorlar...* yaşıyorlar ve *çığlık atıyorlar.*

Lisey çığlık atamadı. Herhangi bir ses çıkarabilmekten acizdi. Geriye doğru, ona tuhaf bir şekilde sakin gelen iki adım attı. Ucundan yine deli bir adamın kanı damlamakta olan gümüş kürek parmaklarının arasından kayarak patikaya düştü. *Beni görüyor,* diye düşündü. *...ve artık hayatım asla tam anlamıyla bana ait olmayacak. Benim olmasına izin* vermeyecek.

Kaygan, hantal, nemli etinin bazı yerlerinde tutamlar halinde kıllar olan şekilsiz, sonsuz yaratık, büyük ve donuk bir şekilde istekli olan gözünü Lisey'den ayırmayarak bir an için geriledi. Günün ölmekte olan pembeliği ve ay ışığının gümüş ışıltısı ağaçların arasında yılan gibi çöreklenen kısmını hafifçe aydınlatıyordu.

Sonra gözü Lisey'den, etrafını saran sık ağaçların içinden gerileyerek çıkmaya çalışan, haykıran, acıyla kıvranan yaratığa, kırık çenesinden, burnundan ve şiş gözünden kanlar boşalan, saçı bile kanlanmış olan Jim Dooley'e çevrildi. Dooley kendisine bakmakta olan yaratığı gördü ve sesi kesildi. Lisey, Dooley'in sağlam gözünü kapamaya çalıştığını, ellerinin iki yanına düştüğünü gördü, tüm takatini yitirdiğini anladı ve her şeye rağmen ona acıdı, iğrenç bir şekilde kuvvetli ve insani uyumuyla neredeyse tahammül edilemez bir empati duydu. O anda, kendi ölümü anlamına gelse bile her şeyi geri almaya hazırdı ama aklına Manda geldi ve dehşet içindeki zihniyle kabini katılaştırdı.

Ağaçların arasından çıkan dev yaratık neredeyse hassas hareketlerle ilerledi ve Dooley'i aldı. Düz burnundaki deliğin etrafındaki et kısa bir an için buruşmuş, neredeyse büzüşmüş gibi göründü ve Lisey, Scott'ın Nashville'de kızgın kaldırımda yattığı günü hatırladı. Alçak homurtular ve ezme sesleri duyulup Dooley hiç bitmeyecekmiş gibi görünen son çığlıklarını atmaya başladığında Scott'ın, *yemeğini yediğini duyabiliyorum,* di-

ye fısıldayışını hatırladı. Dudaklarını küçük bir O şeklinde büzüşü, aralarından çıkan kan, o anlatılamayacak kadar iğrenç sesi çıkarışı aklına geldi: kanı, bunaltan havada asılı kalmış yakut damlacıkları gibiydi.

Nasıl yapabildiğini bilmediğine yemin edebilirdi ama o an kaçmaya başladı. Acıbaklalarla kaplı tepeye uzanan patikada koşuyor, Zil-ve-Kürek Ağacı'nın yanındaki, uzun oğlanın Jim Dooley'i diri diri yemekte olduğu yerden var gücüyle uzaklaşıyordu. Amanda ve ona iyilik ettiğini biliyor ama içi yine de rahatlamıyordu zira o geceyi sağ salim atlatabilirse uzun oğlandan tıpkı Scott gibi ömrünce kurtulamayacağını biliyordu. Scott'ın çocukluğundan beri bir gün bile kurtulamadığını bildiği gibi. Yaratık artık onu da mimlemiş, Lisey'i asla sona ermeyen anının, dünyaya yayılan korkunç bakışının bir parçası yapmıştı. Lisey'in bu andan itibaren çok dikkatli olması gerekiyordu, özellikle de gece yarısı uyanıverecek olursa... ve içinden bir ses, deliksiz uyuduğu gecelerin sona erdiğini söylüyordu. Karanlık çöktükten sonra gözlerini aynalardan, pencere camlarından ve Tanrı bilir niçin ama özellikle de su bardaklarının eğimli yüzeylerinden kaçırması gerekecekti. Kendini olabildiğince iyi korumalıydı.

Bu geceden sağ çıkarsa.

Çok yakında, hayatım, diye fısıldamıştı Scott kızgın kaldırımda titreyerek yatarken. *Çok yakında.*

Arkasında Dooley hiç susmayacakmış gibi çığlıklar atıyordu. Lisey bu sesin onu delirteceğini düşündü. Hâlâ delirmediyse tabii.

11

Ağaçların arasından çıkmak üzereydi ki Dooley'in çığlıkları sonunda kesildi. Amanda'yı göremedi. Bunun üzerine içi yeni bir dehşet dalgasıyla doldu. Ya ablası pusulanın kim bilir hangi yönüne doğru kaçtıysa? Ya yakınlarda bir yerde, gölgeler arasında, cenin pozisyonunda, katatonik halde yatıyorsa?

"Amanda? *Amanda?*"

Hiçbir şey duymadığı sonsuzluk kadar uzun bir an oldu. Ardından Amanda-nihayet!-Lisey'in solundaki yüksek otları hışırdatarak ayağa kalktı. Zaten solgun olan yüzü, yükselen ayın ışığıyla iyice solmuş, bir hayaletinkine dönmüştü. Ya da bir vampirin. Kollarını uzatıp sarsak adımlarla Lisey'e yaklaştı ve birbirlerine sarıldılar. Amanda titriyordu. Buz gibi elleri Lisey'in ensesinde sıkıca kenetlenmişti.

"Ah, Lisey, hiç bitmeyecek sandım!"

"Ben de."

"O kadar tizdi ki... anlayamadım... çok *tizdi*... o olduğunu umdum ama bir yandan da, 'Ya Küçük'se? Ya Lisey'se?' diye düşünüyordum." Yüzünü Lisey'in boynunun yan tarafına gömüp ağlamaya başladı.

"Ben iyiyim, Amanda. İyiyim ve buradayım."

Amanda geri çekilip yaşlı gözlerle ona baktı. "Öldü mü?"

"Evet." Dooley'in onu yiyen yaratığın içinde cehennem gibi bir ölümsüzlüğe sahip olabileceğine dair önsezisini onunla paylaşmayacaktı. "Öldü."

"Öyleyse geri dönmek istiyorum! Geri dönebilir miyiz?"

"Evet."

"Zihnimde Scott'ın çalışma odasını canlandırıp canlandıramayacağımdan emin değilim... korkuyorum..." Ürkek gözlerle etrafına bakındı. "Burası Southwind'e *hiç* benzemiyor."

"Bence de," dedi Lisey Amanda'yı tekrar kollarına alarak. "Ve korktuğunu biliyorum. Elinden geleni yap yeter."

Dünyaya, Castle View'a, Scott'ın çalışma odasına dönmek konusunda bir endişesi yoktu. Asıl sorun, *orada* kalmaktı. Aklına, buz pateni yaparken bileğini fena halde burktuğunda doktorun ona artık fazlasıyla dikkatli olması gerektiğini söyleyişi geldi. *Tendonları bir kez gerince tekrarlanması çok kolay,* demişti doktor.

Doğruydu, ikinci seferi çok daha kolaydı. Ve yaratık onu görmüştü. Lağım çukuru kadar büyük olan, hem canlı hem ölü gözü Lisey'e dikilmişti.

"Ne kadar cesursun, Lisey," dedi Amanda cılız bir sesle. Ay ışığı altında tuhaf bir görünüme bürünmüş olan tepenin mor eteklerine baktı ve yüzünü yine Lisey'in boynuna gömdü.

"Böyle konuşmaya devam edersen seni yarın Greenlawn'a geri götürürüm. Kapa gözlerini."

"Kapalılar zaten."

Lisey kendininkileri de yumdu. Bir an için aslında bir kafa olmayan o küt başı, sonsuz musibetle dolu karanlığa uzanan bir hortum, bir huni veya kursak olabilecek o yarığı gördü. İçindeki Jim Dooley'in çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu ama ses artık hafiflemiş, diğer çığlıklara karışmıştı. Bu görüntüleri ve sesleri olağanüstü bir çabayla zihninden uzaklaştırdı ve yerlerine kızılağaçtan büyük bir masa ve Sevgili Hank'ten -başka kim olacak?- Jambalaya'yı koydu. Scott ile uzun oğlan çok yakınlarındayken panik halinde geri dönmeye çalışıp başaramamalarını

(örtü yüzünden Lisey bizi çapa gibi burada tutuyor)

Scott'ın söylediğini düşünecek, bunun ona neden Amanda'nın *Hollyhocks*'a özlemle (eğer öyle bir şey varsa, bu bir veda bakışıydı) bakmasını hatırlattığını merak edecek kadar zamanı oldu ve ardından süresi doldu. Havanın *dönüşünü* bir kez daha hissetti ve ay ışığı yok oldu. Bunu, gözleri kapalı olmasına rağmen biliyordu. Kısa, sarsıcı bir düşme hissi oldu. Sonra kendilerini çalışma odasında buldular. Karanlıktı, çünkü Jim Dooley elektriği kesmişti ama Hank Williams buna rağmen şarkısını -*Yvonne'um, tatlım, ben-oo-benim-oo-* söylüyordu, Sevgili Hank sözünü hep söylerdi.

12

"Lisey? *Lisey?*"

"Manda, beni *eziyorsun*, kalk üstümden..."

"Döndük mü, Lisey?"

Karanlıkta iki kadın. Halının üstünde dolanmış yatmaktaydılar.

"*Yakınları Yvonne'u görmeye geldi...*" Şarkı, televizyon ve müzik setinin bulunduğu bölmeden çalışma odasına yayılıyordu.

"Evet, tepemden *iner* misin, lütfen? Nefes *alamıyorum!*"

"Pardon... kolumun üstündesin, Lisey..."

"*Nehirde çok eğleneceğiz!*"

Lisey sağ tarafına yuvarlanmayı başardı. Amanda kolunu çekip kurtardı ve bir an sonra vücudunun ağırlığı Lisey'in üzerinden kalktı. Lisey derin -ve son derece tatmin edici- bir nefes aldı. Verirken Hank Williams şarkıyı yarıda bıraktı.

"Burası neden bu kadar karanlık, Lisey?"

"Çünkü Dooley elektriği kesmişti, unuttun mu?"

"*Işıkları* kapatmıştı," dedi Amanda makul bir tonla. "*Elektriği* kesmiş olsaydı televizyon hâlâ çalışıyor olmazdı."

Lisey, Amanda'ya televizyonun neden aniden sustuğunu sormayı düşündü, sonra vazgeçti. Konuşulacak daha önemli konular vardı. Bir başka deyişle, *kızartılacak başka balıklar.* "Haydi eve geçelim."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Amanda. Parmakları Lisey'in dirseğine dokundu, yoklayarak kolu boyunca aşağı indi ve elini tuttu. İki kardeş ayağa kalktı. Amanda güven veren bir tonla ekledi: "Alınma ama buraya yakın zamanda tekrar geleceğimi hiç sanmıyorum, Lisey."

Lisey, ablasının neler hissettiğini anlıyordu ama kendi hisleri değişmişti. Scott'ın çalışma odası gözünü *korkutmuştu,* bu konuda şüphe yoktu. İki uzun yıl boyunca Lisey'i bir kol boyu uzakta tutmuştu. Ama burada yapılması gereken önemli bir iş olduğunu düşünmüş, o iş de artık hal-

lolmuştu. Amanda ile Scott'ın hayaletini çalışma odasından nazikçe ve -bunu zaman söyleyecekti ama Lisey neredeyse emindi- tamamen uzaklaştırmışlardı.

"Haydi," dedi. "Eve gidelim. Sıcak çikolata yapayım."

"Ve belki başlangıç olarak biraz da konyak?" diye ümitle sordu Amanda. "Yoksa deli kadınlara konyak verilmiyor mu?"

"Deli kadınlara yasak. Sen içebilirsin."

El ele tutuşup el yordamıyla merdivenlere yöneldiler. Lisey sadece bir kez, bir şeyin üstüne basınca durdu. Eğilip neredeyse üç santim kalınlığındaki yuvarlak cam parçasını yerden aldı. Dooley'in gece görüş gözlüğünün camı olduğunu anlayınca yüzünü tiksintiyle buruşturarak tekrar yere fırlattı.

"Ne oldu?" diye sordu Amanda.

"Hiç. Ben biraz görebiliyorum. Sen?"

"Biraz. Ama elimi bırakma."

"Bırakmayacağım, tatlım."

Ahıra giden basamakları birlikte indiler. Bu şekilde daha uzun sürmüştü ama kendilerini daha güvende hissetmişlerdi.

13

Lisey en küçük meyve suyu bardaklarını çıkardı ve içlerini yemek salonundaki içki dolabının en gerisinde bulduğu konyakla doldurdu. Bardağını kaldırarak Amanda'nınkiyle tokuşturdu. Mutfak tezgâhının yanında ayakta duruyorlardı. İçerideki bütün ışıklar, Lisey'in köşedeki masada çekler yazarken kullandığı küçük lamba bile yanıyordu.

"Dişler arasından," dedi Lisey.

"Dil üzerinden," dedi Amanda.

"Dikkat mide, geliyor işte," dediler bir ağızdan ve içtiler.

Amanda eğilerck derin bir nefes verdi. Tekrar doğrulduğunda daha önce solgun olan yanakları kızarmış, kaşlarının arasında kırmızı bir çizgi oluşmaya başlamış ve burnunun kemerinde bir pembelik belirmişti. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Yuh be! O da *neydi?*"

Boğazında en az Amanda'nın suratındaki kadar sıcaklık hisseden Lisey şişeyi aldı ve üstündeki etikete baktı. STAR KONYAK, yazıyordu. *ROMANYA MALI*.

"Romanya konyağı mı?" Amanda afallamış görünüyordu. "Yok canım! Nereden buldun?"

"Scott'a hediye gelmişti. Bir şey yaptığı için almıştı -ne olduğunu şimdi hatırlamıyorum- hatta yanında bir kalem seti de vardı."

"Muhtemelen zehirdir. Hemcn lavaboya dök ve ölmemek için dua edelim."

"Sen dök. Ben sıcak çikolata yapacağım. İsviçre çikolatası. *Romanya*'dan değil."

Arkasını dönüyordu ki Amanda omzuna dokundu. "Belki sıcak çikolatadan vazgeçip polislerden biri seni kontrol etmeye gelmeden buradan gitsek daha iyi olur."

"Öyle mi dersin?" Lisey daha sorarken Amanda'nın haklı olduğunu biliyordu.

"Evet. Çalışma odasına tekrar gitmeye cesaret edebilir misin?"

"Elbette."

"O halde tabancamı al. Işıkların yanmadığını unutma."

Lisey çekleri yazdığı küçük masanın kapağını açtı ve orada sakladığı uzun saplı el fenerini çıkardı. Feneri yaktı. Işığı kuvvetli ve parlaktı.

Amanda bardakları duruluyordu. "Birinin burada olduğumuzu keşfetmesi dünyanın sonu olmaz. Ama şu senin polisler buraya tabancayla geldiğimizi öğrenirse... ve adamın da aynı saatlerde sırra kadem bastığı ortaya çıkarsa..."

Dooley'i Zil-ve-Kürek Ağacı'na kadar götürmekten ötesini düşünmemiş olan Lisey (uzun oğlan *kesinlikle* planının bir parçası olmamıştı) hâlâ yapılacak işleri olduğunu ve bu işleri ivedilikle halletmesi gerektiğini anladı. Profesör Woodbody eski içki arkadaşının kayıp olduğunu polise bildirecek değildi ama Dooley'in *bir yerlerde* akrabaları olabilirdi ve dünya üzerinde Incunk Kara Prensi'nden kurtulmak için sebebi olan biri varsa o da Lisa Landon'dı. Ortada ceset (Scott'ın bazen *leziz leş* demekten keyif aldığı) yoktu elbette ama yine de ablasıyla son derece şüpheli bir gün geçirdiklerini inkâr etmek olanaksızdı. Ayrıca şerifin ofisindekiler Dooley'in onu taciz etmekte olduğunu biliyordu; onlara kendisi söylemişti.

"Gidip tabancanı alacağım," dedi.

Amanda gülümsemedi. "Güzel."

14

El feneri oldukça geniş bir alanı aydınlatıyordu ve çalışma odası tek başınayken Lisey'in çekindiği kadar korkutucu değildi. Yapılacak işlerinin olmasının da faydası vardı elbette. İlk işi, Pathfinder'ı kutusunun içine geri koymak oldu, sonra el feneriyle yeri araştırmaya koyuldu. Gece görüş gözlüklerinin her iki camını da buldu. Bir düzine de AA pil. Pillerin aletin güç kutusundan kaldığını tahmin etti. Oradayken görmemişti ama kutu diğer tarafa geçmiş olmalıydı. Görünüşe bakılırsa piller bu tarafta kalmıştı. Sonra Dooley'in korkunç kesekâğıdını aldı. Amanda kesekâğıdını ya unutmuş ya da Dooley'in yanında böyle bir şey olduğunu bile fark etmemişti ama burada bulunursa kötü görüneceği muhakkaktı. Özellikle de tabancayla birleşince. Lisey, Pathfinder'a yapacakları testlerle yakın zamanda ateşlenmiş olduğunu bulabileceklerini biliyordu; aptal değildi (ve *CSI* izlemişti). Testlerin tabancanın sadece bir kez tavana

doğru ateşlendiğini ortaya çıkaramayacağını da biliyordu. Kesekâğıdını içindekileri tıngırdatmadan tutmaya çalıştı ama beceremedi. Dooley'den başka izler arayarak etrafa bakındı ama bulamadı. Halıda kan lekeleri vardı ama *onlara* test yapıldığı takdirde hem grubu hem DNA Lisey'e uyacaktı. Halıdaki kan, elinde tuttuğu kâğıt torbanın içindekilerle birleşince çok kötü bir manzara oluştururdu ama lekeler tek başına fazla bir şey ifade etmezdi. *Muhtemelen* etmezdi.

Arabası nerede? PT Cruiser'ı? Gördüğüm araba onundu, biliyorum.

Bu konuda o an endişelenemeyecekti. Dışarısı karanlıktı. Endişelenmesi gerekenler buradaydı, tam burada. Ve bir de ablaları vardı. Darla ve Canty, Derry'deki Acadia Sağlık Merkezi'ne gidiyordu. Bay Silver'ın patates ayırma makinesinin Jim Dooley versiyonuna kapılmamaları için onları oraya göndermişti.

Ama o ikisi için gerçekten endişelenmesi gerekiyor muydu? Hayır. Fena halde sinirlenmiş olacaklardı elbette... ve fena halde *meraklanmış*... ama Amanda ile onlara başka çareleri olmadığını söylediklerinde sessiz kalacaklardı. Neden? Çünkü kardeşliğin büyüsünü paylaşıyorlardı. Onlarla konuşurken Amanda ile çok dikkatli olmalıydılar ve *bir tür* hikâye olmak zorundaydı (nasıl bir hikâyeyle örtbas edebileceklerine dair Lisey'in hiçbir fikri yoktu ama Scott olsa uygun bir şey uyduracağından emindi). Bir hikâye olmak zorundaydı çünkü Amanda ve Lisey'in aksine Darla ve Cantata'nın kocaları vardı. Ve kocalar genellikle sırların dış dünyaya açıldığı arka kapılar olurdu.

Lisey oradan ayrılmak üzere döndüğünde gözü duvarın dibindeki kitaplığa takıldı. Tüm o dergilere, okul yıllıklarına, röportajlara ve Scott'ın eserleri üzerine tezlere. Çoğu yok olmuş bir hayatın fotoğraflarını içeriyordu-ismi mesela şu olabilirdi: **SCOTT VE LISEY! EVLİLİK YILLARI!**

Birkaç üniversite öğrencisinin kitaplığı söküp içindekileri üzerlerinde içki markaları olan karton kutulara doldurduğunu, sonra kutuları bir

kamyonun arkasına yükleyip uzaklaştıklarını rahatlıkla gözlerinin önüne getirebiliyordu. Pitt'e mi? *Dememiş ol,* dedi kendi kendine. Kindar bir insan değildi ama Jim Dooley'den sonra Scott'ın herhangi bir çalışmasını ancak cehennem donduğunda Bokbody'nin uçak bileti satın almadan görebileceği bir yere bağışlardı. Hayır, Maine Üniversitesi'ndeki Fogler Kütüphanesi idealdi-Cleaves Mills yolunun hemen ilerisinde. Kendini ayakta durmuş, kutulama işlemlerinin sonlanmasını izliyor veya çocuklara bir sürahi buzlu çay getiriyor olarak rahatlıkla zihninde canlandırabiliyordu. Çayları bitince çocuklar bardaklarını koyup ona teşekkür ederdi. Belki içlerinden biri kocasının kitaplarını ne kadar sevdiğini söyler, bir diğeri başsağlığı dilerdi. Sanki Scott öleli iki hafta olmuş gibi. Lisey onlara teşekkür ederdi. Sonra hayatına ait donmuş onca görüntü bir kamyonun arkasında uzaklaşırken onları izlerdi.

Gerçekten bırakabilecek misin?

Yapabileceğini düşünüyordu. Yine de gözü duvarın dibindeki kitaplığa takılıyordu. Derin bir uykuda olan onca kapalı kitap-bakışlarını çekiyordu. Bir zamanlar, bir genç kızın dik ve diri göğüslerine sahip Lisey Debusher adında genç bir kadın olduğunu düşünerek bir süre daha baktı. Yalnız mıydı? Evet, biraz öyleydi. Korkuyor muydu? Elbette, biraz, yirmi iki yaşın da getirdiği bir şeydi bu. Ve hayatına genç bir adam girmişti. Saçları sürekli alnına düşen genç bir adam. Söyleyecek çok şeye sahip bir genç adam.

"Seni daima sevdim, Scott," dedi boş çalışma odasına. Ya da belki uykuda olan kitaplara. "Seni ve kapanmak bilmez çeneni. Senin kız arkadaşındım, değil mi?"

Sonra bir elinde tabanca kutusu, diğerinde Dooley'in korkunç kesekâğıdıyla merdivenlerden indi.

15

Lisey geri döndüğünde Amanda mutfak kapısında dikilmekteydi.

"Güzel," dedi kardeşini görünce. "Merak etmeye başlamıştım. Torbada ne var?"

"Bilmek istemezsin."

"Ah... peki," dedi Amanda. "O... şey, orada değil, değil mi?"

"Galiba, evet."

"Umarım tamamen gitmiştir," dedi Amanda ürpererek. "Korkunç bir adamdı."

Bir de bana sor, diye düşündü Lisey.

"Eh, artık gitsek iyi olur," dedi Amanda.

"Nereye?"

"Lisbon Falls'a. Eski çiftliğe."

"*Ne...*" Sonra sustu. Tuhaf bir şekilde mantıklıydı.

"Tıpkı şu Dr. Alberness'e dediğin gibi Greenlawn'da kendime geldim ve sen de beni üzerimi değişmem için evime götürdün. Sonra tuhaf davranmaya başladım ve çiftlikten bahsettim. Haydi, Lisey, buradan bir an önce gidelim." Amanda onu karanlığa yöneltti.

Lisey büyülenmiş gibi ses çıkarmadan onu izledi. Eski Debusher çiftliği hâlâ Lisbon'daki Sabbatus Yolu sonundaki beş dönümlük arazi içinde, Castle View'dan yaklaşık yüz kilometre mesafede durmaktaydı. Beş kadına (ve hayatta olan üç kocaya) miras bırakılmıştı ve emlak değerleri farklı fikirlerinden vazgeçebilecekleri kadar yükselmediği sürece muhtemelen gelecek yıllarda da orada yabani otlarla ekilmemiş tarlalar arasında çürümeye devam edecekti. Scott Landon'ın seksenli yılların sonlarında kurmuş olduğu bir vakıf fonu, emlak vergisini ödemekteydi.

"Neden eski çiftliğe gitmek istedin?" diye sordu Lisey BMW'nin direksiyonuna geçerken. "O kısmı tam anlayamadım."

"Çünkü tam *anlatamadım,*" dedi Amanda, Lisey bir daire çizip anayola doğru ilerlerken. "Orayı mutlaka gidip görmem gerekiyordu, aksi halde Alacakaranlık Kuşağı'na geri dönebilirdim, bu yüzden elbette beni götürmek durumunda kaldın."

"Elbette," dedi Lisey. Yolun iki yönünü kontrol etti -bir devriye arabası görmemek için dua ederek- ve Mechanic Falls, Poland Springs ve sonunda Gray ve ötesindeki Lisbon Falls'a götürecek olan sola döndü. "Peki Darla ve Canty'yi neden başka yere gönderdik?"

"Ben çok ısrar ettim," dedi Amanda. "Beni görürlerse annemle babamı ziyaret edip eski eve gitme şansı bulamadan evime, evine, hatta belki Greenlawn'a geri götürmek isteyeceklerinden korktum." Lisey bir an Amanda'nın neden bahsettiğini hiç anlamadı-*annem ve babamı ziyaret etmek?* Sonra anladı. Debusher aile mezarlığı yakınlardaki Sabbatus Vale Mezarlığı'ndaydı. İyi Ana ve Baba Debusher, büyükbaba ve büyükanne D ve Tanrı bilir daha kimlerle birlikte orada gömülüydü.

"Ama *benim* seni geri götürmemden korkmuyor muydun?"

Amanda ona hoşgörüyle baktı. "*Sen* neden beni geri götüreceksin ki? Beni *çıkaran* sendin en başta."

"Belki de garip davranmaya başlayıp in ve cinin otuz yıldan fazladır top oynadığı bir yere gitmek istediğin için?"

"Aman!" dedi Amanda elini aldırmazca sallayarak. "Seni her zaman parmağımın ucunda oynatabilirim, Lisey-Darla ve Canty bunu bilir."

"*Yok* canım!"

Amanda ona çıldırtıcı bir gülümsemeyle bakmakla yetindi. Konsolun ışıklarının aydınlığında yüzü yeşilimsi bir renge bürünmüştü. Lisey tartışmayı sürdürmek için ağzını açtı, sonra vazgeçerek kapadı. Bu hikâye işe yarayabilirdi aslında, çünkü bir çift kolay kabul edilebilir fikir üzerine kurulmuştu: Amanda tuhaf davranıyordu (bunda şaşılacak bir şey yoktu) ve Lisey onu neşelendirmeye çalışmıştı (şartlar göz önüne alındığında gayet

anlaşılır). Evet, yutturabilirlerdi. İçinde tabanca olan ayakkabı kutusuna gelince... ve Dooley'in kesekâğıdına...

"Mechanic Falls'da duracağız," dedi Amanda'ya. "Androscoggin Nehri üzerinden geçen köprüde. Kurtulmamız gereken birkaç şey var."

"Evet, var," dedi Amanda. Sonra ellerini kucağında birleştirdi, başını geriye yasladı ve gözlerini kapadı.

Lisey radyoyu açtı ve Sevgili Hank'in 'Honky Tonkin'i söylediğini duyunca hiç şaşırmadı. Alçak sesle şarkıya eşlik etti. Her kelimesini ezbere biliyordu. Bu da onu şaşırtmadı. Bazı şeyler asla unutulmazdı. Pratik dünyanın kısa ömürlü dediği şeylerin -şarkılar, ay ışığı veya öpücükler gibi- bazen en uzun süre dayananlar olduğuna inanmaya başlamıştı. Sersemce olabilirlerdi ama unutulmaya başkaldırıyorlardı. Ve bu iyiydi.

İyiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
LISEY'İN HİKÂYESİ

"Sen çağrısın ve ben de cevap,
Sen dileksin ve ben yerine gelişi,
Sen gecesin ve ben gündüz.
   Daha ne? Bu yeterince mükemmel.
   Kusursuzca tam,
   Sen ve ben,
   Daha ne olacak...?
Buna rağmen acı çekmemiz ne tuhaf!"

D. H. Lawrence
"Bei Hennef"

XVI. Lisey ve Hikâye Ağacı (Scott'ın Söyleyecekleri Var)

1

Lisey, Scott'ın çalışma odasını temizleme işine adamakıllı girişince işi beklediğinden de çabuk ilerledi. Ve bu işi Amanda'nın yanı sıra Darla ve Canty'nin de yardımıyla yapacağını söyleseler asla inanmazdı. Canty bir süre mesafeli ve kuşkulu durmuştu -Lisey'e *çok* uzun bir süre gibi gelmişti- ama Amanda son derece sakindi. "Rol yapıyor. Yakında bırakıp yola gelecektir. Ona zaman ver, Lisey. Kızkardeşlik çok güçlüdür."

Cantata sonunda gerçekten de o tavrını bıraktı ama Lisey'in içinden bir ses, Canty'nin hâlâ Amanda'nın ilgi çekmek için rol yaptığına ve Lisey'in bir şeyler -muhtemelen pek de hayırlı olmayan bir şeyler- peşinde olduğuna içten içe inanmakta olduğunu söylüyordu. Amanda'nın iyileşmesi ve iki kardeşin Lisbon Falls'daki eski çiftliğe yaptığı ziyaret Darla'nın kafasını karıştırmıştı ama hiç olmazsa o Amanda'nın rol yaptığını düşünmüyordu.

Darla ne de olsa her şeyi görmüştü.

Her neyse, dört kardeş ahırın üzerindeki uzun ve büyük çalışma odasını Dört Temmuz'u takip eden hafta temizleyip boşalttı. Ağır yükleri kaldırmak için güçlü kuvvetli birkaç liseli genci tutmuşlardı. Söz konusu

ağır yüklerin en zorlusu parçalarına ayrılması (dağınık parçaları Lisey'e lisedeki biyoloji dersinde gördüğü Patlamış Adam'ı hatırlatmıştı ama tabii bu sefer Patlamış Masa demek daha uygundu) ve bir vinç yardımıyla aşağı sarkıtılması gereken Dumbo'nun Koca Jumbosu olmuştu. Parçalar aşağı indirilirken liseli gençler birbirlerine cesaretlendirici sözlerle bağırmıştı. Lisey, çocuklardan hiçbirinin makaralara sıkıştırıp parmağını kaybetmemesi için deli gibi dua ederek ablalarıyla birlikte onları izlemişti. Neyse ki taşıma işlemlerini sağ salim tamamladılar ve haftanın sonunda Scott'ın çalışma odasındaki her şey, üzerinde bağışlandığını veya depoya gittiğini gösteren ibareler yazılmış halde götürülmüş oldu.

Kitaplık hariç her şey. Bomboş, uzun çalışma odasında, klimalar sökülüp götürülmüş olduğu için *sıcak* olan çalışma odasında artık sadece o kalmıştı. Açık olan tavan pencerelerine ve hava akımı sağlayan pervanelere rağmen sıcaktı. Neden olmayacaktı ki? Burası bir ahırın, edebi bir geçmişi olan süslü çatı katından fazlası değildi.

Bir de halının üstündeki çirkin lekeler vardı-kitaplık götürülmeden yerden kaldırılamayan istiridye beyazı halının üstündeki. Canty lekeleri sorunca yanlışlıkla ahşap cilası döktüğünü söyleyerek geçiştirmişti ama Amanda işin aslını biliyor gibiydi ve Darla'nın da birtakım şüpheleri olduğunu anlayabiliyordu. Halının gitmesi gerekiyordu ama bunun için önce kitaplığın gitmesi gerekiyordu ve Lisey henüz buna hazır değildi. Belki Scott'tan geriye son kalanlar olduğu içindi.

Bu yüzden bekledi.

2

Kardeşlerin temizlik seferberliğinin üçüncü gününde Memur Boeckman aradı ve evinin yaklaşık beş kilometre ötesinde, Stackpole Kilisesi Yolu'nun kenarındaki çakıllı bölümde Delaware plakalı terk edilmiş bir

PT Cruiser'ın bulunduğunu söyledi. Lisey şerifin ofisine kadar gidip bir bakabilir miydi? Arabayı arkadaki otoparka, kapatılan araçların ve birkaç 'uyuşturucu-aracının' (her neyseler) yanına çekmişlerdi. Lisey, Amanda ile birlikte gitti. Darla da Canty de pek ilgilenmemişti; tek bildikleri, rahatsız herifin tekinin Scott'ın basılmamış yazılarının peşinde olduğuydu. Bu tipler kardeşlerinin hayatında sıkça rastlanan insanlardı. Scott'ın ünü onları ışığa uçan pervaneler misali yıllar boyu çekip durmuştu. En meşhurları Cole'du, elbette. Bu seferkinin de Cole ile aynı klasmandan olduğunu onlara belli edecek hiçbir şey söylemediler. Posta kutusundaki ölü kediye dair tek laf yoktu elbette ve Lisey, şerifin yardımcılarına pek bir şey belli etmemek için de epey uğraşmıştı.

7 numaralık bölmedeki araç bir PT Cruiser'dı, ne eksik ne fazla. Rengi bejdi ve hafifçe gösterişli kasası haricinde akılda kalan hiçbir özelliği olmayan, sıradan bir arabaydı. Lisey'in o uzun, upuzun perşembe gününde Greenlawn'dan dönüşte gördüğü araba veya birkaç bin diğer araçtan biri olabilirdi. Memur Boeckman'a da böyle dedi ve batmakta olan güneşin ışıklarının neredeyse tam karşıdan gelmekte olduğunu hatırlattı. Memur Boeckman üzüntüyle başını salladı. Ama Lisey aslında gördüğü arabanın *bu* olduğundan emindi. Dooley'in kokusunu alabiliyordu. *Lise danslarında oğlanların dokunmasına izin vermediğin yerlerini acıtacağım,* diye düşündü ve ürpertisini bastırmak zorunda kaldı.

"Çalıntı, değil mi?" diye sordu Amanda.

"Bahse girebilirsiniz," dedi Boeckman.

Lisey'in tanımadığı bir polis devriye aracıyla geldi. Uzun boyluydu, muhtemelen bir doksan. Bu adamların uzun boylu olması gerektiğine dair bir kural varmış gibiydi. Ve geniş omuzlu. Kendini Memur Andy Clutterbuck olarak tanıttı ve Lisey'in elini sıktı.

"Ah," dedi Lisey. "Şerif Vekili."

Adamın gülümsemesi pırıl pırıldı. "Artık değil, Norris döndü. Bugün mahkemede olacak ama döndü. Ben de sadece Memur Clutterbuck olduğum günlere döndüm."

"Tebrikler. Bu ablam, Amanda Debusher."

Clutterbuck, Amanda'nın elini sıktı. "Memnun oldum, Bayan Debusher." Sonra ikisine birden, "Araba, Laurel, Maryland'de bir alışveriş merkezinden çalınmış," dedi. Başparmaklarını kemerine geçirerek arabaya baktı. "Fransa'da PT Cruiserlara *le car Jimmy Cagney* dediklerini biliyor muydunuz?"

Bu bilgi Amanda'yı etkilememiş gibiydi. "Parmak izi var mıydı?"

"Hiç yok," dedi Clutterbuck. "Hepsi silinip temizlenmiş. Ayrıca arabayı her kim kullandıysa tavandaki lambanın ampulünü kırmış. Buna ne diyorsunuz?"

"Bence *beaucoup*(*) şüpheli bir durum," dedi Amanda.

Clutterbuck güldü. "Evet. Ama ampulü kırık olsun olmasın Delaware'de arabasına kavuşmaktan çok mutlu olacak emekli bir marangoz var."

"Jim Dooley hakkında herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sordu Lisey.

"İsmi John Doolin'miş, Bayan Landon. Shoorer's Knob, Tennessee'de doğmuş. Beş yaşındayken ailesiyle Nashville'e taşınmış. Ablası ve anne babası 1974 kışında bir yangında ölünce teyzesi ve eniştesiyle yaşamak üzere Moundsville, Batı Virginia'ya gitmiş. O sırada dokuz yaşındaymış. Yangının çıkış sebebi kusurlu Noel ışıkları olarak geçiyor ama dava üzerinde çalışmış olan emekli bir dedektifle görüştüm. Yangında çocuğun parmağı olabileceğini söyledi. Ama delil yokmuş."

Lisey söylenenlerin gerisine dikkat etmedi zira ismi ne olursa olsun, işkencecisi onu götürdüğü yerden geri dönemeyecekti. Yine de Clutterbuck'ın Doolin'in Tennessee'de bir akıl hastanesinde uzun yıllar kaldığını

(*) Fransızca çok anlamında.

söylediğini duydu ve Gerd Allen Cole ile orada tanıştığına ve Cole'un takıntısını

(*süsenler için bu saçmalığı*)

bir virüs gibi kaptığına inanmayı sürdürdü. Scott'ın, Lisey'in McCool/Dooley/Doolin olayına dek hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı garip bir deyişi vardı. Bazı şeyler gerçek olmak zorundadır, derdi Scott, çünkü bundan başka seçenekleri yoktur.

"Her neyse, gözünüzü dört açın derim," dedi Clutterbuck iki kadına. "Hâlâ etraftaymış gibi geliyorsa..."

"Ya da biraz mola verip geri dönmeye karar verirse," dedi Boeckman.

Clutterbuck başını salladı. "Evet, bu da bir olasılık. Yine ortaya çıkarsa ailenizle bir toplantı yapmamız gerekebilir, Bayan Landon-hepsine gereken açıklamaları ve uyarıları yapmak adına. Katılıyor musunuz?"

"Kendini yine gösterirse bu dediğinizi mutlaka yaparız," dedi Lisey. Sesi ve yüzü son derece ciddiydi ama dönüş yolunda Amanda ile Jim Dooley'in çıkagelmesi ihtimaline histerik kahkahalarla güldüler.

3

Lisey, ertesi sabah şafaktan bir iki saat önce tek gözü açık halde, aklında işemekten ve bir an önce yatağa dönmekten başka hiçbir şey olmadan banyoya doğru yürürken arkasındaki yatak odasında bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü sandı. Bu onu tamamen uyandırdı ve topukları üzerinde geri döndü. Hiçbir şey yoktu. Lavabonun yanındaki askıdan bir el havlusu aldı ve hareketi gördüğü ecza dolabının aynasının üzerini örterek kendi kendine orada durmaya devam edecek şekilde yerleştirdi. Ancak ondan sonra işini görebildi.

Scott'ın onu anlayacağından emindi.

4

Yaz gelip geçti ve Lisey bir gün Castle Rock'ın ana caddesinde bir çok dükkânın vitrinine OKUL MALZEMELERİ BULUNUR yazmış olduğunu fark etti. Bunda garip bir taraf yoktu. Ağustos ortasını geçmişlerdi bile. Scott'ın çalışma odası -kitaplık ve altındaki kan lekeli halı hariç- bir sonraki aşamayı beklemekteydi. (Bir sonraki aşama *varsa* elbette; Lisey evi satılığa çıkarmayı düşünmeye başlamıştı.) Canty ve Rich, ayın on dördünde geleneksel Yazdönümü Gecesi Rüyası partisini vermişti. Lisey, Scott'ın ölümünden beri yapmadığı bir şeyi yapıp küfelik olmaya karar vermişti. Rich'ten başlangıç olarak bir duble istemiş, sonra kadehi dokunulmamış halde masalardan birine bırakmıştı. Ya kadehin üzerinden yansıyan ya da amber sıvıda yüzen bir şey gördüğünü sanmıştı. İğrenç bir durumdu elbette ve sarhoş olma istediğini bir anda yok etmişti. Aslında sarhoş olmaya (ya da kafayı bulmaya) *cesareti* olup olmadığını bilmiyordu. Savunmasını bu şekilde indirmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi. Çünkü uzun oğlanın dikkatini çekerse, ara sıra Lisey'i izliyorsa... ya da sadece *düşünüyorsa* bile... şey...

Bir parçası bunların zırva olduğunu biliyordu.

Bir parçası olmadığından emindi.

Ağustos ilerleyip yazın en sıcak günleri New England'a uzanırken Lisey'in başına daha korkutucu şeyler gelmeye başladı... ama bazı yansıtıcı yüzeylerde görmüş *olabileceğini* düşündüğü şeyler haricinde Lisey bunların gerçekten olup olmadığından pek emin değildi.

Bazen sabahları her zamankinden bir iki saat önce, klima açık olmasına rağmen kan ter içinde ve soluk soluğa, çocukken gördüğü kâbuslardan uyandığında olduğu gibi hissederek, yani peşinde olan şeyden aslında kaçamadığından, çarpık, soğuk elini yatağın altından uzatıp ayak bileğini veya yastığının içinden uzatıp boğazını kavrayıvermesinden korkarak uyanıyordu. Bu panik dolu uyanışların ardından gözlerini açmadan önce

başka bir yerde olmadığından emin olmak için elleriyle çarşafını ve yatağının başını yokluyordu. *Çünkü tendonları bir kez gerince,* diye düşünüyordu bazen ve sonra gözlerini açıyor ve tanıdık yatak odasına tarif edilemez bir rahatlamayla bakıyordu, *tekrarlanması çok kolay*. Ve Lisey malum bazı tendonları germişti, değil mi? Evet. Önce Amanda'yı, ardından Dooley'i çekerek. İyice germişti.

Beş altı kez bu şekilde uyanıp her seferinde kendini bir zamanlar Scott ve onun, artık sadece onun olan yatak odasında bulduktan sonra durumun daha iyiye gideceğini sanmıştı ama umduğu gerçekleşmedi. Bilakis, daha da beter oldu. Kendini hastalıklı dişetinden sallanan gevşek bir diş gibi hissediyordu. Ve sonra, sıcak dalgasının -on yıl önceki soğuk dalgasına zıt manada eşdeğer şiddetteydi ve bu ironik denge, tesadüfi de olsa dikkatinden kaçmamıştı- ilk gününde korktuğu sonunda başına geldi.

5

Gözlerini birkaç dakika dinlendirmek için oturma odasındaki kanepeye uzanmıştı. İnkâr edilemeyecek kadar boş ama nadiren eğlendirici olabilen Jerry Springer aptal kutusunda zırvalıyordu-Annem Sevgilimi Çaldı veya Sevgilim Annemi Çaldı, bunun gibi bir şey. Lisey kahrolası aleti kapamak üzere uzaktan kumandaya uzandı ama belki bunu yaptığını sadece rüyasında gördü zira kumandanın nerede olduğunu görmek için gözünü açtığında kanepede değil, Boo'ya Moon'da, tepenin acıbaklalarla kaplı yamacında yatmakta olduğunu gördü. Güneş tepedeydi ve herhangi bir tehlike yok gibiydi-Scott'ın uzun oğlanının (artık kendi uzun oğlanı, Lisey'in uzun oğlanı olmasına rağmen onu hep bu şekilde düşünecekti) yakınlarda olmadığı muhakkaktı ama yine de dehşete kapıldı, neredeyse çaresizce çığlık atacaktı. Onun yerine gözlerini kapatıp zihninde oturma odasını canlandırdı ve birdenbire *Springer Show*'daki "konukla-

rın" birbirine bağırdığını duymaya başladı. Sol elindeki uzaktan kumandayı da hissedebiliyordu. Bir an sonra teni ürpererek, gözleri irileşmiş halde kanepeden kalktı. Olanların bir rüya olduğuna neredeyse inanacaktı (konuya dair endişesinin yoğunluğu göz önüne alınırsa bu gayet doğaldı) ama o birkaç saniye içinde gördüklerinin netliği, her ne kadar rahatlatıcı olsa da bu fikri çürütüyordu. Kumandayı tutan sol elinin üzerindeki mor leke de öyle.

6

Ertesi gün Fogler Kütüphanesi'ni aradı ve Özel Koleksiyonlar bölümünün başı olan Bay Bertram Partridge ile görüştü. Lisey, Scott'ın çalışma odasında kalan kitapları tarif ederken adamın heyecanı giderek arttı. Fogler Özel Koleksiyonlar'ın onlara sahip olmaktan 've onunla vergi indirimi meselesi üzerine çalışma yapmaktan' mutluluk duyacağını belirtti. Lisey, vergi indirimi konusunu kendi kendine yıllardır sormaktaymış gibi bunun çok iyi olacağını söyledi. Bay Partridge çalışma odasındaki kitapları paketleyip yüz doksan kilometre uzaklıktaki Maine Üniversitesi Orono kampusuna götürmek üzere hemen ertesi gün bir 'taşıyıcı ekip' göndereceğini belirtti. Lisey ona havanın çok sıcak olduğunu, klima olmadığı için Scott'ın çatı katındaki çalışma odasının bunaltıcı olabileceğini hatırlattı. Belki Bay Partridge ekibi havalar biraz daha soğuduğunda gönderirdi.

"Sıcak hiç sorun değil, Bayan Landon," dedi Partridge gülerek ve Lisey, adamın geciktiği takdirde konu üzerinde tekrar düşünüp fikrini değiştireceğinden korktuğunu anladı. "Aklımda bu işe çok uygun birkaç genç var. Bekleyin ve görün."

7

Bertram Partridge ile yaptığı görüşmenin üzerinden bir saat bile geçmemişti ki Lisey'in telefonu çaldı. O sırada mutfakta, tonbalıklı çavdar ekmeği hazırlıyordu: ince bir dilimdi ama bütün istediği o kadardı. Dışarıda ısı, toprağın üzerini bir battaniye gibi örtüyordu. Gökyüzünde hiçbir renk kalmamıştı, bir ufuktan diğerine bembeyaz uzanıyordu. Tonbalığı ve mayonezi doğranmış soğanla karıştırırken Amanda'yı taş banklardan birinde, *Hollyhocks*'a bakar halde nasıl bulduğunu düşünüyordu ve bu garipti çünkü artık bunu aklına neredeyse hiç getirmiyordu; onun için rüya gibi bir şeydi. Amanda'nın geri döndüğü takdirde o

(iğrenç)

meyve suyundan içmek zorunda kalıp kalmayacağını sorduğunu -kendince Greenlawn'da hapis kalmaya devam edip etmeyeceğini sorduğunu düşündü Lisey- hatırladı. Bir daha içmek zorunda olmadığını söylemişti ona. Amanda, dönmeyi istemediği, İyi Ana'nın deyişiyle 'sonsuzluğun yarısı bitene kadar' bankta oturup *Hollyhocks*'u izlemekten mutlu olacağı bariz bir şekilde anlaşılmasına rağmen onunla gelmeye razı olmuştu. Kaftanlı kadından bir iki sıra yukarıda, korkunç kefenlilerle sessiz izleyiciler arasında oturmaktan memnundu. Çocuğunu öldüren kaftanlı kadından.

Lisey bir anda buz keserek sandviçini tezgâhın üzerine bıraktı. Bunu bilemezdi. Bunu bilmesine *imkân* yoktu.

Ama biliyordu.

Sessiz olun, demişti kadın. *Ben niçin yaptığımı düşünürken ses çıkarmayın.*

Ve sonra Amanda tamamen beklenmedik bir şey demişti, değil mi? Scott hakkında bir şey. Gerçi Amanda'nın *o zaman* söylediği hiçbir şeyin *şimdi* bir önemi olamazdı; Scott ölmüştü, Jim Dooley de öyle (ya da öl-

meyi *diliyordu*) ama Lisey yine de tam olarak ne dediğini hatırlamayı diledi.

"Döneceğini söyledi," dedi. "Dooley'in beni incitmesine engel olacaksa geri döneceğini."

Evet ve Tanrı'ya şükür Amanda sözünü tutmuştu ama Lisey'in asıl hatırlamak istediği, ondan *sonra* söylediğiydi. *Scott ile ne ilgisi olabileceğini anlamıyorum*, demişti Amanda dalgınca. *Öleli çok oluyor... ama... bana bir şey söylemişti...*

Telefon tam o anda çalıp Lisey'in kırılgan anısını bin parçaya böldü. Ahizeyi kaldırırken içinde çılgınca ama çok kuvvetli bir his belirdi: arayan Dooley'di. *Merhaba, bağyan*, diyecekti Incunk Kara Prensi. *Canavarın karnından arıyorum. Bugün nasılsınız?*

"Alo?" dedi. Ahizeyi fazla sıkı tuttuğunu biliyordu ama elinde değildi.

"Bayan Landon, ben Danny Boeckman," dedi hattın diğer ucundaki ses ve *Bayan* sözü içini rahatlatamayacak kadar benzerdi ama kuzeyli aksanı onu bir nebze sakinleştirdi. Memur Boeckman'ın sesi ondan umulmayacak kadar heyecanlı, neredeyse fıkır fıkır, bu yüzden de çocuksu geliyordu. "Ne oldu tahmin edin?"

"Edemiyorum," dedi Lisey ama aklına bir başka çılgınca fikir gelmişti: şerifin ofisinde kimin onu arayıp bir randevu isteyeceğini belirlemek için çöp çekmişler ve kısa çöpü Boeckman çekmişti. Ama *bu* onu neden heyecanlandıracaktı ki?

"Tavan lambasının koruyucu kapağını bulduk!"

Neden bahsettiğine dair Lisey'in hiçbir fikri yoktu. "Anlamadım?"

"Doolin -önce Zack McCool sonra Jim Dooley olarak tanıdığınız adam- o PT Cruiser'ı çalmıştı ve sizi takip etmek için kullanıyordu, Bayan Landon. Bundan emindik. Ve kullanmadığı zamanlarda o çakıllı alanda saklıyordu, bundan da emindik. Ama kanıtlayamıyorduk çünkü..."

"Bütün parmak izlerini silmişti."

"Öyle. Ama arada sırada Matkap'la oraya uğrar..."

"Matkap mı?"

"Pardon, Joe. Memur Alston'ı biliyorsunuz, değil mi?"

Matkap, diye düşündü Lisey. Bunların gerçek hayatlara sahip gerçek insanlar olduğunun ilk defa açık seçik farkına varıyordu. Takma isimleri olan gerçek insanlar. *Matkap,* diye düşündü. *Matkap olarak da bilinen Memur Alston.*

"Bayan Landon? Orada mısınız?"

"Evet, Dan. Sana Dan diyebilir miyim?"

"Elbette. Her neyse, arada sırada işe yarayacak bir şey bulma ümidiyle oraya gidip etrafa bakınırdık çünkü orada vakit geçirdiğine dair pek çok işaret vardı-şekerleme kâğıtları, birkaç RC kola şişesi, bunun gibi şeylcr."

"RC," dedi Lisey yumuşak sesle ve, *Bool, Dan,* diye düşündü. *Bool, Matkap. Bool, Son.*

"Evet, görünüşe bakılırsa sevdiği marka o ama hiçbir şişedeki hiçbir parmak izi onunkini tutmuyordu. Tespit edebildiğimiz tek iz, yetmişli yıllarda araba hırsızlığından sabıkalı, şimdiyse Oxford'daki Quick-E-Mart'ta kasiyerlik yapan bir adama ait. Şişelerden aldığımız diğer parmak izlerinin de market görevlilerine ait olduğunu düşünüyoruz. Ama dün öğlen, Bayan Landon..."

"Lisey."

Boeckman bir an tereddüt ederek bunu düşündü. Sonra devam etti. "Dün öğle vakti, çakıllı alandan çıkan küçük bir patika üzerinde büyük ödülü buldum, Lisey tavan lambasının kapağı. Çıkarıp oraya fırlatıvermiş." Boeckman'ın sesi yükselip muzaffer bir tona büründü; bir polis memurunun değil, son derece normal bir insanın sesi. "Ve eldivenle tutmayı veya sonradan silmeyi unuttuğu tek nesne oydu! Bir tarafta başparmak, diğer tarafta da şişko bir işaret parmağı izi vardı! Tuttuğu yerler. Sonuçlar bu sabah faksla geldi."

"John Doolin'e mi aitler?"

"Evet. Dokuz noktada uyum var. *Dokuz!*" Bir duraksama oldu. Tekrar konuştuğunda sesindeki muzaffer ton biraz yok olmuştu. "Şimdi geriye onun bunun çocuğunu bulmak kaldı."

"Eminim zamanla yakayı ele verecektir," dedi Lisey tonbalıklı sandviçine özlemle bakarak. Amanda'ya dair düşünce zincirinin ucunu kaçırmış ama iştahını geri kazanmıştı. Adil bir değişim gibiydi, özellikle de böylesine boğucu sıcaklıkta bir günde. "Ortaya çıkmasa bile beni taciz etmeyi bırakmış olması bile bir şeydir."

"Castle'dan ayrılmış olmalı, itibarım üzerine bahse girebilirim." Memur Dan Boeckman'ın sesindeki gururu fark etmemek imkânsızdı. "Galiba burası onun için fazla ısındı, bu yüzden aracını terk edip uzaklaşmayı tercih etti. Matkap da aynı fikirde. Jim Dooley de Elvis de binadan ayrıldı."

"Matkap, şu bildiğimiz matkap mı?"

"Hayır, hanımefendi. Lisedeyken Castle Hills Şövalyeleri takımında birlikte oynuyorduk ve Birinci Klasman Eyalet Şampiyonu olmuştuk. Bangor Koçları farkı çok açmıştı ama onlara soğuk bir duş aldırdık. Bizim bölgede bin dokuz yüz ellilerden beri kazanılan tek şampiyonluk. Ve Joey'yi tüm o sezon boyunca hiçbir takım durduramadı. Dört kişi birden üzerine gelse bile hepsini matkap gibi delip geçerdi. Bu yüzden ona bu ismi takmıştık. O zamandan beri kullanırım."

"Ben de öyle desem kızar mı acaba?"

Dan Boeckman neşeyle güldü. "Hayır! Hoşuna gider!"

"Tamam o halde. Ben Lisey, sen Dan, o da Matkap."

"Bana uyar."

"Ve aradığın için teşekkürler. Harika bir iş başarmışsınız."

"Teşekkürler, efendim. Lisey." Sesindeki ışıltıyı duymak Lisey'i memnun etti. "Yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa söylemekten çekinmeyin. Ya da o aşağılık heriften bir haber alırsanız."

"Tamam."

Lisey yüzünde bir gülümsemeyle sandviçini yemeye koyuldu ve o günün geri kalanında ne Amanda'yı, ne iyi gemi *Hollyhocks*'u ne de Boo'ya Moon'u düşündü. Ancak gece yarısı uzaklardan gelen gök gürültüsüyle ve dev gibi bir şeyin onu *düşündüğü -avladığı* değil, buna tenezzül etmezdi- hissiyle uyandı. Öyle bir yaratığın bilinemez zihninde yer aldığını düşünmek Lisey'in içinden ağlama ve çığlıklar atma isteğinin yükselmesine sebep oldu. İkisi aynı anda. Aynı zamanda oturmak, TCM'de film izlemek, sigara ve sert bir kahve içme isteği duydu. Ya da bira. Bira çok daha iyi olurdu. Uykuya geri dönmesine yardımcı olabilirdi. Yataktan kalkmak yerine başucu lambasını söndürdü ve kıpırdamadan yattı. *Asla uyuyamayacağım,* diye düşündü. *Doğu ufku aydınlanana kadar burada böyle yatacağım. Sonra kalkıp şimdi istediğim kahveyi yapabilirim.*

Ama bu düşüncelerden üç dakika sonra gözleri kapanmaya başlamıştı bile. On dakika sonraysa derin bir uykudaydı. Daha sonra, ay yükseldiğinde ve rüyasında PILLBURY sihirli halısı üzerinde bembeyaz kum taneleriyle malum bir egzotik kumsalın üstünde süzüldüğünü gördüğü sırada yatağı birkaç dakikalığına boşaldı ve yatak odası begonya, yasemin ve diğer çiçeklerin özlenen, aynı zamanda korkunç olan kokularıyla doldu. Sonra geri döndü ve sabah uyandığında, Boo'ya Moon'daki havuzun kıyısında sihirli halısıyla uçtuğunu gördüğü rüyasını pek hatırlamadı.

8

Kütüphane gerçekten parçalarına ayrıldığı sırada Lisey, daha önceki öngörüsünde sadece iki noktayı tutturamamış olduğunu fark etti ama bunlar da önemsiz değişikliklerdi. Birincisi, Bay Partridge'in iki kişilik ekibinin yarısının bir kız oluşuydu-yirmili yaşlarda, Red Sox şapkası altındaki karamel rengi saçlarını atkuyruğu yapmış, kuşanmış bir kızdı. İkinci-

siyse parçalama ve taşıma işleminin Lisey'in sandığından çok daha kısa sürmesiydi. Çalışma odasındaki cehennem sıcağına rağmen (son hızla dönen üç pervanenin hiçbir faydası olmuyordu) bütün kitaplar koyu mavi UMO minibüse bir saatten kısa bir sürede yüklenmişti bile. Lisey, Özel Koleksiyonlar'dan gelen iki kütüphaneciye (kendilerine -Lisey yarı şaka yarı ciddi olduğunu düşünmüştü- Partridge'in Köleleri diyorlardı) buzlu çay isteyip istemediklerini sorduğunda hevesle kabul ettiler ve ikişer koca bardak içtiler. Kızın ismi Cory'ydi. Scott'ın kitaplarını, özellikle *Kutsal Emanetler*'i çok beğendiğini söylemiş, üç kez okuduğunu iddia etmişti. Diğerinin ismi Mike'tı ve başsağlığı dileyen o olmuştu. Lisey her ikisine de nezaketleri için içtenlikle teşekkür etti.

"Burayı böyle bomboş görmek sizi üzüyor olmalı," dedi Cory ve bardağıyla ahırı gösterdi. Bardağın içindeki buzlar tıkırdadı. Lisey, buzlarda bir şey görebileceği endişesiyle bardağa bakmamaya çalıştı.

"Biraz öyle ama aynı zamanda özgür kılıyor," dedi. "Burayı temizleme işini fazla geciktirdim. Ablalarım bana çok yardımcı oldu. Boşalttığımıza memnunum. Daha buzlu çay, Cory?"

"Hayır, sağ olun. Ama yola çıkmadan önce banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Oturma odasını geçtikten sonra sağdan ilk kapı."

Cory yanlarından ayrıldı. Lisey kızın bardağını dalgınca *-neredeyse* dalgınca- kahverengi plastik buzlu çay sürahisinin gerisine itti. "Bir bardak daha, Mike?"

"Hayır, teşekkürler. Halıyı da kaldıracaksınız sanırım?"

Lisey tedirgince güldü. "Evet. Çok kötü görünüyor, değil mi? Scott'ın ilk ve son ahşap boyama denemesinden kaldı. Tam bir felaketti." *Kusura bakma, tatlım,* dedi içinden.

"Kurumuş kana benziyor," dedi Mike buzlu çayını bitirirken. Kızgın güneşin parlak ışığı bardağın üzerinde oynaştı ve Lisey bir an, bir gözün

ona baktığını görür gibi oldu. Mike bardağı bıraktığında Lisey onu da diğeri gibi sürahinin arkasına saklamamak için kendini zor tuttu.

"Herkes öyle söylüyor," diye onayladı.

"Dünyanın en kötü tıraş kesiği," dedi Mike ve güldü. Birlikte güldüler. Lisey kendi gülüşünün en az onunki kadar doğal olduğunu düşündü. Bardağına bakmıyordu. Artık *kendisinin* olan uzun oğlanı düşünmüyordu. Uzun oğlan *dışında* hiçbir şey düşünmüyordu.

"Biraz daha içmek istemediğinden emin misin?"

"İçmesem daha iyi. Araba kullanacağım." Ve yine güldüler.

Cory geri döndüğünde Lisey, Mike'ın da banyoyu kullanmak isteyeceğini sandı ama Mike bir şey demedi -Scott'ın dediğine göre erkeklerin böbrekleri, mesaneleri, bir şeyleri daha büyük olurdu- ve Lisey buna memnun oldu zira bu şekilde, parçalara ayrılmış kitaplığı arkasına yükledikleri minibüse binip uzaklaşmalarından önce sadece kızın tuhaf bakışlarına maruz kalacaktı. Ah, kız banyoda ne bulup oturma odasında ne gördüğünü Mike'a Maine Üniversitesi Orono kampusuna yaptıkları uzun yolculuk sırasında anlattı elbette ama Lisey orada değildi. Aslında kızın bakışı o kadar da kötü değildi çünkü Lisey o sırada ne anlama geldiğini bilmiyordu ama yine de huzursuz olup saçı kulağının üzerine komik bir şekilde düşmüş mü veya tuhaf bir şekilde kabarmış mı diye eliyle yoklama mecburiyeti hissetmişti. Daha sonra (bardakları hiç bakmadan bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra) banyoya gitti ve aynanın üzerini örten havluyu gördü. Üst kattaki banyonun aynasını el havlusuyla örttüğünü çok iyi hatırlıyordu ama *bunu* ne zaman yapmıştı?

Bilmiyordu.

Oturma odasına gidince şöminenin üstündeki aynanın da bir çarşafla gizlenmiş olduğunu gördü. Geçerken onu görmüş olmalıydı, Cory'nin gördüğünü tahmin etti, zaten fark etmemek pek mümkün değildi ama işin aslı, küçük Lisey Landon o günlerde kendi aksini pek fazla incelemiyordu.

Evin içini dolaştı ve alt katta ikisi hariç bütün aynaların üzerlerinin havlular ve çarşaflarla örtülü olduğunu gördü. Biri de duvardan indirilip ters halde dayanmıştı. Kalan iki tanesini de örttü. Bunu yaparken pembe Red Sox şapkalı kızın ne düşünmüş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Ünlü yazarın dul karısının ya Musevi olduğunu ya da Musevilerin yas tutma âdetlerini benimsediğini ve yasının devam ettiğini mi mesela? Veya Kurt Vonnegut'a hak verdiğini, aynaların yansıtıcı yüzeyler değil, bir başka boyuta *sızıntılar*, boyut kapıları olduğunu düşündüğünü mü? Ve aslında düşündüğü *gerçekten* bu değil miydi?

Kapı değil, pencere. Hem kafamı bir kütüphanecinin hakkımda ne düşündüğüne niye bu kadar takıyorum?

Eh, takmasına gerek yoktu herhalde. Ama hayatta pek çok yansıtıcı yüzey vardı, değil mi? Sadece aynalar değil. Sabahları gözlerin kaçırılması gereken meyve suyu bardakları ve günbatımında bakılmaması gereken şarap kadehleri vardı. Arabanın sürücü koltuğuna her oturduğunda konsoldaki göstergelerin camında kendi yüzünün yansımasını görüyordu. Pek çok uzun gecede kişi engel olamazsa *başka* bir şeyin zihni... o kişiye yöneliyordu. Peki bunun olması tam olarak nasıl engellenebilirdi? Bir şeyi düşünmemek nasıl başarılabilirdi? Merhum Scott Landon'ın deyişiyle akıl, dans eden, İskoç eteği giymiş bir asiydi. Sonu... eh, yangın çıktı, kibritlerden tasarruf edebilirsiniz, neden söylemeyelim? Sonu musibete kadar varabilirdi.

Ve bir şey daha vardı. Daha da korkutucu bir şey. Belki o *size* gelmezse, elinizde olmadan siz *ona* giderdiniz. Çünkü o moktan tendonları bir kez germişseniz... gerçek dünyadaki hayatınızın hastalıklı dişetinde gevşekçe duran bir dişe benzediğini düşünmeye başlamışsanız...

Alt kata doğru yürür, arabaya biner, duş musluğunu açar, kitap okur veya bir bulmaca dergisinin sayfalarını çevirirken içi aniden bir hapşırığın veya

(*mein gott, biriciğim, mein gott, küçük Leezy!...)*

bir orgazmın yaklaşmasına benzer bir hisle dolabilir ve *bok canına, gelmiyorum. Gidiyorum. Diğer tarafa gidiyorum,* diye düşünebilirdi. Dünya titreşiyormuş gibi görünür ve günbatımından sonra tatlı olan her şeyin bozulup zehre döndüğü bambaşka bir dünyanın doğmayı beklediğine benzer bir his peyda olurdu. Sadece bir adım uzakta olan, bir el hareketi veya kalçanın minik bir dönüşüyle geçilebilecek kadar yakında bir dünya. Castle View'un etrafından yok olduğunu hisseder ve kendini bir ipin ucunda, bıçak sırtında buluverirdi. Sonra yine geri döner, elle tutulur bir dünyada elle tutulur bir kadın olarak (orta yaşlı ve biraz da zayıf) merdivenleri iner, arabasının kapısını kapatır, suyun sıcaklığını ayarlar, kitabın sayfasını çevirir veya bulmacasını çözmeye başlayabilirdi.

9

Lisey, parçalanmış kitaplığın kuzeye gitmesinden iki gün sonra, Ulusal Hava Hizmetleri'nin Portland bürosunun Maine ve New Hampshire'da o yılın en yüksek sıcaklığının yaşandığını ilan ettiği günde, elinde portatif bir müzik seti ve *Hank Williams'ın En İyi Şarkıları* CD'siyle boş çalışma odasına gitti. CD'yi çalmakta, Partridge'in Köleleri'nin orada olduğu gün pervaneleri çalıştırmakta olmadığı gibi o gün de sorun yaşamayacaktı; sonradan anlaşıldığı üzere Dooley'in tek yaptığı, alt kattaki sigorta kutusunu açıp üç düğmeyi indirerek Scott'ın çalışma odasına giden akımı kesmekti.

Lisey, içerisinin ne kadar sıcak olduğunu bilmiyor ama kırk derece civarı olduğunu tahmin edebiliyordu. Merdivenlerin tepesine vardığı sırada bluzu tenine yapışmış ve yüzünü nemli bir tabaka kaplamıştı bile. Bir yerlerde kadınların *terlemediğini, ışıldadığını* okumuştu, ne *palavraydı* ama. Yukarıda fazla uzun kaldığı takdirde sıcaktan bayılabilirdi ama o kadar kalmaya niyeti yoktu. Ara sıra radyoda denk geldiği, 'Ain't Livin'

Long Like This'(*) adında bir folk şarkısı vardı. Şarkıyı kimin yazdığını, kimin söylediğini (Sevgili Hank değildi) bilmiyordu ama sözleri ona uyuyordu. Hayatının geri kalanını kendi yansımasından -veya ötesinde görebileceklerinden- ve bu dünyadan kayıp giderek kendini Boo'ya Moon'da buluvermekten korkarak geçiremezdi.

Bu moktan durum artık son bulmalıydı.

Müzik setinin fişini taktı, önüne bağdaş kurup oturdu ve CD'yi koydu. Teri gözüne girip yakınca parmağının eklemiyle sildi. Scott burada neredeyse her zaman müzik dinler, sesi sonuna kadar açardı. On iki bin dolarlık ses sistemi ve ses geçirmez müzik bölmesi olunca açılabiliyordu. 'Rockaway Beach'i(**) çalıp ona ilk dinletişinde Lisey başlarının üstündeki çatı uçacak sanmıştı. Çalmak üzere olduğu onunla kıyaslanınca hafif kaçıyordu ama Lisey yeterli olacağını düşündü.

Amanda taş bank üstünde oturuyor, Southwind Limanı'na bakıyor, kaftanlı çocuk katili kadının birkaç sıra üstünde oturuyor, "Bir hikâyeyle ilgiliydi," diyor, "Senin hikâyen, Lisey'in hikâyesi. Ve örtü. Bol mu demişti? Bor mu?"

Hayır, Manda. Bunlar benziyor ama Scott'ın söylediği kelime...

Elbette *bool*du. Ter damlaları Lisey'in yüzünden gözyaşları gibi süzülüyordu. Akmalarına izin verdi. "Bool, Son'da olduğu gibi. Ve sonunda bir ödülün oluyor. Bazen bir çikolata. Bazen Mulie'nin dükkânından bir RC kola. Bazen bir öpücük. Ve bazen... bazen de bir hikâye. Değil mi, hayatım?"

Onunla konuşmak tuhaf gelmiyordu. Çünkü hâlâ oradaydı. Bilgisayarlar, mobilyalar, İsveç malı pahalı ses sistemi, el yazmalarıyla dolu dosya dolapları, yığınla kitap (kendisine ait veya meslektaşlarıyla hayranlarının gönderdiği) ve kitaplık olmamasına... tüm bunlar gitmiş olmasına rağmen

(*) Bu Şekilde Fazla Yaşanmaz.

(**) Rockaway Plajı.

Scott'ı hâlâ hissedebiliyordu. Elbette hissediyordu. Çünkü Scott'ın söyleyecekleri bitmemişti. Anlatacak bir hikâyesi daha vardı.

Lisey'in hikâyesi.

Hangisi olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü anlatmayı bitirmediği tek bir hikâye kalmıştı.

Halıdaki kurumuş kan lekelerinden birine dokundu ve deliliğe karşı tartışmaları, yumuşak bir hışırtıyla düşmelerini düşündü. Nam-nam ağacının altının nasıl olduğunu hatırladı: sanki sadece kendilerine ait bambaşka bir dünyadaydılar. Musibetlileri, Kanlı Bool insanlarını düşündü. Jim Dooley'in uzun oğlanı gördüğü an çığlık atmayı nasıl kestiğini ve ellerinin iki yana düşmesini hatırladı. Çünkü kollarındaki güç çekilivermişti. Musibete bakmanın, musibetçe görülmenin sonucu buydu.

"Scott," dedi. "Dinliyorum, tatlım."

Cevap yoktu... Lisey kendi kendini cevapladı. *Kasabanın ismi Anarane'di. Bilardo salonunun sahibi Aslan Sam'di. Sinema ona aitti. Ve müzik kutusundaki hemen her şarkının Hank Williams'a aitmiş gibi göründüğü restoran.*

Çalışma odasının bir yerinde bir şey onaylarcasına içini çeker gibi oldu. Muhtemelen hayal gücünün ürünüydü. Her neyse, vakit gelmişti. Lisey tam olarak ne aradığını hâlâ bilmiyordu ama gördüğünde bileceğinden emindi -Scott onun için bıraktıysa gördüğünde mutlaka anlayacaktı- ve gidip arama zamanı gelmişti. Çünkü bu şekilde yaşamaya daha fazla devam etmeyecekti. Edemezdi.

PLAY düğmesine bastı ve Hank Williams'ın yorgun, neşeli sesi şarkıya başladı.

"*Hoşça kal Joe, gitmem gerek,*
Ben-oo-benim-oo,
Çek kayığı göle..."

UGAK, biriciğim, diye düşündü ve gözlerini yumdu. Müzik bir an için duyulmaya devam etti ama çok hafif ve uzaktı, bir koridorun ucundan veya derin bir mağaranın ağzından geliyormuş gibi. Sonra gözkapaklarının içi güneşle kıpkırmızı oldu ve ısı bir anda on beş derece kadar düştü. Çiçek kokularıyla yüklü leziz, serin bir esinti nemli saçlarını şakaklarından geriye üfledi.

Lisey gözlerini Boo'ya Moon'a açtı.

10

Hâlâ bağdaş kurmuş halde oturmaktaydı ama bir ucu mor tepeye diğer ucu ormana uzanan patikanın hemen kıyısındaydı. Buraya daha önce gelmişti; kocası, henüz kocası olmadan önce, ona göstermek istediği bir şey olduğunu söyleyip Lisey'i tam bu noktaya getirmişti.

Ferahlatıcı esintinin tadını çıkararak terli saçlarını yüzünden geri itti ve ayağa kalktı. Taşıdığı karışık kokuların tatlılığı -elbette- ama daha ziyade serinliği çok iyi gelmişti. Öğle sonrası saatleri olduğunu tahmin etti, hava sıcaklığı idealdi, yirmi beş derece civarı olmalıydı. Kuşların cıvıltısını duyabiliyordu, seslerine bakılırsa son derece sıradan kuşlardı -kızılgerdan, ispinoz ve belki bir de tarlakuşu- ama ormandan kahkahalar yükselmiyordu. Galiba gülenlerin ortaya çıkması için henüz çok erkendi. İçinde uzun oğlanın orada olduğuna dair bir his de yoktu ve en iyi haber buydu.

Yüzünü ağaçlara çevirip topukları üzerinde yavaşça dönerek bir yarım daire çizdi. Haçı aramıyordu çünkü Dooley koluna saplanan tahta parçasını çıkarıp bir kenara fırlatmıştı. Aradığı, *ağaçtı,* patikanın solunda diğer ikisinden biraz daha önde duran ağaç...

"Hayır, bu doğru değil," diye mırıldandı. "Patikanın *her iki* tarafındaydılar. Ormanın girişini koruyan askerler gibi."

Ve bunu söylediği an ağaçları gördü. Üçüncü ağaç sol tarafta, diğerlerinin biraz ötesindeydi. En büyükleri oydu, gövdesi yosunlarla o kadar

yoğun bir şekilde kaplıydı ki kürkü varmış gibi görünüyordu. Dibinde toprak hâlâ hafifçe çökük gibiydi. Scott'ın kurtarmak için onca uğraştığı ağabeyini gömdüğü yer orasıydı. Çökük toprağın bir tarafında, yüksek otların arasından bir şeyin iri gözlerle ona bakmakta olduğunu gördü.

Bir an için Dooley veya Dooley'in bir şekilde canlanıp peşine düşmüş cesedi olduğunu sandı ama sonra Amanda'yı ittikten sonra işe yaramaz gece gözlüklerini çıkarıp attığını hatırladı. İşte, iyi ağabeyin mezarının yanında duruyordu.

Bu bir başka bool avı, diye düşündü Lisey gece gözlüklerine doğru yürürken. *Patikadan ağaca, ağaçtan mezara, mezardan gözlüklere. Sırada neresi var? Şimdi nereye, biriciğim?*

Bir sonraki istasyon, yatay kolu saat yediyi beş geçiyormuş gibi eğrilmiş olan, Paul'ün mezarının başındaki haçtı. Tepede on santimlik bölümü Dooley'in kanıyla lekelenmişti. Kan kuruyup kahverengimsi bir renk almıştı, Scott'ın çalışma odasındaki halının üstündeki lekelerden biraz daha farklı bir tondu. Haçın üzerindeki **PAUL** yazısını hâlâ görebiliyordu ve haçı daha iyi bakabilmek amacıyla otların arasından (gerçek bir saygıyla) kaldırırken bir şey daha gördü: haçın dikey kolunun alt kısmına defalarca sarılıp sıkıca bağlanmış sarı bir ip. Chuckie G'nin zilini dala bağlayan düğümün aynısı olduğundan Lisey'in hiçbir şüphesi yoktu. Sarı ip-İyi Ana'nın Lisbon'daki çiftlikte televizyon karşısında ördüğü örtüdendi elbette-tahtanın toprakla lekelendiği yerin hemen üst tarafına dolanmıştı. İpe bakarken, Dooley'in tahtayı kolundan çıkarıp fırlatmasından önce karanlığın içine doğru süzüldüğünü gördüğünü hatırladı.

Bu havuzun oradaki büyük kayanın dibinde bıraktığımız örtü. Daha sonra gelip oradan almış ve buraya getirmiş. Bir kısmını sökmüş ve haça sarıp bağlamış. Ve diğer uçta her ne varsa bulmamı beklemiş.

Kalbi göğsünde şiddetli ama yavaş bir şekilde çarpan Lisey haçı bıraktı ve sarı ipi takip ederek patikadan uzaklaştı. Sihirli Orman'ın kıyısında, uzun otları bacaklarında hissederek ilerliyor, çekirgeler zıplıyor, çiçekler

muhteşem kokusunu salıyordu. Bir yerlerde bir ağustosböceği yaz sıcağı şarkısını söylüyor, ormanda bir karga -karga *mıydı?* sesi öyle gibiydi, son derece sıradan bir karga gibi- paslı bir merhaba dedi ama ne araba, ne uçak ne de insan sesi vardı. Korkmuş, uykusuz, kaybolmakta olan kocasının on yıl önce pek çok soğuk gecede sarındığı sökülmüş örtünün ipini takip ederek otlar arasında yürümeye devam etti. Az ötede bir sevgili ağacı diğerlerinden biraz daha önde durmuş, dallarını açmış, davetkâr bir gölge sunmaktaydı. Lisey ağacın altında metal bir çöp kutusu ve sarı ip yığını olduğunu gördü. Yün, yağmur altında bırakılmış bir peruk veya iri bir erkek kedinin cesedi gibi solmuş, keçeleşmiş ve şekilsizleşmiş ama Lisey, neye bakmakta olduğunu görür görmez anlamış ve kalp atışları birdenbire hızlanmıştı. Zihninde The Swinging Johnsons'ın 'Too Late To Turn Back Now'ı(*) duyabiliyor ve onu piste çeken Scott'ın elini hissedebiliyordu. Sarı ipi ağacın altına kadar takip etti ve annesinin en küçük kızı ve en küçük kızının kocasına düğün hediyesi olarak ördüğü örtüden geri kalanların yanında diz çöktü. İp yığının -ve içindeki her neyse onu- aldı. Yüzünü içine gömdü. Eski, unutulmuş eşyalara özgü o rutubet, küf kokusu vardı; artık düğünlerden ziyade cenazelere yaraşan bir koku. Önemli değildi. Böyle olması gerekiyordu. Paul'ün mezarındaki haça bağlı halde, bir çapa gibi onu bekleyen şeyin içindeki bütün yılları kokladı.

11

Bir süre sonra, gözyaşları dindiğinde paketi (bir paket olduğuna şüphe yoktu) aldığı yere bıraktı ve ipin örtünün ufalmış bütününden ayrıldığı yere dokundu. Dooley'in haçın üzerine düşmesinin, tahta parçasını kolundan çekip fırlatmasının ipi koparmamış olması inanılmazdı. Scott'ın ipi tahtanın dibine bağlamasının da faydası olmuştu elbette ama kahrola-

---

(*) Artık Geri Dönmek İçin Çok Geç.

sı örtünün açık havada ne kadar uzun zamandır durduğu düşünülünce inanmak gerçekten güçleşiyordu. Bunun bir mucize olduğu söylenebilirdi.

Ama elbette bazen kayıp köpekler eve döner, bazen de eskimiş ipler kopmadan *bool* avının sonundaki ödüle götürürdü. Örtüden geri kalan solgun örgü parçasını açtı ve sonra çöp kutusuna baktı. Gördüğü şey hüzünle gülmesine sebep oldu. Neredeyse ağzına kadar içki şişeleriyle doluydu. Bir iki tanesi nispeten yeni görünüyordu, en tepedekinin yeni olduğundan *emindi* zira on yıl öncesine kadar Mike's Hard Lemonade diye bir marka yoktu. Ama şişelerin çoğu eskiydi. Scott '96'da içmek için buraya geliyordu ama dut gibi sarhoşken bile Boo'ya Moon'a saygısından etrafı boş şişelerle kirletmemiş, hepsini çöpe doldurmuştu. Aramaya vakit ayırsa başka yerlerde boş şişe yığınları bulabilir miydi? Belki. Muhtemelen. Ama onun için önemli olan sadece bu zulaydı. Lisey'e, Scott'ın ömrünün son işini çıkarmak için buraya gelmiş olduğunu anlatıyordu.

Artık en büyükleri, bulmak için buraya geldikleri haricinde bütün cevapları aldığını düşündü-uzun oğlan ile yaşamayı nasıl başaracak, yaşadığı yere kaymayı, özellikle de Lisey'i düşünürken nasıl engelleyecekti? Belki Scott ona cevaplar bırakmıştı. Cevaplar olmasa bile *bir şey* bırakmıştı... ve bu ağacın altı çok güzeldi.

Lisey örtüyü yine aldı ve küçük bir kızken Noel hediyesini açmadan önce yaptığı gibi elleriyle yokladı. Örtünün içinde bir kutu vardı ama İyi Ana'nın sedir ağacından kutusuna hiç benzemiyordu; daha yumuşak, neredeyse süngerimsiydi, sanki örtüye sarılıp ağacın altına konmasına rağmen nem içine sızmıştı. Lisey kutunun orada kaç yıldır beklemekte olduğunu merak etti. Hard Lemonade şişesi o kadar da fazla olmadığını gösteriyordu. Örtünün içindekinin verdiği his ise...

"Bu bir el yazması kutusu," diye mırıldandı. "Mukavva el yazması kutularından biri." Evet. Bundan emindi. Ama ağacın altında iki yıldan sonra... ya da üç... veya dört... *yumuşak* bir kutuya dönmüştü.

Lisey örtüyü açmaya koyuldu. İki hareketle kutu ortaya çıktı, örtüden geriye fazla bir şey kalmamıştı. Gerçekten de bir el yazması kutusuydu ama açık gri rengi, rutubet yüzünden biraz koyulaşmıştı. Scott daima kutunun üstüne bir etiket yapıştırır ve başlığı oraya yazardı. Bunun üzerindeki etiketin iki kenarı hafifçe kalkıp kıvrılmıştı. Parmaklarıyla kıvrık kısımları düzeltince Scott'ın el yazısıyla yazılmış tek bir kelime gördü: **LISEY.** Kutuyu açtı. İçinde bir defterden koparılmış çizgili kâğıtlar vardı. keçeli kalemle aceleyle yazdığı koyu renkli kelimelerle dolu otuz kadar sayfa vardı. Scott'ın şimdiki zaman kullanarak yazdığını, yazısının bazı yerlerinin çocuklaştığını, hikâyenin ortadan başlamış gibi olduğunu görmek onu şaşırtmadı. Bu sonuncusu aslında doğruydu; iki kardeşin deli babalarına rağmen nasıl hayatta kalabildiğini, birinin başına ne geldiğini ve diğerinin onu nasıl kurtaramadığını bilmeyenler için yani. Göçmüşleri ve musibeti bilmeyenler için hikâyenin ortadan başladığı söylenebilirdi. Bilmeyenler

12

Şubat ayında bana gözucuyla tuhaf tuhaf bakmaya başlıyor. Bağırmasını veya cebinden çakısını çıkarıp bir yerlerimi kesmesini bekliyorum. Uzun zamandır böyle bir şey yapmıyor ama yapsa neredeyse rahatlayacağımı düşünüyorum. Benden musibeti akıtmayacak çünkü yok-babamın söylediklerinden öte, Paul bodrumda zincirliyken gerçek musibeti gördüm-ve bende kesinlikle öyle bir şey yok. Ama onda kötü bir şey var ve kesmek, çıkarmaya yetmiyor. Çok denedi ama bu kez olmuyor. Biliyorum. Banyoda kanlı gömlekler ve çamaşırlar gördüm. Çöpte de. Beni kesmek onun iyileşmesine yardım etseydi ona hiç itiraz etmeden yapmasına izin verirdim çünkü onu hâlâ seviyorum. Artık sadece ikimiz kaldığımızdan beri daha da çok. Paul ile yaşadıklarımızdan sonra daha çok. Bu tür sevgi bir çeşit lanet gibi, musibet gibi. "Musibet güçlüdür," demişti.

Ama kesmiyor.

Bir gün biraz oturup Paul'ü düşünmek için gittiğim barakadan dönüyorum ki -bu eski yerde yaptıklarımızı düşünüyordum- babam beni yakalayıp sarsıyor. "Oraya gittin!" diye bağırıyor suratıma. Ve hastalığının düşündüğümden de beter olduğunu görüyorum. Hiç bu kadar kötü olmamıştı. "Niye gittin oraya? Orada ne yapıyorsun? Kiminle konuşuyorsun? Ne planlıyorsun?"

Bu arada beni sarsıyor, sarsıyor, dünya dalgalanıyor. Başımı kapının yan tarafına çarpınca gözümün önünde yıldızlar uçuşuyor ve mutfağın sıcağını önümde, avlunun soğuğunu arkamda hissederek kapının eşiğine düşüyorum.

"Hayır, babacığım," diyorum. "Hiçbir yere gitmedim, ben sadece..."

Ellerini dizlerine koyarak bana doğru eğiliyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, yanaklarındaki iki yuvarlak pembelik haricinde yüzünde renk yok, gözlerinin öne arkaya öne arkaya gidip geldiğini görüyorum ve artık iyi ile birbirlerine mektup bile yazmadıklarını anlıyorum. Ve Paul'ün Scott, babam iyi değilken sakın tersine gitme dediğini hatırlıyorum.

"Sakın bana hiçbir yere gitmediğini söyleme seni yalancı mok parçası, bu kahrolası EVİN HER TARAFINA BAKTIM!"

Aklımdan barakada olduğumu söylemeyi geçiriyorum ama bunun durumu iyileştirmek yerine daha beter edeceğini biliyorum. Paul'ün babam iyi değilken, musibetliyken suyuna gitmeme dair söylediklerini hatırlıyorum ve nerede olduğumu sandığını bildiğimden evet diyorum, evet babacığım, Boo'ya Moon'a gittim ama sadece Paul'ün mezarına çiçek koymak için. Ve işe yarıyor. En azından o an için. Rahatlıyor. Hatta elimi tutup beni yerden kaldırıyor ve toz veya kar taneleri varmışçasına üzerimi silkeliyor. Aslında yok ama belki o var gibi görüyordur. Kim bilir.

"O iyi mi, Scoot?" diyor. "Mezarı düzgün mü? Bir şey saldırmamış, değil mi?"

"Her şey yolunda, baba," diyorum.

"Naziler işbaşında, Scooter, söylemiş miydim? Söylemiş olmam lazım. Bodrumda Hitler'e tapıyorlar. Piç kurusunun küçük bir seramik heykeli var. Bilmediğimi sanıyorlar."

On yaşındayım ama Hitler'in İkinci Dünya Savaşı'ndan beri ölü olduğunu biliyorum. U.S. Gyppum'da hiç kimsenin bodrumda heykeline bile tapmadığını da biliyorum.

Bildiğim bir başka şey ise musibetliyken babamla asla zıtlaşmamam gerektiği. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Yine üzerime eğiliyor. Bu kez bana vuracağından, en azından yine sarsmaya başlayacağından eminim. Ama onun yerine gözlerini benimkilere dikiyor (hiç bu kadar iri ve koyu olduklarını görmedim) ve kulağını tutuyor. "Bu ne, Scooter? Sana ne gibi görünüyor, korkak mok?"

"Kulağın, babacığım," diyorum.

Elini kulağından, gözlerini de gözlerimden ayırmadan başını sallıyor. O gözleri bunca yıldan sonra bile hâlâ rüyalarımda görürüm. "Kulağımı kirişte tutacağım," diyor. "Ve vakit geldiğinde..." Parmağını bükerek ateş ediyormuş gibi yapıyor. "Her birini, Scooter. Her bir kahrolası Nazi'yi." Belki yapardı. Kokuşmuş zaferinin coşkusuyla babam. Belki şu haber hikâyelerinden birine konu olurdu-PENNSYLVANIA'LI MÜNZEVİ CİNNET GEÇİRDİ, DOKUZ İŞ ARKADAŞINI KATLETTİ, SEBEBİ BELİRSİZ... ama bundan önce musibet onu farklı bir yönden ele geçiriyor.

Şubat açık ve soğuktu ama hava martla birlikte değişiyor ve babam da havayla. Isı yükselir, gökyüzü bulutlarla kaplanır ve ilk sulu sepken damlaları düşerken somurtkanlaşıp sessizleşiyor. Önce tıraş olmayı, sonra duş almayı, en son da yemeğimizi pişirmeyi bırakıyor. Ayın üçte biri geçtiğinde bazen mesai dönemleri yüzünden haftada üç gün olan boşluğun önce dörde... sonra beşe... son olarak altıya çıktığını fark ediyorum. Sonunda ona işe ne zaman gideceğini soruyorum. Sormaya korkuyorum çünkü günlerin büyük bölümünü ya yukarıda yatak odasında ya da aşağıdaki kanepede yatıp Wheeling, Batı Virginia'dan WWVA kanalında folk müzik dinleyerek geçiriyor. Her iki yerdeyken de benimle pek konuşmuyor ve artık onları ararken gözlerinin sürekli öne arkaya gittiğini görebiliyorum, Musibet İnsanları, Kanlı Bool İnsanları. Bu yüzden-hayır ona sormak istemiyorum ama mecburum, işe dönmezse halimiz ne olacak? Dünyanın para olmayınca değişeceğini bilmek için on yaş yeterli.

"İşe ne zaman döneceğimi mi merak ediyorsun?" diyor düşünceli bir ses tonuyla. Sakalı uzamış halde kanepede yatıyor. Üzerinde eski bir balıkçı kazağı ve bir çift Dickie pantolon var, ayakları çıplak. Red Sovine radyoda 'Giddyup-Go'yu söylerken öylece yatıyor.

"Evet, babacığım."

Tek dirseği üzerinde doğrulup bana bakıyor ve o sırada gitmiş olduğunu görüyorum. Daha kötüsü, içinde bir şey, saklanan, büyüyen, zamanını bekleyen bir şey olduğunu anlıyorum. "Ne zaman. İşe. Geri. Döneceğimi. Bilmek istiyorsun."

"Sanırım o senin bileceğin iş," diyorum. "Ben aslında kahveyi yapayım mı diye sormaya gelmiştim."

Kolumu yakalıyor ve o gece parmaklarının etime gömüldüğü yerlerde koyu morluklar olduğunu görüyorum. Parmaklarının şeklinde dört mor leke. "Ne zaman. Gideceğimi. Bilmek. İstiyorsun." Kolumu bırakıp oturuyor. Gözleri hiç olmadığı kadar iri ve sabit duramıyorlar. Yuvaları içinde seğiriyorlar. "Oraya bir daha asla gitmeyeceğim, Scott. Orası kapalı. Havaya uçtu. Sen hiçbir şey bilmez misin, miskin piç?" Oturma odasının pis halısına bakıyor. Radyoda Red Sovine yerini Ferlin Husky'ye bırakıyor. Sonra babam bana bakıyor, bu kez gerçekten babamı görüyorum ve söylediği şey neredeyse kalbini kırıyor. "Aptal olabilirsin ama cesursun, Scooter. Sen benim cesur oğlumsun. Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Sonra yine kanepeye yatıyor, başını çeviriyor ve onu daha fazla rahatsız etmememi, biraz kestirmek istediğini söylüyor.

O gece cama vuran yağmur damlalarının sesiyle uyanıyorum ve babamın yatağımın kenarına oturmuş, bana gülümseyerek bakmakta olduğunu görüyorum. Ama gülümseyen o değil. Gözlerinde musibetten başka bir şey yok neredeyse. "Baba?" diyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Beni öldürecek, diye düşünüyorum. Elleriyle boğazımı sıkıp beni boğacak ve bütün yaşadıklarımız, Paul ile olan her şey boşuna yaşanmış olacak.

Ama babam hafifçe boğuk bir sesle, "Uyumaya devam et," diyor ve yataktan kalkarak kortejdeki bir eğitim çavuşunu taklit ediyormuşçasına çenesi ileride, kıçını çıkarmış bir şekilde yürüyor. Biraz sonra korkunç bir çarpma sesi duyuyorum ve düştüğünü, hatta belki kendisini attığını anlıyorum ve olduğum yerde, ölmüş olmasını umarak, ölmemiş olmasını umarak, ölmüşse ne yapacağımı düşünerek, bana kimin bakacağını merak ederek, pek umursamayarak, en çok neyi ümit ettiğimi bilmeyerek yatıp bekliyorum. Bir parçam işini bitirmesini bile umuyor, dönüp beni öldürmesini, işini ve

bu evde yaşamanın dehşetini bitirmesini. Sonunda sesleniyorum. "Babacığım? İyi misin?"

Uzun bir süre ses çıkmıyor. Yattığım yerde yağmuru dinliyor ve, öldü, babam öldü, burada yalnızım, diye düşünüyorum ve o sırada aşağıdan, karanlığın içinden sesleniyor. "Evet! İyiyim! Kes sesini küçük mok! Duvardaki yaratığın sesini duyup gelmesini ve ikimizi de diri diri yemesini istemiyorsan sus! Yoksa Paul'ün içine girdiği gibi senin içine de girmesini mi istiyorsun?"

Buna hiç cevap vermiyorum, sadece titreyerek yatıyorum.

"Cevap ver!" diye bağırıyor. "Cevap ver geri zekâlı yoksa gelip seni pişman ederim!"

Ama veremiyorum, konuşamayacak kadar korkuyorum, dilim ağzımın içinde yatan kurumuş bir et parçasından ibaret. Ağlamıyorum da. Bunu bile yapamayacak kadar korkuyorum. Sadece orada yatıp yukarı gelmesini ve canımı yakmasını bekliyorum. Hatta öldürmesini.

Çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonra -bir saat gibi ama aslında bir iki dakikadan fazla olamaz- kendi kendine Kahrolası kafam kanıyor veya Kahrolası yağmur durmuyor olabilecek bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Her neyse, basamakların dibinden oturma odasına doğru uzaklaşıyor ve kanepeye uzanıp uyuyacağını anlıyorum. Sabah ya uyanacak ya da uyanmayacak ama bu gecelik benimle işi bitti. Yine de hâlâ korkuyorum. Korkuyorum çünkü bir şey var. Duvarın içinde olduğunu sanmıyorum ama var. Paul'ü ele geçirmişti, şimdi de babamı aldı ve sonra sırada ben varım. Bunu çok düşündüm, Lisey,

13

Ağacın altında oturan -sırtını ağacın gövdesine yaslamıştı- Lisey, Scott'ın hayaleti ismini gerçekten söylemiş gibi şaşırarak aniden başını kaldırıp baktı. Bir anlamda olan buydu ve sahiden, neden şaşırıyordu ki? Elbette Lisey ile konuşuyordu, sadece onunla, başka kimseyle değil. Bu onun hikâyesiydi, Lisey'in hikâyesiydi ve yavaş okumasına rağmen üçün-

cü sayfaya gelmişti bile. Karanlık çökmeden çok önce bitireceğini düşündü. Bu iyiydi. Boo'ya Moon tatlı bir yerdi ama sadece gün ışığında.

Bakışlarını tekrar el yazısıyla dolu sayfalara çevirdi ve Scott'ın böyle bir çocukluktan sağ çıkmış olmasına bir kez daha şaşırdı. Kendisine hitap ederken yine geçmiş zaman kullanması dikkatinden kaçmamıştı. Buna gülümsedi ve o an bir dilek hakkı olsa hayali sihirli halısına atlayıp o yalnız çocuğun yanına gideceğini, kulağına bu kâbusun (en azından bir kısmının) zamanla sona ereceğini fısıldayıp içini rahatlatmaya çalışacağını düşündü.

14

Bunu çok düşündüm, Lisey ve iki sonuca ulaştım. Birincisi, Paul'deki her ne ise gerçekti ve tamamen sıradan bir temele sahip, ele geçirici bir varlıktı, hatta belki virüssel veya bakteriyeldi. İkincisi, uzun oğlan değildi. Çünkü o yaratık, aklımızın alabileceği bir şey değil. O tamamen kendine has bir varlık ve düşünmemek en iyisi. Hiçbir zaman.

Her neyse, kahramanımız Scott Landon nihayet uykuya dalıyor ve Pennsylvania kırsalındaki bu çiftlik evinde her şey aynı şekilde birkaç gün daha devam ediyor; baba, kanepede kokmuş peynir gibi yatıyor, Scott yemekleri pişirip bulaşıkları yıkıyor (ama o 'buraşık yıkamak' diyor), karla karışık yağmur yağmaya devam ediyor ve WWVA kanalında çalan folk müzik-Donna Fargo, Waylon Jennings, Johnny Cash, Conway Twitty, 'Country' Charlie Pride ve-elbette-sevgili Hank-evi dolduruyor. Sonra bir gün saat üç civarı, üzerinde U.S. Gypsum yazan kahverengi bir Chevrolet, yarı erimiş karları sıçratarak çiftliğin uzun araba yolundan çıkageliyor. Andrew Landon artık zamanının çoğunu oturma odasındaki kanepenin üzerinde geçirmekte, geceleri orada uyuyor, gündüzleri de orada yatmaya devam ediyor ve Scott, babasının postacının eski kamyoneti veya sayaç okuyucuların minibüsü olmadığı hemen anlaşılan araba sesini duyduğu anda yaptığı gibi hızla hareket edişine gözleriyle görmese inanmazdı. Babası anında ayağa fırlıyor ve öndeki verandanın sol tarafının görülebildiği pencereye koşuyor. Kirli, beyaz perdeyi hafifçe kaldırarak eğiliyor. Saçlarının arkası kalkmış ve omzunda kurulama

bezi, elinde bir tabakla mutfak kapısında durmakta olan Scott, merdivenden düşmesi sonucu babasının yüzünün bir tarafında oluşan morluğu ve pantolonunun bir paçasının neredeyse dizine kadar sıyrılmış olduğunu görebiliyor. Radyoda Dick Curless 'Tombstone Every Mile'ı(*) söylüyor ve Scott, babasının gözlerinden ve dudaklarının alt dişleri ortaya çıkacak şekilde aşağı dönmesinden aklından cinayet geçtiğini anlıyor. Babası aniden dönüyor, pantolonunun sıyrılmış paçası aşağı düşüyor ve çılgın bir makas gibi dolaba doğru yürüyerek tam Chevrolet'nin motorunun sustuğu an açıyor. Scott, dışarıda arabanın kapısının açılıp kapandığını duyuyor, biri ölümün kapısını çalmak üzere ama bunu henüz bilmiyor, aklının ucundan bile geçmiyor ve babası dolaptan tüfeğini çıkarıyor, Paul'ün hayatına son vermek için kullandığı tüfek bu. Ya da Paul'ün içindeki yaratığın hayatına. Verandanın basamaklarını tırmanan ayak sesleri duyuluyor. Üç basamak var ve ortadaki ezelden beri gıcırdamakta, sonsuz dünya, amin.

"Baba, hayır," diyorum alçak, yalvaran bir sesle, Andrew 'Sparky' Landon elindeki tüfeği doğrultup yeni ve tuhaf bir şekilde zarif makas yürüyüşüyle kapıya giderken. Tabak hâlâ elimde ama parmaklarım uyuşuk ve Düşüreceğim, diye düşünüyorum. Moktan tabak düşüp kırılacak ve dışarıdaki adamın ölmeden önce duyacağı son ses tabağın kırılması ve Dick Curless'ın bu kahrolası, unutulmuş çiftlik evindeki radyodan yayılan, Heinesville Ormanı'yla ilgili şarkısı olacak. "Baba, hayır," diyorum yine tüm kalbimle yalvararak ve yakarışımı gözlerimden yansıtmaya çalışarak.

Sparky Landon tereddüt ediyor, sonra kapı açılırsa (açıldığında) arkasına gizlenecek şekilde duvara yaslanıyor. Tam o sırada kapıya birkaç kez vuruluyor. Babamın sakallarla çevrili dudaklarının verdiği sessiz mesajı anlamamak mümkün değil: Öyleyse kurtul ondan, Scoot.

Kapıya gidiyorum. Kurulamaya niyetlendiğim tabağı sağ elimden sol elime geçiriyorum ve kapıyı açıyorum. Eşikte duran adamı korkunç bir netlikle görüyorum. U.S. Gypsum'dan gelen adam fazla uzun boylu değil -bir yetmiş civarı boyu benimkinden fazla uzun sayılmaz- ama siyah şapkası, bıçak gibi ütülenmiş haki pantolonu ve fermuarı yarısına kadar çekilmiş kalın, siyah kar kabanı içindeki haki gömleğiyle otoritenin ilahı gibi görünmekte. Siyah bir kravat takmış ve tam evrak çantası denemeyecek

---

(*) Her Milde Mezar Taşı.

bir tür küçük çanta taşımakta (portföy kelimesini öğrenmeme daha birkaç sene var). Biraz şişmanca ve temiz tıraşlı, yanakları pembe ve parlak. Ayağında tokalı değil, fermuarlı botlardan var. Genel görünüme bakıyorum ve o gün taşrada bir verandada vurulup ölecek bir adama benzeyen biri varsa o da bu, diye düşünüyorum. Burun deliklerinden birinden çıkan kıvrık kıl bile evet, bu adam o adam gerçekten diyor, makas-adamın tüfeğinden çıkacak kurşunla ölecek olan adam bu. İsminin bile gazetenin CİNAYET diye haykıran manşetlerine yaraşır bir isim olduğunu düşünüyorum.

"Merhaba, evlat," diyor. "Sen Sparky'nin oğullarından biri olmalısın. Ben fabrikadan Frank Halsey. Personel müdürü." Ve elini uzatıyor.

Elini sıkamayacağımı sanıyorum ama sıkıyorum. Konuşabileceğimi de sanmıyorum ama onu da yapabiliyorum. Ve sesim normal çıkıyor. Adamın kalbine veya kafasına saplanacak bir kurşunla arasında sadece ben varım, bu yüzden normal çıksa iyi olur. "Evet, efendim, öyleyim. Ben Scott."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Scott," diyor bakışları oturma odasına doğru kayarak ve ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. Önceki gün kaldırmaya çalıştım ama ne kadar becerebildiğim tartışılır, ne de olsa daha çocuğum. "Babanı biraz özledik."

Eh, her şeyi özlemeye fazlasıyla yakınsınız, Bay Halsey, diye düşünüyorum. İşinizi ve varsa karınızla çocuklarınızı.

"Sizi Philly'den aramadı mı?" diye soruyorum. Bunun aklıma nereden geldiği ve sonunun nereye varacağına dair hiçbir fikrim yok ama korkmuyorum. Bu kısımdan değil. Bütün gün benzer zırvalar uydurabilirim. Beni korkutan, babamın sabrının tükenip kapının arkasından ateş etmeye başlaması. Belki Halsey'yi vurması, muhtemelen ikimizi birden vurması.

"Hayır, evlat, aramadı." Karla karışık yağmur, verandanın çatısını dövmeye devam ediyor ama en azından korunaklı bir alanda, bu yüzden onu içeri davet etmek zorunda değilim ama ya o kendini davet etmeye kalkarsa? Ona nasıl engel olabilirim? Ben ayağında terlikleri, elinde bir tabak ve omzunda bir kurulama beziyle kapıda duran bir çocuğum sadece.

"Ablası için fena halde endişeleniyordu," diyorum ve okumakta olduğum beysbol biyografisini hatırlıyorum. Yukarıda, yatağımın üzerinde. Ayrıca babamın arka tarafta, barakanın önünde park edilmiş halde duran arabasını hatırlıyorum. Bay Halsey veran-

danın kıyısına kadar yürüyecek olursa arabayı görebilir. "Şu ünlü Yankees oyuncusunun öldüğü hastalığa yakalandı."

"Sparky'ın ablasında Lou Gehrig hastalığı mı var? Ah, bok canına yani çok kötü. Bir ablası olduğunu bile bilmiyordum."

Ben de öyle, diye düşünüyorum.

"Evlat-Scott-çok üzüldüm. O yokken size kim bakıyor?"

"Yolun aşağısında oturan Bayan Cole." Yankeeler'in Demir Adamı kitabının yazarı Jackson Cole. "Her gün geliyor. Ayrıca Paul dört çeşit köfte yapabiliyor."

Bay Halsey gevrek gevrek gülüyor. "Demek dört çeşit? Sparky ne zaman dönecek?"

"Eh, halam artık yürüyemiyormuş ve şöyle nefes alıyormuş." Derin, ıslık gibi bir nefes çekiyorum içime. Zor olmuyor çünkü kalbim deli gibi çarpıyor. Babamın Bay Halsey'yi öldürmeyeceğinden emin olduğumda yavaşlayacak.

"Ah canım," diyor Bay Halsey. Her şeyi anladığını düşünüyor. "Bu duyduğum en kötü şeylerden biri." Elini kabanından içeri sokarak cüzdanını çıkarıyor. Açıp içinden bir dolarlık bir banknot alıyor. Sonra iki kardeş olduğumuzu hatırlayarak bir tane daha çıkarıyor. Ve o an çok tuhaf bir şey oldu, Lisey. O an babamın onu öldürmesini diledim.

"Al bakalım, evlat," diyor adam ve aklını okumuşçasına yine biliyorum ki ismimi unuttu ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyorum. "Al. Biri senin biri de kardeşin için. Yolun aşağısındaki küçük dükkândan canınızın istediğini alırsınız."

Moktan parasını istemiyorum (Paul'ün de işine yaramaz zaten) ama yine de alıp teşekkür ederim, efendim, diyorum, o da bir şey değil, evlat, diyor ve saçlarımı karıştırıyor, o bunu yaparken yan tarafa bakıyorum ve babamın gözlerinden birinin aralıktan bakmakta olduğunu görüyorum. Tüfeğin namlusunu da görüyorum. Bay Halsey nihayet dönüp verandanın basamaklarını iniyor. Kapıyı kapıyorum ve babamla, şirket arabasına binip anayola ilerlemesini izliyoruz. Arabası yola saplanırsa telefonu kullanmak için geri döneceğini ve öleceğini düşünüyorum ama saplanmıyor, bu gece karısına iyi geceler öpücüğü verebilecek ve o gün iki yoksul çocuğa kendilerine bir şeyler almaları için para verdiğini söyleyecek. Başımı eğince iki doları hâlâ elimde tutuyor olduğumu görüyor ve babama veriyorum. Hiç bakmadan paraları cebine tıkıştırıyor.

"Geri dönecek," diyor babam. "O ya da bir başkası. İyi iş çıkardın, Scott ama bant ıslak bir paketi uzun süre sağlam tutamaz."

Ona dikkatle bakıyorum ve babam olduğunu görüyorum. Ben Bay Halsey ile konuşurken bir ara babam geri dönmüş. Bu onu son gerçek görüşüm olacak.

Ona baktığımı görüyor ve başını sallar gibi yapıyor. Sonra tüfeğe bakıyor. "Bundan kurtulmam lazım," diyor. "Gidiciyim, buna..."

"Hayır, babacığım..."

"...buna engel olunamaz ama şu Halsey gibi birkaç kişiyi yanımda götürüp altı haberlerine konu olarak göçmüşlerin salyalarını akıtarak seyretmesine sebep olursam ne olayım. Seninle Paul'ü de haber yaparlar. Elbette yaparlar. Ölü ya da diri, siz delinin çocuklarısınız."

"Sana bir şey olmayacak, babacığım," diyorum ve ona sarılmaya çalışıyorum. "Bak şimdi iyisin!"

Gülmeye benzer bir ses çıkararak beni itiyor. "Evet, bazen sıtma hastaları da Shakespeare'den alıntı yapar," diyor. "Burada kal, Scotty, yapılacak bir işim var. Uzun sürmez." Koridora doğru yürüyüp yıllar önce üzerinden güçlükle atlayabildiğim bankın önünden geçerek mutfağa giriyor. Bir elinde geyik tüfeği, başı önde. Mutfak kapısından çıktığında peşinden gidiyorum ve o avluyu geçerken lavabonun üzerindeki pencereden izliyorum. Sulu sepken kar altında ceketsiz, tüfek bir elinde, başı hâlâ önde. Kuru kuyunun üzerindeki kapağı kaldırana kadar tüfeği bir kenara bırakıyor. Kapağı kaldırmak için iki eline birden ihtiyacı var çünkü kar, tuğlaya yapıştırmış gibi. Sonra tüfeği yine alıyor, bir anlığına bakıyor -neredeyse veda edermiş gibi- ve kuyuya atıyor. Sonra kar taneleri gömleğinin omuzlarını ıslatıp koyulaştırırken yine başını öne eğerek eve dönüyor. Yalınayak olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Onun farkında olduğunu hiç sanmıyorum.

Beni mutfakta görmek onu şaşırtmışa benzemiyor. Bay Halsey'nin verdiği iki doları çıkarıp bakıyor, sonra bakışları bana çevriliyor. "Bunları istemediğinden emin misin?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Dünyadaki son iki dolar olsaydı bile istemezdim."

Bu cevabın hoşuna gittiğini görebiliyorum. "Güzel," diyor. "Ama şimdi sana bir şey diyeyim, Scott. Büyükannenin yemek odasındaki porselen dolabını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii."

"Üst raftaki mavi sürahinin içine bakarsan bir tomar para bulacaksın. Halsey'nin değil, benim param-aradaki farkı biliyor musun?"

"Evet," diyorum.

"Evet, bildiğinden eminim. Pek çok şey olabilirsin ama aptal olmadığın kesin. Yerinde olsam o paraları-yedi yüz dolar civarı vardır-alıp giderdim, Scotty. Beş doları cebime atar, gerisini botuma sokardım. On yaş, kısa süreliğine bile olsa tek başına yollarda olmak için çok genç ve Pittsburgh'a giden köprüye varamadan soyulma ihtimalin yüzde doksan beş ama burada kalırsan kötü bir şey olacak. Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Evet ama gidemem," diyorum.

"İnsanların yapamayacaklarını düşünüp iş başa düştüğünde yapabildiklerini gördüğü pek çok şey var," diyor babam. Pembeleşmiş ayaklarına bakıyor. "Burg'e varabilirsen, Bay Halsey'den Lou Gehrig'in hastalığı ve olmayan ablamla ilgili bir hikâye uydurarak kurtulabilecek kadar zeki bir çocuğun rehberde Ç harfi altında Çocuk Koruma'yı bulabileceğinden eminim. Parayı çaldırmazsan belki etrafa bakınıp kendine daha iyi bir fırsat bile yaratabilirsin. Yedi yüzü sağlam bir yere saklayıp cebinde sadece bir beşlik veya onluk taşır ve polislere yakalanmayacak kadar zeki, soyulmayacak kadar da talihli olursan uzun süre idare edebilirsin."

"Gidemem," diyorum yine.

"Neden?"

Ama açıklayamıyorum. Sebeplerden biri, ömrüm boyunca, yanımda sadece Paul ve babamla o çiftlik evinde yaşamış olmak. Başka yerlere dair bilgilerimi üç kaynaktan edindim: televizyon, radyo ve hayal gücüm. Evet, sinemaya gittim ve Burg'e de en az beş altı sefer gitmiştim ama her seferinde yanımda babam ve ağabeyim vardı. O kükreyen yabancılığa tek başıma dalma fikri ödümü patlatıyor. Daha önemlisi, onu seviyorum. Paul'ü sevdiğim gibi basit ve karmaşasız bir sevgi değil (en azından son haftalara dek öyleydi) ama evet, onu seviyorum. Beni kesti, dövdü, bana mokkafalı ve ge-

ri zekâlı ve miskin piç dedi, çocukluk günlerimin çoğunu dehşetle doldurdu ve pek çok gece yatağıma kendimi küçük, aptal ve değersiz hissederek yatmama sebep oldu ama tüm o zamanların da kendine özgü hazineleri vardı; sayelerinde her öpücük, her olumlu lafı altın değerinde oldu. Ve on yaşımda olmama rağmen -onun oğlu, onun kanından olduğum için mi? belki- öpücüklerinin ve övgülerinin daima içten olduğunu biliyorum; daima gerçekler. Babam bir canavar ama sevme yetisine sahip bir canavar. Babamın korkunçluğu buydu, küçük Lisey: oğullarını severdi.

"Yapamam işte," diyorum.

Bunu -ve sanırım ısrar edip etmemeyi- düşünüyor ve sonra sadece başını sallıyor. "Pekâlâ. Ama beni dinle, Scott. Ağabeyine yaptığımı, senin hayatını kurtarmak için yaptım. Bunu biliyor musun?"

"Evet, babacığım."

"Ama sana bir şey yaparsam farklı olur. O kadar kötü bir şey olur ki, içimdeki başka bir şey yaptırmış olsa bile bu yüzden cehenneme gidebilirim." O sırada gözlerini benden kaçırıyor ve onları yine görmeye başladığını ve çok yakında konuştuğum kişinin artık babam olmayacağını anlıyorum. Sonra tekrar bana bakıyor ve onu son kez net olarak görüyorum. "Cehenneme gitmeme izin vermezsin, değil mi?" diye soruyor. "Bazen sana ne kadar zalimce davranmış olsam da babanın cehenneme gidip sonsuza dek yanmasına göz yummazsın, değil mi?"

"Hayır, babacığım," diyorum artık konuşmakta güçlük çekerek.

"Söz mü? Ağabeyinin üzerine?"

"Paul'ün üzerine söz veririm."

Gözlerini kaçırıp yine köşeye bakıyor. "Gidip yatacağım," diyor. "İstersen kendine yiyecek bir şeyler hazırla ama sakın mutfağı dağınık bırakayım deme."

O gece uyanıyorum -ya da bir şey beni uyandırıyor- ve karla karışık yağmurun her zamankinden de şiddetli bir şekilde yağmakta olduğunu duyuyorum. Arka taraftan bir çıtırtı geliyor ve bir ağacın dallarının buzun ağırlığı yüzünden kırıldığını anlıyorum. Belki beni uyandıran bir başka dalın kırılmasıydı ama sanmıyorum. Galiba sessiz olmaya çalışmasına rağmen merdivenleri tırmandığını duydum. Yataktan çıkıp altına girmekten başka bir şey yapacak vakit yok. Ümitsizce olduğunu, çocukların daima ya-

tağın altına saklandığını ve ilk bakılacak yerin orası olduğunu bilmeme rağmen yatağın altına giriyorum.

Ayaklarının kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Hâlâ çıplaklar. Tek kelime etmiyor, sadece yatağın yanına yürüyüp duruyor. Daha önce yaptığı gibi yine yatağın kenarına oturacağını sanıyorum ama oturmuyor. Onun yerine kutu gibi ağır bir şey kaldırırken yaptığı gibi homurdandığını duyuyorum, ağırlığını topuklarına veriyor, ıslığımsı bir ses duyuluyor, korkunç bir ZOİNKKK! sesi oluyor, hem şilte hem yatağın kasası orta yerden bel veriyor, yere tozlar dökülüyor ve kazmanın ucu yatağın altında beliriyor. Suratımın tam önünde, dudaklarımdan birkaç santim ötede duruyor. Üzerindeki her pas zerresini görüyormuşum gibi geliyor. Yaylardan birine sürttüğü yerdeki parlak çizgiyi de görüyorum. Bir iki saniye hareketsiz kaldıktan sonra yine homurtular duyuluyor ve kazmayı olduğu yerden çıkarmaya çalışırken korkunç gıcırtılar oluyor. Epeyce uğraşıyor ama kazma sıkıştığı yerden çıkmıyor. Ucu yüzümün biraz ötesinde bir o yana bir bu yana dönüyor ve sonunda kazmayı olduğu yerde bırakıyor. O sırada yatağın yan tarafında ellerini görüyorum ve emekleme pozisyonunda durduğunu anlıyorum. Yatağın altına bakacak ve kazmayı çıkarmayı tekrar denemeden önce orada olduğumdan emin olacak.

Düşünmüyorum. Gözlerimi kapayıp <u>pufluyorum.</u> Paul'ü gömdükten sonra ve ikinci kattan ilk gidişim. <u>Düşeceğim</u> diye düşünüyorum ama umurumda değil, her şey yatağın altında köşeye kısılıp babamın suratına sahip o yaratığın yatağın altına bakıp beni görmesinden ve benim de onu, artık babamı pençesine almış musibeti görmemden iyidir.

Gerçekten de düşüyorum ama sadece bir metre kadar ve sırf düşeceğime <u>inandığım</u> için. Boo'ya Moon'da her şey inançla şekilleniyor; orada görmek, gerçekten de inanmak demek, en azından bazen... ormanın derinliklerine dalıp kaybolmadığınız sürece.

Orada gece vaktiydi, Lisey, çok iyi hatırlıyorum çünkü oraya kasten ilk gece gidişimdi.

15

"Ah, Scott," dedi Lisey yanaklarını silerek. Şimdiki zamandan her kopuşu ve ona hitap edişi bir darbe gibiydi ama tatlı bir darbe. "Ah, çok üzgünüm." Kaç sayfa kaldığına baktı-fazla yoktu. Sekiz? Hayır, on. Her okuduğunu kucağındaki giderek artan desteye ekleyerek okumaya devam etti.

16

Babamın derisini giymiş bir yaratığın beni öldürmeye çalıştığı soğuk bir odadan ayrılıp kadifeden de yumuşak bir yaz gecesinde ağabeyimin mezarının başında oturuyorum. Ay, parlatılmış gümüş bir para gibi gökyüzüne asılı duruyor ve kahkahalara bakılırsa gülenler Sihirli Orman'ın derinliklerinde parti veriyor. Ara sıra bir şey -daha da derinlerde olduğunu düşünüyorum- kükrüyor. O zaman gülenler sus pus oluyor ama galiba onları güldüren her ne ise ona fazla direnemiyorlar zira yine başlıyorlar-önce biri, sonra ikisi, ardından yarım düzinesi, sonra bütün kahrolası Komedi Enstitüsü. Bir şahin veya baykuş olmak için fazla büyük bir şey ses çıkarmadan ayın önünden süzülüyor, buraya özgü bir tür gece avlanan kuş olduğunu sanıyorum, Boo'ya Moon'a özgü. Paul ile çok sevdiğimiz bütün o güzel kokuları alabiliyorum ama şimdi ekşimiş gibiler. Kesik süt veya idrarla ıslanmış bir yatak gibi kokuyorlar; sanki içe çok derin çekilirlerse pençeleriyle burun deliklerine tutunup yerleşecekler. Mor Tepe'nin altında havada süzülen ışık küreleri görüyorum, ne olduklarını bilmiyorum ama hoşuma gitmiyorlar. Bana dokunacak olurlarsa derime yapışacaklarmış, hatta belki patlayıp dokunduğumda yayılacak kaşınan yaralara yol açacaklarmış gibi geliyor.

Paul'ün mezarının orası biraz korkutucu. Ondan korkmak istemiyorum, korkmuyorum da, pek sayılmaz ama içine giren şey aklıma geliyor ve hâlâ orada olup olmadığını düşünüyorum. Bir de burada gündüzleri güzel ve tatlı olan şeyler geceleri zehirli

olabiliyorsa belki uykuda olan kötü bir şey, çürümekte olan bir bedenin içinde olsa bile hayata dönebilir. Ya Paul'ün kollarını topraktan çıkarıverirse? Ya çamurlu ellerinin beni yakalamasına sebep olursa? Ya göz pınarlarından yaş gibi topraklar dökülür halde sırıtarak gömüldüğü yerden çıkarırsa?

Ağlamak istemiyorum, on yaş ağlamak için çok büyük (özellikle de benim yaşadıklarımı yaşamışsa) ama elimde değil, hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Sonra diğerlerinden hafifçe ayrı duran bir sevgili ağacı görüyorum, dalları alçak bir bulut gibi açılmış.

Ve Lisey, o ağaç bana... şefkatli göründü. Sebebini o zaman anlamamıştım ama galiba bunca yıldan sonra anladım. Bunu yazmak anlamama yardım etti. Işık topları, havada süzülen ışıklar o ağacın altına gitmiyordu. Ağaca yaklaşırken bir tek onun gündüz olduğu kadar -ya da neredeyse o kadar- güzel koktuğunu fark ettim. Eğer bu son hikâyeyi okuyorsan şimdi altında oturduğun ağaç o işte, küçük Lisey. Ve ben çok yorgunum. Geri kalanını hakkıyla anlatabileceğimi sanmıyorum ama denemem gerektiğini biliyorum. Ne de olsa bu seninle konuşmak için son fırsatım.

Diyelim ki küçük çocuk ağacın altındaki sığınağında... eh, ne kadar kaldığı önemli mi? Bütün gece değil ama ay (burada hep dolunay gibi, sen de fark ettin mi?) batana kadar kaldı ve beş altı kez uykuya dalıp tuhaf, bazen çok güzel rüyalar gördü ve bunlardan en az biri, daha sonra yazdığı bir romana temel oldu. O harika sığınağa Hikâye Ağacı adını koyacak kadar uzun süre kaldı.

Ve korkunç bir şeyin -babasını eline geçiren bayağı kötülükten çok daha beter- gözlerini ara sıra ona çevirdiğini... ve daha sonra ilgilenmek üzere mimlediğini (belki)... ve o iğrenç, bilinmez zihnini başka bir yere yönelttiğini bilecek kadar uzun süre kaldı. Hayatımın çok büyük bir bölümünün gerisinde pusuda bekleyen yaratığı ilk o zaman fark ettim, Lisey, senin ışığının karanlığı olan ve her şeyin aynı olduğunu hisseden -senin de hissettiğini biliyorum- yaratık. Bu harika bir kavram ama karanlık bir tarafı da var. Merak ediyorum biliyor musun? Acaba hiç bilecek misin?

17

"Biliyorum," dedi Lisey. "Artık biliyorum. Tanrı yardımcım olsun, biliyorum."

Sayfalara tekrar baktı. Altı sayfa kalmıştı. Sadece altı, bu iyiydi. Boo'ya Moon'da öğle sonraları uzun oluyordu ama bu bitmek üzereydi. Geri dönme vakti geliyordu. Evine. Ablalarına. *Hayatına.*

Nasıl yapılacağını anlamaya başlamıştı.

18

Bir ara gülenlerin Sihirli Orman'ın kıyısına yaklaştığını duyuyor ve kahkahalarının alaycı, sinsi bir tona büründüğünü düşünüyorum. Sığınağım olan ağacın gövdesinin etrafına bakınıyorum ve koyu şekillerin yoğun ağaçların arasından ormanın kıyısına sızdığını fark ediyorum. Bu sadece fazla çalışan hayal gücümün eseri olabilir ama sanmıyorum. Hayal gücüm ne kadar kuvvetli de olsa bana göre o uzun günün ve daha da uzun gecenin çok sayıdaki şoku yüzünden bitkin düşmüş halde ve şu an olan neyse sadece onu görmekteyim. Bunu kanıtlamak istercesine, çömeldiğim yerin yirmi metre ötesindeki yüksek otların arasından salyalı bir kıkırdama duyuyorum. Bir kez daha hiç düşünmeden gözlerimi kapıyorum ve yatak odamın soğuk havasının bedenimi sarmasını hissediyorum. Bir an sonra ise yatağımın altındaki tozlar yüzünden hapşırıyorum. Sessizce hapşırmaya uğraştığım için yüzüm neredeyse iğrenç bir şekilde çarpılmış olarak yatağın altından çıkmaya çalışıyorum ve alnımı kırık bir yaya çarpıyorum. Kazma hâlâ orada olsaydı yüzümü fena halde yarabilir hatta belki bir gözümü çıkarabilirdim ama neyse ki yok.

Dirseklerim ve dizlerim üzerinde ilerleyerek yatağın altından çıkıyorum ve pencereden, sabahın beşine özgü hafif aydınlığın girmekte olduğunu fark ediyorum. Sese bakılırsa yağmur çok şiddetli yağmakta ama zorlukla fark ediyorum. Başımı çevirip bir

zamanlar yatak odam olan döküntüye aptalca bakıyorum. Gardırop kapağı menteşelerinden çıkmış, sarhoş gibi eğik duruyor. Giysilerim etrafa saçılmış ve birçoğu -neredeyse hepsi gibi görünüyor- babamın içindeki şey hıncını içlerinde olması gereken çocuktan çıkaramadığı için onlardan çıkarmış gibi parça parça. Daha da kötüsü, gözüm gibi baktığım birkaç karton kapaklı kitabımı -çoğunlukla sporcu biyografileri ve bilim kurgu romanları- yırtıp atmış. Parçaları odanın her yerine dağılmış. Yazı masam baş aşağı edilmiş, çekmeceleri odanın dört bir köşesine fırlatılmış. Kazmanın yatağıma girdiği yerdeki delik, ay yüzeyinde kocaman bir kratere benziyor ve, *İçinde yatıyor olsaydım karnıma girecekti,* diye düşünüyorum. Ve hafif, ekşi bir koku var. Boo'ya Moon'un geceleri yaydığı kokuya benziyor ama daha tanıdık. İsimlendirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Aklıma tek gelen *çürük meyve.* Tam doğru olmasa da çok yaklaştığım ortaya çıkıyor.

Odadan çıkmak istemiyorum ama çıkmam gerektiğini biliyorum çünkü er geç geri dönecek. Yırtılmamış bir kot pantolon bulup giyiyorum. Spor ayakkabılarım ortalıkta görünmüyor ama belki botlarım hâlâ çamur odasındadır. Ve ceketim. Onları giyip dışarı çıkarım. Bay Halsey'nin çamurlu tekerlek izlerini takip ederek anayola yürürüm. Sonra Mulie'nin dükkânına giderim. Hayatımı kurtarmak için hayal edemediğim bir geleceğe kaçacağım. Tabii önce beni yakalayıp öldürmezse.

Koridora çıkmak için kapının önünü kapatan yazı masasının üstüne tırmanmak zorundayım. Çıktığımda, duvarlardaki bütün resimlerin indirilmiş, duvarların delik deşik edilmiş olduğunu görüyor ve beni ele geçirememenin onu ne kadar öfkelendirdiğini anlıyorum.

Çürük meyve kokusu burada tanıyabileceğim kadar keskin. Geçen sene U.S. Gyppum'da bir Noel partisi vardı. Babam, 'gitmezse tuhaf olacağını' söyleyerek gitmişti. Hediye çekilişinde onun ismini çekmiş olan adam ona bir şişe ev yapımı böğürtlen şarabı vermişti. Andrew Landon'ın pek çok sorunu var (ve dürüst bir anında yakalandığı takdirde bunu ilk kabullenen kendisi olacaktır) ama alkol onlardan biri değil. Bir akşam yemekten önce kendine o şaraptan bir kadeh koymuş -Noel ve yılbaşı arasında bir gündü, Paul hâlâ bodrumda zincirliydi- bir yudum almış, yüzünü buruşturmuş, lavaboya dökmeye başlamış, sonra baktığımı görüp bana uzatmıştı.

Denemek ister misin, Scott? diye sormuştu. Nasıl bir şey olduğunu görmek ister misin? Hey, beğenirsen hepsini içebilirsin.

Alkol konusunda her çocuk gibi ben de meraklıyım sanırım ama o şarap fazla ekşi meyve kokuyordu. Belki içki insanı televizyonda gördüğüm gibi mutlu ediyordu ama o çürük meyve kokusunu asla ağzıma koyamazdım. Başımı iki yana sallamıştım.

Akıllı bir çocuksun, tırsak Scoot, demiş ve şarabı lavaboya dökmüştü. Ama şişenin kalanını saklamış olmalı (ya da unuttu) çünkü şu an kokusunu aldığım o, bundan Tanrı'nın küçük balıkları yarattığından olduğum gibi eminim ve koku çok keskin. Merdivene vardığımda iyice şiddetleniyor ve artık camlara vuran damlaların kesintisiz tıpırtısına bir başka ses karışıyor: George Jones. Babamın radyosu her zamanki gibi WWVA kanalına ayarlanmış, hafifçe çalmakta. Horultu da duyuyorum. Hissettiğim rahatlama o kadar yoğun ki gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. En çok korktuğum şey sessizce sinip ortaya çıkmamı bekliyor olmasıydı. Horultularını duyunca korktuğumun başıma gelmediğini anlıyorum.

Yine de çok dikkatliyim. Oturma odasına kanepenin arka tarafından girebilmek için yemek odasından dolanıyorum. Yemek odası da altüst olmuş halde. Büyükannemin dolabı yere kapaklanmış ve görünüşe bakılırsa büyük bir çabayla küçük parçalara ayrılmış. Bütün tabaklar kırık. Sürahi de öyle ve içindeki paralar da yırtılmış. Her yerde minik yeşil parçalar var. Hatta bazıları yılbaşı konfetileri gibi avizenin üzerinde. Görünüşe bakılırsa babamın içindeki yaratık için para da kitaplar gibi anlamsız.

Horultulara ve kanepenin arkasında olmama rağmen oturma odasına yoğun bir top ateşinin ardından siperden başını çıkarıp bakan bir asker gibi temkinle bakıyorum. Ama bu kadar tedbire gerek yok. Başı kanepenin bir ucundan sarkıyor ve Paul'ün kötüleşmesinden beri makas değmemiş olan saçları o kadar uzun ki neredeyse halıya değiyor. Odaya zil çalıp girseydim de fark etmeyecekmiş. Babam artık oda denemeyecek bu yıkıntıda sadece uyumuyor: kendinden geçmiş durumda.

Biraz daha ilerleyince bir yanağında bir kesik olduğunu ve kapalı gözlerinin morumsu bir renk alarak çok bitkin göründüğünü fark ediyorum. Dudakları, hırlamaya çalışırken uyuyakalmış yaşlı bir köpek gibi dişlerini hafifçe gösterecek şekilde gerilmiş. Üzerine yağ ve yemek bulaşmasın diye kanepenin üzerine örttüğü Kızılderili battaniyesine sarınmış. Odaya geldiği sırada etrafı kırıp dökmekten bitkin düşmüş olmalı

zira sadece televizyonun ekranını parçalayıp merhum karısının çerçevelenmiş fotoğrafının camını kırmakla yetinmiş. Radyo her zamanki gibi sehpanın üzerinde ve şarap şişesi de hemen yanında, yerde. Şişeye bakıyor ve gözlerime inanamıyorum. İçinde bir parmak şarap bile kalmamış. O kadar içmiş olduğuna inanmak benim için neredeyse imkânsız -içmeye hiç alışık değil- ama etrafa yaydığı koku o kadar yoğun, o kadar ikna edici ki neredeyse görebiliyorum.

Kazma, kanepenin kenarına dayanmış halde duruyor ve yatağımı delen ucuna bir kâğıt parçası iliştirilmiş. Bunun bana bırakılmış bir not olduğunu biliyorum ve okumak istemiyorum ama mecburum. Notta üç satır ama sadece yedi kelime var. Unutulamayacak kadar az.

ÖLDÜR BENİ
SONRA PAUL'ÜN YANINA KOY
<u>LÜTFEN</u>

19

Gözyaşları sicim gibi akan Lisey bu sayfayı da kucağındaki diğerlerinin yanına koydu. Sadece iki sayfa kalmıştı. Yazılar irileşmiş, bozulmuş, çizgilerden taşmaya başlamıştı, yazan elin yorgunluğu iyice belli oluyordu. Ne olacağını biliyordu-*Uyurken kafasına kazmayla vurdum*, demişti nam-nam ağacının altında-ayrıntıları okumaya mecbur muydu? Evlilik yeminleri arasında ölü kocanın babasını öldürme itirafının ayrıntılarına maruz kalmak var mıydı?

Yine de sayfalar onu çağırıyor, sesinden başka her şeyini kaybetmiş yapayalnız bir şey gibi *sesleniyordu.* Olabildiğince çabuk bitirmeye kararlı bir şekilde gözlerini kalan sayfalara çevirdi.

20

İstemeden de olsa kazmayı alarak ona, hayatımın efendisine, tüm günlerimin zorbasına bakıyorum. Ondan sıkça nefret ettim ve onu sevebilmem için bana asla yeterince sebep vermedi, bunu artık biliyorum ama biraz da olsa verdi, özellikle de Paul'ün kötüleşmesinden sonra gelen o kâbus gibi haftalarda. Ve saat beşte günün ilk gri ışıklarının sinsice süzüldüğü, yağmur damlalarının saatin sesi gibi tik tak ettiği, horultuların biraz ötemden yayıldığı, radyoda asla gitmeyeceğim Wheeling, Batı Virginia'da indirime giren bir mobilya mağazasının reklamının yayınlandığı oturma odasında kaçınılmaz bir yol ayrımına gelmiştim, sevgi ve nefret. Çocuk kalbime hangisinin hükmettiğini şimdi anlayacağım. Yaşamasına izin verip Mulie'nin dükkânına, meçhul bir hayata kaçabilirim ve bu da onu korktuğu ve pek çok açıdan hak ettiği cehenneme mahkûm etmek olur. Fazlasıyla hak ettiği. Önce dünyada cehennem, bir tımarhanedeki cehennem hücresi, sonra belki asıl korkusu, sonsuz cehennem ateşi. Ya da onu öldürebilir ve özgür kılarım. Bu benim seçimim ve seçmekte bana yardım edebilecek bir Tanrı yok çünkü varlığına inanmıyorum.

Onun yerine musibet aklını ve kalbini çalana dek beni sevmiş olan ağabeyime dua ediyorum. Eğer oradaysa bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum. Ve bir yanıt alıyorum-ama gerçekten Paul'den mi yoksa Paul kılığına girmiş hayal gücümden mi geldiğini asla bilemeyeceğim sanırım. Nihayetinde fark etmiyor; bir cevaba ihtiyacım var ve alıyorum. Paul, hayatta olduğu zamanlardaki gibi net ve anlaşılır bir sesle kulağıma, "Babanın ödülü bir öpücük," diyor.

Ondan sonra kazmayı sıkıca kavrıyorum. Radyodaki reklam sona eriyor ve Hank Williams şarkı söylemeye başlıyor: "Neden beni eskisi gibi sevmiyorsun, Nasıl bana eski bir ayakkabıymışım gibi davranıyorsun?" Ve

21

Burada üç satırlık bir boşluk vardı, ardından yazı devam ediyordu ama bu kez geçmiş zamandaydı ve doğrudan Lisey'e hitap ediliyordu. Artık mavi çizgilere hiç aldırılmıyordu. Lisey, bu son kısmın tek seferde, aceleyle yazılmış olduğunu düşündü. Aynı şekilde okudu. Yazıları net bir şekilde görebilmek için mütemadiyen gözyaşlarını silerek okumaya devam etti. *Zihinde görme* kısmı cehenneme yaraşacak kadar kolaydı. Küçük çocuk, yalınayak, üzerinde muhtemelen sadece bir çift kot pantolon var, radyodan müzik yayılırken sabahın ilk ışıklarında kazmayı kaldırıyor ve böğürtlen şarabının keskin kokusuyla dolu havada bir anlığına tutuyor ve her şey aynı. Sonra

22

Kazmayı indirdim. Kazmayı sevgiyle indirdim, Lisey-yemin ederim-ve babamı öldürdüm. Tekrar vurmam gerekebileceğini sanmıştım ama tek sefer yeterli oldu ve tüm hayatım boyunca aklımdan çıkmadı, ömrüm boyunca her düşünceme dahil oldu, sabahları Babamı öldürdüm, diye düşünerek uyanıyor, geceleri kafamın içinde aynı düşünceyle uyuyordum. Yazdığım her romanın, her hikâyenin her satırına bir hayalet gibi sızdı: Babamı öldürdüm. O gün nam-nam ağacının altında sana söyledim ve sanırım bu bunun verdiği rahatlama patlamamı beş, on, hatta belki on beş yıl erteledi. Ama ifade vermekle söylemek farklı şeyler.

Eğer bunu okuyorsan gitmişim demektir, Lisey. Sanırım fazla vaktim kalmadı ama şimdiye dek sahip olduğum bunca zaman (ve çok güzeldi) senin eserin. Bana o kadar çok şey verdin ki. Senden son isteğim gözlerini ayırmadan geri kalanı da okuman. Hayatımda yazdığım en zor satırları.

Bir anlık bile olsa böyle bir ölümün ne denli çirkin olduğunu hiçbir hikâye anlatamaz. Tanrı'ya şükür ona hafifçe vurup kazmayı tekrar indirmek zorunda kalmadım; Tanrı'ya şükür çığlıklar ve sürünmeler olmadı. Kafasının tam ortasına, niyetlendiğim

yere indirdim ama merhamet bile çirkin olabiliyor; bu dersi henüz on yaşımdayken çok iyi öğrendim. Kafatası patladı. Kanepenin üzerine serdiği battaniyenin üzerine saç, kan ve beyin parçaları saçıldı. Burnundan sümükler aktı ve ağzı açılıp dili sarktı. Başı yana düştü ve beyin parçalarıyla kanlar yumuşak bir höpürtüyle döküldü. Bir kısmı ayaklarıma geldi, ılıktı. Radyoda hâlâ Hank Williams vardı. Babamın ellerinden biri yumruk oldu, sonra yine gevşedi. Burnuma bok kokusu geldi ve altına doldurduğunu anladım. Bunun sonu olduğunu biliyordum.

Kazma hâlâ kafasına saplıydı.

Odanın köşesine kaçtım ve kıvrılıp ağladım. Ağladım ağladım. Belki biraz da uyudum, bilmiyorum ama sonra içerisi daha aydınlık oldu, öğle vakti olduğunu tahmin ettim. Eğer öyleyse yedi saat geçmiş demekti. Babamı Boo'ya Moon'a götürmeyi ilk deneyip başaramayışım o zamandı. Belki bir şeyler yersem olur diye düşündüm ama olmadı. Sonra yıkanıp üzerimdeki pisliği ve kanını temizlersem ve olduğu yeri de biraz temizlersem götürebilirim diye düşündüm ama yine olmadı. Denedim, denedim. Aralıklarla hep denedim. Galiba iki gün boyunca. Bazen örtülü olduğu battaniyeye bakıyor ve bir hikâyedeki gibi, Denemeye devam et seni korkak orospu çocuğu, yapacaksın dediğini düşünüyordum. Deniyor, temizliyor, deniyor ve temizliyor, bir şeyler yiyip tekrar deniyordum. Bütün evi temizledim! Dipli köklü! Bir keresinde hâlâ yapabildiğimden emin olmak için tek başıma gittim, gidebiliyordum ama babamı götüremiyordum. Çok denedim, Lisey.

23

Burada beş altı satır boştu. Son sayfanın en altına şöyle yazmıştı: **Bazı şeyler ÇAPA gibidir, hatırlıyor musun, Lisey?**

"Evet, Scott," diye mırıldandı. "Hatırlıyorum. Baban da onlardan biriydi, değil mi?" Acaba kaç gün ve gece geçirmişti? Scott denemeyi nihayet bırakıp dünyayı içeri davet etmeden önce Andrew 'Sparky' Landon'ın cesediyle kaç gün, kaç gece geçirmişti? Aklını tamamen kaybetmeden buna nasıl dayanabilmişti?

Sayfanın arkasında biraz daha yazı vardı. Çevirip bakınca Scott'ın sorularını cevaplamış olduğunu gördü.

Beş gün boyunca denedim. Sonunda pes ettim ve cesedini battaniyeye sarıp kuru kuyuya attım. Yağış durduğunda Mulie'nin dükkânına gittim ve, "Babam ağabeyimi alıp gitti ve galiba beni bıraktılar," dedim. Beni Gosling adında şişman, yaşlı bir adam olan kasabanın şerifine götürdüler, o da beni Çocuk Koruma'ya teslim etti. Bildiğim kadarıyla eve giden tek polis, Gosling ve bu da önemli değil. Babam bir keresinde "Şerif Gosling sıçtıktan sonra kendi kıçını bile bulamaz," demişti.

Bunun altında üç satırlık bir boşluk daha vardı, sonra yazı birkaç satırla son buluyordu-kocasıyla iletişiminin son üç satırı. Lisey okuyunca Scott'ın kendine, yetişkin haline dönebilmekte biraz bocaladığını hissetti. Bu çabayı Lisey için göstermişti. Bundan *emindi.*

Biriciğim: Dünyada kalmak için bir çapaya ihtiyaç duyarsan-Boo'ya Moon'da değil, paylaştığımız dünyada-örtüyü kullan. Nasıl geri alacağını biliyorsun. Öpüyorum-binlerce kez,

Scott

Not: Her şey aynı. Seni seviyorum.

24

Lisey elinde Scott'ın mektubuyla orada uzun süre oturabilirdi ama akşam yaklaşıyordu. Güneş hâlâ sarıydı ama ufka doğru alçalmıştı ve pek yakında, Lisey'in çok iyi hatırladığı parlak turuncu renge bürünecekti. Günbatımı yaklaşırken bile patikada olmak istemiyordu, bu yüzden acele etmeye karar verdi. Scott'ın el yazmalarını orada bırakacaktı ama Hikâye Ağacı'nın altında değil. Onun yerine Paul Landon'ın son istirahat mekânının başucuna bırakacaktı.

Sarı örtüden geri kalanları ve rutubetli el yazması kutusunu alarak gövdesi yosunlarla kaplı olan, garip bir şekilde palmiyeye benzeyen sevgili ağacına doğru yürüdü. Elindekileri yere bıraktıktan sonra üzerinde **PA-**

UL yazan tahtadan haçı aldı. Kıymıklıydı, yatay kolu eğilmişti ve üzerine kan bulaşmıştı ama kırık değildi. Lisey yatay kolu düzelttikten sonra haçı yerine yerleştirdi. O sırada hemen yakında, yüksek otlar arasında neredeyse tamamen gizlenmiş bir şey gördü. Daha almadan ne olduğunu anlamıştı: hiç kullanılmamış olan şırıngaydı. Her tarafı paslanmıştı ve kapağı hâlâ duruyordu.

Ateşle oynuyorsun, Scoot, demişti babası Scott ona Paul'ü ilaçla uyuşturmalarını teklif edince... ve babası haklıydı.

İğneyi kendime batırdığımdan emindim! demişti Scott, Lisey'e The Antlers'daki odalarından Boo'ya Moon'a geldiklerinde. *Bir an elime batırdığımı sanmadıysam ne olayım, bunca yıl sonra ne komedi olurdu ama!*

İçindeki iyi uykular ilacı da aradan onca yıl geçmemiş gibi hâlâ duruyordu.

Lisey, şırınganın mat gövdesine bir öpücük kondurdu -sebebini sorsalar söyleyemezdi- ve Scott'ın son hikâyesinin yanına, kutunun içine koydu. Sonra İyi Ana'nın düğün hediyesi olarak ördüğü sarı örtüden kalanları kucağına alıp patikaya yürüdü. Otlar arasında duran tabelaya kısa bir an baktı, üzerindeki yazılar artık iyiden iyiye solmuştu ama hâlâ okunabiliyordu: HAVUZA GİDER Ağaçların altına girdiğinde adımları, malum, korkunç bir yaratığın yakınlarda olup garip ve dehşet dolu zihniyle onu hissedeceği korkusuyla tedirgince yavaşladı. Sonra yavaş yavaş içi rahatladı. Uzun oğlan başka bir yerdeydi. Hatta belki Boo'ya Moon'da bile değildi. Eğer oradaysa ormanın iyice derinlerinde olmalıydı. Zaten Lisey Landon onun için fazla önemli değildi ve Lisey'in yapmak üzere olduğu şey işe yararsa uzun oğlanın ona ilgisi iyice azalacaktı çünkü bu egzotik ama aynı zamanda korkutucu dünyaya son gelişleri istemsiz olmuştu ve bu durum sona ermek üzereydi. Dooley hayatında yokken buraya bir daha kasten gelmek için bir sebep göremiyordu.

Bazı şeyler çapa gibidir, hatırlıyor musun, Lisey?

Lisey adımlarını hızlandırdı. Üzerinde hâlâ Jim Dooley'in kanı olan gümüş küreğin olduğu yere geldiğinde küreğe dalgın, kısa bir bakış fırlatarak geçip gitti.

Neredeyse koşmaya başlamıştı.

25

Boş çalışma odasına döndüğünde ahırın çatı katı adeta yanıyordu ama Lisey serindi zira ikinci kez sırılsıklam bir halde dönüyordu. Tuhaf bir kemer gibi beline sarılmış olan sarı örtü de ıslaktı.

Örtüyü kullan, diye yazmıştı Scott ve ona nasıl geri getireceğini bildiğini söylemişti-Boo'ya Moon'a değil, *bu* dünyaya. Ve Lisey elbette biliyordu. Örtüyü beline sararak havuza girmiş, sonra çıkmıştı. Ve sonra bembeyaz kumsalda, yüzü taş banklardaki mutsuz ve sessiz izleyicilerin aksi yönüne, daima dolunay olan ayın er geç üzerinde yükseleceği suya dönük halde çok büyük bir ihtimalle son kez durup gözlerini kapamış ve basitçe-ne? Geri dönmeyi mi dilemişti? Hayır, bundan daha aktifti, daha az özlemli... ama yine de biraz üzgünce.

"Kendimi eve çağırdım," dedi uzun ve boş odaya-masaları, yazıcıları, kitapları, müziği ve hayatı artık yoktu. "Öyle oldu. Değil mi, Scott?"

Ama cevap yoktu. Galiba artık söyleyeceği her şeyi söylemişti. Ve belki bu iyiydi. Belki en iyisi buydu.

Örtü hâlâ havuzun suyuyla ıslak ve beline sarılıyken isterse Boo'ya Moon'a dönebilirdi; bu ıslak sihre sarılmış halde daha da ileri, Boo'ya Moon'un ötesindeki dünyalara bile gidebilirdi... çünkü bu dünyaların var olduğundan ve banklarda dinlenenlerin sonunda oturmaktan bıkıp yerlerinden kalkarak bazılarını bulduğundan emindi. Islak örtüye sarınmışken isterse rüyalarındaki gibi uçabilirdi bile. Ama yapmayacaktı. Scott uyanıkken rüyalar görürdü, bazen olağanüstü bir şekilde-ama bu onun yeteneği ve mesleğiydi. Güneşin gök gürültüsü evinde batıp ayın karşı taraf-

tan gümüş evi içinde sessizce doğuşunu gördüğü diğer dünyanın kalbinin yalnız bir köşesinde daima yeri olacağından şüphelenmesine rağmen Lisey Landon'a bir dünya yetiyor da artıyordu bile. Şapkasını asacağı bir evi, sürecek bir arabası, üzerine giyeceği kıyafetleri ve ayaklarına geçireceği pabuçları vardı. Birinin yaklaşan yılları atlatabilmek için yardıma ve anlayışa fazlasıyla ihtiyaç duyacağı dört ablaya sahipti. En iyisi örtünün kurumasına, hayallerin ve sihrin o güzelim, ölümcül ağırlığının buharlaşıp yok olmasına göz yummak ve tekrar bir çapa haline dönüşmesini sağlamaktı. Daha sonra bir makasla parçalara ayıracak ve bir parçasını ayaklarını bu dünyada tutmak, kayıp gidivermeyi önlemek için bir muska gibi daima yanında taşıyacaktı.

Bu arada saçlarını kurutup ıslak giysilerinden kurtulmak istiyordu.

Daha önce kanıyla ıslanmış yerlere sular damlatarak merdivenlere yöneldi. Sarı örtü kalçalarına doğru inerek bir eteğe benzedi; egzotik, hatta biraz da seksiydi. Dönüp omzu üzerinden ağustos güneşinin tozlu huzmeleri altında rüyadaymış gibi görünen uzun, boş odaya baktı. Kendisi bilmiyordu ama bu ışık altında altına bulanınış gibi ve gençleşmiş görünüyordu.

"Galiba burada işim bitti artık," dedi aniden tereddüde düşerek. "Gidiyorum. Hoşça kal."

Bekledi. Ne için beklediğini bilmiyordu. Hiçbir şey yoktu. *Bir şey* hissi vardı.

Bir elini sallayacakmış gibi kaldırdı, sonra utanmış gibi indirdi. Hafifçe gülümsedi ve bir gözyaşı, o fark etmeden yanağından aşağı süzüldü. "Seni seviyorum, hayatım. Her şey aynı."

Lisey merdivenleri indi. Gölgesi bir anlığına kaldı, sonra o da yok oldu.

Oda iç geçirdi. Sonra sessizlik çöktü.

Orta Lovell, Main
4 Ağustos 2005

Yazarın Notu

Suyundan içip ağlarımızı attığımız *-biz* derken okuyucular ve yazarlardan oluşan geniş kesimi kastediyorum- bir havuz *gerçekten* var. *Bir Aşk Hikâyesi* bu fikri canlandırmak için düzinelerce romana, şiire ve şarkıya atıfta bulunuyor. Bunu kimseyi zekâmla etkilemeye çalışmak için değil -buradakilerin çoğu kalpten, pek azı zekâyla ilgili- bu harika balıklardan bazılarını belirtmek ve hak ettikleri itibarı göstermek için söylüyorum.

Yanıyorum, bana lütfen buz ver: Bagajdaki Ceset, Michael Connelly.

Fırın sıcağı: Cold Dog Soup, Stephen Dobyns.

Tatlı ana: The Stones of Summer, Dow Mossman.

Duvardaki Pafko: Underworld, Don DeLillo.

Daha kötü şeyler bekliyor: Manly Wade Wellman'ın kısa hikâyeler koleksiyonunun başlığı.

Kimse gece yarısı palyaçoları sevmez: Lon Chaney.

Uyuyordu, orospu çocukları: Son Seans, Larry McMurtry.

Boş İblisler: Fırtına, William Shakespeare ("Cehennem boş ve bütün iblisler burada.")

Bu Şekilde Yaşanmaz'ın yazarı Rodney Crowell. Crowell'in versiyonunun yanı sıra şarkıyı Emmylou Harris, Jerry Jeff Walker, Webb Wilder ve Ole Waylon da söylemiş.

Ve elbette Sevgili Ole Hank'e ait her şey. Bu sayfalarda bir hayalet varsa Scott Landon kadar onunkinin de olduğu söylenebilir.

Vaktinizin birazını da karıma teşekkür etmek için almak istiyorum. Karım Lisey Landon değil, ablaları da Lisey'in ablaları değil, ama Tabitha, Margaret, Anne, Catherine, Stephanie ve Marcella'nın "kardeşlik büyüsü"nü izlediğim otuz yıldan keyif aldım. Bir günü asla diğeriyle aynı değil ama daima çok ilginç. Doğrularım için onlara teşekkür ederim. Yanlışlarım için de, biraz insaf edin, olur mu? Harika bir ağabeyim var ama hiç kızkardeşim olmadı.

Bu kitabı Nan Graham düzenledi. Roman eleştirmenleri sıklıkla -genellikle eserleri çok satan yazarların romanları söz konusuysa- "Düzenleme işi daha titiz yapılabilirdi," der. Bunu *Bir Aşk Hikâyesi* için söylemeye hevesli olan varsa, elyazmamın ilk taslağından Nan'in notlarıyla dolu birkaç sayfa gösterebilirim. Birinci sınıfta kontrol edilip onlardan daha temiz halde dönmüş Fransızca kompozisyonlarım vardı. Nan harika bir iş çıkardı ve beni topluluk önüne saçım taranmış, gömleğim pantolonumun içine sokulmuş, elim yüzüm düzgün halde çıkardığı için ona teşekkür ederim. Yazarın ona uymadığı birkaç yere gelince... tek söyleyebileceğim, "gerçek Ralph'tir."

İlk taslakta bu sayfaları okumak için orada olan L. ve R.D.'ye teşekkürler.

Son olarak, Maine Üniversitesi'nden Burton Hatlen'a kucak dolusu teşekkürler. Burt, sahip olduğum en harika İngilizce öğretmeniydi. Bana "hepimizin gidip suyundan içtiği lisan-havuzu, efsane-havuzu" dediği havuzun yolunu ilk gösteren oydu. Bu, 1968'deydi. Sonraki yıllarda havuza giden patikada defalarca yürüdüm ve vakit geçirilebilecek daha iyi bir yer düşünemiyorum; su hâlâ tatlı ve balıklar hâlâ yüzüyor.

S.K.

Seni eve çağıracağım.